

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA.

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

CHRYSIPPVS.

VOLUMEN QUARTUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIDCCXC

Oben auf d. u. gemachten Bemerkungen über
Luisen Vermählung, Königsb. 1752. 8.

Am 1. Oct. 1752. III, 1. 67. 8. die gewöhnliche
Luisen Vermählung in der gewöhnlichen Zeit
nach der 2. Vermählung.

Nach dem 1. Oct. in der 1. Vermählung
1752. 1. 67. 8. 5. 1752. 1. 67. 8. 5. 1752.
1. 67. 8. 5. 1752. 1. 67. 8. 5. 1752.

q. Phil. Zeno, 1778. Aug. N. 20. 21.
Lat. and. Justit. Arist. 3. 4.

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ
Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

cf. I. Empir. ad. Math. VII.

Cic. Acad. II. 3. 1. 35. 1. 7.

ΑΥΚ. ΟΣΟΝ, ὃ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τοῦ ἱ
βαδίσματος σπουδῇ τεκμήρασθαι, παρὰ τὸν διδάσκα-
λον ἐπειγομένῳ ἔοικας· ἐνενόεις γοῦν τι μεταξὺ προῖων,
καὶ τὰ χεῖλη διεσάλευες, ἥρέμα ὑποτονβορύζων, καὶ τὴν *Inf. Phil. 17.*
χεῖρα ὥδε κακῆϊσε μετέΦερες, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σε-
αυτοῦ διατιθέμενος· ἐρώτημα δέ, ἢ τὶ τῶν ἀγκύλων συν- *Lyc. 5. 1.*
τιθεῖς, ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὥς μηδὲ
ἐδῶ βαδίζων σχολὴν ἄγεις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἶης, αἰεὶ σπου-
δαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ
μαθήματα.

ΕΡΜ. Νῆ Δί', ὃ Λυκίνε, τοιοῦτό τι. τὴν γὰρ χριζὴν

HERMOTIMUS
SIVE DE SECTIS.

Lyc. QUANTUM licet, Hermotime, ex libro, tum ex in-
cessus celeritate, colligere, festinare ad magistrum videris.
Commentabaris enim aliquid inter eundum, & movebas
cum leni murmure labia, & manum huc illuc transferebas,
tquam qui orationem aliquam intra te disponeres, aut
altercationem, aut tortuosum quiddam componeres, aut
Sophisticam quaestionem cogitatione persequereris, ut ne
in via quidem otio indulgeas *nimirum*, sed operosus sis, &
serium quiddam agas, quodque ad doctrinam tui profuit.

Herm. Per Iovem, Lycine, tale quiddam erat. Etenim he-
Lucian. Vol. IV.

A

συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμεν· ἐπὶ τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παρίεναι, εἰδότες ἀληθές ὃν τὸ ὑπὸ τοῦ Κῆρου ἱατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καί τοι ἐκείνης ἱατρικῆς περὶ ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρου πράγματός· Φιλοσοφία δὲ καὶ μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἢν μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρως ἀτενὲς αἰεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπῃ ἐς αὐτήν· καὶ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μακρῶν, ἢ ἀθλίον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ παραπορόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι φιλοσοφήσαντα.

- 2 ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμ, θαυμάσια, ἡλίκα εἰρήκας. οἶμαί γε μὴν σὺ πόρρω σε εἶναι αὐτῶν, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ ὅσον φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ οἷόν μοι οὐ μέτριον ἐκ πολλοῦ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γὰρ τι μέμνησαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' οὗ σε οὐδὲν ἄλλο ποιοῦντα εἴωρακα, ἢ παρὰ

3 Τοῦ Κῆρου ἱατροῦ) Ἱπποκράτους. V.

sternam auditionem, & quae dixit nobis, repetebam, memoria percurrrens singula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui sciamus verum esse illud a Coo dictum medico, *Brevem vitam esse, artē vero longam*. Quamquam ista de medicina dixit ille, re ad discendum faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo quidem tempore pervenerit, nisi vigilantī admodum animo defixos & acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, cum id agatur, ut aut miser sis & in multa vulgi colluvie pereas, aut beatum in philosophia aevum agas.

Lyc. Praemia quidem, quanta dixisti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abesse, si quidem conii-cere illud fas est & tempore, quo philosopharis, & labore insuper, quem minime mihi mediocrem a longo inde tempore sustinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magistros

τοὺς διδασκάλους Φοιτῶντα, καὶ ὡς τοπολὺ ἐς βιβλίον ἐπικεκυφότα, ὑπομνήματα τῶν συνουσιῶν ἀπογραφόμενον, ὥχρον αἰὲν ὑπὸ Φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκευασκότα. δοκεῖς δέ μοι ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' οὖν σκοποῦμένω μοι, Φαίνη οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιλήψεσθαι τῆς εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέλῃθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνῶν.

ΕΡΜ. Πόθεν, ὦ Λυκῶε, ὃς νῦν ἄρχομαι παρακύνπτειν ἐς τὴν ὁδόν; ἢδ' Ἀρετὴ πάνυ πόρρω κατὰ τὸν Ἡσίοδον οἰκεῖ, καὶ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρὸς τε, καὶ ὄρσιος, καὶ τρηχὺς, ἰδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις.

cf. Sotion
ἐν τῇ
κεν. κριτ. 2.
ἀφ' αὐτοῦ.

ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὰ οὖν ἰδρωταὶ σοι, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὁδοιπόρηται;

ΕΡΜ. Οὐ, Φημί. οὐδὲν γὰρ ἐκάλυε με πανευδαίμονα εἶναι, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ γεγόμενον. τὸ δὲ νῦν, ἀρχόμεθα ἔτι, ὦ Λυκῶε.

itare, & ut plurimum libro imminere, & commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum semper curis, & callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti mihi videris non ita multo post comprehensurus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari.

Herm. Qui possim, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, & est via ad illam longaque & praerupta, & aspera, sudorem excutienti non parvum viatoribus.

Lyc. Nondum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime, nec viae satis factum?

Herm. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum esse, in summo si essem: nunc vix, Lycine, incipimus.

3. ΛΥΚ. Ἀλλὰ τὴν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἡμῖσι τοῦ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ μέσσην τὴν ἀνδρῶν εἶναί σε ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἀμάρτομεν.

ΕΡΜ. Οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἦνυστο.†)

ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποῦ γάρ σε φῶμεν τῆς οδοῦ τυγχάνειν ὄντα;

ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπωρεΐᾳ κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον· ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χεῖρα ὀρέγοντος.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο ἱκανὸς ποιῆσαι, ἀνῶθεν ἐκ τοῦ ἀκροῦ καθάπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς, χρυσὴν τινα σειρὰν καθιῆς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὑφ' ὧν σε ἀνασπᾷ θαλάσῃ, καὶ ἀνακουφίζει πρὸς αὐτόν τε καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ ἀναβεβηκώς.

ΕΡΜ. Αὐτὸ ἔφησθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γινόμενον. ὅσω

†) Tamm (sic. Fin. 3. 14) qui propter aliquid tantum ad virtutem
 sic dicitur, Lyc. At initium idem ille Hesiodus totius dimidium ait
 nihilominus esse. Itaque nihil erraverimus, si circa medium te ascensum
 nos in viis esse dicamus.
 Herm. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic ef-
 fectum esset.
 Lyc. Sed ubinam viae verfari te dicemus?
 Herm. In ipsis adhuc montis radicibus, Lycine, sed sum-
 ma iam vi conantem progredi: lubrica autem est, & aspe-
 ra, & opus est, qui manum nobis porrigat.
 Lyc. Magister ergo tuus, qui hoc faciat, idoneus, qui de-
 super ex summo, ut Homericus ille Iuppiter auream cate-
 nam, demittat sermones suos, quibus nimirum attrahat te
 & levet ad te & virtutem, cum olim ipse ascenderit.
 Herm. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in

γούνην ἐπ' ἐκείνῳ πάλαι ἀνεσπάρσμεν ἄνω, καὶ συνῆν αὐ-
τοῖς· τὸ δ' ἐμὸν, ἔτι ἐνδεῖ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ θαρρεῖν χρή, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθόν, 4
ἕς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν,
καὶ μάλιστα ἐκείνου συμπροθυμουμένου. πλὴν ἄλλὰ
τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει, ὥς δήποτε ἀναβησομένῳ; *δὴ ποτε*
ἕς νέωτα εἰκαζεν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσσεσθαι σε, οἷον μετὰ τὰ *q. Philo-
mysthria τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια; Νῆφ. 15 τὰ Luc. 12*

ΕΡΜ. Ὀλίγον Φῆς, ὦ Λυκίνε.

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἕς τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα;

ΕΡΜ. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὥς πρὸς ἀρετῆς ἀσκήσιν, καὶ
εὐδαιμονίας κτήσιν.

ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως ἢ πολ-
λὴν γ' ἂν ὑμῶν ραθυμίαν καταγνοίῃ τις, εἰ μὴδ' ἐν τοσ-
ούτῳ χρόνῳ δύναισθε, ὅσον τρεῖς ἀπὸ Ἡρακλείων στη-
λῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν, εἴτ' ἐπανελθεῖν ράδιον, εἰ καὶ
7 Εἰς νέωτα) Μίλλων. V.

illo est, olim extractus in altum essem, & cum illis ver-
sarer. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

Lyc. Verum confidere oportet, & bonum habere ani-
mum, & finem viæ spectare, supernamque illam felicitate-
m, illo praeferim una animum studiumque adhibente. In-
terea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut eni-
taris? proximone anno coniicit in arce te futurum, verbi
causa post mysteria altera, aut Panathenaea?

Herm. Pauxillum narras, Lycine.

Lyc. Sed proxima Olympiade?

Herm. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitationem,
possessionemque felicitatis.

Lyc. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin mul-
tam quis socordiam vestram accusaverit, si neque tanto
tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde
Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiam si nec recto

μὴ εὐθεΐαν, μηδ' αἰὲ βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν τοῖς διὰ μέσου
ἔθνεσι περιπλανώμενος. καίτοι πόσω τινὶ βούλει ὑψηλο-
τέραν καὶ λισσοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐφ' ἧς ὑ-
μῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τῆς Ἀόρνου ἐκείνης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων
ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατὰ κράτος εἶλεν;

- 5 EPM. Οὐδέν ὅμοιον, ὦ Λυκῖνε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα
τοιούτων, οἷον σὺ εἰκάξεις, ὥς ὀλίγω χρόνῳ κατεργα-
σθῆναι, καὶ ἀλῶναι, οὐδ' ἂν μυρίοι Ἀλέξανδροι προσ-
βάλωσιν· ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρ-
χονται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως, καὶ προσέρχον-
ται ἐπὶ ποσὸν, οἱ μὲν, ἐπὶ πάντῳ ὀλίγον, οἱ δὲ, ἐπὶ πλεόν.
ἐπειδὴν δὲ κατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν γένωνται πολλοῖς τοῖς
ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετεοῦσί
τε, καὶ ἀναστρέφουσιν, ἀσθμαίνοντες, καὶ ἰδρῶτι ρέο-
μενοι, οὐ φέροντες τὸν κάματον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος δια-
καρτερήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνῶνται, καὶ τὸ

itinere neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus
interiectis oberret. Quamquam, quanto vis altiore, &
magis lubricum, ponamus verticem illum, in quo virtus
vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi ce-
pit Alexander?

Herm. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res ta-
lis est, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore con-
fici possit & capi; non, si sexcenti simul Alexandri aggre-
diantur: sic enim multi ascenderent. Iam vero aggrediun-
tur quidem non pauci valde animose, & aliquantum pro-
cedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero cir-
ca mediam iam viam sunt, atque in impedita multa atque
aspera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelan-
tes, sudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quo-
quot vero ad finem perseverant, hi in arcem perveniunt,
& ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae

ἐπ' ἐκείνου, εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντές τινες τοὺς ἄλλους.

ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίους ἡμᾶς ἀποφαινείς, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χρῶ τῆς γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη Φρονεῖς, καὶ ἄνωθεν ἡμεῖς δὲ ἁ σαρφετός, καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμέν, μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσευξόμεθα ὑπερπεφέλους γενομένους, καὶ ἀνελθόντας οἱ πάλαι σπευδετε. *Jerom. 6.*

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπλου τὸ λοιπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὀκῶσον, ὡς χρόνῳ παραβαλεῖν.

ΕΡΜ. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τὰκριβές. εἰ κάλῳ μέντοι οὐ πλείω τῶν εἰκοσιν ἐτῶν ἔσσεσθαι, μεθ' αὐτῶν πάντως που καὶ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα.

II Εἰ) Εὐκτικὸν τὸ εἶ. πολὺ δὲ παρὰ Πλάτωνι τοῦτο. M.

reliqua est, viventes, velut formicas de alta quadam specula reliquos intruentur.

Lyc. Papae, Hermotime, quantillos nos facis? ne aequales quidem Pygmaeis illis, sed humi omnino, in ipsa quasi telluris cute, *deprimis*. nec mirum: iam enim altum sapis, & e summo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi repimus, cum Diis vos etiam veneramur, iam superatis nubibus, eo, quo festinatis, olim delatos.

Herm. Modo contingat ille ascensus, Lyeine. Sed nimis multum superest.

Lyc. Tamen non dixisti, quantum, ut tempori comparare possemus.

Herm. Nempe nec ipse accurate scio: conicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interiectis, omnino quondam in summo futuri simus.

ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων, ὦ Λυκῖνε, οἱ πόνοι.

ΛΥΚ. Τουτὶ μὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, πότερον ὁ διδάσκαλός σου καδυπέσχετο, οὐ μόνον σοφός, ἀλλὰ καὶ μαντικός ὢν, ἢ χρησμολόγος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἐπίστανται; Φασὶ γοῦν εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. οὐ γὰρ δὴ σέ γε εἰκός, ἐπὶ τῷ ἀδελῷ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέχεσθαι, καὶ ταλασιπυρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδόμενος εἰ σὲ πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γενόμενον, τὸ χρεῶν ἐπιστὰν, κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδός, ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος.

ΕΡΜ. Ἀπαγε. δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιώναι, ὥς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσω, σοφός γενόμενος.

ΛΥΚ. Καὶ ἱκανή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα;

Lyc. Hercules tuam fidem! multum narras.

Herm. Etenim de maximis rebus laboratur.

Lyc. Istuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magister tibi tuus promisit, ceu non sapiens modo, sed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? aiunt quippe scire talia. Neque enim veri simile est, te rebus incertis, an vitam ad virtutem usque perditurus sis, tot labores sustinere, & aerumnis vexari noctes ac dies, cum nescias, an non te iam prope fastigium enixum, instans fatum ex imperfecta spe pede prehensum detrahat.

Herm. Apage. mali enim ominis sunt ista: sed vivere liceat, ut unum certe diem sapientiae possessione beatus sim.

Lyc. Ac fatis tibi est pro tot laboribus unus ille dies?

ERM. Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὅποσον ἱκανόν.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, ὡς πάντα χρῆν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; οὐ γὰρ δὴ αὐτός πω ἀνελήλυθας.

ERM. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ οἶδεν, ἅτε ἀκρότατος ἦδη ὢν.

ΛΥΚ. Ἐλεγε δὲ πρὸς Θεῶν, ποῖα τὰ περὶ αὐτῶν, ἢ τινα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ ἥπου τινα πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους;

ERM. Εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε. οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα, πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τίνα Φησὶ τὰ γὰρ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξεν πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας;

ERM. Σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ἐπίστασθαι βεβαίως πεπει-

Herm. Mihi quidem minuta quamvis temporis particula satis est.

Lyc. Supera autem illa beata esse, ac talia, propter quae sustinere omnia consultum sit, unde potes scire? neque enim ipse unquam ascendisti.

Herm. Ego vero magistro fidem habeo dicenti: ille quidem omnino novit, fastigium iam affecutus scilicet.

Lyc. Qualem autem dixit? per ego te Deos oro, illorum conditionem, aut quam ibi esse felicitatem? numquid divitias, & gloriam, & voluptates inextinguibiles?

Herm. Bona verba, amice: nihil enim ista ad vitam cum virtute coniunctam.

Lyc. Quae igitur dicit bona, si haec non dicit, habituros, qui ad finem exercitationis pervenerint?

Herm. Sapientiam, & fortitudinem, & ipsum honestum; & quod firma persuasione novit, quomodo se habeant sin-

μένον, ἥ ἕκαστα ἔχει. πλούτους δὲ, καὶ δόξας, καὶ ἡδονὰς, καὶ ὅσα τοῦ σώματος, πάντα ταῦτα κάτω ἀφῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ Φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀποβαλὼν ὅποσον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν τε, καὶ ἀκκρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινηθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ οὗτοι δὴ ὑπὸ Φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπὸ τινὸς πυρός, ἀπαντα ταῦτα περαιορέβεντες, ἀ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν ἄλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων ταῦτ' εἶναι.

- 8 ΛΥΚ. Νῆ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τὸν ἐν Οἴτῃ, ἀνδρεῖα καὶ εὐδαιμόνα λέγεις περὶ αὐτῶν, πλὴν ἄλλα τὸ δέ μοι εἰπέ, καὶ κατέρχονται ποτε ἐκ τῆς ἄκρας, ἣν ἐβελήσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἀ καταλελοίπασιν, ἣ

gula. Divitias autem, & glorias, & voluptates, & quaecunque sunt corporis, ea infra reliquit omnia, iisque exutus ascendit, ut Herculem aiunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum factum. Etenim ille quoque, abiectis quaecunque humana a matre habebat, puramque & sinceram divinitatem, ipso igni quasi purgatam a scoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi sane a philosophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte reputantibus videntur, in arcem evecti felix aevum agunt, divitiarum, & gloriae, & voluptatum ne servantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

Lyc. Oeteum tibi Herculem iuro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, utrum descendunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, usuri illis, quae hic reliqua-

ἀνάγκη ἅπαξ ἀνελθόντας αὐτοὺς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλούτου καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας;

ERM. Οὐ μόνον τοῦτο. ὦ Λυκίνε· ἀλλ' ὅς ἂν ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, οὔτε ὀργῇ, οὔτε φόβῳ, οὔτ' ἐπιθυμίαις ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύῃ· οὐδ' ἂν λυποῖτο, οὐδὲ ὅλως πάθος ἔτι τοιοῦτον πάθοι ἂν.

ΛΤΚ. Καὶ μὴν εἴγε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τάληθες, ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ οἶμαι, μηδ' ὅσιον εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα.

ERM. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπέ ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΛΤΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε καὶ πάνυ ὀκνῶ.

ERM. Ἀλλὰ μὴ ὀκνεῖ, ὦ γενναῖε, πρόσγε μόνον ἐμὲ λέγων.

ΛΤΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγου- 9
μένω σοι παρειπόμην, καὶ ἐπίστευον αὐτῶς ἔχειν, σο-
φούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους,

runt? an necesse est eos, qui semel ascenderunt, manere; versari cum virtute, divitias & voluptates deridere?

Herm. Non hoc solum ita habet, Lycine: sed qui consummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, neque cupiditatibus serviat, neque tristitia, nec ulla in universum perturbatione afficiatur.

Lyc. Verum, si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod res est — sed linguis, puto, favendum hic esse, neque per religionem licere inquirere in ea, quae fiunt a sapientibus.

Herm. Minime, quin tu loquere, quidquid est, quod dicis.

Lyc. Vide, amice, quam valde cunctator sim.

Herm. Tu vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

Lyc. Cetera quidem, Hermotime, narrantem te prosequerbar, credebamque rem ita habere, sapientesque fieri illos, & fortes, & iustos, & reliqua, mulcebarque aliquan-

χρῆν

καὶ τᾶλλα· καὶ πῶς ἐκηλεύμην πρὸς τὸν λόγον· ὅποτε
 δὲ καὶ πλάστου ἐφθασθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης,
 καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι,
 πάνυ ἐνταῦθα (μόνῳ γὰρ ἔσμεν) ἐπέστην, ἀναμνησθεῖς
 ἂ πρότερον εἶδον ποιῶντα. βούλει Φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ
 ἀνευ τοῦ ὀνόματος;

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰπὲ, ὅστις ἦν.

ΛΥΚ. Διδάσκαλος αὐτὸς οὗτος ὁ σὸς, ἀνὴρ τὰτ' ἄλ-
 λα αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἥδη ἐς τὸ ὕστατον.

ΕΡΜ. Τί οὖν δὴ ἐποίεις;

ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶσθα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολ-
 λοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὢν, τὸν ξανθόν, τὸν
 ἐριστικόν;

ΕΡΜ. Οἶδα ὃν λέγεις· Δίῳν αὐτῷ τούνομα.

ΛΥΚ. Ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μισθόν, οἶμαι, μὴ
 ἀπεδίδου κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε παρὰ τὸν ἀρχοντα
 ἐνάγχος, περιθείς γε αὐτῷ φοιμάτιον περὶ τὸν τράχη-

tum sermone illo tuo. Cum vero etiam divitiarum contem-
 tores esse dicerēs & gloriae & voluptatum, & nec irasci illos
 neque dolere, hic omnino (soli enim duo sumus) institi,
 cum in mentem veniret, quae paulo ante videram facien-
 tem — vis dicam quem? an satis est etiam tacito nomine?

Herm. Nequaquam, sed hoc etiam dic', quis fuerit.

Lyc. Ipse tuus ille doctor, reverentia dignus vir cetera,
 & ultimae aetatis senex.

Herm. Quid is igitur faciebat?

Lyc. Hospitem nosti illum Heracleensem, qui diu cum
 ipso philosophatus est, tanquam discipulus? rufum illum?
 contentiosum?

Herm. Novi, quem dicas. Dioni nomen est.

Lyc. Illum ipsum, cum mercedem puto in tempore non
 solveret, rapuit nuper ad magistratum, obtorto collo, vo-

λον, καὶ ἐβόα, καὶ ὀργίζετο, καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων
τινὲς ἐν μέσῳ γερόμενοι, ἀφείλοντο τὸν νεανίσκον ἐκ τῶν
χειρῶν αὐτοῦ, εὖ ἴσθι, προσφῦς ἂν, ἀπέτραγεν αὐτοῦ
τὴν ῥίνα ὁ γέρων, οὕτως ἡγανάκτει.

ΕΡΜ. Πονηρὸς γὰρ αἰεὶ ἐκεῖνος, καὶ ἀγνώμων, ὧ 10
Λυκίῃνε, περὶ τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους, οἷς
δανείζει, πολλοὺς ὄντας, οὐδὲν τοιοῦτό που διατέθεικεν.
ἀποδιδάσι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους.

ΛΥΚ. Τί δέ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὧ μακάριε, μέλει
τι αὐτῷ, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ Φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι
τῶν ἐν τῇ Οἴτῃ καταλελειμμένων δεομένων;

ΕΡΜ. Οἷε γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν ἐκεῖνος περὶ τὰ τοι-
αῦτα ἐσπούδακεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνά, ὧν
κῆδεται, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσωσι.

ΛΥΚ. Δέον, ὧ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν καὶ κείνα ἐπὶ
τὴν ἀρετὴν, ὥς συνευδαιμονοῖεν αὐτῷ, πλούτου κατα-
φρονούντα.

ciferans & irarum plenus, & nisi familiarium quidam, qui
commodum adessent, eripuissent ipsius manibus iuvenem,
crede mihi, correptum morfu nasum homini abstulisset,
adeo indignabatur.

Herm. Nam malus ille semper, & in reddendo, quod de-
bet, ingratus. Aliis enim, quibus foeneratur, nihil unquam
tale fecit: solvunt quippe ufuras tempori.

Lyc. Quid vero, & si non solvant, o beate, ipsi curae
est, purgato iam a philosophia, & relictis illis in Oeta mon-
te nihil iam indigenti?

Herm. Putas enim, sua ipsum causa laborare de talibus.
Verum sunt ipsi parvi liberi, quorum curam habet, ne
inopes vitam agant.

Lyc. Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem,
ut pari cum ipso felicitate fruantur, & contemnant divitias.

11 EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκῖνε, περὶ τούτων διαλέγεσθαι σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι αὐτοῦ, μὴ καὶ λάθω τελέως ἀπολειφθεῖς.

ΛΤΚ. Θάρρει, ὦ γαθέ. τὸ τήμερον γὰρ ἐκ χειρὶ ἐπήγγελται· ὥστε ἐγὼ ἀφήμι σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ.

EPM. Πῶς λέγεις;

ΛΤΚ. Ὅτι ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, εἴγε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας χθές, γενέθλια θυγατρὸς ἐστιῶντι, πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου παροξυνθῆναι τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπὸ τε οὖν τῆς κραυγῆς, πονήρως τὴν κεφαλὴν διατεθῆναι, καὶ ἰδρῶσαι μάλα πολ-

Herm. Non vacat mihi, Lycine, de his disputare tecum: iam enim festino ad ipsum audiendum, ne forte imprudens plane fero veniam.

Lyc. Bono es animo, bone vir: hodie enim induciae denuntiatae sunt: itaque ego tibi, quod reliquum est viae, remitto.

Herm. Quid ais?

Lyc. Tibi illius iam copiam non futuram, si quidem fides habenda programmati. Tabella enim suspensa super vestibulum, magnis literis scripta significabat, hodie illum non disputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae suae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum disputasse multa in convivio, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertasse cum illo de iis, in quibus ipsi solent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, & sudasse multum, protracta in mediam noctem,

λά ἐς μέσας νύκτας, ἀποταθείσης, ὥς Φασι, τῆς συνου-
σίας· ἅμα δὲ καὶ ἐπεπώκει, οἶμαι, πλεόν τοῦ ἱκανοῦ,
τῶν παρόντων ὡς εἰκὸς Φιλοτησίας προπινόντων, καὶ ἐδε-
δειπνήκει πλεόν, ἢ κατὰ γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας,
ἡμεσὲ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον ἀριθμῶ παρα-
λαβὼν τὰ κρέα, ὅποσα τῷ παιδί κατόπιν ἑστῶτι πα-
ραδεδώκει, καὶ σημηγόμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου
καθεύδει, μηδὲνα εἰσδέχουσαι παραγγείλας. ταῦτα δὲ
Μίδου ἤκουσα τοῦ οἰκέτου αὐτοῦ διηγουμένου τισὶ τῶν
μαθητῶν, οἱ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

ΕΡΜ. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκα- 12
λος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα Φασὶν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώ-
μαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τῆς νίκης, καθ'
ἡμᾶς ἐγένετο, καὶ παραπαλὸν ὁ πρεσβύτης ὑπερέσχε-
τον γοῦν Εὐθύδημον, οὐδ' ἀναιμωτί Φασιν ἀπελθεῖν,

13 Ἀγχόμαλα) Ἰσα, ἰγγύς τοῦ ἰμαλοῦ. V.

ut aiunt, disputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam
fatis fuit, cum, ut fieri solet, convivae illum largioribus
invitatiunculis ad bibendum provocarent; porro plus, quam
pro fene, cibi sumferat. Igitur domum reverfus & vomuit,
ut aiunt, copiose, & cum primum annumerari sibi iussisset
carnis frustra, quae puero a tergo stanti tradiderat, & cu-
rate ea obsignasset, ab eo inde tempore dormit, imperato,
ne quis intro admittatur. Haec autem e Mida audiivi eius
ferro, qui narraret quibusdam ipsius discipulorum, qui &
ipsi, multi sane, revertebantur.

Herm. Uter vero, Lycine, discessit superior, doctorne
meus, an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Midas?

Lyc. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse:
ceterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit fe-
nex superior. Euthydemum enim nec incruentum discessit-

ἀλλὰ τραῦμα παμμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζών ἦν, καὶ ἐλεγκτικός, καὶ πείθεσθαι οὐκ ἠθέλεν, οὐδὲ παρεῖχε ράδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ δὲ δάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστόρειόν τινα καταφέρει αὐτοῦ, πλησίον κατακειμένου, καὶ οὕτως ἐκράτησεν.

ΕΡΜ. Εὖγε. οὐ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐβέλοντας εἶκιν τοῖς κρείττοσι.

ΛΥΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὐλογα. ἢ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν, ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον οὕτω βαρὺν ἐν τῇ
 13 χειρὶ ἔχοντα; Ἀλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί οὐ διηγῇ μοι ἐταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὠρμήθης τὸ πρῶτον Φιλοσοφεῖν, ὥς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατόν, ἔτι συνοδοιποροίην ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦδε ἀρξάμενος; οὐ γὰρ ἀποκλείσετε με δηλαδὴ φίλοι ὄντες.

se aiunt, sed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim insolens esset, & convellere nostrum studiose vellet, & persuaderi sibi nollet, nec facilem refutanti se praeberet, optimus ille tuus magister, quem forte habebat scyphum, Nestoreum quendam, impingit in illum prope accubantem, & ira superavit.

Herm. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adversus eos, qui cedere melioribus recusant.

Lyc. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperis agitarus Euthydemus virum senem incendit, irritari nescium, & ira superiorem, scyphum adeo gravem manu tenentem? Verum enimvero, quando otiosi sumus, quid non narras mihi tuo sodali, quomodo primum animum ad philosophiam appuleris? ut ipse quoque, si fieri possit, iter illud vestrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐβελήσεις, ὦ Λυκῖνε, ὅψει ἐν βραχεῖ ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων παῖδας εὖ ἴσθι οἴσῃ ἅπαντας, ὡς πρὸς σέ, τοσοῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτός.

ΛΥΚ. Ἰκανόν, εἰ μετὰ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτος, οἷος σὺ νῦν.

ΕΡΜ. Ἀμέλει, καὶ αὐτὸς κατὰ σέ γεγωνάς, ἡρξάμην φιλοσοφεῖν τετταρακοντούτης σχεδόν, ὅποσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας.

ΛΥΚ. Τοσαῦτα γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε, λαβὼν, καὶ μὲ, δίκαιον γάρ· καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἶπε, δίδοτε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἢ τι μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο τοῖς νεωτέροις;

ΕΡΜ. Οὐ πάνυ. σὺ δὲ, ἢ τι βούλη, ἐρώτα μεταξὺ, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾶον γὰρ οὕτω μάθης.

ΛΥΚ. Εὖγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, οὗ

Herm. Modo velles, Lycine! paulo post videres, quantum superes alios. Pueros, mihi crede, iudicabis, ad te se comparentur, omnes: tantum illos superabis sapientia.

Lyc. Satis mihi fuerit, si post viginti annos talis fiam, qualem te nunc video.

Herm. Noli esse sollicitus: ego quoque ea, qua nunc tu es, aetate philosophari coepi, quadraginta circiter annorum, quot tu iam, puto, natus es.

Lyc. Nempe totidem, Hermotime. Itaque eadem via susceptum me quoque ducito; aequum enim est. Sed primum quidem hoc mihi dic, Permittitisne contradicere discentibus, si quid minus recte dictum illis videatur? an non conceditis hoc iunioribus?

Herm. Non usquequaque. At tu si quid volueris, inter discendum interrogato, & contradicito: sic enim disces facilius.

Lyc. Bene, ita me Mercurius amet, [Gr. *Hermes*] cuius tu

14 ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις. Ἀτὰρ εἶπέ μοι, μία τις ὁδὸς ἐστὶν ἢ ἐπὶ Φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἢ τῶν Σταϊκῶν ὑμῶν; ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὥς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τινὲς εἰσι;

ERM. Μάλα πολλοὶ, Περιπατητικοὶ, καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι· καὶ αὖ Διογένης, ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένης, ζηλωταὶ, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους.

ΛΥΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὴ, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ οὗτοι λέγουσιν, ἢ διάφορα;

ERM. Καὶ πάνυ διάφορα.

ΛΥΚ. Τὸ δέ γε ἀληθές, οἶμαι, πάντως που ἐν ἧν αὐτῶν, ἀλλ' οὐ πάντα διάφορά γε ὄντα.

ERM. Πάνυ μὲν οὔν.

15 ΛΥΚ. Ἰδὲ δὴ, ὦ Φιλότῃς, ἀποκρίναί μοι, τῷ ποτε πιστεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὅποτε ἦεις Φιλοσοφῆσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρεῖς σὺ τὰς ἄλ-

nomine appellaris. At illud mihi dic, unane via est ad philosophiam ducens, vestra illa Stoicorum, an verum ego audiui, & alios multos esse, [qui diversas vias sequantur?]

Herm. Sane quam multi, Peripatetici, & Epicurei, & qui Platonis sibi nomen inscribunt, & rursus alii quidam Diogenis, & Antisthenis aemuli, & qui a Pythagora sunt, & adhuc plures.

Lyc. Vera dicis: multi enim sunt. Utrum vero eadem isti, Hermotime, dicunt, an diversa?

Herm. Omnino diversa.

Lyc. Sed verum quidem, puto, omnino unum illorum esse, at non omnia, si quidem sunt diversa.

Herm. Recte fane.

Lyc. Age ergo, amice, responde mihi, cui tandem argumento fidem tu primum habens, cum philosophatum ires, ac multae tibi ianuae paterent, ceteris relictis, Stoicorum

λας, εἰς τὴν τῶν Στωϊκῶν ἦκες, καὶ δι' ἐκείνης ἡξίους ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὥς δὴ μόνης ἀληθοῦς οὐσης, καὶ τὴν εὐθείαν ἐπιδεικνυούσης, τῶν δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίς ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μὴ μοι τὸν νῦν δὴ τοῦτον σεαυτὸν ἐννόει, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνάμενον· ἀλλ' οὕτως ἀπόκριναι, ὅποῖος τότε ἦσθα ιδιώτης, καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ.

ERM. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγκύλον ἡρόμην. πολλῶν γὰρ ὄντων φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Ἀντισθένης, καὶ τῶν ὑμετέρων προγόνων, τοῦ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῷ σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἷας, ἐξ ἀπάντων δὲ προελόμενος, ἅπερ προήρησαι, ἀξιόεις κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἄρα καὶ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ

16 Τὸν Χαιρεφῶντα) ὅτι Στωϊκὸς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτὸν γὰρ ὁ Πύθιος Χαιρεφῶντα προτρέψατο εἰπὼν· ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. V.

illam ingressus sis, ac per eam decreveris ad virtutem intrare, velut sola ea vera sit, & rectam viam ostendat, reliquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam, argumento ista tum colligebas? Nec velis mihi illum, qui nunc es, te ipsum cogitare, vel semisapientem, vel sapientem plane, qui meliora iudicare prae nobis, qui de vulgo sumus, possis: verum pro eo responde, qualis tum eras, idiota, & mei, ut nunc sum, similis.

Herm. Non intelligo, quid hoc tibi fermone velis, Lycine.

Lyc. Atqui nihil valde tortuosum interrogavi. Cum enim philosophi sint multi, ut Plato, ut Aristoteles, ut Antisthenes, & de vestris progenitoribus Chrysippus, Zeno, reliqui quotquot sunt, quo, inquam, argumento reliquos adspersatus, ex omnibus elegisti, quae elegisti, & secundum haec philosophandum censes? Numquid te etiam, ut Chae-

Πύθιος ἐξέπεμψεν ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστους ἐξ ἀπάντων προειπῶν; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος φιλοσοφίας προτρέπειν, τὴν ἀρμόττουσαν οἶμαι ἐκάστω εἰδότει.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ Λυκίνε. οὐδὲ ἡρόμην περὶ γε τούτων τὸν Θεόν.

ΛΥΚ. Πότερον οὐκ ἄξιον θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ὦου αὐτὸς εἶναι ἐλίσσθαι τὸ βέλτιον κατὰ σαυτὸν, ἄνευ τοῦ Θεοῦ;

ΕΡΜ. Ὡμην γάρ.

16 ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἂν διδάσκοις τοῦτο πρῶτον, ὅπως διαγνωστέον ἡμῖν εὐθύς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἣν ἂν τις ἔλοιτο, παρὲς τὰς ἄλλας;

ΕΡΜ. Ἐγὼ σοι φράσω. ἑάρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἰκάζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν.

rephontem, Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philosophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique maxime conveniat.

Herm. At nihil tale, Lycine; nec interrogavi de hisce Deum.

Lyc. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina iudicares, an quod sufficere te putabas, qui per te ipsum, quod optimum esset, etiam sine Deo eligeres?

Herm. Nimirum sic putabam.

Lyc. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio statim dignosci possit, quae sit optima philosophia, & verax, quam quis relictis ceteris eligat.

Herm. Ego tibi dicam. Videbam plerosque ad illam ferri: hanc itaque optimam esse colligebam.

ΛΥΚ. Πόσω τινὲ πλείους τῶν Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἡρίβμησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδὴ, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐκ ἡρίβμησα ἔγωγε· εἵκαζον δέ.

ΛΥΚ. Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς; ἡλ. αὐ. ἡσυχ. 128
ὅς περὶ τῶν τοιούτων εἰκασμῶ Φῆς καὶ πλήθει κρίναι, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρὸς με τὰ ληθές.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον πάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ Φιλήδονοι εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δέ, καὶ Φιλόπλουτοι, καὶ ἐριστικοὶ τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δέ, τετύφωνται, καὶ Φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δὲ τῶν Στωϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδράδεις, καὶ πάντα γινώσκουσι· καὶ ὅτι ὁ ταύτην ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεὺς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφός, καὶ συνόλως ἅπαντα.

ΛΥΚ. Ἐλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ 17

Lyc. Quanto plures videbas Epicureis, aut Platonis, aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in suffragiis.

Herm. Quin non numerabam equidem: sed coniciebam.

Lyc. Ut tu non vis me docere! sed fallis, qui de tali re coniectura te dicas & multitudinem iudicasse, & verum apud me dicere subterfugas.

Herm. Non hoc solum, Lycine, sed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos esse & voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes & contentiosos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes esse & cognoscere omnia; qui vero illam viam elegisset, eum solum regem, solum divitem, solum sapientem, & in universum omnia.

Lyc. Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum?

αὐτῶν. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἀν' αὐτοῖς ἐπίστευσας ἐπα-
νοῦσι τὰ αὐτῶν.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον.

ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὥς τὸ εἰκός·
[οὔτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφούντες.]

ΕΡΜ. Οὐ γάρ.

ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον.

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Ὅρας ὅπως αὖθις ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέ-
γεις τάληθες, ἀλλ' οἷε Μαργίτη διαλέγεσθαι τι, ὥς
πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος, ἀνὴρ συνετός, ἔτη τότε γεγο-
νῶς τεσσαράκοντα περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων
ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ἐπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκεί-
νων λεγόμενα, ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τῶν κρειττόνων
ἄξιῶν. οὐ γὰρ πιστεῦσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

18 ΕΡΜ. Ἄλλ' οἶσθα, ὦ Λυκίне, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις
μόνον ἐπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἐώρων γὰρ αὐτοὺς
10 Μαργίτη) Μαρκομίνη. V.

Neque enim sane illis ipsis credidisses sua laudantibus.

Herm. Nequaquam, sed dicebant ceteri.

Lyc. Qui vero diversae sententiae erant, non dicebant;
arbitror: hi vero erant, qui aliter philosophantur.

Herm. Non sane.

Lyc. Ergo idiotae dicebant ista.

Herm. Ita est.

Lyc. Vides, quam iterum me decipias, nec verum dicas,
sed cum Margite te quodam disputare putes, qui credat,
Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum qua-
draginta, de philosophia & philosophis fidem habuisse idio-
tis, & secundum illorum dicta fecisse electionem & prin-
cipatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

Herm. Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, sed
ipsi mihi, Videbam enim illos decenter ingredientibus, ami-

κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, φροντίζοντας αἰεὶ, ἀρρενωπούς, ἐν χρῶ κυρίας τοὺς πλείστους, οὐδὲν ἀβρῶν, οὐδ' αὖ πᾶν ἐς τὸ ἀδιάφορον ὑπερεκπίπτον, ὡς ἐκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέσου καταστήματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναι Φασίν.

ΛΥΚ. Ἀρ' οὖν καὶ κείνα εἶδες ποιῶντας αὐτοὺς, ἃ μὲν κρῶ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἑωρακέναι τὸν σὸν διδάσκαλον, ὡς Ἑρμότιμε, πράττοντα; οἶον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτοῦντας πικρῶς, καὶ φιλονεικῶς πᾶν ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις, καὶ τᾶλλα ὅσα ἐπιδείκνυνται; ἢ τούτων ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρις αἰεὶ εὐσταλῆς ἢ ἀναβολῆς, καὶ ὁ πῶγων βαθύς, καὶ ἐν χρῶ ἢ κουρά; καὶ πρὸς τὰ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τουτοῦ κανόνα, καὶ στάθμην ἀκριβῆ τῶν τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός Φησι, καὶ χρὴ ἀπὸ σχημάτων, καὶ βαδισμάτων, καὶ κουρᾶς διαγιγνώσκειν τοὺς ἀρίστους· ὅς δ' ἂν μὴ ἔχη ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς

Etos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad cutem tonsos plerosque, nihil neque molle, neque rursus in nimiam negligentiam prolapsum, (*quo fit*, ut attonitus aliquis & plane cynicus sit) sed in medio quodam statu, quem optimum omnes esse perhibent, *constitutos*.

Lyc. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas, quae paulo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermotime, magistrum facere? verbi causa, foenerari, & reposcere acerbe, & rixose omnino contendere in congressionibus, & reliqua, quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum compositus sit amictus, & barba prolixa, & capillus ad cutem detonsus? & quod superest, hunc habemus canona, hanc regulam exquisitam talium, de sententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, incessu, tonsura dignoscere optimos; quicumque vero ista non habuerit, qui neque tetrici

ἦ, καὶ Φροντιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, καὶ
 19 ἀποβλητέος; Ἀλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε,
 παίζεις πρὸς με, πειρώμενος, εἰ ἐξαπατῶμενος συνίημι.

ΕΡΜ. Διὰ τοῦτ' ἔφησθα;

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ γὰρ, ἀνδριάντων ταύτην ἐξέτασιν λέ-
 γεις, τὴν ἀπὸ τῶν σχημάτων. παραπολὺ γοῦν ἐκείνοι
 εὐσχημονέστεροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φει-
 δίου τινός, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορ-
 φότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαί-
 ρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὦν
 ἐπιθυμοῖ Φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνῶ τὸν τὴν ἀμείνω προ-
 αἵρεσιν προσηγμένον, οὔτε σχῆμα οὔτε βᾶδισμα ὁρᾷ
 δυνάμενος;

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔμοιγε οὐ πρὸς τυφλοὺς ὁ λόγος, ὦ
 Λυκίνε, οὐδὲ μοι μέλει τῶν τοιούτων.

ΛΥΚ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ χρηστὲ, κοινόν τι τὸ γινώρισμα
 εἶναι τῶν οὕτω μεγάλων, καὶ ἅπασι χρησίμων, πλὴν

cus fuerit & cogitabundo vultu, reprobandus est ac reii-
 ciendus? Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermoti-
 me, tentans, decipine me sentiam.

Herm. Quorsum hoc dixisti?

Lyc. Quod statuarum, bone vir, probationem mihi nar-
 rasti, quae fit ex habitu. Multum enim illae magis compo-
 sitae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcame-
 nes, vel Myron ad formosissimam illas speciem configura-
 vit. Si vero vel maxime signis talibus utendum est, quid
 faciat, si quis caecus philosophari cupiat? qua re dignove-
 rit sectae melioris sectatorem, qui neque habitum cernere
 neque incesum queat?

Herm. At mihi oratio est non ad caecos, neque tales curo.

Lyc. Debebat quidem, bone vir, commune quoddam si-
 gnum esse rerum ita magnarum & omnibus utilium. In-

εἰ δοκεῖ, οἱ μὲν, ἔξω ἡμῖν Φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυ-
 Φλοῖ, ἐπεὶ περ μηδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς
 τοιούτοις μάλιστα Φιλοσοφεῖν, ὥς μὴ πάνυ ἄχθονται
 ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, καὶ πάνυ ὀδυερ-
 κεῖς ὦσι, τί ἂν δύναιντο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀπὸ γε
 τῆς ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς; Ὁ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, 20
 τοῖόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι
 προσήεις αὐτοῖς, καὶ ἡξίους ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ
 τῆς γνώμης;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκεί-
 νων τῶν γνωρισμάτων διορᾶν, τὸν ὀρθῶς Φιλοσοφούντα,
 ἢ μὴ; οὐ γὰρ Φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω διαφαίνεσθαι,
 ἀλλ' ἐστὶν ἀπόρρητα, καὶ ἐν ἀφανεῖ κείμενα, λόγοις
 καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενά, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις
 ὅψε μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἅ τινά

terim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant caeci,
 quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus
 vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis graviter
 calamitatem ferrent. Sed ipsi fane, qui vident, si vel acutis-
 simum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in ani-
 mo sunt, ex illo externo amictu? Quod autem dicere vo-
 lo, eiusmodi est. Nonne *verum est*, te amore quodam men-
 tis & *sententiarum* in his viris ad eos accessisse, & mente ac
sententiis fieri voluisse meliorem?

Herm. Ita est.

Lyc. Quomodo ergo potuisti signis, quae modo dicebas,
 recte vel secus philosophantem pervidere? Neque enim so-
 lent ita dilucere talia, sed secreta sunt, in occulto latent,
 sermonibus & congressionibus, & operibus similibus, vix
 fero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto,

ἤτιάσατο τοῦ Ἥφαιστου· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν ἄκουε.
 Φησὶ γὰρ ὁ μῦθος ἐρίσαι Ἀθηναῖαν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ
 Ἥφαιστον εὐτεχνίας περὶ καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶν, ταῦ-
 ρόν τινα ἀναπλάσαι· τὴν Ἀθηναῖαν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι·
 ὁ Ἥφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπέ-
 περ ἐπὶ τὸν Μῶμον ἦκον, ὅνπερ δικαστὴν προείλοντο,
 θεασάμενος ἐκεῖνος ἐκάστου τὸ ἔργον, τῶν μὲν ἄλλων,
 ἅτινα ἤτιάσατο, περιττὸν ἂν εἶη λέγειν· ἐπὶ τοῦ ἀνθρώ-
 που δὲ τοῦτο ἐμέμψατο, καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα ἐπέπληξε
 τὸν Ἥφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ
 κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπετασθεῖσῶν, γνώριμα γί-
 γνεσθαι ἅπασιν ἂ βούλεται, καὶ ἐπινοεῖ καὶ ἡ ψεύ-
 δεται, ἡ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἅτε ἀμβλυώτων,
 αὐτῷ περὶ τῶν ἀνθρώπων διανοεῖτο. σύ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγ-
 κέα ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὅρας τὰ ἔνδον, ὡς ἔοικε, διὰ
 τοῦ στέρνου, καὶ ἀνέωκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ

quid Vulcanum accusaverit : fin minus, at nunc audi. Fert
 nempe fabula, contentionem inter Minervam, & Neptunum,
 & Vulcanum de artis praestantia intercessisse; & a Neptu-
 no quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam do-
 mum, compositum a Vulcano hominem. Cum ad Momum
 venissent, quem arbitrum sibi nempe sumferant, perspecto
 ille uniuscuiusque opere, quid in reliquis reprehenderit,
 dicere iam superfluum fuerit : in homine autem hoc desi-
 deravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod
 non & valvas pectori illius applicuisset, quibus apertis no-
 ta fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque
 utrum mentiretur, an vera diceret. Ille igitur ita de homi-
 nibus sentiebat, tanquam qui heberi circa illos visu esset. Tu
 vero supra Lyncea illum nobis acute vides, & quae intus
 sunt trans ipsa, opinor, praecordia cernis, & patent tibi
 omnia, ut non quae velit modo, & quae cognoscit unuf-

μόνον ἂν βούλεται, καὶ ἂν γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

ΕΡΜ. Παίζεις, ὦ Λυκῖνε· ἐγὼ δὲ, κατὰ θεὸν εἰλό- 21
μην· καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἵρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦ-
το πρὸς γούν ἐμέ.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἐταῖρε, καὶ πρὸς ἐμέ, ἀλ-
λὰ περιόψει με παραπολούμενον ἐν πολλῶ τῷ συρφετῷ;

ΕΡΜ. Οὐδὲν γὰρ ἂν σοι ἀρέσκει, ὦν ἂν εἴπω.

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γαβέ. ἀλλ' οὐδὲν ἐθέλεις εἰπεῖν ὅποῖον
ἂν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' οὖν σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, καὶ
Φθονεῖς ἡμῖν, ὥς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφῆ-
σαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυ-
τὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, καὶ τὴν ἀ-
σφαλεστάτην αἴρεσιν. ἄκουε δὲ καὶ σὺ, εἰ βούλει.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε. ἴσως γὰρ τι
γνώριμον ἔρεῖς.

quisque, scias, verum etiam uter melior sit aut deterior.

Herm. Ludis, Lycine. Ego vero secundo numine elegi,
neque optionis illius meae me poenitet: fatis autem hoc,
mihi quidem, est.

Lyc. Mihi tamen hoc non dixeris sufficere; sed negliges
me in multa illa colluvione pereuntem cum reliquis?

Herm. Nihil enim tibi placet, quidquid dixerō.

Lyc. Non ita est, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod
placere mihi possit. Quandoquidem vero tu volens occul-
tus es, & nobis invides, ne aequae ac tu philosophemur:
ego tentabo, quantum eius facere potero, pro me inveni-
re accuratum de his iudicium, & sectam certissimam. Audi
vero & tu, si volueris.

Herm. Ego vero volo, Lycine. Forte enim cognitu ali-
quid dignum dixeris.

- ΛΥΚ. Σκόπει δὴ, καὶ μὴ καταγελάσῃς, εἰ πάντας
 πασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ οὕτως,
 ἐπεὶ μὴ σὺ ἐβέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδῶς ἄμεινον.
 22 Ἐστω δὴ μοι ἡ μὲν ἀρετὴ, τοῖον δέ τι, οἷον πόλις τις εὐ-
 δαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιτευομένους, (ὡς Φαίη ἂν ὁ
 διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐκεῖθεν ποθεν ἀφιγμένος) σοφούς ἐς
 τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας,
 ὀλίγων θεῶν ἀποδόντας· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ'
 ἡμῖν, ἀρπαζόντων καὶ βιαζομένων, καὶ πλεονεκτούντων,
 οὐδὲν ἂν εἶδης, Φασίν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμώμενον,
 ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ συμπολιτεύονται, μάλα εἰ-
 κότως. ἂ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἶμαι, τὰς στά-
 σεις καὶ φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλεύου-
 σιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδῶν ἐστὶν ἐκείνοις. οὐ
 γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε ἥδονας, οὔτε δόξας ὁρῶσιν, ὡς
 διαφέρουσθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῆς πόλεως ἐξ-

16 Διαφίρισθαι) Διαμάχισθαι. V.

Lyc. Confidera igitur, sed noli irridere, si hominis omni-
 no rudis in morem illud disquiram: necesse enim est ita fa-
 cere, cum tu, qui melius scias, dicere clarius nolis. Sit igi-
 tur mihi virtus tale quiddam, velut civitas quaedam bea-
 tos habens cives, (ut dicat forte tuus magister, inde aliqua
 via huc delatus) sapientes summo gradu, fortes universos,
 tum iustos, temperantes, parum Diis minores. Eorum ve-
 ro, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant homines,
 vim faciant, iusto plus sibi arrogent, nihil videas, aiunt,
 in ea urbe quemquam audere, sed per pacem & concor-
 diam civitate una fruuntur. Nec mirum. Quae enim, pu-
 to, aliis in civitatibus seditiones & contentiones excitant,
 quorum causa mutuas sibi infidias struunt homines, illa e
 medio sublata apud illos sunt omnia. Neque enim amplius
 aurum, neque voluptates, neque glorias spectant, de qui-
 bus certent; sed olim civitate illa exegerunt, non necessa-

ελληλάκασιν αὐτὰ, οὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ξυμπολι-
τεύεσθαι ὥστε γαληνόν τινα, καὶ πανευδαίμονα βίον
βιοῦσι, ξὺν εὐνομίᾳ, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερίᾳ, καὶ
τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λυκῖνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυ- 23
μεῖν πολίτας γίγνεσθαι τῆς τοιαύτης πόλεως, μήτε κά-
ματον ὑπολογιζομένους τὸν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆ-
κος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι
ἐγγραφῆσθαι καὶ αὐτοὶ, καὶ μετέξαι τῆς πολιτείας;

ΛΥΚ. Νῆ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ
τούτῳ σπουδαστέον τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. καὶ μήτε
πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιῇ-
σθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ὅτω εἰσὶν ἐπικατ-
εχόντων, καὶ κλαυθυριζομένων, ἐπικλᾶσθαι, ἀλλὰ
μάλιστα μὲν καίκεινους παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν.
εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, ἀποσεισάμενον αὐτοὺς,
χωρεῖν εὐθὺς τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως· καὶ αὐτὸ

ria rati, quae in ea versentur. Itaque tranquillam quan-
dam & undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus,
& aequalitate, & libertate, & bonis reliquis.

Herm. Quid ergo, Lycine? nonne dignum est, omnes con-
cupiscere civitatem eam adipisci, nec laborem imputantes
viae, neque animum despondentes propter longitudinem
viae, si futurum sit, ut, ubi pervenerint, adscribantur & ipsi
in tabulis publicis, civitatemque consequantur?

Lyc. Per Iovem, Hermotime, omnium maxime in hoc
elaborandum est, reliquorum vero cura abiicienda; neque
si haec *antiqua* patria manum iniiciat, multam habere ra-
tionem *oportet*, neque liberis aut parentibus, si cui sint, re-
tinere cum ploratu volentibus, frangi; sed primum quidem
hortari & illos ad eandem viam *ingrediendum*; si vero nolint,
vel non possint, dimotis illis recta procedere ad beatam il-

ἀπορρίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκέϊσε. οὐ γὰρ δέος μὴ σέ τις ἀποκλεί-
 24 ση, καὶ γυμνὸν ἐκέϊσε ἦκοντα. Ἦδη γὰρ ποτε καὶ ἄλ-
 λοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ
 πράγματα ἔχοι, καὶ με προὔτρεπεν ἔπασθαι οἱ πρὸς
 τὴν πόλιν ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγρά-
 ψειν, καὶ φυλέτην ποιήσασθαι, καὶ Φρατρίας μεταδώ-
 σειν τῆς αὐτοῦ, ὡς μετὰ πάντων εὐδαιμονοίην. ἀλλ' ἐγὼ
 οὐ πιθόμην ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεότητες τότε, πρὸ πεντε-
 καίδεκα σχεδὸν ἐτῶν. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἦδη ἀμφὶ τὰ
 προάστεια, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἄν. ἔλεγε δ' οὖν
 περὶ τῆς πόλεως, εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ,
 καὶ ἦδη καὶ τάδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι
 εἶεν, αὐθιγενὴς δὲ οὐδεῖς· ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπο-
 λιτεύεσθαι πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ
 μικροὺς, καὶ πένητας· καὶ ὅλως, μετέχειν τῆς πόλεως

² Ἐσσύμενον) Ὁρμήμενον. V. σι καὶ ἐσσύμενον κατερύκοι. M.
 Ὁμηρος (Il. Z, 518.) ἢ μάλα δὴ 7 Καὶ φρατρ.) Σύνταγματος. V.

Iam ex omni parte civitatem; & ipso abiecto vestimento, si forte illo comprehenso impedian, eo erumpere. neque enim metus est, ne quis excludat vel nudum eo advenientem. Iam enim alias quondam senem audiavi enarrantem, uti se res illae haberent; isque me hortatus est, uti ad eam se civitatem sequeretur; ipsum enim se praeiturum, & adscripturum *civibus*, cum advenissem, & tribulem facturum, & curiae mihi suae ius impertiturum, ut cum omnibus beatam vitam viverem. Ego vero prae iuvenili tum inscitia, quindecim fere anni sunt, non sum obsecutus: forte circa ipsa iam suburbia, & ad portas essem. Dicebat autem de civitate illa, si bene memini, tum alia multa, tum ista etiam: Omnes ibi advenas esse & peregrinos, indigenam neminem: sed & barbaros in civitate versari multos & servos, & deformes, & parvos, & pauperes, atque in universum ci-

τὸν βουλόμενον. τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιῆσθαι τὴν ἐγγραφὴν, οὐδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ' ἀπὸ γένους, οὐδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, οὐδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀποχρῆν δ' ἐκάστῳ πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι, σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνων, καὶ τὸ λιπαρές, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα ὥς ὅστις ἀν ταῦτ' ἐπιδείξῃται καὶ διεξέλθῃ, πορευόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην ὄντα τοῦτον, ὅστις ἀν ἢ, καὶ ἰσότημον ἅπασιν. τὸ δὲ, χείρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπατρίδης, ἢ ἀγεννῆς, ἢ δούλος, ἢ ἐλεύθερος, οὐδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

ΕΡΜ. Ὁρᾶς, ὦ Λυκῖνε, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ περὶ μὲν 25
κρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γενέσθαι καὶ αὐτὸς
οὕτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως;

vem esse, qui velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex maioribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc, uti civis fiat, prudentiam, & honesti amorem, & laborem, & deliciarum contemptum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur, si in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter fuerit, eum civem esse continuo, & aequo iure, quisquis alioqui fuerit: ista autem nomina, deterior, melior, nobilis, ignobilis, servus, liber, neque esse omnino, neque nominari in ea civitate.

Herm. Vides, Lycine, quam non frustra, neque parvis de rebus laborem, qui civis cupiam fieri & ipse pulchrae adeo & beatæ civitatis.

ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμῃ, τῶν αὐτῶν σοὶ ἐρῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὃ, τι ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, καὶ φανερὰ ἰδεῖν ἅπασιν, πάλαι ἂν εὖ ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἦεν ἐς αὐτὴν, καὶ ἐπολιτευόμεν ἂν ἐκ πολλοῦ. ἐπεὶ δὲ, ὡς ὑμεῖς φατε, (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ραΐφωδός) πάντῃ πόρῳ ἀπώκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδὸν τε τὴν ἄγουσαν ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ οὐκ οἶε σὺ οὕτω χρῆναι ποιεῖν;

ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις;

ΛΥΚ. Οὐκοῦν σοὶ μὲν ἐπὶ τὸ ὑπισχνεῖσθαι, καὶ φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἔτοιμοι παρεστᾶσιν αὐτόχθονες, ἐκείθεν ἕκαστος εἶναι λέγοντες. ὁδὸς γε μὴν, οὐ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ἐσπέρια, ἡ δὲ ἐπὶ τὴν ἑω φέρειν εἰκεν,

Lyc. Nam egomet eorundem, quorum tu, amore flagro: neque est, quod mihi ante ista velim contingere. Si quidem igitur in propinquo esset illa civitas, & manifesta in conspectu omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus ad eam perrexissem, & civis illius essem a longo inde tempore. Cum vero, ut vos dicitis, tu nempe & Hesiodus confarcinator ille carminum, longo admodum spatio remota habitetur, necesse est & viam, quae ducit ad illam, quaerere, & ducem optimum. An non putas hoc agendum?

Herm. Et qua alia ratione perveniat aliquis?

Lyc. Igitur quantum ad promissiones, & scientiae professionem, multa tibi ducum copia. Multi enim parati adstant, indigenas inde esse quisque se dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, sed multae ac diversae, ac nihil altera alteri similes. Nam haec quidem ad occidentales partes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad septem-

ἡ δὲ ἐπὶ τὰς ἄρκτους, καὶ ἄλλη εὐθὺ τῆς μεσημβρίας.
καὶ ἡ μὲν διὰ λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιάς, εὐυδρος
καὶ ἡδεῖα, οὐδὲν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δὲ,
πετρώδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίφον καὶ κά-
ματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὗται πᾶσαι πρὸς τὴν
πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὖσαν, ἐς τὰ ἐναντιώματα
τελευτῶσαι. Ἐνθα δὴ μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' 26
ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτρα-
ποῦ ἕκαστος ἐφεστῶς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξίόπιστος
ὀρέγῃ τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπιέ-
ναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι, τοὺς
δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μῆτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μῆτε
ἄλλοις ἡγήσασθαι δυναμένοις ἀκολουθήσαντας. καὶ
ἐπὶ τὸν πλησίον ἀφίκαμαι, καὶ κείνος τὰ ὅμοια ὑπισχνεί-
ται περὶ τῆς αὐτοῦ ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ
παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἐξῆς ἅπαντες. τό τε τοίνυν τὸ *Κεῖνός τε γμ. π. 2.*
πλήθος τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐτῶν, οὐ μετρίως *τότε.*

triones, & altera recta ad meridiem : & haec quidem per
prata, & plantas, & umbram, irrigua & amoena, nihil du-
rum habens, nihil incedentibus asperum ; altera vero saxo-
sa, & aspera, solem multum ac sitim & laborem denun-
tians. Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur,
quae una est, ipsae in maxime opposita exeuntes. Hic igitur
mihi, & quidem omnis dubitatio est. Ad quamcunque
enim illarum veniam, vir ad caput uniuscuiusque tramitis,
in ipso ingressu adstans fide dignissimus, & manum porri-
git, & in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque il-
lorum, solum se rectam nosse, ceteros vero errare, qui
nec ipsi inde venerint, neque deducere alios sequentes pos-
sint. Et si ad proximum accessero, ille quoque similia de
sua via promittit, & aliis detrahit ; & ille, qui iuxta hunc
est, similiter, & sic deinceps omnes. Haec ipsa igitur via-
Lucian. Vol. IV.

ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ὑπερδιατεινόμενοι, καὶ τὰ ἐαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. οὐ γὰρ οἶδα ἢν τινα τραπόμενος, ἢ τῷ μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀΦικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

27 EPM. Ἄλλ' ἐγὼ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης.

ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὐθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἀνδρας μετεληλυθόσι.

EPM. Πῶς τοῦτο Φῆς;

ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὴν Πλάτωνος τραπόμενος, καὶ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνην ἐπαινεῖσεται δηλονότι· ὁ δὲ, τὴν Ἐπικαύρου ἐκείνην, καὶ ἄλλος ἄλλην· σὺ δὲ, τὴν ὑμετέραν· ἢ πᾶς γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε, οὐχ οὕτως;

2 Ὑπερδιατεινόμενοι Φιλονεικοῦντες. V.

rum multitudo, earumque ratio dissimilis me perturbat, & in consilii inopiam coniecit: ac duces maxime quantum possunt & ultra contententes, suamque singuli laudantes. Neque enim, in quam conversus, aut quem maxime secutus ad civitatem perveniam, scio.

Herm. At ego ista te consilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris.

Lyc. Quibus dicis? & qua via euntibus, aut quem cum secutis? rursus enim nobis eadem consilii inopia alia se forma offert, cum a rebus ad viros transivimus.

Herm. Quid ita ais?

Lyc. Quoniam hic quidem in Platonis viam digressus, eoque viae duce [comite] usus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, vestram: nam qui non ita fiat, Hermotime?

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὗ;

ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῷ μᾶλλον χρῆ πιστεῦσαι τῶν ὁδοπώρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μιᾶς πεπειραμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, καὶ λέγοντα ὡς αὕτη μόνη ἄγει ἐπὶ τὴν πόλιν· οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆς Φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀΦικταὶ πρὸς τι τέλος, καὶ εἰδὲ τίνα πόλιν, δῶσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἐχρῆν, ἐν ἣ ἐπιθυμοῦμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ πολυτεύσασθαι, ἢ δεῖν εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὃ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀΦικόμενος οἶται· Κόρινθον ἐωρακέναι, ἀδηλογ ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως ὁ τίνα πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε οὐ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκείνός ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆς ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κό-

12 Οὐ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πό-
λιν . . . Τὸ παροιμιῶδες μέτεστιν
ἐκεῖνο· οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόριν-
θον ἰσθ' ὁ πλοῦς. V.

Herm. Et cur non?

Lyc. Non tu liberaſti me dubitatione, ſed adhuc aequè ignoro, cui viatorum magis credendum ſit. Video enim unumquodque illorum cum ipſum, tum ducem, unius modo viae periculum feciſſe, & illam laudare, ac dicere ſolam ferre in urbem; neque tamen habeo, unde ſciam vera illum dicere. Verum veniſſe illum ad finem quendam, & viſiſſe civitatem aliquam, forte illi dederim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cuius cives eſſe tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum eſſet, ille Babylonem delatus Corinthum ſe viſiſſe putarit, illud mihi quidem adhuc obſcurum eſt. Neque enim quiſquis urbem vidit, Corinthum vidit, ſiquidem non ſola urbs eſt Corinthus. Quod autem maxime inopem me conſilii reddit, illud eſt, quod novi, unam neceſſario eſſe veram viam, quippe cum

ρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μαῖλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μὴ τις οὕτω σφόδρα παραπαίοι, ὥς οἴεσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον στέλλειν.

ERM. Καὶ πῶς οἷόν τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ ἀλ-
λαχόσε ἄγει.

- 28 ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, οὐ μικρὰς δεῖ βου-
λῆς ἐπὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. οὐδὲ τοῦ-
το δὴ τὸ τοῦ λόγου ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες
φέρωσιν, ἐκεῖσε ἄπιμεν. ἐπεὶ λήσομεν οὕτως, ἀντὶ τῆς
εἰς Κόρινθον ἀγούσης, τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων
ἀπιόντες. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ
ἐπιτρέπειν, ὥς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἐλομένους, εἰ καὶ
ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιομεν ἐπὶ μίαν τῶν ὁδῶν ἡγτινα-
οῦν. δυνατόν μὲν γὰρ καὶ τοῦτο γενέσθαι· καὶ ἴσως ποτὲ
εἰγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δὲ γε περὶ τῶν οὕτω

& Corinthus una sit, reliquas autem quovis potius quam
Corinthum ducere; nisi in tantum quis desipiat, etiam eam,
quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos, Corinthum
ducere.

Herm. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine, alia cum
aliorum ducat?

Lyc. Ergo, pulcher Hermotime, non parva delibera-
tione opus est ad electionem viarum pariter ac ductorum: ne-
que id, quod est in proverbio, hic agemus, *Quocunque nos
pedes tulerint, eo imus*: alioquin imprudentes pro ea, quae
Corinthum fert, alteram, quae Babylonem aut Bactra du-
cit, ingrediamur. Neque vero consultum est fortunae per-
mittere, ut qui forte optimam capeffituri simus, licet sine
examine in unam quamcunque viarum ingrediamur. Ete-
nim potest quidem id quoque fieri, & forte aliquando in
longo tempore factum est. At nos de tantis rebus non pu-

μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥήτος, ὡς ἡ παροιμία Φησὶ, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἴονιον διαπλευσαι θέλοντας. ὅτε οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξέουσα, καὶ ἀκοντίζουσα, μὴ πάντως ἔτυχε τοῦ ἀληθοῦς, ἐνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὅπερ οὐδὲ τῷ Ὀμηρικῷ τοξότη ὑπῆρξεν. ὃς δέον τὴν πελειάδα κατατοξεύσαι, ὃ δὲ, τὴν μήρινθον ἔτεμεν· ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλλὰ παραπολὺ ἐκείνο εὐλογώτερον τῶν πολλῶν τραθήσεσθαι καὶ περιπεσεῖσθαι τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκείνο τὸ ἐν ἐξ' ἀπάντων. ὃ δὲ κίνδυνος ὅτι οὐ μικρὸς, εἰ ἀντὶ τῆς ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἐς τῶν πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἰρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμαι. οὐδὲ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι, καὶ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥαῖδιον, ἣν ἀπαξ ἐπιδῶ τῇ πλεούσῃ τις αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια

2 (Ὡς ἡ παροιμία φησὶ) Παροιμία, Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥήτος πάλαι. V.

to oportere periculofam temere aleam iacere, neque in angusto adeo concludere spes nostras, viminea, quod est in proverbio, *scapha Aegaeum* Ioniumve mare aufos traicere: ubi nec fortunam cum ratione accusaremus, si ea fagittando vel iaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum sit inter mille mendacia: quale quid nec Homericō illi fagittario contigit, qui, cum columba deiicienda esset, lineam telo rupit; Teucrum fuisse arbitror. Sed multo rationabilius est sperare futurum, ut de multis quiddam [quodcunque sit] ferriatur, & in telum quasi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem esse periculum, si spe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, prorecta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire iam & retro navigare ad salutem facile est, si quis semel spiranti se aurae;

Εγ. Πνιουνη
υ. φασσι
ω. τοξ. π. 5.

λυσάμενος· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεισθαι, ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου, δεῖν ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπὴν τινα, σκέψασθαι εἰ ἐπίφορόν ἐστι καὶ οὐριον τὸ πνεῦμα τοῖς εἰς Κόρινθον διαπλεῦσαι ἐβέλουσι· καὶ, ἡ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ ναῦν εὐπαγῇ, οἴαν διαρκέσαι πρὸς τηλικούτον κλύδωνα.

- 29 ERM. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκῖνε, παραπολύ. πλὴν οἶδά γε ὅτι ἅπαντας ἐν κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὐροις, οὔτε ἡγεμόνας ἁμείνους, οὔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἦν ἐθελήσης γε ἀφικέσθαι ποτὲ πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις εἶπῃ, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἰχνη προΐων· ἄλλως δέ, ἀδύνατον.

ΛΥΚ. Ὅρας τοῦτο ὡς κοινόν, ὦ Ἑρμότιμε, εἰρηκας; εἶποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτῳι ξυνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἐπόμενος, καὶ αἱ ἄλλοι, μὴ ἀνελθεῖν με εἰς

folutis retinaculis, permiserit; sed necesse est in pelago iactari naufragantem plerumque, metuentem, & gravato ob agitationem capite: cum oportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, consensa specula videre, ferensne sit & secundus ventus Corinthum navigare volentibus; & per Iovem, gubernatorem unum optimum deligere, & navim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum possit.

Herm. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & si quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest.

Lyc. Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum sequatur, & reliqui, non perventurum me Co-

τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτοῦ ἕκαστος. ὥστε, ἡ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅπερ γελοϊότατον, ἡ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον, ἄχρις ἂν εὐρω-
 μέν τ' ἀληθῆ ὑπισχνούμενον. Ἐπεὶ Φέρε, εἰ καθάπερ ὧν 30
 ἔχω ἀγνοῶν ἐτι ὅστις ἐξ ἀπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, εἰλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ Φίλω, ἀτὰρ μόνα γε εἶδοτι τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπο-
 ρήσαντι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιβῶναι ποιήσειε Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους· οἱ δὲ περιστάκτες ἐρωτῶν με, καὶ, νῆ Δί', εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστος δικάζοντο, λέ-
 γοντες, ὦ βέλτιστε Λυκίνα, τί παθὼν, ἡ τίνι ποτὲ πι-
 στεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῶν, πρεσβυτέρων ὄντων παραπολὺ, χθές καὶ πρώην γενο-
 μένους, μήτε λόγου μεταδούς ἡμῖν, μήτε πειραβεὶς ὅλως ὧν Φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐ-

rinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum, qui vera promittat, inveniamus. Nam, age, si ita, uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum *dogmata* didiceris, & unam hanc viam i-
 ris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, & Pythagoram, & Aristotelem, & reliquos: iique circum-
 stantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum iniuriarum unusquisque postulent, dicentes, Quo animi impetu, bone Lycine, aut cuius auctoritate, Chrysippum & Zenonem nobis praetulisti, homines heri & nudius ter-
 tius natos, nobis multum natu maioribus, qui neque ser-
 monem communicaveris nobiscum, nec omnino, quae dici-
 mus, exploraveris? Haec, *inquam*, si dicant, quid illis res

τοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπέισθην
 , Φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ Φαῖεν ἂν, οἷδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκί-
 νε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμοτίμον τοῦτον, ὅστις ποτέ ἐστιν,
 οὐδὲ ἐκείνος ἡμᾶς· ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἀπάντων καταγιγνώ-
 σκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδιαίταῖν, ἀνδρὶ πιστεύσαν-
 τα μίαν ὁδὸν ἐν Φιλοσοφία, καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκρι-
 βῶς κατανοήσαντι. οἱ δὲ γε νομοβέται, ὦ Λυκίνε, οὐχ
 οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ τοῦ ἑτέ-
 ρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον, οὐκ ἔαν λέγειν ὑπὲρ ἑαυ-
 τοῦ, ἃ οἶεται συμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾷ-
 σθαι, ὡς ῥᾶον ἀντεξετάζοντες τοὺς λόγους, εὐρίσκοιεν
 τὰληθῆ τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἦν γε μὴ οὕτω ποιῶσιν, ἐφίε-
 ναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον τοιαῦτα, ἅττα
 31 εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς. Ἡ τάχ' ἂν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό
 με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκίνε, εἴ τις Αἰθίοψ μὴ δὲ
 πῶποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἷοι ἡμεῖς ἐσμέν, διὰ

spondeam? Satisne mihi erit dixisse, Hermotimo, amico homini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Lycine, Hermotimum illum tuum, quis homo sit, nescimus; neque ille nos. Itaque non decebat damnare universos, neque contra absentes & inauditos nos ferre arbitrium, ac fidem habere homini, qui unam modo philosophiae viam, & forte ne hanc quidem accurate satis perspexerit. Legum latores autem, Lycine, non ita facere iudices iubent, nec alteram quidem partem audire, alteram dicere pro se non pati, sed similiter audire utramque, quo facilius, comparatis invicem orationibus, quid verum falsumve sit inveniant: & si tamen ita non fecerint *iudices*, provocandi ad aliud tribunal potestatem lex tribuit. Talia fere dicturos illos veri simile est. Aut forte illorum aliquis praeterea me interroget, Dic mihi, Lycine, si quis Aethiops, qui alios nunquam homines, quales nos sumus, usurpasset oculis, eo

τὸ μὴ ἀποδοθημῆκεναι τοπανάπαν, ἐν τινὶ συλλόγῳ τῶν Αἰθιοπῶν διίσχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμῶς τῆς γῆς ἀνθρώπους εἶναι λευκοὺς, ἢ ξανθοὺς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἄρα πιστεύοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶν πρεσβυτέρων Αἰθιοπῶν, σὺ δὲ δῆ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶσθα, οὐ γὰρ ἀπεδήμησας παρ' ἡμῶν οὐδαμῶς, οὐδὲ, νῆ Δία, τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις οἶδας ὅποιά ἐστι, Φαίην ἂν ἐγώ γε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτην; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλεύεις;

ERM. Οὕτω· δικαιοτάτα γὰρ ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι.

LYC. Καὶ γὰρ ἔμογε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μετὰ τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δοξεῖ· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τοῦτο πάνυ δοκεῖ.

ERM. Τὸ ποῖον;

LYC. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ Φήσει πρὸς μὲ ὥδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκῖνε,

32

quod patria pedem non extulisset, hic igitur in concione Aethiopum asseveraret atque diceret, nusquam terrarum homines esse albos, vel flavos, neque aliud usquam nisi nigros, numquid fidem apud illos inveniat? Aut si quis ei de maioribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audacissime, nosti, qui neque usquam a nobis peregre abfueris, neque Hercle res aliorum, quales sint, noveris? dicamne ego merito sic interrogasse seniore? aut quid consulis, Hermotime?

Herm. Sic est: iustissime enim illum mihi videtur increpuisse.

Lyc. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non iam novi, an aequè tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

Herm. Quale id est?

Lyc. Subiiciet nempe vir ille, & ita fere mecum aget: Hac igitur ratione ac proportionē servata ponatur nobis

τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδώς, καθάπερ ὁ σὸς Φίλος οὗτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ μὴ δὲ πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε παρὰ τὸν Ἐπίκουρον, μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς πολλοῖς, οἷα τὰ τῆς στοᾶς ἐστί, καὶ ἂ ἐκείνη Φησὶν, οὐκ ἂν εὐλόγως φρασὺς εἶναι δοξείῃ σοι, περὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, ἐν εἰδώς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ;

ERM. Το ἀληθέστατον ἐκεῖνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν, καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὡς ἂν κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιοῦντες· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος καὶ κεῖνα μεταξὺ καὶ διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀνατρέπει γὰρ αὐτὰ, προσθεὶς αὐτός.

- 33 ΛΥΚ. Ἡ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον,

aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis *regnum*, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse neque verum apud alios, quam sint ea, quae sunt in Porticu, & quae illa dicit; nonne merito videatur tibi temerarius esse, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo sciat, & nunquam alterum ex Aethiopia *illa sua* pedem protulerit? Quid vis illi respondeam?

Herm. Verissimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum *dogmata*, & praecipue quidem illa, ediscere, ut qui secundum illa philosophari postulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magistrum enim & illa inter docendum enarrare, atque eadem deinde evertere.

Lyc. An putas hic tacituros Platonem, & Pythagoram,

καὶ τοὺς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἀν' εἰπεῖν πρὸς
 ἐμὲ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἐταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος;
 ἀξιοὶ τοῖς ἀντιδίοις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἶεται τοι-
 αῦτα εἶναι τὰ ἡμέτερα, ὅποια ἀν' ἐκεῖνοι Φῶσιν, ἢ οὐκ
 εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν
 ἀθλητῶν ἰδὴ ἀσκούμενον πρὸ τοῦ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς
 τὸν αέρα, ἢ πυξ κενὴν πληγὴν τινα καταφέροντα, ὡς
 τὸν ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παίοντα, εὐθύς ἀνακηρύξει αὐ-
 τὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα; ἢ ἐκεῖνα μὲν οἰή-
 σεται ῥάδια εἶναι, καὶ ἀσφαλῆ τὰ νεανιεύματα, οὐδενὸς
 ἀνταιρομένου αὐτῷ, τὴν δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνεσθαι,
 ὅπότεν καταγωνίσηται τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν, καὶ κρα-
 τήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ οὐ; μὴ τοίνυν μὴ δὲ
 Ἑρμότιμος, ἀφ' ὧν ἀν' οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ σκιαμαχῶ-
 σι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἰέσθω κρατεῖν αὐτοὺς, ἢ τὰ
 ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀνατρέπεσθαι ῥαδίως. ἐπεὶ
 τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἀν' εἶναι τοῖς τῶν παιδίων οἰκοδομήμα-

Μεγίστη ἀποφάν.
 p. 7610.

& Epicurum, & reliquos, ac non potius cum risu ad me
 dicturos, Quid agit tuus, Lycine, sodalis Hermotimus?
 Aequum censet adversariis de nobis nostris credere, ac ta-
 lia esse putat nostra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel
 quod verum studio occultant. Utrum igitur si quem Athle-
 tarum videat meditantem ante certamen, calcibus peten-
 tem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi ad-
 versarium feriat: continuone, si praeses sit certaminis, il-
 lum praeconio ornabit pro victo? an potius facilia illa
 putabit, & periculi expertes iuvenis lusus, victoriam vero
 tum decerni, cum ipsum adversarium certamine vicerit, is-
 que victum se fassus fuerit; alias vero non? Ne igitur Her-
 motimus ex eo, quod magistri ipsius umbratiles forte ve-
 litationes adversus absentes nos instituunt, vincere illos ar-
 bitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo evertantur:

σῶν, ἃ κατασκευάσαντες ἐκεῖνοι ἄσθενῆ, εὐθὺς ἀνατρέ-
 πουσιν, ἢ καὶ, γῇ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἱ κάρ-
 Φη τινὰ συνδήσαντες, ἔπειτα ἐπὶ κόντου πῆξάντες, οὐ
 πόρρω προθέμενοι, στοχάζονται ἀφίεντες· καὶ ἣν τύχω-
 σί ποτε, καὶ διαπείρωσι τὰ κάρΦη, ἀνέκραγον εὐθὺς,
 ὥς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος
 διὰ τῶν Φρυγάνων. ἀλλ' οὐ Πέρσαι γε οὕτω ποιοῦσιν,
 οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κι-
 νούμενοι ἀφ' ἱππων, ὥς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δέ,
 καὶ τὰ τοξεύόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, οὐχ ἑστῶτα, οὐ-
 δὲ περιμέροντα τὸ βέλος, ἐστ' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ διαδι-
 δράσκοντα ὥς ἐνὶ μάλιστα, θηρία γέ τοι ὥς τὸ πολὺ
 κατατοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἣν δέ ποτε
 καὶ ἐπὶ σκοποῦ δέῃ πειραθῆναι τοῦ τόνου τῆς πληγῆς,
 ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοΐνην προθέμενοι, διε-
 λαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, καὶ δὲ ὅπλων σφίσι

cum ea ratio similis sit puerorum aedificationibus, quas cum infirmas admodum struant, celeriter evertunt; aut his, qui sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colligatas & in conto defixas proponunt intervallo non longo, atque ad eas deinde collineant: & si quando feriant, traiciantque stipulas, exclamant continuo, ut in magno facinore, si farmenta telum transfierit. Verum ita Persae certe non faciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed primo ipsi dum moventur in equis, ut plurimum sagittant: deinde vero ea etiam, quae petuntur, volunt moveri, non stare & expectare sagittam, dum incidat; sed fugere quantum licet maxime. Bestias enim ut plurimum deiiciunt sagittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad scopum tentanda sit vis & contentio plagae, lignum, quod ictum repellat, aut scutum e crudo boum tergoe propositum traiciunt, & ita sperant per arma quoque sagittas suas

χωρῆσαι τοὺς οἰστούς. εἰπὲ τοίνυν, ὦ Λυκίῃ, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ Φρύγανα προθέμενοι, κατατοξεύουσιν, εἴτα Φασὶν ἀνδρῶν ὠπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας· καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἶκος, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ Φαίημεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκείνα, ἃ Φησι περὶ τοῦ Ἑκτορος,

Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσουσι μέτωπον.
 ταῦτα μὲν οἱ ξυμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος. Ὁ Πλά- 34
 των δ' ἂν μοι δοκεῖ καὶ διηγῆσασθαι τι τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδῶς τὰ πλείστα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, Φασὶ δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτα ἐπιπολὺ διαλαβεῖν αὐτὸν, οὐδενὸς τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δὴ τινα γυναῖκα ξένην συνενεχθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι τὸν δέ, παρὰ τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ, ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν. τὴν δέ,

transituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magistros ipsius proposita farmenta sagittis transiicere, deinde viros armatos a se devictos, gloriari: & pictas imagines nostras pugnis invadere, iisque, ut facile est ad existimandum, victis, nos a se putare superatos. Nostrum vero quifque dixerimus ad eos, Achillis ista, quae ille de Hectore,

Nec galeae poterunt vultumque minasque tueri Nostrae.

Haec, inquam, universi, & pro se unusquisque. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque eius novit. Nempe Syracusio Geloni graveolens fuisse os aiunt, idque diu ipsum ignorasse, cum nemo auderet indicare tyranno, donec peregrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, uti se res haberet: illum vero, ad coniugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxime graveolentiam illam sciret: illam

παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρός, μὴ δὲ ὁμιλῆσαι πλησίον, εἰσῆλθαι ἅπασιν τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποσπνῆναι τοῦ στόματος. καὶ Ἑρμότιμος τοιγαροῦν ἄτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνὼν, Φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὅποια τῶν ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρυσίππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἴπερ λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὀρμήσαιμι, πιστεύσας τινὲ τῶν μόνῳ Πλάτωνι ὠμιληκότων. ἐνὶ τε λόγῳ ξυνελών Φημι, ἄχρις ἂν ἀδῆλον ἦ τίς ἀληθὴς ἐστὶ προαίρεσις ἐν Φιλοσοφίᾳ, μὴδὲ μίαν αἰρεῖσθαι· ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας τὸ τοιοῦτον.

35 ΕΡΜ. ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μὲν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τοὺς ἄλλους ἀ-

1 Μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρός) Τούτο καὶ περὶ Διάνος ἰστοροῦσιν τοῦ Πρηναιώος· ὃν καὶ διὰ τοῦτο κατ' εὐφημισμὸν χρυσόστομον ἐπωνόμασεν. V.

13 ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας) Φίλον ὄντα κατὰ τῆς Ἑστίας ἐξορ-

κοῦ· αὐτὴ γὰρ καὶ πρὸς τὸ εἶναι ἡμᾶς, αἰτιάται, καθ' ἣ καὶ Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν αὐτὴν ἀποφαίνεται καὶ πρὸς φίλιαν αὐτὴ συνάγει διὰ τῆς κατ' οἶκον ἐσχάρας τοῦτο προμνησθούμην. V.

vero ignosci sibi petiisse, se enim, quod virum alium experta non esset, neque ex proximo sermones cum quoquam miscuisset, putasse, viris omnibus tale quiddam os olere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum sint ora. Similia vero etiam Chrysippus dicat, aut plura hisce, si quidem relinquens ipsum inauditum ad Platonica me conferam, fidemque habeam eorum alicui, qui solo cum Platone versati fuerint. Uno denique verbo comprehendens omnia aio, donec obscurum sit, quæ vera sit in philosophia secta, nullam earum esse sectandam. Ista enim contumelia fuerit in reliquas.

Herm. Per Vestam, Lycine, Platonem, & Aristotelem, & Epicurum, & reliquos patiamur quiescere: neque enim

τρεμείν εἰσώμεν· οὐ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῶϊ δέ, ἐγώ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ Φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ Φημι αὐτὸ εἶναι Αἰθίοπας δέ, ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ἐπὶ τὸν λόγον;

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτῳσαν ἐκποδῶν, εἴ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέγε ἥδη θαυμαστὸν γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάνυ δυνατόν εἶναι μόνον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμανθόντα, εἰδέναι τὰ ληθῆς ἀπὸ τούτων, καὶ μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπέξελθῃ τις ἐκμανθάνων ἕκαστα. οὕτωσὶ δὲ σκόπει, ἢν τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνον τοῦτο, ὡς αἱ δύο δυάδες, τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελοῦσιν, ἄρα δεήσει περιιόντα σὲ πυνθάνεσθαι τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοί, μὴ τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἑπτὰ λέγων αὐτάς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει;

6 Ἀπίτῳσαν ἐκποδῶν) Procul faceffat. G.

cum illis contendere meum est. Nos vero, ego, inquam, & tu per nos ipsos quaeramus, fitne tale quid philosophia, quale ego aio esse. Aethiopus autem, & Gelonis uxorem Syracusis evocare ad hunc sermonem quid attinebat?

Lyc. At illi quidem e vestigio abeant, si superflui tibi videntur ad nostram disputationem: tu vero iam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus.

Herm. Videtur mihi, Lycine, & facile quidem fieri posse, ut aliquis, qui sola Stoicorum placita didicerit, sciat ex his verum, etiam si aliorum sententias non persequatur, atque ediscat singulas. Ita vero considera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus est, te in circuitu interrogare reliquos, quotquot sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui quinque aut septem dicat eas esse; an vero statim noris vera illum dicere?

ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε.

ΕΡΜ. Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τὰ ληθῆ, πείθεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδόντα ὡς οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόροι λέγωνσιν.

36 ΛΥΚ. Οὐδέν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητούμενοις εἰκάζεις, πάμπαν αὐτῶν διαφέροντα. ἢ τί ἂν Φαίης; ἔστιν ὧ τινι ἐντετύχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεθείσας, τὸν ἑπτὰ ἢ ἑνδεκά ἀριθμὸν ἀποτελεῖν;

ΕΡΜ. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα συμβαίνειν λέγων.

ΛΥΚ. Τί δαί, ἐντετύχηκας πώποτε, καὶ πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῶ τινι, καὶ Ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους;

Lyc. Statim, Hermotime.

Herm. Quid tandem igitur fieri tibi non posse videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & persuaderi sibi ab iis patiat, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam, quae quatuor sint, quinque posse fieri, neque si sexcenti Platones aut Pythagorae dicant.

Lyc. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim, de quibus inter omnes convenit, cum his, de quibus disceptatur, confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne, quem videris, qui dicat, binarios duos compositos septem aut undecim numerum efficere?

Herm. Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat.

Lyc. Quid vero? incidistine unquam (& per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare) in Stoicum aliquem aut Epicureum, qui non diffiderent de initiis rerum aut de finibus?

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΑΤΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίζῃ, ὡ γενναῖε, καὶ ταῦτα, Φίλον ὄντα ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἱ τινες ἀληθεύουσιν ἐν Φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρχάσας, ἔδωκας φέραν τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ οἷς δύο, τέσσαρα τιθέντες, ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικουρεῖοι, ἢ Πλατωνικοὶ, σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά· ἢ οὐ δοκοῦσί σοι τοῦτο ποιεῖν, ὅποταν ὑμεῖς μὲν μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι· οἱ Ἐπικουρεῖοι δὲ, τὸ ἡδύ; καὶ ὅταν ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ νομίζει καὶ ἀσώματόν τι ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφη, πλεονεκτικῶς πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβὼν, ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν διδως αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῶν τοῦτο εἶναι, ἔνθα δὴ κρίσεως μάλι-

Herm. Nequaquam.

Lyc. Vide igitur, ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram rationem in philosophia sequantur, tu hoc praeceptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceres, hos esse, qui bis duo ponant esse quatuor; quod obscurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei, vel Platonici, se quidem ita componere, vos autem quinque aut septem ea esse dicere. An non videntur tibi hoc facere, cum vos quidem solum, quod honestum, idem bonum putatis esse; Epicurei autem id, quod suave sit? & cum vos dicitis, corpora esse, quaecunque sint; Plato autem statuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse? Tu vero, quod modo dicebam, iniuste fane id ipsum, de quo disceptatur, comprehendens, tanquam extra controversiam Stoicorum esset, ipsis habendum adiudicas, licet vindicantibus idem sibi reliquis, & suum esse dicentibus,

Lucian. Vol. IV.

D

στα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν οὖν πρόδηλον γένηται τοῦτο, ὡς Στωϊκῶν ἐστὶ μόνων τὰ δις δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι, ἄρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτοῦ τούτου πέρι διαμάχωνται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν δοξομεν.

37 ERM. Οὐ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνέναι πῶς βούλομαι εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ τοιοῦτον φήσεις.

ERM. Εἶση αὐτίκα οἷόν τι λέγω. Θῶμεν γάρ τινας δύο ἐσεληλυθέναι ἐς τὸ Ἀσκληπιεῖον, ἢ ἐς τοῦ Διονύσου θύην. Ἐπὶ τὸν ἑνὸς ἐῖτα μέντοι Φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δεήσει δὴπου ἀμφοτέρους ἐρευνθῆναι αὐτοὺς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν Φιάλην.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ERM. Ἐχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος.

Obi fane iudicio vel maxime, opinor, opus est. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solorum esse, bis duo putare esse quatuor; tum fane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaverint, omnes aequae audiendi sunt, aut sciendum, nos in opinionem venturos condonati gratiae iudicii.

Herm. Non videris mihi, Lycine, intelligere, quid mihi voluerim.

Lyc. Igitur dilucidius dicendum erit, si quid diversum, non autem tale [*quale ante intelligebam*] dices.

Herm. Statim scies, quid dicam. Ponamus enim, duos quosdam in Aesculapii aut in Bacchi templum ingressos. Deinde vero phialam de sacris perditam. Oportebit scilicet ambos excutere, uter in sinu habeat phialam.

Lyc. Sane.

Herm. Habet autem omnino alteruter.

ΛΥΚ. Πῶς γὰρ οὐ, εἴ γε ἀπόλωλεν;

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἂν παρὰ τῷ προτέρῳ εὐρης αὐτὴν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει.

ΛΥΚ. Πρόδηλον.

ΕΡΜ. Καὶ εἴ γε μὴ εὐροίμεν ἐν τῷ τοῦ προτέρου κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ οὐδὲν ἐρευνῆς οὐδὲ οὕτω δεῖ.

ΛΥΚ. Ἐγεί γάρ.

ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοῖνυν εἰ εὐροίμεν ἤδη παρὰ τοῖς Σταϊκοῖς τὴν Φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνᾶν τοὺς ἄλλους ἀξιώσομεν, ἔχοντες ὁ πάσαι ἐζητοῦμεν· ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνομεν;

ΛΥΚ. Οὐδένος, εἴ γε εὐροίτε, καὶ εὐρόντες ἔχοιτε εἰ- 38
δέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλὸς, ἢ εἰ ἔλως γνώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ, ὧ ἑταῖρε, πρότερον μὲν οὐ δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες ἐς τὸν νεῶν, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτοῖν, τὰ Φάρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα παλ-

Lyc. Quī non, siquidem perdita sit?

Herm. Igitur si apud priorem illam inveneris, non iam alterum exues: planum enim, illum non habere.

Lyc. Planum.

Herm. Et si non inveniamus in sinu prioris, alter omnino habet, & nihil perscrutatione neque sic opus est.

Lyc. Habet enim alter.

Herm. Et nos igitur si inveniamus mox apud Stoicos phialam, non iam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habeamus, quod olim quaesivimus: aut cuius rei gratia plus laboris sumamus?

Lyc. Nullius, si quidem inveneritis, & inventum scire possitis id ipsum esse, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis sit donarium. Iam vero, amice, primum quidem non duo sunt ingressi in templum, ut necesse sit alterutrum habere rem furtivam, sed valde multi.

λοιί τινες. εἴτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἄδηλον ὃ, τι ποτέ ἐστιν, εἴ τε Φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος ὅσοι γοῦν ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι λέγουσι, καὶ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ, κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδῦσαι τοὺς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὐρεῖν τὸ ἀπολωλός· καὶ γὰρ ἂν παρὰ τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὐρῆς Φιάλην χρυσῆν, ἔτι καὶ τοὺς ἄλλους σοι ἀποδυτέον.

ΕΡΜ. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε;

ΛΥΚ. Ὅτι ἄδηλον εἰ Φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθεῖ, ἀλλ' οὔτι γε χρυσῆν ἅπαντές Φασιν εἶναι τὴν Φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνωρίμων γένοιτο, ὥς Φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῇ, καὶ σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὐροῖς Φιάλην χρυσῆν, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· οὐ γὰρ δῆλόν που εἰ αὐτῇ

Deinde ipsum, quod desideratur, quid sit obscurum est, phialane, an scyphus, an corona. Quot enim sunt sacerdotes, alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit; sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stanno esse; dicunt. Necesse igitur est, quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis, quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere.

Herm. Cur, Lycine?

Lyc. Quoniam obscurum est, sitne phiala illud, quod periit: si vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes aiunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios desi-

ἤν ἡ τοῦ Θεοῦ· ἢ οὐκ οἶε πολλὰς Φιάλας εἶναι χρυσᾶς;

ERM. Ἐγώ γε.

ΑΤΚ. Δεήσει δὲ ἐπὶ πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ παρ' ἐκάστῳ εὐρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα, εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρέπαι ἀν' Θεῶν κτῆμα οἰεσθαι. Καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον, 39 τοῦτο ἐστίν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησμένων ἔχει τὶ πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ, Φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον· καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου· εἰ δὲ ὁ ἔχει, τοῦτο ἱερὸν ἐστίν, οὐδέπω δῆλον. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅν τινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἀδύλον ἦν καὶ οὕτως, ὅστις ὁ τὰ τοῦ Θεοῦ ὑφηγημένος· ἐστὶ γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν. τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἐν ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν ἀπολομένην Φιάλην. Θῶμεν γὰρ Φιάλην ἀπο-

nes. Neque enim planum est, sitne hæc ipsa, quae fuit Dei: aut non putas, plures esse phialas aureas?

Herm. Ego vero.

Lyc. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia, & sic facere coniecturam, quid tandem illorum divinam possessionem putare deceat. Etenim quod multam adeo dubitationem affert, illud est, quod eorum, qui exuentur, unusquisque habet aliquid; scyphum unus, alius phialam, alius coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius ex argento: utrum vero, quod habet quisque, id ipsum sacrum sit, nondum patet. Necessè igitur omnino est dubitare, quem dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit, qui Dei *cimelia* furripuisset: licet enim privata quoque habere. Causa autem illius ignorantiae una est, puto, quod inscriptionem non habet desiderata phiala. Ponamus enim *interim*, deside-

Παυτ. Πιν.
2.5.21.

λαλέναι, ὥς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναθέντος, ἥττον ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὐρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ ἐνοχλοῦντες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικούς ἐωρακέναι πολλάκις.

ΕΡΜ. Καὶ ὀρθῶς οἶει, πολλάκις γάρ, καὶ πολλαχόθι.

ΛΥΚ. Ἡ οὖν ποτε καὶ παρὰ τοὺς ἀθλοθέτας αὐτοὺς ἐκαθέζου;

ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἕναγχος Ὀλυμπιάσιν ἐπὶ τὰ λαῖα τῶν Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ Ἥλείου θέαν μοι προκαταλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδικαῖς γιγνόμενα.

ΛΥΚ. Οἶσθα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὃν τινα ὅτινι χρὴ παλαίειν, ἢ παγκρατιάζειν;

ΕΡΜ. Οἶδα γάρ.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἄμεινον σὺ εἴποις, ἐγγύθεν ἰδῶν.

rari phialam. Quod si inscriptum esset Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inscripta est, desineremus exuere alios, & molestiam illis faceffere. Puto autem, te, Hermotime, gymnicos etiam saepe vidisse ludos.

Herm. Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis.

Lyc. Numquid igitur unquam prope ipsos sedisti certaminum. praefides?

Herm. Quin nuper Olympiis ad sinistram Hellanodicarum, Euandrida Eleo spectaculum mihi occupante in suis civibus. Cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent.

Lyc. Itaque nosti hoc quoque, ut fortiantur, quem, quicum, aut lucta certare aut pancratio oporteat.

Herm. Novi enim.

Lyc. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν, παλαιὸν, ἐπὶ Ἡρακλέους ἀγωνοθε- 40
τοῦντος, Φύλλα δάφνης.

ΑΤΚ. Μή μοι τὰ παλαιά, ὦ Ἑρμότιμῃ· ἀ δὲ εἶδες
ἐγγυθεν, ἐκεῖνα λέγε.

ΕΡΜ. Κάλπις ἀργυρᾷ πρόκειται ἱερὰ τοῦ Θεοῦ, ἐς
ταύτην ἐμβάλλονται κλῆροι μικροὶ, ὅσον δὴ κυσσιαῖοι
τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι· ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν,
ἅλφα ἐν ἑκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους
δύο τὸ γάμμα, καὶ ἐξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἣν πλείους οἱ
ἀθληταὶ ὦσι, δύο αἰὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ γράμμα ἔχοντες.
προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ
Διὶ, καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν, ἀνασπᾷ τῶν κλῆ-
ρων ἓνα, καὶ μετ' ἐκείνον ἕτερος, καὶ παρεστὼς μαστι-
γοφόρος ἕκαστῳ, ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, οὐ παρέχων
ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὃ ἀνέσπακεν· ἀπάν-
των δὲ ἡδὴ ἔχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἡ τῶν Ἑλ-
λανοδικῶν αὐτῶν εἷς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι)

Herm. Olim quidem, praefide certaminis Hercule, lauri
folia.

Lyc. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, sed quae ex pro-
pinquo vidisti, ea narra.

Herm. Urna argentea proposita est, Dei sacra: in hanc
parvae fabarum instar sortes iniiciuntur, inscriptae. Inscri-
bitur autem binis A, binis aliis B, binis Γ, & eodem modo
deinceps, si plures athletae fuerint, ut duae semper sortes
eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unus-
quisque, & Iovem precatus, demissa in urnam manu, for-
tium unam extrahit, & post illum alius; adstantque unicui-
que flagellifer manum illius retinet, nec finit illum videre,
quae sit litera, quam extraxit. Omnibus autem suam iam
habentibus, Alytarcha puto, aut ipforum unus Hellanodi-
carum, hoc enim non iam recordor, circumiens inspicit

περιῶν, ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἐστώτων, καὶ οὕτω τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸν δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους κατὰ ταῦτά. οὕτω μὲν γὰρ, ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταί, οἷον ὀκτῶ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἢν δὲ περιττοί, πέντε, ἑπτὰ, ἐννέα, γράμμα τι περιττὸν ἐνὶ κλήρῳ ἐγγραφεὶν συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον ὅς θ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περι-
 μένων ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀντί-
 γραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

41 ΛΥΚ. Ἐχ' ἀτρέμα, τούτου γὰρ ἐδεόμην μάλιστ' οὐκοῦν ἐννέα ὄντες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσι τοὺς κλήρους, περιῶν δὴ, (βούλομαι γὰρ σε Ἑλλανοδίκην ἀντὶ θεατοῦ ποιῆσαι) ἐπισκόπησον τὰ γράμμα-

sortes stantium circulo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui alterum A extraxit, ad luctam vel pancratium comparat, similiterque eum, cui B evenit, cum altero, qui B habet, & reliquos eiusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem si pari numero sint athletae, v. g. ὀκτο, quatuor, duodecim: si vero impari numero, quinque, septem, novem, litera quaedam impar & ipsa, uni tantum sorti inscripta, responderentem sibi aliam non habens, cum reliquis iniicitur. Hanc qui extraxerit, subsidet, exspectans, dum illi certaverint: nec enim habet ex adverso sibi respondentem literam. Et est illa non parva athletae felicitas, qui integer committendus sit fatigatis.

Lyc. Insiste. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur novem cum sint, extraxerunt omnes & habent sortes. Circumiens itaque (volo enim te iam pro spectatore Hellenodicam facere) inspicere literas, nec prius puto didiceris,

τα, καὶ οὐ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ ἔφεδρός
ἔστιν, ἢ μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτούς.

ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκίне, τοῦτο Φῆς;

ΛΤΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὐρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο
τὸ δηλοῦν τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὐροις,
οὐ μὴν εἰσὴ γε εἰ ἐκεῖνός ἐστιν· οὐ γὰρ προεῖρηται ὅτι τὸ
(κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειροτονοῦν τὸν ἔφεδρον·
ἀλλ' ἐπειδὴ τῷ (α) ἐντύχῃς, ζητεῖς τὸν τὸ ἕτερον (α)
ἔχοντα, καὶ εὐρὼν, ἐκεῖνους μὲν ἤδη συνέζευξας· ἐντυχὼν
δὲ αὐθὺς τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ
ἀντίπαλον τῷ εὐρεθέντι, καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως, ἄχρις
ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὃ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ
ἀνανταγώνιστον.

ΕΡΜ. Τί δ' εἰ ἐκεῖνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐντύχῃς, τί 42
ποιήσεις;

ΛΤΚ. Οὐ μνησθῆναι. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίης, ἐθέλω εἰ-

quis subfessor ille sit, quam veneris ad omnes, eosque com-
paraveris.

Herm. Quid ita, Lycine?

Lyc. Fieri non potest, ut statim invenias literam illam sub-
fessoris indicem; aut literam forte invenias, sed utrum illa
sit, nescies. neque enim praedictum est, aut K aut M aut I
esse, quae subfessorem indicet. Sed ubi in A incideris, quae-
ris eum, qui alteram A habet, eoque invento, illos iam com-
parasti; & cum in B incidis, altera B ubi sit quaeris, inven-
tae respondens, ac de omnibus similiter, donec ille tibi re-
linquatur, solitariam literam habens, cui nulla ex adverso
respondet.

Herm. Quid si vero in illam primo aut secundo incidas,
quid facies?

Lyc. Minime, quid ego facturus sim, quaeritur. Sed tu Hel-

δέναι ὅ, τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Ἑφεδρος, ἢ δέησει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν, εἴ που αὐτῷ γράμμα ὁμοίον ἐστὶν ὥς εἴ γε μὴ τοὺς πάντων κλήρους ἴδοις, οὐκ ἂν μάθοις τὸν Ἑφεδρον.

ΕΡΜ. Καὶ μὲν, ὦ Λυκῖνε, ραδίως ἂν μάθοιμι. ἐπὶ γοῦν τῶν ἐννέα, ἣν τὸ (ε) εὖρω πρῶτον ἢ δεύτερον, οἶδα ὅτι Ἑφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐστί.

ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε;

ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ (Α) δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲν, τὸ (Γ) οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ ἀνήλωται ἥδη ἐς τοὺς ἀθλητάς οκτῶ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν οὕτω περιττὸν εἴη τὸ ἐξῆς γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπακώς, Ἑφεδρός ἐστι.

ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σὲ τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀντίπω τά γε μοι δοκοῦντα, ὅποια ἂν ᾖ;

lanodica, scire volo, quid facturus sis? utrum statim dicturus sis, hic est subfessor, an ad omnes per orbem eundum putes, & videndum, si qua ipsi litera similis sit? atque adeo, nisi omnium sortes videris, non discas subfessorem.

Herm. Quin, Lycine, facile discam. Inter novem enim si E primo invenero, aut secundo loco, novi, hanc qui habeat, esse subfessorem.

Lyc. Quid ita, Hermotime?

Herm. Hoc modo: A duo illorum habent, B itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam E, eumque, qui illam extraxerit, esse subfessorem.

Lyc. Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam, quae mihi videntur, qualiacunque demum fuerint?

ΕΡΜ. Νῆ Δία, διαπορῶ μὲν τοι ὅ, τι ἂν εὐλογον ἀντειπεῖν ἔχοις πρὸς τὸ τοιοῦτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἐξῆς πάντως γραφομένων 43
 γραμμάτων, εἰρηκας, οἶον, πρώτου τοῦ (Α) δευτέρου δὲ
 τοῦ (Β) καὶ κατὰ τὴν τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἐν αὐτῶν τελευ-
 τήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν· καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιά-
 σιν οὕτω γίγνεσθαι. τί δαί, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε
 γράμματα, ἐξ ἀπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ)
 καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τέτταρα, δι-
 πλᾶ ἐπὶ τῶν κλήρων τῶν ὀκτῶ γράφωμεν, τὸ δὲ (Ζ)
 μόνον ἐπὶ τοῦ ἐνάτου, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἐμελλεν ἡμῖν τὸν
 ἔΦεδρον, τί ποιήσεις πρώτον εὐρών τὸ (Ζ); τῷ διαγνώσῃ
 ἔΦεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ἦν μὴ ἐπὶ πάντα ἐλθὼν
 εὐρῆς οὐδὲν αὐτῷ συμφονοῦν; οὐ γὰρ εἶχες ὥσπερ νῦν τῇ
 τάξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι.

ΕΡΜ. Δυσἀπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

ΛΥΚ. Ἴδου δὴ καὶ ἐτέρως τὸ αὐτὸ ἐπισκόπησον. τί 44

Herm. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

Lyc. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo omnino scribantur literae, v. g. prima A, altera B, &c sic ordine, donec in una illarum numerus athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque literis X, Σ, Ζ, Κ, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo sortibus scribamus, Ζ autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subsefforem: quid facies, si primum Ζ invenias? quamam re intelliges subsefforem esse, qui illam habeat, nisi ad omnes accedens invenias, nullam cum ea convenire? neque enim possis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere.

Herm. Difficile est ad respondendum, quod rogas.

Lyc. Ecce alio etiam modo idem illud considera. Quid

γὰρ εἰ μὴδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν εἰσομένον, ἐπεὶ περ ἀλλόκοτά ἐστι· Φέρε δὲ τὰ μιονοειδῆ καὶ ἀπλᾶ ἐπιγράφωμεν, ὥς οἷόν τε εἰκάσαντες δύο ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κλήροι, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρυόνας δύο, καὶ κύνας δύο, τῷ δὲ ἐννάτῳ, λέων ἔστω τὸ ἐπίσημον· ἦν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρων ἐν ἀρχῇ ἐντύχης, πόθεν ἔξεις εἰπεῖν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἑφεδρον ποιῶν, ἦν μὴ περιβεωρήσης ἅπαντας ἐπιῶν, εἴ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει;

ERM. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκίνε.

- 45 ΛΥΚ. Εἰκότως· οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδὲν ὥστε ἦν ἐβέλωμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν Φιάλην εὐρεῖν, ἢ τὸν ἑφεδρον, ἢ τὸν ἄριστα ἡγησόμενον ἡμῖν ἐς τὴν πόλιν ἐκείνην

enim, si neque literas scribamus in fortibus, sed signa quaedam & notas, quo genere Aegyptii multa scribunt, pro literis *plengies* caninis aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed age uniformia illa & simplicia in iis pingamus, observata quantum potest similitudine, homines in duabus fortibus, duos in duabus equos, & gallos duo, & duo canes, nonae autem nota esto leo. In hanc igitur signatam leone fortem si primum incidas, unde habebis dicere, hanc esse, quae subsefforem faciat, nisi ante obeundo omnes inspexeris., si qua etiam alia leonem habeat.

Herm. Non habeo, quod tibi, Lycine, respondeam.

Lyc. Nihil mirum. Neque enim speciosum quidquam est, quod responderi possit. Itaque si voluerimus vel eum, qui auream phialam habeat, invenire, vel subsefforem, vel opti-

τὴν Κόρινθον, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀΦιζόμεθα, καὶ
 ἐξετάσομεν ἄκρως πειρώμενοι καὶ ἀποδύοντες, καὶ περι- ἀκλυστοι
 θεωροῦντες· μόλις γὰρ ἂν οὕτω τὰληθές ἐκμάθοιμεν. καὶ
 εἰ γε τις μέλλει σύμβουλός μοι ἀξιόπιστος ἔσεσθαι,
 Φιλοσοφίας περὶ, ἣν τινα Φιλοσοφητέον, οὗτος ἂν εἴη
 μόνος ὁ τὰ ὑπὸ πασῶν αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλ-
 λοι, ἀτελεῖς· καὶ οὐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἔστ' ἂν
 καὶ μᾶς ἀπείρατοι ᾖσι. τάχα γὰρ ἂν ἡ ἀρίστη ἐκεῖνη
 εἴη. οὐ γὰρ δὴ εἰ τις παραστησάμενος καλὸν ἄνθρωπον,
 λέγοι τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἀπάντων, πι-
 στεύσαιμι αὐτῷ, ἢ μὴ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους
 εἴρακεν· ἴσως μὲν γὰρ καὶ οὗτος καλός· εἰ δὲ πάντων
 κάλλιστος, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· ἡμεῖς
 δὲ, οὐκ αὐτὸ μόνον καλοῦ, ἀλλὰ τοῦ καλλίστου δεόμε-
 θα, καὶ ἢ μὴ τοῦτο εὖρωμεν, οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπρά-
 χθαι ἡγησόμεθα. οὐ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποῖω δήποτε

num illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes
 necessario deveniemus, & inquiremus summo opere ten-
 tantes, & exuentes, & circā circa inspicientes. Vix enim
 vel sic verum discamus. Et si quis velit consiliarius mihi
 fide dignus de philosophia esse, quae sequenda sit, ille fue-
 rit solus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Re-
 liqui omnes in censum non veniunt, neque iis crediderim,
 dum vel unius *señae* sint ignari: forte enim haec ipsa fuerit
 optima. Neque enim fane, si quis pulchrum nobis homi-
 nem adducat, huncque dicat esse omnium pulcherrimum,
 ipsi credamus, nisi sciamus, omnes illum homines vidisse.
 Forte enim & hic quidem pulcher: an vero omnium pul-
 cherrimus, scire non possit, qui omnes non viderit. Nos
 autem non pulchro solum, sed pulcherrimo opus habemus:
 & hoc nisi invenerimus, nihil nobis profecisse videbimur.
 neque enim satis habebimus in pulchrum quodcunque in-

καλῶ ἐντυχόντες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν
κάλλος, ὅπερ ἀνάγκη ἐν εἶναι.

46 EPM. Ἀληθῆ.

Περσ. Πικρ. 16. ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι τινα εἰπεῖν, ἀπάσης ὁδοῦ πε-
πειραμένον ἐν Φιλοσοφία, καὶ ὃς τά τε ὑπὸ Πυθαγό-
ρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίπ-
που, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς,
τελευτῶν, μίαν εἴλετο ἐξ ἀπασῶν ὁδῶν, ἀληθῆ τε δοκι-
μάσας, καὶ πείρα μαθὼν, ὡς μόνη ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαι-
μονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὔροιμεν, παυσόμεθα
πράγματα ἔχοντες.

EPM. Οὐ ράδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὔρεῖν.

47 ΛΥΚ. Τί δὴ οὖν πράξομεν, ὦ Ἑρμότιμε; οὐκ ἂν ἀπ-
αγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ
παρὸν εὐποροῦμεν. ἄρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ
ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἀρξάμενον, διὰ πάσης

cidisse, sed summam illam pulchritudinem quaerimus, quam
unam esse necesse est.

Herm. Vera sunt ista.

Lyc. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam
omnem in philosophia probaverit, quique cognitis, quae
dicuntur a Pythagora, & Platone, & Aristotele, & Chry-
sippo, & Epicuro, & reliquis, unam tandem ex omnibus
viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit
experimento, solam ducere recta ad felicitatem? Talem
enim si inveniamus, laborare desinemus.

Herm. Non facile est, Lycine, talem virum reperire.

Lyc. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto despon-
dendum esse animum, si in praesens non sit ducis eiusmodi
copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quem-

προαιρέτως χωρῆσαι, καὶ ἐπισκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ
ὑπὸ πάντων λεγόμενα;

ΕΡΜ. Ἐοικεν ἀπὸ γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναν-
τίον ἢ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς οὐ ράδιον ἐπιδόντα
ἑαυτὸν, καὶ πετάσαντα τὴν ὁδὸν, ἀναδραμεῖν αὖθις.
πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ
ὡς Φῆς κατασχεθησομένῳ;

ΛΥΚ. Ἐγὼ σοι φράσω, τὸ τοῦ Θήσεως ἐκεῖνο μιμη-
σόμεθα· καὶ τι λῖνον παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀριάδνης λα-
βόντες, εἴσιμεν ἕς τὸν λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀ-
πραγμόνως μνηρούμενοι αὐτὸ, ἐξίεναι.

ΕΡΜ. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἂν, ἣ πόθεν
τοῦ λίνου εὐπορήσομεν;

ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ ἐταῖρε· δοκῶ γάρ μοι εὐρηκέναι, οὗ
τινος ἐχόμενοι, ἐξέλθοιμεν ἂν.

ΕΡΜ. Τί οὖν τοῦτό ἐστιν;

que incipere, & per sectas ire omnes, & considerare ac-
curate, quae dicuntur ab omnibus?

Herm. Sic videtur ex his quidem, quae disputata sunt: mo-
do illud paulo ante a te dictum non adverteretur, quod non
facile est, qui semel se vento passis velis permiserit, retro
cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis
omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut re-
tineatur?

Lyc. Dicam tibi. Thesei illud consilium imitabimur, & li-
no a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque in-
grediamur, ut glomerando illo sine molestia exeamus.

Herm. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini
nobis erit copia?

Lyc. Bono animo, sodalis, esto. Videor enim mihi in-
venisse, quod tenentes egrediamur.

Herm. Quod igitur illud est?

ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλὰ τινος τῶν σοφῶν, τὸ νῆφε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἦν γὰρ μὴ ραδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἐξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἀν τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

48 ΛΥΚ. Εἴεν. ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὅτουσιν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἦν οὕτω τύχη, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δ' οὖν τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι.

ΕΡΜ. Θῶμεν οὕτως.

ΛΥΚ. Εἴτα ἐξῆς τῷ Πλάτῳ. Φετέον δηλαδὴ τσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὲν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω.

1 Τὸ νῆφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν) Ἐπιχάρμου ἀπόφθεγμα τοῦτο. V.

Lyc. Non meum dicam, sed cuiusdam sapientium, *Sobrius fidem negato*. Si enim non facile credamus inter audiendum, sed tanquam iudices illud faciamus, relinquentes etiam his, qui sequuntur, dicendi copiam, facile fortasse Labyrinthos illos effugiamus.

Herm. Bene mones, hoc igitur faciemus.

Lyc. Sint ista. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocunque, verbi gratia a Pythagora, si usu ita veniat, quanto putamus tempore ediscere nos posse Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos silentii annos. Computatis igitur quinque illis, sufficere triginta arbitror. Sin minus hoc placet tanquam nimium, at viginti quidem certe.

Herm. Sic ponamus.

Lyc. Tum deinceps Platoni assignandi totidem nempe alii: verum etiam Aristoteli non pauciores.

ΕΡΜ. Οὐ γάρ.

ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα· οἶδα γὰρ παρὰ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τετταράκοντα μόγεις ἱκανά.

ΕΡΜ. Οὕτως.

ΛΥΚ. Εἴτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὡς δὲ οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐκεῖθεν μάθοις ἂν, ἣν ἐννοήσης ὅσοι ὀγδοηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατονικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἶδέναι τὰ τῆς αὐτοῦ αἰρέσεως ἕκαστος, ὡς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρυσίππος γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων φαῖεν ἂν· καὶ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης οὐδὲν φαυλότερος αὐτῶν, ὃς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μὴδ' ὅλως εἶδέναι τι, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε. λογισάμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἴτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἑτέρα, εἴτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις· πόσα δ' οὖν ταῦ-

Herm. Non fane.

Lyc. Chrysippo autem non iam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix sufficere.

Herm. Ita est.

Lyc. Tum deinceps Epicuro, & reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, si cogites, quot octogennarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suæ quisque sectæ omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, & Aristoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire. Computemus igitur ab initio: viginti Pythagoræ posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis; quot igitur hi con-

Lucian. Vol. IV.

E

τα συντεθέντα, ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν, εἰ δέκα μόνως
 θεῖμεν τὰς αἵρέσεις ἐν Φιλοσοφίᾳ;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφαιροῦμεν τὸ τέταρτον, ὡς πενή-
 κοντα καὶ ἑκατὸν [ἔτη] ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἡμῖσι ὅλον;

49 ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι
 ὀλίγοι ἂν καὶ οὕτω διὰ πασῶν ἐξέλθοιεν, ἐκ γενετῆς
 εὐθὺς ἀρξάμενοι.

ΛΥΚ. Τί οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι
 τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀνατρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἢ ὅθ' ὠμολογη-
 μένα, ὡς οὐκ ἂν τις ἔλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον,
 μὴ οὐχὶ πειραθεῖς ἀπάντων; ὡς τόν γε ἄνευ πείρας αἰ-
 ρούμενον, μαντεία μᾶλλον, ἢ κρίσει τὰ ληθές ἀναζητοῦν-
 τα, οὐχ οὕτως ἐλέγομεν;

ΕΡΜ. Ναί.

ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ τοσούτον βιῶναι ἢ-

summaverint forte, si decem solas ponamus philosopho-
 rum sectas?

Herm. Supra ducentos, Lycine.

Lyc. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum
 & quinquaginta anni sufficiant, aut ipsum dimidium adeo?

Herm. Ipse noris melius: ego vero hoc video, paucos
 vel sic per sectas omnes ituros, si etiam a nativitate inde
 statim incipiant.

Lyc. Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se res
 habet? Evertendane, de quibus iam inter nos convenit, *nem-*
pe eligere non posse quemquam ex pluribus, quod sit opti-
 mum, nisi exploratis omnibus, tanquam is, qui citra expe-
 rimentum eligat, divinatione magis, quam iudicio, verum
 requirat? Nonne ita diximus?

Herm. Ita.

Lyc. Omni igitur ratione necessarium, eo usque nos vi-

μᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἰρήσεσθαι, ἀπάντων πειρα-
θέντες, καὶ ἐλόμενοι φιλοσοφήσειν, καὶ φιλοσοφήσαν-
τες εὐδαιμονήσειν. πρὶν δὲ οὕτω ποιῆσαι, ἐν σκότῳ,
Φασιν, ὀρχοίμεθ' ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπταίοντες,
καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ
ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τάληθές.
εἰ δὲ καὶ εὐροίμεν ἄλλως κατὰ τινα ἀγαθὴν τύχην περι-
πεσόντες αὐτῶ, οὐχ ἔχομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐκεῖνό
ἐστὶν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια αὐτοῖς, λέ-
γοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τάληθέστατον.

ΕΡΜ. ὦ Λυκίῃε, οὐκ οἶδ' ὅπως εὐλογα μὲν δοκεῖς 50
μοι λέγειν· ἀτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τάληθές,) οὐ μετρίως
ἀνιάς με διεξιῶν αὐτὰ, καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον.
ἴσως δὲ καὶ ἔοικα οὐκ ἐπ' ἀγαθῶ ἐξελθῆναι τήμερον
ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ἐντετυχηκέναι σοι, ὅς με
πλησίον ἦδη τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέ-

vere, si & bene eligere velimus exploratis omnibus, &
electione facta philosophari, & per philosophiam felices esse.
Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod aiunt,
saltabimus, offendentes ad quaecunque obvia, & quidquid
primum in manus venerit, id ipsum rati quod quaeritur,
qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere,
bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus
tamen, unde sciamus firmiter, sitne illud ipsum, quod quae-
rimus. Multa enim sunt inter se similia, quorum unum-
quodque se verissimum esse contendat.

Herm. Nescio, quī fiat, Lycine, ut rationalia quidem di-
cere mihi videaris: sed, dicetur enim verum, non medio-
cri me molestia afficis, persequendis illis & ad minutias us-
que perscrutandis praeter necessitatem. Forte etiam infelici-
bus hodie auspiciis domo exisse videar, & egressus in te in-
cidisse, qui me, cum prope spem iam essem, in consilii ino-

βληκας, ἀδύνατον ἀποφαίνων τῆς ἀληθείας τὴν εὔρεσιν, ἐτῶν γε τοσούτων δεομένην.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἐταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν τῷ πατρί σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (ἢ τίς ποτ' ἐκαλεῖτο, οὐ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ φύσει ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῇ, καὶ μακρόβιον ἔβησαν, ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιῶναι τὸ μῆκιστον ἐτῶν ἑκατὸν, ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος, εὔρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἀποβάν.

51 ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστὴς αἰεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθῶν, μισεῖς Φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς Φιλοσοφούντας ἀποσκάπτεις.

ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον ἔποιτε οἱ σοφοὶ, σύ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ, τόγε τοσούτον οἶδα, ὥς οὐ πάνυ ἡδεῖά ἐστιν αὐτῇ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύ-

16 Παρευδοκιμεῖται) Νικᾷται, ἥτοι εἰς δέξαν ὑπερφαίνεται. V.

piam coniecercis, ostendendo, quam supra vires nostras veritatis sit inventio, quae tot annis indigeat.

Lyc. Igitur, amice, multo iustius irascaris patri tuo Menecrati & matri, quocunque illa nomine vocata est, non enim novi; vel etiam multo potius naturae nostrae, quod te non, Tithoni instar, annosum & longaeuum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque, homo qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inveni.

Herm. Non. Sed contumeliōsus semper homo es, &, nescio qua animi affectione, odisti philosophiam & vides philosophos.

Lyc. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu & tuus ille magister. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer suavem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Spe-

δους παραπολύ. εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ διὰ
 τοῦτο, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα,
 μετὰ παρρησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦ-
 το ἄχθονται αὐτῇ. ἰδοὺ γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθῃ μοι, τὰ-
 ληθές ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι,
 οἷον ἐρώμεν ἐγὼ τε, καὶ σὺ, ὡς οὐ πάνυ ῥαδίον ὥσπερ
 εἰ ἀνδριάντος ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὥου τεύξεσθαι, ὑπο-
 λαμβάνων ἀνθρώπον εἶναι· ἐγὼ δὲ, κατιδὼν ὡς λίθος, ἢ
 χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσσα πρὸς σέ ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνά-
 των ἐράς, καὶ τότε δύσνουν ἐμὲ εἶναι ὥου ἂν σαυτῷ,
 διότι σε οὐκ εἶον ἐξαπατάσθαι, ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλ-
 पिшта ἐλπίζοντα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκίνε, Φῆς, ὡς οὐ φιλοσο- 52
 φητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόντας αὐτοὺς;
 ιδιώτας καταβιῶναι;

ΛΥΚ. Καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ

ciosius enim hoc, eaque causa iucundius. At illa, quae sci-
 licet nihil sibi fraudulentum conscia sit, cum fiducia quadam
 agit cum hominibus, & ob id ipsum eam gravantur. Ita-
 que & iam tu nunc offensus mihi es, qui verum hisce de
 rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus
 ego & tu, quam non omnino facilia: velut si statuas tu
 forte adamasses, eiusque te futurum compotem sperasses,
 quod hominem putares; ego autem, cognito, lapidem esse
 aut aes, indicassem tibi benevolo animo, amare te quorum
 fieri non posset copia, & tum malevolum me esse tibi pu-
 tares, qui decipi te non passus sim, & absurda atque su-
 pra omnem spem posita sperare.

Herm. Ergo illud, Lycine, dicis, non philosophandum
 nobis esse, sed *consultum*, ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus.

Lyc. Et ubi hoc dicere me audisti? Neque enim ego phi-

γὰρ οὐχ ὥς οὐ φιλοσοφητέον φημί, ἀλλ' ἐπεὶ περ φιλοσοφητέον, ὁδοὶ τε πολλαὶ εἰσιν, ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκάστη καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι, ἥδ' ἀληθὴς ἐν αὐταῖς ἀδηλος· ἀκριβῆ ποιήσασθαι τὴν διαίρεσιν. ἀδύνατον δὲ γε ἡμῖν ἐφαίνετο, πολλῶν προτεθέντων, ἐλέσθαι τὸ ἀρίστον, εἰ μὴ ἐπὶ πάντα ἴοι τις πειρώμενος· εἴτ' αὖ πῶς μακρὰ ἡ πείρα ὤφθη. σὺ δὲ πῶς ἀξιόεις; (αὐθις γὰρ ἐρήσομαι) ὅτ' ἂν πρώτῳ ἐντύχης, τούτῳ ἔψῃ, καὶ συμφιλοσοφήσεις; καὶ κεῖνος Ἑρμαῖον ποιήσεται σε;

- 53 EPM. Καὶ τί σοι ἀποκριναίμην ἂν ἔτι; ὃς οὔτε αὐτὸν τινα κρίνειν οἶόν τε εἶναι Φῆς, ἢ μὴ Φοίνικος ἔτη βιῶν, πάντας ἐν κύκλῳ περιῶν, καὶ πειρώμενος, οὔτε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιόεις, οὔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ μαρτυροῦσι;

ΛΥΚ. Τίνας Φῆς τοὺς πολλοὺς εἰδόμενος, καὶ πεπει-

9 Ἑρμαῖον) τὸ ἀπροσδόκῳτον
κέρδος. V.

11 *Ἡ μὲν Φοίνικος ἔτη βιῶν) Φοίνικα, τὸ Ἀράβιον λέγει πτηνόν. V.

losofari nos veto, sed cum philosophandum sit, multae porro viae sint, ad philosophiam unaquaeque & virtutem ducere se professae; vera denique inter has obscura: accuratum faciendum esse discrimen, dixi. Fieri autem non posse, nobis apparebat, multis propositis, eligere, quod optimum, nisi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud visum est. Tu autem quomodo vis facere? rursus enim interrogabo: in quem primum incideris, eum sequere, cum illo philosophabere? & ille te sibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere obiectum?

Herm. Et quid tibi porro respondeam, qui neges per se iudicare quemquam posse, nisi annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti sunt, laudantiumve & perhibentium testimonia multitudini?

Lyc. Quam mihi narras multitudinem? eorumne, qui

ραμένους ἀπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἔμοιγε καὶ εἰς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν δεήσει. ἢν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος αὐτῶν προσάξεται με πιστεύειν, ἄχρις ἂν ἡ μὴδεν, ἡ ἐν εἰδότες, περὶ ἀπάντων ἀποφαίνωνται.

ERM. Μόνος δὲ σὺ τάληθες κατεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσι.

ΛΥΚ. Καταψεύδῃ μου, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθην πῇ ἑμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἡ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ οὐ μνημονεύεις ὡν ἔφην, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τάληθες ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διατεινόμενος, ἀλλὰ μετὰ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

ERM. Ἄλλ', ὦ Λυκίне, τὸ μὲν ἐπὶ πάντας ἐλθεῖν 54
χρῆναι, καὶ πειραθῆναι ὡν φασί, καὶ τὸ μὴ ἂν ἄλλως

7 (Ὅσοι φιλοσ.) Τὸ τῆς σκεπτικῆς εἰκας, ὦ Λυκίне, ληρεῖν. ἐπεὶ γὰρ κἀκείνη ἀκαταληψίαν προσβεύουσα ἀνεπίκριτον ματαιολογεῖ τὸ ἀληθές. παρόσον πάντες ἄνθρωποι καὶ τῇ τῶν λόγων ἰσοσθενείᾳ δέμνιοι τοῦ ἐπικρινούντος. ἄνθρώπων δὲ τοῦτέ φησιν ἀμύχανον γινέσθαι. καθότι

οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδιάτρεπτος γνώμης ἀληθοῦς. ἀλλὰ καὶ γὰρ φήσας. ἐπεὶ καὶ αὐτὸς σὺ, ὅ ταῦτα ληρῶν ἀνθρώπος, ἐν μέρει καὶ σὺ τῆς σῆς παραπολῇ ἀκραιβολογίας, καὶ τὸ μὴδὲν λογισθεῖς παρὰ γὰρ τοῖς τοῦν ἔχουσιν. καὶ οὕτως τοῖς οἰκείοις ἀλάσῃ πτεροῖς. Μ.

sciunt, & experti sunt omnia? Si quis enim talis est, sufficit mihi unus etiam, nec iam multis opus fuerit. Si vero nescientes dicas, nihil me ipsorum multitudo ad credendum adducet, dum aut nihil, aut unum modo cum sciant, pronuntiabunt de omnibus.

Herm. Solus autem tu verum vidisti, reliqui amentes omnes, quotquot philosophantur.

Lyc. Calumniaris me, Hermotime, quasi ego usquam me praeponam reliquis, aut omnino in scientibus collocem, nec recordaris eorum, quae dixi, non contendens ipse scire verum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare illud confessus.

Herm. Sed, Lycine, illud forte consentaneum rationi,

ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, ἢ οὕτως, εὐλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ
 πείρᾳ ἐκάστη τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον,
 ὥσπερ οὐχ οἷόν τε ὄν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα.
 ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥάδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ οὐ
 πολλῆς διατριβῆς δεόμενον. Φασὶ γέ τοι τῶν πλαστῶν
 τίνα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχᾳ μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ'
 ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο,
 κατ' ἀξίαν τοῦ ὄνυχος ἀναπλασθεῖς· καὶ σὺ δέ, ἢν τις
 σοι χεῖρα μόνῃν ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα κατα-
 καλύψας, εἴσῃ, οἶμαι, αὐτίκα ὅτι ἀνθρωπός ἐστι τὸ
 κεκαλυμμένον, καὶ μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. καὶ τοῖνυν
 τὰ μὲν κεφαλαιώδη, ὧν ἅπαντες λέγουσι, ῥάδιον κα-
 ταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ δ' ὑπερακριβές
 τοῦτο, καὶ μακρᾶς τῆς ἐξετάσεως δεόμενον, οὐ πάνυ
 ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἴρεσιν τοῦ βελτίονος, ἀλλ' ἔνεστι
 κρίναι καὶ ἀπ' ἐκείνων.

6* (Ὀνυχᾳ μόνον λέοντος) Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὄνυχων ὁ λέων. V.
 eundum esse ad omnes, dicta omnium exploranda, nec ali-
 ter quam hoc modo eligendum, quod optimum est: sed
 experimento unicuique tot annos attribuere, valde ridicu-
 lum, quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia. Mihi
 vero etiam valde facile esse tale quidpiam videtur, nec mul-
 ta mora indigere. Dicunt certe statuariorum aliquem, Phi-
 diam puto, solo conspecto leonis ungue, ex illa portionis
 aestimatione collegisse, quantus integer leo esset, ex digni-
 tate unguis effictus. Et tu sane, si quis manum tibi solam
 ostenderit hominis, reliquo contexto corpore, scies, puto,
 statim, hominem esse, quod tegitur, etiamsi totum corpus
 non videas. Iam summa capita eorum, quae omnes dicunt,
 facile est in parva diei parte discere: illud autem nimis ex-
 quisitum, & longa exploratione indigens, ad melioris ele-
 ctionem non utique necessarium est, sed ex illis etiam potest
 diiudicari.

ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' εἴρη- 55
 κας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξίων τὰ ὅλα εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ
 τὰ ἐναντία ἀκούσας, μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰ-
 δῶς, εἰδείη ἂν καὶ τὸ μέρος· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι
 καὶ τὸ ὅλον. οὕτω καὶ μοι τόδε ἀπόκριναι, ὁ Φειδίας ἂν
 ποτε ἰδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω ἂν ὅτι λέοντός ἐστιν, εἰ
 μὴ ἐωράκει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα
 ἰδὼν, ἔσχες ἂν εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον
 εἰδὼς μὴδ' ἐωρακὼς ἄνθρωπον; τί σιγᾶς; ἢ βούλει ἐγὼ
 ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τὰ γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν

6 Ἰδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω ἂν)
 Τὸν ἐγκυκαλυμμένον λόγον, ὅς ἐστι
 σοφισματώδης, ἐπ' οὐδενὶ καταστρέ-
 φων χρησίμῳ ἀναλαμβάνει. πλὴν
 ἐστὶ καὶ μερικὴ γνῶσις αὐτοπίστος
 καὶ ἀληθής, καὶ μηδὲν τοῦ καθόλου
 δευμένη. ὡς φέρε τοῦ ἀριθμοῦ μέρη ὁ
 δύο καὶ ὁ τέσσαρα, ὁ δὲ τούτων συν-
 εκτικὸς ὁ δέκα προσεχῶς, ὡς καὶ τοῦ
 δέκα ὁ ἑκατὸν, καὶ τούτου ὁ χίλια,
 καὶ τούτου ὁ μυρία. οὐδὲν μόντοι κα-
 λύσει τὸν τὰ δέκα μὴ ἐπιστάμενον
 ἰδιώτην, μὴ δὲ γε τὴν τῶν ἀριθμῶν
 ἥτις φύσις αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπί-
 στασθαι ἀπαραγκλίτως, ὡς μία καὶ
 μία δύο, καὶ δις δύο τέσσαρα. ὥστε
 οὐ πᾶν γενναῖος ὁ διατρέπων λόγος
 τὴν τοιοῦτον λόγον, ὡς εἰ μὴ τὸ καθ-
 ὅλου τις εἶδη οὐδὲ τὸ κατὰ μέρος.

τῷαντίον γὰρ ἀπὸ τῶν μερῶν, τὸ
 ὅλον συλλογίζεται, καὶ ἡ τῶν κατὰ
 μέρος ἀβροσις πρὸς γνῶσιν τοῦ καθό-
 λου λεγομένου καθ' ἑαυτὴν ὀφιστα-
 μένη. ταῦτη καὶ ὁ σοφὸς ὕμνος Ἀρι-
 στοτέλης τετετίσμεναι πρὸς τῶν ἐαυ-
 τοῦ λόγων φησὶ τὰ καθόλου. ὥστε
 καὶ ὁ τοῦ λέοντος ὄνυξ αὐτὸ τὸ μέρος
 γνωστὸν ἐξ ἀναλογίας τῷ Φειδίᾳ, εἰ
 καὶ μὴ τὸ ὅλον εἶδης, τὸ γούν μεγα-
 θος παραστήσαι τοῦ Φηρίου οὐδὲν πε-
 ποῖκιν ἐμποδόν, εἰ δὲ καὶ ἀναλο-
 γίαν ἀναιρήσεις, τί ἂν ἄλλο, ἢ πρὸς
 ἄλογον σαυτὸν συσθεσεις, καὶ τῶν
 ὄντων ἀπάντων ἀναιρέσῃς τὴν ζῆν;
 καὶ φθόνος οὐδεὶς σοι τῆς σοφῆς ταύ-
 τῃς ἐμπληξίας· δι' ἣν καὶ πρὸς τοῦς
 λύκους ἀποπεμφθήσῃ ὡς λυκίος τῷ
 ὄντι καὶ ὄν καὶ καλούμενος. V.

Lyc. Vah, Hermotime, quam firma sunt, quae dixisti,
 dum postulas, ex partibus nos cognoscere tota: ego vero
 contraria me audire memini, qui totum norit, eum nosse
 etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo
 scire totum. Sic illud etiam mihi responde: Phidias, unguem
 leonis videns, num leonis eum esse cognovisset, si totum
 nunquam leonem vidisset; aut hominis tu manum videns
 an posses nobis dicere, eam esse hominis, si prius neque
 novisses, neque vidisses hominem? quid taces? aut vis, ego
 pro te necessaria respondeam, te non posse, videlicet. Igi-

εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὸν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὦ παῖ, λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καὶ σοι οὐδὲν ἄλλο τοῦ γνωρίζειν τὰ μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἀνθρώπον λέγω, καὶ λέοντα· ἐν φιλοσοφίᾳ δέ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τοῦ μέρους καὶ τὰ λοιπὰ ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ὡς
 56 καλὰ; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὗ μέρη ἐκεῖνά ἐστιν. Ὁ δὲ Φῆς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥάδιον ἀκοῦσαι ἀπάσης φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς αὐτῶν, καὶ τέλη, καὶ τί θεοὺς οἰόνται εἶναι, τί ψυχὴν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασί, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιούσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὐδαιμον τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὕτως μὲν ἀκούσαντας, ἀπαφῆνασθαι ῥάδιον, καὶ ἔργον οὐδέν· εἰδέναι δὲ ὅστις ὁ τάληθῃ λέγων ἐστίν, ὅρα μὴ οὐχὶ μόνον ἐστὶν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δεῖται. ἢ τί

tur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, efficto frustra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis similia? Phidiae enim & tibi nulla fuit causa alia partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum nossetis, hominem dico, & leonem. In philosophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex parte cognosces etiam reliqua? aut quomodo pulchras pronuntiabis? neque enim totum nosti, cuius illae partes sunt. Quod vero dicis, capita summa philosophiae facile esse audire exigua diei parte, e. g. principia cuiusque, & fines, & quid Deos putent esse, quid animam? qui corpora esse omnia dicant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? & quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate bonum ac felicitatem collocant, & similia, sic audire & reddere facile est, & labor nullus. Scire vero, quis sit ille, qui vera dicat, vide, ne non

γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὡς πείσαιεν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἅ σοι ἐδόκει ράδια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι, δεήσει σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν αἴρεσιν τῶν κρείττονων, εἰ μὴ ἀνέχη τὴν διατριβὴν, ὡς ἀκριβῶς ἐλέσθαι αὐτὸς ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκαστον κατανοήσας· ἐπίτομος γὰρ αὕτη γένοιτ' ἂν, οὐκ ἔχουσα περιπλοκάς, οὐδ' ἀναβο-
 λὰς, εἰ μεταστειλάμενος τὸν μάντιν, ἀκούσας τῶν κε-
 Φαλαίων ἀπάντων, σφαγιάζοιο ἐφ' ἑκάστοις· ἀπαλ-
 λάξει γὰρ σε ὁ Θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ
 τοῦ ἱερείου ἥπατι ἅ τινά σοι αἰρετέον. Εἰ δὲ βούλει, καὶ 57
 ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα
 καταβύης ταυτὶ, καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν
 μεγαλομίσθων παρακαλῆς, ἀλλ' ἐς κάλπιν ἐμβα-
 λὼν γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τοῦ-

tam pars sit diei, quam dies multos postulet. Aut quid il-
 lis in mentem venit, ut de his ipsis rebus centenos mille-
 nosque libros singuli conscriberent? ut persuadeant nempe,
 vera esse paucula illa, quae facilia tibi videbantur & discen-
 tibus obvia. Iam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam
 ad meliorum electionem, si morae impatiens sis, qua cu-
 riosae considerata unaquaque re integra, eligas ipse omnia.
 Compendiaria enim haec forte *via* fuerit, nihil habens per-
 plexum, dilationes nullas, si haruspice advocato, dum au-
 dis capita singula, extra de unoquoque consulas. Infinitis
 enim te molestiis Deus liberabit, ostendens in hepate victi-
 mae, quae tibi eligenda sint. Si vero vis, etiam aliud quid-
 dam tibi minus etiam molestum subiiciam, ut non mactes
 ista *sacrificia*, & hostias consulas, *sed* neque advoces sacer-
 dotem aliquem magna mercede conducendum: sed conie-
 ctis in urnam tabellis, singulorum nomina philosophorum

νομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφοίβαλῃ τινα, προσ-
ελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὃ, τι ἂν πρῶτον
ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων, καὶ τοιοῦτον
κατὰ τὸν λαχόντα ἐκείνον, ὅστις ἂν ᾖ, Φιλοσόφει.

58 EPM. Ταυτὶ μὲν, ᾧ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐ
κατὰ σέ. σὺ δὲ εἶπέ μοι, ἥδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις.

ΕΡΜ. Ἄρ' οὖν περιήεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ
πόλει καπηλούς, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων,
καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἶνους;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς.

ΕΡΜ. Χρὴ γὰρ, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ
ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεισθαι.

ΛΥΚ. Νῆ Δία.

ΕΡΜ. Καὶ ἀπὸ γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύματος, εἴ-
χες ἂν εἰπεῖν ὅποῖος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν;

inscripta habentibus, iube puerum impuberem patrimonium
matrimoniumque accedere ad urnam, & extrahere, quaecun-
que tabellarum prima sub manum venerit, ac deinde se-
cundum eum, cuius fors exierit, qui demum cunque fue-
rit, philosophare.

Herm. Ista quidem, Lycine, scurrilia, neque digna te.
At dic mihi, ipse unquam vinum emisisti?

Lyc. Et saepe quidem.

Herm. Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe cau-
pones, degustans & comparans, & inter se conferens vina.

Lyc. Minime vero.

Herm. Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum
& dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare.

Lyc. Per Iovem.

Herm. Et de parvo illo gustu dicere poteras, universum
vinum quale sit.

ΛΥΚ. Εἶχον γάρ.

ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπηλίοις, ἐπει-
δὴ κοτύλην πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ οὔτοι, ἐκ-
πιεῖν ὅλον ἕκαστος ὑμῶν τὸν πίθον, ὥς διὰ παντὸς ἐπεξ-
ελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι
ᾠητέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, οὐκ ἂν οἶε καταγελάσαι σου
αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ἐπιπλέον ἐνοχλοῖς, τάχ' ἂν καὶ
προσχέαι τοῦ ὕδατος;

ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι.

ΕΡΜ. Κατὰ ταῦτα δὴ καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ· τί δέῃ ἐκ-
πιεῖν τὸν πίθον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου τοῦ γεύματος εἰ-
δέναι ὅποιον τὸ πᾶν ἐστίν;

ΛΥΚ. Ὡς ὀλισθηρὸς εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδρά- 59
σκεῖς ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἄλλ' ᾠησάς γε οἰόμενος γὰρ
ἐκπεφυγέαι, ἐς τὸν αὐτὸν κύρτον ἐμπέπτωκας.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ' ἔφη;

Lyc. Poteram enim.

Herm. Si vero accedens ad caupones dicerēs, quando-
quidem emere vini heminam volo, date mihi, o isti, ebi-
bere totum quisque dolium, ut, ubi per omnes iero, intel-
ligam, quis melius vinum habeat, & unde mihi emendum
sit. Haec si dicas, non putas, te ab illis derisum iri: si vero
molestus esse pergas, forte etiam aqua iri perfusum?

Lyc. Equidem arbitror: nec fiat mihi iniuria.

Herm. Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere do-
lium opus est, cum possimus de parvo gustu scire, quale
sit universum?

Lyc. Quam lubricus es, Hermotime, & inter manus ef-
fugis? Quin tu adiuvisti me! dum enim effugisse te putas,
in nassam eandem incidisti.

Herm. Quid ita?

ΛΥΚ. Ὅτι αὐτομολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν, καὶ γνῶριμον ἅπασιν, τὸν οἶνον, εἰκάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀθανῶν ὄντων ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιος φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη, ἄρα κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασόμενοι γε οἱ πολλοὶ, καὶ δολώσαντες, καὶ κακομετροῦντες· οὕτως δ' ἐπισκοπήσωμεν ὃ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον, Φῆς τὸν ἐν τῷ πίβῳ ὅλον αὐτὸν αὐτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιοτο ἀρυσάμενος ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εἴσεσθαι αὐτίκα ὁποῖος ἅπας ὁ πίβος ἐστίν, ἀκόλουθον καὶ τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι ἀντείπω. ὅρα δὴ καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, φιλοσοφία, καὶ οἱ φιλοσοφούντες, οἶον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἄρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον, ὧ ἑταῖρέ· ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἐτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ

Lyc. Quod rem, quae ipsa se satis prodit, & notam omnibus, vinum, fumis, eique affimilas diffimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi similis philosophia & vinum sit. Numquid in hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, & adulterant, & male metiuntur? Ita vero inspiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio universum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis haustum vel tantillum illius gustet, illum statim sciturum, quale totum sit dolium: consequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixero. Sed iam vide etiam, quod sequitur. Philosophia & philosophi, v. g. magister tuus, utrum eadem vobis dicit quotidie, & de iisdem, an alias alia? Multa enim sunt. Manifestum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit,

τὸν Ὀδυσσεά περινοστών, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἂν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι.

ERM. Πῶς γὰρ οὐ;

60

ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' αἰετ' ἕτερα καὶνὰ ἐπὶ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος αἰετ' ὁ αὐτὸς ἦν. ὥστε, ὦ ἐταῖρε, ἦν μὴ ὅλον ἐκπίης τὸν πίθον, καὶ ἄλλως, μεθύων περιήεις; ἀτεχνῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κατακρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτήν. δεήσει οὖν ὅλον ἐξαντλήσαι ἐς τέλος, ἢ οὐπότ' ἂν εὖροις τὸ νεκτάρειον ἐκείνο πόμα, οὐ πάλαι διψῆν μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἶε τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὥς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ, καὶ σπάσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ Φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν, ἐπειδὴν πῆν τοῦ ἱεροῦ νάματος, ἐνθεὸν εὐθύς γίγνεσθαι, καὶ χάριν τοῖς προσιούσιν.

ὡς γὰρ 5. 6.

ἐν ἁλκῇ

2 Ἀπύχρη) *Herm. V.

te apud illum mansisse, Ulyssis illius instar circumeuntem & oberrantem, si eadem diceret, sed semel audisse tibi sufficeret.

Herm. Quì enim possit res habere aliter?

Lyc. Quomodo igitur potuisti de primogustu nosse omnia? Neque enim eadem profecto, sed alia semper nova super nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, semper idem erat. Itaque, sodalis, nisi totum ebibas dolium, etiam temere ebrius oberraveris. In ipso enim plane fundo videtur mihi Deus occultasse bonum philosophiae, sub ipsas faeces. Oportebit igitur totum ad finem usque exhaurire, aut nunquam invenias nectareum illud, quem olim sitire mihi videris, potum. Tu autem putas, tale hoc esse, ut, si modo gustes illud, & paulum quiddam haurias, continuo sapientiae omnis consultus fias, ut Delphis aiunt antistitam, cum de sacro fonte biberit, Deo statim plenam fieri, & respondere accedentibus. Sed non ita se res habere vi-

ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε. σύγ' οὖν ὑπὲρ ἡμῶν τοῦ
 61 πίθου ἐκπεπωκώς, ἐνάρχεσθαι ἐτι ἔλεγες. "Ορα τοίνυν
 μὴ τῷδε μᾶλλον Φιλοσοφία ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι
 μενέτω σοι, καὶ ὁ κάρηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ
 πανσπερμία τις πυρὸς ὑπεράνω, καὶ μετὰ τοῦτο κύα-
 μοι, εἴτα κριθαί, καὶ ὑπὸ ταύταις, Φακοί, εἴτα ἐρέ-
 βινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι
 ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, οὐ-
 περ ἦν, ἀνέδωκε σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἰδοῖς, ἄρα
 οὖν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέ-
 βινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ Φακοὶ εὐτακεῖς, καὶ οἱ κύαμοι
 οὐ διάκενοι;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ Φιλοσοφίαν ἀφ' ἐνὸς, ὧν φήσῃς
 τις τοῦ πρώτου, μάθοι ἂν ἅπασαν ὁποῖά ἐστιν· οὐ γὰρ
 ἓν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ὥπερ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις,

detur. Itaque ipse tu, epoto iam ultra dimidium dolio, te
 circa initia adhuc esse dicebas. Vide igitur, ne huic potius
 similis videatur philosophia, quod dicam. Maneat enim ad-
 huc dolium, & mercator. Inesto autem non iam vinum,
 sed feminum quaedam omnigena congeries, triticum su-
 pra, deinde faba, tum hordeum, sub his lentescens, deinde ci-
 cer, & alia insuper varia. Si igitur tu emturus esses de femi-
 nibus, & ille de tritico auferens aliquid, ubi illud erat, spe-
 cimen tibi in manum daret, ut videas; numquid igitur pos-
 ses illo inspecto videre, an etiam purum cicer, mollis ad
 coquendum lens, & fabae non cassae?

Herm. Nequaquam.

Lyc. Ergo neque philosophiam ab uno aliquo, quod
 primum quis dixerit, universam didiceris, qualis sit. Neque
 unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illam assimilas, &
 similem esse gustui postulas: at illam plane diversum quid

6. πρὸς αὐτὴν
 τὴν ἀρχὴν.
 ἀπο. γ. γ. μ.

ἀξίων ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ᾤφθη, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ Φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συμφετῷ παραπολεῖσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξίων ἐκπιεῖν τὸν πίθον, ὡς κοτύλην πρίατο, ζημιῶσαι ἂν τὸν κάπηλον, οὕτως ἀπίθانا γεύομενος· Φιλοσοφία δὲ, οὐδὲν ἂν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ καὶ ὅτι πάμπολλα πίνης, οὐδὲν ἐλάττων ὁ πίθος γίγνεται, οὐδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος. ἐπιρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνείχεν, ἀλλὰ διέρρει εὐθύς· ἐντεύθεν δὲ, ἣν ἀφέλῃς τί, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται. Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον εἰπεῖν 62

Φιλοσοφίας περὶ γεύματος, καὶ μή με νομίσης βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἣν εἶπω ὅτι Φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοι-

10 Ἐπιρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν) Ἄλλην μὲν ἐξαντλούμεν, ἢ δ' ἐπιρρεῖ, τοῦτο ἡ παροιμία. V.

16 Ὅτι φαρμάκον) Ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκον ὀλεθρίον ἔοικε. V.

esse apparuit, quod exploratione non perfunctoria indigeat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolorum constat: ipsum vero aliquem in colluvione perire cum ceteris, ipse initio dicebas non parvum esse malum. Ceterum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut deinde emat heminam, cauponem damno illa absurda sua gustatione auxerit: philosophiae autem nihil tale usu venit; sed quantumcunque biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim, quod in proverbio est, res illa, quo magis exhauritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio: illud enim, quidquid infunderetur, non continebat, quin statim diffunderet; hic autem, si quid abstuleris, plus fit quod superest. Volo autem aliud quoque de gustu philosophiae simile dicere: neque maledicere me putaveris, si veneno illam pernicioso similem di-

κεν, οἷον κωνεῖω, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπεὶ περ θανατηφόρα ἐστὶν, ἀποκτείνουσι αὖν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαστο, ἀλλὰ ἢ μὴ τοσούτον ὅσον χρῆ, καὶ ὅπως, καὶ ἔν οἷς, οὐκ ἂν ἀποθάνοιο προσενεγκάμενος· σὺ δὲ ἡξίους τοῦλάχιστον ἐξαρκεῖν, ὥς ἀποτελέσαι τὴν τοῦ ὅλου γνῶσιν.

- 63 EPM. Ἔστω ταῦτα ὥς βούλει, Λυκῖνε. τί οὖν ἕκαστον ἔτη χρῆ βιῶναι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφῆσαιμεν;

ΛΤΚ. Οὐ γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε· καὶ δεινὸν οὐδὲν, εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὥς ὁ μὲν βίος βραχύς, ἡ δὲ τέχνη μακρὴ· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθιμερὸν ἡμῖν πρὶν δῦναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο.

15 EPM. Περιέρχῃ με, ὦ Λυκῖνε, καὶ συνελαύνεις ἐς

xero, ut cicutae, vel aconito, aut alii ex eo genere. Neque enim haec, mortifera quantumvis, interficiant, si quis minutissimum quiddam & individuum, summo inde ungue abrasum degustet: sed nisi tantum; quantum opus est, & quomodo, & cum quibus; non moriatur, qui sumserit. Tu autem postulabas minimam particulam sufficere, ad perficiendam totius cognitionem.

Herm. Sint ista, uti vis, Lycine. Quid igitur? centumne annos vivere oportet, & tot sustinere molestias, aliter philosophari non licet?

Lyc. Non, Hermotime: neque id intolerabile putandum; siquidem vere dixisti ab initio, vitam brevem esse, artem autem longam. Nunc vero, nescio qua causa, indignaris, si non eodem die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato, aut Pythagoras fias.

Herm. Circumvenis me, & in angustias cogis, nulla a

στενόν, οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθὼν, ὑπὸ Φθόνου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν προῦκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας ἑαυτοῦ, τηλικούτος ὢν.

ΛΤΚ. Οἷσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἕα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις, προχώρει ἐς τὸ πρόσθεν τῆς ὁδοῦ, καὶ πέραν κατατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐκ ἔας σὺ βίαιος ὢν αἰρεῖσθαι τι, ἢ μὴ πειραθῶ ἀπάντων.

ΛΤΚ. Καὶ μὴν εὖ εἶδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι κατὰ τὸν ποιητὴν αἰτιάσθαι αὐτόν, ἔστ' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέλῃται τῆς βίας, ἥδη ἀγόμενον. ἰδοὺ γέ τοι καὶ τάδε πολλῶ βιαίότερα φαίη ἂν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκείνον παρῆς, ἐμὲ ἴσως αἰτίασῃ.

me affectus iniuria, prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexisti.

Lyc. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum sanae mentis homini noli animum advertere, sed delirare me finito: tu vero, ut habes, perge viam, &, ut ab initio tibi visum est de rebus huius, ita perfice.

Herm. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, nisi exploratis ante omnibus.

Lyc. Atqui bene noris, nunquam aliud me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poetam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, iam auferatur. Ecce enim ista multo iam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero, illa omissa, me forte accusabis.

ηδ 2. iniuria
α. Τογ. α. 62

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; Θαυμάζω γὰρ εἴτι ἄρρητον καταλείπται αὐτῷ.

- 64 ΛΤΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναί Φησι, τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελθεῖν δι' αὐτῶν, ὥς ἔχειν ἤδη ἐλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι τοῦ μεγίστου ἐνδεῖν.

ΕΡΜ. Τίνος τούτου;

ΛΤΚ. Κριτικῆς τινος, ὃ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ διανοίας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάστου, οἷαν χρὴ εἶναι τὴν περὶ τῶν τηλικούτων δικασουσάν ἢ μάτην ἀν' ἅπαντα ἐωραμένα εἶη. ἀποδοτέον οὖν Φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἰρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα· μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ἐκάστου, μήτε σχῆμα, ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδούμενον, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιοῦντα, οἱ ἐν νυκτὶ καὶ σκότῳ δικάζουσιν, ὥς μὴ ἔς τοὺς λέ-

Herm. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

Lyc. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus & persequamur omnia, ad hoc, ut iam eligere, quod optimum est, queamus; sed eo, quod maximum est, adhuc opus esse.

Herm. Quonam illo?

Lyc. Iudicandi quodam & explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus iudicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, &, in medium propositis omnibus, electionem ita faciendam, ut multum cuncteris, teque sustineas, ac saepe confideres; nec aetatem uniuscuiusque, qui dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae reverearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu & in tenebris iudicant, ne ad hos, qui dicunt, sed ad

γοντας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιν, καὶ τότε ἤδη ἐξέσται σοι βεβαίως ἐλομένῳ φιλοσοφεῖν.

ΕΡΜ. Μετὰ τὸν βίον φῆς. ἐκ γὰρ τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἀν' ὡς ἐπὶ πάντα ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιθεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρίναι, καὶ κρίναντα ἐλέσθαι, καὶ ἐλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως γὰρ δὴ οὕτως εὐρεθῆναι φῆς τάληθες, ἄλλως δὲ οὐ.

ΛΥΚ. Ὁκνῶ γὰρ σοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ 65 τοῦτό πω ἱκανόν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λεληθέναι ἡμᾶς αὐτοὺς, οἰόμενοι μὲν τι εὐρηκέναι βέβαιον, εὐρόντες δὲ οὐδέν, ὥσπερ οἱ ἀλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, καὶ βάρους τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς παμπόλλους γὰρ περιβεβληκέναι ἐλπίζοντες, εἴτα ἐπειδὴν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀποφαίνεται αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, ψάμμῳ σεσαγμένον· σκόπει μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεσπάκαμεν.

ea, quae dicuntur, respiciant: tum demum licere, post firmam electionem, philosophari.

Herm. Post hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita suffecerit, ut ad omnes veniamus, & unumquemque accurate inspiciamus, inspectum iudicemus, eligamusque iudicatum, atque electione facta philosophemur. Hac enim sola ratione inveniri verum ais, alia minime.

Lyc. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem iam satis esse, sed nos videri per imprudentiam putasse firmum quiddam a nobis inventum, invenisse autem nihil: uni piscatores saepe submissis retibus pondus quoddam sentientes, extrahunt, pisces se quamplurimos comprehendisse rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide, ne nos quoque tale quid extraxerimus.

ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλεται· ἀτεχνῶς γάρ με περιβάλλεις αὐτοῖς.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν πειρᾷ διεκδύναί· σὺν θεῷ γὰρ οἶσθαι γεῖν, εἰ καὶ τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ καὶ ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι, καὶ τοῦτο ἐργασώμεθά ποτε, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον ἔσσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι.

ΕΡΜ. Τί Φῆς; οὐδὲ τούτων τις πάντως ἔχει;

ΛΥΚ. Ἀδελόν· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθές, ἄλλό τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω εὐρημένον.

66 ΕΡΜ. Πῶς οἶόντε;

ΛΥΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὲς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἷον, κῦάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπικλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὅποσοι εἰσὶν οἱ κῦάμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν ἑπτὰ,

Herm. Non assequor, quid illa sibi retia velint: plane enim illis me comprehendis.

Lyc. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, si quis alius, natate didicisti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iuerimus, idque perfecimus aliquando, nondum puto neque id ipsum planum futurum, habeatne aliquis eorum id, quod quaerimus, an similiter omnes ignorent.

Herm. Quid ais? neque horum quifquam omnino illud habet?

Lyc. Obscurum: nisi forte fieri non posse putas, ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam fit, a nullo dum illorum inventum.

Herm. Qui fieri illud possit?

Lyc. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi causa fabas aliquis viginti manu fumens, ea clausa interroget decem homines, quot sint in manu sua fabae? at illi

ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δὲ τις δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, καὶ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι, ἥ γάρ;

ERM. Ναί.

ΛΥΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμούς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὄντας, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει ἢ τί Φῆς;

ERM. Οὐκ ἀδύνατον.

ΛΥΚ. Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφούντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ἐστὶ, καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλό τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν, ἡδονὴν, ὁ δὲ, τὸ καλόν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερα φασὶ περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν εὖν καὶ τούτων ἐν τι εἶναι τὸ εὐδαιμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα· καὶ εὐόκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὐρεῖν, ἐπεὶ γεσθῆαι πρὸς

divinantes dicant unus septem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in universum alium alius numerum. Fieri quidem potest, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita est?

Herm. Est sane.

Lyc. Verum enimvero neque illud non potest accidere, ut omnes, alium alii, numeros falsos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais?

Herm. Fieri sic posse.

Lyc. Eadem ratione igitur philosophi omnes felicitatem quaerunt, qualis sit, & eam dicunt alius in alia re inesse, unus quidem in voluptate, alius in honesto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur simile est, horum unum quoddam esse summum bonum; sed nec abhorret, esse quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportet

τὸ τέλος. ἔδει δ', οἶμαι, πρότερον Φανερόν γενέσθαι, ὅτε ἔγνωσται τὰληθές, καὶ πάντως ἔχει τις αὐτὸ εἰδώς τῶν Φιλοσοφούντων· εἴτα μετὰ τοῦτο, τὰ ἐξῆς ἂν ᾖ ζητῆσαι, ὧ πειστέον ἐστίν.

ERM. Ὡστε, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο Φῆς, ὅτι οὐ δ' ἂν διὰ πάσης Φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἔξομεν τὰληθές εὐρεῖν.

ΛΥΚ. Μὴ ἐμέ, ὦ γαθε, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐθις αὐτόν· καὶ ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἐστ' ὅν ἀδελὸν ἦ, εἰ ἐν τι τούτων ἐστίν, ὧν οὗτοι λέγουσιν.

ERM. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ Φῆς, εὐρήσομεν, οὐδὲ Φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ιδίωτην τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάντας τοῦ Φιλοσοφεῖν. τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν Φῆς ἀδύνατον εἶναι Φιλοσοφῆσαι, καὶ ἀνέφικτον ἀν-

7 Τάληθές εὐρεῖν) ἵνα καὶ εὐρῇ. σσι; τῆς ἀνθρώπου φύσεως κατὰ σὲ
 τίς ἂν εὐρήσει, βδελυρότατε, ἀν- οὐδ' ὅλως ἐχούσης τὸ κεκρυμμένον καὶ
 θραπος ὢν; καὶ τίς τούτῳ πιστεύ- ἀδιάπταιστον. Μ.

bat, initio nondum invento festinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam esse veritatem, & omnino haberi illam ab uno, qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit habenda.

Herm. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per unamquamque eamus philosophiam, ne sic quidem, inquam, omnino verum nos invenire posse.

Lyc. Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, nondum hoc omnino nos posse, dum obscurum maneat, sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

Herm. Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam vivere oportebit, & a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis, quae dicis, fieri non posse, ut philosophemur, pervenire ad eam

εὐτ. Μ. 67
 1. 112. δ.

θράψω γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὸν φιλοσοφῆσειν μέλλοντα, εἰσέσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην· ἢ δ' αἵρεσις, οὕτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβῆς ἂν γενέσθαι, εἰ διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσαντες, ἐλοιμέθα τὴν ἀληθεστάτην. εἶτα λογιζόμενος ἐτῶν ἀριθμὸν, ὅπόσος ἐκάστη ἱκανός ἐστιν, ὑπερεξέπιπτες, ἀπομηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεᾶς ἄλλας, ὥς ὑπερήμερον γίγνεσθαι τὰληθές τοῦ ἐκάστου βίου. τελευτῶν δέ, καὶ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνενδοίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὐρηται πρὸς τῶν φιλοσοφούντων πάλαι τὰληθές, εἴτε καὶ μή.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύναιο ἂν ἐπομοσάμενος εἰπεῖν ὅ, τι εὐρηται πρὸς αὐτῶν;

ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὁμῶσαιμι.

ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἐκῶν σοι, ἐξετάσας μακρᾶς καὶ αὐτὰ δεόμενα;

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

68

homini nato non licere. Postulas enim, eum, qui philosophaturus fit, eligere primum philosophiam optimam. Electio porro ista ita demum accurata tibi videtur esse, si per omnem philosophiam euntes, eam, quae verissima est, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicuique *sectae* sufficiat, modum omnem excessisti, producto in alias generationes negotio, ut adeo post terminum vitae singulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipsum quoque dubitatione non usquequaque liberum esse pronuntias, qui dicas, obscurum esse, inventane sit olim a philosophis veritas, necne.

Lyc. At tu, Hermotime, num possis iuratus dicere, eam inventam ab illis esse?

Herm. Equidem non iuraverim.

Lyc. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens, examine longo quae & ipsa opus habeant?

Herm. Quae?

ΛΥΚ. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι Φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους ἐκάστους, τοὺς δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιοπίστους ὄντας;

ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα.

ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρίναι τοὺς εἰδότας, καὶ διαγινῶναι, ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδόντων μὲν, Φασκόντων δὲ, οὗ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Δεήσει τοίνυν σέ, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἰσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμεινῶν προστήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν τῶν τοιούτων δύναμιν πορισάμενον, ὥς μὴ σε λάβῃ ὁ χεῖρων προκριθεὶς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὅρα, ὅσου δεῖ τοῦ χρόνου, ὃν ἐκὼν παρήκα, δεδιὼς μὴ σὺ ἀγανακτήσης, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ

Lyc. Nonne audis, qui se Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos esse dicant, eorum partim scire rationes singulas, alios non item, quamvis dignos fide ceteroquin homines?

Herm. Vera ista.

Lyc. Discernere igitur eos, qui sciunt, & dignoscere ab his, qui, cum nesciant, scire tamen se dicant, nonne operosum valde esse tibi videtur?

Herm. Valde id quidem.

Lyc. Oportebit igitur te, si optimum Stoicorum nosse volueris, si non ad omnes, ad plerosque certe illorum accedere, & tentare, & meliorem tibi magistrum eligere, instituta prius exercitatione, & iudicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus sit tempore, quod praetermisi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum

ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδύλοις
 τε, καὶ ἀμφιβάλοις, ἐν τούτῳ ἐστίν, οἶμαι. καὶ μόνῃ
 σοὶ αὕτη πιστὴ καὶ βέβαιος ἐλπίς ἐπὶ τὴν ἀληθείαν τε
 καὶ εὖρεσιν αὐτῆς, ἄλλῃ δὲ οὐδ' ἡτισοῦν, ἢ τὸ κρίνειν δύ-
 νασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, καὶ
 ὑπάρχειν σοὶ κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγιγνώσκειν
 ἃ, τε δοκίμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα
 καὶ εἴ ποτε τοιαύτην τινὰ δύναμιν καὶ τέχνην πορισά-
 μενος, ἥεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων· εἰ δὲ μὴ,
 εὖ ἴσθι ὡς οὐδὲν κωλύσει σε τῆς ρινὸς ἔλκεσθαι ὑφ'
 ἑκάστων, ἢ θαλλῶ προδειχθέντι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ
 πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι εἰκῶς ἔσῃ,
 ἐφ' ὃ, τι ἂν μέρος ἐλκύσῃ σέ τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγό-
 μενος ἢ καὶ, νῆ Δία, καλάμῳ τινί, ἐπ' ὄχθῃ παραπο-
 ταμῖα πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ,
 καὶ μικρά τις αὔρα διαφυσήσασα, διασαλεύσῃ αὐτόν.

12 Τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι) Τῷ καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανιστηκὸς τῷ
 ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ, ὃ διὰ δακτύλῳ ὀχετηγούντι αὐτὸ φιλεῖ
 τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαρίγχε- ἐπείσθαι, ὅτι τῆς φύσεως ὑπάρχει καὶ
 τοι τῆς τραπέζης ἐπὶ χάρας μένον, ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκός. V.

& maxime necessarium in talibus, obscuris inquam & am-
 biguis, unum hoc esse arbitrer. Ac sola tibi haec fidelis &
 firma spes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecun-
 que nulla, quam si iudicare possis & separare a veris falsa,
 si facultas tibi sit, qualis agentariorum, dignoscendi proba
 & fraudis expertia ab his, quae adulterata sunt. Et, si quan-
 do facultate illa atque arte comparata, ad eorum, quae di-
 cuntur, examen accedas, *bene habet*: sin vero minus, nihil,
 mihi crede, obsabit, quo minus naribus traharis ab uno-
 quoque, aut fruticem praemonstratum sequaris uti pecora.
 Porius vero fusae per mensam aquae similis eris, qui, quam-
 cunque te in partem summo quis digito trahat, sequare;
 aut, per Iovem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad
 quemvis spiritum flexae, quam & minuta quaevis aura fla-

69 Ὡς εἴ γέ τινα εὖρης διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξεως περὶ, καὶ τῆς τῶν ἀμφοιβητουμένων διακρίσεως, τέχνην τινὰ εἰδώς, διδάξειέ σε, παύσῃ δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖται, καὶ τὰληθές ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεύδος ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἐλόμενος, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὴν τριπλόητον εὐδαιμονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθὰ.

ΕΡΜ. Εὖ γε, ὦ Λυκίῃ, παραπολὺ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος ὥς εἰκεν ἡμῖν ἀνὴρ τις τοιοῦτος, διαγνωστικούς τε, καὶ διακριτικούς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικούς, ὡς τὰ γε μετὰ ταῦτα, ῥάδια ἦδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενα. καὶ ἐγὼ γε ἦδη χάριν οἶδά σοι, ἐξευρόντι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ὁδόν.

tu suo commoveat. Itaque si quem magistrum invenias, qui de demonstratione atque dubiorum diiudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum defines. Statim enim quod optimum est tibi apparuerit, & verum demonstrativae illi arti subiectum; mendacium veroprehenderetur, tuque, firma electione facta & iudicio, philosophabere, & expetita illa votis omnibus felicitate parata, cum ea vives, bona possidens coniunctim omnia.

Herm. Euge, Lycine, multum enim ista meliora dicis, & cum spe non mediocri coniuncta, quaerendusque, ut videtur, nobis talis vir est, qui illa nos dignoscendi diiudicandique facultate instruat, & quod maximum est, demonstrandi quoque: itaque ea, quae sequuntur, facilia iam, & molestiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque iam tibi gratiam equidem habeo, qui compendariam hanc nobis optimamque viam inveneris.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐδέπω χάριν ἂν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδὲν γάρ σοι ἐξευρηκῶς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσῃν τῆς ἐλπίδος. τὸ δὲ, πολὺ πορρωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ κατὰ τοὺς παροιμιαζομένους, πολλὰ μοχθήσαντες, ὁμοίως ἐσμέν.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο Φῆς; πάνυ γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἐταῖρε, καὶ εὖρωμεν ὑπισχνούμενόν 70
τινα εἰδέναι τε ἀπόδειξιν, καὶ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλὰ τινα ζητήσομεν τὸν κρίναι δυνάμενον, εἰ ἀληθὴ ὁ ἀνὴρ λέγει. καὶ τούτου εὐπορήσομεν, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἶδε διαγιγνώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινούντα, ἢ μή. καὶ ἐπ' αὐτὸν αὖθις τοῦτον, ἄλλου ἐπιγνώμονος, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν τὸν ἀρίστα κρίνεν δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀποτείνεται, καὶ ὡς ἀπέραν-

12 Εἰ ὁ ἐπιγνώμων) Εἰ δὲ τοῦτο, τί καὶ αἱ τῶν αὐτῶν ὑπὸ σοῦ λεγόμεναι ἀμφιβολίαι; V.

Lyc. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel ostendi, quod spei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius eramus, longius nunc absumus, & quod est in proverbio, post multum laborem, ut ante habemus.

Herm. Quid ita? videris enim triste quiddam & desperationis plenum dicturus.

Lyc. Quoniam, amice, etiam si inveniamus aliquem, professum scire se demonstrationem, ac docere velle alios, non statim, puto, illi credemus, sed quaeremus, qui iudicare possit, an vera ille dicat? Et huius si oblata copia sit, obscurum adhuc nobis, utrum ille index dignoscere possit recte iudicaturum, necne? & ad hunc ipsum alio, arbitror, indice opus est. Nos enim unde sciamus diiudicare eum, qui iudicare possit optime? Vides, quorsum hoc pertineat,

τον γίγνεται, στήναί ποτε καὶ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτάς, ὅσας οἶόν τε εὐρίσκειν, ἀμφισβητούμενας ὄψει, καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλεῖσται αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμφισβητούμενων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι· αἱ δὲ, τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀφανέστατα συνάπτουσαι, οὐδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦντα, ἀποδείξεις ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ τις οἴοιτο ἀποδείξειν εἶναι θεοὺς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ ἐν κύκλῳ θεόντες, ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ ἀπορίαν ἐπανεληλύθαμεν.

71 EPM. Οἷά με εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἀνθρακᾶς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφῆνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖται μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάματος ὁ πολὺς.

ΛΥΚ. Ἄλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἢ ἐννόσῃς ὅτι οὐ μόνος ἐξω μένεις τῶν ἐλπίσθέντων ἀγα-

& ut sit infinitum, cum stare nusquam, & comprehendi possit? quandoquidem ipsas quoque demonstrationes, quotquot inveniri possunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipsis adhuc lis est, persuadere nobis nituntur se scire: aliae vero, quae obscurissima manifestis copulant, & communē nihil habentibus, demonstrationes tamen illorum esse dicunt. Verbi causa, si quis putet inde se demonstraturum Deos esse, quod altaria illorum esse apparet. Itaque nescio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo ad idem initium & dubitationem rediimus.

Herm. Ut me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris! ut videtur, periēre mihi tot anni & labor ille plurimus.

Lyc. Sed multo minus, Hermotime, molestē feres, si cogitaveris, non solum te speratis bonis carere, sed omnes,

θῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ οὐνοῦ σκιάς μά-
χονται οἱ Φιλοσοφῶντες. ἢ τίς ἄρα δύναιτο δι' ἐκείνων
ἀπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφην; ὅπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς
λέγεις εἶναι· νῦν δέ, ὁμοίον μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἰ-
τις δακρυοῖ, καὶ αἰτῶτο τὴν τύχην, ὅτι μὴ δύναιτο ἀν-
ελθεῖν εἰς τὸν οὐρανόν, ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδύς εἰς τὴν θά-
λατταν, ἀπὸ Σικελίας εἰς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ
ἀρθεῖς πτηνὸς αὐθημερὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τε-
λεῖ· τὸ δ' αἴτιον τῆς λύπης, ὅτι ἡλπίκει, οἶμαι, ἢ ὄναρ
ποτὲ ἰδῶν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, οὐ πρό-
τερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὐχεται, καὶ κατὰ τὴν ἀνθρώ-
που φύσιν. καὶ δὴ καὶ σέ, ᾧ ἐταῖρε, πολλὰ καὶ θαυ-
μαστά ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκ-
θορεῖν ἐποίησεν. εἴτα ὀργίζῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς ἀνοίγων, καὶ τὸν ὕπνον οὐ ραδίως ἀποσειόμενος ὕψ'
ἡδονῆς ὧν ἐώρας. πᾶσχευσι δ' αὐτὸ καὶ οἱ τὴν κενὴν μα-

16 Τὴν κενὴν μακαρίαν) Κενὴ μα-
καρία ἢ κατὰ τοὺς ὕπνους τισὶν ἐγ-
γινεμένη εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς
ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τρυ-

ut ita dicam, de aëris umbra pugnare philosophos. Aut
quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse
& ipse negas. Iam vero idem mihi videris facere, ac si quis
ploret & cum fortuna queratur, quod ascendere in coe-
lum nequeat, aut quod non profundo mari mergens a Sici-
lia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatus ex
Graecia eodem die ad Indos perveniat: causam vero eius
doloris hanc habeat, quod speraverit, puto, aut viso forte
tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explo-
rato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quae-
que humanae naturae convenient. Et sane tibi quoque,
sodalis, multa & admirabilia somnianti latus fodiens ratio,
ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irasceris vix ape-
riens oculos, & non sine difficultate somnum prae volu-
ptate visorum excutens. Ufu illud venit etiam iis, qui va-

καρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, ἣν μεταξὺ πλουτοῦσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τᾶλλα εὐδαιμονοῦσιν, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ῥαδιουργεῖ, ἡ εὐχὴ μεγαλόδωρος εὔσα, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀντιλέγουσα, καὶ πτηνὸς θέλη τις γενέσθαι, καὶ κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, καὶ ὅρη ὅλα χρυσᾷ εὐρίσκειν. ἣν τοίνυν τὰυτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνητέον, ἢ ὁ, τι ἢ φατέον πρὸς τὸν ἀπαιτοῦντα τούνοίκιον, ἐκ πολλοῦ περιμένοντα, οὕτως ἀγανακτοῦσιν, ὥς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου καὶ παρενοχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκείνα τὰγαθὰ,

72. καὶ ὀλίγου δέουσι τὴν ῥῖνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν. Ἀλλὰ σὺ, ὦ Φιλότῃς, μὴ πάβῃς αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πετόμενον, καὶ τινὰς ἐννοίας

φῆν καὶ εὐτηρίαν ὅσα ὁ παρὼν διέξεισι λόγος. διὸ καὶ μαχαρία μὲν ὄσον ἐπὶ τῷ ὕπνῳ τὴν ἀπόλαυσιν ὑποβάλλομεν, κενὴ δὲ ὅτι μηδὲν ἰσθδς ἔχει καὶ βίβαιον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ

ὕπνου καὶ τὴν εὐημερίαν ἀφίπταται. τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, κενὴ μαχαρίαν τὰς Ἀθῆνας ἀνόμαζε, ὡς κατ' οὐδὲν τῆς ἐν ὕπνῳ εὐτηρίας διαφερούσας. V.

nam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his, dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, & regnant, & ceteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu iam exspectaverit? ita indignantur, quasi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipsis essent bona illa omnia, & parum abest, quin morsu nasum puero auferant. Tu vero, amice, noli eodem in me impetu ferri, si te effodientem thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam maio-

ὑπερφυεῖς ἐννοῦντα, καὶ τινας ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλ-
 σίζοντα, Φίλος ὢν, οὐ περιεῖδον διὰ παντὸς τοῦ βίου,
 ὀνειρώηδεῖ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὀνειρώ γε συνόντα· διαναστάν-
 τα δέ, ἀξιώ πράττειν τὶ τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὅ σε πα-
 ραπέμψει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα Φρο-
 νοῦντα. ἐπεὶ ὅ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπενόεις, οὐδὲν τῶν
 ἵπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν καὶ γοργόνων διαφέρει,
 καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι, καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι *δομη. 14.*
 ὄντες, ἀναπλάττουσιν, οὔτε γενόμενα πῶποτε, οὔτε γε- *Ζου. κισ. Γ. 4.*
 νέσθαι δυνάμενα· καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεῶς πιστεύουσιν *Πλουτ. Πριν.*
 αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὀρῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, *1. 2. 172.*
 διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι. Καὶ σὺ δὴ μυθοποιῶ 73
 τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυῆς τὸ κάλλος,
 ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτὰς, ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι, μὴ
 πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθῆ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς

res, quam natura patitur, agitantem, & spes habentem,
 ad quas perveniri non potest, pro amicitia nostra non pas-
 sus sum per omnem vitam in somnio suavi illo quidem,
 sed somnio tamen, versari; sed surgere iubeo, & facere
 quidquam eorum, quae opus sunt, quodque te ad id, quod
 superest, vitae dimittere possit communi illo sensu praedi-
 tum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippo-
 centauris & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam dif-
 fert, & quaecunque alia somnia & poëtae & pictores pro
 sua libertate confingunt, quae nec fuere unquam, neque
 fieri possunt. Et tamen maior pars populi credunt illis, &
 videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipsum nempe,
 quod peregrina sunt & absurda. Et tu sane cum ex fabula-
 tore quodam audisses, mulierem esse, quae puchritudine
 naturam supergressa, vel Gratias ipsas aut coelestem illam
Venerem vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, &
Lucian. Vol. IV.

γῆς ἡ ἀνθρώπος αὕτη, ἥρας εὐθύς, ὥσπερ Φασι τὴν Μή-
δειαν, ἐξ ονείρατος ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὃ δὲ δὴ μά-
λιστά σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους
δὲ, ὅπόσοι τοῦ αὐτοῦ σοι εἰδώλου ἐρώσι, τοῦτο ἦν, ὡς γε
μοι εἰκάζοντι φαίνεται, τὸ τὸν λέγοντα ἐκείνον περὶ τῆς
γυναικὸς, ἐπεὶ περ ἐπιστεύθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέ-
γει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἐωρᾶτε μόνον, καὶ
διὰ τοῦτο εἴλκεν ὑμᾶς τῆς ρίνος, ἐπεὶ περ ἅπαξ τὴν πρῶ-
την λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ἐπὶ τὴν ἀγαπα-
μένην, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥάδια γὰρ, οἶμαι, τὰ
μετὰ ταῦτα, καὶ οὐδεὶς ὑμῶν ἔτι ἐπιστρεφόμενος εἰς τὴν
εἴσοδον, ἐξήταζεν εἰ ἀληθὴς ἐστὶ, καὶ εἰ μὴ ἔλαβε, καθ'
ἦν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθῶν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τῶν προωδευ-
κότων ἰχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν αὐτῶν ἡ-
γούμενον, δέον ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν εὐθύς
74 σκεῖσθαι, εἴπερ εἰσιτητέον. Ὁ δὲ Φημι, σαφέστερον
9 Λαβὴν) Ἀφ' ἑρμῆν, μέμφιν, ἐπαφίν. V.

sime terrarum, alicubi ista mulier, statim amare eam coe-
pisti, ut Medeam aiunt ex infomnio amore Iasonis corre-
ptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit,
aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quan-
tum coniectura assequor, hoc erat, quod is, qui de muliere
praedicabat, postquam semel fides illi habita est, quasi ve-
ra diceret, ea subiunxit, quae consequentia & cohaerentia es-
sent superioribus. Ad hoc enim spectabatis solum, & propter
hoc ipsum naso quasi alligatos traxit, cum primam semel
velut ansam ei dedissetis, duxitque ad amatam recta, quam
dicebat, via. Facilia enim, reor, cetera, neque quisquam
vestrūm ad ingressum reflexa cogitatione, verane esset via,
exploravit, & num forte imprudens, quam non oportebat,
institisset? sed prae-euntium sequebatur vestigia, uti oves
suum solent ducem, cum deceret ad introitum & princí-
pio statim videre, intrandumne sit? Quod autem dico, aper-

ἀν μάβοις, ἣν τι τοιοῦτον ὅμοιον παραθεωρήσῃ αὐτῷ. λέγοντος γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν ὡς γένοιτό ποτε τρικέφαλος, καὶ ἐξάχειρ ἄνθρωπος, ἀν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατόν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολούθως ἀν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἐξ, καὶ ἄτα ἐξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἡφίει, καὶ ἥσθιε διὰ τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ καὶ εἰ πολεμεῖν δύοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἐκάστη, πέλετην, ἡ γέρον, ἡ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δέ, ἡ μὲν, πέλεκυν κατέφερεν, ἡ δέ, λόγχην ἡφίει, ἡ δέ, τῷ ξίφει ἐχρήτο. καὶ τίς ἐτι ἀν ἀπιστήσῃ ταῦτα λέγοντι αὐτῷ; ἀκόλουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἶπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν. ἦν δ' ἅπαξ ἐκεῖνα δῶς, ἐπὶ ῥεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ οὐποτε στησεται, καὶ

tius intelligas, si consideres & conferas eiusmodi quiddam simile. Si enim audacium horum poetarum aliquis dicat, fuisse quondam tricipitem & sex manibus hominem, si primum ista facile recipias, non explorato, fierine possit, sed fide illi habita; ille statim consequenter subiungat cetera: eundem hominem sex habuisse oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emisisse, & oribus tribus sumfisse cibum, & triginta habuisse digitos, non decem, ut quisque nostrum, in ambabus manibus: ac si bellica opera opus esset, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut scutum habuisse; trium vero reliquarum unam deiecisse securim, alteram emisisse lanceam, tertiam usam gladio. Es quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo statim videndum erat, possetne recipi, & an concedendum sit, rem ita habere. Ubi vero semel illa dederis, adfluunt quasi reliqua, nec usquam subsistent,

τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ράδιον, ἐπεὶ περ ἀκόλουθα,
καὶ ὁμοία ἐστὶ τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς
πάσχετε. ὑπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξε-
τάσαντες τὰ κατὰ τὴν εἴσοδον ἐκάστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει,
προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἐλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦν-
τες εἴ πῃ γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῶ, καὶ ψεύδος ὄν.

οἶον, εἴ τις λέγοι τὰ δις πέντε, ἐπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πι-
στεύσεις αὐτῶ, μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτοῦ, ἐπάξει δη-
λῶν, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρακαίδεκα πάντως
ἐστὶ, καὶ μέχρις ἂν ὅτου ἐβλήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ

γεωμετρία ποιεῖ. καὶ κείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ, ἀλλόκοτά
αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ
ἐξέσασα, οὐδὲ συστῆναι δυνάμενα, σημεία τινα ἀμε-
ρῇ, καὶ γραμμάς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σα-
θροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις ἐκκοδεμῇ τὰ τοιαῦτα, καὶ
ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθοῦς λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρ-
τιμετρίας.

ipsamque illud negare fidem non iam facile, cum conse-
quentia sint & concessis principiis similia: quod quidem
vobis accidit. Prae amore enim & studio, non ante explo-
rato uti se vobis habeant, quae sunt circa unumquemque
ingressum, proceditis, tracti a consequentia, non adver-
tentes animum, si qua sit quod sequatur ex illis, & idem
sit falsum. Ut si quis dicat, bis quinque septem esse, tuque
fidem illi habeas, non & ipse apud te dinumerans, inferet
scilicet, etiam quater sumpta quinque efficere quatuordecim,
& quousque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geome-
tria efficit. Nam illa quoque hos, qui versantur circa prin-
cipia, absurda quaedam postulata poscit, eaque dari sibi
aequum censet, quae tamen ne consistere quidem possunt,
puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni caren-
tes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis si-
milia inaedificat, & postulat vera ad demonstrationem di-

χῆς ὀρμωμένη. Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς 75
 ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάστης, πιστεύετε τοῖς ἐξῆς,
 καὶ γνῶρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀκολουθίαν ἡ-
 γεῖσθε εἶναι, ψευδῇ οὖσαν. εἴτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθνή-
 σκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν τὰληθές, καὶ καταγνώ-
 ναι τῶν ἐξαπατησάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, καὶ αἰσθωνταὶ
 ἐξαπατημένοι, ὁψέποτε γέροντες ἤδη γενόμενοι, ὀκνοῦσιν
 ἀναστρέφειν, αἰδούμενοι εἰ δεήσει τηλικούτους αὐτοὺς ὄν-
 τας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα παίδων ἔχοντες
 οὐ συνίσταν, ὡς τε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνῃς,
 καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ἐπόσους ἀν' δύνωνται,
 προτρέπουσιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ὡς ἀν' μὴ μόνοι ἐξαπατημένοι
 ὦσιν, ἀλλ' ἔχωσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλ-
 λους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ κένη ὀρά-
 σιν, ὅτι ἦν τὰληθές εἴπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν

4. Εἴτα οἱ μὲν ὑμῶν . . .) Opti-
 me torqueri possunt in fratrum
 Collegia; & quod dicit, ἀλλ'
 ἔχωσι παραμυθίαν, in Dial. Achil.

lis & Antilochi dixit, φέροι δὲ πα-
 ραμυθίαν καὶ ἡ κοινωρία τοῦ πράγ-
 ματος: G.

cere, initio a falsis principiis facto. Eodem modo vos quo-
 que, concessis sectae cuiusque principiis, his, quae sequun-
 tur, fidem adiungitis, & signum veritatis illorum consequen-
 tiam illam putatis, quae & ipsa tamen falsa est: deinde alii
 quidem vestrum spei suae immoriuntur, antequam verum
 viderint, suosque illos deceptores damnaverint; alii vero,
 licet fero denique senes iam facti deceptos se sentiant, redi-
 re tamen cunctantur, pudore nimirum deterriti, si oporteat,
 id aetatis cum sint, fateri, se imprudentes puerorum tra-
 ctasse ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, &
 laudant praesentia, &, quotquot possunt, ad eadem hortan-
 tur, ne soli sint decepti, sed solatium habeant ex eo, quod
 multis etiam aliis eadem, quae sibi, usu venerint. Nam rur-
 sus illud quoque vident, si verum dicant, se non iam gra-

καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, αὐτὰρ τιμήσονται ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἐκόντες εἴποιεν εἰδότες ἅφ' οἷον ἐκπεσόντες, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ ἐντύχοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν τῶν ὁμοίων πειρωμένους. εἶδ' οὖν τινι τοιοῦτῳ ἐντύχοις, Φιλαλήθῃ τε κάλει τὸν τοιοῦτον, καὶ χρηστὸν, καὶ δίκαιον, καὶ, εἰ βούλει, Φιλόσοφον· οὐ γὰρ ἂν Φθονήσαιμι τούτῳ μόνῳ τοῦ ὀνόματος· οἱ δ' ἄλλοι, ἢ οὐδὲν ἀληθές ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ εἰδότες, ἀποκρύπτονται ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰσχύνῃς, καὶ τοῦ προ-
 76 τιμᾶσθαι βούλεσθαι. Καίτοι πρὸς τῆς Ἀθηναῖς, ἅπαν-
 τα μὲν ἂν ἔφην, ἑάσωμεν, αὐτοῦ καταβαλόντες, καὶ
 λήθῃ τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχον-
 τος πραχθέντων. ὑποβέμενοι δὲ ταύτην Φιλοσοφίαν ὀρθήν

13 Ὡς περ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων) Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγενέμενοι λ' ὑπ' ῥάνους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἱ τινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν, μετὰ τούτων κακῶς ἐχρήσαντο τοῖς

λοιποῖς. Καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνητι-καχίσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀνεξέταστα εἶναι. V.

ves, ut adhuc, & supra vulgus elatos visum iri, neque honorem eundem consecuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis sciant, quibus exciderint, & quam similes videantur reliquis. Paucos omnino reperias fatis fortes, uti audeant dicere, se deceptos esse, & dehortari alios, qui similia tentent. In talem ergo si incidas, veritatis amicum voca, & frugi, & iustum, & si vis, etiam philosophum. Huic enim foli nominis huius honorem non invidiam. Reliqui autem aut veri nihil sciunt, cum scire se putent; aut, quod sciunt, occultant, prae timiditate & pudore, & quod praeferri aliis cupiunt. Quamquam, per ego te Minervam oro, quaecunque dixi iam relinquamus hic deposita omnia, sitque eorum oblivio, ut eorum, quae ante Euclidem Archontem facta sunt; ponamusque, hanc Stroi-

εἶναι τῶν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μὴδ' ἡντιναοῦν, ἰδῶμεν εἰ ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυνατὴ ἐστίν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες· μόνους γὰρ τούτους πάντα συλλαβόντας ἔξω τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ. τὸ μετὰ ταῦτα δέ, σὺ ἄμεινον εἰδείης, εἴ τι ἐντετύχηκας Στωϊκῶ τοιοῦτῳ καὶ Στωϊκῶ τῷ ἄκρῳ, οἷώ μῆτε λυπεῖσθαι, μὴτ' ὕψ' ἡδονῆς κατασπᾶσθαι, μὴτ' ὀργίζεσθαι, Φθόνου δὲ κρείττονι, καὶ πλεύτερον καταφρονοῦντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι, καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρότατον ἐνδέων, ἀτελὴς, καὶ πάντα πλείω ἔχει. εἰ δὲ τοῦτο οὐχί, οὐδέπω εὐδαίμων.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον.

77

ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐ ψεύδῃ ἐκῶν. εἰς τί

corum philosophiam veram esse, aliam vero quamcunque nullam: ac videamus deinde, num illa talis sit, ad quam pervenire, & quam assequi aliquis possit; an vero frustra laborent, quotquot illam concupiverunt. Audio enim admirabilia quaedam promissa, de eorum felicitate, qui ad fastigium eius delati sint: solos quippe illos vera bona habituros in universum omnia. Quod vero sequitur, melius tute noris, inciderisne unquam in Stoicum talem, & summum Stoicorum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem nunquam detrahatur, irascatur nunquam, qui invidia maior sit, divitiarum contemtor, & verbo beatus, qualem oportet esse, canon qui haberi velit & regula vitae ad virtutem *compositae*. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus in rebus *aliis* superet. Hoc vero si sit, non est, nondum, *inquam*, est beatus.

Herm. Talem equidem vidi neminem.

Lyc. Recte istud, Hermotime, quod non mentiris pru-

γούν ἀποβλέπων Φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸν ἐκείνου μήτε τὸν πρὸ αὐτοῦ; μὴδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὐδαιμόνα γεγεννημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπόχρη καὶ πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὅζελος. ὁμοίως γὰρ ἔξω τοῦ εὐδοῦ ἔστι, καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ὃ, τε παρὰ τὴν θύραν ἔξω ἐστῶς, καὶ ὁ πόρρω. διαλλάττοιεν δ' ἂν ὅτι μᾶλλον οὗτος ἀνιάσεται, ὁρῶν ἐγγύθεν οἶον ἐστέρηται. εἶτα, ἵνα πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δώσω γὰρ τοῦτό σοι) τσαῦτα πονεῖς κατατρύχων σεαυτόν· καὶ παραδεδράμῃ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδία, καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενευκότα, καὶ εἰσαῦθις πονήσεις, ὡς Φῆς, ἄλλα εἴκοσιν ἔτη τοῦλάχιστον, ἢ ὀγδοηκοντούτης γενόμενος· ἢ τίς ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ τσαῦτα; ὁμῶς ἢ ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνος οἶει

8 Διαλλάττοιεν) Διαφίρειν. V.

dens ac volens. Quo igitur consilio philosopharis, cum videas, neque tuum magistrum, neque qui illius fuit, neque qui ante istum, neque si ad decimam quasi generationem ascendas, quemquam illorum plane sapientem, & propter hoc beatum fuisse? Neque vero illud recte dixeris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias. Nihil enim profeceris: nam aequè extra limen est & sub divo, tam qui ad ianuam stat foris, quam qui e longinquo: & in hoc forte differant, quod ille magis excrucietur, qui e proximo videat, quibus sibi bonis carendum sit. Deinde, ut prope felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae spatium effluxit, dum te non respicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum annos, ut octuagenarius senex, (& quis sponsor tibi est, te tantum vi-
durum?) tamen sis illorum unus, qui nondum beati sunt?

τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἰρήσειν διώκων, ὃ πρὸ σοῦ μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ὠκύτεροι παραπολὺ διώκοντες οὐ κατέλαβον. Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε 78 ὅλον συλλαβάν. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὥρῳ ὅ, τι ποτ' ἂν εἴη τὰ γαθόν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τῶν πόνων τῶν τοσούτων. ἔπειτα ἐς πόσον ἔτι τὸν λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σορῶ ἔχων· εἰ μὴτι ἐς ἄλλον, ὃ γενναῖε, βίον προγυμνάξεις σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκείνον ἐλθὼν, ἄμεινον διαγάγοις, εἰδὼς ὃν τινα τρόπον χρὴ βιοῦν ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τοσούτον σκευάζοιτε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνήσαν ἄμεινον, ἄχρις ἂν λάβῃ ὑπὸ λιμοῦ διαφθαρεῖς. Ἀλ- 79 λὰ μὲν, οὐδ' ἐκεῖνό πω κατανεόηκας, οἶμαι, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ, ἐν ἔργοις δῆπου ἐστίν, οἷον ἐν τῷ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρείᾳ· ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἰ-

7 Τὸν ἕτερον πόδα . . .) In *Apologia* dixit, τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ περὶ ἡμῶν ἔχοντα. G.

nisi forte solum te putas illud consecuturum & persequendo capturum, quod ante te multi admodum & boni viri, & multum celeriores, persequendo non comprehenderunt. Sed comprehende etiam, si ita videtur, & habe tibi universum. Primo quidem non video, quid demum sit illud bonum, quod tantis laboribus æquiparari possit? Deinde quantum est temporis reliquum, quo illo fruaris, senex iam & suavitatibus omnibus non amplius tempestivus, & alterum iam pedem, quod aiunt, habens in capulo? nisi forte aliam, generose, vitam meditaris, ut in eam delatus, melius vivas, qui, quomodo vivendum sit, didiceris: quod est eiusmodi, ac si quis tantum paret atque adornet ad coenandum melius, donec fame imprudens pereat. Verum neque illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet inesse virtutem, ut in faciendo iuste, sapienter, fortiter: at vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) mittent-

πω, τοὺς ἄκρους τῶν Φιλοσοφούντων Φημί,) ἀΦέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥημάτια δύστηνα μελετᾶτε, καὶ συλλογισμοὺς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐπὶ τούτοις διατρίβετε· καὶ ὅς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τουτοῦ θαυμάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλοῦντας ἐς ἀπορίαν καθίστησι, καὶ οἶδεν ὡς χρὴ ἐρεσθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ πανουργῆσαι, καὶ ἐς ἄφукτα ἐμβαλεῖν· καὶ τὸν καρπὸν ἀτεχνῶς ἀΦέντες (οὗτος δὲ ἦν περὶ τὰ ἔργα) περὶ τὸν Φλοῖον ἀσχολεῖσθε, τὰ φύλλα καταχέοντες ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ἐστὶν, ἀ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε, πάντες ἐώθεν ἐς ἐσπέραν;

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα.

ΛΥΚ. Ἡ οὖν οὐχὶ καὶ ὀρθῶς τις Φαίη, τὴν σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐάσαντας τὸ σῶμα, ἢ τοῦ ὄψεως τὸ σύφαρ.

16 Τὸ σύφαρ) Ἡ γοῦν τὸ δῆμα. V.

tes ista quaerere & facere, in oculis miseris exercemini & syllogismis, & dubitationibus, & maiorem vitae partem in his conteritis; & qui in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse victoriam videtur. Quarum rerum causa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem, quod qui secum colloquantur in dubitationem coniicit, & quomodo interrogandum sit novit, & cavillationibus atque fraudibus quomodo utendum, & ad incitas quomodo redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos invicem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia, quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam? Herm. Non, sed haec ipsa.

Lyc. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias serpentis, tractu ipso ac

ἀμελήσαντας τοῦ ὀλκοῦ; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον παιεῖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὄλμον ὕδωρ ἐκχέας ὑπέρῳ σιδηρῷ πτίτ- Ἰσοκράτης τοῦ
 τοι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι καὶ προὔργου οἰόμενος, οὐκ γ. 45.
 εἰδὼς, ὅτι ἂν ἀποβάλῃ, Φασί, τοὺς ἄμους πτίττων, ὕδωρ
 ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει. Καί μοι δὸς ἐνταῦθα ἤδη ἔρεσθαι 80
 σε, εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα εἰσικέναι τῷ δι-
 δασκάλῳ, οὕτω μὲν ὀργίλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω
 δὲ Φιλόνεικος ὢν, καὶ Φιλήδονος, νῆ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς
 πολλοῖς δοκεῖ.

ERM. Τισί γε.

ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγῆσομαι ἃ πρώην
 ἤκουσα ὑπὲρ Φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γε-
 γηρακότος, ὃ πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφία πλησιάζ-
 ζουσιν; ἀπαιτῶν γὰρ παρὰ τινὸς τῶν μαθητῶν τὸν μι-

1 Ἀμελήσαντας τοῦ ὀλκοῦ) Ἀ-
 μελήσαντες τοῦ ὀλκοῦ, ἢ γοῦν
 τοῦ σώματος, λέγεται γὰρ ὀλκός
 καὶ τὸ σῶμα τοῦ ὄφιος, ἀπὸ τοῦ
 ἔλκου λέγεται ὀλκός, καὶ ἀπὸ τού-
 του ἰχθύος, ἢ γοῦν ἢ καινῶς συρμῆ.
 ὥσπερ πού τις καὶ τὸ μέρος τοῦ σώμα-
 τος καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἰχθύος. V.

3 Προὔργου) Προὔργου πρὸ ἔρ-
 γου, συμφέρον, πλεόν. Ἰσοκράτης
 φησὶν. ἵνα προὔργου τί γίνηται,
 ἀντὶ τοῦ πλεόν. V.

4 Τοὺς ἄμους πτίττων) Πτίτ-
 των ἀντὶ τοῦ πτίσσαν, ὃ περὶ τῆς
 ἄχνης λέγεται ὅθεν πτισσάνη τὸ ἐν-
 δυμα τῆς ἄχνης. V.

volumine corporis neglecto? aut potius simile quid illi fa-
 cere, si quis aquam in mortarium infusam ferreo pistillo
 contundat, necessarium quid, & quod ad rem faciat, a se
 putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, si tun-
 dendo perdat, quod aiunt, humeros. Et concede mihi, ut
 hic te iam interrogem, velisne, excepta doctrina, aliis in
 rebus similis esse magistri tui, aequae iracundus, aequae for-
 didus, aequae contentiosus uti sis, aequae voluptuarius: *τα-
 lis enim est per Iovem, licet vulgo talis non videatur.*

Herm. Quibusdam certe.

Lyc. Visne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audi-
 quendam pro philosophia dicere hominem plane senem, cu-
 ius domum multi admodum iuvenes sapientiae causa frequen-

σθόν, ἡγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ ἐκπρό-
 θεσμον τοῦ ὀσλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἐκκαίδεκα ἡμερῶν
 ἐκτετικέναι τῇ ἔνῃ καὶ νέᾳ, οὕτω γὰρ συνθέσθαι, καὶ ἐπὶ
 81 ταῦτα ἡγανάκτει. Παρεστὼς ὁ θεῖος τοῦ νεανίσκου,
 ἄγροικος ἄνθρωπος, καὶ ιδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα, πέ-
 παυσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ μέγιστ' ἡδίκησθαι λέ-
 γων, εἰ ρημάτια παρὰ σοῦ πριάμενοι, μηδέπῳ ἐκτετί-
 καμεν διάφορον· καίτοι ἃ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις
 καὶ αὐτὸς, καὶ οὐδὲν ἔλαττον γέγονέ σοι τῶν μαθημά-
 των· τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῶν, συνέστησά σοι
 τὸν νεανίσκον, ὃδ' οὐδὲν ἀμείνων γεγένηται διὰ σέ, ὃς
 τοῦμοῦ γείτονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπά-
 σας, παρθένον οὖσαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγε
 βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλη-
 μα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους· τὴν μητέρα δὲ
 πρώην ἐρράπισεν, ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐκκο-

8 Διάφορον.) Ἀνάλωμα. G. 14 Πλημμέλημα.) Ἀμάρτημα. V.

tant? Is dum reposcit ab aliquo discipulorum mercedem, in-
 dignabatur, dicens, ipsum intra diem praestitutum non sol-
 visse debitum, quod solutum iam ab illo oportuisset, sexde-
 cim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius mensis: ita
 quippe convenisse. Adstans autem avunculus adolescentis,
 homo rusticus, & ad haec vestra imperitus, Desine, inquit,
 homo admirabilis, dicere, maxima te affectum iniuria, si pro
 verbis a te emtis pretium nondum perfolvimus. Atqui quae
 vendidisti nobis, eadem adhuc habes & ipse, neque quid-
 quam decessit tibi doctrinarum. Ceterum quarum rerum de-
 siderio ab initio commendavi tibi adolescentem, in iis rebus
 ille nihilo melior tua opera factus est, qui Echecratis vicini
 mei filiam virginem rapuerit, & aegre iudicium de vi effu-
 gisset, nisi talento redemissem iniuriam a pauperculo homine
 Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehensus ab ea

μίζοντος τὸν κάδον, ὡς ἔχει συμβολὰς, οἶμαι, καταβεῖ-
 ναι· τὰ μὲν γὰρ ἐς ὄργην, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναισχυν-
 τίαν, καὶ ἐς τάλμαν, καὶ ψεύδος, μακρῶ τινι ἄμεινον
 εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς ταῦ-
 τα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, ἢ περ ἐκεῖνα εἰδέναι,
 ἃ καθ' ἐκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς οὐδὲν δεομένους, ἐπὶ
 τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἤρασε παιδίον,
 καὶ ὑπέσχηται ἀποδώσειν αὐτὸ, ἂν ἀποκρίνηται ὁ πα-
 τὴρ οὐκ οἶδ' ὅ, τί ἢ ὡς ἀναρκαῖόν ἐστιν ἡμέρας οὔσης.
 μὴ νύκτα εἶναι. ἐνίοτε δὲ καὶ κερατὰ ἡμῶν ὁ γενναῖός ἀνα-
 φύει, οὐκ οἶδ' ὅπως περιπλέκων τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ,
 γελῶμεν ἐπὶ τούτοις· καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιβυσάμενος
 τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τινάς, καὶ σχέσεις,
 καὶ καταλήψεις, καὶ Φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ
 ὀνόματα διεξιών. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ
 Θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐστίν, ἀλλὰ διὰ πάντων πεφοίτη-
 κεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρι καὶ τῶν

1 Κάδον) Μέτρον οἰνηρόν. γαυλός 7 Ὡς Κροκόδειλος) *Ολιθρε,
 ὑπὸ Σολέων. καράμιον ὑπὸ Ἰωάν. V. πάλιν ἐπὶ τὰ αὐτοῦ. M.

cum sub veste efferret cadum, ut haberet, puto, quas con-
 ferret symbolas. Quantum ad iram, excandescentiam, im-
 pudentiam, audaciam, mendacia, multo melius superiore
 anno, quam nunc, habuit. Atqui volui ego in hisce potius
 illum a te iuvari, quam illa scire, quae quotidie ad nos ni-
 hil opus habentes in coena disputat, ut crocodilus puerum
 rapuerit, illumque se redditurum promiserit, si respondi-
 set pater nescio quid; aut, necesse esse, si dies sit, non esse
 noctem. Interdum & cornua nobis bonus vir, sermone ne-
 scio quomodo perplexo, producit. At nos ridemus ista, &
 maxime quoties obturatis auribus meditatur, habitus quos-
 dam, & relationes, & comprehensiones, & visa, & nomina id
 genus plura persequens. Audimus autem illum dicere, non
 in coelo esse Deum, sed ire per omnia, ut ligna, & lapi-

Thimiff. Prefect.
 XNUM. 2.
 Gall. Eni. 2.
 Beas. Thimiff.
 16. a.
 Thimiff. Comm.
 Gotting. 8. 1. 2. 3.

ἀτιμοτάτων. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν τί ταῦτα
 ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, ἀλλ' ἦν τὸν λῆρον τοῦτον,
 ἔφη, ἐκμάθω ἀκριβῶς, οὐδὲν κωλύσει με μόνον πλού-
 σιον, μόνον βασιλεία εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα
 82 καὶ καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ. Τοιαῦτα τοῦ
 ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ Φιλόσοφος, ὅρα οἶαν ἀποκρισιν ἀπε-
 κρίνατο, ὧς Ἑρμότιμῃ, ὡς πρεσβυτικῇ. ἔφη γὰρ, ἀλλ'
 εἰ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν οὗτος, οὐκ οἶμι μακρῶ χεῖρῳ ἂν
 αὐτὸν ἐξεργάσασθαι, ἢ καὶ, νῆ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ
 παραδεδοσθαι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐ-
 τῷ ἢ Φιλοσοφία, καὶ ἢ πρὸς ταύτην αἰδῶς, καὶ διὰ τοῦ-
 το, μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ Φορητὸς ἔτι. Φέρει γάρ
 τινα αἰσχύνῃ αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος
 καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὲ παρακολουθοῦντα, παιδαγωγεῖ
 αὐτόν· ὥστε δίκαιος ἂν εἴην, εἰ καὶ μὴ ὢν βελτίῳ ἀπέ-
 φηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' οὖν ἐκείνων γε,

9 Δημίου) Τῷ κολάζοιτι τοὺς παρανόμους. V.

des, & animalia, ad res usque contemptissimas. Ac cum ma-
 ter ipsum interrogaret, quorsum ista nugaretur? deridens
 illam, verum, inquit, si perdidicero accurate nugas illas,
 nihil prohibebit, solum me divitem, solum regem esse, re-
 liquos vero mancipia & purgamenta ad me putare. Haec
 ille cum dixisset, quod responsum ei philosophus dederit,
 iam vide, Hermotime, quam fenile. Dixit enim: Verum
 nisi se ad me applicuisset, nonne putas, multo illum dete-
 riora perpetraturum fuisse, quin carnifici forte fuisse tra-
 dendum? adeo iam frenum illi quoddam philosophia im-
 posuit, & adversus eam reverentia, atque ob id ipsum mo-
 deratior vobis est & adhuc tolerabilis. Afferit enim illi pu-
 dorem quendam, si indignus isto habitu & nomine isto vi-
 deatur, quae nimirum sequuntur illum, & paedagogi in
 morem continent. Itaque dignus sum, si non eorum, in qui-
 bus meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; at

ἀ μὴ δέδρακεν, αἰδούμενος Φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ αἱ τί-
 θαι τοιαύτῃ λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς
 εἰς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι
 δύνωνται, ἀλλ' οὖν Φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένον-
 τες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλήσσαι μοι δο-
 κῶ, καὶ ὃν τινα ἂν ἐθέλῃς τῶν εἰδότεων τὰ ἡμέτερα, ἤκέ-
 μοι εἰς αὐρίον παραλαβὼν, ὅψει τε ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ
 πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀν-
 ἔγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιοματίων, περὶ συλλογισμῶν, *zell. n. a. 1. 2*
 περὶ καταλήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα ποικί- *cf. Anaxim. d. h. u. 1.*
 λα· εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἐτυπτεν, ἢ παρβένους συνήρπαζε, *εἰς αὐτ. I. 4. 6.*
 τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεστήσα- *z. e. t. Anax. 1. 4. 6.*
 τε αὐτῷ. Τοιαῦτα γέρον ἄνθρωπος ὑπὲρ Φιλοσοφίας *83*
 ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν Φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν
 εἶναι, ὡς διὰ τοῦτο Φιλοσοφοίμεν, ὡς μὴδὲν τῶν Φαυ-
 λοτέρων πράττομεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς
 Φιλοσοφεῖν ἡξιούμεν, οὐχ ὡς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι

certe eorum, quae philosophiae reverentia facere intermi-
 sit: quandoquidem nutrices etiam parvos in scholam cen-
 sent mittendos, cum si nondum bonum quidquam possint
 discere, certe mali nihil, dum ibi manent, faciant. Equidem
 reliqua mihi omnia implevisse videor, & quocunque vo-
 lueris eorum, qui nostra non ignorant, assumpto, cras ad
 me veni, videbisque, ut interroget, ut respondeat, quot res
 didicerit, & quot iam legerit libros, de axiomatis, de syl-
 logismis, de comprehensione, de officiis, & alia varia. Si
 vero aut matrem pulsavit, aut rapuit virginem, quid ea
 ad me? neque enim paedagogum me illi praefecistis. Talia
 senex pro philosophia dicebat. Tu vero & ipse forte di-
 xeris, Hermotime, satis esse, si propter hoc philosophemur,
 ne quid peius faciamus: aut num alia spe philosopha-
 ri ab initio postulavimus? non ideo, ut idiotis decentiores

εἴημεν περινοστούντες; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνη καὶ τοῦτος;
 EPM. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ὅτι καὶ δακρύσαις ὀλίγου δέω;
 ἐς τοσούτῳ μου καθίκετο ὁ λόγος ἀληθῆς ὢν, καὶ οὐδύρο-
 μαι ὅσον ἄβλιος χρόνον ἀνάλωκα, καὶ προσέτι μισθούς
 οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων· νυνὶ γάρ, ὥσπερ ἐκ
 μέθης ἀνανήφων, ὁρῶ οἷα μὲν ἔστιν ὢν ἥρων, ὅποσα δὲ
 πέπονθα διὰ ταῦτα.

- 84 ΛΥΚ. Καὶ τί δεῖ δακρύων, ὦ χρηστέ; τὸ γὰρ τοῦ μύ-
 θου ἐκείνο πάνυ συνετὸν, οἶμαι, ὃν Αἰσωπος διηγεῖτο.
 ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καβεζόμενον, ἐπὶ τὴν
 κυματώγην, ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ, ἄχβε-
 σθαι καὶ ἀνιάσθαι, ἄχρι δὴ τὴν κερδῶ παραστᾶσαν
 εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιά τῶν παρελθόντων ἔνε-
 κα; δέον τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα
 ἐκείνων. καὶ σὺ τοίνυν ἐπέπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ἐς τὸ λοι-
 πὸν ἂν ἄμεινον ποιήσῃς βίον τε κοινὸν ἅπασι βιοῦν
 12 Κερδῶ) Ἀλάτεια. V.

circumiremus? Cur igitur non respondes hoc quoque?

Herm. Quid vero aliud, quam quod parum abest, quin illacrimet? adeo in animum meum penetravit vera ratio: ac deploro, quantum miser temporis infumserim, mercedes insuper non parvas laborum meorum persolvens. Iam enim velut ab ebrietate resipiscens video, qualia sint, quae amabam, quae autem propter ea perpeffus sim.

Lyc. Et quid lacrimis opus est, o bone? valde enim prudens consilium arbitror fabulae, quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, hominem sedentem in litore ad fluctuosum mare, numerasse fluctus. Cum vero subinde erraret, graviter tulisse & excruciarum esse, donec adstans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum causa, qui praeterierunt? cum oporteat eos, qui hinc oriuntur, numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus

ἄξιων, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, οὐδὲν ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ἥνπερ εὖ Φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον. Ταῦτα πάντα, ὦ Φιλότης, 85 ὅποσα εἶπον, μὴ με νομίσης κατὰ τῆς στοᾶς παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανηρημένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρῃσο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνοῦς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς τὴν στοᾶν ἀποτετάσθαι ὁ λόγος ἔδειξεν, οὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. ἄπειμι γοῦν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς 86 μεταβαλοίμην καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὅψει γοῦν οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, καὶ βαθύν, οὔτε δίαιταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα,

6 Ἐπανηρημένον) Προηρημένον, Σίλοντα. V.

vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec pudeat te, si recte sapias, senem hominem, mutatis quasi partibus, ad id, quod melius est, transire. Ceterum hæc, quaecunque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimicitis dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristotelis sectam secutus esses, reliquis indicta causa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum sectam praetulisses, ad Porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

Herm. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipsum, ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo post neque barbam, uti nunc, hirsutam & prolixam, neque vitium ita castigatum, sed remissa omnia atque libera. Fortè

Lucian. Vol. IV.

H

καὶ ἐλεύθερα, τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἶδεῖν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν ὡς εἶθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατόν ἦν ἅπαντα ἐκείνα, ὅποσα ἤκουσα παρ' αὐτῶν καὶ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὤκησα καὶ ἐλλέβορον πιεῖν διὰ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι ἐννοήσαιμι ὧν Φασι. σοὶ δ' οὖν οὐ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκίне, ὅτι με παρα-Φερόμενον ὑπὸ θολεροῦ τινος χειμάρρου, καὶ τραχέος, ἐπιδιδόντα ἑμαυτὸν, καὶ κατὰ ῥοὴν συρρέοντα τῷ ὕδατι, ἀνέσπασας, ἐπιστάς τὸ τῶν τραγωδῶν τοῦτο, Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς· δοκῶ δέ μοι οὐκ ἀλόγως ἂν καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε καὶ σωτήρια τήμερον ἄζων,

10 Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς) Ἐπὶ τῶν παραδίξων καὶ παραλόγων οἱ γὰρ τῶν τραγωδῶν ποιεῖται ὅταν εἰσάγῃ εἰς τὴν σκηνὴν ἢ τόλμη ὥστε συγχυθῆναι τοὺς θεατὰς πρὸς τὰ εἰρημένα καὶ ἰλεῖν τοὺς πτυχημένους δέξαντας, ὡς ἀνάξια πεποιθότας ἢ μισῶσαι τοὺς πεποιηκότας καὶ παρανομήσαντας, εἰδῶσι

Θεὸς εἰσάγειν οὐκ ἐπ' αὐτῆς τῆς σκηνῆς ὀρμαίνοντες· ἀλλὰ ἐξ ὕψους ἀπὸ τινος μηχανῆς ἢν ἴβληται μὲν πρότερον οἱ θεαταί· κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν ὁ φοβούμενος εἰδείκνυε τὸ τοῦ θεοῦ πρόσωπον, καὶ τοῦ κατὰ στολὸν τοῦ δράματος, ἐλέγετο δὲ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. V.

autem purpuram etiam induam, uti sciant omnes, nihil mihi iam esse cum illis nugis. Utinam etiam evomere liceat, quaecunque ex illis audiui! Ex noris, me non cunctanter hel-leborum propterea bibiturum, contraria quam Chrysippus ratione, nimirum ne quid amplius eorum, quae dicunt, in mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non par-vam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque aspero, cum iam cessissem fluctibus, & secundo flumine cum aqua ferrer, extraxisti, superveniens tanquam ille in Tragoeidiis praefens ex machina Deus. Videor autem mihi non praeter rationem caput etiam rasurus, ut qui e nau-fragiis servantur liberi, quippe qui & ipse salutis recupe-ratae festum diem hodie acturus sim, tanta ab oculis amo-

τοσαύτην ἀχλὺν ἀποσεισάμενος τῶν ὀμμάτων. Φιλοσό-
 Φω δὲ ἐς τὸ λοιπὸν, καὶ ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐν-
 τύχω, οὕτως ἐκτραπήσομαι, καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ
 τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

ta caligine. In philosophum autem de reliquo, si vel invi-
 tus aliquando ingrediens per viam incidero, ita averfabor,
 ita cavebo, ut canes rabiosos *solemus*.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ. V. 75

1 ΗΡΟΔΟΤΟΥ Εΐθε μὲν καὶ τὰλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. οὐ πάντα Φημι, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε) ἀλλὰ καὶ ἐν ἐκ τῶν ἀπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ ἀρμονίαν αὐτῶν, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ Ἰωνίᾳ, καὶ προσφύες, ἢ τῆς γνώμης τὸ περιττὸν, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκείνος ἅμα συλλαβὼν ἔχει, πέρα τῆς εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ἐπὶ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχῶς τοῖς Ἑλλήσι γνώριμος ἐν βραχεῖ κατέστη, ἔγω καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησαίμεθα. πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστατα ἐπίσημος καὶ περιβόητος

1 ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ)

Σημειῖσαι ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ὑπέδειξεν ὡς ἐπιδείξας ἄγαν κίττων τοὺς

ἑαυτοῦ περιειργάζετο λόγους. V.

11 Οἴκεθι ἐκ τῆς Καρίας) Ἡ Ἀλικαρνασσὸς γὰρ τῆς Καρίας. V.

HERODOTUS SIVE AETION.

UTINAM Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant, maius enim voto illud quidem; sed vel unum *quiddam* de omnibus, verbi causa, venustatem orationis, aut compositionem, aut domesticam illam Ionicae linguae & nativam *suavitatem*, aut sententiarum divitias, aut quae sexcenta pulchra ille una complexus habet, imitandi omnem spem transgressa. Ceterum quae circa libros suos historicos faciebat, & ut Graecis multis in locis brevi innotesceret, *illud* ego, & tu, & *quivis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria versus Graeciam navigaret, dispiciebat apud se, qua tandem ratione quam celerissime, & minimo labore insignis & celebris tum ipse,

γένοιτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγραμμάτια. τὸ μὲν οὖν
 περινοστοῦντα, νῦν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀνα-
 γιγνώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ μέρει,
 ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖται εἶναι, καὶ τριβὴν οὐ μικρὰν
 ἐν τῷ τοιούτῳ ἔσεσθαι. οὐκ οὖν ἡξίου διασπᾶν τὸ πρᾶγ-
 μα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν, οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ
 συλλέγων τὴν γνώσιν· ἐπεβούλευε δὲ εἰ δυνατόν εἴη,
 ἀθρόους που λαβεῖν τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας. ἐνίσταται
 οὖν Ὀλύμπια τὰ μεγάλα, καὶ ὁ Ἡρόδοτος, τοῦτ' ἐκείνο
 ἤκειν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν, οὗ μάλιστα ἐγλίχετο, πλῆ-
 θουσιν τηρήσας τὴν πανήγυριν, ἅπανταχόθεν ἤδη τῶν
 ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τὸν ὀπισθόδρομον,
 οὐ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρῆχεν ἑα-
 τὸν, ἄδων τὰς ἱστορίας, καὶ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρε
 τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ἐννέα
 καὶ αὐτὰς οὕσας. Ἦδη οὖν ἅπαντες αὐτὸν ἤδεσαν πο- 2

10 Ἐγλίχετο) Γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γενικῇ καὶ αἰτια-
 τικῇ. V.

tum si quid scripsisset, fieret. Iam circumire, & nunc Athe-
 nienfibus, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, aut La-
 cedaemoniis particulatim, laboriosum & longum esse du-
 cebat, moramque in ea re haud parvam esse futuram. No-
 luit igitur negotium hoc distrahere, neque disperse ita &
 minutatim conciliare & cogere sibi notitiam hominum: ve-
 rum eo intendit animum, ut, si fieri posset, confertos ali-
 cubi Graecos universos deprehenderet. Instant igitur ma-
 gna Olympia: & Herodotus, rem ipsam putans, venire
 sibi tempus maxime desideratum, observato pleno concil-
 io, collectis undique iam proceribus, ingressus in posticu-
 m templi Iovis Olympii, non spectatorem, sed certatorem
 se Olympiorum professus est, canens historias, & eo us-
 que demulcens hos, qui adestent, ut Musae ipsius libri, qui
 & ipsi novem essent, vocarentur. Iam igitur multo ipsum

λὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν
 ὅστις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ
 ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, εἰ δὲ, τῶν ἐκ τῆς πανηγύρεως
 ἡκόντων πυνθανόμενοι, καὶ εἴ που γε Φανεῖη μόνον, ἐδεί-
 κνυτο ἂν τῷ δακτύλῳ· ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτος
 ἐστίν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰαστὶ συγγεγρα-
 νάσ. 4. 2. 22. Φῶς, ὁ τὰς νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκεῖνος ἀπέ-
 λαυσε τῶν ἱστοριῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοι-
 νὴν ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, καὶ ἀνακηρυχθεὶς οὐχ
 ὑφ' ἑνός, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν ἀπάσῃ πόλει, ὅθεν
 3 ἕκαστος ἦν τῶν πανηγυριστῶν. Ὅπερ ὕστερον κατανοή-
 σαντες, ἐπιτομόν τινα ταύτην ὁδὸν ἐς γινῶσιν, Ἰππίας
 τε ὁ ἐπιχώριος αὐτῶν σοφιστὴς, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος,
 καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος,
 καὶ ἄλλοι συγχοί, λόγους ἔλεγον αἰεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς
 τὴν πανηγυριν, ἀφ' ὧν γνῶριμοὶ ἐν βραχεὶ ἐγίγνοντο.

Dion. Laert. viii. 63. 66.

magis nosse omnes, quam victores ipsos Olympiae; nec
 esse, cui Herodoti nomen non esset auditum, partim quod
 ipsi illum Olympiae audissent, partim quod ab his, qui ex
 concilio venerant, percontando percepissent: & sicubi con-
 spiceretur modo, digito monstrabatur, Hic ille Herodotus
 est, *dicentium*, qui proelia cum Persis Ionico sermone con-
 scripsit, qui victorias nostras hymno celebravit. Hunc ille
 talem historiarum suarum fructum cepit, in uno conventu
 publicum quoddam & commune totius Graeciae suffragium
 qui ferret, ornareturque praeconio non ab uno sane prae-
 cone, sed in unaquaque urbe, unde singuli spectatorum
 essent. Quod quidem postea considerantes, hanc nempe
 compendariam quandam ad notitiam hominum viam, Hip-
 pias ex ipsa illa *Elidis* regione Sophista, & Ceus Prodicus,
 & Anaximenes Chius, & Agrigentinus Polus, & frequen-
 tes alii, semper verba & ipsi fecerunt ad concilium, unde

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ 4
 συγγραφέας, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευ-
 ταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα φασὶ τὸν ζωγράφον, συγ-
 γράψαντα τὸν Ῥωξάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς
 Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, τὴν εἰκόνα ἐπιθεῖσα-
 σθαι, ὥστε Προξενίδα, Ἑλλανοδίκην τότε ὄντα, ἡσθέν-
 τα τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα. Καὶ 5
 τί τὸ θαῦμα ἐνῆν τῇ γραφῇ αὐτοῦ ἥρετό τις, ὡς τὸν Ἑλ-
 λανοδίκην δι' αὐτὸ, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συναΐσα-
 σθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰτα-
 λία, καὶ γὰρ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. Θάλα-
 μός ἐστι περικαλλής, καὶ κλίνη νυμφική· καὶ ἡ Ῥω-
 ξάνη κάθηται πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου, ἐς γῆν
 ὀρῶσα, αἰδουμένη ἐστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες
 μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφροτῶς, ἀπάγει τῆς κεφα-
 λῆς τὴν καλύπτραν, καὶ δείκνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥω-
 ξάνην. ὁ δέ τις, μάλα δουλικῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον

11. Θάλαμος) Confer cum Philostrati imagine. G.

nobiles brevi tempore facti sunt. Et quid tibi antiquos illos
 Sophistas dico, & historicos, & rhetoras, cum nuper adeo
 etiam Aëtion pictor dicatur, depictis a se Roxanes & Alex-
 andri nuptiis, Olympiam & ipse deportatam eam tabulam
 ostendisse, *successu eo*, ut Proxenidas, iudex certaminis qui
 tum esset, delectatus arte generum sibi Aëtionem assumeret.
 Et quid in pictura ipsius mirum inerat, roget aliquis,
 ut arbiter certaminum propter illud Aëtioni, non civi,
 nuptias filiae conciliaret? Est illa in Italia, & ipse eam vi-
 di, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherri-
 mus, & lectus nuptialis: & affidet Roxane virgo undique
 pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis
 Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter qui-
 dem a tergo imminens, reducit à capite flammeum, osten-
 ditque Roxanen sponso. Alius autem aliquis verniliter sane

Somm. 17.
 Voenn. 20
 Demof. 1.
 215.

Cyane Amm.
 Gaius. 1. f. 16 h
 P. 1. f. 16 h
 215. 2. f. 111

ἐκ τοῦ ποδός, ὡς κατακλίνοντο ἤδη. ἄλλος τῆς χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρως, καὶ οὗτος ἔλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ἐπιπώμενος. ὁ βασιλεὺς δέ, αὐτὸς μὲν στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρίστη, δάδα καιομένην ἔχων, μεираκίῳ πάνυ ὠραίῳ ἐπεριδόμενος. ὑμέναιος, οἶμαί, ἐστίν. αὐτὰρ ἐπεγέγραπτο τοῦνομα. ἐτέρωθι δὲ τῆς εἰκόνος, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου· δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὅποτε δοκὸν φέροντες, βαροῦντο. ἄλλοι δὲ δύο, ἓνα τινὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κατακείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύρουσι, τῶν ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἷς δὲ ἐς τὸν θώρακα ἐσελθὼν ὑπτίον κείμενον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς Φοβήσειεν αὐτοὺς ὅποτε κατ' αὐτὸν γένοιτο σύροντες. Οὐ

5 Πάροχος) Ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸ ἄρμα ἢ τὸ ζεύγος λέγεται. καὶ οἱ παράνυμφοι, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις, ἐπ' ὀχήμασι

γὰρ τὰς τύμφας ἦγον. V.

13 Ὀχάνων) Δάρον, ἱμάντων σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἐξοχάς. V.

demit pede sandalium, ut iam recumbat. Cupido alius laena prehensum Alexandrum trahit versus Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse quidem coronam offert puellae. Comes autem & deductor sponsi Hephæstion una adstat, facem ardentem gerens, puero innixus formosissimo. Hymenaeus puto est; neque enim adscriptum est nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo quidem hastam illius ferentes, baiulos imitati, cum trabem ferentes onere pandantur. Alii autem duo, unum in clypeo iacentem, regem nempe ipsum quoque, *tanquam in curru* trahunt, comprehensis clypei ansis. Unus autem in loricam, quae supina iacet, ingressus, insidianti similis est, qui perterreat illos, si forte inter trahendum ad se deferantur. Ceterum non lusus ista

παιδιὰ δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ περιείργασται ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δημοῖ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τὸν ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα· καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἦρα, καὶ τῶν ὅπλων οὐκ ἐπελέληστο. πλὴν ἀλλ' ἡ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ἐπὶ τῆς ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα, προμνηστευσασμένη τῷ Ἀετίωνι τὴν τοῦ Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτὸς, πάρεργον τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ τυμπαγωγῶ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβάν ἀληθῆ γάμον. Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκείνον) 7 ἱκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο, καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἑλλήσι τὰς Ἑλληνικὰς [νίκας] διεξιόντα, ὥς ἐκεῖνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίου, μή με κορυβαντιάων ὑπολάβητε, μηδὲ τὰ μὰ εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου· ἴλεως ὁ ἀνὴρ· ἀλλὰ τοῦτό γε

1 Περιείργασται) Περιγίνεται. κατασκοπεῖ. περισσὸν ποιεῖ. V.

sunt, neque temere in illis operam abusus est Aëtion, sed indicant amorem Alexandri etiam adversus res bellicas, eumque, cum Roxanem amaret, armorum non esse oblitum. Ceterum ipsa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtioni Proxenidae filiam: discessitque *pictor*, nuptiis & ipse celebratis, quae *parergon* essent, & *appendicula* quasi nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore sponsae ipso rege, mercedis affimilatarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias. Herodotus igitur (ad hunc enim redeo) aptum iudicabat Olympiorum concilium, quod etiam historicum admirabilem redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab ipso factum est, [victorias] Graecas enarrasset. Ego vero, & per amicitiarum vos praesidem *Iovem obtestor*, ne insanire me putetis, aut mea illius scriptis comparare, sic vir ille mihi faveat! Ego igitur illud certe simile viri illius accide-

ὅμοιον παθεῖν Φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἑμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὅ, τι μοι χρηστέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως οὗτος ἦν ἅπασιν γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τὰ μάλιστα. τὸ δ' αὐτὸν περιῶντα τηνικαῦτα τοῦ ἔτους ζυγγίγνεσθαι πόλει ἐκάστη, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρήσαιμι τὴν δὲ ὑμῶν τὴν σύνοδον, εἴτα παρελθὼν ἐς μέσων δεῖξαιμι τὸν λόγον, ἐς δεῖον οὕτως ἀποβήσεσθαι μοι τὰ

8 τῆς εὐχῆς. Αὐτοί τε οὖν ἤδη συνεληλύθατε, ὅ, τι περ ὄφελος ἐξ ἐκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ τὸ κεφάλαιον Μακεδόνων ἀπάντων· καὶ ὑποδέχεται πόλις ἡ ἀρίστη οὔσα οὐ κατὰ Πίσαν, μὰ Δί', οὐδὲ τὴν ἐκείθι στενοχωρίαν, καὶ σκηῆς, καὶ καλύβας, καὶ πνῖγος. οἱ τε αὖ πανηγυρισταί, οὐ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον φιλοθεάμονες, ἐν παρέργῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τιθέμενοι, ἀλλὰ ρητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν

9 Ὅτι περ ὄφελος) Ἀπὸ τοῦ, οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιολογώτατοι. V.

re mihi confirmo, quod iam declarabo. Cum enim primum in Macedoniam peregrinatum venissem, apud animum meum considerabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam sane innotescere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid essem, ostendere: circuire autem ipsum, id anni, & cum civitate unaquaque agere, non facile videbatur: si vero hunc vestrum conventum observarem, ac tum progressus in medium dicendi facultatem ostenderem, sic sperabam votum mihi meum recte eventurum. Iam igitur & ipsi convenistis, quidquid in unaquaque civitate praestantissimum est, caput ipsum & flos omnium Macedonum: & suscepit vos urbs praestantissima, non illa Pisae similis, per Iovem, neque angustiis illis, & tabernaculis, & casis, & aestui. Porro qui huc convenere, non faex populi, athletarum spectacula praeferentes plerique, & obiter tantum audiendum putantes Herodotum; sed Rhetorum, & Historicorum, &

οἱ δοκιμώτατοι ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη, μὴ τοῦμὸν παραπο-
 λῶ ἐνδεέστερον Φαίνεται τῶν Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἦν μὲν
 ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραβεω-
 ρῆτέ με, κομιδῇ ὑμῶν δόξω θρασυὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἦν δὲ
 πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, ἐπ' ἑμαυτοῦ
 μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε, τάχ' αὖ οὐ πάνυ μαστιγώσι-
 μος ὑμῶν δόξαιμι, ὥς ἐν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν
 ἔμοι γ' οὖν καὶ τοῦτο.

3 Παραβιωρήτέ με) Ἀπὸ τοῦ συγκρίνεται, ἐξετάζεται. V.

Sophistarum probatissimi. Ferme parum iam *laboro*, ne mea
 haec conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum
 si quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Mi-
 lonem me inter spectandum comparaveritis, oppido vobis
 audax videbor homo esse. Sin vero memoria longe ab illis
 abducta, per me solum me exutum spectaveritis, forte non
 omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem stadio:
 satis mihi quidem & hoc fuerit.

ΖΕΥΞΙΣ Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

Ι **Ε**ΝΑΓΧΟΣ ἐγὼ μὲν ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπῆειν οἶκαδὲ. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοί, (κωλύει γὰρ οὐδὲν, οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς Φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν) προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο, καὶ θαυμάζουσιν ἐώχεσαν. ἐπιπολὺ γοῦν παρομαρτοῦντες, ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, καὶ ἐπῆνουν, ἄχρι που καὶ ἐρυθρίαν με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων ἀπολείποίμην. τὸ δ' οὖν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, καὶ πάντες ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην οὔσαν, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἀπεφθέγγοντο· ὡς τῆς καινότητος, Ἡράκλεις· τῆς παραδοξολογίας· εὐμήχανος ἄνθρωπος, οὐδὲν ἂν τις εἴποι τῆς ἐπι-

ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

NUPER cum dicendi vobis facultatem, recitata oratione, ostendissem, domum abibam. Accedentes vero ad me auditorum multi, (nihil enim, puto, prohibet talia quoque apud vos amicos iam meos dicere) accedentes igitur complectebantur me, & admirationem prae se ferebant. Multum enim profecuti aliunde alius clamare, & laudare, adeo ut erubescerem, *veritus*, ne nimis multum a dignitate laudum illarum abessem. Caput autem, & *summa laudis* haec illis erat, omnesque unum & idem acclamabant, consilium scriptorum insolitum esse, & multum in illo novatum. Quin praestat ipsa illa *verba* commemorare, quae isti protulere: *Vah novitatem! Admirabilis Hercules oratio! hominem ad inveniendum agilem! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis au-*

νοίας νεαρώτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὥς ἐκε-
κίνητο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν
εἶχον ψεύδεσθαι καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄν-
θρωπον, οὐ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς Φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλ-
λα; Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) οὐ μετρίως ἡνία ὁ 2
ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδὴ ποτε ἀπελθόντων κατ' ἐμαυ- *ἱστορικῶς.*
τὸν ἐγεγνόμην, ἐνενόουν· οὐκοῦν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς
ἐνίστην, ὅτι μὴ συνήθῃ, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν βαδίζοι τοῖς
ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸν
ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νοῦ ὀξέος, ἢ περινοίας
τινός, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἀρμονίας, ἢ τέχνης τῆς ἐφ'
ἅπασιν, τούτων δὲ πόρρω ἴσως τοῦμόν· οὐ γὰρ ἂν παρέν-
τες αὐτὰ ἐκείνα, ἐπὶ ἡνουν μόνον τὸ καινὸν τῆς προαιρέ-
σεως, καὶ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ὦμην, ὅποτε ἀνα-
πιδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσ-

νικ. Atque illi quidem talia multa dicere, prout nimirum
ab auditione moverentur: quam alioqui mentiendi causam
habuissent, & eo modo adulandi peregrino homini, nec de
cetero ad curam illorum magnopere pertinenti? At me
(diceretur enim) ista laus eorum non mediocri afficiebat mo-
lestia, & cum tandem post illorum discessum, solus essem,
ita cogitabam: Ergo illud solum iucundum meis scriptis
inest, quod usitata non sunt, neque communi *quasi* cum
reliquis vestigio incedunt: a nominibus autem in iisdem
pulchris, & ad antiquam regulam compositis, aut sensu
acuto, aut excogitandi sollertia, aut venustate Attica, aut
compositione *ac numero*, aut quodam in his omnibus arti-
ficio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Ne-
que enim, *nisi hoc ita se haberet*, relictis illis ipsis, solam
laudarent novitatem rationis nostrae ac peregrinitatem. At
vanus ego *spei*, putaram, cum ad laudandum consurgerent,
forte quidem hoc ipsum etiam eos alleciturum esse, cum

ἀγεσθαι αὐτούς· ἀληθές γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ τὴν νέαν ὥδην κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· οὐ μὴν τοσοῦτόν γε, οὔτε ὅλον τῇ καινότητι νέμειν ἤξιον, ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρα συνεπικκοσμεῖν τι, καὶ πρὸς τὸν ἔπαινον συντελεῖν καὶ αὐτὴν. τὰ δὲ τῶ ὄντι ἐπαινούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκούοντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι ὥστε οὐ μετρίως ἐπήρμη, καὶ ἐκινδύνευον πιστεύειν αὐτοῖς, ἓνα καὶ μόνον ἐν τοῖς Ἑλλήσιν εἶναι λέγουσι· καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀνθρακες ἡμῶν ὁ Θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγου δέω θαυματοποιοῦ τινος ἔπαινον ἐπαινέσθαι πρὸς αὐτῶν,

3 Ἐβέλω γοῦν ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ γραφέως διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δηρώδη καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας ἢ Θεοὺς, ἢ πολέμους, αἱ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρά-

verum sit Homericum illud, novam cantilenam iucundam esse audientibus; at non eo usque: neque censebam futurum; omnia novitati ut tribuerent; verum hanc quidem, corollarii cuiusdam instar, ornamenti allaturam aliquid, & laudi ipsam quoque nonnihil collaturam; ea vero, quae serio ac solide laudarentur, quaeque secunda audientium fama exciperentur, ista esse, quae modo commemoravi. Itaque non mediocriter iam elatus fueram, & prope fuerat, ut crederem illis, cum unum & solum me in Graecis esse dicerent, atque id genus alia. Verum enimvero, in carbonem, quod est in proverbio, thesaurus noster abiit; & parum abest, quin praestigiatoris circumforanei laude ab illis affectus sim. Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis ille pictorum praestantissimus, popularia ista & communia non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroas puta, aut Deos, aut pugnas; sed novum quiddam proferre semper

το, καί τι ἀλλόκοτον ἂν καὶ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῃ
τὴν ἀκρίβειαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις
τολμήμασι, καὶ θῆλειαν Ἴπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις αὐ-
τὸς ἐποίησεν, ἀνατρέφουσάν γε προσέτι παιδίῳ Ἴππο-
κενταύρῳ διδύμῳ, κομιδῇ νηπίῳ. τῆς εἰκόνος ταύτης ἀν-
τίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ
τῇ στάθμῃ μετενηνεγμένη. τὸ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλ-
λας ὁ Ῥωμαίων στρατηγός, ἐλέγετο μετὰ τῶν ἄλλων
εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἴτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι,
καταδύσης τῆς Ὀλκάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν
γραφὴν. πλὴν ἀλλὰ τὴν γε εἰκόνα τῆς εἰκόνος εἶδον, καὶ
αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, οὐ, μὰ τὸν
Δία γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, οὐ πρὸ
πολλοῦ ἰδῶν ἐν τινὸς τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ ὑπερ-
θαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἂν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ
σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο. Ἐπὶ χλόης εὐθα- 4
λοῦς ἢ Κένταυρος αὕτη πεποίηται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ

tentabat. Et si quid infolens aut peregrinum excogitasset, in eo *demum vim* & accuratorem artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae huius exemplum nunc est Athenis, exacta regula inde translaturum. Ipsum vero archetypum Sylla Romanorum imperator dicebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa navi perisse omnia, & ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, & ipse eam vobis, quantum eius potero, ostendam; non profecto, ut qui picturae peritus sim, verum *quod plane memini*, qui haud ita pridem in pictoris cuiusdam *pergula* Athenis *eam* viderim: & vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius declaranda iuverit. In viridi molliter gramine Centaurus haec

χαμαὶ κειμένη, καὶ ἀποτέτανται εἰς τοῦπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἥρεμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἐμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ οὗτοι ἀποτάσθην, οἷον ἐπὶ πλευρὰν κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ἐκλάζοντι ἔοικεν, ὡν καμπύλος ὑπεσταλμένη τῇ ὀπλῇ, ὁ δὲ ἔμπαλιν ἐπανίσταται, καὶ τοῦ ἐδάφους ἀντιλαμβάνεται, οἷον εἰσιν ἵπποι, πειρώμενοι ἀναπηδᾶν. τῶν νεογνοῶν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸν γυναικεῖον μαστόν· τὸ δ' ἕτερον, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει, ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τῆς εἰκόνος, οἷον ἀπὸ τινὸς σκοπῆς Ἴπποκένταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ τῆς τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηνουμένης, ἐπικύπτει γελῶν, οὐχ ὅλος φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύμνον ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ αὐτὸν αἰωρῶν, ὡς δεδίξαιτ' ὃ σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῆς γραφῆς,

facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans extensis retrorsum pedibus; quantum autem illius muliebri est, sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non iam ipsi quoque porrecti, tanquam iacentis in latus Centauri, sed alter quidem geniculanti similis, incurvatus subducta ungula; sed alter contra infurgit, humique nititur, quales sunt equi, exsilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet ulnis, & humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula quadam Centaurus aliquis, illius scilicet parvos suos utrinque nutrientis maritus, despicit ridens, non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis catulum dextra ostentans & supra se extollens, quasi per lusum terrere velit parvulos. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, eius artis rudibus,

ἐφ' ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, οὐ πάντα ἐμφανῆ ὄντα, τὴν ὅλην ὁμῶς ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τὸ ἀποτεῖναι τὰς γραμμάς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τῶν χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κράσιν, καὶ εὐκαιρον τὴν ἐπιβολὴν ποιήσασθαι, καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἀρμονίαν, γραφέων παῖδες ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τοῦ Ζεῦξιδος ἐκέينو μάλιστα ἐπῆνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως τὸ περιττὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης, τὸν μὲν ἄνδρα, ποιήσας πάντῃ φοβερὸν, καὶ κομιδῇ ἄγριον, σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ, οὐ κατὰ τὸν ἵππον αὐτοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ καθ' ἕτερον τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐξάρας αὐτοῦ τοὺς ὤμους ἐπὶ πλείστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὀρειόν τι, καὶ ἀνήμερον. Τοιοῦτον μὲν ἐκέινον τὴν θῆλειαν δὲ, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἶαι μάλιστα αἱ Θετταλαί

τὸν 7 ον.
Luc. Tim. 56.

non satis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut illam linearum exquisitam directionem, & accuratam pigmentorum temperationem, & inductionem tempestivam, & umbrarum rationem, & proportionem magnitudinis, & mensuras integro aequabiliter respondentes, pictorum filii laudaverint, quorum opus est intelligere talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis laudare soleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis ostendit: qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines superbe iactantem, hirsutum maiori ex parte, non qua equus est modo, sed etiam altera parte humana, & sub humeris eius quantum potest elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime mansuetum. Ita quidem illum: feminam vero, equae pulcherrimae, quales praesertim sunt Thessalae, nondum domitae, & fesso-

εἰσιν, ἀδμήτες ἔτι, καὶ ἄβατοι· τὸ δ' ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον ἔξω τῶν ὠτων, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυρώδῃ ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἀρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὼ συνάπτεται, καὶ συνδέεται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικόν, ἡρέμα, καὶ οὐκ ἀβρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λαμβάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη· τῶν νεογνῶν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερόν, καὶ τοῦτο θαυμαστόν, οἷον ἔδοξε μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸν σκύμνον τοῦ λέοντος ἀναβλέπουσι, μετὰ τῇ τῆς θηλῆς ἐκάτερος ἐπειλημμένοι ἐν χρῶ τῇ 7 μητρὶ προσιστάμενοι. Ταῦτα δ' οὖν ἐπιδειξάμενος ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ὤτετο ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας ἐπὶ τῇ τέχνῃ· οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων· ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπῆσαν δὲ μάλιστα πάντες, ἀπερὶ καὶ μὲ πρῶν ἐκεῖνοι, τῆς ἐπινοίας τὸ ξένον, καὶ τὴν
 2 Σατυράδῃ) Χορευτικά. V.

rem nondum passae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipsa pulcherrima, praeter aures: illae enim foliae satyrorum instar illi sunt. Commixtio vero & commissura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, sensum, non subito transiens, & accessu, qui vix sentiat, conversa, visum fallit, ubi ex altero in alterum subit. Quod autem recens uterque partus in prima infantia tamen ferus, & in tenero iam est terribilis, id ipsum quoque mirabile, ut mihi videbatur; & quod pueriliter admodum ad leonis catulum respiciunt, mammae interea quisque suae arte inhaerentes, & quam proxime matrem assistentes. Haec itaque cum ostenderet Zeuxis, ipse quidem putabat futurum, ut artis admiratione percelleret spectatores. At illi statim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum spectaculum admissi? Laudabant vero maxime omnes eadem, propter quae me nu-

γνώμην τῆς γραφῆς ὡς νέαν, καὶ ταῖς ἔμπροσθεν ἡγνοη-
 μένῃν οὔσαν ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεῖς ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ
 ὑπόθεσις καινὴ οὔσα, καὶ ἀπάγει τῆς τέχνης, ὡς ἐν
 παρέργῳ τίθεσθαι τὴν ἀκρίβειαν τῶν πραγμάτων,
 ἄγε δὴ ἔφη, ὦ Μικκίων, πρὸς τὸν μαθητὴν, περίβαλε
 ἡδὴ τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε οἴκαδε, οὔτοι
 γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ' ἐφ'
 ὧ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν
 ποιοῦνται λόγον, ἀλλὰ παρενδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν
 ἔργων ἢ τῆς ὑπόθεσεως καινοτομία. Ὁ μὲν οὖν Ζεῦξις, 8
 οὕτως, ὀργιλώτερον ἴσως. Ἀντίοχος δέ, ὁ Σωτὴρ ἐπι-
 κληθεὶς, καὶ οὗτος ὁμοίον τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς
 Γαλάτας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγήσομαι καὶ τοῦτο,
 ὅπως ἐγένετο, εἰδώς. τούτους γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ
 πλήθει παμπόλλους ὄρων, καὶ τὴν Θάλαγγα καρτε-
 ρῶς συναραρυῖαν, καὶ ἐπὶ μετώπου μὲν προσπίζοντας

*Antiochus
 Galatas
 2.
 7. 11*

per isti: inventionis novitatem, argumentum picturae re-
 cens, & superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis,
 occupari illos ab argumento novo, & ab arte *contem-
 landa*
 abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam confide-
 rent, Age, inquit ad suum discipulum, Miccio, *involve iam
 tabulam: vos sublatam domum referte.* Illi enim lutum artis no-
 strae laudant: eius autem, propter quod debebat laudari, *si be-
 ne & ex arte se habet, non multum habent rationem; sed exqui-
 sitae circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti novitas.*
 Zeuxis igitur ita, iusto ille forte iracundius. Antiocho au-
 tem, Soteri cognominato, simile quiddam usu venisse dici-
 tur in pugna adversus Gallograecos. Si vultis, hoc quoque,
 ut factum sit, enarrabo. Cum sciret enim, hos viros fortes
 esse, & numero plurimos esse videret, & phalangem va-
 lide densam, & in fronte quidem tegentes primam aciem

τοὺς χαλκιοθώρακας αὐτῶν, ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων
καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὀπλίτας, ἐπὶ κέρως δ' ἑκατέρω-
θεν τὴν ἵππον δισφυρίαν οὔσαν, ἐκ δὲ τοῦ μέσου, τὰ ἄρ-
ματα ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκον-
τα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δις τοσαύτας· ταῦτα ὁρῶν,
πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκεί-
νων αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ δι' ὀλίγου τῆς στρατείας ἐκείνης
παρασκευασθείσης, οὐ μεγαλωστὶ, οὐδὲ κατ' ἀξίαν
τοῦ πολέμου ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τού-
των πελταστικὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ γυμνήτες δὲ,
ὑπὲρ ἡμισυ τῆς στρατιᾶς ἦσαν· ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη
σπένδεσθαι, καὶ τινα εὐπρεπῇ διάλυσιν εὐρίσκεσθαι
9 τοῦ πολέμου. Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος,
καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἶα παρὼν ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν
γὰρ ἑκκαίδεκα ἐλέφαντες τῷ Ἀντιόχῳ· τούτους ἐκέλευ-

5 Δις τοσαύτας) Δισφυρίας. V. mini. G.
10 Πελταστικόν) Τεξικόν. V. ibid. Ψιλικόν) Πεζόν. V. Levis
Pelta scutum breve, si bene me- armaturae, puto. G.

loricatos aere, introrsus vero & in versum stantes in acie vi-
cenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti
millium equitatum; e media acie prorsuturos currus fal-
catos octoginta, & bigarum praeter hos alterum tantum:
haec, inquam, videns, male sane de rebus suis speravit,
qui invicta ista sibi putaret. Ipse enim, brevi tempore com-
parato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate
belli, veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltastas
plerosque & levis armaturae homines: velites autem ultra
dimidiam exercitus partem erant. Itaque iam videbatur illi
pacisci, & honestam belli dissolvendi rationem reperire. Ve-
rum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei pe-
ritus, cum adesset, non passus est animum abiicere. Erant
enim etiam sexdecim Antiocho elephantis. Hos iussit Theo-

σεν ὁ Θεοδότας, τέως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε κατακρύψαν-
 τας, ὡς μὴ κατάδηλοι εἶεν ὑπερφαινόμενοι τοῦ στρατοῦ
 ἐπειδὴν δὲ σημήνη ὁ σαλπικτής, καὶ δὲ συμπλέκε-
 σθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἵναι, καὶ ἡ ἵππος ἢ τῶν πολεμίων
 ἐπελαύνηται, καὶ τὰ ἄρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες
 τὴν Φάλαγγα, καὶ διαστήσαντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ
 τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων, ἀπαντῶν ἐφ' ἐκάτερα τοῖς
 ἱππεῦσι, τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀντεπαφείναι τοῖς ἀρματηλά-
 ταις, καὶ συναρισταῖς. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθή-
 σονται αὐτῶν, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὐ-
 θὶς ἐμπεσούνται φεύγοντες· καὶ οὕτως ἐγένετο. Οὐ γὰρ 10
 πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα οὔτε αὐτοὶ Γαλάται, οὔτε οἱ
 ἵπποι αὐτῶν, οὕτω πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὀφείας ἐταρά-
 χθησαν, ὥστε πόρρω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον
 τετριγύτων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ἀποστίλ-
 βοντας ἐπισημότερον, ὡς ἂν ἐκ μέλανος τοῦ παντός σώ-
 ματος, καὶ τὰς προνομαίας, ὡς ἐς ἀρπαγὴν ὑπεραιω-

15 Τετριγύτων) Ποῖον ἤχον ἀποτελούστων. V.

dotas tum quidem, quantum eius fieri posset, occultos ha-
 bere, ne manifesti essent, ultra exercitum eminentes: ubi
 vero clasticum cecinisset, & iam concurrendum esset, at-
 que veniendum ad manus, inveheturque iam hostium equi-
 tatus, currusque suos Gallograeci aperta phalange & dis-
 cedentes emitterent; tum quaternos elephantem, singulis
 utrinque equitum alis occurrere, octo autem alios contra
 immitti curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim si fie-
 ret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipsos
 Gallograecos fugā irruent. Idque ita factum. Cum enim
 nunquam elephantem neque ipsi Gallograeci, neque equi
 illorum vidissent: adeo ad inopinatum spectaculum pertur-
 bati sunt, ut cum longe adhuc abessent belluae, audito so-
 lo illorum barritu, & dentibus conspectis, tanto insigni-
 tius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, & ro-

ρουμείας, πρὶν ἢ τὸ τάξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες·
 σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔθειγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι
 ὑπ' ἀλλήλων ταῖς δορατίοις, καὶ συμπατούμενοι ὑπὸ
 τῶν ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτοὺς, τὰ ἄρ-
 ματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς
 οἰκείους οὐκ ἀναιματὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ
 Ὀμήρου,

Δίῳροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον.

οἱ ἵπποι δ' ἐπεὶ περ ἅπαξ τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπετρέ-
 ποντο, οὐκ ἀνασχόμενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ἐπιβά-
 τας ἀποβαλόντες κεῖν ὄχρα κροτάλιζον, τέμνοντες, νῆ
 Δία, καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τῶν Φίλων
 καταβαλοῖεν. πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταραχῇ τεσούτῳ κατε-
 βαλλοντο, εἶποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες,
 καὶ συναναῤῥιπτοῦντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ
 συναρπαζόντες, καὶ ταῖς ὁδοῦσι περιπειρόντες, καὶ τέλος.

8 Δίῳροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον) καὶ συντριβόμενοι ἤχον ἀπιτέλουν.
 Αἰρόμενοι καὶ πρὸς γῆν φερόμενοι, V.

stris tanquam ad rapinam sublati; ante teli iactum, incli-
 nati sine more modoque fugerent: ubi pedites quidem con-
 fixi mutuo suorum iaculis, & ab equitibus conculcati, qui
 toto impetu in illos ruerent; currus autem, relati & ipsi
 retro in suos, non sine sanguine inter ipsos differebantur,
 sed ut est apud Homerum,

Dederunt sonitumque ruinamque.

Equi vero semel recta regione viarum excussi, cum ferre
 elephantos non possent, deiectis aurigis, currus cum strepitu
 vacuos raptant, secantes, per Iovem, & lacerantes falcibus,
 si quos amicorum deiecissent; multi vero, ut in tanto tu-
 multu, deiciebantur. Insequebantur vero elephantum etiam,
 qui conculcarent, & rostris in altum iactarent corpora, &
 corripere, & confoderent dentibus: & tandem hi suis vi-

οὗτοι κατὰ κράτος παραδιδόασι τῷ Ἀντίοχῳ τὴν νίκην.
 Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲν, ἐτεθνήκεσαν, πολλοῦ τοῦ Φό- 11
 νου γενομένου, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο, πλὴν πάν-
 ὀλίγοι, ὅποσοι ἔφθασαν ἐς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μα-
 κεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντίοχῳ ἦσαν, ἐπαιώνιζον· καὶ
 προσιόντες ἄλλος ἀλλαχόθεν, ἀνέδουν τὸν βασιλέα,
 καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, ὡς Φασιν,
 Αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐκ
 ἐκκαίδεκα τούτοις θηρίοις ἐγένετο, ὥς εἰ μὴ τὸ καινὸν
 τοῦ θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς
 ἦμεν πρὸς αὐτούς; ἐπὶ τε τῷ τροπαίῳ, κελεύει ἄλλο
 μῆδεν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκαλάσθαι. Ὡρα τοίνυν με 12
 σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦμὸν ὅμοιον ᾗ τῷ Ἀντίοχῳ, τὰ μὲν
 ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης, ἐλέφαντες δὲ τινες, καὶ ξένα
 μορμολύκεια πρὸς τοὺς ὀρώντας, καὶ θαυμαστοποιᾶ
 ἄλλως, ἐκεῖνα γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ ἐπεποι-

ς Ἐπαιώνιζον) Ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. V. 6 Ἀνέδουν) Ἐσπεράτουν. V.

ribus tradunt Antiocho victoriam. Gallograeci autem par-
 tim in proelio ceciderunt, magna caede facta, partim vi-
 vi capti sunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes pe-
 niere. Paeonem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant
 Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem
 cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At
 ille, nec sine lacrimis, pudeat nos, inquit; milites, quorum
 salus in sexdecim his bellis posita fuerit. Itaque nisi percussisset
 hostes spectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus? In tro-
 paeo autem iussit aliud nihil, quam solum elephantem, in-
 iculpi. Iam mihi videndum est, ne, quod mihi contigit, An-
 tiochi proelio sit simile. Reliqua quidem proelii, indigna visa
 sunt attentione: elephantum autem quidam sunt, & peregrina
 spectantibus terriculamenta, & praestigiae: temere quidem
 illa laudant omnes. Ast quibus ego confisus fuoram; horum

θειν, οὐ πάνυ ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἐστίν· ἀλλ' ὅτι μὲν Θῆλεια Ἴπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐκπλήττονται, καὶ ὥσπερ ἐστὶ, καίνον, καὶ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξειδι πεποιήται; ἀλλ' οὐ μάτην· γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μετὰ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἴη μόνον ἄξια τοῦ θεάτρου δεικνύειν.

nulla apud illos habetur ratio: verum ad id solum obstupescunt, pictam hic esse Centaurum feminam, idque, ut est, novum ac portentofum illis videtur. Reliqua igitur frustra elaborata Zeuxidi? Minime vero frustra: vos enim pictoriae rationis periti, & cum arte inspicitis omnia. Utinam modo digna sint, theatro quae ostendantur!

Α Ρ Μ Ο Ν Ι Δ Η Σ.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ ὁ αὐλητὴς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον ἱ
 διδάσκαλον αὐτοῦ ὄντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε,
 πῶς ἂν ἐνδοξος γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; καὶ τί ποιῶντα,
 εἴσονταιί με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ
 ποιῶν, ἐδιδάξω με ἤδη ἀρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἄ- *Πατ. Περ. V. 14*
 κριβές, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτὸν τι, καὶ
 ἐμμελες, καὶ ὑποβάλλειν τοὺς δακτύλους εὐαφῶς ὑπὸ
 πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ρυθμῷ, καὶ *ἤμαρ. 14.*
 σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τῆς ἀρμο-
 νίας ἐκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τῆς Φρυγίου τὸ ἐν-
 θεον, τῆς Λυδίου τὸ Βακχικόν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνόν,
 τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. ταῦτα μὲν οὖν πάντα ἐκμε-
 μάθηκα παρὰ σοῦ· τὰ μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύ-

1 ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ) Ad eruditissi-
 mum quendam de suis sermoni-
 bus scribit, cuius iudicium vi-
 detur plurimi facere. G.

3 Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε)
 Παρέλκει τὸ ἔφη, καὶ περιττόν ἐστιν
 Ἀθηναίων ἔθει. V.

H A R M O N I D E S.

HARMONIDES tibicen interrogavit olim magistrum suum
 Timotheum: Dic mihi, inquit, Timothee, quomodo celebris in
 arte fieri possum? & quo facto meo me Graeci omnes cognoscent?
 Reliqua enim, agnosco beneficium tuum! docuisti me iam accurate
 tibiam temperare, & instare in ligulam tenue quiddam ac modula-
 tum, & admovere commode digitos sublatione crebra ac positione,
 & incedere ad numeros, & ut cantus consentiat choro, & modi
 uniuscuiusque proprietatem servare, Phrygii illum quasi divinum
 afflitum, Lydii Bacchicum furorem, honestam gravitatem Dorii,
 & Ionii denique venustatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxi-

μῆσα τῆς αὐλητικῆς, οὐχ ὁρῶ πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι
 προσγένοιτο ἡ δόξα, ἢ παρὰ τῶν πολλῶν, καὶ τὸ ἐπίση-
 μον εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ καὶ
 ἦν που Φανῶ, εὐδύς ἐπιστρέφεσθαι πάντας εἰς ἐμέ, καὶ
 λέγειν τοῦνομα, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἀρμονίδης ἐστίν, ὁ
 ἀριστος αὐλητής· ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶ-
 τον ἐλθὼν αἶκεδεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπήλυθας τῇ Πανδιονί-
 δι, καὶ ἐνίκησας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἑμμανεῖ, τοῦ ὁμωνύμου
 σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν ὃς ἡγνόει τοῦνομα,
 Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν· ἀλλ' ἔνθα ἂν καὶ νῦν Φανῆς, συν-
 θέουσιν ἐπὶ σέ πάντες, ὥσπερ ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρεα
 ταῦτ' ἐστὶ δι' ἅπερ ἠυξάμην αὐλητῆς γενέσθαι, καὶ ὑ-
 πὲρ ὧν πεπόνηκα τὸν πόνον τὸν πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν
 αὐτὸ, ἄνευ τοῦ ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξαίμην;
 ἀγνώστω μοι προσγεγόμενον, οὐδ' εἰ Μαρσύας, ἢ Ὀ-
 λυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λαμβάνων. οὐδὲν γὰρ ὁ-
 Φελος ἀπορρήτου, Φασί, καὶ ἄφανους τῆς μουσικῆς. ἀλ-

*in h. m.
 m. 20.*
 ma vero, & propter quae concupivi artem canendi tibiis, nondum
 video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, &
 ut conspicuus sim in multitudine hominum, & monstrer digito, &
 ut, sicubi appaream, statim convertantur ad me omnes, & no-
 men meum dicant, Hic est ille Harmonides, tibicen optimus
 quemadmodum cum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia
 adveniens succinxisti Pandionidi, vicistisque in Aiaee furioso, mo-
 dulos faciente tuo illo cognomine; nemo erat, qui ignoraret no-
 men, Timotheum Thebanum. Sed ubicunque nunc etiam conspicien-
 dum te praebes, concurrunt ad te omnes, ut ad nosquam aves. Haec
 sunt, propter quae tibicen fieri optavi, & pro quibus laborem il-
 lum multum suscepi. Ipsam quandoquidem canendi facultatem, a
 celebritate nominis separatam, non receperim, si inglorio & ignota
 contingat, neque si Marsyas aut Olympus in illa obscuritate fu-
 turus sim. Occultae enim, aiunt, nullus est respectus Musicae.

λὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρη-
 στέον καμαυτῶ, καὶ τῇ τέχνῃ καὶ σοι διττὴν εἶσομαι
 τὴν χάριν, καὶ ἐπὶ τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ἐπὶ
 τῇ δόξῃ αὐτῆς. Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῶ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ', 2
 ὦ Ἀρμονιδή, ἑρᾶς μὲν, ἔφη, εὖ ἴσθι, οὐ μικροῦ πράγ-
 ματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημος εἶναι, καὶ γι-
 γνώσκεισθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τοῦτο δέ, εἰ μὲν οὕτωςί-
 πως ἐς τὰ πλήθη παριῶν ἐπιδεικνύμενος, ἐθέλοις πορί-
 ζεσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ οὐδὲ εὐτως ἅπαντες
 εἴσονται σε· ποῦ γὰρ ἂν εὐρεθείη ἡ Θέατρον, ἢ στάδιον
 οὔτω μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐλήσεις τοῖς Ἑλλησιν; ὥς δὲ
 ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς
 εὐχῆς, ἐγὼ καὶ τοῦθ' ὑποθήσομαι σοι· σὺ γὰρ αὐλεῖ
 μὲν καὶ πρὸς τὰ Θέατρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον μελέτω
 σοὶ τῶν πολλῶν. ἢ δ' ἐπίτομος καὶ ῥᾶστα ἐπὶ τὴν δόξαν
 ἄγουσα, ἥδε ἐστίν. εἰ γὰρ ἐπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλ-
 λάδι τοὺς ἀρίστους καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι,

*Verum tu, inquit, & haec doce me, quomodo & me ipso & arte
 utendum sit: & duplicem tibi habebō gratiam, & de canendī fa-
 cultatē, &, quod maximum, gloriae etiam, quae inde continget,
 ipsius nomine. Respondet igitur illi Timotheus: Tu vero, in-
 quit, Harmonide, amare te noris rem non parvam, laudem &
 gloriam, & ut insignis fias, & cognoscaris a plurimis. Hoc vero
 si sic in publicum prodiens, tuique audiendī copiam faciens, prae-
 stare tibi velis; longum fuerit, & ne sic quidem omnes te noverint.
 Ubi enim aut theatrum inveniatur, aut circus ita magnus, in
 quo tibia canas Graecis omnibus? Quo vero facto innotescas illis,
 & ad finem voti tui pervenias, id ipsum quoque ego tibi subiciam.
 Cane tu quidem etiam theatri nonnunquam; sed parum cura vul-
 gus. Compendiaria vero, & facillime ducens ad gloriam via ista
 est: si nempe elegeris Graecorum optimos, & paucos illorum, qui*

καὶ ἀναμειλόγως θαυμαστοὶ, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρα πιστοὶ, εἰ τούτοις (Φημί) ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινεύονται σε, ἅπασιν Ἑλλήσι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος ἐν οὗτω βραχεῖ· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθημι. εἰ γὰρ οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν, οὗτοι δὲ εἰσονται σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, εἰ γε πάντως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἄρμενον κρίναι δυναμένοις; ὁ γὰρ τοι πολὺς εὗτος λαὸς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάνανσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὅντινα δ' ἂν οἱ προσύχοντες ἐπαιέωσι, πιστεύουσι μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τούτον ὥστε ἐπαιέουσιν καὶ αὐτοί. καὶ γὰρ οὖν καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ ἴσασιν κροτῆσαί ποτε, καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἐπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δὴ. ταῦτα ὁ μὲν Ἀρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι. μετὰξυ γὰρ αὐλῶν, φασιν, ὅτε τὰ πρῶτόν ηἰγωνίζετο, Φιλοτιμότερον ἐμ-

1 Ἐπ' ἀμφοτέρα πιστοὶ) Πρὸς τὸ ψέγειν καὶ ἰπαινεῖν. G.

capita sunt, & extra controversiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur: [sive vituperent sive laudent] his, inquam, si ostenderis cantus tuos, atque hi te laudaverint; Graecis omnibus brevi adeo tempore innotuisse te putato. Vide, quomodo hoc demonstrum. Si enim quos omnes norunt, & quos admittantur, hi norint, te probatum tibicinem esse; quid vulgo tibi opus est, qui omnino sequetur hos, qui melius iudicare possunt? Ista enim multitudo, ipsi quidem ignorant meliora, sellularii maiorem partem opifices: quem vero principes laudaverint, illum non sine ratione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipsi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem spectatores sunt catenae, ut plaudant aliquando vel sibilent: iudicant vero aut septem, aut quinque, aut quocumque tandem. Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen descenderet, contentius prae honoris

Φυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἄστε Φάνωτος ἐν τῇ σκηπῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλῆσας ἐν Διονυσίοις. Ὁ μὲντοι τοῦ Τιμοθέου λόγος, οὐκ 3 αὐληταῖς, οὐδ' Ἀρμονίδῃ μόνον εἰρησθῆναι μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύμενοι, τοῦ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίρου δέομενοι. ἔγωγ' οὖν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνεόουν τὰ ὅμοια περὶ τῶν ἐμαυτοῦ, καὶ ἐξήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθῇν πᾶσι, τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἐπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτω πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὅς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν αὐν. οὗτος δὲ ἄρα σὺ ἐμελλες ἡμῖν Φανέσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων. Φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. εἰ δέ σοι δείξαιμι τὰ μὲν, καὶ σὺ ἐπαινέσεις αὐτὰ (εἴη γὰρ οὕτω Φανήσεσθαι) καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἤκειν με τῆς ἐλπίδος, ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἀπάσας

13 Γνώμων) Γνώμων λέγεται ὁ συνετὸς καὶ κανονικὸν τι μηχανικόν, καὶ σχῆμα γεωμετρικόν. V.

cupiditate dum inflat, in ipsam quasi tibiam expiravit, & sine coronæ honore in tabernaculo mortuus est. Verum Timothei illa oratio, non tibicinibus neque Harmonidi solum dicta mihi videtur, sed qui gloriam adamarunt omnibus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari laude opus habent. Ego igitur, cum & ipse cogitarem de mea ratione similiter, & quomodo celerrime possem innotescere omnibus, quaererem: Timothei sermonem secutus, dispiciebam, quis in hac urbe esset praestantissimus, cui fidem reliqui habeant, quique unus sit instar omnium. Ille igitur tu nobis videri vir debebas iure meritoque, virtutis omnis, quod quidem caput est, norma, aiunt, & recta talium regula. Si vero tibi mea ostendissem, tuque ea laudasses, (atque utinam ita tibi videatur!) scilicet ad finem me spei venire putabam, in uno qui suffragio ferrem universa. Aut

1) ἢ αὐτὸν. T. 1. p. 204 Jebb. ὥς τε ἐν αὐτῇ τῇ ἀντι-
στατικῇ ὁμιλίᾳ ἀρμονικῶς καὶ κελεύει ἐπὶ ἀ-
καίῳ, εἴτα ἐκαστοὶν ἐν νύκτι.

λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἐλόμενος, οὐχὶ παρα-
παίειν ἂν εἰκότως νομισθεῖν; ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἐνὸς
ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές, ὥσπερ ἂν
εἰ τοῖς ἀπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμην τοὺς λό-
γους. δῆλον γὰρ ὡς καθ' ἓνα τε, καὶ σὺν ἅμα πάντων
συνειλεγμένων, μόνος αὐτὸς ἀμείνων ἂν ᾗσθα. οἱ μὲν
γε τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἐκάστου
μίαν ψῆσον Φερόντων, ἐκεῖνοι μόνοι ἐκάτερος αὐτῶν, δύο
ἔφερον. σὺ δέ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ τὰς τῶν γερόν-
των προσέτι, καὶ ὅλως ἀπάντων ὁ πολυψηφώτατος ἐν
παιδείᾳ. σὺ γε καὶ μάλιστα ὅσω τὴν λευκὴν αἰεὶ καὶ
σώζουσας Φέρεις, ὃ καὶ θαρρεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ,
διὰ γε τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος, καὶ πάνυ δικαίως
ἂν φοβηθέντα. καὶ κεῖνο δέ, νῆ Δία, προσέτι καὶ αὐτὸ
θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τὰ μὰ εἶναί

4 Ἐπιδεικνύμην) *Ἡ ἐπιδεικνύ-
μην ὑπερσυντελικόν, ἢ ἐπιδεικνυό-
μην εὐκτικόν. V.

11 Τὴν λευκὴν) Δύο γὰρ ψῆφοι

τοῖς τυκτικῶσιν ἀνέκειντο, λευκὴ
καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττημένοις
ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετροπημένη. V.

quis est, quem tibi si praeferam, non merito insanire vi-
dear? Igitur verbo quidem in uno homine iacimus aleam;
re autem vera idem est, quasi omnibus undecunque ho-
minibus vim dicendi ostenderem. Apertum enim est, te &
singulis, & collectis in universum omnibus, esse praestan-
torem. Lacedaemoniorum reges, calculos reliquis singu-
los habentibus, soli habebant binos. Tu vero & ephoro-
rum, & senum insuper, calculos; & omnino omnium in
doctrina amplissimum suffragandi ius habes, ea maxima de
causa, quod candidum semper & salutarem fers calculum:
quae res etiam mihi in praesenti facit fiduciam, qui pro-
pter rei, quam conor, magnitudinem merito perterrear. Ad-
haec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non
plane aliena tibi sunt mea, qui tum ex ea urbe sum, quam

σοι ὅς πόλεός τε ἐκείνης εἰμι, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας
 τὸ μὲν πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μετὰ πάντος
 τοῦ ἔθνους ὥστε ἦν που καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσιν
 αἱ ψῆφοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἐλάττους ὦσιν αἱ ἀμείνους,
 σὺ τὴν τῆς Ἀθηνᾶς προστιθεῖς, ἀναπλήρου τὸ ἐνδέον παρὰ
 σεαυτοῦ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖόν σοι δοκεῖτω. Καὶ 4
 γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανόν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρό-
 τερον, εἰ ἐνδοξος ἦδ' ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκου-
 σάντων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑπηνέμια ὀνείρατά,
 Φασι, καὶ ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθές, ἐν τῷ παρόντι
 δειχθήσεται. οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν, οὐδὲν ἀμφί-
 δοξον ἔτι, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἡ ἄριστον
 κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοὶ γε δοξαν, ἢ πάν-
 των. . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα
 χωροῦντα, δοξάμεν γὰρ, ὧ θεοὶ, λόγου ἄξιοι, καὶ βε-
 ῖ 9 (Ὑπηνέμια) Ἀρίστα. V.

faepe tu ornaſti, primo quidem privatim ipſam, iterum ve-
 ro publice cum gente univerſā. Itaque ſi forte nunc etiam
 in ſequiorem partem inclinēt, dum loquor, calculi, pau-
 cioresque ſint meliores, tu adieſto illo Minervae, de te,
 quae deficiunt, exple: ac domeſticum tibi & familiare vi-
 deatur prava *hic etiam* corrigere. Etenim neque illud mihi
 ſatis eſt, ſi multi ante me admirati ſunt, ſi nobilis iam ego,
 ſi laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa
ſomnia, quod aiunt, *vento concepta*, & irrita, *umbrae verbo-
 rum*: verum autem iam apparebit. Hic accuratus meorum
 finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita
 ut dubitare quis poſſit; ſed oportebit aut optimum cir-
 ca doctrinam me putari, ſi quidem tibi ita videatur, aut
 omnium — Sed bene ominari fas eſt ad tantum certamen
 euntem. Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ra-

βαιώσαίτε ἡμῖν τὸν παρὰ τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὡς τὸ
λοιπὸν θάρρουντας ἐς τοὺς πολλοὺς παρῆναι. πᾶν γὰρ
ἤδη στάδιον ἦττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπῳ τὰ μεγάλα
νενικηκότι.

tio habeatur! & firmate nobis laudem *tributam* ab aliis, ut
reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procede-
re possimus. Stadium enim omne minus formidabile ei,
magna qui Olympia vicerit.

ΣΚΥΘΗΣ Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

ΟΤ πρώτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήνα-
 ζε, παιδείας ἐπιθυμία τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τό-
 ξαρις πρὸ αὐτοῦ, σοφὸς μὲν, καὶ Φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ
 ἐπιτηδευμάτων Φιλομαθῆς τῶν ἀρίστων οἴκοι δέ, οὐ τοῦ
 βασιλείου γένους ὦν, οὐδὲ τῶν πιλοφορικῶν, ἀλλὰ Σκυ-
 θῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἳ εἰσι παρ' αὐτοῖς αἱ
 ὀκτάποδες καλούμενοι τοῦτο δὲ ἐστὶ, δύο βοῶν δεσπό-
 την εἶναι, καὶ ἀμάξης μιᾶς. οὗτος ὁ Τόξαρις, οὐδ'
 ἀπῆλθεν ἐτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν ἀπέθανε
 καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ
 Ξένω Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι τοῦτο γὰρ τοῦνομα, ἥρως γε-
 νόμενος, ἐπεκτίσατο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ
 ἐνθ' ὅτου ἐς τοὺς ἥρωας κατελέγη, καὶ τῶν Ἀσκληπια-

11 Ἐντέμνουσιν) Ἐναγίζουσι. V.

SCYTHA SEU CONCILIATOR HOSPITII.

NON primus e Scythia Athenas venit Anacharsis Grae-
 cae disciplinae causa; sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens
 vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque instituto-
 rum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque
 pileatorum, sed Scytharum de multis unus & plebeiorum,
 quales apud illos sunt, qui Oetipedes vocantur: hoc autem
 significat boum duorum dominum esse, & unius plaustri.
 Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis
 mortuus est. Neque ita multo post pro Heroë est habitus,
 sacrificantque illi, ut *HOSPITI MEDICO* Athenienses:
 hoc enim nomen, cum Heros esse iuberetur, accepit. Cau-
 sam vero cognominis, & cur in Heroas relatus sit, & pro

Lucian. Vol. IV.

K

θῶν εἰς ἔδοξεν, οὐ χεῖρον ἴσως διηγήσασθαι, ὡς μάθητε
 οὐ Σκύθαις μόνον ἐπιχώριον ὄν ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμ-
 πειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι
 2 θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὸν λοι-
 μὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνή, Ἀρεοπαγί-
 του ἀνδρὸς, ἐπιστάντα οἱ τὸν Σκύθην κελεύσαι εἰπεῖν
 Ἀθηναίοις, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἢν τοὺς
 στενωποὺς οἶνω πολλῷ ράνωσι. τοῦτο συγχάκις γενό-
 μενον, οὐ γὰρ ἡμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, ἔπαι-
 σε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς· εἴτε ἀτμούς τινας πονηροὺς
 ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὁδμῇ, εἴτε ἄλλο τι πλεόνειδώς ὁ ἥρως
 ὁ Τοξάρις, ἅτε ἰατρικὸς ὢν, συνεβούλευσεν. ὁ δ' οὖν μι-
 σθὸς τῆς ἰάσεως ἐτι καὶ νῦν ἀποδίδεται αὐτῷ, λευκὸς
 ἵππος καταθύμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν ἔδειξεν ἡ Δει-
 μαινέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐντείλασθαι ἐκεῖνα τὰ περὶ

5 Ἀρχιτέλους γυνή) Ἡ Δειμαι-
 νίτη. G.

6 Ἐπιστάντα) Multo ante vita
 vita functum. G.

Aesculapii posterorum uno habitus, enarrare haud abs re
 forte fuerit, ut discatis, non Scythis modo patrium esse im-
 mortalitatem credere, & ablegare nuntios ad Zamolxin;
 sed Atheniensibus etiam licere Deos facere in ipsa Graecia
 Scythas. In magna illa pestilentia visa sibi per quietem est
 videre Architelis Areopagitae uxor, adstantem sibi Scy-
 tham, qui iuberet dicere Atheniensibus, *a pestilentia ipsos*
venari desituros, si vicis urbis vino multo conspergant. Hoc fae-
 pius factum (neque enim neglexerunt, qui audierant, Athe-
 nienfes) finem pestilentiae apud illos imposuit, seu vapo-
 res quosdam malos odore, delente vino, seu aliud quid am-
 plius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus,
 consuluit. Merces igitur curationis hodieque illi persolvi-
 tur equus albus, in ipsius monumento immolarus, *illo ipso*
loco, unde ostendit Dimaenete progressum ipsum, illa de

τοῦ οἴνου. καὶ εὐρέθη κείβη ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι καὶ μάλιστα, ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο, τῇ λαίᾳ μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ, βιβλίον, ὡς ἐδόκει· ἔτι καὶ νῦν ἰδοῖς ἂν αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα τῆς στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό που. ἐστὶ δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, ἐν ἀριστερᾷ εἰς Ἀκαδημίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χαμαὶ, πλὴν ἀλλ' ἐστεπταί γε αἰεὶ, καὶ Φασί, πυρεταίνοντας τινὰς ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, καὶ, μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἀπίστον, ὃς ὅλην ποτὲ ἰάσατο τὴν πόλιν. Ἀλλὰ γὰρ οὐπερ ἕνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔξῃ μὲν ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπεπλευκὼς, ἀνῆκει ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὲ ξένος, καὶ βάρβαρος, οὐ μετρίως τε-

9 Χῶμα) Tumulus. G.

vino praecepisse: & inventus ibi fuerat sepultus Toxaris, tum inscriptione agnitus, etsi ea non omnibus iam apparebat, & maxime, quod in columella insculptus erat Scythæ, sinistra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas iam adhuc ultra dimidiam eius partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero columellæ, & ipsam faciem, tempus olim iam abolevit. Est autem non multum a Dipylo, *sive Iano*, ad sinistram in Academiam euntium, tumulus non magnus, & humi iacens columella. Verumtamen coronata semper est, & aiunt, febri laborantes quosdam illius ope esse liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem sanaverit. Verum enimvero, cuius rei causa mentionem illius inieci, superstes erat Toxaris, cum Anacharsis navigatione modo finita, a Piræeo ascendit, tanquam peregrinus & barbarus non

ταραγμένος ἔτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, φοβοδὲς
πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρῆσαιτο ἑαυτῷ. καὶ
γὰρ συνίει καταγελῶμενος παρὰ τῶν ὁρῶντων ἐπὶ τῇ
σκευῇ, καὶ ὁμόγλωσσον οὐδένα εὕρισκε, καὶ ὅλως μετέ-
μελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδέδοκτο, ἰδόντα μόνον τὰς
Ἀθήνας, ἐπὶ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν· καὶ πλοίου ἐπι-
βάντα, πλεῖν αὖθις ἐπὶ Βοσπόρου, ὅθεν οὐ πολλὴ ὁδὸς
ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἰκαδὲ ἐς Σκύθας. οὕτως ἔχοντι
τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθός, ὡς
ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἤδη ἐν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὸ μὲν
πρῶτον, ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, πατριῶτις οὔσα·
εἶτα μέντοι οὐ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνῶσθαι
τὸν Ἀναχάρσιν, ὅτε γένους τοῦ δοκιμωτάτου ὄντα, καὶ
ἐν τοῖς πρώτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀναχάρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκεί-
νον ἔγνω ὁμοεθὴν ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, ὑπεξυ-
ρημένον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον, ἤδη στρωμύλον.

Ι Φοβοδὲς) Τοὺς φόβους φοβού-
μενος, τουτέστι δειλός. V.

ΙΟ Κεραμεικῷ) Τόπον. V.

ΙΙ Ἐπισπάσατο) Allexit. G.

mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, stre-
pitum saepe quemvis exhorrescens, de se quid faceret, ne-
scius: sentiebat enim, derideri se ob habitum & arma; &
linguae suae peritum inveniebat neminem: & in universum
viae ipsum iam poenitentia subibat, decretumque ipsi erat,
visis modo Athenis, retro legere vestigia, conscensoque na-
vigio navigare rursus in Bosporum; unde via sibi non longa
domum ad Scythas suos futura esset. Ita affecto Anacharsidi,
obviam in ipso Ceramico fit bonus aliquis, revera, genius,
Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat; patrius
qui esset: deinde non difficulter debebat ipsum quoque noī-
se Anacharsin, generis nobilissimi virum, & Scytharum e
principibus. Anacharsis autem unde illum agnosceret po-
pularem suum esse, Graece vestitum, rasum genas, non
cinctum, sine ferro, iam affabilem, indigenarum iam unum

αὐτῶν τῶν Ἀττικῶν ἓνα τῶν αὐτοχθόνων; οὕτω μετεπε-
ποίητο ὑπὸ τοῦ χρόνου. Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσ- 4
εἰπὼν αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις ὢν τυγχάνεις;
ὁ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ
ἐρόφων ἐνρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον εἰδὼτα ὅστις ἦν ἐν
Σκύθαις, καὶ ἤρετο, σὺ δὲ πόθεν οἶσθα ἡμᾶς, ὦ ξένε;
καὶ αὐτὰς, ἔφη, ἐκεῖθεν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τούνο-
μα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνωσθῆαι ἂν σοι κατ' *Κριτ. αὐθ.*
αὐτό. μῶν, ἔφη, σὺ ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ οὗ ἐγὼ ἤκουσα ὡς *Colom. 571.*
τις Τόξαρις ἔρωτι τῆς Ἑλλάδος, ἀπολυπᾶν καὶ γυναῖ-
κα ἐν Σκυθία, καὶ παιδία νεογνά, οἴχοιτα ἐς Ἀθήνας,
καὶ νῦν διατρίβοι κείθι, τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων;
ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις καί μοι λόγος ἐτι παρ'
ὑμῖν. οὐκ οὖν, ἦδ' ὅς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σου ἴσθι
με γεγεννημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθης,
ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην
ἀποδημήσας, ἤκω σοι, μυρία παθὼν ἐν τοῖς διὰ μέσσω

Atticorum & adeo ab ipso iam tempore immutatus fuerat. Sed
Scythice ipsum allocutus Toxaris, *Non tu*, inquit, *Anachar-*
sis es, Dauceti filius? Lacrimari prae gaudio Anachar-
sis, quod & linguae suae peritum invenisset aliquem, eumque
gnarum, quis ipse esset inter Scythas; atque rogare, *Tu*
vero, hospes, unde nosti nos? Et ipse, inquit, *inde sum, &*
vobis: Toxaris mihi nomen, non e nobilibus, ut eo tibi notus
sum. Numquid, inquit, *ille tu Toxaris es, de quo audiivi ego,*
Toxarin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scythia & par-
vis pueris, Athenas abiisse, & nunc ibi vivere, & in honore esse
apud optimos quosque? Ille ipse, inquit, *ego sum, si quis de me*
adhuc sermo apud vos est. Tum, Noris ergo, inquit *Anachar-*
sis, discipulum me tuum factum esse, & aemulum amoris, quo
flagrabas, videndae Graeciae. Huius negotii studio profectus ve-
nio tibi, sexcenta perpeffus mala ab interiectis gentibus. Ac nisi in

Τοξωίς ε. 28.

ἔθνεσι. καὶ εἶγε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωστο ἤδη πρὶν ἥλιον
 δῦναι, ὅπισω αὖθις ἐπὶ ναῦν κατιέναι, οὕτως ἐτεταράγ-
 μην, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν· ἀλλὰ πρὸς ἀμι-
 νάκου, καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατράων ἡμῖν θεῶν, σύ
 με, ὦ Τόξαρι, παραλαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ
 κάλλιστα τῶν Ἀθηναίων, εἴτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλ-
 λάδι, νόμων τε τοὺς ἀρίστους, καὶ ἀνδρῶν τοὺς βελτί-
 στους, καὶ ἡθῆ, καὶ πανηγύρεις, καὶ βίον αὐτῶν, καὶ
 πολιτείαν, δι' ἃπερ σύ τε, καὶ γὰρ μετὰ σέ, τοσαύτην
 ὁδὸν ἤκομεν, καὶ μὴ περιόδῃς ἀβέατον αὐτῶν ἀναστρέ-
 5 ψοντα. Τοῦτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξαρις, ἥκιστα ἐρωτικὸν εἴ-
 ρηκας, ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἷχεσθαι ἀπιόν-
 τα· πλὴν ἀλλὰ θάρρει· οὐ γὰρ ἂν, ὥς Φῆς, ἀπέλθῃς,
 οὐδ' ἂν Ἀφίη σε ραδίως ἢ πόλεις, οὐχ οὕτως ὀλίγα τὰ
 θέλγητρα ἔχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ἐπιλή-
 ψεταιί σου, ὥς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παιδῶν, εἴ σοι

15 Θέλγητρα) Θέλγητρα, τὰ εἰς ἡδονὴν ἔχοντα, καὶ εὐφροσύνην,
 καὶ ἀπάτην. V.

te incidissem, decessum iam erat, ante solis occasum retro rursus
 descendere ad navim, adeo perturbatus sum, cum peregrina &
 ignota mihi viderent omnia. Sed per ego te aeiuaacei, & Zamol-
 xini, patria numina, obsecro, tu me, Τοξαρὶ, assumptum lan-
 guam peregrinum circumducito, & ea, quae Athenis pulcherrima
 sunt, ostendite, tum & reliqua in Graecia, leges optimas, viros
 praestantissimos, mores, celebritates, vivendae rationem & admini-
 strandae reipublicae, propter quae & tu, & post te ego, tantum
 itineris fecimus; neque patere, me huc non visis domum redire.
 Illud quidem, inquit Τοξαρὶς, minime pro amatore dicebas, te,
 ad ipsas cum ianuas venisses, abitum parasse. Verum bono es ani-
 mo: neque enim, ut aiebas, abieris, neque te ita facile urbs haec
 dimiseris, neque pauca adeo habet pro hospitibus delinimenta: sed
 valide te complectetur, adeo ut neque uxoris iam, neque liberorum,

ἤδη εἰσὶ, μεμνησθαι ὥς δ' ἀντάχιστα πᾶσαν ἰδίους τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, μάλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ἅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαι σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα πολλὰ ἐς τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τὰ ἄλλα, αὐτῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ κομιδὴ πένης ἄφει γέροντα οὕτω δημοτικῶς ἑσταλμένον· πλην διὰ γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πάνυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτη χρῶνται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιούσι κατὰ τὰ ἐκείνου προστάγματα βιοῦν. εἰ τοῦτον φίλον κησαιο, καὶ μάθοις οἷος ἀνὴρ ἔστι, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη εἰς εἶδέναι τῶν τῆς ἀρετῆς, ὥς οὐκ ἔστιν ὅ, τι αὐτῷ μείζον σοι καλὸν χάρισσασθαι δυναίμεν, ἢ συστήσας ἐκείνῳ. Μὴ τοίνυν μάλλωμαι, 6
ἔφη, ὦ Τόξαρ, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλὰ με λαβὼν, ἄγε παρ' αὐτοῦ ἀπολαβὴν ἐκεῖνα δέδια, μὴ ἀναπρόσοδον καὶ ἐν
7 Δημοτικῶς ἑσταλμένον). Nota frugi hominem. G.

si qui tibi iam sint, memoriam servaturus sis. Quomodo vero celerissime omnem videas Athenarum urbem, aut Græciam potius totam, & tota Græcorum ac pulchra, ego tibi subiciam. Est hic vir sapiens, indigens illo quidem, sed amplum per Asiam & Aegyptum peregrinatus, & versatus apud hominibus præstantissimis, ceterum non divitem unus, sed oppido pauper; videbis senem ita, ut me, plebæum in morem vestitum, verum propter sapientiam virtutemque aliam, maximo illius in honore habent, adeo ut legislator eiuss illo ad constituendam civitatem usantur, & secundum illius præcepta vivere velint. Hunc si amicum tibi conciliaveris, & quantum vis se didiceris, totam te in illo Græciam habere putato, & summam cum possessionum, quæ hic sunt. Itaque non est, quod maius tibi donare bonum possit, quam illi se commendare. Ne igitur cunctemur, Toxari, inquit Anacharsis, sed prehensum me ad ipsum deduc. Verum illud timeo, ne difficile accessus ha-

παρέργω θῆταί σου τὴν ἔντευξιν ὑπὲρ ἡμῶν. εὐθήμει, ἦδ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαι μοι δοκῶ, ἀφορμὴν παρασχών τῆς ἐς ξένον ἀνδρα εὐποιίας· ἔπου μόνον, εἴσῃ γὰρ ὅση περὶ τοὺς ξένους ἡ αἰδώς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα οὗτος αὐτὸς ἡμῖν προσείσιν, ὁ ἐπὶ συννοίας, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα προσειπὼν τὸν Σόλωνα, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον
 7 ἦκα ἄγων, ξένον ἀνδρα, Φιλίας θεόμενον. Σκύθης δὲ ἐστὶ τῶν παρ' ἡμῖν εὐπατριδῶν, καὶ ὅμως τὰ κεῖ πάντα ἀφείς, ἥκει συνεσόμενος ὑμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὀφόμενος τῆς Ἑλλάδος, καὶ γὰρ ἐπίτομόν τινα ταύτην ἐξεῦρον αὐτῷ, ὅπως ῥᾶστα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γινώριμος γένοιτο τοῖς ἀρίστοις· τοῦτο δ' ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὕτω ποιήσεις, καὶ προξενήσεις αὐτοῦ, καὶ πολίτην γνήσιον ἀποφανεῖς

11 Ταύτην ἐξεῦρον) Τὴν ὁδόν, αὐτοῦ ἔσθ. V. Ibid. ex altero MS. puta. G. in fol. ad eadem verba legitur:

15 Καὶ προξενήσεις) Πρόξενος Ἀντὶ τοῦ πρόξενος αὐτοῦ γένοιτο. V.

beat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba! inquit, quia maxime illum affecturus videor, subministranda illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo: scies enim, quantus sit illius circa peregrinos pudor, & reliqua aequitas, & benignitas. Quin divinitus ille ipse ad nos accedit, cogitabundus ille, ille secum ipse loquens: & simul Solonem allocutus, Huc tibi, inquit, donum maximum adduco, peregrinum hominem, indigentem amicitiae. Scythia autem est, generosus apud nos, & tamen relictis, quae ibi sunt, omnibus, huc venit, ut vobiscum versetur, ut ea, quae pulcherrima sunt in Graecia, videat: ego autem compendariam hanc illi viam reperi, ut facile & ipse discat omnia, & innotescat praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, & tanquam publico illum hospitio accipies, & germanum Graeciae civem effi-

τῆς Ἑλλάδος. καὶ ὅπερ σοι ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ὧ
 Ἀνάχαρσι, πάντα εἰώρακας ἤδη Σόλωνα ἰδὼν· τοῦτο αἱ
 Ἀθηναί· τοῦτο ἡ Ἑλλάς· οὐκ ἔτι ξένος, σύμπαντές σε
 ἴσασι, πάντες σε φιλοῦσι· τηλικούτῳ ἔστι τὸ κατὰ τὸν
 πρεσβύτην τοῦτον· ἀπάντων ἐπιλήση τῶν ἐν Σκυθία,
 συνὼν αὐτῷ. ἔχεις τῆς ἀποδημίας τὰ ἄλλα, τοῦ ἔρωτος
 τὸ τέλος. οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανὼν, τοῦτο δείγμα
 τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. οὕτω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς
 εὐδαιμονέστατος ὢν, ὃς συνέση Σόλωνι, καὶ φίλῳ χρή-
 ση αὐτῷ. Μακρὸν ἂν εἴη διηγῆσασθαι, ὅπως μὲν ἦσθι 8
 ὁ Σόλων τῷ δῶρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συνῆ-
 σαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ
 Σόλων, καὶ φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ
 προσάγων τοῖς Ἑλλήνων καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον
 ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ
 δὲ, τεθηπὼς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ μὴδὲ τὸν ἕτερον πόδα
 ἐκὼν εἶναι ἀπολειπόμενος. ὡς γοῦν ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ
 10 Ἡσδῆ) Laetatus est. G.

cies. Et, Quod tibi paulo ante dicebam, Anacharsis, omnia vidi-
 sti, viso Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non iam hospes es.
 Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum est in hoc fene. Omnium,
 quae sunt in Scythia, oblivionem capies, cum hoc si fueris. Habes
 praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris. Haec tibi norma
 Graecanica, hoc Atticae philosophiae specimen. Ita igitur iudica,
 te esse felicissimum, qui cum Solone futurus sis, & amico illo sis
 usus. Longum fuerit iam commemorare, quam delectatus
 sit munere Solon, & quae dixerit, & quomodo ab eo in-
 de tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, insti-
 tueret & doceret pulcherrima quaeque, & amicum omni-
 bus conciliaret Anacharsin, & bonis eum Graecorum ad-
 moveret, omni ratione curans, uti quam suavissime in
 Graecia aetatem ageret: alter vero, Anacharsis, sapientiam
 huius admiraretur, nec latum pedem ab illo sua voluntate

Τόξαρῖς ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τοῦ Σόλωνος, ἅπαντα ἔγνω ἐν ἀκαρεῖ, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμος, καὶ ἐτιμᾶτο δι' ἐκεῖνον. οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο, ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυθήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις, δημοποίητος γενόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο ἱστορεῦντι περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν, οἷμαι, ἐς Σκυθίας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Βούλεσθε οὖν ἤδη ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος περινοστοίῃ; ὥρα γοῦν εἰδέναι οὗ τινός μοι εἵνεκα, ὃ Ἀνάχαρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρῖς ταύτην ἐς Μακεδονίαν ἤκετον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἄνδρα ἐπαγομένῳ Ἀθήνηθεν. Φημὶ δὴ ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσῃτέ μοι τῆς εἰκότος,

6 Δημοποίητος) Δημοποίητος ἐστὶν ὁ ψήφῳ δέμου πολίτης γεγονίας. V.

discederet. Ut enim promiserat illi Toxaris, ex uno viro Solone, brevissimo tempore cognoscebat omnia, & innotescebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Neque enim parvum quiddam erat laudans Solon; sed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori, obsequebantur, amabantque quos ille probaret, & viros optimos esse credebant. Denique ad mysteria etiam admittus est Anacharsis, solus barbarorum, civitatis ante iure donatus, si fides habenda est Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, nisi Solon esset mortuus. Vultin' igitur iam inducam etiam finem & coronidem fabulae, ne sine capite oberret? Iam enim sciendum est, cuius mihi rei causa Anacharsis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedoniam venerint, adducentes insuper Solonem, senem virum, Athenis. Aio nimirum, simile mihi quiddam Anacharsidi usu venisse. Et, per ego vos Gratiarum numen rogo, nolite irasci mihi ob istam imaginem, si regi

εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἴκασα. Βάρβαρος μὲν γὰρ καὶ κείνος, καὶ οὐδὲν τι Φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς Φαυλοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ κατὰ τὸ βασιλικὸν εἰσποιοῦν τὰ μὰ ἐς τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκείνα δὲ ὅτε γὰρ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην μὲν εὐθύς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τῶν ἐμπολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πᾶσαν ὥστε ἐπιπολὺ ἐτεβήπειν πρὸς ταῦτα, καὶ οὐκ ἐξήρκουν τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώτης ἐκείνος νεανίσκος ἐπεπόνθει πρὸς τὴν τοῦ Μενελάου οἰκίαν. καὶ ἐμελλον οὕτω διατεθῆσθαι τὴν γνώμην, ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον, ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει πόλις. Οὕτω δὲ ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τῶν πρακτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν, πάλαι ἐδόδοκτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἐδείξα, σιωπῇ παροδεύσας τη-

9 Νησιώτης) Τὸν Τηλέμαχον φησι, ut in Odyssæa Homerus ait. G.

generis viro me assimilavi. Barbarus enim & ille; neque Syros nos Scythis ulla in re deteriores temere dixeris. Ego vero, non quantum ad regiam nobilitatem, similitudinem illam affecto, sed quantum ad illa priora. Cum enim primum peregrinus vestram in urbem veni, statim quidem percussus sum conspecta magnitudine, & pulchritudine, & civium numero, & reliqua omni facultate ac splendore. Itaque diu ad ista stupebam, nec par eram admirationi; quale quid illi de insula adolescenti accidit ad Menelai domum. Et debebam ita animo affici, qui viderem urbem in eo culmine constitutam, & secundum poetam, bonis omnibus florentem, queis vigere urbes solent. Ita nempe habens, quid agendum esset, iam considerabam. Et facultatis quidem dicendi specimen vobis præbere, decretum olim fuerat. Quibus enim præberem aliis, si silentio ta-

λικαύτην πόλιν; ἐζήτουν γὰρ, (οὐδ' ἀποκρύψομαι τὰ ληθές) οἱ τινες οἱ προὔχοντες εἶεν, καὶ οἷς ἂν τις προσελθὼν, καὶ συγγραψάμενος προστάτας, συναγωνισταῖς χρωτο πρὸς τὰ ὅλα. ἐνταῦθ' αἰ μὲν οὐχ εἷς, ὥσπερ τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ οὗτος βάρβαρος, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοὶ, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὧ ξέने, πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι χρηστοὶ, καὶ δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἂν ἀλλαχόθι τοσούτους εὐροῖς ἀνδρας ἀγαθοὺς· δύο δὲ μάλιστα ἐστὸν ἡμῶν ἀνδρε ἀρίστω, γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πολὺ προύχοντες ἀπάντων, παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ δεκάδι παραβάλλοις ἂν. ἡ δὲ παρὰ τοῦ δήμου εὐνοία, πᾶν ἐρωτικὴ πρὸς αὐτούς· καὶ τοῦτ' γίγνεται, ὅ, τι ἂν οὗτοι ἐβέλουσιν, ἐθέλουσι γὰρ ὅ, τι ἂν ἀρίστον ᾖ τῇ πόλει. τὴν μὲν γὰρ χρηστότητα, καὶ τὴν πρὸς τοὺς ξένους Φιλανθρωπίαν, καὶ τὸ ἐν μεγέθει τοσούτων

12 Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) Τοὺς ἑπτακίδας Ὑπερίδην, Λισσίην, καὶ τοὺς περὶ Δημοσθένους λέγει δέκα ῥήτο- λοιπούς. V.

lem urbem praeterirem? Quaesirebam enim, (neque verum celabo) qui essent principes, & quibus quis applicans se, & patronis sibi adfictis, deinde auxiliatoribus uti ad universa posset? Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharsidis, isque barbarus, Toxaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum non iisdem syllabis, dixere: *Multi quidem, hospes, & alii boni dextrique in urbe viri, nec alias tot bonos viros invenias. Duo autem maxime sunt nobis viri optimi, genere quidem & dignitate multum superiores omnibus, doctrina autem & eloquentia Aethicae illos decadi comparaveris. Tantum autem populari gratia florent, ut plane amantur: idque ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fitque, quidquid hi volunt: volunt enim, quidquid optimum est. Benignitatem enim, & in hospites humanitatem, & quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relin-*

ἀνεπίφθονον, καὶ τὸ μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, καὶ τὸ πρᾶον,
καὶ τὸ εὐπρόσοδον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις διηγῆσαι, πειρα-
θεὶς μικρὸν ὕστερον. Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσης, μιᾶς 11
καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἔστων, υἱὸς καὶ πατήρ, ὁ μὲν, εἴ
τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖς· ὁ δὲ
υἱὸς, καὶ ὁφθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀπάξεται σε, οὕτω μέγας
ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπὴν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ
Φέγγαίτο μόνον, οἰχήσεται σε ἀπὸ τῶν ἄτων ἀναδη-
σάμενος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανί-
σκος ἔχει. ἢ γέ τοι πόλις ἅπαντα κεχνηνότες ἀκούουσιν
ὅπότε ἂν δημηγορήσων παρέλθοι· ὅποιον Φασὶ τοὺς τότε
Ἀθηναίους, πρὸς τὸν τοῦ Κλεινίου πεπονθέναι, παρ' ὅσον
τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἡρά-
σθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου· τοῦτον δὲ, ἢ πόλις οὐ φιλεῖ
μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖσθαι ἤδη ἄξιοι, καὶ ὅλως, ἐν τού-
τῳ ἡμῖν δημόσιον ἀγαθὸν ἐστὶ, καὶ μέγα ὄφελος ἅπασι 12
σιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δὲ αὐτὸς τε καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ, δέ-
12 Κλεινίου) Ἀλκιβιάδην. V.

quunt, & quod in illa se benevolentia venerabiles tamen praestant,
& quam sint placidi, quam faciles accessus habeant, tute aliis
enarrare poteris, periculo paulo post facto. Utque magis mireris,
ex una eademque domo sunt, filius & pater. Hic quidem, si So-
lonem aliquem aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius vero,
ubi primum videris, statim te amicum sibi abducet, ita procerus
est, & virili quadam formositate pulcher; si vero locutus solum
fuerit, illicet auribus te devincto abibit, tantam in lingua Vene-
rem habet iuvenis. Urbs quidem universa hiantes audiunt, quoties
in concionem prodierit, id quod aiunt Atheniensibus, qui tum erant,
in Cliniae filio accidisse: nisi quod illos quidem non ita multo
post amoris illius, quo persecuti Alcibiadem fuerant, poenituit;
hunc vero non amat modo civitas, sed reverentia iam dignatur.
Denique unum hoc publicum nostrum bonum est, & maxima omni-
bus utilitas, hic vir. Si igitur & ipse & ipsius pater recipiant te,

δὲν. αὐτὸν. ὅς ἐστι
ἄριστος.
βλδ.

ξαιντό σε, καὶ Φίλον ποιήσαιντο, πᾶσαν ἔχεις τὴν πόλιν, καὶ ἐπιστεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. ταῦτα νῆ τον Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ ὄρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καὶ μοι ἤδη πειρωμένω, τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν· οὐχ ἔδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος Φησὶν, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὡς Φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοιτο· ἦν γὰρ τοῦθ' ὑπ' ἀρχῇ, εὐδία πάντα, καὶ πλοῦς οὖριος, καὶ λειοκύμων ἡ θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

6 Ὁ Κεῖος) Ἀνακρίων. G. (fallitur; vid. notam nostram. Solan.)

Et amicum sibi faciant, civitatem habes universam: & hoc solum opus est, ut manu significationem voluntatis edant; neque amplius de tuis fortunis dubitare licebit. Haec, ita me Iuppiter, (si iusiurandum adiicere orationi fas est) dixerunt universi: & mihi iam experienti, vix aliquam de multis partem eorum, quae insunt, dixisse videntur. Non igitur desidendi, aut differendi, ut Ceus poeta ait, iam tempus est, sed funem omnem movere oportet, facereque & dicere omnia, hi ut amici nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena omnia, & secunda navigatio, & molli fluctu leniter motum mare, & portus in proximo.

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

² **Α**ΒΔΗΡΙΤΑΙΣ, Φασί, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύον- I
 τος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ὃ καλὲ Φίλων, τοιοῦτο· πυ-
 ρέττειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς
 πρώτης εὐθύς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ
 δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ρινῶν ῥυέν, τοῖς δὲ
 ἰδρῶς ἐπιγενόμενος πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε τὸν πυρετόν. *Aetion. 5.*
 ἐς γελοῖον δὲ τι πάθος περίστη τὰς γνώμας αὐτῶν·
 ἅπαντες γὰρ ἐς τραγωδίαν παρεκινοῦντο, καὶ ἱαμβεῖα
 ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπί-
 δου Ἀνδρομέδαν ἐμονώδουν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν *Drifloph. mth. 137.*
com. 17. ἐν μέλει διεξήσαν· καὶ μιστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἅπαν- *ἐν μονωδία*
 των καὶ λεπτῶν, τῶν ἐβδομαίων ἐκείνων τραγωδῶν, *ἐμν. ἐν.*

² Ἀβδηρίταις) Initium artifi-
 ciosissimum, quo mira ingenii
 dexteritas Luciani patet, ob com-
 parationes. G.

¹¹ Ἐμονώδουν) Μονωδεῖν τὸ
 θρνεῖν, ἐπεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ
 σκανν. πόδας ἢ τῇ τραγωδία θρνεῖν
 εἰσι. V.

Reat. Meny
139. 13.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ΑΒΔΕΡΙΤΑΣ dicitur Lyfimacho iam regnante morbus
 invalisse, mi iucundissime Philo, talis. Febricitasse enim
 primum tota urbe omnes, a primo statim die valide, &
 febris continua: circa diem vero septimum, aliis sanguis co-
 piosus naribus fluens, aliis sudor superveniens largus &
 ipse, febrim solvit. At illa febris in ridiculam quandam af-
 fectionem mentes illorum coniecit. Omnes ad tragoediam
 vitioso motu impellebantur, & iambica proferebant, &
 clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam so-
 litario cantu pronuntiabant, & illam Persei orationem mo-
 dulate persequabantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus
 & extenuatis septiduanis illis tragoedis,

Σὺ δ', ὦ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων, Ἐρως,
καὶ τᾶλλα μεγάλη τῇ Φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο
ἐπιπολὺ, ἄχροι δὴ χειμῶν, καὶ κρύος δὲ μέγα γενόμενον,
ἔπαυσε ληροῦντας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τοῦ τοιοῦ-
του παρασχεῖν, Ἀρχέλαος ὁ τραγωδός, εὐδοκιμῶν τότε,
μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῶ τῷ Φλογμῷ τραγωδήσας
αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξαι τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου
τούς πολλούς, καὶ ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγω-
δίαν παρολισθαίνειν, ἐπιπολὺ ἐμφιλοχωρούσης τῆς Ἀν-
δρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ
2 Μεδούσῃ, τὴν ἐκάστου γνώμην περιπετομένου. Ὡς οὖν
ἐν, Φασιν, ἐνὶ παραβαλεῖν, τὸ Ἀβδηριτικὸν ἐκεῖνο πά-
θος, καὶ νῦν τοὺς πολλούς τῶν πεπαιδευμένων περιελή-
λυθεν· οὐχ ὥστε τραγωδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν τοῦτο παρ-
έπαιον, ἀλλοτρίοις ἰαμβείοις, οὐ Φαύλοις κατεσχη-
μένοι· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται, ὁ

Soum. 2.

4. θεατ. λέγ.
Σ. 14. V. 9.

Tuque, o Deorum hominumque saepe rex, Amor,
& reliqua voce magna proclamantibus, idque multum diu-
que, donec hiems, & frigus magnum ingruens, delirio il-
lorum finem imposuit. Causam mihi vero videtur huius-
modi *eventus* prae buisse Archelaus, Tragoedus ea aetate fa-
vore hominum florens, qui media aestate, multo aestu,
Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi
febricitarent, & surgentes deinde in tragoediam delaberent-
tur, cum suavitate quadam obversante memoriae ipsorum
Andromeda, & Perseo cum sua Medusa circa sensus unius-
cuiusque adhuc volante. Si igitur unum, quod aiunt, al-
teri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quo-
que eruditorum multos comprehendit: non illos quidem,
uti tragoedias agant; minus enim sic delirarent, si iambis
alienis, nec malis occupati essent. Sed ex quo praesens hic

πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ
τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νίκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἱστο-
ρίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ἡρόδο-
τοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς εἰσεν, ἀλη-
θές ἄρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ Πόλεμος ἁπάντων πατήρ· εἰ γε
καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέδυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ.
Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, 3
τὸ τοῦ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὅποτε γὰρ ὁ Φίλιπ-
πος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράτ-
τοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ
δὲ, λίθους παραφέρον, ὁ δὲ, ὑποικοδομῶν τοῦ τείχους,
ὁ δὲ, ἑπαλξιν ὑποστηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν
χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὲ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ
μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδεὶς γὰρ αὐτῷ ἐς οὐδὲν
ἐχρήτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπουδῇ μάλα καὶ
αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πῖθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ

· 3 Πόλεμος ἁ. π.) Τὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους νεῖκος φησὶν, ἥτοι τῶν ἐναν-
τίων τὴν μάχην. V.

motus exstitit, bellum, inquam, contra barbaros, & vul-
nus in Armenia acceptum, & victoriae perpetuae; nemo
est, quin conscribat historiam: potius vero Thucydides no-
bis, & Herodoti, & Xenophontes sunt omnes. Et, ut vi-
detur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una
tot historicos plaga genuit. Haec igitur, amice, videntem
me & audientem Sinopensis illud subiit. Cum enim iam du-
cere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari
omnes & trepidare, arma parare alius, alius afferre lapi-
des, alius murorum *partem* substruere, loricam moenium
firmare alius, alius vero aliud eorum, quae usui essent,
ministrare. Diogenes vero, videns ista, cum quod ageret
non haberet, neque enim quisquam illo ad ullam rem ute-
batur, succincto palliolo suo, studiose admodum & ipse
dolium, in quo degebat, volvere sursum deorsum in Cra-

Lucius 2. Tim.
p. 188.

Lucius 2. Tim.
p. 188.

Lucius 2. Tim.
p. 188.

Lucius 2. Tim.
p. 188.

κάτω τοῦ Κρανείου· καί τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί
ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγενες; Κυλίω, ἔφη, καὶ γὰρ τὸν πί-
θον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοῖν ἐν τασούτοις ἐργαζομένοις.
4 Καὺτὸς οὖν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἀφῶνος εἴην ἐν οὗτῳ
πολυφῶνῳ τῷ καιρῷ, μὴδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρη-
μα, κεχρηγὸς σιωπῇ παραφειρόμην, καλῶς ἔχειν ὑπέ-
λαβον, ὡς δυνατόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ ὡς ἱστο-
ρίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· οὐχ οὐ-
τω μεγαλότολμος ἐγὼ, μὴδὲ τῷτο δεισῆς περὶ ἐμοῦ·
οἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πετρῶν κυλίω-
τις, καὶ μάλιστα, οἷον τοῦμὸν τοῦτο πιθάκιον, οὐδὲ
πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον· δεήσει γὰρ αὐτίκα μά-
λα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα, συλλέγειν
τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἔγνωσταί μοι, καὶ πῶς ἀσφαλῶς
μεδέξω τοῦ πολέμου, αὐτὸς ἔξω βέλους ἐστὼς, ἐγὼ σοὶ *σοῦς*. 2.
Φράσω' τούτου μεν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντί-
1 Τοῦ Κρανείου) Ὀνομα τύπου. 2 Δορυφόρημα) Τὸ κενὸν προσω-
G. πτερον. G.

nio: & familiarium interrogante uno, quorsum haec facis, Diogenes? respondere, Volvo & ipse dolium, ne otiosus solus inter tot occupatos videar. Itaque ipse ego quoque, Philon, ne mutus solus essem in vocali adeo tempore, neque comici satellitii instar hiantem ore praeterveherer, decere arbitratus sum, pro virili me quoque dolium volvere, non ut historiam scriberem, neque ut ipsa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim, quantum sit periculum, si per saxa volvat aliquis, inprimis doliplum, quale meum est, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim, si vel ad parvum lapillum offendam, testas colligere. Quid igitur decretum mihi sit, & quomodo tutus in partem belli venturus sim, extra teli iactum ipse constitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, & fluctu, & curis, quae scribendo adiunctae sunt, abstinere

θων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνευσιν, ἀνέξα ἑμαυτὸν, εὖ διατ. c. 12. ποιῶν. παραινέσιν δὲ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας ταύτας ἐλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὥς κοινωνήσαιμι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἀκρῶ γε τῷ δακτύλῳ τοῦ πλητοῦ προσαιψάμενος. Καί 5 τοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται σφίσιν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, οὐ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾶστον, καὶ πρόχειρον, καὶ ἅπαντος εἶναι ἱστορίαν συγγράφειν, ἣν τις ἐρμηνεύσαι τὸ ἐπελθὼν δύνηται τὸ δὲ, οἷσθ' ἂν που καὶ αὐτὸς, ὧ ἑταῖρε, ὥς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων, οὐδὲ ῥαθύμως συντεβῆναι δυναμένων τοῦτ' ἐστίν, ἀλλὰ εἴ τι ἐν λόγοις, καὶ ἄλλο πολλῆς τῆς φροντίδος δεόμενον, ἣν τις, ὥς ὁ Θουκυδίδης φησὶν, ἐς αἰὶ κτῆμα συντιθεῖη. οἶδα μὲν οὖν οὐ πάνυ πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ

5 Καίτοι οὐδὲ παραινέσεως -) πολλοὶ δεῖν οἶον τε φασὶν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα. G.

me, sapienti consilio. Admonitionem autem parvam quandam, & pauca haec praecepta subiciam scribentibus, ut in aedificandi aliquam partem veniam, licet in inscriptione nulla mei mentio futura sit, qui extremo tantum digito lutum attigerim. Quamquam neque admonitione plerique opus sibi esse putant ad hoc negotium, non magis quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut edendum: sed facillimum omnino, & promptum, & uniuscuiusque esse, scribere historiam, modo quis eloqui, quae in mentem veniunt, possit. Hoc vero, nostri forte ipse quoque, sodalis, quam non sit ex facillimis, neque ex iis, quae negligenter componi possint, sed hoc esse, si quid est in studiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; si quidem aliquis *tanquam* possessionem in perpetuum *obtinendam*, ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore, ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odio-

πάνυ ἐπαχθῆς δόξαν, καὶ μάλιστα ὅπόσοις ἀποτετέλε-
 σται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ
 ἐπὶ νῆται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, ἤγε ἐλ-
 λει. *προ Ἰμω* πῖς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσιν τι
 τῶν ἀπαξ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους
Democrit. 14.
Sym. 1. αὐλὰς ἀποκειμένων. ὁμῶς δὲ οὐ χεῖρον καὶ πρὸς αὐτοὺς
 ἐκείνους εἰρησθαι, ἢ εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίῃ,
 ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (οὐ γὰρ
 πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἂν τις ἀπάντων ἤδη κεχειρω-
 μένων) ἔχουσιν ἄμεινον συντιθέναι, τὸν κανόνα τούτου
De imaz. 22. προσάγοντες, ἥνπερ γε δόξῃ αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ,
 αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πῆχει, ὥσπερ καὶ νῦν, με-
 τρούντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ, οὐ πάνυ ἀνιάσεται,
 ἢ πάντες Ἀβδηρίται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν τραγωδῶσι.
 6 Διττοῦ δὲ ὄντος τοῦ τῆς συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ

11 Εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε) ἱπαγορθώσεως τυγχάνοντων, μένει
 Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὸ τινῶν μὲν δι' ἀναγκαζῶν προαιρουμένων. V.

fus enim quibusdam videar, illis praeferim, quibus iam per-
 perfecta est, & ostensa in publico historia. Si vero etiam lau-
 data sit ab audientibus, infania fuerit sperare, retractatu-
 ros aliquid, aut aliter scripturos eorum, quae semel fir-
 mata auctoritatibus & quasi in aulas regias reposita sunt.
 Verumtamen non pessimum fuerit etiam ad illos ipsos dicta
 haec esse, ut, si quando bellum confletur aliud, aut Celta-
 rum adversus Getas, aut contra Baetrianos Indorum, (ne-
 que enim contra nos quisquam aufit *tale quid*, perdomitis
 iam omnibus) habeant, quomodo componere melius pos-
 sint, applicanda hac norma, si quidem recta iis videatur
 esse. Sin minus, ipsi quidem tum eadem ulna, ut nunc
 etiam, rem metiantur: medicus vero non valde angetur,
 si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam.
 Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere do-

αἰρεῖσθαι, τὰ δὲ Φεύγειν διδάσκει, Φέρε πρῶτα εἰπω-
 μεν, ἅτινα Φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ὧν
 μάλιστα καθαρευτέον· ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁ-
 μάρτοι τῆς ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχὴν τε οἶον *211x 10.*
 αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἣν τινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον,
 καὶ μέτρον ἐκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατρι-
 πτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἐρμη-
 νεῦσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦ-
 τα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἥδη εἰπώμεν, ὅπόσακ
 τοῖς Φαύλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν οὖν
 κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἀμαρτήματα, ἐν τε Φωνῇ,
 καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνία, μα- *duc. Antioch.*
 κρόν τε ἂν εἰς ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρούσης ὑπαθέσεως οὐκ
 ἰδίον. κοινὰ γάρ, ὡς ἔφην, ἀπάντων λόγων ἐστὶν ἀμαρ-
 τήματα ἐν τε Φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ. Ἄ δὲ ἐν ἱστορίᾳ δια- *7*
 μαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὖροις ἐπιτηρῶν, οἷα καὶ μοῖ

13 Τῆς παρούσης ὑποθέσεως) Praesentis infixuti. G.

cet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugien-
 da sint scribenti historiam, & a quibus purum esse oport-
 eat; deinde, quibus rebus usus non aberret a vera *vita*,
 quaeque recto *itinere* ducat, quo initio illi sit incipiendum;
 quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscuiusque
 mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum
 sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis ex-
 plicanda omnia & inter se committenda, atque devincienda.
 Atque haec quidem, & similia his, deinde. Iam nunc
 vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae
 quidem igitur in oratione omni communia insunt vitia, in
 lingua, in compositione, & sententia, in ruditate, reliqua,
 longum fuerit persequi, & huius argumenti minime pro-
 prium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis ora-
 tionis vitia sunt in lingua & compositione. Quae vero in
 historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qua-

πλ. 11.

παλλάκις ἀκρωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἢν ἅπασιν
αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ὦτα. οὐκ ἀκαίρον δὲ μεταξὺ καὶ
ἀπομνημονεύσαι ἕνια, παραδείγματος ἕνεκα, τῶν ἥδη
αὐτῷ συγγεγραμμένων καὶ πρῶτόν γε ἐκείνο, ἡλικὸν
ἀμαρτάνουσιν, ἐπισκοπήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ
πολλοὶ αὐτῶν τοῦ ἱστορεῖν τὰ γεγενημένα, τοῖς ἐπαινοῖς
ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν ἐνδιατρίβουσι· τοὺς μὲν οἰκείους,
ἐς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου
καταρρίπτοντες· ἀγνοοῦντες ὡς οὐ στενῶ τῷ Ἰσοθμῷ διώ-
ρισται καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον,
ἀλλὰ τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν, καὶ τὸ τῶν
μουσικῶν δὴ τοῦτο, δις διὰ πασῶν, ἐστὶ πρὸς ἄλληλα.
εἰ γὰρ τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνου ἑνὸς μέλει, ὅπως οὖν
ἐπαινεῖσαι καὶ εὐφράναι τὸν ἐπαινούμενον· καὶ εἰ ψευσα-
μένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον ἂν Φρογίστειεν.
ἡ δὲ οὐκ ἂν τι ψεῦδος ἐμπεσὼν ἡ ἱστορία, οὐδ' ἀκαριαῖον

2 Καὶ ἀπομνημονεύσαι ἕνια) Αἰτιατικὴ ἀπὸ γυναικός. V.

πλ. II. 56. 12.
αγγ. 7.

lia mihi etiam, qui saepius audiui, videbantur, & maxime
si omnibus illis parulas aures praebueris. Neque vero in-
tempestivum, interea etiam speciminis causa quaedam com-
memorare eorum, quae iam ita scripta sunt. Et primum
quidem illud, quantum sit eorum peccatum, inspicimus,
quod omittit vulgus illorum docere, quae facta sunt, &
in laudibus principum atque ducum immorantur, suos qui-
dem tollentes in summum, hostes vero ultra modum depri-
mantes: ignari, quam non angusto intervallo determinata
& separata sit ab encomio historia; sed magnum hisce mu-
rum esse interpositum; &, ut musicorum voce utamur,
octava duplici, id est, eo, quod maximum est, intervallo illa a se
invicem distare: siquidem encomium scribenti illa sola cu-
ra est, quomodocumque laudare, & exhilarare eum, qui
laudatur, &, si per mendacia finem illum consequi detur,
parum curaverit; historia vero ne minimum quidem, quod

ἀνάσχοιτο, οὐ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἰατρῶν παῖδες
 Φασι, τὴν τραχεῖαν, παραδέξασθαι ἂν τι ἐς αὐτὴν κα-
 ταποθῇ. Ἐτι ἀγνοεῖν εἰκάσιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς 8
 μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι ὑποσχέσεις, καὶ κανόνες
 ἴδιοι ἱστορίας δὲ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἀκρατὴς ἡ ἐλευ-
 θερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἐνθεός γὰρ καὶ
 κάτοχος ἐκ Μουσῶν, καὶ ἵππων ὑποπτέρων ἄρμα ζεύ-
 ξασθαι θέλη, καὶ ἐφ' ὕδατος ἄλλους, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων
 ἄκρων θευσομένους ἀναβιβάσῃται, φθόνος οὐδεὶς, οὐδ'
 ὁπότεν ὁ Ζεὺς αὐτῶν ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας *θεοι. οὐδὲν. 2.*
 αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δεδίασι, μὴ ἀπορρα-
 γείσης ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα κατενεχθέντα. ἄλ-
 λά καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, οὐδεὶς ὁ κω-
 λύσαν, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ
 ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι,
 τὴν δὲ ζώνην, τῷ Ἀρεὶ καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων

forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam aspe-
 ram arteriam recipere quidquam in illam glutitione dela-
 tum, narrant medicorum filii. Ignorare porro tales viden-
 tur, poeticae artis & poematum aliud esse institutum, &
 sua quaedam praecepta; alia vero historiae. Illic enim im-
 moderata libertas, & lex una, quidquid visum poetae fue-
 rit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Musis obsessus
 sit, etiam si alatos curru equos velit iungere, & si alios su-
 per aquas, aut per fummas aristas decursuros imponat,
 invidia nulla est: neque, cum illorum Iuppiter una catena
 tractum tollit cum terra mare, metuunt, ne rupta illa,
 conterantur delapsa illa omnia. Verum etiam si laudare Aga-
 memnonem velint, nemo est, qui intercedat, Iovi quidem
 illum similem caput & oculos, pectus vero fratri illius Ne-
 ptuno, circa cingulum vero Marti, atque in universum

θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ
 ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, οὐδ' ὁ Ἄρης, μόνος ἕκα-
 στος ἀναπληρᾶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δέ, ἥν
 τινα κολακείαν τοιαύτην προσλάβη, τί ἄλλο, ἢ περὶ
 τις ποιητικὴ γίγνεται, τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης
 ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέτρων,
 καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίνουσα; μέγα τοίνυν,
 μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδῆι τις χω-
 ρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγοι τῇ
 ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα, τὸν μῦθον, καὶ τὸ
 ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἂν εἴ
 τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρηνέων,
 αἰουργίσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταίρι-
 κῷ, καὶ Φύκιον ἐντρίβοι, καὶ Ψιμνύβιον τῷ προσώπῳ·
 Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰ-
 9 σχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ. Καὶ οὐ τοῦτό φημι ὡς οὐχ

compositum e Diis omnibus fieri oportet Atrei & Aëropes
 filium. Neque enim par Iuppiter, neque Neptunus, neque
 Mars, qui solus per se pulchritudinem illius expleat. Hi-
 storia vero, si quam id genus adulationem adsciscat, quid
 aliud quam pedestris quaedam poëtica fiet, magnifico qui-
 dem illo dicendi genere privata, sed portentosa commenta
 reliqua, nudata numeris, & ob id ipsum magis conspicua
 ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plusquam ma-
 gnum illud vitium, si quis separare, quae historiae sunt, &
 quae poëticae, nesciat, sed historiae fucum alterius artis
 inducat, fabulam *puito* & encomium, & qui sunt in utro-
 que excessus. Velut si quis athletam de robustorum horum
 numero unum, & plane illicis instar durorum, purpura
 induat, alioque cultu meretricio, & fucum affricet ceru-
 samque faciei: quam, Hercules, ridendum illum reddide-
 rit, quam ipso cultu turpem! Neque illud dico, quasi non

καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσή-
κοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι, τὸ
μὴ ἐπαχθεῖς τοῖς ὕστερον ἀναγνωσομένοις αὐτὰ, καὶ ὁ-
λως, πρὸς τὰ ἔπειτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ἅπερ μι-
κρὸν ὕστερον ἐπιδείξωμεν. ὅσοι δὲ οἶονται καλῶς διαιρεῖν
εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνόν, καὶ χρήσιμον, καὶ
διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς
τερπνόν, καὶ εὐφραῖνον τοὺς ἐντυγχάνοντας, ὅρας ὅσον
τάληθός ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, κιβδήλω τῇ διαι-
ρέσει χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρή-
σιμον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ τερπνόν
δὲ, ἄμεινον μὲν εἰ καὶ αὐτὸ παρακολουθήσειν, ὥσπερ
καὶ κάλλος ἀβλήτῃ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει αὐτὸν Πρα-
κλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου, γεννάσαν
όντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἑκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ
αὐτὸς μὲν αἰσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν αἴψιν· Ἀλκαῖος δὲ ὁ

14 Νικόστρατον) Ἐοικεν Νικό-
στρατος οὗτος ἀθλητὴς τῶν κατ'
ἐκείνους καιρὸς γενναῖος εἶναι, ἀλ-

λας δὲ τὸ πρόσσπον πενήρς καὶ τὸν
Μιλῆσιον Ἀλκαῖον τὸν κατὸν μὲν
ἀνάγκη δὲ ἔχειν ἐράμενον. Μ.

& laudandum fit nonnunquam in historia: sed tempore
opportuno laudandum, & modus negotio adhibendus, in
quantum ea laus non molesta sit futuris lectoribus, & omni-
no ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut pau-
lo post demonstrabimus. Quotquot vero putant, bene se
historiam in duo tribuere, suavitatem atque utilitatem, ob
eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut iucun-
dum quiddam, & lectores exhilarans, vides, quantum aber-
rent a vero: primo quidem divisione quod utuntur falla-
ci; unum enim opus historiae & finis, utilitas, quae ex
vero solo colligitur. Iucunditas vero, melius quidem est,
si & ipsa consequatur, ut athletam pulchritudo; sin minus,
nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur Nicostra-
tus Isidoti, generosus vir & utroque colluctatorum suo-
rum fortior, licet aspectu esset foedissimus; Alcaeus autem

ἱστορία 17.

Παυσ.
V. c. 5. c. 107.
p. 107.

τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον Φροντίζειν, καὶ διαρράγῳσιν ἐπαι-
 νοῦντες. ἦν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνης πέρα τοῦ μετρίου
 τὴν ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπεΐᾳ,
 τάχιστ' ἂν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρα-
 κλεΐ. ἐωρακέναι γάρ που σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ
 Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, πάντῃ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευα-
 σμένον, ἐκείνην μὲν, τὸν λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην,
 καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν οὖ-
 σαν, αὐτὸν δέ, ἐν κροκατῶ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνον-
 τα, καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλῃς τῷ σανδάλῳ
 καὶ τὸ θεάμα αἰσχιστον, ἀφειστώσα ἡ ἐσθῆς τοῦ σώ-
 ματος, καὶ μὴ προσκάνουσα, καὶ τοῦ θεοῦ τὸ ἀνδρῶδες
 ἀσχημόνως καταβηλυνόμενον. Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ὥς
 καὶ ταῦτά σου ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ
 καταφρονεῖς, μάλα ἡδὺ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὁ-
 ρῶντες τὸ ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον, καὶ δυσκόλλη-
 τον τοῦ πράγματος. ἐκάστου γὰρ δὴ ἰδίόν τι, καλόν

Nawig. c. 46.

re, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando.
 Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis &
 laudibus, & lenocinio reliquo, facillime eam similem red-
 dideris Herculi in Lydia: verisimile enim est, alicubi eum
 te vidisse pictum, ut servit Omphalae, habitu indutum pla-
 ne alieno: illam quidem leonina testam, clavamque manu
 tenentem, nempe quasi Hercules sit; ipsum vero in cro-
 coto, & purpura, carpentem lanas, & sandalio Omphales
 percussum. Turpissimum illud est spectaculum, quod rece-
 dit a corpore vestis, nec satis applicatur, & quidquid in
 Deo virile est, indecore effeminatur. Ac vulgus quidem
 haec ipsa fortasse in te laudaverit: at illi pauci, quos tu
 contemnis, suaviter sane & ad satietatem ridebunt, viden-
 tes rem absurdam, incongruam, & combinari nesciam. Sin-
 gulorum enim propria quaedam pulchritudo est. Horum

ἔστιν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξειας, ἀκαλλῆς τὸ αὐτὸ παρὰ
τὴν χρῆσιν γίγνεται. ἔω λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνὶ μὲν
ἴσως τερπνοὶ, τῷ ἔπαινουμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς
καὶ μάλιστα ἢν ὑπερβυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχωσιν οἴους
αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὐνοίαν τὴν παρὰ
τῶν ἔπαινουμένων θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι
τοῦ πᾶσι προφανῆ τὴν κολακείαν ἐξεργάσασθαι· οὐδὲ
γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, οὐδ' ἐπισκιάζουσι
τὴν θωπείαν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀθρόα πάντα καὶ ἀπί-
f2 θανα, καὶ γυμνὰ διεξίσκωσι. Ὡστε οὐδὲ τυγχάνουσιν οὐ
μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἔπαινούμενοι πρὸς αὐτῶν,
μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ
ποιούντες, καὶ μάλιστα ἢν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὦσιν.
ὥσπερ Ἀριστοβούλου μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάν-
δρου, καὶ Πάρου, καὶ ἀναγνόντος αὐτῷ τοῦτο μάλιστα
τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ᾧετο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγι-

vero si vices permutes, deforme idem, quia extra usum
suum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte iucun-
das, illi nempe, qui laudatur, ceteris vero graves, inpri-
mis si immodicos excessus habeant, quales vulgus *scriben-*
tium facit, dum aucupantur eorum, quos laudant, benevo-
lentiam, & in iis eo usque morantur, donec manifestam
omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc face-
re norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu,
conferta omnia & improbabilia, & nuda persequuntur.
Adeo ut neque assequantur id, quod maxime concupiscunt.
Qui enim ab ipsis laudantur, odio magis illos habent, &
tanquam adulatores averfantur: bene illi quidem, maxime
si virili & magno sint animo. Quemadmodum, cum solita-
riam Alexandri cum Poro pugnam scripsisset Aristobulus,
& illum maxime libri sui locum ei praelegeret: putabat
enim maximam se a rege gratiam initurum, quod men-

ῥτα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος ἀριστείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν ἐκεῖνος τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύγγανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπει) ἔρριπεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν, καὶ σὲ δὲ οὕτως ἐχρῆν, ὦ Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. καὶ ἐμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε οὐδὲ τὴν τοῦ ἀρχιτέκτονος τόλμαν ἠνέσχετο, ὑποσχεμένου τὸν Ἀθῶ εἰκόνα ποιήσῃν αὐτοῦ, καὶ μετακοσμήσῃν τὸ ὅρος ἐς ὁμοιότητα τοῦ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα εὐθύς ἐπιγνοὺς τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἔτ' οὐδ' ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο. Πῶ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τούτοις, ἐκτὸς εἰ μὴ τις κομιδὴ ἀνόητος εἴη, ὥς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινούμενος; ὣν παρὰ πόδας οἱ ἐλεγχοὶ ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα γε τὰ γυναικαὶ τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα ὥς καλλίστας αὐτὰς γράφειν· οἷονταί γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ

14 Παρὰ πόδας) Ἐγγύς, πλησίον. G.

tiendo fortia quaedam facta illi adstrueret, & opera fingeret vero maiora: arreptum ille librum, (commodum autem in Hydaspes fluvio navigabant,) praecipitem in aquam abiecit, addens, *te quoque oportebat, Aristobule*, ita tractari, *qui istam pro me pugnam susceperis*, & *iaculo elephantos interficias*. Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, se Athonem statuam ipsius facturum, & in regis simulacrum transformaturum esse montem. Sed adulatorem statim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia similiter, ut antea, usus est. Ubi igitur in hisce iucunditas, nisi si quis plane sit stupidus, ut se in talibus laudari gaudeat, quorum e vestigio ostendi vanitas possit? ut homines deformes, praesertim mulierculae, quae pictoribus iniungunt, se ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim speciosiores se futuras, si plus floridi

ἴτω
Ἰν αἰν. 2. 6.

γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ
 λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ Φαρμάκῳ. τοιοῦτοι τῶν
 συγγραφόντων οἱ πολλοὶ εἰσι τὸ τήμερον, καὶ τὸ ἴδιον,
 καὶ τὸ χρεῖωδες, ὃ, τι ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι,
 θεραπεύοντες. οὓς μισεῖσθαι καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ
 παρὸν, κόλακας προδῆλους, καὶ ἀτέχους ὄντας· ἐς τοῦ-
 πιδόν δέ, ὑποπτονταῖς ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην πραγματείαν
 ἀποφαίνοντας. εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγέται κα-
 ταμεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, πάσῃ τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀ-
 ληθείᾳ τερπνά ἐστὶν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τοῦ λόγου·
 ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισ-
 14 κυκλοῦσιν. Ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγῆσομαι ὅποσα μέμνη-
 μαι ἑναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νῆ Δία,
 ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκούσας τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διη-
 γουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς
 λεχθησομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθὴ ἐστὶ καὶ ἐπωμοσάμην,
 εἰ ἀστεῖον ἦν ὅρκον ἐντιθέναι συγγράμματι· εἰς μὲν τις

Lucian. 9. 11. 12.

ruboris pictor adhibeat, & album multum pigmento ad-
 misceat. Tale est vulgus historicorum, qui praesenti tem-
 pori, & suae rei, & utilitati, quam sperant ex historia,
 serviant: quos bonum erat odisse, qui in praesens quidem
 adulatores manifesti & inertes sint, in futurum autem suis
 excessibus suspectam totam rem faciant. Si quis vero pu-
 tat, omnino iucunditatem admixtam esse debere historiae,
 ille reliqua adspargat, quae cum veritate iucunda sunt in
 aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea,
 quae nihil ad rem faciunt, inculcant. At ego etiam enar-
 rabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex historicis qui-
 busdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc
 bellum enarrantibus. Et per ego vos Gratiarum obsecro, nemo
 his, quae dicentur, fidem deneget: vera enim esse iurare
 etiam possum, si urbanum esset iusiurandum scripto interpo-

αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν εὐθύς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς θεὰς
 συνεφάψασθαι τοῦ συγγράμματος. ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς
 ἡ ἀρχή, καὶ περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ, καὶ τῷ τοιοῦτῳ εἶδει
 τῶν λόγων πρέπουσα; εἴτα μικρὸν ὑπεβάς, Ἀχιλλεῖ
 μὲν, τὸν ἡμέτερον ἄρχοντα εἰκάζε, Θερσίτη δέ, τὸν τῶν
 Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων
 ἦν αὐτῷ, εἰ Ἐκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθήρει· καὶ εἰ
 πρόσθεν μὲν ἔφευγεν ἐσθλός, τις, ἐδίωκε δέ μιν μέγ'
 ἀμείνων. εἴτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς
 ἄξιός ἐῖν συγγράφαι τὰς πράξεις, οὕτω λαμπρὰς οὐ-
 σας. ἤδη δὲ κατιῶν, ἐπῆνει καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλη-
 τον, προστιθεὶς, ὡς ἀμεινον ποιοῖ τοῦτο τοῦ Ὀμήρου,
 μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρίδος. εἴτ' ἐπὶ τέλει τοῦ Προ-
 μίου ὑπισχεῖτο διαρρήδην καὶ σαφῶς, ἐπὶ μείζον μὲν
 αἶρειν τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν

cf. Plat. Men.
c. 28.

δίων. καλ. γέ.

ἱστορίᾳ &c.

2 Εὐμελὴς) Εὐρυθμος. V. Συνετή. G. (Εὐριθμος male edit.)

nere. Unus quidem illorum aliquis a Musis statim initium
 fecerat, precatus Deas, ut manum scriptioni secum ad-
 moveant. Vides, quam concinnum principium, & conve-
 niens historia, quaeque tale orationis genus deceret. Tum
 paulum ingressus Achilli quidem nostrum principem com-
 parabat, Therisitae autem regem Persarum, ignarus, tan-
 to sibi praestantiorum futurum fuisse Achillem, si Hec-
 torem potius, quam Therситеm, interemisset, & si ante qui-
 dem fugisset fortis aliquis, hunc autem egisset multum prae-
 stantior alter. Deinde subiunxit de se encomium quoddam,
 quamque dignus scriptor tam claris factis contigisset. Iam
 vero progressus Miletum laudabat patriam suam, subii-
 ciens, melius hac in re facere se, quam Homerum, qui
 mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine prooe-
 mii pollicebatur totidem verbis & dilucide, se elaturum in
 maius res nostras, barbaros autem bello, quantum posset,

καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας
 οὕτως, αἷτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιὼν· ὁ γὰρ
 θεο. dial. 1. 1. μαρῶτατος, καὶ κάκιστ' ἀπολούμενος Οὐολόγεσος,
 ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε. οὗτος μὲν, τοιαῦτα.
 15 Ἔτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ
 ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκείνος, σὺν τῷ
 ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἀπασῶν,
 καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσιν· ὅρα γὰρ, Κρε-
 πέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηίουπολίτης, συνέγραψε
 τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέ-
 μησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς ξυνοισταμένου
 ὥστε μετὰ γε τοιαύτην ἀρχὴν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέ-
 γοιμι, ὅποια ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον
 αὐτὸν ῥήτορα παραστήσάμενος; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοι-
 μὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρουμένοις, ἐπήγαγε, παρὰ
 Θουκυδίδου χρησάμενος ὅλον ἄρδην, πλὴν μόνου τοῦ Πε-

8 Καὶ ἐσπέριος καρποῦ) Γραι. Κρεσπέριος. G.

& ipsum oppressurum: atque incipiebat hoc modo histo-
 riam, simul causas belli incepti persequens, *Impurissimus*
enim, qui que pessime pereat! Vologesus, bellare coepit propter cau-
sam eiusmodi. Hic quidem talia. Alius vero, summus Thu-
 cydidis imitator, praeclare ad exemplum illud suum com-
 positus, etiam initium, ut ille, a suo nomine fecerat, sua-
 vissimum omnium exordium, & quod thymum Atticum
 redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopolitanus;*
descripsit bellum Parthorum & Romanorum, ut inter se pugna-
rent; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum est. Ut post
 tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Arme-
 nia concionatus sit, in medium producto ipso Corcyraeo-
 rum oratore? aut qualem Nisibenis, qui Romanas partes
 non essent secuti, pestilentiam immiserit, sumtam mutuo
 confertim totam a Thucydide, excepto solo *Pelasgico*, &

λασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς οἱ τότε
λοιμώξαντες, ὤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας
ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βα-
σιλέως γῆν τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν.
ἐγὼ γ' οὖν θάπτοντα αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τοὺς ἀθλίου
Ἀθηναίους ἐν Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα
ἀπελθόντος ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς
πολὺ νῦν ἐστὶ, τὸ οἶεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου
εἰκότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου
λέγοι τις, μικρὰ καὶ κεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, οὐ
δὲ αὐτὴν, νῆ Δία, καὶ κεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. ὁ γὰρ
αὐτὸς οὗτος συγγραφεὺς, πολλὰ καὶ τῶν ὅπλων, καὶ
τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὐ-
τως ἀνέγραψε, καὶ τάφρον, ὡς ἐκεῖνοι, καὶ γέφυραν,
καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ μοι ἐννόησον ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς
ιστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδῃ πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττι-

7 Τὸ γὰρ ---) Οἷος πανταχοῦ τῇ γαλοῖᾳ ἐνευδοκίμων ὁ κατάρκτος
οὗτος. M.

longis munitiionibus, in quibus habitabant, qui tum labora-
verant pestilentia? Ceterum etiam inceperat ab Aethiopia, ita
ut deinde in Aegyptum descenderet, & in regis terras multas;
& bonum factum, quod in illis mansit. Equidem sepe-
lientem illum in Nisibi miseros Athenienses relinquens dif-
cessi, cum accurate nossem, quae etiam post meum dif-
cessum dicturus erat. Nam rursus hoc etiam valde frequens
nunc est, uti putent, hoc esse Thucydideis similia dicere,
si quis paucis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam mi-
nuta illa, *Ut ipse quoque dicas, Non propter eandem, profecto,*
Et illa parum aberat quin omitterem. Idem enim hic scriptor
multa etiam armorum & machinarum genera, ut Roma-
ni illa nominant, ita retulit, & *fossam*, ut illi, & *pontem*, &
similia *dixit*. Et cogita mihi, quae sit historiae dignitas, &
quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica ista

ἡλον. γραμ. 16 καὶ ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκεῖσθαι, ὥστ-
 ην. δις. Εἰς περὶ τὴν πορφύραν ἐπικοσμοῦντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ
 1. 2. 18. 16 πάντως συναδόντα. Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν

γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζόν,
 καὶ χαμαιπετές, οἷον καὶ στρατιώτης ἂν τις τὰ καθ'
 ἡμέραν ἀπογραφόμενος, συνέβηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπη-
 λός τις συμπερινοστών τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μετριώ-
 τερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν,
 οἷος ἦν, ἄλλω δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν
 μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς. τοῦτο μόνον ἤτιασά-
 μην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώ-
 τερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην· Καλλι-
 μόρφου ἱατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἑκτῆς ἱστοριῶν Παρ-
 θικῶν, καὶ ὑπεέγραπτο· ἐκάστη ὁ ἀριθμός. καὶ, νῆ
 Δία, καὶ τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν, οὕτω σύν-
 αγαγὼν οἰκείον εἶναι ἱατρῶ ἱστορίαν συγγράφειν, εἵγε

interposita esse, quae purpurae instar ornatum addant, ac
 decentiam, omninoque consentiant. Alius vero quidam ex
 illo numero, commentarium eorum, quae gesta fuerant,
 nudum scripto congerens, pedestrem valde & humilem,
 composuit, qualem etiam miles fecerit, quae fiunt quoti-
 die, describens, aut caupo aliquis oberrans cum exercitu:
 Verum enimvero tolerabilior sane hic idiota erat, ipse
 quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto
 homini, & tractandae historiae perito, laborem praecepe-
 rit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat li-
 bros suos, stilo magis, quam pro fortuna librorum, tragi-
 co, Callimorphi, medici sextae contariorum, historiarum Parthi-
 carum; & subscriptus erat uniuscuiusque libri numerus.
 Etiam, me Iuppiter, prooemium supra modum frigidum
 fecit, hac ratione concludens, familiare esse medico scribere

ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰάδῃ γράφειν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μετέλθεν, ἰατρεῖν μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ ὁκόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδίαστα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ τριόδου. Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν 17 ὄνομα ἐν Ἀθανεῖ κείσθω, τὴν γνῶμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρῶν ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ εὐθύς ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ προοιμίου περιόδῳ, συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μετὰ μικρὸν, ἄλλος συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον. τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια Φορτικά, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· οὐκ

historiam, siquidem Aesculapius ipse sit Apollinis filius, Apollo autem musagetæ & eruditionis omnis princeps: & quod, cum incepisset Ionica consuetudine scribere, nescio quo consilio ad communem subito transit, ἰατρεῖν dicens & πείρην, & ὁκόσα, & νοῦσοι· reliqua vero, quae in usu multitudinis sunt, & pleraque, qualia petuntur e trivio. Si vero me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscuro iaceat; dicam vero consilium, & libros nuper Corinthi editos, spe omni praestantiores. In principio enim, statim prima prooemii periodo, interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, solum nempe sapientem decere historiam scribere. Deinde, paucis interiectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quaestiones compositum ipsi fuerat prooemium. Adulationis hic fuit ad fatietatem, laudes importunae, & plane parasiticae; neque illae tamen ex-

ασυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα καὶ κεῖνα. καὶ μὴν καὶ κεῖνο Φορτικὸν ἔδοξε μοι, καὶ ἥκιστα Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πάῳωνι πολὺ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προσιμῷ εἰπεῖν, ὥς ἐξαίρετον τοῦτο ἔξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, οὕγε τὰς πράξεις καὶ Φιλόσοφοι ἤδη

18 ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν. Καὶ μὴ
οὐδ' ἐκείνου ὅσιον ἀμνημονεύσαι, ὃς τοιάнд' ἀρχὴν ἤρξα-

ἔρχομαι ἑρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων· καὶ
 μικρὸν ὕστερον ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι κακῶς· καὶ
 πάλιν ἦν Ὀσρόης, τὸν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρὴν ὀνυμέουσι·
 καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. ὁρᾷς, ὅμοιος οὗτος ἐκείνῳ,
 παρ' ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδῃ, οὗτος δὲ, Ἡροδότῳ εὖ μά-
 19 λα ἑώκει. Ἄλλος τις αἰσίδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θου-
 κυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτοῦ, πά-
 σας πόλεις, καὶ πάντα ἔρη, καὶ πεδία, καὶ ποταμούς

6 Τὸ γὰρ τοιοῦτον) Γραι. τῷ γὰρ τοιούτῳ ἔδει. G.

tra fyllogisfumum, fed interrogatae & collectae ipfae etiam. Verum illud quoque importunum mihi videbatur, & minime virum philosophum, & barbam canam prolixamque decens, quod in prooemio dixit, *illud eximium habiturum nostrum principem, cuius actiones etiam philosophi scribere iam dignentur*. Tale quid enim, si modo omnino veri quid subest, nobis existimandum relinquere potius oportebat, quam ipsum dicere. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere illius, qui hoc coepit exordio: *Venio dicturus de Romanis & Persis*. Et paulo post, *debebat enim Persis male evenire*. Et rursus, *erat Ofroës, quem Graeci Oxyroën appellant*. Et alia id genus multa. Vides, similis hic illi alteri, nisi quod iste quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat similis. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem similis ipse quoque, aut paulum illo melior, qui urbes omnes, & omnes montes, & campos & fluvios diser-

ἐρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς
 ᾤετο· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψει·
 τοσαύτη ψυχρότης ἐνὴν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ
 τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν. ἡ γοῦν ἀσπίς ἡ τοῦ αὐτο-
 κράτορος, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ
 Γοργῶν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ
 κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώνη ἱριοειδής,
 καὶ δράκοντες ἐλικηδόν, καὶ βοστρυχηδόν. ἡ μὲν γὰρ
 Οὐολογέσου ἀναξυρίς, ἡ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ἡρά-
 κλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπ' αὐτῶν ἕκαστον τούτων, καὶ ὅλα ἦν
 ἡ Ὀσρόου κόμη, διανέοντος τὸν Τίγρητα, καὶ ἐς οἶον ἄν-
 τρον κατέφυγε κίττου, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς
 ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων
 αὐτό· σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς
 οὐκ ἄνευ αὐτῶν, ἤδειμέν τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων. Ὑπὸ 20
 γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις, ἡ ἀγνοίας τῶν
 λεκτέων, ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκ-

tissime elocutus fuerit, & vehementissimum, ut putabat,
 illud, *In hostium capita malorum depulsor vertat!* Tantum fri-
 gus inerat supra Caspiae nives & glaciem Gallicam. Chy-
 peus igitur imperatoris toto vix libro ab illo descriptus est,
 & Gorgo in umbone, & oculi illius ex caeruleo & albo ac ni-
 gro, & balteus colore iridis, & dracones flexi in capreolos, & in
 cincinnos plexi. Volgesi quidem bracciae, aut frenum equi,
 Hercules, quot millia versuum singula horum occupant! &
 qualis caesaries Osrois fuerit, cum Tigrin transiret: & in
 quale antrum confugerit, hederæ & myrti & lauri, inge-
 nio sibi suo implexarum, & umbrosum illud undique fa-
 cientium. Vide, quam ista sint necessaria historiae, & quam
 sine istis nihil intellexissemus eorum, quae ibi gesta sunt!
 Prae imbecillitate enim in utilibus recte versandi, aut igno-
 rantia dicendorum, ad tales regionum & antrorum descri-

Φράσεις τρέπονται· καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, εὐίκασιν οἰκέτη νεοπλούτῳ, ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι, ὃς οὔτε τὴν ἐσθλὴν οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδήσας πολλάκις, ὀρνίθων, καὶ σுவείων, καὶ λαγῶν προκειμένων, ὑπερεμπίπλεται ἔτνους τινός, ἢ ταρίχου, ἔστ' ἂν διαρραγῇ ἐσθίων. οὗτος δ' οὖν, ὃν προεῖπον, καὶ τραύματα συνέγραψε πᾶν ἀπίθανον, καὶ θανάτους ἀλλοκότους· ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τὸν μέγαν τραβείς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε· καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἰκοσι τῶν πολεμίων ἐξέθανον. ἔτι δέ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μὲν, καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων ἐπιστολαῖς εἰφέυσατο. ἐπὶ γὰρ Εὐρώπῳ, τῶν μὲν πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ, καὶ τριάκοντα, καὶ ἐξ πρὸς διακοσίους· Ῥωμαίων δέ,

ὁ Ὑπερεμπίπλεται ἔτνους) Ἀττικὴ ἢ σύνταξις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ ἔφα-

γον, Φασί, τοῦ ἄρτου, καὶ κατὰ γὰρ τοῦ χρονίου. Ἔτνος πᾶν ὅσπριον ἐρικχίν. V.

ptiones confugiunt, & cum in multas magnasque res incidunt, similes sunt servo divitiarum infueto, creta nuper demum domini sui hereditate, qui neque vestis novit quemadmodum induenda sit, neque ex more cibum capere; sed irruens saepe, cum tamen aves, & suillae, & lepores appofiti sint, in pulmentum aliquod aut salfamentum, usque eo oppletur, ut ne rumpatur *metus sit*. Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera descripsit omnino improbabilia, & mortes absurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus statim exspiraverit; &, ut inclamante solum Prisco duce, septem & viginti hostium mortui sint. Insuper etiam in caeforum numero, idque etiam praeter scripta in principum epistolis, mentitus est. Ad Europum enim hostium quidem cecidisse trecenties & septuagies mille ducentos & sex;

μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἐννέα. ταῦτα οὐκ οἶδα εἰ τις ἂν εὖ φρονῶν, ἀνάσχοιτο. Καὶ μὴν καὶ κεῖνα 21 λεκτέον, οὐ μικρὸν ὄν. ὑπὸ γὰρ τοῦ κομιδῇ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν Φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβεστάτον, ἤξιωσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικόν, ὡς Κρόνιον μὲν, Σατουρνῖνον λέγειν, Φρόντιν δέ, τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δέ, τὸν Τιτιανόν, καὶ ἄλλα πολλῶ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς οὗτος, περὶ τῆς Σεβηριανοῦ τελευτῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι αὐτὸν, ἀπαθάνοι δὲ ἀνὴρ, σιτίων ἀποσχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῶ ἀλυπτότατον δοῖται τὸν θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο πᾶν, τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιτοι δέ, καὶ ἑπτὰ διαρκοῦσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦθ' ὑπολάβοι τις, ὡς Ὀσρόης εἰστήκει περιμένων ἐστ' ἂν Σεβηριανὸς λιμῶ ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ

6 Σατουρνῖνον λέγειν) Σάτουρνον γὰρ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν. V.

Romanorum vero solos duos, faucios autem factos novem. Haec nescio an sanae mentis aliquis ferat. Verum illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Prae nimio Atticisimū studio, & accuratissimae circa linguam puritatis, ausus est talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu scripsit, decēptos esse alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periisse autem virum inedia: hoc enim molliissimum mortis genus illi visum: ignorans, totum, quod ille passus est, trium, puto, dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam septem dies durare multos; nisi quis hoc putet, stetisse Osroen exspectantem, dum fame periret Severianus, & ob id ipsum per septem dies non supervixisset.

22 ἐπὶ γὰρ διὰ τῆς ἐβδόμης. Τοὺς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὧς καλὸν Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, που ἂν τις θεῖη, τοὺς λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανή, τὸ τεῖχος δὲ πεσόν, μεγάλως ἐδούπησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας· Ἐδέσσα μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὀπλοῖς περιεσμαραγέτο, καὶ ὄττοβος ἦν, καὶ κίναβος ἅπαντα ἐκείνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ὧς τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἴτα μεταξὺ οὕτως εὐτελεῖ ὀνόματα, καὶ δημοτικά, καὶ πτωχικά πολλά παρενέβιβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχεύοντα, καὶ, ἤδη λελουμένοι περὶ αὐτοὺς ἐγίγνοντο, καὶ τὰ τοιαῦτα ὥστε τὸ πρᾶγμα εἰκόσ ἐῖναι τραγωδῶν, τὸν ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβατοῦ ὑψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, πατέρῳ

23 δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ. Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἰδοὺς ἂν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικά, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμα-

6 Ὀττοβος ἦν καὶ κίναβος.) Ἦτοι κρέτος καὶ θέρυβος, καὶ φόφος. ὡσαύτως καὶ κίναβος. G.

se. Eos vero quo quis loco ponat, iucundissime Philo, qui poëticis in historia verbis utuntur, deditque stridorem machina, procumbensque murus tonuit vehementer? Et rursus in alio libro praeclaræ historiae, *Edeffa* quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuere & tumultus illa omnia. Et, *Dux versat sub pectore curas*, qua maxime ratione ad muros accedat. Deinde inter haec vilia adeo nomina, & plebeia, & mendicorum propria, multa inculcata erant, *Epistolavit campidulor domino*, &, *Milites mercabantur illa*, quibus indigebant, &, *Iam loti ad illos aderant*, & similia: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat. Ac videas, etiam alios, prooemia quidem splendida & tragica & ad excessum usque longa scribentes, ut speres, te mira quanta

τὸν Ξενοφῶντα οὕτως ἀρξάμενον, Δαρείου καὶ Παρυσά-
τιδος παῖδες γίνονται δύο· καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν
οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμιά ἐστι λεληθότα τοὺς
24 πολλοὺς, ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν. Καίτοι ταῦτα πάντα
φορητά ἐστίν, ὅσα ἢ ἐρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως
ἀμαρτημάτων ἐστὶ· τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς
ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθ-
μοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς γοῦν οὕτω ραθύ-
μως συνήγαγε τὰ πράγματα, οὔτε Σύρῳ τινὶ ἐντυ-
χῶν, οὔτε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῶν ἐπὶ κουρείων τὰ
τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε περὶ Εὐρώπου
λέγων, οὕτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὐρώπος, κεῖται μὲν ἐν τῇ
Μεσοποταμίᾳ, σαβμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα,
ἀπώκισαν δ' αὐτὴν Ἐδεσσαῖοι· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρη-
σεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμώσατα,
αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ

7 Παρασάγγας) Εἶδος μέτρου
Περσικοῦ ὃ ἐστὶ στάδια λ'. V.

15 Τὰ Σαμώσατα) Σημειῶν ὅτι
Σαμοσατίδης ὁ Λουκιανός. V.

tem, qui ita coeperit, *Darii & Parysatidis filii nascuntur duo*;
& alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quaedam, quae
vim prooemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant,
ut monstrabimus alias. Verumtamen illa omnia tolerabi-
lia sunt, quaecunque aut elocutionis, aut constructionis
reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca, non pa-
rafangis modo, sed integris mansionibus, cui rerum bo-
narum simile est? Unus quippe eorum adeo supine res con-
gessit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, ne-
que, quod est in proverbio, in constrinis talia fabulantes
audisse, ut de Europo verba faciens ita dicat, *Europus vero*
sita est in Mesopotamia, mansiones duas ab Euphrate remota;
condiderunt illam Edesseni. Neque satis hoc illi fuit, verum
etiam Samosata, patriam meam, ipse vir fortis eodem in li-

ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περιωρίσθαι αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἐκατέρωθεν ἐν χρωῇ παραμειβομένων, καὶ μονοουχὶ τοῦ τείχους ψαυόντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογοίμην, ὡς οὐ Παρθυαίων, οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με Φέρων ὁ θαυμαστός συγγραφεὺς ἀπώκισε. Νῆ Δία, καὶ κεῖνο κομιδῇ πιθανόν 25 περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. οὔτε γὰρ ξίφει ἐβελῆσαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε Φαρμάκου πιεῖν, οὔτε βρόχον ἄψασθαι, ἀλλὰ τίνα θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικόν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπώματα ὑάλᾃ, τῆς καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωστο, κατὰξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, ἐνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα

15 Σκύφων) Ὁ σκύφος ἀρσενικῆς. G.

bro sublaram, sua cum arce & munitionibus transtulit in Mesopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, & tantum non ipsa aluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, si nunc causam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me esse, neque Interamnium hominem, quibus me correptum scriptor admirabilis novum colonum adscripsit. Illud etiam, Mehercule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, interposito iureiurando, dixit, se profecto audisse quendam eorum, qui ex ipso facto aufugerint. Neque enim ferro illum voluisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, & ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum, & fragmentorum uno usum ad caedem, inciso vitri

τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. οὕτως οὐ ξιφίδιον, οὐ λογχάριον
 εὔρεν, ὡς ἀνδρείος γε αὐτῷ καὶ ἡρώϊκός ὁ θάνατος γέ-
 26 νοιτο. Εἴτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς
 πρώτοις τοῦ πολέμου ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσα-
 το χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς
 πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θου-
 κυδίδην, ἡ ἄμιλλα. θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγα-
 λοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφρανίον τινα
 Σίλωνα ἐκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς
 τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρήτορευσεν αὐτῷ, ὥστε μετὰ
 τὰς Χαρίτας πολλὰ πάνυ δακρῦσαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος·
 καὶ μάλιστα ὅποτε ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφρανίος, ἐπὶ τέλει τοῦ
 λόγου δακρύνων ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ, ἐμέμνητο
 τῶν πολυτελεῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἴτα
 ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. σπασάμενος γὰρ
 τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ, καὶ ὡς Ἀφρανίον εἰκὸς ἦν, πάν-

7 Θάψας) Παύου, ταλαίπωρε, ἱκανῶς σοι πίπαισται. μέχρι πόσου
 διαγιγασκίς τοὺς καταράτους; M.

ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit,
 ut certe virilis illi & heroica mors contingeret. Deinde
 quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit pri-
 mis illis in bello mortuis; ipse quoque existimavit, dicen-
 dum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum
 Thucydide, penes quem tamen nulla causa est illorum in
 Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit
 Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Si-
 lonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui ta-
 lia ac tanta de illo declamat, ut, ita mihi Gratiae! multum
 fane lacrimarum risus mihi excusserit, & maxime, cum ora-
 tor Afranius in peroratione, lacrimans cum eiulatione ma-
 ximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coena-
 rum, atque propinationum, deinde sumtam ab Aiace fa-
 bula coronidem imponit. Stricto enim ense generose fane,

των ὁρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρήτορεύε· καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἅπαντας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερεπαινέσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ τᾶλλα μὲν αὐτοῦ κατεγίγνωσκον, μονονουχὶ ζωμῶν καὶ λοπάδων μεμνημένου, καὶ ἐπιδακρύοντος τῇ τῶν πλακούντων μνήμῃ· τοῦτο δὲ μάλιστα ἠτiasάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας, ἀπέθανε. Πολλοὺς δὲ καὶ 27 ἄλλους ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι, ὦ ἐταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ἐπιμνησθεῖς, ἐπὶ τὴν ἑτέραν ὑπόσχεσιν ἤδη μετελεύσομαι, τὴν συμβουλήν, ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἱ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιολογούμενα παραλείπουσιν, ἢ παραθέουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα

λεγ. ἡ δὲ ἀποθ. τῆς 11. 8. ἢ ἢ αὐτὸς ποιεῖται.

& ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum se interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praesentes, omnes admiratos esse, & supra modum laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non iusculorum & patinarum meminisset, illacrimareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum incusabam, quod non interfecto antea scriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est. Ceterum multos etiam alios similes huiusce, cum enumerare tibi, sodalis, possim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promissum meum iam transibo, ad consilium, quomodo quis scribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praetermittunt aut transcurrunt; prae incitibus vero, & pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignorance, minima quaeque

πάνυ λιπαρῶς καὶ Φιλοπόνως ἑρμηνεύουσιν ἐμβραδύ-
νοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν
ὅλον κάλλος, τοσοῦτον καὶ τριῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ'
ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγοῖτο· τοῦ ὑποποδίου
δὲ, τό, τε εὐθυεργές καὶ τὸ εὐξέστον θαυμάζοι, καὶ τῆς
κρηπίδος τὸ εὐρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μετὰ πολλῆς
28 Φροντίδος διεξιῶν. Ἐγὼ γ' οὖν ἤκουσά τινος, τὴν μὲν ἐπ'
Εὐρώπῃ μίχην ἐν οὐδ' ὅλοις ἑπτὰ ἔπεσι παραδραμόν-
τος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος ἀναλωκότος εἰς
ψυχράν καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν· ὡς Μαῦ-
ρός τις ἱππεὺς, Μαυσάκας τούνομα, ὑπὸ δῖφους πλα-
νώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρους τινὰς τῶν
ἀγροίκων, ἄριστον παρατιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶ-
τα, ἐκεῖνοι φοβηθεῖεν αὐτὸν, εἴτα μέντοι μαθόντες ὡς
τῶν φίλων εἶη, κατεδέξαντο, καὶ εἰστιάσαντο· καὶ γὰρ
τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτὸν ἐς τὴν
Μαύρων, ἀδελφοῦ αὐτῶ ἐν τῇ γῇ στρατευομένου. μῦθοι

copiose admodum studioseque enarrant, diuque in iis im-
moranantur. Velut si quis Olympii Iovis totam quidem pul-
chritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, ne-
que laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, scamil-
lum vero, quod ita ad normam exactius & politus sit, ad-
miretur, & baseos proportionem; eaque multa cum cura
persequatur. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem
ad Europum vix septem totis versibus percurreret, vigin-
ti autem vel amplius mensuras aquae [clepsydras] impen-
deret in frigidam & nihil ad nos pertinentem narrationem,
ut Maurus aliquis eques, Mausacas nomine, prae siti per mon-
tes oberrans, Syros quosdam rusticos deprehenderit, qui prandium
sibi apposuerant, atque ut initio illi pertimuerint, deinde autem,
cognito, amicum esse, acceperint convivio: etenim forte quendam
illorum & ipsum in Maurorum terra peregrinatum esse, quod suus

τὸ μετὰ τοῦτο μακροὶ, καὶ διηγῆσεις, ὡς θηράσειεν αὐ-
 τὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας πολ-
 λούς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένους, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλί-
 γου δεῖν καταβρωθεῖν, καὶ ἡλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν *Philosoph.*
 Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφείδως τὰς *p. xi.*
 ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελά-
 σεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ φύλακας, καὶ ἀν-
 τιφύλακας, ἄχρι βαθείας ἐσπέρας ἐφειστήκει ὁρῶν
 Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμε-
 γέβεις ἀξίους ὠνούμενον. εἰ δὲ μὴ νύξ κατέλαβε, τάχα
 καὶ συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ, ἥδη τῶν σκάρων ἐσκευα-
 σμένων· ἅπερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ,
 μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ρω-
 μαίοις ἀφόρητος, εἰ Μανσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ
 εὖρε πιεῖν, ἀλλ' ἀδειπνος ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον.
 καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ γελοιότερα ἐκὼν ἐγὼ νῦν

10 Ἀξίους) Εὐάνους. G.

*frater in ea regione militaret. Hinc fabulae longae, & narra-
 tiones, quomodo ipse in Mauritania venatus esset, & ut vidis-
 set elephantas multos una pascentes, & ut parum absuerit, quin a
 leone devoratus esset, & quantos Caesareae pisces emerit. Et hi-
 storicus admirabilis, omiffis tantis caedibus, quae circa Eu-
 ropum factae sunt, & invasionibus, & induciis necessariis,
 & custodibus, & his oppositis custodibus aliis, ad feram
 usque vesperam absuit, dum videt Malchionem Syrum Cae-
 sareae scaros ingentes vili pretio ementem: nisi vero nox
 oppressisset, forte etiam coenaturus cum illo erat, scaris
 iam paratis. Quae nisi cum cura scripta essent in historia,
 magna nos ignorassemus, & iactura Romanis intoleranda
 fuisset, si Mausacas Maurus sitiens, quod biberet, non in-
 venisset, sed incoenatus in castra rediisset. Quamvis quot
 alia longe magis ridicula prudens ego nunc praetermitto!*

παρήμι; ὡς καὶ αὐλητρίς ἦκεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδωσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίωνι λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μανυσάκᾳ πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς ἐπ' Εὐρώπῃ μάχης, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἂν τις εἴποι τοὺς τοι-

29 αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ρίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. Ἄλλος,

ὦ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα *Feily relic*
ἐκ Κορίνθου πρόποτε προβεβηκώς, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν *Alcy*
ἀποδημήσας, οὐτ' γὰρ Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὥδε *n. 229*
ἤρξατο μέμνημαι γάρ' ὅτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. *84 599*

Virgine 52. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. καὶ οὕτως ἀκρι-
βῶς ἅπαντα ἐωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν
Παρθυσαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους
γὰρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δράκοντας παρμε-
γέθειν εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν
Ἰβηρίαν· τούτους δὲ, τέως μὲν ἐπὶ κοντῶν μεγάλων ἐκ-

*ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, & uti dona alter
alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibu-
lam Mausacae, multaue alia ex hoc genere, ipsa nempe
proelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales
rosam quidem ipsam non videre, spinas vero illius, radici
proximas, accurate considerare. Alius, mi Philo, valde ipse
etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protu-
lisset unquam, neque Cenchreas usque discessisset, certe ne-
que Syriam vidisset, neque Armeniam, ita, memini enim,
exorsus est, Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi,
non quae audiui. Atqui ita accurate viderat omnia, uti dice-
ret, dracones Parthorum (est vero hoc illis numeri signum:
mille enim, puto, milites draco ducit) vivos esse serpentes in-
genti magnitudine, qui nascantur in Perside paulo supra Iberiam.
Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsisque ferri,*

δεδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυ-
 νόντων, δέος ἐμποιεῖν· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὴν ὁμοῦ
 ἴωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιάσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέ-
 λει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλ-
 λους, περισπειραθέντων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγ-
 κλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφροσὺς ὁρᾶν αὐτὸς, ἐν ἀσφαλεῖ
 μέντοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενος τὴν σκοπὴν. καὶ
 εὖ γε ἐποίησε, μὴ ὁμοσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ
 ἂν ἡμεῖς θαυμαστόν οὕτω συγγραφέα νῦν εἴχομεν, καὶ
 ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ
 τούτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ, καὶ
 ἐτρώθη περὶ Σοῦραν, ἀπὸ τοῦ Κρανείου δηλονότι βαδίζων
 ἐπὶ τὴν Λέρνην. καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγί-
 νωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδόντων ὅτι μὴδὲ κατὰ τοίχου γε-
 γραμμένον πόλεμον ἐώρακει. ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκείνους γε
 ἤδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ κατα-

12 Βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρνην) Ἀπόλλοιο, μισρὲ, αὐτῇ γελοιοποιεῖ καὶ
 εἰρωνεία. G.

*ac e longinquo, dum invadant, terrorem iniicere. In ipsa autem pu-
 gna, inquit, cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Ita-
 que multos nostrorum ita devoratos, & alios, cum spiris illos suis
 complexi essent dracones, suffocatos elisosque. Haec vero ex propin-
 quo se vidisse ipsum, in loco tuto de altissima arbore speculantem.
 Et bene fane fecit, quod non ex propinquo congressus est
 bestiis; alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis
 carendum esset, qui manu etiam sua magnifica quaedam
 & clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericu-
 la subiit, & vulneratus est circa Suram, qui videlicet lon-
 gissimum iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corin-
 thiis audientibus recitavit, qui accurate scirent, illum ne
 pictum quidem in pariete bellum vidisse. Sed neque arma
 ille novit, neque machinas, quales sint, neque acierum*

λοχισμῶν ὀνόματα. πάνυ γοῦν ἔμελεν αὐτῷ πλαγίαν
 μὲν τὴν ὀρβίαν Φάλαγγα, ἐπὶ κέρασ δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ
 30 μετώπου ἄγειν. Εἷς δὲ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς
 ἐς τέλος τὰ πέπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συ-
 ρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ Τίγρητι, τὰ ἐν
 Μηδίᾳ, πεντακοσίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεσι περιλαβὼν, συνέ-
 γραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφεῖναι
 Φησί. τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ
 βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχianoῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερο-
 νίκου (δῶλινον γάρ που, οἶμαι, ἐν παισὶ νενικῆκει) τῶν
 ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν Μηδίᾳ Ῥω-
 31 μαίοις νῦν πραχθέντων ἀφ᾽ ἡγήσεως. Ἦδη δ' ἐγὼ τιнос καὶ
 τὰ μέλλοντα συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν
 Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν, ὡς παραβλη-
 θήσεται τῷ λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸν τριπλόητον ἡμῶν
 Θρίαμβον· οὕτω πάνυ μαντικῶς ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν
 5 Ἐν Μηδίᾳ) Μεσοποταμίᾳ. V. 16 Θρίαμβ.) Θρίαμβος ἐπιδεικνύμενος. G.
 aut ordinum struendorum nomina. Etenim, quasi hoc age-
 ret, *directum aciem* vocat *obliquum agmen*: in cornu vero ducere
 dicit, quod est *ducere in frontem*. Unus autem aliquis prae-
 clarissimus, res ab initio inde ad finem usque gestas omnes,
 quaecunque in Armenia, quae in Syria, quae in Mesopo-
 tamia, quae ad Tigrim, quae in Media *acta sunt*, quingentis
 non totis versibus complexus descripsit. Idque ubi fecit,
 historiam ait scripsisse. Titulum tamen, parum abest quin
 maiorem libro, inscripsit eiusmodi, Antiochiani, in sacro
 Apollinis certamine victoris, (cursu, credo, aliquando, puer
 vicerat) eorum, quae in Armenia, & Mesopotamia, & Me-
 dia a Romanis modo gesta sunt, enarratio. Iam vero au-
 divi etiam, qui futurarum rerum historiam scripserat, &
 captivitatem Vologesi, & Osrois caedem, ut leoni obii-
 ciendus sit, & super omnia desideratissimum nobis trium-
 phum. Sic vaticinantis simul furore instinctus ad finem iam

ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὥκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μέντοι ἐπισκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὀμόνοϊαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πραχθησόμενα, ὑπέσχετο ἤδη γράψειν, καὶ τὸν περίπλουν τῆς ἔξω θαλάσσης, καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντάσσεται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες οὗτοι ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν ποταμόν· ὃ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πᾶς δέξονται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀπὸ Μουζούριδος, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ἐπιστελεῖ. Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδεύ- 32

7 Κορύζης) Κόρυζα ἡ μεταρραμένη καὶ μυζῶσα. G.

scriptionis properavit. Verum etiam urbem iam in Mesopotamia condidit, *magnitudine maximam*, & *pulchritudine pulcherrimam*: illud vero adhuc considerat & consulit, utrum *Victoriam* illam appellare fas sit, an *Concordiam*, an *Pacificam*. Et istud quidem nondum iudicatum est, & adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, & puita mala atque mucro historico oppleta. Ea vero, quae apud Indos aliquando gerentur, iam scripturum se recepit, externique maris circuitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed prooemium Indicae iam compositum est: ac tertia legio, & Galli, & Maurorum pars exigua duce Cassio, omnes iam Indum flumen traiecerunt. Quid vero facturi sint, aut elephantorum quomodo sint impetum excepturi, ea non ita multo post nobis admirabilis scriptor Muzuride aut ab Oxydracis perscribet. Talia multa prae

σίας ληρούσι, τὰ μὲν ἀξιόρατα οὐδ' ὀρώντες, οὐτ' εἰ
 βλέποιν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοοῦντες δέ,
 καὶ ἀναπλάττοντες, ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν,
 φασίν, ἔλθῃ. καὶ ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἐτι σεμνου-
 νόμιοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς ἐπιγραφαῖς· καὶ γὰρ
 αὐ καὶ αὐται, παγγέλοιοι τοῦ δεινὸς Παρθικῶν νικῶν,
 τοσάδε καὶ αὐ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος
 δηλονότι. ἄλλος ἀστείότερον παραπολύ. ἀνέγνων γὰρ
 Δημητρίου Σαγαλασέως Παρθονικικά· οὐδ' ὡς ἐν γέ-
 λωτι ποιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶψαι τὰς ἱστορίας οὕτω
 καλὰς οὔσας, ἀλλὰ τοῦ χρησίμου ἕνεκα, ὡς ὅστις ἀν-
 ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα Φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρ-
 θῶς συγγράφειν οὗτος προσεῖληθε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων
 ἐτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ,
 ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντ-
 33 εἰσάγει. Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἀν ἀκριβῶς

15 Τῶν ἀμείων) Ἄμειον, εἰ μὴ θνητὸν πάντως ἀθάνατον. ἔμμειον, εἰ μὴ
 λευκόν, οὐ πάντως μέλαν, ἀλλ' ἢ φαῖον, ἢ ἐρυθρόν, ἢ πυρρὸν, ἢ τι τοιοῦτο. G.

inscitia delirant, qui digna visu neque viderint, neque si
 viderint, explicare pro dignitate queant; excogitent vero
 & confingant, quidquid in linguam illam importunam, aiunt,
 venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam
 affectant, maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hae
 quoque perquam ridiculae. Alicuius *Parthicarum victoriarum*
tot libri: & rursus *Parthidis primus, secundus*, nempe ut *At-*
thidis. Alius multo etiam urbanus. Legi enim Demetrii Sa-
 galassensis *Parthonica*. Neque vero eo ista commemoro, ut ri-
 diculo habeam, & ludibrio traducam historias ita pulchras,
 verum utilitatis causa: quandoquidem qui haec & horum
 similia fugerit, ille bonam iam partem ad recte scribendum
 adeptus est, vel potius paucis adhuc indiget, si quidem
 vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil est*
medium, alterius sublationem contra inducere alterum. Et sane

ἀνακεκάρθαι, καὶ αἶτε ἀκάνθαι, ὅποσαι ἦσαν, καὶ
βάτοι, ἐκκεκομμένοι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια,
ἤδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἴτι τραχὺ δὴ, καὶ τοῦτο λεῖον
ἐστίν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ αὐτὸν ὡς δεῖξῃς,
οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ἀν, ἀλ-
λά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιόν, καὶ ὃ οὐδεὶς ἀν, ἀλλ'
οὐδ' ὁ Μῶμος μαμήσασθαι δύναίτο. Φημὶ τοῖνυν τὸν 34 Διονύσιον καὶ
ἀρίστα ἱστορίαν συγγράφοντα, δύο μὲν ταῦτα κορυ- V. p. 106. l. 12.
φαῖότατα οἰκοβεν ἔχοντα ἦκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν,
καὶ δύναμιν ἐρμηνευτικὴν τὴν μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς φύ-
σεως δῶρον· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συν-
εχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγεννημένη
ἐστὼ ταῦτα μὲν οὖν ἀτεχνὰ, καὶ οὐδὲν ἐμοῦ συμβου-
λου δεόμενα. οὐ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς
μὴ παρὰ τῆς φύσεως τοιούτους Φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βι-
βλίον· ἐπεὶ πολλοῦ ἀν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον,

area tibi, dicat aliquis, accurate purgata est, atque spinæ,
quotquot erant, & rubi, excisi sunt: rudera aliorum iam
elata, & si quid asperum fuerat, iam laeve est. Itaque iam
ut aliquid ædifices opus est, utque te ipsum ostendas, qui
non evertere modo fortiter aliorum res possis, sed aliquid
ipse etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipse qui-
dem Momus possit reprehendere. Aio igitur, eum, qui
optime scripturus sit historiam, duo quidem ista maxime
capitalia domo ad eam rem afferre debere, prudentiam ci-
vilem & vim eloquendi: alteram quidem ingenii munus,
doceri nescium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, &
perpetuo labore, & antiquorum æmulatione acquisita sit.
Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia
consilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere eos,
quia natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit:
alioquin magni, quin quantivis esset pretii, si refingere, &

εἰ μεταπλάσαι καὶ μετακοσμήσαι τὰ τηλικαῦτα εἰδύ-
 νατο, ἢ ἐκ मोλίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἀργυρον ἐκ
 κασσιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτρο-
 35 Φίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι. Ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆς τέ-
 χνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποιήσιν
 τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρήσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν
 οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ Ἡρόδικος, καὶ Θεών,
 καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστής, οὐχ ὑπόσχοιντο ἂν σοι
 τοῦτον Περδιόκκων παραλαβόντες, εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς
 μητριᾶς ἐρασθεῖς, καὶ διὰ ταῦτα κατεσκληκώς, ἀλ-
 λά μὴ Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρατονίκης ἐκείνης,
 ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, καὶ Θεαγένη τῷ Θασιῷ,

3 Ἡ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον)
 Τίτορμος τῷ βουκόλῳ φασὶ περιτυ-
 χεῖν τὸν Κροταλιάτην Μίλωνα με-
 γαλοφρονούντα διὰ τὴν ῥέμνιν τοῦ
 σώματος. Θεασάμενος οὖν μέγα τὸν
 Τίτορμον τὸ σῆμα, ἐβούλετο λαβεῖν
 αὐτοῦ ἰσχύος πῆρρον. ὁ δὲ Τίτορμος
 ἔλεγε μηδὲν μίγα ἰσχύειν κατα-
 βὰς δὲ εἰς τὴν Εὐννον, καὶ δοιμά-
 τιον ἀποδὺς, λαμβάνει μίγιστον λί-
 θον, καὶ πρῶτον μὲν ἔλκει πρὸς αὐ-
 τόν, εἰτα ἀπαθεῖ, καὶ δις καὶ τρίς
 τοῦτο ἰποῖναι. καὶ μετὰ ταῦτα αὐ-
 τὸν ἔρει ἕως εἰς τὰ γόνατα. καὶ τί-
 λος ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων, ἔφειν
 ὡς ἐπ' ὀργυίας πεντήκοντα, καὶ ἵρι-

ψεν. ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον
 ἐκίνησεν. εἰτα ἐπὶ τὴν ἀγέλην ἦλθεν
 ὁ Τίτορμος, καὶ τὸν μίγιστον ταῦ-
 ρον ἄγριον ὄντα λαμβάνει τοῦ πι-
 δός. καὶ ὁ μὲν ἀποδράνει μὲν ἔπει-
 δεν, οὐ δὲ εἰδύνατο. παριόντα δὲ ἑτα-
 ρον τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ συναρπάσας τοῦ
 ποδὸς ὁμοίως εἶχε. Θεασάμενος ὁ
 Μίλων εἰς οὐρανὸν τὰς χεῖρας τεύνας
 ἔφατο· ὦ Ζεῦ, μὴ καὶ τοῦτον Ἡρα-
 κλῆν ἑτερον ἑσπεiras; ἐντεῦθεν ρηθῆ-
 ναι λόγουσι τὴν παροιμίαν, ἄλλος
 οὗτος Ἡρακλῆς. V.

7 Καὶ Ἴκκος κ. Ἡρόδικος κ. Θ.)
 Γυμνασταὶ περιάνυμοι οὗτοι. Μ.
 Γυμναστής περιάνυμος οὗτος. ed. Cl.

instaurare talia possit, aut ex plumbo aurum facere, vel
 argentum de stanno, aut ex Conone Titormum, aut ex
 Leotrophide Milonem efficere. Sed ubi artis & consilii usus
 est? non ad creanda, quae adeste debent, sed ad usum il-
 lorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus & Herodi-
 cus, & Theon, & si quis alius exercitor, non promiserint
 tibi assumptum hunc Perdiccam (si modo hic est ille, qui
 novercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum con-
 tabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illius de-
 periens) Olympiae victorem reddere, & qui cum Thasō

ἢ Πολυδάμαντι τῷ Σκοτουσσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ
 τὴν δοθεῖσαν ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμνα- μου ἱστορίας. 1.)
 στικῆς παραπολὺ ἀμείνῳ ἀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης.
 ὥστε ἀπέστω καὶ ἡμῶν τὸ ἐπίφθονον τοῦτο τῆς ὑποσχέ-
 σεως, εἰ τέχνην Φαμέν ἐφ' οὗτῳ μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῷ
 πράγματι ἐΦευρηκέσαι. οὐ γὰρ ὄντινούν παραλαβόντες,
 ἀποφαίνειν συγγραφέα Φαμέν, ἀλλὰ τῷ Φύσει συνε-
 τῷ, καὶ ἀρίστα πρὸς λόγους ἡσκημένῳ ὑποδείξειν ὁδοὺς
 τινὰς ὁρὰς, εἰ δὴ τοιαῦται φαίνονται, αἷς χρώμενος,
 θάττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν
 σκοπόν. Καίτοι οὐ γὰρ ἂν Φαίης ἀπροσδεῇ τὸν συνετὸν 36
 εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ
 ἐκιδάριζε μὴ μαθῶν, καὶ ἥλπει, καὶ πάντα ἂν ἡπίστα-
 το. νῦν δὲ μὴ μαθῶν, οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν.
 ὑποδείξαντος δὲ τινος, ῥᾶστά τε ἂν μάθαι, καὶ εὖ μετα-

Theagene, aut Polydamante Scotuffaeo comparari possit :
 verum *hoc promiserit*, se datam sibi materiem aptam natam
 recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope
 artis suae redditurum. Itaque absit a nobis etiam invidenda
 illa promissio, si artem nos dicamus rei ita magnae atque
 difficilis reperisse. Neque enim hoc dicimus, nos quemcun-
 que *de medio* arreptum reddituros historicum; sed ei, qui na-
 tura prudens, & optime ad dicendum exercitatus fuerit,
 ostensuros vias quasdam rectas: siquidem tales videantur
 eae, quas ingressus aliquis celerius faciliusque perfecerit,
 quae oportet, atque ad scopum pervenerit. Neque enim
 hoc dixeris, qui prudens sit, eum nihil indigere arte ac di-
 sciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam ne-
 mine docente pulsaret, & inflaret tibias, ac nosset omnia.
 Iam vero sine disciplina nihil horum manibus effecerit. Ve-
 rum si quis illi ostendat; facileque discat, & bene *deinde*

- 37 χειρίσασαίτο ἐφ' αὐτοῦ. Καὶ τοῖνον καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδοσθῶ, συνιέναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς, ἀλλ' ὅξυ δεδορκῶς, οἷος καὶ πράγμασι χρῆσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν, καὶ, ἢ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγονώς ποτε, καὶ γυμναζομένους ἢ ταττομένους στρατιώτας ἑωρακῶς, καὶ ὅπλα εἰδῶς, καὶ μηχανήματα ἑνια, καὶ τί ἐπὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ μετώπου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἵππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν· καὶ ὅλως, οὐ τῶν κατοικιδίων τις, οὐδ' οἷος πιστεύειν μόνον
- 38 τοῖς ἀπαγγέλλουσι. Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μήτε φοβείσθω μηδὲνα, μηδὲ ἐλπίζετω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς Φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ μισθῷ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπο-

fuo ipse Marte tractet. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militaremque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque & machinas quasdam norit, quidque sit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid sit *procurrere*, aut *circumducere*? verbo, *detur nobis* non aliquis, qui domi desideat, quique credat solum narrantibus. Maxime vero & ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, neque quidquam speret: alioqui malis iudiciis similis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede ius dicentibus. Sed neque curae ipsi sit Philippus oculo privatus ab Astore Am-

λίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἦν δει-
χθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου
σφαγῇ, ὡμᾶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένη, εἰ σαφῶς
ἀναγράφοιτο. οὐδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσεται, μέγα ἐν τῇ
ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὥς μὴ εἰ-
πεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος οὗτος ἦν· οὐδὲ ἡ
σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ
ἱστορῇ, καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τε-
λευτὴν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς
ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί. ἡγήσεται γὰρ (ὅπερ δι-
καιότατον) ὑπ' οὐδενὸς τῶν νοῦν ἔχόντων, αὐτὸς ἔξειν τὴν
αἰτίαν, ἣν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγεννημένα ὡς ἐπρά-
χθη διηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μνηστὴς ἦν·
ὥστε καὶ καταναυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ κατα-
δύων ἐστὶ, καὶ Φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἐκτὸς εἰ
μὴ εὖξασθαι δεόν μὴ τι παρέλιπεν· ἐπεὶ τοί γε εἰ σιω-

Crüger p. 28

phipolite sagittario ad Olynthum; verum qualis est, talis
ostendetur: neque Alexander illum anget, de Cliti caede
crudeliter in convivio facta, si dilucide scribatur; neque
Cleon illum terrebit, multum in concione valens, & re-
gnans in iudiciis, quo minus dicat perniciosum furiosum-
que esse hominem; neque universa Atheniensium civitas,
si Siculas clades enarret, & Demosthenis captivitatem, &
mortem Niciae, & ut sitierint, & qualem aquam biberint,
& ut inter bibendum caesi sint multi. Existimabit enim,
quod res est, a nemine sano vitio sibi datum iri, si, quae
infeliciter aut parum prudenter facta sunt, ea, quemadmo-
dum contingere, enarret: neque enim ipse auctor illorum est,
sed index. Itaque cum navali proelio vincuntur, non ille
est, qui submergit; &, si fugiant, non ille, qui tergis in-
stat. Nisi forte, cum votis opus esset, ea praetermiserit.
Quandoquidem si tacendo illa, aut in contrarium narran-

πήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τὸναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι
 ἐδύνατο, ῥᾶστον ἦν ἐνὶ καλᾷ λεπτῷ τὸν Θουκυδίδην
 ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν ταῖς Ἐπιπολαῖς παρατείχισμα,
 καταδύσαι δὲ τὴν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸν κατάρρα-
 τον Γύλιπον διαπεῖραι μεταξὺ ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀπο-
 ταφρεύοντα τὰς ὁδοὺς καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς
 τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους περιπλεῖν
 Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τῶν πρώτων τοῦ Ἀλκι-
 βιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ
 Κλωθὰ ἀν' ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἀτροπος μετατρέψει.

- 39 Τοῦ δὲ συγγραφέως ἔργον ἐν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο
 δ' οὐκ ἂν δύναίτο, ἄχρῃς ἂν ἡ Φοβῆται Ἀρταξέρην ἰα-
 τρὸς αὐτοῦ ὦν, ἢ ἐλπίξῃ κἀνδὺν πορφυροῦν, καὶ στρε-
 πτὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μι-
 σθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' οὐ Ξενοφῶν αὐτὸ
 ποιήσει, δίκαιος συγγραφεὺς, οὐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ

13 Κἀνδυν) Χιτὼν ὁ Περσικός. V.

do, corrigere potuisset; facillimum erat Thucydidi, tenui
 uno calamo evertere munitionem Epipolis impositam, &
 Hermocratis triremem submergere, & exsecrabilem illum
 confodere Gylipum, dum munitionibus vias & fossis inter-
 cludit; & tandem Syracusanos quidem in Lautumias con-
 iicere, Atheniensibus vero *hoc praestare*, ut Siciliam atque
 Italiam secundum primas spes Alcibiadis navigatione com-
 plecterentur. Verum quae facta sunt, ea, puto, neque Clo-
 tho retro glomerare potest, neque retractare Atropos. Hi-
 storici autem unum opus, ut gesta sunt singula, ita dicere.
 Hoc vero facere non poterit, quamdiu Artaxerxen me-
 tuet, cuius sit Medicus, aut purpuream togam sperabit, &
 torquem auream, & equum Nisaeum accipere mercedem
 suarum in historia laudum. Verum Xenophon hoc non fe-
 cerit, iustus scriptor, neque Thucydides; sed licet privatim

καὶ ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινὸν, καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς ἔχθρας· καὶ Φιλῇ, ὅμως οὐκ ἀφέξεται ἀμαρτάνοντος. ἐν γὰρ, ὡς ἔΦην, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τῶν δ' ἄλλων ἀπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβές, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τοὺς νῦν ἀκούοντας, ἀλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμασιν. Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τῆς τῶν κο- 40
λακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθεῖη, οὓς πάλαι ἡ ἱστορία ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέστραπτο, οὐ μείον ἢ καμω-
τικὴν ἢ γυμναστικὴν. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπο-
μνημονεύουσιν· ὡς ἡδέως ἂν, ἔΦην, πρὸς ὀλίγον ἀνεβίουν,
ὦ Ὀνησίκριτε, ἀποθανῶν, ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ
ἄνθρωποι τότε ἀναγινώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινῶσι,
καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσης· οἶονταί γὰρ οὐ μικρῷ

quosdam oderit, multo sibi magis necessariam iudicabit rem-
publicam, & veritatem pluris faciet, quam inimicitias: &
si quem amet, tamen non parcat peccanti. Unum enim, ut
dixi, hoc historiae proprium est, & soli litandum veritati,
si quis ad scribendam historiam accedat; reliquorum vero
omnium cura abiicienda. Atque in universum, norma una,
& mensura exacta haec est, respicere non ad eos, qui nunc
audiunt, sed ad hos, qui post haec in scriptis nostris versa-
buntur. Si quis vero, quod praesens est, modo observer,
adulatorum merito partibus adscribetur, quos olim histo-
ria ab initio inde non magis, quam exercitatrix ars com-
tricem illam mangonum averfata est. Alexandri quidem illam
quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, in-
quit, *Onesicrite*, vel ad parvum temporis spatium post mortem
meam reviviscerem, audiendi causa, quomodo ista lecturi sint, qui
sum erunt homines. Nunc vero ea si laudant & amplectuntur, mi-

- τινι τῷ δελίατι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστος τὴν παρ' ἡμῶν εὐνοίαν. Ὀμήρῳ γοῦν, καὶ τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγγεγραφέτι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἥδη καὶ πιστεύειν τινὲς ἐπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τίθενται, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. οὐ γὰρ εὐρίσκουσιν οὐ τινος ἔνεκα εἰφεύδεται ἄν.
- 41 Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός Φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ Φιλίαν νέμων, οὐδὲ Φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυρόμενος, ἢ δυσωπούμενος ἴσος δικαστῆς εὐνοὺς ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ πατέρῳ τι ἀπονεῖμαι πλεῖον τοῦ δέοντος, ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί τῶδε, ἢ τῶδε
- 42 δοξεῖ λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πέπρακται λέγων. Ὁ δ' οὖν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν

rari noli: putant enim, ea se non parva quadam esca piscaturos esse postquam quisque benevolentiam. Homero sane, licet fabulose pleraque scripserit de Achille, iam ad credendum quidam inducuntur, solum illud ad veritatis demonstrationem magnum signum ponentes, quod non de vivo scripsit: neque enim, cuius rei causa mentiretur, inveniunt. Talis igitur mihi sit historicus, metus expers; incorruptus, liber, fiducia & veritatis amicus, qui, Comici verbo, Ficum vocet ficum, scapham dicat scapham: non odio, neque amicitia tribuens cuiquam quidquam, non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, iudex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri iusto plus tribuat, hospes in libris suis, nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid factum sit. Non sine causa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque &

ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυ-
μαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆ-
ναι αὐτοῦ τὰ βιβλία· κτῆμά τε γάρ Φησι μᾶλλον ἐς
αἰὲ συγγράφειν, ἢ περ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ
τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀληθειαν τῶν γε-
γενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρη-
σιμὸν, καὶ ὃ τέλος ἂν τις εὖ Φρονῶν ὑπόθοιτο ἱστορίας,
ὥς εἴ ποτε καὶ αὐθις τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, Φησί,
πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀπεβλέποντες, εὖ χρῆσθαι
τοῖς ἐν ποσὶ. Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγ- 43
γραφεὺς ἡκέτω μοι· τὴν δὲ Φωνὴν, καὶ τὴν τῆς ἐρμηνείας
ἰσχὺν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συν-
εχῇ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, καὶ
τὴν ἄλλην τῆς ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμέ-
νος, ἀρχέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακεί-
μενος. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνός, ἡ λέ-

12 Κάρχαρον) Τραχεῖαν. G.

vitium historici distinxit, cum maxima in admiratione vi-
deret esse Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus
libri illius vocarentur. *Possessionem enim potius in perpetuum*
scribere se ait, quam commissionem, quae in praesens tantum pla-
ceat: neque fabulostatam sibi probari, sed verum de factis poste-
ritati se relinquere: subiungitque utilitatem, quemque finem,
si quis recte sapiat, constituat historiae: ut si quando rursus
similia ingruant, habeant, inquit, respicientes ad ea, quae olim
scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus. Ac talem qui-
dem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero
ad linguam, & eloquendi facultatem attinet, vehementi qui-
dem illa atque aspera, & periodis continua, & argumentis
contorta, ceteraque vi oratoria, non admodum acutus &
inhorrescens, sed placide magis affectus, ad scribendum ac-
cedat. Ac sententiae quidem sint densae & crebrae: dictio

Ξις δὲ, σαφὲς καὶ πολιτικὴν, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν
 44 τὸ ὑποκείμενον. Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τοῦ συγγραφέως

κεφαλ. c. 7.

οὐδ' αὖτε τοιοῦτο
 εἰς. Πικ. 7.

σκοποῦς ὑπεβέβηθα, παρρησίαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ
 καὶ τῇ Φωνῇ αὐτοῦ, εἰς σκοπὸς ὁ πρῶτος, σαφῶς δη-
 λῶσαι, καὶ Φανώτατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μήτε
 ἀπορρήτοις, καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις
 775. 776.

τούτοις καὶ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὥς μὲν τοὺς πολλοὺς
 συνιέναι, τοὺς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινεῖσαι. καὶ μὴν καὶ
 σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευ-
 τον μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν
 45 εἰκότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοι-
 νωνεῖτω, καὶ προσαπτέσθω τι καὶ ποιητικῆς, παρ' ὅσον
 μεγαλήγορος, καὶ διηρμένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλιστα
 ὁπότεν παρατάξεις, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίαις,
 συμπλέκεται. δεήσει γὰρ τότε ποιητικῷ τινος ἀνέμου

5. Μῆτε ἀπορρήτοις) Scriptist
 Caesār, tanquam scopulum vi-
 tandum esse inauditum atque in-
 solens verbum. Hinc sunt, qui ita

verbis utendum putant, ut num-
 mis publicaque moneta. Horatius
 ait, ut silvae foliis &c. G.

autem dilucida & civilis, quae quam clarissime designet ma-
 teriam. Quemadmodum enim animo scriptoris metas po-
 suimus dicendi libertatem & veritatem: ita & linguae illius
seu dictioni, scopus unus primus, dilucide explicare, & cla-
 rissime rem declarare, neque secretis, & remotis ab usu no-
 minibus, neque hisce de media turba vel de caupona *sum-*
is, sed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum fi-
 guris quoque ornata sint non nimium turgidis, & quae mi-
 nime videantur quaesitae: alioqui offis per nimia condimen-
 ta corruptis similem orationem faciunt. Ac mens quidem
historici participet aliquid, adfiscatque sibi, poëtices, qua-
 tenus magnificis ipsa quoque verbis utitur atque elata est,
 & maxime cum aciebus, & pugnis, & navalibus proeliis,
 implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam spiritu,

ἐπουριάσοντας τὰ ἀκάτια, καὶ συνδισίσοντας ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὁμῶς ἐπὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα ὁμοιούμενη, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα· κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινήσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, ὥστε μάλιστα πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότες ὡς ἵππου Φία τις, καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὀχουμένη τότε τῇ γνώμῃ, τὴν ἐρμηνείαν περὶ συμπαραθεῖν, ἐχομένην τοῦ ἐπιππίου, ὡς μὴ ἀπολείποιο τῆς Φορᾶς. Καὶ μὲν καὶ 46 συνθήκῃ τῶν ὀνομάτων εὐκράτω καὶ μέσῃ χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα, καὶ ἀπαρτῶντα, (τραχὺ γὰρ) οὔτε ρυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. τὸ μὲν

qui secundo flatu vela impleat, celsamque per fummos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat, quae cum pulchritudine dicendorum & magnitudine attollatur, & quantum eius licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum est, fanatico quodam spiritu efferatur. Tum enim maximum periculum est, ne extra numeros moveatur, & in poëticum furorem incidat. Itaque tum inprimis exaudiendae sunt habenae, & sobrietati studendum, cogitantes, esse ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vestam, pedestri cursu comitetur elocutio, prehensio ephippio, ne ab impetu equi destituatur. Verum compositione etiam verborum temperata & media utendum, ut ea neque nimis distrahas & dimoveas, asperum enim; neque rhythmo paene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud

- 47 γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι. Τὰ δὲ πρά-
γματα αὐτὰ, οὐχ ὡς ἔτυχε συνακτέον, ἀλλὰ Φιλο-
πόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνα-
κρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ
δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγουμένοις προσέχοντα, καὶ
οὐς εἰκάσειεν ἂν τις, ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν
ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γεγενοῖσι. κἀνταῦθα ἤδη
καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικός τοῦ πιθανωτέρου
48 ἔστω. Καὶ ἐπειδὴν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα,
πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω αὐτῶν, καὶ σῶ-
μα ποιεῖτω ἀκαλλές ἔτι, καὶ ἀδιάρθρωτον. εἶτα ἐπιθεῖς
τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωρνύτω τῇ λέξει,
49 καὶ χρηματίζετω, καὶ ρυθμιζέτω. Καὶ ὅλως, εἰσκέτω
τότε τῷ τοῦ Ὀμήρου Διί, ἄρτι μὲν τῶν ἵπποπόλων Θρη-
κῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. κατὰ ταῦτα γὰρ

13 Χρηματίζετω Χρηματίζειν τὸ χρηματίζει ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος.
καὶ τὸ πρᾶγματι χρῆσθαι σημαίνει, Χρηματίζεσθαι δὲ, τὸ χρήματα συλ-
καὶ τὸ, πρᾶγματι σχολάζειν, ὡς, λέγειν. V.

verò infuave audientibus. Res autem ipsas non temere con-
nectere oportet, sed cum labore & aerumnabili quadam
diligentia, instituto saepius de iisdem iudicio. Et maxime
quidem, quae quis ipse praefens inspexit, *scribet*; sin vero
minus, fidem illis habeat, qui narrant incorruptius, & quos
coniiciat aliquis minime ad gratiam vel odii causa subtra-
here quidquam rebus gestis, vel adiacere. Et hic iam ad con-
iecturam acutus sit, & qui argumentis elicere, quid sit pro-
babilius, queat. Et cum collegerit omnia aut pleraque,
primo quidem commentarium quoddam illorum contexat,
& corpus faciat informe adhuc, & artubus suis nondum
distinctum. Tum ordine adiecto pulchritudinem inducat, &
dictionis colorem addat, & orationem rebus accommodet,
& compositioni studeat. Et omnino tum Homérico illi Iovi
similis sit, nunc quidem equestrium Thracum adspicienti
terram, nunc vero Myforum. Eadem enim ratione ipse

καὶ αὐτὸς, ἄρτι μὲν τὰ Ῥωμαίων ἰδίᾳ ὁράτω, καὶ δη-
 λούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνεται αὐτῷ ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρ-
 τι δὲ τὰ Περσῶν, εἴτ' ἀμφοτέρω, εἰ μάχονται. καὶ ἐν
 αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἐν μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς
 ἓνα ἱππέα, ἢ πεζόν, εἰ μὴ Βρασιδάς τις εἴη προπηδών,
 ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν ἐς τοὺς στρα-
 τηγούς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο, κα-
 κῆνο ἀκούετω, καὶ ὅπως, καὶ ἥ τινι γνώμῃ, καὶ ἐπινοίᾳ
 ἔταξαν. ἐπειδὴν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ
 ζυγυστατείτω τότε, ὥσπερ ἐν τρυάνῃ τὰ γιγνόμενα,
 καὶ συνδιώκετω, καὶ συμφευγέτω. Καὶ πᾶσι τούτοις 50
 μέτρον ἐπέστω, μὴ ἐς κόρον, μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ
 νεαρῶς, ἀλλὰ ραδίως ἀπολυέσθω· καὶ στήσας ἐνταῦθά
 που ταῦτα, ἐπ' ἐκείνα μεταβαίνειτω, ἣν κατεπέιγ'· εἴ-
 τα ἐπάνω λυθεῖς ὅπταν ἐκείνα καλῇ· καὶ πρὸς πάν-
 τα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατόν, ὁμοχρονεῖτω, καὶ μετα-

ἡμῖν 80.

quoque iam res Romanorum singulatim inspiciat, & qua-
 les sibi visae sint ex alto contemplanti, enarret; iam vero
 Persarum; tum utraque, si pugnent: & in ipsa adeo acie
 non ad unam partem respiciat, neque ad unum equitem
 vel peditem, nisi forte Brasidas aliquis profiliat, aut De-
 mosthenes exscensum prohibeat: ad duces quidem primum;
 & si quid illi imperent, illud quoque audiat, & quomo-
 do, & qua mente, & consilio iniunxerint. Postquam ve-
 ro ad manus ventum, commune sit spectaculum, & quasi
 trutina suspendat, quaecunque geruntur; & persequentes
 comitetur, & fugientes. Et modus adfit hisce omnibus, ne
 ad satietatem, neque imperite, neque iuveniliter narret; sed
 cum facilitate se quadam expediat, & certo quodam loco
 his constitutis, ad illa, si urgeant, transeat: tum redeat ex-
 solutus, ubi ista vocaverint, festinetque ad omnia, & quan-
 tum potest, eodem cum ipsis temporibus vestigio procedat,
 Lucian. Vol. IV.

πετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ροι-
 ζήματι ἐνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἴτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδεὶος
 51 καιροῦ ἀπολείποιο. Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ εἰκνύαν
 παρασχέσθω τὴν γνώμην, ἀβόλῳ, καὶ στιλπνῷ, καὶ
 ἀκριβεῖ τὸ κέντρον· καὶ ὅποιās αὖ δεῖξεται τὰς μορφὰς
 τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, διάστροφον δὲ,
 ἢ παράχρουν, ἢ ἐτερόσχημον, μηδέν· οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς
 ῥήτοσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθσόμενά ἐστι, *ῥητορικῶς*
 καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἦδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ *ῥητορικῶς*
 εἰπεῖν αὐτὰ· ὥστε, οὐ τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ'
 ὅπως εἴπωσιν. ὅλως δὲ, νομιστέον τὸν ἱστορίαν συγγρά-
 φοντα, Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι εἰκέναι, ἢ Ἀλκα-
 μέναι, ἢ τῷ ἄλλῳ ἐκείνων. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνοι χρυσόν,
 ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐπόιουν· ἀλλ'
 ἢ μὲν ὑπῆρχε, καὶ προῦποβέβλητο, Ἡλείων, ἢ Ἀθη-
 ναίων, ἢ Ἀργείων πεπορισμένων· οἱ δὲ ἐπλαττον μένον,

transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero
 stridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nul-
 lum non tempus consequatur. Maxime vero speculo simi-
 lem praebeat animum, nihil turbido, & splendido, & cen-
 tri exacti: qualesque acceperit operum species, tales etiam
 illas ostendat; perversum vero, aut alieni coloris, aut fi-
 gurae diversae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magistris
 scribunt *historici*: sed dicenda praesto sunt, & dicentur omni-
 no; iam enim facta sunt. Oportet autem ordinare illa atque
 dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis est, sed
 quomodo dicant. In universum vero putandum est, histo-
 riae scriptorem Phidiae aut Praxiteli similem esse debere,
 aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim
 illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam
 faciebant: verum illa quidem aderat, & subiecta illis erat,
 Eliensibus, aut Atheniensibus, aut Argivis suppeditantibus:

καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξον, καὶ ἐκόλλων, καὶ
 ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέ-
 χνη αὐτῶν, ἐς δέον οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δὴ
 τοι καὶ τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαβέσθαι
 τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν ἐναργέστατα ἐπιδεί-
 ξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροάμενος οἴηται, μετὰ ταῦτα
 ὁρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ μετὰ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τό-
 τε ἀπηκρίβωται, καὶ τὸν οἰκεῖον ἔπαινον ἀπείληφε τὸ
 ἔργον τῷ τῆς ἱστορίας Φειδία. Πάντων δὲ ἤδη παρε- 52
 σκευασμένων, καὶ ἀπροοιμίαςτον μὲν ποτε ποιήσεται
 τὴν ἀρχήν, ὅταν μὴ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα, προ-
 διοικήσασθαι τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε
 Προοιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφύντι περὶ τῶν λεκτέων.
 Ὅποταν δὲ καὶ Προοιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνοις ἀρξεται, 53

14(Κ)ότιαι) Ἔργα γὰρ τοῦ προοι-
 μίου τρία ταῦτα. τὸ προσοχήν καὶ
 εὐμάθειαν καὶ εὐνοίαν ἀπεργάσα-
 σθαι· αὖ τὰ δύο πρόδηλον ὅτι ἀπὸ
 τῶν ἀκρατῶν, εὐμάθεια καὶ εὐνοία.
 τὸ μὲν οὖν τὸν ῥήτορα ἀφελήσει ἡ
 εὐνοία, ἐν εὐνοίᾳ δὲ οἰκονομεῖν [οἱ ἀν-
 θρωποι] τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ

εὐμάθεια δὲ πρὸς τῶν ἀκρατῶν
 ἐστίν. ἐκείνους γὰρ οἰκονομεῖ τοῦτο
 ὥστε καὶ ἡ προσοχή· ὁ μάλιστα
 μεγαλονοίας δεύεται ῥήτορας, εἰ-
 δότος καὶ τὰ μικρὰ μεγάλα δει-
 ξαι, καὶ ὥσπερ δεικνύει τοὺς ἀ-
 κρατὰς εἰλεῖν. κατὰ δὲ δεύτερον λό-
 γον καὶ ἡ εὐμάθεια τὴν τοῦ ῥήτορος

at ipsi formabant tantum, & secabant ebur, poliebantque,
 & conglutinabant, & concinnabant, & auri velut florem
 inducebant: eaque ipsa illorum ars erat, materiam, prout
 opus erat, disponere. Tale igitur etiam opus historici, cum
 ornatu disponere res gestas, & quam potest lucidissime eas
 demonstrare. Et ubi, qui audiit, postea putat se vidisse ea,
 quae dicuntur, & postea laudat, tunc sane tunc elabora-
 tum accurate, & propriam sibi laudem consecutum est opus
 historico nostro Phidiae. Omnibus autem iam paratis, &
 sine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipsa non val-
 de postulabit praefstrui quidquam in prooemio. Vim qui-
 dem ipsam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea, quae
 dicenda sunt, declaret. Cum vero utetur prooemio, a duobus

οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας
 παρεῖς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι.
 προσέξουσιν μὲν γὰρ αὐτῷ, ἣν δεῖξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ
 ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἔρει. εὐμαθὴ δὲ καὶ
 σαφεῖ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος,
 54 καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων. Τοιού-
 τοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο.
 Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ
 γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα,
 νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥττας βαρβαρικὰς.
 Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι,
 καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων,
 ἐκείνον τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ με-
 55 γάλα ξυνέβη γενέσθαι. Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλο-
 γον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον·

ἐν τριῶν γεννίσεται. ἐπ' ἀφελίαν
 μέντοι καὶ αὐτὰ τῶν ἀκρατῶν, ὥστε
 τριῶν ὄντων, μόνῃ ἢ εὐνοίᾳ τὸν ῥήτορα
 ἀφελήσει, τὰ δὲ λοιπὰ δύο τοὺς

ἀκρατάς. διδὲ καὶ ἐν ταῖς ἱστορίαις
 ἐκλείπει, ὅτι μὴ αὐτὰ τότε ὁ ῥή-
 τωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀκραταῖς ἐργάζε-
 ται. M.

tantum exordietur, non ut oratores a tribus, sed omisso il-
 lo, quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docili-
 tatem in auditoribus parabit. Attendent illi, si ostenderit,
 se de magnis, aut necessariis, aut domesticis, aut utilibus
 dicturum: docilem autem, & ea, quae sequuntur, dilucida
 reddet, exponendis antè causis, & praefiniendis rerum ge-
 starum quibusdam capitibus. Talibus prooemiis optimi hi-
 storiorum usi sunt: Herodotus quidem, ne res gestae ipso
 tempore evanescant, magnae cum sint atque admirabiles, caeque
 Graecas victorias indicent, & clades barbarorum; Thucydides
 autem, magnum & ipse futurum ratus & memoria dignissimum,
 & maius prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque ma-
 gnas in illo contigisse. Magnum vero prooemium, pro rerum
 ipsarum portione productum aut correptum. Concinnus

εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἢ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετὰ-
 βασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς ἱστο-
 ρίας, διήγησις μακρὰ ἔστιν ὥστε ταῖς τῆς διηγήσεως
 ἀρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προῖ-
 οῦσα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κοι-
 λαίνεσθαι. ἔπειτα τὸ σαφεὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς
 ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγ-
 μάτων. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ
 πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐ-
 τοῦ, καὶ ἀλύσεως τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διακε-
 κόφθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις πα-
 ρακειμένας, ἀλλ' αἰεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γει-
 τνίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκράσθαι
 κατὰ τὰ ἅκρα. Τάχος ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μά- 56
 λιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη καὶ τοῦτο πορίζε-
 σθαι χρή μὴ τοσούτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων,
 ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ παραβέοις μὲν τὰ

porro & sequax sit transitus ad narrationem. Nam omne
 prorsus reliquum corpus historiae narratio longa est. Ita-
 que virtutibus narrationis ornata sit, mollique & aequabili
 vestigio procedat, & undique sibi similis similiter, ut ne-
 que emineat quidquam, neque recedat. Deinde perspicui-
 tas efflorescat in dictione, quae perficiatur etiam, ut dixi,
 rerum inter se complexu. Nempe absoluta omnia & con-
 summata faciet, & primo perfecto secundum illi cohaerens
 inducet, & catenae instar coagmentatum, ut nusquam in-
 tercidatur, neque multae sint narrationes altera alteri ad-
 iectae, sed semper prius posteriori non vicinum modo sit,
 sed continuum, & extremis suis permixtum. Celeritas utilis
 in omnibus, & maxime si non sit dicendorum penuria: ea-
 que paranda non tantum a nominibus aut verbis, quan-
 tum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva &

μικρὰ καὶ ἥττον ἀναγκαῖα, λέγουσι δ' ἰκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλείπτον πολλά. οὐδὲ γὰρ ἢ ἐστίας τοὺς φίλους, καὶ πάντα ἢ παρεσκευασμένα, διὰ τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λοπάσι τσαῦταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ λαγωῖς, καὶ ὑπογαστροῖς, καὶ σαπέροδν ἐνθήσεις, καὶ ἔτνος, εἴ τι κακεῖνο παρέσκευαστο· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέ-
 57 ρων. Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρνῶν, ἢ τει-
 χῶν, ἢ ποταμῶν ἐρμηνείαις, ὥς μὴ δύναμιν λόγων ἀπει-
 ροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτοῦ ὄραν,
 παρὲς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενος, τοῦ
 χρησίου καὶ σαφοῦς ἕνεκα, μεταβῆσθαι, ἐκφυγῶν τὸν
 ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λι-
 χνεῖαν, οἷον ὅρας τι καὶ Ὀμηρος ὡς μεγάλῳ φων ποιεῖ.
 καίτοι ποιητὴς ὢν, παραβῆναι τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξί-
 ονα, καὶ Τίτυον, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ

5 Λοπάσι) Λοπὰς τὸ βρῶμα καὶ
 ἡ περιχιμένη ἐξωθεν τοῦ κοιλίου λε-
 πῖς, ὥς τις φασί. Σὺ δὲ μίμνησο

Ἀριστοφάνους λέγοντος, ὅτις δὲ
 πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα χαλ-
 κῇ γίγανται. V.

minus necessaria, fatis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim si quando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria, & aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & sumina, saperdam quoque appones, & fabam, si qua etiam parata sit; verum viliora negliges. Maxime vero sobrie ver-
 fandum est in montium, aut moenium, aut fluminum de-
 scriptionibus, ne imperite ac perverse vim dicendi osten-
 tare videaris, & omissa historia tuum negotium agere: sed
 ubi leviter utilitatis perspicuitatisque causa attigeris, transi-
 to, viscumque veluti illius rei, illasque omnes delicias effu-
 gito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Home-
 rus faciat. Quantumvis poeta sit, transcurrit Tantalum, &
 Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut

Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν αἰεὶ ἔπει-
 τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν; εἴ-
 τα πόσοις ἂν Ἰξίωνα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης
 αὐτὸς, ἀλίγα τῷ τοιούτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρησάμενος,
 σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχανήμα ἐρμηνεύ-
 σας, ἢ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ
 χρειῶδες ὄν, ἢ ἐτι πόλεων σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λι-
 μένα. ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῇται, καὶ μακρὸς
 εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον· εἴση γὰρ οὕτω
 τὸ τάχος, καὶ ὡς Φεύγοντος ὁμῶς ἐπιλαμβάνεται αὐ-
 τοῦ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα. Ἦν δέ ποτε καὶ λό- 58
 γους ἐροῦντά τινα δεήσῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν εἰκότα
 τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι οἰκεῖα λεγέσθω·
 ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφείτῃ σοι
 τότε καὶ ρητορεῦσαι, καὶ ἐπιδείξαι τὴν τῶν λόγων δει-
 νότητα. Ἐπαινοὶ μὲν γὰρ ἢ ψόγοι, πάνυ πεφεισμένοι, 59

Euphoriion, aut Callimachus dixisset, quot, putas, verfi-
 bus aquam ad labra usque Tantali perduxisset? deinde quot
aliis circumegisset Ixionem? Potius vero Thucydides ipse,
 parce hac orationis forma usus, vide, quam celeriter desi-
 stat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obsi-
 dionis formam explicavit, necessariam licet & utilem, aut
 Epipolarum formam, aut Syracusiorum portum. Cum enim
 pestilentiam describit, & longus esse videtur, at tu res ipsas
 cogita: sic enim celeritatem intelliges, & ut fugientem *velut*
 tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.
 Si quando vero etiam verba facientem aliquem inducere
 oportebit; maxime quidem personae convenientia, & pro-
 pria negotio dicantur, deinde quam dilucidissime haec quo-
 que. Quin tum etiam permixtum tibi est rhetoricari, & vim
 dicendi ostendere. Laudes quidem aut viruperationes omni-

Lucianus 56.

καὶ περισκερμένοι, καὶ ἀσυκοφάντητοι, καὶ μετὰ ἀπο-
δείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τοῦ δι-
καστηρίου ἐκεῖνοί εἰσι. καὶ τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῃ αἰτίαν
ἔχεις, Φιλαπεχθιμόνως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων,
καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν
60 μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα. Καὶ μὴν καὶ μῦθος
εἰ τις παρεμπέσοι, λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστωτέος πάν-
τως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐβέλωσιν, εἰ-
κάσουσι περὶ αὐτοῦ. σὺ δ' ἀκίνδυνος, καὶ πρὸς οὐδέτερον
61 ἐπιρρέπεστερος. Τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ μοι μέμνησο, (πολ-
λάκις τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν
γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσωναί σε, καὶ τιμῇσωσιν, ἀλ-
λὰ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος ἐστοχασμένος, πρὸς τοὺς ἔπει-
τα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει τὸν
μισθὸν τῆς γραφῆς, ὡς λέγεται καὶ περὶ σοῦ, ἐκεῖνος
μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παρρησίας μεστός, οὐδὲν

no moderatae, & circumspectae, & a calumnia remotae
sunt, & cum demonstratione coniunctae, & celeres [bre-
ves,] nec intempestivae. Alioquin extra tribunal sunt,
idemque, quod Theopompus, crimen sustinebis, qui inimi-
citarum quodam studio plerisque accuset, in eoque ne-
gotio diu moretur, ut accuset potius, quam quae facta sunt
enarrat. Si etiam fabula ex transverso incidat, dicenda qui-
dem, non tamen omnino asseverantia, sed relinquenda in
medio, ut, prout quisque voluerit, de ea existimet: tu vero
tutus, ac in neutram partem propensus. In universum au-
tem, illud mihi memento, (saepius idem dicam) & non ad
praesens modo spectans scribito, ut qui nunc sunt homi-
nes te laudent, & in honore habeant, sed ad omnis aevi
memoriam quasi collineans, his potius scribe, qui post erunt,
& ab illis scriptiois mercedem reposce, ut de te etiam di-
catur, *Ille tamen liber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil ne*

οὐδὲ κολακευτικὸν, οὐδὲ δουλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ
 πᾶσι. τοῦτ' εἰ σωφρονοίη τις, ὑπὲρ πάσας τὰς νῦν ἐλπί-
 δας θεῖτο αὖν, οὕτως ὀλιγοχρονίους οὔσας. Ὅρας τὸν Κνί- 62
 διον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ
 τὸν ἐπὶ τῇ Φάραῳ πύργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔρ-
 γων ἀπάντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλο-
 μένοις, ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροντο
 εἰς τὴν Παραιτονίαν, παγχάλεπον, ὡς φασι, οὔσαν, *Saturn. c. 4.*
 καὶ ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἔρματα. οἰκοδομή- *Ant. Rom.*
 σας οὖν τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὐτοῦ *Ant. Rom. l. 10.*
 ὄνομα ἐπέγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ἐπικαλύ- *Plat. Tim. VIII. 55.*
 ψας, ἐπέγραψε τοῦνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς
 ὅπερ καὶ ἐγένετο, πάνυ ὀλίγου χρόνου συνεκπεσούμενα
 μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενα δέ,
 ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτήρησιν
 ὑπὲρ τῶν πλωϊζομένων. οὕτως οὐδ' ἐκεῖνος ἐς τὸν τότε

que adulatorium, neque servile, sed veritas in omnibus. Hoc, si quis sapiat, super omnes huius vitae spes, quae parvi adeo temporis sunt, posuerit. Videtne tu Cnidium illum architectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificasset illam in Pharo turrim, maximum omnium operum pulcherrimumque, ut inde signum igne accenso tolleretur navigantibus longe in mari, ne in Paraetonium deferrentur, difficillimam, ut aiunt, & unde effugere non posset, si quis incidisset in scopulosa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem in ipsis faxis suum nomen inscripsit. Inducta vero calce cum texisset, ipsi tectorio inscripsit nomen regis, qui tum erat; qui sciret, quod etiam contigit, parvo admodum interiecto tempore futurum, ut cum tectorio exciderent literae, in conspectum vero prodiret Sostratus Dexiphantis Cnidius, Dñs servatoribus, pro his, qui fluctu iactantur. Ita neque ille ad tem-

καιρὸν, οὐδὲ τὸν αὐτοῦ βίον τὸν ὀλίγον ἑώρα, ἀλλ' εἰς
τὸν νῦν, καὶ τὸν αἰεὶ, ἄχρις ἂν ἐστήκῃ ὁ πύργος, καὶ
63 μένῃ αὐτοῦ ἡ τέχνη. Χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω
γράφεσθαι σὺν τῷ ἀληθεῖ μαλλον πρὸς τὴν μέλλου-
σαν ἐλπίδα, ἢ περ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν
ἐπαυνομένοις. αὐτὸς σοι κανὼν καὶ σταθμὴ ἱστορίας δι-
καίας. καὶ εἰ μὲν σταθμήσονται τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι.
καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται· εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ
πίθος ἐν Κρανείῳ.

pus quod tum erat, neque ad suam vitam, brevem illam oppido, respexit, sed in hoc, quod nunc est, quodque futurum omni aevo, quamdiu turris steterit, ipsiusque manserit artificium. Oportet igitur historiam quoque eo modo scribi cum veri studio potius ad spem futuram, quam cum adulatione, ad suavitatem ex praesenti laude capiendam. Illa tibi regula & perpendiculum verae historiae, quo si qui dirigi se patiantur, bene habuerit, & recte nobis processerit scriptio: sin minus, at dolium volutum est in Craneo.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΩΣΠΕΡ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἱ
ἐπιμέλειαν ἡσκημένοις, οὐ τῆς εὐεξίας μόνον, οὐδὲ τῶν
γυμνασίων φροντίς ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ καιρὸν
γιγνομένης ἀνέσεως, μέρος γοῦν τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγι-
στον αὐτὴν ὑπολαμβάνουσιν· οὕτω δὲ καὶ τοῖς περὶ λό-
γους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μετὰ τὴν πολ-
λὴν τῶν σπουδαιοτέρων ἀνάγνωσιν, ἀνεῖναι τε τὴν διά-
νοιαν, καὶ πρὸς τὸν ἔπειτα κόματον ἀκμαιοτέρην παρα-
σκευάζειν. Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὲς ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῖς, 2
εἰ τοῖς τοιούτοις τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἢ μὴ μόνον
ἐκ τοῦ ἀστέιου τε καὶ χαρίεντος ψυχὴν παρέξει τὴν ψυχ-
αγωγίαν, ἀλλὰ τι καὶ θεωρίαν οὐκ ἄμουσον ἐπι-

ἱ ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑ-
ΤΩΝ. Inscript. Scholiast.

11 Ἀτάγμισις.) Γραι. ἡ ἀνά-
παυσις. G.

9 Ἀντίται.) Γραι. ἀντίται. G.

VERAE HISTORIAE
LIBER PRIMUS.

QUEMADMODUM athleticis, & his, qui circa corporis cu-
ram exercentur, non habitus modo boni, neque exercita-
tionum cura est, sed opportuna etiam remissionis, quippe
quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita
etiam his, qui studium in literis posuerunt, convenire ar-
bitror, ut post multam severiorem lectionem remittant co-
gitationem, & ad futuros labores alacriorem reddant. Con-
veniens autem illis requies contingat, si in iis legendis ver-
sentur, quae non nudam modo ex urbanitate & venustate
delectationem praebeant, sed cognitionem etiam non in-

δείξεται, οἷόν τι καὶ περὶ τῶνδε τῶν συγγραμμάτων Φρο-
νῆσιν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέ-
σεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἔσται
αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε καὶ ἐν-
αλήθως ἐξενηνόχαμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ἰστορουμένων
ἕκαστον οὐκ ἀκωμωδῆτως πρὸς τινὰς ἡνικται τῶν πα-
λαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων,
πολλὰ τεράστια καὶ μυθώδη συγγεγραφέων· οὓς καὶ
ὀνομαστὶ ἀν' ἔγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῷ σοι ἐκ τῆς ἀναγνώ-
σεως φαίνεσθαι ἐμελλε. Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνί-
διος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ'
αὐτοῖς, ἃ μῆτε αὐτὸς εἶδε, μῆτε ἄλλου εἰπόντος ἤκου-
σεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβούλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ
θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα· γνῶριμον μὲν ἅπασιν τὸ
ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἄτερπῇ δ' ὁμῶς συνθεῖς τὴν
ὑπόθεσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελό-

eruditam suppeditent, quale quid etiam de hisce libellis ut
sentiant *lectores*. futurum existimo. Neque enim sola argu-
menti peregrinitas, neque quod in ipso consilio venustum
est, ipsos alliciet, neque quod mendacia varia probabili &
verisimili oratione protulimus, sed etiam quod eorum,
quae narrantur, unumquodque non sine comica quadam
hilaritate respectum occultum habent ad quosdam veterum
poëtarum, & historicorum, & philosophorum, qui porten-
tosa multa & fabulosa conscripserunt, quos nominatim scrip-
sissem, nisi futurum esset, ut tibi ipsi inter legendum ap-
pareant. Scripsit Ctesias Ctesiochi filius Cnidius de Indorum
regione, & his, quae ibi sunt, quae neque vidit ipse, ne-
que alio dicente audivit. Scripsit autem Iambulus etiam de
magni maris rebus multa admirabilia, manifestum quidem
omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen com-
ponens argumentum. Multi vero alii etiam eodem instituto

μενοι, συνέγραψαν, ὡς δὴ τινες ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστοροῦντες, καὶ ἀνθρώπων ὠμότητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τῆς τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τοῦ Ὀμήρου Ὀδυσσεύς, τοῖς περὶ τὸν Ἀλκίνοον διηγούμενος, ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους· ἔτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ Φαρμάκων τῶν ἐταίρων μεταβολὰς, οἷα πολλὰ ἐκείνος πρὸς ἰδιώτας τοὺς Φαίακας ἐτεραπεύσατο. Τούτοις οὖν ἐντυχὼν ἅπασι τοῦ ψεύσασθαι μὲν, 4 οὐ σφόδρα τοὺς ἀνδρας ἐμεμψάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηδες ὄν τοῦτο καὶ τοῖς φιλοσοφεῖν ὑπισχυόμενοις. ἐκείνο δ' αὐτῶν ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μεθ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ᾦ τῆς

II (Ὁρῶν ἤδη) Ταῦτα εἰς Πλά- λιστα δι' ἐν τῷ δεκάτῳ τῆς πολι-
 τανα ἀποτείνεται πολλαχοῦ μὲν τείας, τὰ περὶ τῶν ἐν ἄλλῳ διεξιόν-
 καὶ ἀλλαχοῦ μυθολογούντα, μά- τα. V.

scripsere velut suos quosdam errores, & peregrinationes; ubi bestiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magister eius scurrilitatis, Homericus ille Ulysses; enarrans Alcinoo, ventorum servitia, & coclites, crudivorosque, & silvestres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & versos in animalia medicamentis quibusdam focios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigiose enarravit. In hos igitur cum incidissem, omnes, mendaciorum causa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim solemne hoc esse his etiam, qui philosophiam promitterent: at illud miratus sum, si putarunt, fieri posse ut lateat, se non vera scripsisse. Quare & ego, cum gloriolae quodam studio impulsus ipse quoque relinquere aliquid vellem posteris, ne solus expers essem illius fingendi

ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν
 εἶχον, (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ἐπὶ τὸ ψεῦδος
 ἐτραπόμην, πολλῶ τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον. καὶ ἐν
 γὰρ δὴ τοῦτο ἀληθεύων λέγω, ὅτι ψεύδομαι, οὕτω δ' αὖ
 μοι δοκῶ καὶ τὴν παρὰ τῶν ἄλλων κατηγορίαν ἐκφυ-
 γεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοί-
 κων περὶ ὧν μήτ' εἶδον, μήτ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων
 ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μηδὲ ὅλως ὄντων, μηδὲ τὴν ἀρχὴν γενέ-
 σθαι δυναμένων. διὸ δεῖ τοὺς ἐντυγχάνοντας μηδαμῶς
 5 πιστεῦειν αὐτοῖς. Ὀρμηθεὶς γὰρ ποτε ἀπὸ Ἡρακλείων
 στηλῶν, καὶ ἀφείς ἐς τὸν ἐσπέριον Ὠκεανόν, οὐρίῳ ἀνέ-
 μῳ τὸν πλοῦν ἐποιούμην. αἰτία δέ μοι τῆς ἀποδημίας,
 καὶ ὑπόθεσις, ἡ τῆς διανοίας περιεργία, καὶ πραγμά-
 των καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅ, τι τὸ
 τέλος ἐστὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ τίνες οἱ πέραν κατοικοῦν-
 τες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι ἕνεκα, πάμπολλα μὲν σιτία

libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil di-
 gnū dīctū ufu venerit, ad mendacium conversus sum, mul-
 to aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel
 unum hoc certe verum dico, me mentiri. Ita autem mihi
 videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipse veri
 nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vi-
 di, neque expertus sum, neque audiui ab aliis; ad haec,
 quae neque sunt, neque fieri omnino possunt. Nullo mo-
 do igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi
 contigerint. Iam solvens aliquando de columnis Herculis,
 & in Occidentalem Oceanum delatus, secundo vento na-
 vigabam. Causa mihi peregrinationis & institutum mentis
 quaedam inanis sedulitas, novarumque rerum cupido, &
 quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in di-
 versis illius litore habitarent homines. Huius igitur rei cau-
 sa, magnam vim ciborum, & aquae quod satis esset im-

ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδωρ ἐνεβέμην, πεντήκοντα δὲ τῶν ἡλικιωτῶν προσεποιήσαμην, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνῶμην ἔχοντας· ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολὺ τι πλῆθος παρεσκεύασαμην, καὶ κυβερνήτην τὸν ἀρίστον μισθῷ μεγάλῳ πείσας, παρέλαβον, καὶ τὴν ναῦν, (ἄκατος δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην. Ἡμέραν μὲν οὖν καὶ νύκτα οὐρίῳ ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς ὑποφαινομένης, οὐ σφόδρα βιαίως ἀνηγόμεθα· τῇ ἐπιούσῃ δὲ ἅμα ἡλίῳ ἀνισχοντι, ὃ, τε ἄνεμος ἐπεδίδου, καὶ τὸ κύμα ἠΐξαντο, καὶ ζόφος ἐπεγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ' οὐδὲ στεῖλαι τὴν ὁδὸν δύνατὸν ἦν. ἐπιτρέψαντες οὖν τῷ πνεύματι, καὶ παραδόντες αὐτοὺς, ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας ἐννέα, καὶ ἐβδομήκοντα, τῇ ὀγδοηκοστῇ δὲ, ἄφνω ἐκλάμψαντος ἡλίου, καθορῶμεν οὐ πόρρῳ νῆσον ὑψηλὴν, καὶ δασεῖαν, οὐ τραχεῖ περιηχουμένην τῷ κύματι· καὶ

14. Καθορῶμεν -- νῆσον) Τὰ μὲν πρὸς βαστάειν καὶ εὐμερίαν τείνομεντα εἴτε ἐγρηγορότων ἐνθύμια, εἴτε καὶ καθιυδόντων ἐνύπνια, κινήτ μακαρίαν οἱ παλαιοὶ κατεφώμισαν.

ταυτὸ δὲ τὰνατία (leg. τὰ νῦν τί) καλίσσομεν, Λουκιανὸς, πολλὰ καὶ μακρὰν ἐπερχόμενα ταλαιπωρίαν καὶ ψυχῆς ἄσιν; ἢ λοιπὸν δίκαιον καλεῖν αὐτὰ κινήτ κακοδαιμονίαν. G.

posueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adiunxeram, qui consilium idem haberent: ad haec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inducendum adsciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram. Igitur diem quidem unum ac noctem secundo vento navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti sumus. Ast postridie eius diei, cum sole oriente, & ventus increbuit, & fluctus auctus est, & caligo ingruit, & neque velum iam contrahi potuit. Vento igitur cum concessissemus, nosque tradidissemus, tempestate undecoginta dies iactati sumus: octogesimo vero subito cum sol illucesceret, videmus non procul insulam eminentem atque silvestrem, non aspero fluctu cir-

γὰρ ἤδη τὸ πολὺ τῆς ζάλης κατεπαύετο. προσχόντες οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὥς ἂν ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν ἐπὶ τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα, διανοσπύοντες δὲ ὅμως, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν αὐτῶν τριάκοντα μὲν Φύλακας τῆς νεῶς παραμένειν, εἰκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ ἀνελθεῖν ἐπὶ κατα-
 7 σχοπῇ τῶν ἐν τῇ νήσῳ. Προελθόντες δὲ ὅσαν σταδίους τρεῖς ἀπὸ τῆς θαλάττης δι' ὕλης, ὁρῶμεν τινα στήλην χαλκοῦ πεποιημένην. Ἑλληνικοῖς γραμμασι καταγεγραμμένην, ἀμυδραῖς δὲ, καὶ ἐκτετριμμένοις, λέγουσαν· Ἀχρεϊ τούτων Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος ἀφίκοντο. ἦν δὲ καὶ ἔχρη δύο πλησίον ἐπὶ πέτρας, τὸ μὲν, πλεθρίαῖον, τὸ δ' ἔλαττον, ἐμοὶ δοκεῖν τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θα-
 8 τερον δὲ, Ἡρακλέους. προσκυνήσαντες οὖν, προηέμεν. οὐπὼ δὲ πολὺ παρήειμεν, καὶ ἐφιατάμεθα ποταμῷ οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ μάλιστα οἷός, περὶ ὃ Χίος ἐστίν. ἀφθονον δὲ ἦν τὸ ρεῦμα, καὶ πάλυ, ὥστε ἐνιαχῶ καὶ

cumsonantem. Etenim maior tempestatis pars resederat. Appulsi igitur & egressi, ut a longa aerumna, longo quidem tempore humi iacuimus. Sed surgentes tamen, delegimus e nobis ipsis triginta, qui custodes navis manerent, viginti autem, qui mecum interiora, ad explorandum insulae statum, peterent. Progressi vero per silvam stadia circiter a mari tria, videmus columnam ex aere factam Graecis inscriptam literis, obscuris autem & exesis, in hanc sententiam: *Huc usque Hercules & Bacchus pervenere.* Erant autem vestigia duo prope in petra, alterum iugeri magnitudine, alterum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus illud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Diis*, progredimur. Nondum autem multum progressi eramus, cum adflamus fluvio, qui simillimus omnino esset vinum fluenti, maxime quale Chium est. Flumen erat copiosum & multum, ut quibusdam locis etiam posset navigari. Subiit ergo

ναυσίπορον εἶναι δύνασθαι. ἐπῆρει οὖν ἡμῶν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τῷ ἐπὶ τῆς στήλης ἐπιγράμματι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῆς Διονύσου ἐπιδημίας. δοξάν δέ μοι καὶ ὅθεν ἀρχεται ὁ ποταμὸς καταμαθεῖν, ἀνῆεν παρὰ τὸ ρεῦμα καὶ πηγὴν μὲν οὐδεμίαν εὔρον αὐτοῦ, πολλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρυῶν, παρὰ δὲ τὴν ρίζαν ἐκάστης, ἀνέρρει σταγῶν οἴνου διαυγούς, ἀφ' ὧν ἐγίνετο ὁ ποταμός. ἦν δὲ καὶ ἰχθύς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν, οἶνω μάλιστα καὶ τὴν χροίαν καὶ τὴν γεῦσιν προσεικότας. ἡμεῖς γοῦν ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμφαγόντες, ἐμεθύσθημεν ἀμέλει καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὐρίσκομεν τρυγὸς μεστούς. ὕστερον μὲντοὶ ἐπινοήσαντες τοὺς ἄλλους ἰχθύς, τοὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, παραμιγνύντες, ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τῆς οἶνοφαγίας. Τότε δὲ τὸν 8 ποταμὸν περάσαντες, ἥ διαβατὸς ἦν, εὔρομεν ἀμπέλων χρῆμα τεράστιον· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ στέλεχος αὐτὸς εὐερίης καὶ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυναῖκες ἦσαν,

tanto magis credere inscriptioni columnae, cum signa praesentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret disce-
re, unde oriretur fluvius, adverso itinere iuxta profluen-
tem perrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, sed
multas & magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero
uniuscuiusque guttatim fluebat vinum liquidum, unde col-
ligebatur fluvius. Erat autem pisces quoque in eo videre
multos, vino, quantum ad colorem & gustum, similes. Nos
enim captos eorum aliquot cum devorassemus, inebriati
fumus: quin & resectos invenimus faece ac vinaceis ple-
nos. Deinde vero illud commenti fumus, ut aliis de aqua
piscibus admixtis temperaremus, quod in vinoso cibo ni-
mium erat. Tum traiecto flumine, ubi vadofum est, prodi-
giosum vitium genus invenimus. Quod enim terrae conti-
gens est, truncus ipse viridis & crassus: superius autem

ὅσον ἐκ τῶν λαγόνων, ἅπαντ' ἔχρυσαι τέλεια. τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τοῦ Ἀπόλλωνος καταλαμβάνοντος, ἀποδενδρουμένην. ἀπὸ δὲ τῶν δακτύλων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεστοὶ ἦσαν βότρυων. καὶ μὴν καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἑλιξί τε, καὶ φύλλοις, καὶ βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἡσπάζοντό τε καὶ ἐδεξιοῦντο, αἱ μὲν Λύδιον, αἱ δὲ Ἰνδικήν, αἱ πλεῖσται δὲ τὴν Ἑλλάδα Φωγὴν προίεμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς ταῖς στόμασιν· ὁ δὲ Φιληβείς, αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παράφορος ἦν. δρέπεσθαι μέντοι οὐ παρῆχον τοῦ καρποῦ, ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ ἐβόων, ἀποσπώμενός· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. καὶ δύο τινὲς τῶν ἐταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς, οὐκ ἐτ' ἀπελύοντο, ἀλλ' ἐκ τῶν αἰδοίων ἐδέδοντο· συνεφύοντο γὰρ, καὶ συνερριζοῦντο. καὶ ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δακτυλοὶ, καὶ ταῖς ἑλιξὶ περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καὶ αὐτοὶ καρ-

12 Καὶ δύο τινὲς) Εἰς Ὅμηρον Ὀδυσσεὺς ἐταίρους ταῦτα μυσθόποισκῶσσι διὰ τοὺς λατοφάγους ποίησάντος. V.

mulieres erant, ab illis inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos Daphnen pingunt, Apolline iam iam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis enascebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma claviculas habebant, & folia & uvas. Ceterum accedentes nos salutabant & prensabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Graecam vero pleraeque emittentes. Sed nos etiam osculabantur: at is, quem osculo contrigissent, inebriatus statim incerto vestigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu suo non praebebant, sed prae dolore exclamabant, eo detracto. Quaedam etiam misceri nobis cupiebant: ac duo quidam sociorum congressi illis, dissolvi non amplius, potuere devincti genitalibus. Coaluerunt nempe illis, & ipsis radicibus permixti sunt: iamque palmites, qui modo digiti fuerant, & claviculis implexi,

ποφώρησεν ἔμελλον. Καταλιπόντες δ' αὐτοὺς, ἐπὶ ναῦν 9
 εὐεύγομεν, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόν-
 τες, τὰ τε ἄλλα, καὶ τῶν ἐταίρων τὴν συμπλοκὴν, καὶ
 τὴν ἀμπελομιξίαν. καὶ λαβόντες ἀμφορέας τινὰς, καὶ
 ὑδρευσάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τοῦ ποταμοῦ οἰνισάμενοι,
 καὶ αὐτοῦ πλησίον αὐλισάμενοι, ἔωθεν ἀνήχθημεν οὐ
 σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. περὶ μεσημβρίαν δέ, οὐκ ἔτι
 τῆς νήσου φαινομένης, ἄφνω τυφῶν ἐπιγενόμενος, καὶ
 περιδιήσας τὴν ναῦν, καὶ μετεωρίσας, οἷον ἐπὶ σταδίους
 τρισχιλίους, οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω
 μετέωρον ἐξηρτημένην ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἰστίοις, ἔφερε
 κολπώσας τὴν ὁδόν. Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἰσὰς 10
 νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὁγδοὴ καθορῶμεν γῆν τινα με-
 γάλην ἐν τῷ ἑερὶ, καθάπερ νῆσον λαμπράν, καὶ σφαι-
 ροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ ἡσπαλαμπομένην προσε-
 εχθέντες δ' αὐτῇ, καὶ ὀρμισάμενοι, ἀπέβημεν. ἐπισχο-

9 Σταδίους τρισχ.) Ἦσαν στα- cem ἐπιφύχισαν, quam nullibi re-
 δίους τριακοσίους τρισχιλίους. G. perio. Nec quid sibi voverit,
 (Rescriebatur in. Col. G. ad cor. assequor. Solan.

iamiam fructum & ipsi latuli videbantur. Nos autem rel-
 ctis illis ad navim fugere, & his, qui remanserant, narrare
 tum reliqua, tum illam scelerum complexionem & com-
 mixtionem cum vitibus. Tum summis aliquot amphoris aquas
 ti cum essemus, vinumque petiissemus de fluvio, atque in
 ipsa illa vicinia pernoctassemus, mane vento non nimis ve-
 hementi solvimus. Circa meridiem, cum iam disparuisset in-
 sula, subito ingruens turbo circumactam vertigine navim
 ad tria millia stadiorum sustulit, nec demisit iterum in ma-
 re, sed supra in aëre suspensam ventus in vela irruens, ea-
 que sinuans, abstulit. Septem dies & noctes totidem per
 aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, in-
 fusae instar, splendidam, globosam, & multa luce illustra-
 tam. Delati ad illam, atque appulsi, exscendimus; explora-

πούντες δὲ τὴν χώραν, εὐρίσκομεν οἰκουμένην τε, καὶ
 γεωργουμένην· ἡμέρας μὲν οὖν, οὐδὲν αὐτόθεν καθεωρώ-
 μεν· νυκτὸς δ' ἐπιγενομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι
 νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ
 τὴν χώραν προσεικυῖαι· καὶ ἄλλη δὲ τις γῆ κάτω, καὶ
 πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ ποταμούς· ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ
 ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰσά-
 21 ζομεν. Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι πόρρωτέρω προελθεῖν, ξυν-
 ελήφθημεν τοῖς Ἴππογύποις παρ' αὐτοῖς καλουμένοις,
 ἀπαντήσαντες· οἱ δ' Ἴππογυποὶ οὗτοι εἰσιν ἄνθρωποι ἐπὶ
 γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, καὶ καθάπερ ἵπποις τοῖς
 ὀρνέοις χρώμενοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γῦπες, καὶ ὡς ἐπί-
 παν τρικέφαλοι. μάθοι δ' ἂν τις τὸ μέγεθος αὐτῶν ἐν-
 τεῦθεν· νεῶς γὰρ μεγάλης Φορτίδος ἰστοῦ, ἕκαστον τῶν
 πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τούτοις οὖν
 τοῖς Ἴππογύποις προστέτακται περικετομένοις τὴν γῆν,
 εἴ τις εὐρεθείη ξένος, ἄγειν ὡς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ καὶ

raque regione, habitari eam colique invenimus: Ac interdiu
 quidem nihil inde videmus: superveniente vero nocte, aliae
 in conspectum nobis veniunt in propinquo insulae, maio-
 res, minores, colore igneo: alia autem infra terra, & ur-
 bes in se fluminaque habens, & maria, & silvas, & mon-
 tes. Hanc igitur nostram esse, coniecimus. Cum vero pla-
 cuisset nobis ultra progredi, comprehensi sumus ab his, qui
 Hippogypi [*Equivultures*] apud illos vocantur, in quos in-
 cideramus. Sunt autem Hippogypi viri magnis vulturibus
 vestri, iisque avibus utentes velut equis. Magni enim illi
 vultures, & ut plurimum tricipites: magnitudinem eorum
 inde discat aliquis, quod pennam unamquamque onerariae
 magnae navis malo maiorem crassioreque habent. His igi-
 tur Hippogypis iniunctum est, uti circumvolantes terram,
 si quis peregrinus inveniatur, deducant ad regem. Itaque nos

ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν. ὁ δὲ θεασάμε-
 νος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη,
 ὑμεῖς, ὧ ἕξνοι; συμψησάντων δὲ ἡμῶν, πῶς αὖν ἀφίκε-
 σθε, ἔφη, τοσούτον αἶερα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν
 αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὃς ἀρξάμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν, ἡμῶν
 διεξῆκε, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, ταῦνομα Ἐνδυμίων,
 ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἀναρπασθεῖν ποτὲ,
 καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσειε τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν
 γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῶν κάτω Φαινομένην Σελήην.
 ἀλλὰ θάρρεῖν τε παρεκελεύετο, καὶ μηδὲνα κίνδυνον
 ὑφορᾶσθαι πάντα γὰρ ἡμῶν παρέσσεσθαι ὢν δεόμεθα.
 Ἦν δὲ καὶ κατορθώσω, ἔφη, τὸν πόλεμον, ὃν ἐκφέρω 12
 νῦν πρὸς τοὺς τὸν ἥλιον κατοικεῦντας, ἀπάντων εὐδαι-
 μονέστατα παρ' ἐμοὶ καταβιάσεται. καὶ ἡμεῖς ἠρόμεθα
 τίνες τε εἶεν αἱ πολέμιοι, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς διαφοράς·
 ὁ δὲ, Φαέθων, φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ κατοικούντων
 βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ καίκενος ὡς περ καὶ ἡ Σε-

quoque comprehensos ad eum deducunt. Ille vero, conspe-
 ctis nobis coniectura ex habitu ducta, Graeci ergo, inquit, vos
 estis, hospites? Fatentibus nobis, Quomodo igitur, inquit, huc
 venistis, tanto superata aëre? Et nos, quidquid erat, illi narra-
 mus. Atque ille exorsus suas nobis res enarrat, ut ipse quo-
 que, homo qui esset, Endymion nomine, de nostra terra inter ipsum
 somnum sursum quondam abreptus esset, & huc delatus regioni
 imperitet. Esse autem terram illam dicebat eam, quae infra nobis
 luna, videatur. Sed homo nos animo esse iussit, & periculum su-
 spicari nullum: praesto quippe nobis futura, quibus opus esset,
 omnia. Si vero, inquit, bellum feliciter consecero, quod iam So-
 lis incolis infero, felicissimam apud me vitam viveitis. Interro-
 gantibus nobis, quoniam hostes essent, & quae dissidiorum causa?
 ille Phaëthon, inquit, rex eorum, qui Solem incolunt (habita-
 tur enim ille quoque non minus, quam Luna) diu iam bellum ad-

λήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολέμει χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπωρῶτάτους συναγαγόν, ἐβουλεύθην ἀποικίαν ἐς τὸν ἐκτὸς Φόρον στῆλαι, ὅντα ἔρημον, καὶ ὑπὸ μηδενὸς κατοικούμενον· ἁ ταῖνυν Φαέθων Φθονήσας, ἐκάλυψε τὴν ἀποικίαν, κατὰ μέσον τὸν πόρον ὑπαντήσας ἐπὶ τῶν Ἴππομυρμήκων. τότε μὲν οὖν νικηθέντες (οὐ γὰρ ἤμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχώρησαμεν. νῦν δέ, βαύλομαι αὐτὸς ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραγγεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ἢν οὖν ἐβέλητε, κοινωθήσατέ μοι τοῦ στόλου, γῆρας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τῶν βασιλικῶν ἓνα ἑκάστω, καὶ τὴν ἄλλην ὅπλῃσιν. αὐρίον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἐξόδον. οὕτως, ἔφη ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπεὶ σοι δοκεῖ.

- 13 Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῶν ἐστιαθέντες, ἐμείναμεν· εὐθεὶ δὲ διαναισάμεντες, ἐτασσόμεθα καὶ γὰρ οἱ σκευοὶ πλησθόντες εἶναι ἐσημαίνον τοὺς πολέμους. τὸ μὲν οὖν πλεῆθος τῆς στρατιᾶς, ὅσκι· μυριάδες ἐγένοντο, ἅντι τῶν σκευοφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πεζῶν, καὶ τῶν
versus nos gerit. Coepit autem ex causa tali. Collectis aliquando tenuissimis imperii viri, coloniam mittere in Luciferum, statui, desertum, & inhabitatum a nemine. At Phaethon prae invidia prohibuit coloniam, in media se via obiciens nobis in Hippomyrmecibus [Equiformicis.] Igitur tum quidem superari discessimus, neque enim apparuit partes armis. Jam vero denique inferre bellum volo, & coloniam deducere. Quod si ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultures autem vobis ego praebebo de regis singulos, & armaturam reliquam. Ceterum caestino discediemus. Ita fuit, inquam ego, quandoquidem tibi sic videtur. Ac tum quidem in convivio ipsius mansimus. Rostridie eius diei vero mane surgentes, in aciem processimus, cum prope esse hostem significarent speculatores. Numerus exercitus fuisse centum millia, praeter calones, & machinarios, & pedites.

ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὑπτακισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἱππόγυποι, δισμύριοι δὲ, οἱ ἐπὶ τῶν λαχανοπτέρων ὄρνεον δὲ καὶ τοῦτό ἐστι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχανοίς πάντῃ λάσιον· τὰ δ' ἀκρότερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεικότα. ἐπὶ δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι τετάχατο, καὶ οἱ Σκοροδόμαχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἄρκτου σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι δὲ Ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ἐπὶ ψυλλῶν μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι· μέγεθος δὲ τῶν ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μὲν εἰσι, φέρονται δ' ἐν τῷ ἀέρι, ἀνεῖ τῶν πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τῆς φορᾶς ταῖσδε· χιτῶνας καθήρεις ὑπεζωστμένοι, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀέρι, καθάπερ ἰατρία· φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ καλὰ δ' οἱ ποιοῦντο ἐν ταῖς μάχαις πελτασταὶ εἶναι· ἐλεγχοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῶν

& auxilia peregrina: nempe octuaginta millia Hippogyporum, & viginti millia, qui Lachanopteris [*oleripennis*] veniuntur. Est illa avis maxima, pro pennis undique hirsuta oleribus, alas habens lactutae foliis maxime similes. Iuxta hos collocati in acie erant Cenchroboli [*iaculatores milii*] & Scorodomachi [*pallii pugnantes*]. Venerant etiam de septemtrione auxiliares, trigiges mille Pphyllotoxotae [*pulicisagitarii*], quinquages mille autem Anemodromi [*vennicursibres*]. Horum autem isti magnis in pulcibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo *angularum* pulcium, quanta duodecim elephatorum: Anemodromi pedibus isti quidem, sed sine alis in aëre feruntur. Ratio progressus talis. Togas talares subtrungunt, easque vento velorum instar sinuandas cum permiscere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in proeliis peltastae sunt. Dicebantur vero etiam de stel-

- ὑπὲρ τὴν Καππαδοκίαν ἀστέρων ἦξιν, Στρουβοβάλανοι
 μὲν ἑπτακισμύριοι, Ἱππογέρανοι δὲ πεντακισχίλιοι. τού-
 τους ἐγὼ οὐκ ἐθεασάμην, οὐ γὰρ ἀδίκοντο. διόπερ αὐτοὺς
 γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησα· τεράστια γὰρ
 14 καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγετο. Αὕτη μὲν τοῦ Ἐνδυ-
 μίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὐτὴ· κράνη μὲν
 ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι
 καὶ καρτεροί· θώρακες δὲ Φολιδωτοὶ πάντες θέρμιοι·
 τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συρράπτοντες, ποιοῦνται θώ-
 ρακας· ἄρρηκτον δ' ἐκεῖ γίγνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος,
 ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.
 15 Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶ-
 χον οἱ Ἱππογυπτοί, καὶ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ
 αὐτὸν ἔχων· καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἤμεν· τὸ δ' εὐώνυμον οἱ
 Λαχανόπτεροι· τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοί·
 τὸ δὲ πρῶτον, ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριά-

lis Cappadoeciae infinitis venturi, Struthobalanorum
 [passeriglandium] septuaginta milia, Hippogeranorumque
 [equigrum] milia quinque. Hos ego non vidi: neque enim
 viderunt. Ideo neque naturas illorum ausus sum scribere:
 prodigiosa enim & incredibilia de illis dicebantur. Atque
 hae Endymionis copiae. Ceterum arma omnium eadem.
 Galeae de fabis: magnae enim apud illos fabae ac robu-
 stae. Loricae squamatae omnes de lupinis: lupinorum nem-
 pe pelliculis confutis loricas sibi faciunt. Impenetrabilis enim
 ibi nascitur lupini pellicula, cornu instar. Clypei & gladii
 Graecis similes. Cum vero opportunum iam esset, aciem
 formabant eiusmodi. Dextrum cornu Hippogyp tenebant,
 & ipse rex, qui circa se habebat quosque fortissimos; in
 his nos quoque: sinistrum Lachanopteri: mediam aciem
 auxiliares, suum sibi agmen quique implentes. Peditum ad

δας ἐτάχθησαν δὲ οὕτως. ἀρχαίαι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ
καὶ μεγάλοι γίνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων ἤσαν
ἐκαστος μείζων. τούτοις προσέταξε θηρῆναι τὴν μεταξὺ
τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἑωσφόρου αἶρα. ὡς δὲ τάχιστα
ἐξεργάσαντο, καὶ περὶ οὗ ἐποίησαν, ἐπὶ τούτου παρ-
έταξε τὸ πεζόν. ἤγειτο δὲ αὐτῶν Νυκτερίων ὁ Εὐδι-
νακτος, τρίτος αὐτός. Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐώνυμον 16
εἶχον οἱ Ἱππομύρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαέθων θη-
ρία δὲ ἔστι μέγιστα, ὑπόπτερα, τοῖς παρ' ἡμῶν μύρ-
μηξι προσεικότα, πλὴν τοῦ μεγέθους· ὁ γὰρ μέγιστος
αὐτῶν, καὶ δίπλεβρος ἦν. ἐμῶχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐκ
αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν ἐλέγον-
το δὲ οὗτοι εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας. ἐπὶ δὲ τοῦ
δεξιοῦ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκῶνωπες, ὄντες καὶ οὐ-
τοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τόξοι, κἀνώρι
μεγάλοις ἐποχούμενοι· μετὰ δὲ ταύτους, οἱ Ἀεροκόρα-
(11 Καὶ δίπλεβρος ἦν) Τὸ πλεόν ἔχει πόδας ῥ'. πῆχες ἔστ'. V.

sexagies mille millenos ita collocati. Araneae apud eos mul-
tae magnaeque nascuntur, Cycladum insularum, singulis
singulae multo maiores. His obtexere imperavit interiectum
Lunam inter & Phosphorum aëra. Hoc celeriter perfecit,
paratoque sic campo, in eo instruxit pedestrem aciem,
quam ducebat Nycterion Eudianactis [Nocturnus Sereni re-
gis] filius, cum tertio collega. At hostium sinistrum cornu
tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthon. Anima-
lia autem sunt maxima, volueria, formicis nostris similia,
a magnitudine si discesseris: maximum enim illorum vel
duorum iugerum erat. Pugnant autem non sutores mo-
do, sed & ipsa maxime, cornibus: dicebanturque esse quin-
quaginta circiter millia. In dextro cornu collocati erant
Aëroconopes, quinquies mille circiter & ipsi, sagittarii
omnes magnis calicibus inequitantes. Post hos vero Aëro-

κες, φίλοι τε ὄντες καὶ περὶ, πλην μάχιμοί γε καὶ οὗτοι· πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδάνων ραφανίδας ὑπερμεγέθεις· καὶ ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· ἀπέθνησκε δέ, δυσοσμίας τινὸς αὐτίμα τῷ τραύματι ἐπιγενομένης· ἐλέγαντο δέ χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῶ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὁπλίται ὄντες, καὶ ἀγχιέμαχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίναις ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων· πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἕστησαν, οὓς ἐπεμψαν αὐτῶν οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες, πεντακισχίλιοι, καὶ οὗτοι ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ἐπὶ βαλάνων πτερωτῶν μαχόμενοι. ἐλέγαντο δὲ κακείνων ὑστερίζειν τῶν συμμάχων, οὓς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, τῆς μάχης

II Οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες) τὸν, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ καύσαντος τῆς Σείριον τὴν ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα· ἐπιτολῆς αὐτοῦ σσεαίρηαι τὸς ἀκαλούμενον. Σείριον δὲ λέγουσιν αὐθρόπους. V.

coraces, levis armaturae pedites, sed pugnaces ipsi quoque . . . E longinquo enim fundis iaculabantur raphanos supra modum magnos, quibus percussus ne paulum quidem durare poterat, inbriebaturque, foedo statim odore superveniente vulnere: dicebantur autem ungere testa veneno malvae. Continuo post illos stare iussi Caulomycetes [*Caulifungi*], gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille: appellationem inde nacti, quod scutis quidem e fungis, hastis autem uterentur e caulibus asparagorum. Prope hos collocati Cynobalani [*Caniglandarii*], quos submisérant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis capiribus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abesse, tum quos de Laetea via arcessiverat funditores, tum Nephelocentauri [*Nubicentauri*]. Verum illi acie iam inclinata venerunt, &

ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὥς μήποτε ὤφελον· οἱ σφεν-
 δονῆται δέ, οὐδ' ὅλως παρεγένοντο. φίοπερ Φασὶν αὐτοῖς
 ὑστερον ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπαλῆσαι τὴν χώ-
 ραν· τοιαύτη μὲν καὶ Φαέθων ἐπ' αἱ παρασκευῇ. Συμ- 17
 μίζαντες δέ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἤρθη, καὶ ὠγκήσαντο
 ἑκατέρων οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀντὶ σαλπιστῶν χρῶν-
 ται) ἐμάχοντο· καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιοτῶν αὐ-
 τικά ἔφυγεν, οὐδ' ἐς χεῖρας δεξάμενον τοὺς Ἴππογύ-
 πους, καὶ ἡμεῖς εἰτόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ' αὐτῶν
 ἐκράτει τοῦ ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ εὐώνυμου· καὶ ἐπεξῆλθον οἱ
 Ἀεροκῶνωπες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζοὺς· ἐνταῦ-
 θα δέ κακείνων ἐπιβοηθούντων, ἔφυγον ἐπικλίναντες,
 καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἤσθοντο τοὺς ἐπὶ τῇ εὐωνύμῳ σφῶν
 νενικημένους. τῆς δὲ τροπῆς λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ
 μὲν ζῶντες ἠλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνηροῦντο, καὶ τὸ

6 Ἐκατέρων οἱ ὄνοι) Γδης, τερα- τοῖς οὐχ ὑπάρχουσιν ἐχρᾶντο. V.
 τολόγη· οἷς οὐ παρήσαν ὄνοι, οὐ γὰρ Γ2 Ἐπ' αὐτοῖς ἐγκλίνας· Γραι.
 ἐπιστημῆς τοῦτο, πῶς σαλπικταῖς ἔφυγον ἐπικλίναντες. G.

utinam nunquam venissent! funditores autem plane non ve-
 nerunt: propterea aiunt iratum deinde illis Phaëthontem,
 regionem illorum igni vastasse. Hoc quidem apparatu Phaë-
 thon inibat proelium. Cum vero commissa esset pugna, sub-
 latis signis, rudituque ab asinis utrinque edito, (his enim
 utuntur loco rubicinium) certabant. Ac sinistrum Heliota-
 rum cornu statim fugere, cum nec ad manus admisisset Hip-
 pogypos, & nos insequi caedibus: dextrum vero illorum
 cornu sinistram nostram aciem superavit, impetuque facto
 persecuti Aeroconopes ad pedites usque pervenerunt. Hic
 vero & illis subsidio venientibus, inclinata acie fugerunt,
 & maxime cum sentirent, suos in sinistro cornu victos. Cum
 effuse iam fugerent, multi quidem vivi capti sunt, multi
 vero etiam interfecti, copiosusque tum per nubes sanguis

αἷμα ἔρρει πολὺ μὲν ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτε-
σθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ' ἡμῶν θυμμένον
τοῦ ἡλίου φαίνονται· πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέστα-
ξεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιούτου τινὸς καὶ πάλαι
ἄνω γενομένου, Ὅμηρος. ὑπέλαβεν αἵματι ὕσαι τὸν
18 Δία ἐπὶ τῷ τοῦ Σαρπηδόνης θανάτῳ, Ἀναστρέψαντες
δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ἐπὶ
τῶν ἀραχνίων τῆς πεζομαχίας· τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας,
ἐπὶ τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἠγγέλλον-
το ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνον-
τες, οὓς ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέοντι. καὶ δὴ
ἐφαίνοντο προσιόντες, θέαμα παραδοξότατον, ἐξ ἵππων
πτερωτῶν καὶ ἀνθρώπων συγκαίμενοι· μέγεθος δὲ, τῶν
μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τοῦ Ῥοδίου Κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας ἐς
τὸ ἄνω τῶν δ' ἵππων, ὅσον μερὸς μεγάλης Φορτίδος. τὸ
μύντοι πληθὺς αὐτῶν οὐκ ἀνέγραψα, μὴ τῷ καὶ ἄπιστον
5 Ὅμηρος) Τὸ σκάμμα εἰς Ὀ- σοῦ) Τριάκοντα πηχίων, ἐξήκον-
την. 6. τα γὰρ ἦν ὅλος ὁ Κολοσσὸς πη-
14 Ὅσον τοῦ Ῥοδίου Κολοσ- χίων. V.

fluxit, ut tinctae illo, rubicundae viderentur, quales apud
nos occidente solē apparent; tum stillavit in terram; adeo
quidem ut conicerem ego, numquid forte tale quid olim
apud superos factum cum esset, Homerus putaverit, san-
guine pluuisse Iovem ob mortem Sarpedonis. A perfequen-
dis hostibus reversi tropaea duo statuimus: alterum de pe-
destri proelio, in aranearum tela; alterum vero pugnae in
aëre commissae, in nubibus. Commodum ista gerebantur,
cum nuntiantur, a speculatoribus adventare Nephelocentaui-
ri, quos ante pugnam venire Phaëthoni oportebat. Et sane
apparebat, cum accederent; admirabile inprimis spectaculum,
ex alatis equis & hominibus compositi: hominum magni-
tudo, quanta est qua superiorem partem dimidiū Colossi
Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae.
Numerum eorum non adscripsi, ne cui incredibilis vido-

δόξῃ, τοσούτον ἦν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν ὁ ἐκ τοῦ Ζωδιακοῦ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἤσθοντο τοὺς φίλους νενικημένους, ἐπὶ μὲν τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν, αὐτῷ ἐπιέναι· αὐτοὶ δὲ διαταξάμενοι, τεταραγμένοις ἐμπίπτουσι τοῖς Σελήνιταις, ἀτάκτοις περὶ τὴν δίωξιν, καὶ τὰ λάφυρα διεσκεδασμένοις· καὶ πάντας μὲν τρέπουσιν, αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων αὐτοῦ κτείνουσιν· ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τρόπαια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν πεδῖον ὑφασμένον, ἐμὲ δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἐταίρων, ἐξώγρησαν. ἤδη δὲ παρὴν καὶ ὁ Φαέθων, καὶ αὐτῷς ἄλλα τρόπαιά ὑπ' ἐκείνων ἴστατο. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπηγόμεθα ἐς τὸν ἥλιον αὐθιμερὸν, τῷ χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίου ἀποκόμματα. Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τοῦ αἵρος ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν σελήνην διήκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλοῦν, νεφε-

retur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sagittarius. Cum vero victos amicos suos esse sensissent, Phaëthontem, misso nuntio, in proelium revocarunt: ipsi vero instructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes, & in persequendis hostibus praedaque legenda dispersos. In fugam vertunt omnes, ipsumque regem ad urbem usque persequuntur, plerisque volucrum ipsius interfecit: tropaea revellunt, totumque campum ab araneis textum percurrunt: me vero & sociorum duos vivos capiunt. Iamque Phaëthon adest, & rursus alia ab illis tropaea statuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abscisso. Atque oppugnare quidem urbem non statuunt, reversi autem quod interiectum est aëris muro interposito absciderunt, ut splendor a Sole non iam pervenire ad Lu-

ῥωτόν ὥστε σαφὲς ἐκλείψις τῆς Σελήνης ἐγεγόνει, καὶ
 νυκτὶ διηνεκῇ πᾶσα κατείχετο. πιεζόμενος δὲ τούτοις ὁ
 Ἐνδυμίων, πέμψας ἰκέτευε καβαλεῖν τὸ οἰκοδόμημα,
 καὶ μὴ σφᾶς περιδρᾶν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας ὑπισχυεῖ-
 το δὲ καὶ Φόρους τελέσειν, καὶ σύμμαχος ἔσεσθαι, καὶ
 μηκέτι πολεμήσειν· καὶ ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι ἠθέ-
 λεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέδοντα, γενομένης δις ἐκκλησίας,
 τῇ προτεραίᾳ μὲν, οὐδὲν παρέλυσαν τῆς ὀργῆς, τῇ ὑστε-
 ραίᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ἐπὶ τούτοις.
 20 Κατὰ τὰδε συνθήκας ἐποίησαντο οἱ Ἡλιῶται καὶ οἱ
 σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμάχους. ἐπὶ
 τῷ καταλύσας μὲν τοὺς Ἡλιώτας τὰ διατείχισμα, καὶ
 μηκέτι εἰς τὴν Σελήνην ἐμβαλεῖν, ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς
 αἰχμαλώτους, ῥητῶν ἑκαστον χρημαστῶν τοὺς δὲ Σελη-
 νίτας, ἀφείναι μὲν αὐτονόμους τοὺς γε ἄλλους ἀστέρας,
 ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ

nam posset: iam murus ille duplex erat nubibus constans.
 Itaque aperta Lunae eclipsis efficiebatur, ut perpetua no-
 cte universa regeretur. His cum argeretur malis Endymion,
 legatione missa supplicavit, ut demoliretur illam munitionem,
 nec reiiceret se degentes in tenebris: promissitque tri-
 buta pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare,
 obsidesque harum rerum causa obtulit. Phaëthon autem cum
 suis concilio his habito, priori quidem irarum nihil remi-
 sere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem
 pax his legibus: In has condiciones foedus facere Heliorae ipsa-
 rumque socii, cum Selenitis ac sociis illorum, ut Heliorae quidem
 demoliantur munitionem interpositam, nec amplius irruptionem in
 Lunam faciant, reddantque captivos presso, de quo inter singulos
 convenerit. Selenitae autem uti liberis & sui iuris esse patiantur
 stellas reliquas; neque bellum inferant Helioris, sed auxilia po-

ἀλλήλων, ἢ τις ἐπὶ Φόρον δὲ ὑποταλεῖν ἐκάστου ἔτους
τὸν βασιλέα τῶν Σεληνιτῶν τῷ βασιλεῖ τῶν Ἡλιωτῶν,
ὁρῶντος ἀμφορέας μυρίους· καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτῶν
δοῦναι μυρίους, τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν ἑσθ' Φόρον, κοι-
νὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον.
ἐγγράφαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἡλεκτρίνῃ, καὶ ἀνα-
στήσαι ἐν μέσῳ τῷ αἰερί ἐπὶ τοῖς μεθορίοις. ᾤμωσαν δὲ
Ἡλιωτῶν μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος·
Σεληνιτῶν δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμ-
πής. Τοιαύτῃ μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος 21
καθηρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδδσαν. ἐπεὶ
δὲ ἀφικέμεθα ἐς τὴν Σελήνην, ὑπηντίαζον ἡμῖν, καὶ
ἡσπάζοντο μετὰ δακρύων, οἳ τε ἐταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων
αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἥσαν μεῖναι τε παρ' αὐτῶν, καὶ κοινοῦ
νέμειν τῆς ἀποικίας, ὑποσχόμενος· δώσειν πρὸς γάμον τὸν

το Τὸ τεῖχος καθηρεῖται.) Ση-
μίου διὰ τὴν σύνταξιν. ὅφειλε γὰρ
εὐθὺς οὗτος, τοῦ τεύχους καθ-
αιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους

ἀπέδδσαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἱστορία τὸ
προκείμενον φεύγει τὸν πλαγιασμόν
σαφηνείας χάριν. V.

eius munitio, inuicem, se quid illos inuadat: tributumque pendat
quatuordecim Heliotarum regi, et Selenitarum, totis amphoras decies
mille, eisque rei obfides decies mille: coloniam autem in Lu-
ciferum communiter mittant, & in partem eius veniat aliorum etiam
quisquis uoluerit: inscribentque foedus hoc, columpae ex electro,
eisque statuam in medio aere, ipsisque in finibus. Iurarunt in
hoc foedus Heliotarum Pyronides [Igneus] & Therites [Aesti-
vus] & Phlogius, [Flammeus]; Selenitarum vero Nyctor [No-
cturnus] & Menius [Mensiuus] & Polylampes [Multilucius].
Haec talis igitur pax facta est. Statimque munitio deiecta,
nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lu-
nam, occurrerunt nobis & cum lacrimis complexi sunt tum
foctii, tum ipse Endymion. Ex hic quidem rogabat, mane-
remus apud se, & coloniae nos adscribi pateremur, polli-
citus, se nuptui daturum mihi puerum suum: mulieres enim

- ἑαυτοῦ παῖδα· γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς. ἐγὼ δὲ οὐδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἤξιον ἀποπεμφθῆναι κάτω εἰς τὴν θάλατταν. ὥς δὲ ἔγνω ἀδύνατον ὄν πείθειν, ἀπο-
- 22 πέμπει ἡμᾶς, ἐστίασας ἑπτὰ ἡμέρας. Ἄ δ' ἐν τῷ μετα-
 ξῦ διατρίβων ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ, καὶ πα-
 ράδοξα, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ
 γυναικῶν γεννᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἄρρέων·
 γάμοις γὰρ τοῖς ἄρρεσι χρῶνται, καὶ οὐδ' ὄνομα γυναι-
 κὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν οὖν πέντε καὶ εἰκοσὶν ἐτῶν,
 γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων, γαμεῖ αὐτὸς κύουσι
 δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδίῳ, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκημίαις· ἐπειδὴν
 γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνεται ἡ κνήμη, καὶ χρό-
 νῳ ὕστερον ἀνατεμόντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐ-
 τὰ πρὸς τὸν ἀνέμον κεχηρότα, ζωοποιοῦσι. δοκεῖ δέ μοι
 καὶ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐκείθεν ἦκειν τῆς γαστροκημίας
 τοῦτομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρος κοφορεῖ. μεῖ-

11 Ἐν ταῖς γαστροκημίαις) Ταῦτο αἰνιγμένον τὸ παρὰ τὴν Διόρυσον
 ποῖ. G.

apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi
 passus sum, sed demitti in mare petii. Cum vero viderer,
 persuaderi mihi non posse, post septem nos dierum epulas
 dimittit. Quae autem toto hoc, quo in Luna commoratus
 sum, tempore nova atque admiranda animadverterim, ea
 dicere iam volo: ac primum illud, non nasci illos ex mu-
 lieribus, sed e viris. Masculis enim nuptiis utuntur, mulie-
 risque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & vi-
 ginti annos nubit eorum unusquisque: ab eo inde tempore
 alium ipse ducit. Foetum gerunt non in utero, sed in furis:
 cum enim conceptus est embryo, crassescit fura: atque ali-
 quando post educunt mortuos, expositisque hianti ore ad-
 ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos
 descendisse furae nomen, quam furae ventrem appellant, quod
 ea apud illos pro ventre gravida est. Sed hoc maius etiam

ζον δὲ τούτου ἄλλο διηγήσομαι. Γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς
 ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι Δένδριται· γίγνεται δὲ τὸν τρό-
 πον τούτον. ὄρχιν ἀνθρώπου τὸν δεξιὸν ἀποτεμνόντες, ἐν γῇ
 φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον,
 σάρκινον, οἷον Φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλ-
 λα· ὁ δὲ καρπὸς ἐστὶ βάλανοι πηχυαῖοι τὸ μέγεθος.
 ἐπειδὴ οὖν πεπανθῶσι, τρυγῆσαντες αὐτάς ἐκκολά-
 πτουσι τοὺς ἀνθρώπους· αἰδοῖα μέντα προσθετὰ ἔχου-
 σιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα,
 καὶ διὰ τούτων ὀχεύουσι, καὶ πλησιάζουσι τοῖς γαμε-
 ταῖς αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ γηράσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐκ ἀπο- 23
 θνήσκει· ἀλλ' ὥσπερ ὁ κάπνός διαλυόμενος, ἀπὸ γίγνε-
 ται. τροφὴ δὲ πᾶσιν ἡ αὐτὴ· ἐπειδὴ γὰρ πῦρ ἀνακαύ-
 σωσι, βατράχους ὀπτῶσιν ἐπὶ τῶν ἀνδράκων, πολλοὶ
 δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ ἀέρι πετόμενοί· ὀπτωμένων δὲ,
 περίκαθεσθέντες, ὥσπερ δὴ περὶ τραπέζαν, λάπτουσι

1 Γένος ἐστὶ περὶ αὐτοῖς ἀνθρώ-
 παν) Σπαρτοὺς λεγομένους ἀπο-
 σκάπτει, τοῦ ἀνδρακωπίας οὐκ ἐν-
 των ἐκφύεται. V.

16 Λάπτονται τὸν ἀναθυμιάμενον
 κάπνιν) Ἡρόδοτος διασφύρει τὸ περὶ

Σκύθων αὐτῶν ιστοροῦμενοι περὶ τῆς
 βοτάνης, ἧς καλεῖται τοῦ ἐχθυμίου-
 μένου γλεπτοῦ σπᾶντος οὐ περικαθί-
 μανοι Σκύθαι τὴν πυρὰν, μεθύειν ὥς
 ἀπὸ οἴνου λέγονται. V. (C. κάπνου-
 σι. Nihil aliud.)

aliud enarrabo. Gēnus est apud illos hominum Dendritae,
 [Arborei] quod hunc in modum nascitur. Testiculum ho-
 minis dextrum resectum in terra deponunt. Ex illo deinde
 arbor enascitur maxima, carnea, phalli instar. Habet vero
 etiam ramos & folia. Fructus illius glandes cubitales. Has,
 ubi maturuere, decerpunt, hominesque inde excidunt. Pu-
 denda habent adsciticia, eburnea alii, lignea vero pauperes,
 iisque coeunt, suosque nuptos subigunt. Cum consenuit
 homo, non moritur, sed fumi instar in aërem dissolvi-
 tur. Cibus omnibus unus est. Accenso enim igne ranas in
 prunis affant: sunt autem apud ipsos multae volantes in
 aëre. Assidentes vero circa eum, in quo affantur, focum,

τὸν ἀναθυμιάμενον καπνὸν, καὶ εὐωχοῦνται. σίτω μὲν δὴ
τρέφονται τοιούτῳ· ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστὶν ἀπὸ ἀποθλι-
βόμενος εἰς κύλικα, καὶ ὑγρὸν ἀνιείς ὥσπερ ὀρόσον· οὐ
μὴν ἀπουροῦσιν γε, καὶ ἀφοδεύουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τέτρη-
νται, ἥπερ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν
ταῖς πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἰγνύσιν, ὑπὲρ τὴν
γαστροκνημίαν· ἐκεῖ γάρ εἰσι τέτρημένοι. καλὸς δὲ νομί-
ζεται παρ' αὐτοῖς, ἣν πού τις Φαλακρὸς καὶ ἄχομος ἦ,
τοὺς δὲ καμῆτας καὶ μυσάττονται. ἐπὶ δὲ τῶν κομητῶν
ἀστέρων, τὸναντίον, τοὺς κομητάς καλοὺς νομίζουσιν·
ἐπεδήμουν γάρ τινες, οἱ καὶ περὶ ἐκείνων διηγούντο· καὶ
μὴν καὶ γένεια φύουσι, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ
ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μο-
νοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἐκάστῳ αὐτῶν κράμβη
ἐκπέφυκε μακρά, ὥσπερ οὐρὰ, θάλλουσα ἐς αἰεὶ, καὶ

6 Ἰγνύαις) Ὅτι οὐ μόνον ἰγνύα γαστροκνημία δὲ λέγεται τὸ ἐξόπτα
ἢ εὐθεία εἶρηται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνύς· ὅθεν τοῦ καλάμου τοῦ σκέλους.
ἀφ' οὗ καὶ γράφεται ταῖς ἰγνύσι· V.

furgentemque inde nidorem ore captantes, epulantur. Ac
cibo quidem nutriuntur eiusmodi. Potus vero illis est ex-
pressus aër in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar
dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque al-
terius rei causa secedunt: quin neque iisdem, quibus nos,
locis perforati sunt. Sed neque praebent, quod pueri nostri,
amatoribus, sed supra suram poplites: ibi enim perfora-
ti sunt. Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus
& sine comis sit: comatos vero etiam abominantur. Con-
tra ea in Cometis [*stellis comatis*] comatos pro pulchris ha-
bent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam
narrarent. Barbas tamen habent paulum supra genua. Un-
gues in pedibus non habent, sed unum modo omnes ibi di-
gitum. Supra podicem brassica unicuique enata est magna,
caudae instar, virens semper, quae nec frangitur, si quis

ὑπτίου ἀναπίπτοντος, οὐ κατακλωμένη. Ἀπομύττονται 24
 δὲ μέλι δριμύτατον καίπειδαν ἢ πονῶσιν, ἢ γυμνάζων-
 ται, γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα ἰδρῶσιν, ὥστε καὶ τυροῦς
 ἀπ' αὐτοῦ πήγνυσθαι, ὀλίγον τοῦ μέλιτος ἐπιστάξαν-
 τες ἔλαιον δὲ ποιῶνται ἀπὸ τῶν κρομμύων πᾶν λιπα-
 ρόν τε, καὶ εὐῶδες, ὥσπερ μύρον. ἀμπέλους δὲ πολλὰς
 ἔχουσιν ὕδροφόρους. αἱ γὰρ ῥάγες τῶν βοτρυῶν εἰσὶν ὥσ-
 περ χάλαζα. καὶ μοι δοκεῖ, ἐπειδὴν ἐμπεσὼν ἄνεμος
 διασεῖσθαι τὰς ἀμπέλους ἐκεῖνας, τότε πρὸς ἡμᾶς κατα-
 πίπτει ἡ χάλαζα, διαρραγέντων τῶν βοτρυῶν. τῇ μέντοι
 γαστρὶ, ὥσπερ πήρα χρῶνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων δέον-
 ται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστὴ ἐστίν·
 ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἥπαρ φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον,
 ὅτι δασεῖα ἐντοσθε, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ
 τεογνᾶ, ἐπειδὴν ῥιγῶσιν, ἐς ταύτην ὑποδύεται. Ἐσθῆς 25
 δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνῃ, μαλθακῇ τοῖς πένησι δὲ,
 χαλκῇ ὕφαντῇ· πολὺ χαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ

4 Πήγνυσθαι) Γρ. πήγνυνται. G. τινῶν περὶ τῶν θαλαττίων σιλαχῶν
 12 Κλειστή ἐστιν) Εἰς τὸ ὑπὸ ἰστρούμενον διαπαίζει. V.

supinus cadat. Emungunt mel acerrimum, & cum aut la-
 borant, aut exercentur, lacte totum corpus diffiunt, adeo
 ut caseos etiam inde, exiguo instillato melle, efficiant. O-
 leum sibi parant de cepis pingue admodum & unguenti in-
 star fragrans. Virēs habent multas aquae feraces, acinis uva-
 rum grandini similibus: & ut mihi videtur, cum ventus
 ingruens illas vites commovet, tum ruptis uvis decidit apud
 nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant,
 quibus opus est: aperiri enim ille potest, & rursus claudi.
 Intestinum autem in eo nullum neque hepar apparet, nisi
 hoc solum, quod hirsutus intus & villosus est, adeo ut
 etiam recens nati, cum frigent, in eum irrepan. Vestis di-
 vitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris
 enim feraces illae regiones, tractantque illud, effusa pau-

ἐργάζονται τὸν χαλκὸν ὕδατι ὑποβρέξαντες, ὥσπερ τὰ ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἷους ἔχουσιν, ὁκνῶ μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι διὰ τὸ ἄπιστον τοῦ λόγου, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι· καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει ἔστ' ἂν δεηθῇ ἰδεῖν. οὕτω δὲ ἐνθήμενος, ὁρᾷ καὶ πολλοὶ τοὺς σφετέρους ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρησάμενοι ὁρῶσιν· εἰσὶ δ' οἱ καὶ πολλοὺς ἀποθέτους ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ὥτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλὴν γε τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ
 26 μόνοι ξύλινα ἔχουσι. Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ Φρέατος, οὐ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ Φρέαρ καταβῇ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγόμενων· ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφεστῶς ἐκάστοις· τότε καὶ τοὺς οἰκίους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν

cula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, & qui vult, exemtos suos servat, dum opus sit videre aliquid, ubi imposito sibi oculo videt: ac multi, cum suos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repositos servant plures. Aures ipsis sunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus nasci diximus: ligneas enim foli habent. Vidi etiam aliud in regia miraculum. Speculum impositum est maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur descendat in puteum, audit, quae in terra nostra dicuntur, omnia: si vero in speculum inspiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam si adstaret singulis. Tum familiares ego quoque vidi, universamque patriam. Utrum

πατρίδα· εἰ δὲ καὶ κεῖνοί με εἰώρων, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφα-
 λές εἰπεῖν. ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα οὕτως ἔχειν, ἂν
 ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίκηται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέ-
 γω. Τότε δ' οὖν ἀσπασάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς 27
 ἀμφ' αὐτὸν, ἐμβάντες ἀνῆλθον· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα
 ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν ὑαλίνων χιτῶνων, πέντε
 δὲ χαλκοῦς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην· ἅ πάντα ἐν τῷ
 κῆτει κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἴππογύπους
 χιλίους, παραπέμψοντας ἄχρι σταδίων πεντακοσίων.
 Ἐν δὲ τῷ παράπλῳ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας 28
 παρημέψαμεν, προσέσχομεν δὲ καὶ τῷ ἑωσφῶρι ἄρτι
 συνοικισμένῳ, καὶ ἀπαβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάν-
 τεσ δὲ εἰς τὸν Ζωδιακόν, ἐν ἀριστερᾷ παρῆειμεν τὸν ἥλιον,
 ἐν ἡμέρᾳ τὴν γῆν παραπλέοντες· οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καί-
 τοι πολλὰ τῶν ἐταίρων ἐπιθυμούντων, ἀλλ' ὁ ἄνεμος
 οὐκ ἐφῆκεν· ἐβρώμεθα μέντοι τὴν χώραν εὐθαλῆ τε, καὶ
 πύονα, καὶ εὐόδρον, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν· ἰδόντες

vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere.
 Quisquis vero non credit ita rem habere, si quando & ipse
 eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget. Tum igitur, fa-
 lutato rege & ipsius amicis, consensa navi solvimus. De-
 dit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas,
 aeneas autem quinque, & de lupinis armaturam integram,
 quae in ceto reliqui omnia. Misit etiam nobiscum Hippo-
 gypos mille, qui ad quingenta nos stadia deducerent. Inter
 navigandum multas alias praetervecti terras, appulimus
 etiam Luciferae colonis nuper auctae, egressique aquatum
 sumus. Invecti deinde in Zodiacum, sinistrum solem prae-
 terivimus, proxime terram *illum* praeternavigantes: neque
 enim exscendimus, multum licet cupientibus fociis; sed non
 sinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem, pin-
 guem, irriguam, & bonis multis plenam. Sed cum viderent

δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφοροῦντες παρὰ τῷ
 Φαέθοντι, ἐπέπτησαν ἐπὶ τὴν ναῦν, καὶ μαθόντες ἐν-
 29 σπόνδους, ἀπεχώρησαν. Ἦδη δὲ καὶ οἱ Ἴππόγυποι ἀπ-
 εληλύθεισαν· πλεύσαντες δὲ τὴν ἐπιούσαν νύκτα, καὶ
 ἡμέραν, περὶ ἑσπέραν ἀφικόμεθα ἐς τὴν Λυχνόπολιν κα-
 λουμένην, ἥδη τὸν κάτω πλοῦν διώκοντες· ἡ δὲ πόλις αἰ-
 τη κεῖται μεταξύ τοῦ Πλειάδων, καὶ τοῦ Ὑάδων αἵ-
 ρος, ταπεινότερα μέντοι τοῦ Ζωδιακοῦ. ἀποβάντες δὲ, ἄν-
 θρωπον μὲν οὐδένα εὔρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιβέον-
 τας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὸν λιμένα διατρίβον-
 τας, τοὺς μὲν μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἶπεῖν, πένητας· ὀλί-
 γους δὲ, τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς
 καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδία
 ἐκάστω πεποίητο, καὶ αὐτοὶ ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ οἱ
 ἄνθρωποι, καὶ Φωνὴν προιεμένων ἠκούομεν, καὶ οὐδὲν
 ἡμᾶς ἠδίκουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ξενία ἐκάλουν· ἡμεῖς δὲ,
 ὅμως ἐφοβούμεθα καὶ οὔτε δειπῆσαι, οὔτε ὑπνῶσαι

nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem mili-
 tant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos com-
 prehendi, recefferunt. Iamque Hippogypi etiam discesse-
 rant. Navigaveramus noctem proximam & diem, cursum
 deorsum persecuti, cum versus vesperam delati sumus in
 eam, quae Lychnopolis vocatur. Iacet urbs inter aërem, qui
 Pleiades ambit, & qui Hyades, humilior tamen Zodiaco.
 Excensione facta, hominem vidimus neminem; lychnos ve-
 ro multos circumcurrentes, & in foro atque circa portum
 versantes, parvos alios, &, ut ita loquar, pauperes, pau-
 cos vero de magnorum & potentium numero, claros omni-
 no atque illustres. Habitationes illis & lucernaria suum uni-
 cuique facta erant: ac nomina habebant velut homines. Au-
 divimus etiam voces emittere: neque ulla nos affecerunt
 iniuria, sed ad hospitium nos invitarunt. Nos vero nihilo

τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἀρχεῖα δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποιήται, ἔνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς κάθηται, ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούσῃ, καταδικάζεται ἀποθανεῖν, ὡς λιπὼν τὴν τάξιν· ὁ δὲ θάνατός ἐστι σβροθῆναι. παρεστῶτες δὲ καὶ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τὰ γιγνόμενα, καὶ ἡκούομεν ἅμα τῶν λύχνων ἀπολογουμένων, καὶ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' ἃς ἐβράδυνον. ἔνθα καὶ τὸν ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα, καὶ προσειπὼν αὐτὸν, περὶ τῶν κατ' οἶκον ἐπυνθανόμην ὅπως ἔχουεν, ὃ δέ μοι πάντα διηγῆσατο. τὴν μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν τῇ ἐπιούσῃ δὲ, ἄραντες, ἐπλέομεν πλησίον τῶν νεφῶν. ἔνθα δὴ καὶ τὴν Νεφελοκοκκυγίαν πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, οὐ μέντοι ἐπέβημεν αὐτῇ· οὐ γὰρ εἶα τὸ πνεῦμα. βασιλεύει μέντοι αὐτῶν Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀριστοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνὴρ σοφοῦ, καὶ ἀληθοῦς, καὶ μάτην ἐφ' οἷς ἔγρα-

fecius timere, neque cibum capere, neque somnum quisquam nostrum audere. Principis aula in media urbe exstructa est. Hic princeps illorum tota nocte sedet, nominatim unumquemque vocans: qui non obedierit, morte damnatur, ut stationis fuae desertor. Mors autem est exstingui. Adstantes nos etiam simul audivimus causas lychnorum, quas tarditatis suae dicent. Hic nostrum etiam lychnum agnovi, eumque allocutus, quomodo domi se res haberent, interrogavi: isque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi mansimus; sed postridie solventes prope nubes navigavimus: ibi etiam Nephelococcygia [*Nubicuculia*] urbe confecta admirati sumus. Nec tamen in illam egressi sumus, vento non permittente. Ceterum regnat apud illos Coronus Cottrophionis filius [*Cornix Merulae*]. Ac recordatus sum Aristophanis poetae, viri sapientis ac veracis, cuius

ψεν ἀπιστουμένου. τρίτη δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέρα, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἤδη σαφῶς ἐωρῶμεν γῆ δὲ οὐδαμοῦ, πλὴν γε τῶν ἐν τῷ αἱρί. καὶ αὐταὶ δὲ, πυρραείδεις ἤδη, καὶ ὑπερ-
 αυγεῖς ἐφαντάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ περὶ μεσημβρίαν,
 30 μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος,
 ἐπὶ τὴν θάλατταν κατετίθημεν. Ὡς δὲ τοῦ ὕδατος ἐψαύ-
 σαμεν, θαυμάσιον ὡς ὑπερηδόμεθα, καὶ ὑπερχαίρο-
 μεν, καὶ δεῖπνον πᾶσιν ἐκ τῶν παρόντων ἐποιοῦμεθα,
 καὶ ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη
 οὔσα, καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος. Ἔοικε δὲ ἀρχὴ κακῶν
 μειζόνων γίγνεσθαι πολλάκις ἢ πρὸς τὸ βέλτιον μετα-
 βολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι πλεύ-
 σαντες, τῆς τρίτης ὑποφαινούσης, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν
 ἥλιον ἄφ' οὗ ἐωρῶμεν θηρία καὶ κῆτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλ-
 λα, ἐν δὲ μέγιστον ἀπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ
 πεντακοσίων τὸ μέγεθος· ἐπ' ἧι δὲ κεχηγὸς, καὶ πρὸ πολ-

9 Καὶ ἀποβάαντες ἐνηχόμεθα) Γραι. καὶ ἀπορρίψαντες ἐνηχ. G.

scriptis fidem frustra negant. Tertio inde die Oceanum satis iam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas, quae in aëre *pendent*, atque ipsae quoque iam igneae & supra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, subsidenteque, in mare depositi sumus. Cum vero tangeremus iam aquam, mirum quam supra modum delectati & gavisī sumus: coenamque omnibus pro praesenti copia praebuimus, & in mare nos abiicientes natavimus; forte enim ferenitas erat, & tranquilum mare. Videtur vero maiorum saepe malorum initium esse mutatio in melius. Etenim nos solos duo dies in mari cum navigassemus, illucescente tertio, ad orientem solem subito videmus belluas ac cetos, multos quidem etiam alios, unum vero omnium maximum mille & quingentorum stadiorum magnitudine: contra nos autem veniebat hians &

λοῦ ταραττον τὴν θάλατταν, ἀφρῶ τε περικλυζόμενον,
καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαῖνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν Φαλ-
λῶν ὑψηλοτέρους, ὅξεῖς δὲ πάντα ὥσπερ σκόλοπας,
καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστα-
τον ἀλλήλους προσειπόντες καὶ περιβάλλοντες, ἐμένο-
μεν· τὸ δὲ ἤδη παρῆν, καὶ ἀναρροφῆσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηϊ
κατέπιεν. οὐ μέντοι ἔφθη συναρράξαι τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλ-
λὰ διὰ τῶν ἀραιωμάτων ἡ ναὺς εἰς τὸ εἶσσι διεξέπεσεν.
Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐ 31
δεν ἐωρῶμεν· ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἶδομεν κῦ-
τος μέγας, καὶ πάντῃ πλατὺ, καὶ ὑψηλόν, ἱκανὸν μυ-
ριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειντο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ
ἰχθυεῖς, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεκομμένα, καὶ
πλοίων ἱστία, καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ
φορτία· κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ
δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλῦος ἣν κατέπινε συνιζάνουσα. ὕλη γοῦν

2 Φαλλῶν) Ἐν τῇ περὶ τῆς Σω-
ρίης θεοῦ λόγῳ μέμνηται τῶν φαλ-
λῶν τούτων, ἐφ' ὧν καὶ ἀναβαίνου-

σι λόγῳ ἀσκήσιος. εἰσὶ δὲ οἱ φαλ-
λοὶ οὗτοι τριακοσίων ὀργυρίων τὸ
ὕψος. V.

longe ante se mare perturbans, spuma undique affudente,
dentes exserens, multum phallis apud nos excelsiores, pa-
lorum instar omnes acutos, & eboris in modum candidos.
Nos igitur ultimum allocuti & complexi nos invicem, ex-
spectare: at ille iam adest, & resorbens ipsa nos cum navī
haurit. Neque tamen dentibus nos statim comminuit, sed
per interstitia eorum navis illapsa est. Cum vero intus iam
essemus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Post-
ea illo hiante, videmus cetum magnum, [*specum alvi*] &
latum undique & altum, satis capacem, ut decies mille ho-
minum in eo urbs habitaretur. Proiecti in medio & pisces
minores, & animalia multa alia concisa, & navigiorum
vela atque ancorae, & hominum ossa, & sarcinae. In me-
dio & terra & colles erant; ut mihi videbatur, de limo,

ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα
 ἐβεβλαστήκει, καὶ ἔωκει πάντα ἐξειργασμένοις· περί-
 μετρος δὲ τῆς γῆς στάδιοι διακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα.
 ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ Ἀλκυό-
 32 νας, ἐπὶ τῶν δένδρων νεοττεύοντα. Τότε μὲν οὖν ἐπὶ πολὺ
 ἔδακρύομεν· ὕστερον δὲ ἀναστήσας τοὺς ἐταίρους, τὴν μὲν
 ναῦν ὑπεστηρίξαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες,
 καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα.
 παρέκειτο δὲ ἄφθονα καὶ παντοδαπὰ κρέα τῶν ἰχθύων,
 καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τοῦ ἑωσφόρου εἶχομεν. τῇ ἐπιούσῃ δὲ
 διαναστάντες εἴ ποτε ἀναχάνοι τὸ κῆτος, ἐωρῶμεν ἄλ-
 λοτε μὲν ὄρη, ἄλλοτε δὲ μόνον τὸν οὐρανὸν, πολλάκις δὲ
 καὶ νήσους. καὶ γὰρ ἡσθάνόμεθα, φερομένου αὐτοῦ
 ὀξέως πρὸς πᾶν μέρος τῆς θαλάττης. ἐπεὶ δὲ ἐθάδες τῇ
 διατριβῇ ἐγινόμεθα, λαβὼν ἑπτὰ τῶν ἐταίρων, ἐβάδι-
 ζον ἐς τὴν ὕλην, περισκέψασθαι τὰ πάντα βουλόμενος.

7 Τὰ πυρεῖα συντρίψαντες) Τοὺς πυρεχολίτας λίθους λίγει. V.

quem glutiebat, confidentes. Igitur filva in illis & omnige-
 nae arbores nascebantur, & olera germinaverant, cultif-
 que omnia similia. Ambitus terrae illius stadia ducenta qua-
 draginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyo-
 nes, quae pullos in arboribus educerent. Tunc quidem igi-
 tur abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me focis, na-
 vem firmavimus, atque igni filicibus excusso, coenam
 de his, quae ad manum essent, paravimus: iacebant autem
 copiosae & omnis generis carnes piscium; aquam vero de
 Lucifera adhuc habebamus. Postridie cum surrexissemus,
 quoties hiaret cerus, vidimus alias quidem montes, alias
 coelum solum, saepe etiam insulas; sensumque adeo, fer-
 ri illum celeriter in omnes maris partes. Cum iam huius
 commorationis consuetudinem quandam contraxissemus,
 assumtis septem focis, in silvam ingressus sum, perspectu-

οὕτω δὲ ὅλους πέντε διελθὼν σταδίους, εὖρον ἱερὸν Ποσειδάωνος, ὡς ἐδήλου ἡ ἐπιγραφὴ, καὶ μετ' οὐ πολὺ, καὶ τάφους πολλούς, καὶ στήλας ἐπ' αὐτῶν, πλησίον τε, πηγὴν ὕδατος διαυγούς· ἐτι δὲ καὶ κυνὸς ὑλακὴν ἠκούομεν, καὶ καπνὸς ἐφαίνετο πόρρωθεν, καὶ τινα καὶ ἔπαυλιν εἰκάζομεν. Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφιατόμεθα 33
 πρεσβύτῃ καὶ νεανίσκῳ, μάλα προθύμως πρᾶσιάν τινα ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτὴν διοχετεύουσιν· ἡσθύντες οὖν ἅμα, καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν· κακῆϊνοι δὲ ταυτὸν ἡμῖν ὡς τὸ εἶκος παθόντες, ἀναυδοὶ παρεστήκεισαν· χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτερος ἔφη, τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστέ, ὦ ξένοι; πότερον, ἔφη, τῶν ἐναλίων δαιμόνων, ἢ ἀνθρώποι δυστυχεῖς, ἡμῖν παραπλήσιοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, καὶ συννηχόμεθα τῷ περιέχοντι ταῦτα θηρίῳ, οὐδ' ὁ πάσχομεν ἀκράθως εἰδότες. τεθνάναι μὲν

rus omnia. Quinque nondum integra stadia progressus, Neptuni templum inveni, ut indicabat inscriptio: neque multo post sepulcra etiam multa, & in iis columellas, atque in proximo fontem aquae pellucidae. Ad haec canis latratum audivimus, & fumus apparuit e longinquo. Habitationem etiam conicere quandam potuimus. Diligenter igitur progressi, seniori cuidam & iuveni adstitimus, studiose exercentibus hortum olitorium, atque de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati simul & territi constitimus: & illi quoque eadem, qua nos, ratione, ut facile est ad existimandum, affecti, voce interclusa stabant. Post moram aliquam senex, *Qui vos igitur estis, inquit, hospites? Utrum marini quidam daemones, an homines infelices, nobis similes? Etenim nos quoque homines nati & in terra nutriti marini iam facti sumus, & cum bellus hac, quae nos continet, natamus, nec accurate, quid de nobis fiat, scientes: mortuos enim nos esse conti-*

γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ εἶπον, καὶ ἡμεῖς τοὶ ἄνθρωποι νεήλυδες, ὦ πάτερ, ἐσμέν, αὐτῷ σκάφει πρῶτὴν καταποθέντες. προήλθομεν δὲ νῦν, βουλόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γὰρ τις καὶ λάσιος ἐφαίνεται. δαίμων δὲ τις ὡς ἔοικεν ἡμᾶς ἤγαγε, σέ τε ὀψομένους, καὶ εἰσομένους ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷδε καθεύργμεθα τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ Φράσον ἡμῖν τὴν σεαυτοῦ τύχην, ὅστις τε ὢν, καὶ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες. ὁ δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν, οὐδὲ πεύσεσθαι παρ' ἡμῶν, πρὶν ξενίων τῶν παρόντων μεταδοῦναι· καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἤγεκ ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνωκοδόμητο, καὶ τᾶλλα ἐξήρτιστο· παραβείς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχεάς, ἐπειδὴ ἰκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἂν ἐπεπόνθειμεν· καὶ γὰρ πάντα ἐξῆς διηγησάμην, τὸν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὸν ἐν τῷ ἀέρι πλοῦν,

cimus, vivere tamen credimus. Ad haec ego, Et nos sane, inquam, homines novi advenae sumus, pater, ipsa cum navi nudius tertius hausti. Modo vero progressi sumus, exploraturi hanc se silva quomodo habeat: multa enim & proluxa videbatur. Duxit autem nos genius aliquis, te ut videremus, disceremusque, non solos nos in hac includi bellua. Sed enarra tuam nobis fortunam, qui sis, & qua ratione huc intraveris? Ille vero negavit, se prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quaesiturum, quam hospitali nos munere, prout copia iam esset, impertiret; assumptosque nos in domum deduxit, quam sibi fecerat usibus satis commodam, & lectos in ea struxerat, paraveratque reliqua. Hic cum apposuisset nobis olea & arboreos fructus, & pisces, vinumque ministrasset, satiatos interrogavit, quid nobis accidisset? Hic ego ordine enarravi omnia, tempestatem, & quae in insula contingerant, & navigationem per aëra, & bellum, & reliqua

καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τὰλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος
 καταδύσεως. Ὁ δ' ὑπερβαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει 34
 τὰ καθ' αὐτὸν διεξήκει, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὧ ξέ-
 νοι, Κύπριος· ὁρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρί-
 δος μετὰ παιδός, ὃν ὁράτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν,
 ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον Φορτίον κομίζων ἐπὶ νεῶς
 μεγάλης, ἣν ἐπὶ στόματι τοῦ κήτους διαλελυμένην ἴσως
 ἐωράκατε. μέχρι μὲν οὖν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύ-
 σαμεν. ἐκεῖθεν δὲ ἀρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι
 ἐς τὸν Ὠκεανὸν ἀπήχθημεν, ἔνθα τῷ κήτει περτυχόν-
 τες, καὶ αὐτανόροι καταποθέντες, δύο ἡμεῖς, τῶν ἄλλων
 ἀποθανόντων, ἐσώθημεν· θάψαντες δὲ τοὺς ἑταίρους, καὶ
 ναὸν τῷ Ποσειδῶνι δειμάμενοι, τουτοῦν τὸν βίον ζῶμεν,
 λάχανα μὲν κηπεύοντες, ἰχθῦς δὲ σιτούμενοι καὶ ἀκρό-
 δρυα. πολλὴ δὲ ὡς ὁράτε ἡ ὕλη, καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους
 ἔχει πολλὰς, ἀφ' ὧν ἡδιστος οἶνος γίγνεται· καὶ τὴν
 πηγὴν δὲ ἴσως εἶδετε καλλίστου καὶ ψυχροτάτου ὕδατος.
 εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων ποιούμεθα, καὶ πῦρ ἄφθονον

ad descensum usque in p̄scem. Ille vero admiratus supra
 modum, vicissim ipse suas res enarravit, sic exor̄sus: Ge-
 nere, hospites, sum Cyprius. Mercaturae causa patria egressus
 cum filio, quem videtis, & servis multis aliis, in Italiam navi-
 gavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore ceti solutam
 forte vidistis. Ac ad Siciliam usque feliciter navigavimus. Inde ve-
 ro valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati sumus. Hic
 incidentes in cetum, & viri cum nave glutini, duo nos, mortuis
 reliquis, servati sumus. Sepultis vero sociis, atque aude Neptuno
 aedificata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo
 cibo piscibus utentes & arborum fructibus. Sitia autem, ut vide-
 tis, prolixa, vites etiam habet multas, de quibus vinum fit sua-
 vissimum. Et fontem forte vidistis pulcherrimae aquae & frigidis-
 simae. Cubilia facimus de foliis, & igne utimur copioso, & aves

καίόμεν, καὶ ὄρεα δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα, καὶ ζῶντας ἰχθῦς ἀγρεύομεν ἐξιόντες ἐπὶ τὰ βραγχία τοῦ θηρίου, ἐνθα καὶ λουόμεθα, ὅποταν ἐπιθυμήσωμεν. καὶ μὴν καὶ λίμνη οὐ πόρρω ἐστὶν ἀλμυρά, σταδίων εἴκοσι τὴν περίμετρον, ἰχθῦς ἔχουσα παντοδαπούς. ἐν ἧ καὶ νηχόμεθα, καὶ πλέομεν ἐπὶ σκάφους μικροῦ, ὃ ἐγὼ ἐναυπηγησάμην· ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστὶ τῆς καταπόσεως ταῦτα 35 ἑπτὰ καὶ εἴκοσι. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως Φέρειν δυνάμεθα· οἱ δὲ γεῖτονες ἡμῖν, καὶ πάροιχοι, σφόδρα χαλεποί, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἀμικτοὶ τε ὄντες, καὶ ἄγριοι. ἧ γὰρ, ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄλλοι τινές εἰσιν ἐν τῷ κήτει; πολλοὶ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ ἄξενοι, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτοι. τὰ μὲν γὰρ ἐσπέρια καὶ οὐραῖα τῆς ὕλης; Ταριχᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυωπὸν, καὶ παραβοπρόσωπον, μάχιμον, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς, κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, Τριταῖνομένδητες, τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις εἰκότες, τὰ δὲ κάτω, τοῖς γαλεώταις ἤττον μέντοι ἀδικοὶ εἰσὶ τῶν ἄλλων. τὰ λαιὰ

aucupio capimus involantes, & vivos piscamur pisces, exeuntes in branchia belluae, ibi etiam, ubi volumus, lavamus: nam & lacus non porro est salsus, viginti stadiorum ambitu, pisces alens omnigenos, in quo natamus etiam, & in parva scapha navigamus, quam ego fabricatus sum. Anni nobis processerunt, a quo hausli sumus, septem & viginti. Ac reliqua ferre forte possumus: ast vicini nostri, qui iuxta habitant, difficiles admodum & graves sunt, infociabiles atque feri. Ecquid enim, inquam, alii quoque sunt in ceto? Multi vero, inquit, iique inhospitales, & figura horribili. Occidentales enim partes silvae & versus caudam sitas, Tarichanes [Salsamentarii] habitant, gens anguillinis oculis, & vultu cancrino, pugnax, audax, crudivora. Alterum vero latus, ad parietem dextrum, Tritonomendetes tenent, superiori parte hominibus similes, inferiore autem mustelis. Minus tamen hi iniusti

δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ Θυννοκέφαλοι, συμμάχίαν τε καὶ Φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς πεποιημένοι. τὴν δὲ μεσόγαιαν νέμονται Παγουράδαι, καὶ Ψιττόποδες, γένος μάχιμον, καὶ δρομικώτατον. τὰ ἑῷα δὲ πρὸς αὐτῶ τῷ στόματι, τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημά ἐστι, προσκλυζόμενα τῇ θαλάττῃ. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, Φόρον τοῖς Ψιττόποσιν ὑποτελῶν ἐκάστου ἔτους, ὅστρεα πεντακόσια. Τοιαύτη 36 μὲν ἡ χώρα ἐστίν· ἡμᾶς δὲ χρὴ ὅραν ὅπως δυνησώμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν. πόσοι δ', ἔφην ἐγὼ, οὗτοι πάντες εἰσὶ; πλείους, ἔφη, τῶν χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδέν, ἔφη, πλην ὅσῳ τῶν ἰχθύων. οὐκ αὖν, ἔφην ἐγὼ, ἀριστ' ἂν ἔχοι διὰ μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε οὖσιν ἀνόπλοις, αὐτοὺς γε ἀπλυσμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τοιοπὸν οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν παρεσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τοῦ πολέμου ἔμελλεν ἔσεσθαι, τοῦ Φόρου ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ἥδη τῆς προθεσμίας

sunt reliquis. Sinistra vero Carcinochires [cancrimani] & Thynnocephali [canicipites], qui belli societatem atque amicitiam inter se fecere. Mediterranea habitant Paguradae & Psittopodes, bellicosum genus & cursu valens maxime. Orientales vero & vicinae ori partes, desertae sunt maiorem partem, quod mari alluuntur. Tamen haec ego habeo, Psittopodibus vestigal pendens quingenta quotannis ostrea. Ac talis quidem est regio. Nobis vero videndum est, quomodo possimus tot contra gentes pugnare, & victum quomodo quaeramus. Quot vero, inquam, hi omnes sunt? Mille, inquit, amplius. Quae sunt illis arma? Nulla, inquit, praeter spinas piscium. Igitur optimum, inquam, fuerit pugna cum illis congregi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim se vicerimus, sine metu deinde vivimus. Sic placuit: digressique ad navem, nos paravimus. Causa belli futuri erat, vestigal non solum, cuius iam dies instaret. Atque illi quidem

- ἐνεστάσης· καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τὸν δασμὸν ἀπαιτοῦν-
 τες· ὁ δὲ, ὑπεροπτικῶς ἀποκρινόμενος, ἀπεδιώξε τοὺς ἀγ-
 γέλους. πρῶτον οὖν οἱ Ψιττόποδες, καὶ οἱ Παιγουράδαι,
 χαλεπαίνοντες τῷ Σκινθάρῳ (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο)
 37 μετὰ πολλοῦ θορύβου ἐπήεισαν. Ἡμεῖς δὲ, τὴν ἔφοδον
 ὑποπεύοντες, ἐξαυλισάμενοι, ἀνεμένομεν, λόχον τινὰ
 προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν. εἴρητο δὲ αὐτοῖς ἐν
 τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπειδὴν ἰδῶσι παρεληλυθότας τοὺς πολεμίους,
 ἐπανίστασθαι· καὶ οὕτως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ,
 κατόπιν ἔκοπτον αὐτοὺς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ, πέντε
 καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκινθάρως,
 καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ἠντιάζομεν, καὶ
 συμμίζαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ,
 τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς
 τοὺς Φωλεύς. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμίων, ἐβδομή-
 κοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἴς, καὶ ὁ κυβερνήτης τρί-
 38 γλης πλευρᾷ διαπαρεῖς τὸ μετὰφρενον. Ἐκείτην μὲν οὖν
 ὁ ἔξοπισσάμενος· Γραι. ἔξοπισσάμενος. G.

misere tributum poscentes. Ille vero superbo cum respon-
 so nuntios repulit. Primum ergo Psittopodes & Paguradæ
 irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu
 invaserunt. Nos vero suspicati invasionem, egressi do-
 mo: expectamus, agminē præmisso virorum quinque &
 viginti, quibus præceptum erat; ex insidiis, cum præter-
 gressos viderent hostes, insurgerent. Et sic fecere. Insur-
 gentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque &
 viginti numero & ipsi, cum Scintharus ipsiusque filius una
 pugnarent, occurrimus, animoseque & fortiter configentes
 non sine periculo pugnativimus. Tandem verò in fugam ver-
 sos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt ho-
 stium quidem centum & septuaginta: de nostris vero unus
 gubernator, costa triglae traiectus a tergo. Illo igitur die

τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ, καὶ τρόπαιον ἐστήσαμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφίνος ἀναπήξαντες. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ καὶ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρήσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ Θυννοκέφαλοι, τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομένδητες τὴν ἡσυχίαν ἤγον, οὐδετέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ προαπαντήσαντες αὐτοῖς περὶ τὸ Ποσειδώνιον, προσεμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὰ κῆτος ὥσπερ τὰ σπήλαια. τρεψάμενοι δὲ αὐτοὺς, ἅτε γυμνήτας, καὶ καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην, τολοιπὸν ἐπεκρατοῦμεν τῆς γῆς. Καὶ μετ' οὐ πολὺ κήρυκας ἀποστεί- 39
λαντες, νεκροὺς τε ἀνηρῶντο, καὶ περὶ Φιλίας διελέγοντο. ἡμῖν δὲ οὐκ ἔδοκει σπένδασθαι· ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χωρήσαντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν Τριτωνομενδῆτων. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γιγνόμενα, διαδραμόντες ἐκ τῶν βραγχίων, ἀΦῆκαν αὐτοὺς εἰς τὴν

ac nocte in pugnae loco mansimus, tropaeumque statuimus, spina dorſu arida delphini erecta. Postridie vero etiam alii, cognita re, adſunt: dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, ſiniſtrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quieſcebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: reſonuit autem ſpeluncarum inſtar cetus. Illos autem in fugam verſos utpote nudos perſecuti in ſilvam, campum obtinuiſimus. Neque multo poſt, caduceatoribus miſſis, & mortuos tollunt, & agunt de amicitia. Sed nobis non placuit ſoedus: quin poſt ridie eius diei contra illos proſecti confer- tim omnes deleuimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim, quid fieret animadverſo, curſu petitis branchijs, in mare

- θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη
 εὔσαν τῶν πολεμίων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατακοῦμεν, τὰ
 πολλὰ γυμνασίους τε καὶ κυνηγεσίους χρώμενοι, καὶ
 ἀμπελουργοῦντες, καὶ τὸν καρπὸν συγκεκομμένοι τὸν
 ἐκ τῶν δένδρων· καὶ ὅλως, ἐώκειμεν τοῖς ἐν δεσμοτηρίῳ
 μεγάλῳ καὶ ἀφύκτῳ τρυφᾶσι, καὶ λελυμένοις. ἐνιαυ-
 τὸν μὲν οὖν, καὶ μῆνας ὀκτὼ τοῦτον διήγομεν τὸν τρόπον.
- 40 Τῷ δ' ἐννάτῳ μηνί, πέμπτῃ ἰσταμένου, περὶ τὴν δευ-
 τέραν τοῦ στόματος ἀνοιξιν, (ἅπαξ γὰρ δὴ τοῦτο κατὰ
 τὴν ὥραν ἐκάστην ἐποίει τὸ κῆτος, ὥστε ἡμᾶς πρὸς τὰς
 ἀνοιξεις τεκμαίρεσθαι τὰς ὥρας) περὶ οὖν τὴν δευτέραν,
 ὡς ἔφην, ἀνοιξιν, ἄφνω βοή τε πολλή, καὶ θόρυβος
 ἠκούετο, ὥσπερ κελεύσματα, καὶ εἰρεσίαι. ταραχθέντες
 οὖν, ἀνείρπυσamen ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ θηρίου, καὶ
 στάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων καθεωρῶμεν ἀπάντων ὧν ἐγὼ
 εἶδον θεαμάτων παραδοξότατον, ἀνδρας μεγάλους ὅσον

inde defilierunt. Nos vero tota lustrata regione, quae iam vacua esset hostibus, reliquo tempore metus expertes habitabamus, exercitationibus multum utentes & venatu, vineasque colentes, & fructum comportantes ex arboribus; & in universum similes videbamus hominibus in magno quodam carcere, unde fuga non est, delicate viventibus ac solutis. Annum igitur & menses octo ad hunc modum vixeramus. Sed noni mensis die quinto decimo, circa secundam oris apertionem, (semel enim in singulas horas hoc faciebat cetus, ut illis hiatibus signare horas possemus) circa secundum ergo, ut dicebam, hiatum multus subito clamor, tumultusque exauditur, qualis celeusmatum atque remorum. Perturbati ergo erepsimus in ipsum os bestiae, stantesque intra dentes spectamus omnia: spectaculum nempe omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines

ἡμισταδιαίους τὰς ἡλικίας, ἐπὶ νήσων μεγάλων προσ-
 πλέοντας, ὥσπερ ἐπὶ τριηρῶν. οἶδα μὲν ἀπίστοις εἰκότα
 ἱστορήσαν, λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ἐπιμήκεις μὲν, οὐ
 πάνυ δὲ ὑψηλαί, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἐκάστη τὴν περί-
 μετρον. ἐπὶ δ' αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ
 τοὺς εἴκοσι καὶ ὀκτώ. τούτων δὲ οἱ μὲν παρ' ἐκάτερα τῆς
 νήσου καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτου, κυπαρίσσοις
 αὐτοκλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοκόμοις, ὥσπερ εἰ ἐρετ-
 μοῖς. κατόπιν δὲ ἐπὶ τῆς πρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης
 ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ εἰστήκει, χαλκοῦν ἔχων πηδάλιον,
 σταδιαῖον τὸ μῆκος. ἐπὶ δὲ τῆς πῶρας, ὅσον τεσσαρά-
 κοντα ὠπλισμένοι αὐτῶν ἐμάχοντο, πάντα εἰκότες ἀν-
 θρώποισι, πλὴν τῆς κόμης. αὕτη δὲ πῦρ ἦν, καὶ ἐκαίετο,
 ὥστε οὐδὲ κορύβαν ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἰστίων, ὁ ἀνεμος ἐμπί-
 πτων τῇ ὕλῃ, πολλῇ ἐνούσῃ ἐν ἐκάστῃ, ἐκόλπου τε αὐ-
 τήν, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον, ἣ ἐθέλει ὁ κυβερνήτης. κελευ-

14 Κορύβαν ἐδέοντο) Τὸ τοῦ Ὀ- Δαίε οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος
 κέρου διαγεῖν περὶ Διομήδους, τὸ ἀκάματον πῦρ.

magnos quantum est dimidium stadium, magnis in insulis
 tanquam triremibus adnavigantes. (Novi, me incredibilibus
 similia referre; dicam tamen.) Insulae erant longae illae
 quidem, sed non vehementer altae, stadiorum circiter cen-
 tum ambitu. In his navigabant virorum illorum ad duode-
 triginta. Horum porro alii ad utrumque insulae latus dein-
 cepts affidentes, ut remos trahebant cupressos magnas ipsis
 cum ramis atque foliis. In posteriori vero parte, in puppi,
 ut videbatur, gubernator excelsus in colle stabat, aeneum
 tractans gubernaculum stadii longitudine. In prora autem
 eorum quadraginta circiter armati pugnabant, similes us-
 quequaque hominibus, praeterquam comis: pro his enim
 ignis erat,isque ardens. Itaque galeis opus non habebant.
 Pro velis vero irruens in silvam, quae multa in unaqua-
 que erat, ventus, sinuabat illam, impellebatque, quo vel-

στῆς δ' ἐφειστήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως
 41 ἐκινούντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων. Τὸ μὲν οὖν
 πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἐωρῶμεν. ὕστερον δ' ἐφάνησαν ὅσον
 ἑξακόσιοι. καὶ διαστάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν.
 πολλαὶ μὲν οὖν ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλαις,
 πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλε-
 κόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ οὐ ῥαδίως ἀπελύ-
 οντο. οἱ γὰρ ἐπὶ τῆς πρώρας τεταγμένοι, πᾶσαν ἐπεδεί-
 κνυντο προθυμίαν, ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιροῦντες. ἐζώ-
 γρει δὲ οὐδεὶς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας με-
 γάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις ἐπερρίπτουν. οἱ δὲ περι-
 πλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον. ἔβαλλον μέν-
 τοι καὶ ἐτίτρωσκον ὀστρέοις τε ἀμαξοπληθέσι, καὶ σπόγ-
 42 γοις πλεθριαίοις. Ἦγετο δὲ τῶν μὲν, Αἰολοκένταυρος,
 τῶν δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγεγένητο.

let gubernator, insulam. Hortator autem illis stabat, atque insulae, velut naves longae, ad remigium celeriter movebantur. Ac primo duas aut tres videbamus: deinde apparere vel sexcentae, quae intervallo capto proelium committerent, & pugnarent classibus. Multae igitur adversis proris concurrebant, multae ab impulsu vehementi submergebantur: aliae sibi implicitae pugnabant fortiter, nec facile exsolvebantur. Constituti enim in prora alacritatem ostendebant maximam, transilientes in naves alienas, & caedem ibi edentes: captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos sibi invicem iniiciebant, qui silvam complexi retinerent insulam. Iactabant vero ostrea, quae singula plaustrum implerent, & iugeri magnitudine spongias, iisque se invicem vulnerabant. Dux erat alterius classis Aeolocentaurus, alterius Thalassopotes [*Maris potor*]. Pugna inter illos exorta, ut videtur,

ὥς ἐδόκει, λείας ἕνεκα· ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης
πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐληλα-
κέναι, ὥς ἦν ἀκούειν ἐπικαλούντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ
ὀνόματα τῶν βασιλέων ἐπιβοωμένων. τέλος δέ, νικῶσιν
οἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νῆσους τε τῶν πολεμίων κα-
ταδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν· καὶ ἄλ-
λας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαὶ,
πρῦμναν κρουσάμεναι, ἔφευγον. οἱ δέ, μέχρι τινὸς διώ-
ξαντες, ἐπειδὴ ἐσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια,
τῶν πλείστων ἐπεκράτησαν, καὶ τὰ αὐτῶν ἀνείλοντο.
καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγ-
δοήκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ἐπὶ
τῇ κεφαλῇ τοῦ κήτους μίαν τῶν πολεμίων νῆσον ἀνα-
σταυρώσαντες. ἐκείνην μὲν οὖν τὴν νύκτα περὶ τὸ Θηρίον
ἠυλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια, καὶ ἐπ' ἀγ-
κυρῶν πλησίον ὀρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο
μεγάλαις, ὑαλίναις, καρτεραῖς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαν-

fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalassipotes greges mul-
tos delphinorum Aeolocentauri abegisse, quantum audire
dabatur, cum inclamarent sibi invicem, & regum nomina
appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri *milites*, atque
insulas hostium demergunt centum circiter & quinquagin-
ta, tres alias cum ipsis viris capiunt: reliquae remis inhi-
bentes fugiunt. Hi vero aliquo usque eos persecuti, sub
vesperam conversi ad naufragia, pleraque in suam potesta-
tem redegerunt, & receperunt sua: nam ipsorum quoque
insulae octoginta non minus submersae fuerant. Statuerunt
vero tropaeum pugnae insularis, una insularum hostilium
in capite ceti suspensa. Illam igitur noctem circa belluam,
revinctis ab ea retinaculis, & iactis circa ancoris, transege-
re: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, validis.

τες ἐπὶ τοῦ κήτους, καὶ τοὺς οἰκείους θάψαντες ἐπ' αὐ-
τοῦ, ἀπέπλεον ἡδόμενοι, καὶ ὥσπερ Παιᾶνας ἄδοντες.
ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νησομαχίαν γιγνόμενα.

Postridie vero re sacra in ceto peracta, sepultisque in eo
fluis, solverunt laeti, & velut paeanas canentes. Ista sunt
circa insularem pugnam gesta.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΤΟ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τὴν ἐν τῷ κήτει & διαίταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανὴν τινα ἐξήκουν, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν διορύξασι κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, ἀποδράναι· καὶ ἀρξάμενοι διεκόπτομεν. ἐπειδὴ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, οὐδὲν ἠνύομεν, τοῦ ὀρύγματος ἐπαυσάμεθα. τὴν δὲ ὕλην καῦσαι διέγνωμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κῆτος ἀποθάνειν. εἰ δὲ τοῦτο γένοιτο, ραδία ἔμελλεν ἡμῖν ἔσσεσθαι ἡ ἔξοδος. ἀρξάμενοι οὖν ἀπὸ τῶν οὐραίων, ἐκαίομεν· καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀναισθήτως εἶχε τοῦ καύματος· ὀγδόῃ δὲ καὶ ἐννάτῃ συνίεμεν αὐτοῦ νοσοῦντος· ἀργότερον γοῦν ἀνέχασκε· καὶ εἴποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε. δεκάτῃ δὲ καὶ ἐνδεκάτῃ τέλεον ἀπενεκροῦτο, καὶ

VERAE HISTORIAE LIBER SECUNDUS.

AΒ hoc inde tempore cum non amplius ferrem illam in ceto vivendi rationem, & commoratione illa gravarer, exeundi aliquam rationem machinabar. Ac primo quidem placuit dextro pariete perfosso aufugere: iamque excidere illud coeperamus. Cum vero ad quinque stadia progressi nihil efficeremus, fodiendi consilio abiecto, incendere silvam statuimus: ita quippe morituram belluam, quo facto facilem nobis futurum exitum. A caudinis igitur partibus initio facto eam incendimus: ac septem dies totidemque noctes non sensit ardorem, octavo autem nonoque aegrotare eum intelleximus: hiabat enim tardius, & si hiaret, statim os claudebat. Decimo undecimoque plane iam ad mor-

δυσῶδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγῃς ἐνόησαμεν ὥς, εἰ μή
 τις χανόντος αὐτοῦ ὑποστηρίξειε τοὺς γομφίους, ὥστε
 μηκέτι συγκλείσαι, κινδυνεύομεν κατακλεισθέντες ἐν
 νεκρῷ αὐτῷ ἀπολίσθαι· οὕτω δὲ τὸ στόμα μεγάλας
 δοκούς διερείσαντες, τὴν ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὥς
 ὅτι πλείστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τᾶλλα ἐπιτήδεια. κυ-
 βερνήσαιν δ' ἔμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ἐπιούσῃ, τὸ μὲν
 2 ἤδη τεβήκει. Ἡμεῖς δ' ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ
 τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, καὶ ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξά-
 ψαντες, ἡρέμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλατταν· ἐπιβάντες
 δ' ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτοῦ παρὰ
 τὸ τρόπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (νῆνemiά γάρ
 ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν. ἔνθα δὲ πολλοῖς τῶν ἐκ
 τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπηντῶμεν, καὶ προσωκέλλομεν.
 καὶ τὰ σώματα καταμετροῦντες, ἐθαυμάζομεν. καὶ
 ἡμέρας μὲν τινὰς ἐπλέομεν, εὐκράτῳ ἀέρι χρώμενοι· ἔπει-

tem spectabat, atque olebat male. Duodecimo vix tandem
 animadvertimus, nisi quis illo hiantе discunearet maxilla-
 res, quo minus claudere illos posset, periculum esse, ne in-
 clusi in cadavere una periremus. Itaque ore illius magnis
 trabibus discuneato, navem paravimus, & aqua quam plu-
 rima imposita, & necessariis reliquis: gubernaturus autem
 erat Scintharus. Proxima luce cerus quidem iam erat mor-
 tuus. Nos vero extractum navigium, & per dentium in-
 terstitia traductum, suspensumque e dentibus placide in
 mare demisimus. Tum tergo conscenso, sacraque re Ne-
 ptuno facta, ibidem prope tropaeum commorati triduo,
 quod malacia esset, quarto solvimus. Hic in multos de na-
 vali illo proelio mortuos incidimus, offendimusque, ac di-
 mensi corpora cum admiratione sumus. Ac dies quidem
 aliquot navigavimus aëre temperato usi; deinde borea fla-

τα βορέου σφοδρῷ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ ὑπ' αὐτοῦ πᾶν ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τετρακοσίας ὀργυίας ὥστε καὶ ἀποβάοντας διαθέειν ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου. ἐπιμέμοντος οὖν τοῦ πνεύματος φέρειν οὐ δυνάμενοι, τοῖόνδ' ἐτι ἐπενόησαμεν. (ὁ δὲ τὴν γνώμην ἀποφινάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος.) σκάψαντες γὰρ ἐν τῷ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, πῦρ ἀνακαίοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθύς· εὐρίσκωμεν δὲ ἀνορύττοντες. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐπέλιπε τὰ ἐπιτηδεύματα, προσελθόντες, καὶ τὴν ναῦν πεπηγυῖαν ἀνασκάσαντες, καὶ πετάσαντες τὴν ὀρόνην, ἐσυρόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ προσηνῶς, ἐπὶ τοῦ πάγου διολισθαίνοντες. ἡμέρα δὲ πέμπτη ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ ὕδωρ πάντα αὐθις ἐγίγνετο. Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίους 3 σταδίους, νήσω μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηνέχθημεν, ἀφ'

8 Πῦρ ἀνακαίοντες) Εἴτα βωμολόχῃ, οὐκ ἔμιλλεν ὁ πάγος θαλάπινος τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὐθις μεταποιῆσθαι, καὶ πῶς οὐχὶ κατακλυ-

σθίντες τέλειον ἀπωλόλκονται; ὥστε ἀπίθανος ἢ πλάστις παρὰ τὸ τῷ φύσει σου πρόσφορον. V.

te vehementi, frigus magnum oritur, a quo totum mare congelatur, non in extremitate modo, sed in profundum etiam ad trecentos circiter passus, ita ut egressi per glaciem discurreremus. Durante autem vento, cum ferre non possemus, tale quid excogitamus, consilii auctore Scintharo. Effosso intra aquam specu maximo, triginta in hoc dies mansimus, accenso igni, in cibo utentes piscibus, quos inter fodiendum inveniebamus. Deficientibus vero iam necessariis, aggressi navem gelu firmatam extrahimus, passoque velo, vehimur quasi navigantes levi blandoque motu labentes per glaciem. Quinto inde die aestus fit, solvitur glacies, in aquam redeunt omnia. Trecenta ferme stadia navigaveramus, cum delati fumus ad insulam parvam ac de-

ἣς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπει γὰρ ἤδη) καὶ δύο ταύ-
 ρους ἀγρίους κατατοξεύσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ
 ταῦροι οὗτοι, τὰ κέρατα οὐκ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ'
 ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἤξίου. μετ' οὐ-
 πολὺ δὲ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ
 γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης
 ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος, πάνυ συμπε-
 πηγῶς, ὡς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν, σταδίων εἰ-
 κοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἀμπελοι, βοτρυῶν πλήρεις·
 οὐ μέντοι οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπεθλίβομεν·
 ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνωκοδόμητο, Γαλατείας τῆς
 Νηρηίδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον οὖν χρόνον ἐκεῖ
 ἐμείναμεν, ὅψον μὲν ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ παρέειχε, ποτὸν
 δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρυῶν γάλα. βασιλεύειν δὲ τούτων τῶν
 χωρίων ἐλέγετο Τυρῶ ἡ Σαλμωνέως, μετὰ τὴν ἐντεῦθεν
 ἀπαλλαγὴν, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα
 4 τὴν τιμὴν. Μείναντες δ' ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ

fertam. Hic aqua hausta, iam enim defecerat, confectisque
 fagittarum ope silvestribus duobus bubus, rursus naviga-
 vimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, sed,
 quod Momus censebat, sub oculis. Non ita multo post in
 pelagus intramus non aquae illud, sed lactis. Insula in eo
 conspiciebatur, plena vitibus. Erat autem haec insula, ca-
 feus maximus plane compactus, uti postea edendo exper-
 ti sumus, stadiorum quinque & viginti magnitudine: vi-
 tes porro uvis indutae. Verum non vinum inde, sed lac
 expressimus. Aedes in media insula exstructa erat Galataeae
 [Lactiae] Nereidis, quod indicabat inscriptio. Quamdiu igi-
 tur ibi mansimus, cibum pariter atque opsonia terra no-
 bis praebuit, potum vero lac de uvis. Regnare his regio-
 nibus dicebatur Tyro [Cafea] Salmonei filia, hunc sibi ho-
 norem, postquam hinc discessit, nata. Morati in insula dies

ἔκτη ἐξωρμίσσαμεν, αὔρας μὲν τινος παραπεμπούσης, λειοκίμονος δὲ οὔσης τῆς θαλάττης. τῇ ὁγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες, οὐκ ἔτι διὰ τοῦ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἀλμυρῷ καὶ κυανῷ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλοὺς, ἐπὶ τοῦ πελάγους διαθέντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεικότας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πλήρ' ὁμίων τῶν ποδῶν· ταῦτα γὰρ Φέλλινα εἶχον· ὧς δὲ οὐδὲν οἶμαι, καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες· θαυμάζομεν οὖν ἰδόντες οὐ βαπτιζομένους, ἀλλ' ὑπερέχοντας τῶν κυμάτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιποροῦντας· οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἡσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἔλεγόν τε εἰς Φελλῶ τὴν αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι· μέχρι μὲν δὲ τινος συνωδοί· πόρου ἡμῖν παραθέντες· εἶτα ἀποτραπόμενοι τῆς ὁδοῦ, ἐβάδιζον, εὐπλοῖαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλαὶ νῆσοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλῶ, ἐς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ἐπὶ μεγάλῳ καὶ

quinque, sexto solvimus, aura quidem nos quadam prosequente, non nisi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non iam lacteo navigantes, sed salso mari & caeruleo, videmus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis similes, corporibus & statura, pedibus solum exceptis: hos enim habent ex subere, a quo nempe etiam appellantur, puto, Phellopodes [*suberipedes*]. Miramur igitur, cum videmus, illos non mergi, sed eminentes super fluctus, ac sine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam, & Graeca lingua salutant, dicuntque, in suam se patriam Phello [*suberiam*] contendere. Et aliquosque iuxta currentes nobiscum iter faciunt: deinde diversi abeunt, felicem nobis navigationem precati. Post paulo insulae apparent multae: in proximo ad sinistram Phello, in quam illi festinabant, urbs in magno & rotun-

στρογγύλου Φελλοῦ κατοικουμένη. πόρρωθεν δὲ, καὶ
 μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγισται καὶ ὑψηλότεραι, καὶ
 5 πῦρ πολὺ ἀπ' αὐτῶν ἀνεκαίετο. Κατὰ δὲ τὴν πρῶραν,
 μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίους ἀπέχουσα οὐκ
 ἐλάττους πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον τε ἤμεν, καὶ θαυ-
 μαστὴ τις αὔρα περιέπνευσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα, καὶ εὐώδης,
 οἷαν Φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ἀπόζειν τῆς εὐδαί-
 μονος Ἀραβίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ρόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ
 ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἰῶν, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ
 δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλ-
 λεν· ἡσθέντες δὲ τῇ ὁσμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων
 ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγγιγνό-
 μεθα. ἔνθα δὴ καὶ καθεωρῶμεν λιμένας τε πολλοὺς περὶ
 πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, ποταμούς τε διαυγεῖς
 ἐξιόντας ἡρέμα ἐς τὴν θάλατταν· ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ
 ὕλας, καὶ ὄρνεα μουσικὰ, τὰ μὲν ἐπὶ τῶν ἡϊόνων ἄδον-
 τα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. αἷρ δὲ κοῦφος καὶ

do subere aedificata: at e longinquo & dextrorsum magis
 quinque maximae atque altissimae, in quibus ignis ardebat
 multus. Versus proram lata una & humilis, stadiis distans
 non minus quingentis. Iam vero prope eramus, & aura
 circa nos spirabat admirabilis, suavis, & odora, qualem
 Herodotus historicus spirare ait a felici Arabia. Quale enim
 a rosa, & narcisso, & hyacintho, & liliis, & violis, myrto
 praeterea & lauro, atque vitis flore, tam suave quiddam *ad*
nares nobis accidit. Delectati odore & optima quaeque post
 longos labores dum speramus, brevissimo iam intervallo ab-
 sumus ab insula. Hic & portus videmus multos circum circa
 tutos a fluctibus & spatiosos, fluminaque pellucida placide
 exeuntia in mare: ad haec prata, & silvas, & cantrices aves,
 tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër por-

εὐπνοὺς περιεκέχυτο τὴν χώραν· καὶ αὖραι δὲ τινες ἠδεῖαι
 διαπνέουσαι, ἡρέμα τὴν ὕλην διεσάλευον· ὥστε καὶ ἀπὸ
 τῶν κλάδων κινουμένων, τερπνὰ καὶ συνεχῇ μέλη ὡπε-
 συρίζετο, εἰκότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλα-
 γίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοή σύμμικτος ἠκούετο, οὐ
 θορυβώδης, ἀλλ' οἷα γένοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν
 αὐλούντων, ἄλλων δὲ ἐπαινούντων, ἐνίων δὲ κροτούντων
 πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν. Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι, κατ-
 ἤχθημεν ὀρμίσαντες δὲ τὴν ναῦν ἀπεβαίνομεν, τὸν Σκίν-
 θαρὸν ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν ἐταίρων ἀπολιπόντες. προϊόν-
 τες δὲ διὰ λειμῶνος εὐανθοῦντος, ἐντυγχάνομεν τοῖς Φρου-
 ροῖς καὶ περιπόλοις· οἱ δὲ δῆσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφά-
 νοις, οὗτος γὰρ μέγιστος παρ' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν, ἀνῆ-
 γον ὡς τὸν ἄρχοντα· παρ' ὧν δὴ κατ' ὁδὸν ἠκούσαμεν, ὡς
 ἡ μὲν νῆσος εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχοι
 δὲ ὁ Κρῆς Παδάμανθος. καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτὸν, ἐν

1 Περιεκέχυτο) Ἀπὸ τοῦ περιε-
 χεν, ὑπαίλαφε, περιέβαλλεν, περι-
 ελίχμαζεν. V. (περιλίμναζεν. V.)

11 Εὐανθοῦς) Γράφεται εὐάνθη-
 τος. (leg. εὐανθοῦντος, ut in C.
 exstat.)

ro levis & molliter spirans circumfusus regioni erat, atque
 aurae quaedam suaves leni flatu silvam motabant. Itaque
 & a ramis motis, iucunda perpetuaque cantica sibilabant,
 similia cantibus, qui ab obliquis fistulis in loco deserto red-
 duntur. Sed clamor etiam mixtus exaudiebatur, non ille
 tumultuosus; sed qualis oriatur in convivio, infantibus
 aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citha-
 ramve aliis. Hisce omnibus dum demulcemur, allabimur,
 firmataque in portu navi, exscendimus, relictis in ea Scin-
 tharo cum duobus fociis. Progreffi per pratum floridum,
 in praesidiarios litorisque custodes incidimus, qui roseis
 nos coronis vinctos (durissimum hoc apud illos vinculum
 est) ad principem abduxere: a quibus in via audivimus,
 hanc esse Beatorum, qui vocantur, insulam, imperitare in
 ea Rhadamanthum. Iam deducti ad illum, quarti stetimur

- 7 τάξει τῶν δικαζομένων ἔστημεν τέταρτοι. Ἦν δὲ ἡ μὲν
 πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χοῇ αὐ-
 τὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσιν, εἴτε καὶ μὴ κατηγορεῖτο δὲ αὐ-
 τοῦ, ὅτι μεμῆνοι, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι· τέλος δὲ, πολ-
 λῶν ῥήβεντων, ὁ Ῥαδάμανθς ἀπεφαίνετο, νῦν μὲν αὐ-
 τὸν πίομενον τοῦ ἐλλεβορίου, παραδοθῆναι Ἱπποκράτει
 τῷ Κῳῳ ἱατρῷ, ὕστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ
 8 συμποσίου. Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικῇ, Θησέως καὶ
 Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης διαγωνιζομένων, ποτέρῳ αὐ-
 τὴν χοῇ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθς, ἐδίκασε Μενελάῳ
 συνεῖναι αὐτὴν, ἅτε καὶ τοσαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδύ-
 νεύσαντι τοῦ γάμου ἕνεκεν· καὶ γὰρ αὐτῷ Θησεῖ καὶ
 ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τὴν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τοῦ
 9 Μίνως θυγατέρας. Τρίτῃ δ' ἐδίκασθη περὶ προεδρίας,
 Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀντίβῃ τῷ Καρχη-
 δονίῳ. καὶ ἔδοξε προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος αὐ-
 10 τῷ ἐτέθη παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσην, τὸν πρότερον. Τέταρ-

in serie eorum, qui iudicandi erant. Primum iudicium erat de Telamonio Aiace, utrum par sit, eum versari cum Heroibus, necne? Accusabatur autem hoc nomine, quod furiosus fuisset, atque ipse manus sibi intulisset. Tandem cum multa utrinque dicta essent, pronuntiavit Rhadamanthus, *Iam quidem helleboro poto traderetur Hippocrati Coo Medico, in posterum ubi resipuisset, convivio adhiberetur.* Alterum erat amatorum iudicium, Theseo & Menelao de Helena contententibus, cum utro ea habitare deberet? iudicavitque Rhadamanthus, *illam esse cum Menelao, qui nuptiarum illius causa tot labores, pericula tot, subiisset. Etenim Theseo alias esse mulieres, Amazonem illam, & Minois filias.* Tertia causa iudicata est de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi & Hannibalem Carthaginensem, & primas deberi, visum est, Alexandro, ac sella ei posita iuxta Cyrum maiorem Per-

τοὶ δ' ἡμεῖς προσηνέχθημεν. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόν-
τες, ἐτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβαίμεν ἡμεῖς δὲ πάντα
ἐξῆς διηγασάμεθα. οὕτω δὲ μεταστησάμενος ἡμᾶς, ἐπὶ
πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ
ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης
ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφώνητο,
τῆς μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τῆς ἀποδημίας, ἐπειδὴ
ἀποθάνωμεν, δοῦναι τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥητὸν χρόνον
μείναντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρωσιν,
ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐπιδημίας,
μὴ πλεῖον μηνῶν ἑπτὰ. Τὸν τεῦθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῶν
I I
στεφάνων περιρρέντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν
ἡγόμεθα, εἰς τὸ τῶν Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν οὖν
ἡ πόλις πᾶσα χρυσῇ, τὸ δὲ τεῖχος περίκειται σμαράγ-
δινον. πύλαι δὲ εἰσιν ἑπτὰ πᾶσαι μονόζυλοι κινναμώμι-

13 Αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις) Εἰς τοὺς τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐν ὁχαταῖς ἡμέραις
καθ' ἡμᾶς ὁ γόνος εἰκοθεν ἁγίους προ-
φήτας διαπαίζειν, ἐφ' οἷς οὗτοι περὶ
συνεχθῆναι ἀλληγορικῶς διεξῆλ-
θον. V.

fam. Quarti nos admoti fumus. Atque ille quidem interro-
gat, *Qua te impulsi, vivi adhuc sacram regionem ingressi esse-
mus?* Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero no-
bis fecedere aliquantum iussis, diu considerat, suisque cum
affessoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in
consilio tum alii plures, tum Aristides iustus Atheniensis.
Cum vero visum ipsi esset, pronuntiavit, *Curiositatis quidem
& profectiois poenas nos, ubi mortui fuiffemus, daturus: iam
vero dicto tempore in insula morati, & convictu Heroum usi, abi-
remus.* Constituit autem etiam diem commorationis, ne
plus septem mensibus maneremus. Hinc sua sponte defluen-
tibus coronis liberati in urbem introducti fumus, ad bea-
torum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circum-
posita smaragdina: portae septem ex uno singulae trunco

νοι. τὸ μέντοι ἔδαφος τῆς πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ τεί-
 χους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλου λί-
 θου ὠκοδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονό-
 λιθοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ' ὧν ποιοῦσι τὰς ἐκατόμβας. περὶ
 δὲ τὴν πόλιν, ῥεῖ ποταμὸς μύρου τοῦ καλλίστου, τὸ
 πλάτος πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ, ὥστε νεῦν
 εὐμαρῶς. λουτρὰ δὲ ἔστιν αὐτοῖς, οἰκοὶ μεγάλοι, ὑάλι-
 νοι, τῷ κινναμώμῳ ἐγκαίόμενοι. ἀντὶ μέντοι τοῦ ὕδατος,
 12 ἐν ταῖς πύελαις ὀρέσος θερμὴ ἔστιν. Ἐσθῆτι δὲ χρῶνται,
 ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφύροις. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ
 ἔχουσιν, ἀλλ' ἀναφείς καὶ ἄσαρκοί εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ
 ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως οὖν
 ἐστᾶσι, καὶ κινεῦνται, καὶ φρονεῖσι, καὶ φωνὴν ἀφίᾳσι.
 καὶ ὅλως ἔοικε γυμνὴ τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν
 τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ ἄψαιτό
 τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὀρώμενον. εἰσὶ γὰρ

11 Ἀναφείς) Γραι. ἀφανείς. G.

elaboratae cinnamominae: solum urbis, quodque intra mu-
 ros terrae est, eburneum: templa omnium Deorum e be-
 ryllo gemma aedificata, & altaria in iis maxima, ex una
 gemma amethyftina, in quibus hecatombas faciunt. Cir-
 cum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cuius latitu-
 do centum cubitorum regionum; profunditas ea, ut facile
 sit natare. Balnea sunt illis aedes magnae, vitreae, cinna-
 momo vaporatae. Verum pro aqua in foliis ros calidus.
 In vestitu utuntur aranearum telis tenuibus, purpureis.
 Corpora ipsi non habent, sed tactum effugiunt, carnis ex-
 pertes, figuram solam & speciem ostendunt, ac licet corpora
 non habeant, tamen stant, moventur, sapiunt, vocem emit-
 tunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illo-
 rum obversari, similitudinem quandam induta corporis. Ni-
 si enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non esse

ὥσπερ σκιαὶ ὄρθαι, οὐ μέλαιναι. γηράσκει δὲ οὐδεὶς, ἀλλ' ἐφ' ἧς ἂν ἡλικίας ἔλθῃ, παραμένει. οὐ μὴν οὐδὲ νύξ παρ' αὐτοῖς γίγνεται, οὐδ' ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἦδη πρὸς ἑώ, μηδέπω ἀνατείλαντος ἡλίου, τοιοῦτον ὧς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ ὠρῶν μίαν ἴσασι τοῦ ἔτους· αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἔαρ ἐστὶ, καὶ εἰς ἄνεμος πνεῖ ὁ Ζέφυρος. Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι 13 μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθῃ-λεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ κατὰ μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ροιάς, καὶ τὰς μη-λέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκαι-δεκάφορον· ἐνὸς γὰρ μηνὸς τοῦ παρ' αὐτοῖς Μινώου, δις καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυες ἄρτους ἐτοιμοὺς ἐπ' ἄκρου φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγὰς δὲ περὶ τὴν πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ ἐξήκοντα, καὶ τριακόσιοι, μέλιτος δὲ ἄλλαι τσαῦται, μέρου δὲ πεντακόσιαι, μι-

2 Οὐδὲ νύξ) Εἰς τὰ ὑπὲρ Θου-
λῃν τερατολογούμενα ἐπισκᾶπτει.
V.

13 Ἄρτον ἱτοιμον) Τὸ ἐξαγα-
γεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς διακαμφθεῖ.
V.

id, quod videt: sunt enim quasi umbrae erectae, non nigrae. Senscit nemo, sed qua aetate huc venerit, ea manet. Verum neque nox apud illos est, neque dies plane clara: sed quale est mane, diluculum, sole nondum exorto, talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempestatem norunt: Semper enim apud illos ver est, & unus flat ventus, Zephyrus. Regio floribus omnibus, plantisque tum mansuetis tum umbrosis viret. Vites quidem duodecies feraces, mensibus singulis fructum ferunt. Punicas vero arbores, & malos, & reliquas ætumni copias, dicebant etiam ter & decies ferre: bis nempe uno mense, qui Minous apud illos est. Pro tritico spicae panes iam paratos in summo producant, velut fungos. Fontes circa urbem aquae quinque & sexaginta supra trecentos, mellis totidem alii, un-

Lucian. Vol. IV.

S

κρότεραι μέντοι αὐται· καὶ ποταμοὶ γάλακτος ἑπτὰ,
 14 καὶ οἴνου ὀκτώ. Τὸ δὲ συμπόσιον, ἔξω τῆς πόλεως πε-
 ποίηται, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ καλουμένῳ πεδίῳ· λειμῶν δὲ
 ἐστὶ κάλλιστος, καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοῖα, πυκνή,
 ἐπισκιάζουσα τοὺς κατακειμένους, καὶ στραμνὴν μὲν ἐκ
 τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται. διακονοῦνται δὲ καὶ διαφέ-
 ρουσιν ἕκαστα οἱ ἄνθρωποι, πλὴν γε τοῦ οἴνοχρῆν. τούτου
 γὰρ οὐδὲν δεόνται, ἀλλ' ἐστὶ δένδρα περὶ τὸ συμπόσιον
 ὑάληα, μεγάλα, τῆς διαυγεστάτης ὑάλου· ἡ καρπὸς
 δ' ἐστὶ τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια παντοῖα καὶ τὰς
 κατασκευὰς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὴν οὖν παρὴν τις εἰς
 τὸ συμπόσιον, τρυγῆσας ἐν ἡ καὶ δύο τῶν ἐκπωμάτων
 παρατίθεται, τὰ δὲ αὐτίκα οἴνου πλήρη γίγνεται· οὕτω
 μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ
 τὰλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τῶν πλησίον λειμῶνων
 τοῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα, κατανίφει αὐτοὺς μετ'

6 Διακονοῦνται) Εἰς τὰ περὶ Βραχμάνων Σερματολογούμενα τῶν Ἀσ-
 σηνίων διασύρει. V. (Vid. Philostr.)

guenti autem quingenti, hi tamen minores: fluvii lactis
 septem, & octo vini. Coenatio extra urbem structa est,
 in eo qui vocatur campus Elysius. Est autem pratum pul-
 cherrimum, & circa illud silva varia, densa, accumbenti-
 bus umbram faciens: stragula de floribus subiecta habent:
 ministrant omnia, & huc illuc ferunt venti, praeterquam
 quod vinum non infundunt: hoc enim nihil opus est; sed
 sunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro
 pellucidissimo. Porro fructus harum arborum sunt pocula
 varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis
 in coenationem, decerptum unum alterumque poculum si-
 bi apponit: at illa statim vini plena fiunt, & sic bibunt.
 Pro coronis, luscinae, & aves aliae cantrices, ex vicinis
 pratis flores rostris lectos instar nivis in eos spargunt cum

εὐδὴς ὑπερπετόμενα, καὶ μὴν καὶ μυρίζονται ὠδὶ νεφέ-
 λαι πυκναὶ ἀνασπάσασθαι μύρον ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ
 τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐπιστᾶσαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ἥρμα
 τῶν ἀνέμων ἀποβλιβόντων, ὕουσι λεπτόν, ὥσπερ δρόσον.
 Ἐπὶ δὲ τῷ θείπνῳ, μουσικῇ τε καὶ ὠδαῖς σχολάζουσιν 15
 αἰδᾶται δὲ αὐτοῖς τὰ τοῦ Ὀμήρου ἔπη μάλιστα· καὶ αἰ-
 τὸς δὲ πάρεστι, καὶ συνευχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσ-
 σέα κατακείμενος. οἱ μὲν οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ
 παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ συναδουσιν, Εὐνομός τε ὁ
 Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ
 Στησίχορος· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς ἐβασάμην,
 ἥδη τῆς Ἑλένης αὐτῶ διηλλαγμένης. ἐπειδὴν δὲ οὔτοι
 παύσωνται αἰδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύ-
 κνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὴν δὲ καὶ οὔτοι
 ἄσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τῶν ἀνέμων κατ-
 αρχόντων. Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἡκεῖνο ἔχου- 16
 σι· πηγαί εἰσι δύο παρὰ τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος,

cantu supervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in mo-
 dum. Densae nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguen-
 tum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus veni-
 tis, tanquam tenuem rorem demittunt. In coena musicae
 vacant & cantibus. Canuntur ipsis Homeri maxime car-
 mina. Et adest ipse quoque, & cum illis epulatur, accum-
 bens supra Ulyssē. Chori puerorum sunt & virginum.
 Ducunt eum concinuntque Eunomus Locrus, & Lesbios
 Arion, & Anacreon, & Stesichorus. Etenim hunc quoque
 apud illos vidi; iam reconciliata illi Helena. Hi vero cum
 canere desierunt, alter chorus procedit cynorum, hirun-
 dinum, ac lusciniarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum
 fane silva tota fistulis quasi succinit, ventis ducibus. Ma-
 ximum & illud ad hilaritatem adiumentum habent, quod fon-
 tes sunt duo circa coenationem, risus alter, alter vero

ἡ δὲ, ἡδονῆς· ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐ-
 ωχίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες
 17 διάγουσι. Βούλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ἐπισήμων οὓς τινὰς
 παρ' αὐτοῖς ἔβασάνην. πάντας μὲν τοὺς ἡμίδους, καὶ
 τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας, πλὴν γε δὴ τοῦ Λακροῦ
 Αἴαντος· ἐκείνον δὲ μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώ-
 ρῳ κολάζεσθαι. βαρβάρων δὲ, Κύρους τε ἀμφοτέρους,
 καὶ τὸν Σκυῖθην Ἀνάχαρσιν, καὶ τὸν Θράκα Ζάμολ-
 ξιν, καὶ Νουμᾶν τὸν Ἰταλιώτην, καὶ μὴν καὶ Λυκοῦρ-
 γον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ Τέλλον,
 τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς σοφοὺς, ἄνευ Περιάνδρου. εἶ-
 δον δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου ἀδολεσχούντα
 μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμῆδους· περὶ δὲ αὐτὸν ἦσαν
 Ὑάκινθος τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρ-
 κισσος, καὶ Ὑλλας, καὶ ἄλλοι καλοί. καὶ μοι ἑδόκει
 εἶπαι τοῦ Ὑακίνθου· τὰ πολλὰ δ' οὖν ἐκείνον διήλεγχεν.
 ἐλέγετο δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Ραδάμανθυς, καὶ ἤπει-

4 Ἐβασάμην) Κατὰ κοινοῦ τὸ ἔβασάμην. V.

voluptatis, e quorum altero in ipso convivii principio bi-
 bunt, & quod superest iucunde & cum risu agunt. Dicere
 iam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Se-
 mideos quidem omnes, & qui ad Ilium pugnarunt, prae-
 ter Locrum Aiacem: illum solum dicebant in loco impio-
 rum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, &
 Scytham Anacharsin, & Zamolxin Thracem, & Numam
 Italum: ac praeter hos Lycurgum Lacedaemonium, & Pho-
 cionem ac Tellum Athenienses, & Sapientes, Perianдро
 excepto. Vidi etiam Socratem Sophronisci filium sermones
 caedentem cum Nestore & Palamede. Circa illum erant Hy-
 acinthus Lacedaemonius, & Thespiensis Narcissus, & Hylas,
 & pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum: mul-
 ta fane illum redarguebant. Dicebatur autem iratus illi

ληκέναι· πολλάκις ἐκβαλεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς νήσου, ἣν Φωαρήν, καὶ μὴ θέλῃ ἀφείς τὴν εἰρωνείαν, εὐωχεῖσθαι. Πλάτων δὲ μόνος οὐ παρῆν, ἀλλ' ἐλέγετο καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀναπλασθεῖσῃ πόλει οἰκεῖν, χράμενος τῇ πολιτείᾳ, καὶ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραψε, πολιτεύεσθαι. Οἱ μέντοι ἀμφ' Ἀριστιππὸν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶ- 18
τα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδέϊς τε ὄντες, καὶ κεχαρισ-
μένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἰσωπος ὁ
Φρύξ. ταῦτά δὲ ὅσα καὶ γελωτοποιῶ χρῶνται. Διογένης
μὲν γὰρ ὁ Σινωπεὺς, τοσοῦτον μετέβαλε τοῦ τρόπου, ὥστε
γῆμαι Λαΐδα τὴν ἐταίραν, ὀρχεῖσθαι τε ὑπὰ μέθης παλ-
λακίς ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τῶν δὲ Στωϊκῶν, οὐ-
δεὶς παρῆν· ἐτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τὸν τῆς ἀρετῆς
ἄρβιον λόφον. ἡκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι οὐ
πρότερον αὐτῷ ἐπιβῆναι τῆς νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρ-
τον ἑαυτὸν ἐλλεβορίσῃ· τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς ἔλεγον

12 Τῶν δὲ Στωϊκῶν —) Οἷα φησὶ ἀκριβῶς ἄγαν τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς
περὶ Στωϊκῶν, ἀνθρώπων; G.

16 Τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς) Οὐκ τοῖς Ἐφεσίοις συνάπτει Δουκίαν-
τός, V. (συνάπτει, Δουκίαν. Coll.).

Rhadamanthus, & saepe minatus esse, de insula se illum
eieciurum, si nugas agere pergeret, & nollet dissimulatio-
ne omiffa convivari. Plato solus non aderat, sed diceba-
tur ipse quoque civitatem habitare a se confictam, eaque
forma reipublicae, eisque, quas scripsisset, legibus uti. Ari-
stippus quidem & Epicurus primas hic ferebant, suaves
homines, & gratiosi, & convivae commodi. Aderat etiam
Aesopus Phryx, quo ut scurra ridiculario utuntur. Ve-
rum Sinopenfis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida du-
xerit meretricem, ebriusque saepe ad saltandum confurgat,
& vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dice-
bantur enim adhuc ascendere arduum illum virtutis col-
lem. Audiebamus etiam de Chrysippo, non prius illi fas
esse insulam ingredi, quam elleboro quartum usus esset. Aca-

ἐθέλειν μὲν ἔλθειν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι·
 μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτό πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ ἡ-
 σός τις τοιαύτη ἐστίν. ἄλλως τε, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ Ῥαδα-
 μάνθους, οἶμαι, κρίσιν ἐδοοίκεσαν, ἅτε καὶ τὸ κριτήριον
 αὐτοὶ ἀνηρηκότες. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὀρμηθέν-
 τας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις, ὑπὸ νωθείας δὲ ἀπο-
 λείπεσθαι, μὴ καταλαμβάνοντας, καὶ ἀναστρέφειν
 19 ἐκ μίσης τῆς ὁδοῦ. Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν ἀξιολογώτατοι
 τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα, καὶ
 μετὰ τούτων, Θησέα. περὶ δὲ συνασσίας καὶ ἀφροδισίων
 οὕτω φρονοῦσι· μίσγονται μὲν ἀναφανδόν, πάντων ὁράν-
 των, καὶ γυναῖξι, καὶ ἄρσεσι, καὶ οὐδαμῶς τοῦτο αἰ-
 σχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ· μόνος δὲ Σωκράτης διώμνυτο, ἥ μὴν
 καθαρῶς πλησιάζειν τοῖς νέοις· καὶ μέντοι πάντες αὐτοῦ
 ἐπιωρκεῖν κατεγίγνωσκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑάκιν-
 θος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ὡμολόγουν, ἐκεῖνος δὲ ἠρνεῖτο. αἰ

13 Ἡ μὲν) Ἀπὸ τοῦ ὅτιος. V.

demicos vero dicebant velle quidem venire, sed sustinere
 se adhuc, & considerare: neque enim hoc ipsum illos per-
 cipere, an insula tabis sit. Alioquin etiam Rhadamanthi,
 puto, iudicium metuumt, qui ipsum iudicandi instrumen-
 tum sustulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu
 capto sequi eos, qui veniant in insulam, sed ignavia quadam
 deficere, ante quam assequantur, & de media via reverti.
 Hi quidem igitur eorum, qui aderant, maxime commemo-
 rabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & post
 hunc, Theseum. De coitu & rebus venereis ita sentiunt.
 Miscunt corpora publice, & in conspectu omnium, cum
 mulieribus pariter & cum maribus, & nequaquam malum
 hoc illis videtur. Solus Socrates deierabat, se caste acce-
 dere ad iuvenes: sed omnes peierare illum iudicabant. Sae-
 pe enim Hyacinthus aut Narcissus fatebantur: at ipse ne-

δὲ γυναῖκες εἰςὶ πᾶσαι κοιναί, καὶ οὐδεὶς Φθονεῖ τῷ πλη-
σίον, ἀλλ' εἰςὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι· καὶ οἱ
παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες.
Οὕτω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διεληλύθεισαν, καὶ προσ- 20
ελθὼν ἐγὼ Ὀμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχολῆς οὗσης ἀμφοῖν,
τάτε ἄλλα ἐπυνθανόμην, καὶ ὅθεν εἴη, λέγων τοῦτο μά-
λιστα παρ' ἡμῖν εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι. οὐδὲ αὐτὸς μὲν
ἀγνοεῖν ἔφασκεν ὥς οἱ μὲν Χῖον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολ-
λοὶ δὲ Κολοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε *ῥέιν. ἡφρον. κ. ν.*
Βαβυλώνιος, καὶ παρά γε τοῖς πολίταις, οὐχ' Ὀμηρος, *XXX. 2. 6.*
ἀλλὰ Τιγράνης καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας παρὰ
τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. ἔτι δὲ καὶ περὶ
τῶν ἀβετουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ' ἐκείνου εἰςὶ
γεγραμμένοι· καὶ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ εἶναι. κατ-

6 Λέγων τ. μ.) Γραι. λέγων τοῦ-
το μάλιστα. G.

10 Τοῖς πλείστοις) Γραι. τοῖς
πολίταις, οὐχ' Ὀμηρος. G.

14 Κατηγοῦσθαι) Σημειοῦ διὰ
τὴν σύνταξιν, τὸ γὰρ γινώσκω γινί-
κῃ συντάσσεται. οἷον καταγινώσκω
σου τῆς φλυαρίας. ὃ δὲ καὶ αἰτιατι-

κὴν ἀπιδόκειν. καταγίνωσκον τὴν
ψυχρολογίαν. ἦτοι οὖν Ἀπικῶς οὐ
συνέταξαν. αὐτοὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἄλλων
πολλῶν τοῦτο φηλοῦσι ποιεῖν τῇ
κοινῇ ἐναρτιούμενοι συνθεσίᾳ. ἢ τὸ
καταγινώσκω ἀπὸ τοῦ γινίαν ἢ δια-
σύρειν εἰληπται. V.

gabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet
quisquam viro alteri, sed hac in re maxime sunt Platonicī.
Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes. Duo
nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Home-
rum poëtam cum ambobus esset otium, tum reliqua ex eo
quaesivi, tum unde esset? dicens, illud maxime apud nos in
hunc diem disputari. At ille aiebat, illos ignorare, cum hi
Chium, Smyrnaeum alii, multi Colophonium putent: se vero,
dicebat, Babylonium esse, & apud cives non Homerum vocari,
sed Tigranem: deinde cum obses [Homerus] apud Graecos ef-
fet, nomen mutasse. Ad haec de versibus illius reiectis inter-
rogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse

εγίνωσκον οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. ἐπεὶ δὲ ταῦθ' ἱκανῶς ἀπεκέκριτο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δῆποτε ἀπὸ τῆς μνηίδος τὴν ἀρχὴν ἐποίησατο· καὶ εἶπεν ὅς, οὕτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μὴδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν καίκεῖνο ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ προτέραν ἔγραψε τὴν Ὀδυσσεϊαν τῆς Ἰλιάδος, ὡς πολλοὶ Φασιν· ὁ δὲ ἠρνεῖτο. ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπισταμένη, ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην· πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τοῦτο ἐποίουν, εἴ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα εἰρων. προσιῶν γὰρ ἂν τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ, καὶ ὅς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτησεν· ἦν γὰρ τις γραφὴ κατ' αὐτοῦ ἐπεννηγμένη ὕβρεως ὑπὸ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει ἔσκωψε, καὶ ἐνίκησεν Ὀμηρος,

21 Ὀδυσσεὺς συνηγοροῦντος. Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους

7 Οὐδὲ τυφλὸς ἦν) Ἰστορεῖ γὰρ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῇ περὶ τοῦ Ὀμήρου βίῃ. V.

omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodoti & Aristarchi Grammaticorum frigidas disputationes. Ad haec cum satis respondisset, rursus interrogavi, *cur tandem ab ira Achilles initium carminis fecisset?* Et ille, *ita sibi temere in mentem venisse.* Etiam illud scire volebam, prioremne scripsisset Ulyssæam Iliade, ut multi referunt? Negabat. Caecum enim non fuisse, quod ipsum quoque de illo narrant, statim sciebam. Utebarur enim oculis: ut nec interrogatione opus esset. Saepe etiam alias hoc faciebam, si quando otiosum illum viderem, ut accedens ipsum interrogarem aliquid: atque ipse promte ad omnia respondebat, inprimis secundum iudicium cum vicisset. Erat enim dica illi scripta iniuriae, a Thersite, quod contumeliose in ipsum lusisset in carmine: vicitque Homerus, causam illius una agente Ulyssæ. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit,

τούτους ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἐπτάκις
 ἀλλαγείς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ ἐκτε-
 λέσας τῆς ψυχῆς τὰς περιόδους· ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ
 δεξιὸν ἡμίτομον, καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς,
 ἐνεδοιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὐφορβον χρῆ
 αὐτὸν ὀνομάζειν. ὁ μὲντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ
 οὗτος περίεφθος, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ὠπτημένους· οὐ μὴν
 παρέδεχθη γε, καίτοι πολλὰ ἱκετεύων. Προϊόντος δὲ τοῦ 22
 χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγὼν, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατούσια.
 ἡγωνοθέτει δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ
 ἑβδομον. τὰ μὲν οὖν ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ
 κεφάλαια τῶν πραχθέντων διηγῆσομαι. πάλιν μὲν ἐνί-
 κησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσεὰ περὶ τοῦ στε-
 φάνου καταγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ ἴση ἐγένετο Ἀρείου
 τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέθαπται, καὶ Ἐπειοῦ,
 ἀλλήλοις συνελθόντων. παγκρατίου δὲ οὐ τίθεται ἄθλα

16 Παγκρατίου) Τάχα διὰ τὸ ὅτι ὁ ἐν ἁδου βίος, ἅτε σωματῶν
 πληγαῖς βάλλισθαι τοὺς πυγμῶ- ἀππλλαγμένον. V.
 χους, ὃ ἐκείσοι ἀγρὸν παρ' ὅσον ἀπα-

septies mutatus, vitā in totidem acta animalibus, perfectif-
 que tot animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere
 aureus. Illud quidem iudicatum est, eum versari secum :
 hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare, an Eu-
 phorbum, oporteret. Venit & Empedocles, circum uftula-
 tus, & toto affatus corpore. Neque tamen, quantumvis
 multis verbis supplicaret, receptus est. Procedente tempore
 certamen instabat, quae Thanatusia [*Mortalis*] apud illos
 vocantur. Praesidebant Achilles quintum, Theseus septimum.
 Reliqua longum fuerit dicere : summa capita rerum enar-
 rabo. Lucta vicit Carus Heraclides, victo in certamine de
 hac corona Ulyssē. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegy-
 ptii, qui Corinthi sepultus est, & Epei, inter se congresso-
 rum, Pancratii praemia apud illos non proponuntur. Cur-

παρ' αὐτοῖς. τὸν μέντοι δρόμον, οὐκ ἔτι μέμνημαι ὅστις ἐνίκησε. ποιητῶν δὲ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, παραπολὺ ἐκράτει Ὅμηρος, ἐνίκησε δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δ' ἄλλα ἦν ἀπα-
 23 σι στέφανος, πλακεῖς ἐκ πτερῶν ταωνίων. Ἄρτι δὲ τοῦ ἀγῶνος συντετελεσμένου ἠγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν ἀσεβῶν κολαζόμενοι, ἀπορρήξαντες τὰ δεσμὰ, καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, ἐλαύνειν ἐπὶ τὴν νῆσον ἠγεῖσθαι δὲ αὐτῶν, Φάλαριν τε τὸν Ἀκραγαντῖνον, καὶ Βούσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδην τὸν Θράκα, καὶ τοὺς περὶ Σκεῖρωνα, καὶ Πιτυοκάμπτην. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ἐπὶ τῆς ἡϊόνος ἠγεῖτο δὲ Θησεύς τε καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ἥδη σωφρονῶν. καὶ συμμίζαντες ἐμάχοντο, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλέως τὰ πλεῖστα κατορθώσαν-

8 Φάλαριν) Οὗτος χαλεποτάτος ἐπειοὶ κολάσις. (Hoc Scholium fede sua in V. motum, & in II. Vol. ed. Amst. ad Iov. Trag. insertum, huic loco, ut & duo sequentia, restitimus. Solan.)
 ibid. Βούσιριν) Οὗτος ἁμὸς ἂν ὡς καὶ ἀνθρώπους ἐσθίειν. V.

9 Διομήδην) Οὗτος ἵππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους· καὶ οὗς ἐκράτει ἱβάλλειν αὐταῖς. (Ante hoc Scholium haec verba legebantur in V. Ἐχέτος τῆς Ἡπίρου βασιλῆος τιμωρικώτατος. Sed Echeius ille neque hic neque usquam apud Lucianum conspicitur. Solan.)

su quis vicerit, non amplius recordor. Inter poëtas re quidem vera multum Homerus praeſtabat, vincebat tamen Hesiodus. Praemia omnibus plexa e pavoninis pennis corona. Iam consummato autem certamine nuntiantur ii, qui in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, superataque custodia, pergere ad insulam, ducibus Phalari Agrigentino, & Aegyptio Bufiride, & Diomede Thrace, Scirone item atque Pityocampte. His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Theseus & Achilles, &, qui iam resipuerat, Ajax Telamonius. Hi commisso proelio pugnant: vincunt Heroës, egregia praesertim Achillis opera. Multo

τοσ. ἤριστευσε δὲ καὶ Σωκράτης ἐπὶ τῷ δεξιῷ ταχθεὶς
πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ἐπὶ Δηλίῳ ἐμάχετο. προσιόν-
των γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσωπον
ἄτρεπτος ἦν· ἐφ' οἷς καὶ ὕστερον ἐξηρέθη αὐτῷ ἀριστεῖον,
καλὸς τε καὶ μέγας παράδεισος ἐν τῷ προαστείῳ. ἔνθα
συγκαλῶν τοὺς ἐταίρους, διελέγετο, Νεκρακαθημίαν
τὸν τόπον προσαγορεύσας. Συλλαβόντες οὖν τοὺς νενικη- 24
μένους, καὶ δῆσαντες, αὖθις ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον
κολασθησομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην· Ὀ-
μηρος, καὶ ἀπιόντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία κομίζειν τοῖς
παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις· ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν
ἄλλων ἀπωλέσαμεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος αὕτη,
Νῦν δέ μοι ἔννεπε Μοῦσα μάχην νεκρῶν ἡρώων. τότε δ'
οὖν κυάμους ἐψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἐπει-
δὼν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἰσιτῶντό τε ἐπινίκια, καὶ

I Καὶ Σωκράτης) Τὰ περὶ Σω-
κράτους ἱστοροῦμενα διασπρί. V.
5 Παράδεισος) Τῶν ἀκρως βου-

λομένην ἱλλανίζειν εἰς τὸ νόθον τῆς
Ἑλληνίδος φωνῆς ἀποπέμπουσι τὸ
παράδεισος ὄνομα. V.

etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem-
gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedenti-
bus enim hostibus non fugit, nec avertit faciem. Ea pro-
pter deinde virtutis ipsi praemium eximium decretum est,
pulcher magnusque hortus suburbanus. Hic postea convoca-
tis sodalibus disputabat, Mortuorumque Academiae loco
nomen faciebat. Victos itaque comprehensos victosque
iterum remiservunt, magis iam puniendos. Scripsit hanc quo-
que pugnam Homerus, ac discedenti mihi dedit libros no-
stratibus hominibus afferendos. Verum postea hos non mi-
nus, quam alia, perdidimus. Initium poëmatis hoc fuerat:
Musa, mihi Heroum dic proelia defunctorum. Tum fabis co-
ctis, qui apud illos mos est, bello feliciter administrato,
epulas victoriae causa instituunt, celebritatemque agunt ma-

εορτήν μεγίστην ἦγον· μόνος δὲ ταύτης οὐ μετείχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρῳ ἐκαθέζετο, μυσσάττομενος τὴν
 25 κυανοφαγίαν. Ἦδη δὲ μηνῶν ἕξ διεληλυθότων, περὶ μεσοῦντα τὸν ἑβδομον, νεώτερα συνίστατα πράγματα. Κίνυρος γὰρ ὁ τοῦ Σκινθάρου παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ καλός, ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ οὐκ ἀφανής ἦν, ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολ- λάκις γοῦν καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ προὔπινον, καὶ μόνοι ἐξανιστάμενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν ὕλην. καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίνυρος ἀρπάσαι τὴν Ἑλένην. ἐδόκει δὲ καίκεϊν ταῦτα, οἴχεσθαι ἀπιόντας ἐς τινὰ τῶν ἐπικειμένων νήσων, ἥτοι ἐς τὴν Φελλῶ, ἢ ἐς τὴν Τυρόεσσαν. συνωμότας δὲ πάλαι προσελήφεσαν τρεῖς τῶν ἐταίρων τῶν ἐμῶν, τοὺς Θραυστάτους· τῷ μέντοι πατρὶ, οὐκ ἐμήνυσεν ταῦτα· ἡπίστατο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ κωλυθησόμενος. ὥς δ' ἐδόκει αὐ-

7 Ἐπινῶς) Δεῖ γράφειν ἐπινῶς, ἵπαι καὶ τὸ ἐπινάζει τὸ ἐφίληταις
 ἀλλ' οὐκ ἐπιμαῶς, σημειοῦ δι τὸ σημαίνει. V.
 ἐπινῶς, ἀπὸ τοῦ ἐφελχυστικῶς.

ximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, sed cibo abstinens procul sedit, abominatus illam fabas edendi consuetudinem. Iam sex menses peracti fuerant, cum circa medium septimum, novi quid actum est. Cinyrus Scinthari filius, magnus & pulcher qui esset, diu iam amabat Helenam, & ipsum iuvenem apparebat ad furorem ab illa amari: saepe enim & innuebant sibi invicem in convivio, & propinabant, & soli surgentes oberrabant per silvam. Atque adeo prae amore & consilii alterius inopia consilia agitabat Cinyrus rapiendae Helenae. Placuit autem mulieri quoque aufugere in quandam adiacentium insularum, sive in Phello, sive in Tyroëssam. Coniuratos autem olim assumerant tres sociorum meorum audacissimos. Patri tamen haec non indicaverat, qui nosset ab eo se prohiberetur

τοῖς, ἐτέλουν τὴν ἐπιβουλὴν. καὶ ἐπεὶ νύξ ἐγένετο, (ἐγὼ μὲν οὐ παρῆν, ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ κεκοιμημένος) οἱ δὲ λαβόντες τοὺς ἄλλους, ἀναλαβόντες τὴν Ἑλένην, ὑπὸ σπουδῆς ἀνήχθησαν. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον 26 ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τὴν εὐνὴν κενὴν τῆς γυναικὸς, βοήν τε ἴστη, καὶ τὸν ἀδελφὸν παραλαβὼν, ἦει πρὸς τὰ βασίλεια τοῦ Ῥαδαμάνθυος. ἡμέρας δ' ὑποφαιούσης, ἔλεγον οἱ σκοποὶ καθορᾶν τὴν ναῦν πολλὴ ἀπέχουσαν· οὕτω δὲ ἐμβιβάσας ὁ Ῥαδάμανθυς πεντήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, Ἀσφοδελίην, παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, ὑπὸ προθυμίας ἐλαύνοντες περὶ μεσημβρίαν καταλαμβάνουσιν αὐτοὺς, ἄρτι ἐς τὸν γαλακτώδη Ὠκεανὸν ἐμβαίνοντας, πλησίον τῆς Τυροέσσης, παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδράναι· καὶ ἀναδυσάμενοι τὴν ναῦν αἰλύσει ῥοδίνῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλένη, ἐδάκρυε τε, καὶ ἡσχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο. τοὺς δ'

2 Οὐ παρῆμεν) Οὐ παρῆν, ὥς ἐν ἑλλοῖς κείται, καὶ ἡ τέχνη ζητεῖ. V. II Διώκοντες) Γραι. ἐλαύνοντες. G.

iri. Cum vero visum esset, cogitata perfecerunt: obortaque nocte, me non praesente, (forte enim in coenatione obdormiveram) clam reliquos, assumpta Helena, festinanter avecti sunt. Circa mediam vero noctem evigilans Menelaus, cum vacuum uxore torum sensisset, clamorem sustulit, assumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexerit. Die exorto, videre se navim dicebant speculatores, quae multum iam abesset. Itaque impositos Heroum quinquaginta in navim, uno ex ligno cavatam, asphodelinam, iussit fugitivos persequi. Hi studiose navigantes circa medium illos diem assequuntur, iam intrantes in lactens mare prope Tyroëssam; tantillum aberat, quin aufugissent! revinctaque navi catena rosacea, in portum redeunt. Helena igitur lacrimari, pudorem prae se ferre, caput obvolvere. Ciny-

ἀμφὶ τὸν Κίνυρον ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθυς, εἴ
 τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίστασιν, ὡς οὐδένα εἶπον, ἐκ
 τῶν αἰδοίων δήσας, ἀπέπεμψεν ἐς τὸν τῶν ἀσθεβῶν χῶ-
 27 ρον, μαλάχῃ πρότερον μαστιγωθέντας. Ἐψηφίσαντο δὲ
 καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν
 ἐπιούσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμενάντας. ἔνθα δὴ ἐγὼ ἠνιώ-
 μῃν τε καὶ ἰδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καταλιπὼν, αὖ-
 θις πλανηθῆσεσθαι. αὐτοὶ μέντοι παρεμβοῦντο λέγον-
 τες, οὐ πολλῶν ἐτῶν ἀφίξεσθαι πάλιν πρὸς αὐτούς·
 καὶ μοι ἤδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τοῦτιον παρεδείκνυ-
 σαν, πλησίον τῶν ἀρίστων. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ῥα-
 δαμάνθυϊ, πολλὰ ἰκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑπο-
 δεῖξαι μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς
 τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κιν-
 δυνεύσαντα· τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἔτι τῆς ἐπανόδου προσδεῖ-
 ναι ἠθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνὺς τὰς πλησίον νήσους

· 6 Ἐποτιώμην) Γράφεται ἠνιώμην τε καὶ ἰδάκρυον. C.

rum vero cum fociis, cum interrogasset ante Rhadaman-
 thus, si qui alii quoque illorum essent confcii? negantes,
 in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, & mal-
 va verberatos antea. Decreverunt autem etiam nos intra
 diem statutum insula emitte, solo die proximo manendi
 facultate concessa. Ibi ego quidem moleste ferre & lacri-
 mari, quibus relictis bonis iterum oberraturus essem. Ipsi
 tamen consolari me, ac dicere, post annos non ita multos
 fore, ut ad se redeam, iamque mihi fellam, & accubitus
 in posterum assignandos ostendebant, propter optimos. Ego
 vero ad Rhadamanthum adiens suppliciter petii, ut futura
 mihi diceret, & navigationem prae monstraret. Respondit,
 venturum me post errores multos atque pericula in pa-
 triam. Tempus autem reditus non iam volebat adiicere:
 sed ostensis insulis propinquis, apparebant autem numero

(ἐφαίνοντο δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἄλλη ἕκτη πόρρω-
θεν) ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς
πλησίον, ἀφ' ὧν δὴ, ἔφη, ὅρας τὸ πολὺ πῦρ καίόμενον.
ἕκτη δὲ ἐκείνη τῶν ὀνείρων ἡ πόλις μετ' αὐτὴν δέ, ἡ τῆς
Καλυψοῦς νῆσος, ἀλλ' οὐδέπω σοι φαίνεται. ἐπειδὴν δὲ
ταύτας παραπλεύσῃς, τότε δὴ ἀφίξῃ εἰς τὴν μεγάλην
ἡπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὑφ' ὑμῶν κατοικουμένῃ. ἐνταῦθα
δὲ πολλὰ παθὼν, καὶ ποικίλα ἔθνη διελθὼν, καὶ ἀνθρώ-
ποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἤξεις εἰς τὴν ἐτέ-
ραν ἡπειρον. τοσαῦτ' εἶπε. Καὶ ἀνασπάσας ἀπὸ τῆς 28
γῆς μαλάχης ρίζαν, ὥρεξέ μοι, ταύτῃ κελεύσας ἐν τοῖς
μεγίστοις κινδύνοις προσεύχεσθαι· παρήνεσε δὲ καὶ εἰ
ποτε ἀφικοίμην εἰς τήνδε τὴν γῆν, μήτε πῦρ μαχαίρα
σκαλεύειν, μήτε θέρμους ἐσθίειν, μήτε παιδί ὑπὲρ τὰ
ὀκτωκαίδεκα ἔτη πλησιάζειν. τούτων γὰρ μεμνημένον,
ἐλπιδας ἔχειν τῆς εἰς τὴν νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ
περὶ τὸν πλοῦν παρεσκευαζόμεν· καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν,

quinque, & sexta alia e longinquo, has quidem proximas
dicebat esse impiorum, e quibus, inquit, ignem multum vides
ardentem. Sexta vero illa somniorum civitas: post illam Calypsus
insula, sed nondum eam vides. Has vero cum praeternavigaveris,
cum pervenies in magnam continentem, habitatae a vobis oppo-
sitam. Ibi vero multa passus, gentibus peragratīs multis, inter ho-
mines versatus infociabiles, tandem aliquando in continentem al-
teram pervenies. Haec dixit, extractamque e terra malvae
radicem mihi porrexit, iubens, in maximis ut periculis hanc
invocarem, praecepitque, si quando in hanc terram ve-
nisssem, ut neque gladio ignem foderem, neque lupinos ederem,
neque puero duodeviginti annis maiore fruerer. Horum memor si
esset, spem haberem reditus in hanc insulam. Tum igitur ad
navigationem necessaria paravi, & cum tempus esset, cum

συνειστιάωμην αὐτοῖς. τῇ δ' ἐπιούσῃ ἐλθὼν πρὸς Ὅμηρον τὸν ποιητὴν, ἐδεήθην αὐτοῦ ποιῆσαί μοι δίστιχον ἐπίγραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησε, στήλην βηρύλλου λίθου ἀνάστήσας, ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα, ἦν τοῖονδε·

Λουκιανὸς τάδε πάντα φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν

Εἶδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

- 29 Μείνας δ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τῆς ἐπιούσης ἀνηγόμην, τῶν ἡρώων παραπεμπόντων· ἔμβα μοι καὶ Ὀδυσσεὺς προσελθὼν, λαβρα τῆς Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς Ὠγυγίαν τὴν νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδάμανθυς τὸν πορθμέα Ναύπλιον, ἵν' εἰ καταχθείημεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἄτε κατ' ἄλλην ἐμπορίαν πλέοντας. ἐπεὶ δὲ τὸν εὐώδη αἴερα

8 Μείνας δὲ) Ἐτάλαξε τὴν σύνταξιν· τὸ μέντοι ταύτης κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσάματος, τὸ δὲ καὶ Ἀττικίσας. κοινὸν μὲν γὰρ τὸ μείνας ἐκείνην τὴν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ τῆς ἐπιούσης· ἦν δὲ καὶ τὸ πρῶτον

Ἀττικῶς, εἰ οὕτως εἶπεν μείνας ἐκείνης τῆς ἡμέρας. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγουσιν Ἀττικοί. V.

ibid. Τῇ ἐπιούσῃ) Γραι. τῆς ἐπιούσης, καὶ δεκάτ' Ἀττικώτερον εἶναι. G.

illis epulatus sum. Postridie eius diei accedens ad Homerum poetam rogavi, ut duorum mihi versiculorum inscriptionem faceret; & cum fecisset, columellae de beryllo gemma erectae ad ipsum portum, inscripsi. Erat autem epigramma hoc:

Lucianus Divis carus felicibus isthaec

Omnia contuitus, patrias remeavit ad urbes.

Moratus hunc diem, proximo solvi, deducuntibus Heroibus. Hic accedens etiam Ulysses clam Penelopen dat mihi epistolam in Ogygiam insulam ferendam Calypso. Miserat mihi comitem Rhadamanthus portitorem Nauplium, ut, si deferremur in insulas, nemo nos comprehenderet, qui alterius negotii causa navigaremus. Cum vero bene olentem

προϊόντες παρεληλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὁδὸν τε δεινὴν
 διεδέχετο, οἷον ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίσσης, ἅμα
 καιομένων. καὶ κνίσσα δὲ πονηρὰ, καὶ ἀφόρητος, ὥσ-
 περ ἀπ' ἀνθρώπων ὀπτωμένων· καὶ ὁ αἶρ ζοφερός, καὶ
 ὁμιχλώδης, καὶ κατέσταζεν ἐξ αὐτοῦ δρόσος πιττίνη. καὶ
 μέντοι καὶ μαστίγων ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ ἀν-
 θρώπων πολλῶν. Ταῖς μὲν οὖν ἀλλαίς οὐ προσέσχομεν· 30
 ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιαύτῃ ἦν· κύκλῳ μὲν πᾶσα κρημνώδης,
 καὶ ἀπόξυρος, πέτραις καὶ τράχωσι κατεσκληκυῖα, δέν-
 δρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἔνῃν· ἀνερπύσαντες δὲ ὁμῶς κατὰ τοὺς
 κρημνοὺς, προίμεν διὰ τινὸς ἀκανθώδους, καὶ σκολόπων
 μεστῆς ἀτραποῦ, πολλὴν ἀμορφίαν τῆς χώρας διελθόν-
 τες. ἐλθόντες δὲ ἐπὶ τὴν εἰρκτὴν, καὶ τὸ κολαστήριον,
 πρῶτα μὲν τὴν φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν
 γὰρ ἑδάφος αὐτὸ, μαχαίραις καὶ σκόλοις πάντῃ ἐξην-

9 Πίτραις τραχέσι) Γράφεται
 πίτραις καὶ τράχωσι. V.

15 Σκόλοι) Σκόλοψ, ἔξυ ξύλον
 ὅπερ ἐπηγάγετο τῷ τείχει. παρὰ τὸ
 κιάπτω, κόλοψ. ἢ παρὰ τὸ σχίζω
 σχόλοψ, καὶ σκόλοψ τὸ δισχισμέ-

ρον καὶ ἀπεξημῶν ξύλον. G. (Hoc
 Scholium in ed. priori cum IV
 aliis reperiebatur inter Scholia ad
 Vnt. Δ. Quae omnia cum ad hunc
 libellum pertinerent, suis sedi-
 bus singula reddidimus. Solan.)

illum aërem provecti exiissemus, statim cum taeter odor
 nos excepit, tanquam asphalti & sulfuris picisque una ar-
 dentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab
 ustularis hominibus: aërque obicurus & caliginosus, a quo
 stillaret ros quidam piceus. Verum & verberum sonus exau-
 diri, & ploratus hominum multorum. Ad reliquas non ac-
 cessimus: in quam vero exiscendimus, ea erat eiusmodi.
 Tota in circuitu praeceps & squalida, saxis & asperis lo-
 cis rigida: neque arbor, neque aqua inest. Enixi tamen re-
 pendendo per praecipitia, progredimur per tramitem spinis &
 aculeis oblitum, superataque regione deformi admodum,
 ad carcerem delati ac suppliciorum locum, primo admira-
 mur regionis ingenium. Solum enim ipsum gladiis & acu-

θήκει, κύκλω δὲ ποταμοὶ περιέρρεον, ὁ μὲν βορβόρου, ὁ
 δεύτερος δὲ αἵματος, ὁ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πάνυ μέγας οὗ-
 τος καὶ ἀπέρατος· καὶ ἔρρει, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ ἐκυμα-
 τοῦτο, ὥσπερ θάλασσα· καὶ ἰχθῦς δὲ εἶχε πολλοὺς,
 τοὺς μὲν δαλοῖς προσεικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἀνθραξι
 31 πεπυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχγίσκους. Εἰσόδος δὲ
 μία, στενὴ διὰ πάντων καὶ πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων
 ὁ Ἀθηναῖος. παρελθόντες δὲ ὅμως, τοῦ Ναυπλίου καθη-
 γουμένου, ἐωρῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασι-
 λέας, πολλοὺς δὲ καὶ ἰδιώτας, ὧν ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν
 εἶδομεν δὲ καὶ τὸν Κίνυρον καπνῷ ὑποτυφόμενον, ἐκ τῶν
 αἰδοίων ἀπηρτημένον. προσετίθεσαν δὲ οἱ περιγηγῆται καὶ
 τοὺς ἐκάστων βίους, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ' αἷς κολάζον-
 ται· καὶ μεγίστας ἀπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευ-
 σάμεναι τι παρὰ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τάληθ' συγγεγρα-
 φότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος,

14 Καὶ μεγίστας) Εἰτά σοι, βαμολόχε γίγκ, τὴ ἐποφείλειται τούτων
 ἴνικα. V.

Isis undique effluit: in circuitu amnes tres fluunt, coeni
 unus, alter sanguinis, intimus autem ignis: ingens hic &
 insuperabilis: fluit enim instar aquae, fluctus ut mare agit;
 piscesque habet multos, terribes quosdam similes, mino-
 res vero prunis, lychniscos appellabant. Ingressus unus per
 universos tres amnes, isque angustus, cui ianitor adstat Ti-
 mon Atheniensis. Ultra progressi tamen duce Nauplio, vi-
 dimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam pri-
 vatos: quorum quosdam etiam agnovimus. Vidimus etiam
 Cinyrum pudendis suspensum fumigari. Adiciebant mon-
 stratores nostri vitas singulorum, & causas, propter quas
 punirentur: maximas omnium poenas sustinebant, qui in
 vita mentiti essent aliquid, & qui vera non scripsissent; in
 quibus Ctesias etiam Cnidius erat, & Herodorus, & multi

καὶ ἄλλοι πολλοί. τούτους οὖν ὄρων ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον
 εἰς τοῦτιον τὰς ἐλπίδας· οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ ψεύδος εἰ-
 πόντι συνηπιστάμην. Ταχέως οὖν ἀναστρέψας ἐπὶ ναῦν, 32
 οὐ γὰρ ἐδυνάμην φέρειν τὴν ὄψιν, ἀσπασάμενος τὸν Ναύ-
 πλιον ἀπέπεμψα· καὶ μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον ἡ
 τῶν ὀνείρων ἡσος, ἀμυδρά, καὶ ἀσαφὴς ἰδεῖν ἔπασχε
 ὅς καὶ αὐτὴ τοῖς ὀνείροις τι παραπλήσιον ὑπεχώρει γὰρ
 προσιοῦσιν ἡμῖν, καὶ ὑπέφευγε, καὶ πόρρωτέρω ὑπέ-
 βαινε. καταλαβόντες δὲ ποτε αὐτήν, καὶ ἐσπλεύσαν-
 τες ἐς τὸν Ἵπνον λιμένα προσαγορευόμενον πλησίον τῶν
 πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ἥ τὸ τοῦ Ἀλεκτρυόνος ἱερὸν ἐστὶ
 περὶ δέλιαν ὄψιν ἀπεβαίνομεν· παρελθόντες δ' ἐς τὴν
 πύλην, πολλοὺς ὀνείρους καὶ ποικίλους ἐωρῶμεν. πρῶτον
 δὲ βούλομαι περὶ τῆς πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδ' ἄλλω
 τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς· ὅς δὲ καὶ μόνος ἐπεμνήσθη
 Ὅμηρος, οὐ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε. Κύκλω μὲν περὶ 33

4 Τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα) Γραι. ἀπὸ πλεύσα. G.

alii. Hos cum viderem, optimam de futuro spem concepi,
 qui nullius mihi mendacii essem conscius. Celeriter igitur
 ad navim reversus, neque enim ferre spectaculum poteram,
 salutatum Nauplium dimisi. Neque ita multo post Somnio-
 rum ex propinquo insula apparebat, obscura, & vix di-
 stinguenda visu. Accidebat quiddam & ipsi *insulae*, somniis
 simile. Recedebat enim accedentibus nobis, & subterfugie-
 bat, subducebatque se longius. Tandem vero cum illam
 teneremus, inveni in portum, qui Hypnus [*Somnus*] dici-
 tur, prope portas eburneas, ubi Alectryonis [*Galli Galli-
 naei*] sacrum est, sero crepusculo descendimus, progressi-
 que intra portam somnia multa variaque vidimus. Primo
 autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea scripse-
 rit; qui autem solus mentionem illius fecit, Homerus, non
 satis scripserit accurate. In ambitu totius insulae stat silva:

παῖσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέστηκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μῆκωνες ὑψηλαί, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πολὺ τι πλῆθος νυκτερίδων· τοῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. ποταμὸς δὲ παραρρέει πλησίον, ὑπ' αὐτῶν καλούμενος Νυκτιπόρος, καὶ πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις· ὀνόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος, τῇ δὲ Παννυχία· ὁ δὲ περίβολος τῆς πόλεως, ὑψηλός τε καὶ ποικίλος, Ἰριδί τὴν χροίαν ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι ἔπεισιν, οὐ δύο, καθάπερ Ὅμηρος εἶρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τῆς Βλακειᾶς πεδῖον ἀποβλέπουσαι, ἡ μὲν σιδηρᾶ, ἡ δὲ κεράμου πεποιημένη, καθ' ἃς ἐλέγοντο ἀπο-

Ι Μήκωνες) Καταλλήλους ταῦτα ἐπλάσατο, περὶ τὴν τῶν ὄνείρων πόλιν καθότι ὑπνωτικὰ ταῦτα καὶ ναρκατικά. V.

9 Δύο μὲν) Ἐὰν ἐμφρόνως πρὸς τὸ τῆς βλακειᾶς πεδῖον ἀποκλίνειν πιπραγμένας, τὰς δύο τῆς ὄνείρων πόλεως πύλας· καὶ τούτων, τὴν μὲν σιδηρὰν εἶναι καὶ καρτερὰν, τὴν δὲ κεραμίνην καὶ πολὺ τὸ εὐθρυπτον καὶ σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπεὶ τοι καὶ αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργοῖς καὶ βλακῶδεις καὶ ῥαθυμοῖς οἱ μὴ πάντων κατὰ τὸ καρτερόν καὶ ἀμετακίνητον ἐντίκτονται, καὶ οὐκ ἂν μεταβάλλεσθαι πεφυκέναι ὅσοις περιουσία ἀνθρώποις τὸ τοιοῦτο πάθος ἐνίδρυται, τοῖς δὲ καὶ μετακινήσει

ἂν τὸ τῶν ἐλπίδων ἀστάθμητον, ὅσοις τῷ περιλείπῳ τῆς ἐμφρόνης γνώμης οὐδέποτε τοῦ καρὸς ἀνιχνυαίνε περιγίνεται, καὶ τῶν τοιούτων ἀπαλλαγῆναι ματαίῳ φροντίδων. φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίπαις καταλλήλου τῶν φροντίδων καὶ τὰ ἐνύπνια παρακλουθεῖν. ἄλλως τε καὶ κεραμίνην τὴν πύλιν ἐκείνην ἀνέπλασεν, δι' ἣς τὰ φοβερά τῶν ἐνυπνίων διέρχεται καὶ φρικώδη. ἅμα γὰρ τῷ ὕπνῳ καὶ αὐτὰ οἴχεται. εἰ δὲ καὶ πλούτος καὶ δόξα, τοιαῦτα καὶ τὰ καθ' ὕπνου, ἀλλὰ τὰ μὲν δυσχερὴ τῷ ἀνιῶντι καὶ εἰς ἀμνηστίαν εὐχελεῖ. τὰ δὲ τερπὰ καὶ ἐράσματα, τῷ ὕπνῳ καὶ εὐφραίνοντι ἐμμενестικά τε καὶ ἀναπόβλητα. V.

arbores in ea sunt procera papavera, & mandragorae, atque in illis magna vis vespertilionum: sola haec in insula avis nascitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus [*Noctivagus*] ab illis dictus: & fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos [*Inexperetilus*] & Pannychia [*Pernox*]. Vallum urbis altum atque diversicolor, Iridi simillimum. Portae eius sunt non duae, ut Homerus dixit, sed quatuor: quarum duae stuporis campum respiciunt, ferrea altera, altera lateritia, quibus commeari dicuntur somnia

δημεῖν αὐτῶν οἱ τε Φοβεροί, καὶ Φονικοί, καὶ Ἀπηνεῖς·
 δύο δὲ πρὸς τὸν λιμένα, καὶ τὴν θάλατταν· αἱ μὲν κε-
 ράτιναι, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς παρήλθομεν, ἔλε Φάντιναι.
 εἰσίστωντων δ' ἐς τὴν πόλιν, ἐν δεξιᾷ μὲν ἐστὶ τὸ Νυκτῶν·
 σέβουσι γὰρ θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τὸν Ἀλεκτρυό-
 να· ἐκεῖνῳ δὲ πλησίον τοῦ λιμένος τὸ ἱερὸν πεποιήται. ἐν
 ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τοῦ Ἵπνου βασιλεία. αὐτὸς γὰρ δὴ ἄρ-
 χει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους πεποιοη-
 μένος, Ταραξιώνά τε τὸν Ματαιογένους, καὶ Πλουτα-
 κλέα τὸν Φαντασίωνος. ἐν μέσῃ δὲ τῇ ἀγορᾷ, πηγὴ ἐστίν,
 ἣν καλοῦσι Καρεῶτιν· καὶ πλησίον ναὶ δύο, Ἀπάτης
 καὶ Ἀληθείας· ἐνθα καὶ τὸ ἄδυτόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ τὸ
 μαντεῖον, αὗ προειστῆκει προφητεύων Ἀντιφῶν, ὁ τῶν
 ὀνείρων ὑποκριτής, ταύτης παρὰ τοῦ Ἵπνου λαχὼν τῆς
 τιμῆς. Αὐτῶν μέντοι τῶν ὀνείρων, οὔτε φύσις, οὔτε ἰδέα 34
 ἢ αὐτῇ, ἀλλ' οἱ μὲν μακροί τε ἦσαν, καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς,

11 Καρεῶτιν) Ἀπὸ τοῦ κάρου τοῦ ἐπιγιγομένου τοῖς ὑπνοῦσι τὴν πηγὴν
 καταλλήλως ὠνόμασεν. V.

terribilia, cruenta, crudelia; duae versus portum & mare,
 cornes altera, altera, qua nos transivimus, eburnea. Ingre-
 dientibus in urbem ad dextram est Noctis templum; hanc
 enim Deorum maxime colunt, & Alectryonem; illi vero
 prope portum aedes collocata est: ad sinistram Somni re-
 gia. Hic scilicet apud illos imperat, facitque sibi Satrapas
 & imperii sui vicarios duo, Taraxionem Mataeogenis filium
 [Terriculum Vanipori], & Plutoclen Phantasionis [Divitiglo-
 rium Imaginariū.] In medio foro fons est, Careotin [Gra-
 visomnem] appellant, & templa prope duo, Deceptionis ac
 Veritatis. Ibi adytum quoque illis est & oraculum, cuius
 antistes propheta Antiphon [Contradictor], somniorum con-
 iector, hunc a Somno honorem nactus. Ipsorum autem
 somniorum neque natura eadem, neque species, sed alia
 procera, & formosa, atque iucunda, parva alia & infor-

οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἄμορφοι, καὶ οἱ μὲν χρύσειοι, ὡς ἐδό-
κουν· οἱ δὲ ταπεινοὶ τε καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ
πτερωτοὶ τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς
πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δ' ἐς
θεοὺς, οἷο' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι. πολλοὺς
δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἑωρακό-
τες. οἱ δὲ καὶ προσήσαν, καὶ ἡσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνή-
θεις ὑπάρχοντες· καὶ παραλαβόντες ἡμᾶς, καὶ κατα-
κοιμίσαντες, πάνυ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τὴν τε
ἄλλην ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῇ παρασκευάσαντες, καὶ
ὑπισχνόμενοι βασιλέας τε ποιήσειν καὶ σατράπας· ἔνιοι
δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους
35 ἐπεδείκνυσον, καὶ αὐθιμερὸν ἐπανῆγον. Ἡμέρας μὲν οὖν
τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθ-
εύδοντες, εὐωχούμενοι. ἔπειτα δὲ Ἄφρων βροντῆς μεγά-
λης καταβραγείσης, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναθορόντες, ἀνέχθη-

9 Τὴν τε) Γραι. τὴν τε αὐτῶν παρασκευὴν μεγαλοπρεπῇ παρασκευά-
σαντες καὶ ὑπισχνόμενοι. G.

mia, & alia quidem aurea, ut videbantur, humilia alia vi-
liaque. Erant in illis & alata quaedam & prodigiosae figu-
rae, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos;
inquam, inque alia eiusdem modi ornata. Quaedam agno-
scebamus olim domi nostrae visa. Quaedam adibant nos;
& saluabant, tanquam familiaria: prehensosque nos & so-
pitos, splendide admodum & dextre accipiebant, tum re-
liquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapasque
se factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam
quemque suam abducebant, & familiares nobis nostros
ostendebant, eodemque die reducebant. Dies igitur trigin-
ta noctesque totidem apud illa mansimus; dormientes, coe-
nantes. Deinde vero, tonitru subito erumpente maxima
excitati & exsistentes, cibariis navi impositis, solvimus;

μεν ἐπισιτισάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκεῖθεν τῇ Ὠγυγίᾳ νήσω
 προσχόντες, ἀποβαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν
 ἐπιστολὴν, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ τοῖαδε·
 ΟΔΤΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἴσθι με, ὡς τὰ πρῶ-
 τα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν σχεδίαν κατασκευασά-
 μενος, ναυαγία χρησάμενον, καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας
 διασωθέντα, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν, ὅφ' ὧν εἰς τὴν
 οἰκίαν ἀποπεμφθεὶς, κατέλαβον πολλοὺς τῆς γυναικὸς
 μνηστῆρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δ'
 ἅπαντας, ὕστερον ὑπὸ Τηλεγόνου τοῦ ἐκ Κίρκης μοι γε-
 νομένου, ἀνῆρέθην. καὶ νῦν εἰμι ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ,
 πάνυ μετανοῶν ἐπὶ τῷ καταλιπεῖν τὴν παρὰ σοὶ διαί-
 ταν, καὶ τὴν ὑπὸ σοῦ προτεινομένην ἀθανασίαν. ἦν οὖν
 καιροῦ λάβωμαι, ἀποδρᾶς ἀφίξομαι πρὸς σέ. ταῦτα
 μὲν ἐδήλου ἡ ἐπιστολή, καὶ περὶ ἡμῶν, ὅπως ξενισθεῖ-
 μεν. Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης, εὗρον τὸ 36
 σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος εἶπε, καὶ αὐτὴν ταλα-

Tertio inde die ad Ogygiam insulam appulsi exscendimus.
 Prius autem ego soluta epistola, quae scripta in ea fuerant,
 legi. Erant ista: *ULYSSES CALYPSO* S. Noveris, me, cum
 primum abs te navicula constructa avectus essem, facto naufragio,
 vix servatum a Leucothea in Phaeacum regionem: a quibus do-
 mum dimissus, procos uxoris multos deprehendi, luxuriose nostris
 rebus fruenter: interfectis vero omnibus, deinde a Telegono, qui
 ex Circe mihi natus fuerat, interemptus sum, & nunc in Beato-
 rum versor insula. Valde autem me poenitet reliquisse illam apud
 te commorationem, promissamque a te immortalitatem. Si igitur
 opportunitatem nactus fuero, fugam capeffam, atque ad te ve-
 niam. Haec significabat epistola, praetereaue de nobis ali-
 quid, ut hospitaliter tractaremur. Ego vero aliquantum pro-
 gressus a mari, speluncam inveni, qualem Homerus dixe-

σουργοῦσαν. ὡς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ ἐπελέξατο, πρῶτα μὲν ἐπιπολὺ ἐδάκρυεν· ἔπειτα δὲ παρεκάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἰστία λαμπρῶς, καὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσεῶς ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ὅποια τε εἴη τὴν ὥψιν, καὶ εἰ σωφρονοῖη, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινόμεθα, ἐξ ὧν εἰκαζομεν εὐφρανέισθαι αὐτήν. τότε μὲν οὖν ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τῆς ἡϊόνος ἐκοιμήθημεν.

37 Ἐωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον κατιόντος τοῦ πνεύματος. καὶ δὴ χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δὲ εἰσιν οὗτοι ἄγριοι, ἐκ τῶν πλησίον νήσων ληστεύοντες τοὺς παραπλέοντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα κολοκύνθινα, τὸ μῆκος πηχέων ἕξ· ἐπειδὴν γὰρ ξηρανῶσι, κοιλάναντες αὐτήν, καὶ ἐξελόντες τὴν ἐντεριώνην, ἐμπλέουσιν· ἰστοῖς μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὁδότης, τῷ Φύλ-

5 Καὶ εἰ σωφρονοῖη) Γραι. καὶ εἰ σωφρονοῖεν καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς. G.

rat, ipsamque intentam lanificio. Cum vero suam epistolam in sinum reposuisset, primo quidem multum lacrimarum fudit; deinde in hospitium nos invitavit, accepitque splendide, ac de Ulyssæ interrogavit, & de Penelope, qualis esset facie, adeone casta esset, prout Ulysses olim de illa se gloriatus? Nos respondere ea, quibus delectari illam conciperemus. Tum reversi in navim, prope litus dormivimus. Mane vero, vehementiori exorto vento, solvimus. Biduo inde tempestatibus iactati, die tertio in Colocynthopiratas incidimus. Hi sunt homines feri, de propinquis insulis latrocinia exercentes contra hos, qui prætermarigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum sex. Cum enim siccatae sunt, colocynthides excavatas, demittis medullis, instruunt, malis utentes arundineis, pro velo

λω τῆς κολοκύνθης. προσβαλόντες οὖν ἡμῖν, ἀπὸ δύο πλη-
 ρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατετραυματίζον,
 βάλλοντες ἀντὶ λίβαν, τῷ σπέρματι τῶν κολοκυνθῶν.
 ἀγχωμάλως δ' ἐπιπολὺ ναυμαχοῦντες περὶ μεσημ-
 βρίαν, εἶδομεν κατόπιν τῶν Κολοκυνθοπειρατῶν, προσ-
 πλέοντας τοὺς Καρυοναῦτας· παλέμιοι δ' ἦσαν ἀλλή-
 λους, ὡς ἐδείξαν. ἐπεὶ γὰρ καὶ κείνοι ἤσθοντο αὐτοὺς
 ἐπιόντας, ἡμῶν μὲν ὠλιγώρησαν, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκεί-
 νους ἐναυμάχουν. Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπ' ἄραντες τὴν 38
 ὁρὴν, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους·
 καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσοντες οἱ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ
 πλείους (πέντε γὰρ εἶχον πληρώματα) καὶ ἀπὸ ἰσχυ-
 ροτέρων νεῶν μαχομένοι· τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς κελύ-
 Φη, καρύων ἡμίτομα, κεκρυμμένα, μέγεθος ἐκάστου
 ἡμίτομου ἐς μῆκος, ὀργυιαί πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπε-
 κρύψαμεν αὐτοὺς, ἰώμεθα τε τοὺς τραυματίας, καὶ το-

13 Κελύφη, καρύαν) Κελύφαλα λίπος. G. (At non onī hic, sed
 (lég. κελύφιν) κελύφος τὸ τοῦ αὐτοῦ nucis, putamen. Solan.)

autem foliis colocynthidis. Hi igitur, impetu in nos facto,
 duarum navium sociis pugnant, multosque vulnerant ia-
 culantes lapidum loco cucurbitarum feminibus. Cum diu
 aequo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a ter-
 go Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas [*nucinautas*]:
 erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi
 etiam, cum adventare hos sentirent, omīssis nobis, con-
 verſi ad ipsos pugnarunt de navibus. Nos interim velo sub-
 lato fugimus, pugnantefque eos reliquimus. Et apparebat,
 victores futuros Caryonautas, ut plures: plenas enim so-
 ciis quinque naves habebant, pugnantefque de robustiori-
 bus navigiis. Nēpe naves ipsis erant de putaminibus, di-
 midiatæ nuces & excavatae. Magnitudo uniuscuiusque nu-
 cis dimidia in longum passus quindécim. E conspectu ho-
 rum cum venissemus, curavimus faucios, arque ab eo tem-

λοιπὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ἐπίπαν ἤμεν, αἰεὶ τινὰς ἐπιβα-
 39 λας προσδεχόμενοι, οὐ μάτην. Οὕτω γοῦν δεδύκει ὁ ἥ-
 λιος, καὶ ἀπὸ τινὸς ἐρήμης νήσου προσήλανον ἡμῖν ὅσον
 εἴκοσιν ἄνδρες, ἐπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι· λη-
 σταὶ καὶ οὗτοι· καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφα-
 λῶς, καὶ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ
 δὲ πλησίον ἦσαν, διαστάντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἔνθεν
 ἔβαλλον ἡμᾶς σπηπταῖς ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκί-
 νων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, καὶ ἀκοντιζόντων, οὐκέτι ὑπέ-
 40 σον κατέφυγον. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης οὐσῆς,
 ἐλάβομεν προσωκείμενους Ἀλκυόνος καλιᾶ παμμεγέ-
 θει. σταδίαν που ἐξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέ-
 πλει δὲ ἡ Ἀλκυὼν, τὰ ὡς θάλπουσα, οὐ πολὺ μείων
 τῆς καλιᾶς· καὶ δὴ ἀναπταμένη, μικροῦ μὲν κατέδυσε
 τὴν ναῦν τῶ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ὥχετο γοῦν Φεύγουσα,
 γοεράν τινα Φωνὴν προϊέμενη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέ-
 12 (Ἐλάβομεν) Ἀπὸ τοῦ ἀναπαισθήτας. V.

pore in armis plerumque fuimus, semper aliquas fuspicati
 insidias. Neque frustra. Nondum enim sol occiderat, cum
 a deserta quadam insula versus nos perrexere viri circiter
 viginti, delphinis magnis vestī. Latrones hi quoque: quos
 delphini sui tuto ferebant, exultantesque equorum instar
 hinniebant. Cum vero prope essent, ex intervallo hinc il-
 linc consistentes iaculati in nos sunt sepias siccitas & ocu-
 los cancrorum. Nobis vero sagittas & iacula mittentibus;
 non durarunt, sed vulnerati plerique confugerunt ad insu-
 lam. Circa mediam noctem, tranquillo mari, imprudentes
 offendimus ad Halcyonis nidum maximum: stadiorum cir-
 citer sexaginta erat illi ambitus. Imminebat autem Halcyon
 ova incubans, non multo minor nido suo. Atque illa evo-
 lans parum aberat, quin mergeret navim nostram vento ala-
 rum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Descendi-

ρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν, σχεδιά
μεγάλη προσεικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπὶ
δὲ καὶ ὡς πενταχόσια, ἕκαστον αὐτῶν Χίου πίθου περι-
πληθέστερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἐνδοθεν ἐθαίνοντο,
καὶ ἐκρῶζον. πελέκεσι γοῦν διακόφαντες ἐν τῶν ὠῶν,
νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἴκοσι γυπῶν ἀδρότερον.
Ἐπεὶ δὲ πλείοντες ἀπέσχομεν τῆς καλιᾶς ὅσον σταδίου 41
διακοσίου, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια ἐπε-
σήμαινεν· ὃ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπτε-
ρύξατο, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος Φα-
λακρὸς ἤδη ὢν, ἀνεκόμησε· καὶ τὸ πάντων ἤδη παραδο-
ξότατον, ὁ γὰρ ἴστος τῆς νεῶς ἐξεβλάστησε, καὶ κλά-
δους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ ἐκαρποφόρησεν, ὁ δὲ καρ-
πὸς ἦν σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, οὕτω πέπειροι.
ταῦτ' ἰδόντες, ὡς τὸ εἶδος, ἐταράχθημεν, καὶ ἠυχόμεθα
τοῖς θεοῖς ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τοῦ φαντάσματος.

7 Ἀπέσχομεν) Γρ. ἀπέσχομεν. G. Διαπύζει. V.

12 Ὁ γὰρ ἴστος τῆς νεῶς) Εἰς 16 τὸ ἀλλόκοτον) Γράφεται,
τὴν Ἀερὸν ῥάβδον ὃ παιγνύμεν. ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον. V.

mus, cum iam illucesceret, nidumque inspeximus, magnae
rati similem; constructae ex arboribus: inerant vero ova
quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Iam qui-
dem pulk intus apparebant & crocitabant. Securibus igitur
ovo uno restitso, pulkum implumem excudimus, vulturi-
bus viginti ampliorem. Cum vero navigando discessissemus
a nido ad ducenta stadia, portenta nobis magna & mirifi-
ca evenere. Nam cheniscus [anserculus] in prora subito con-
cussis alis exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo redi-
re coeperunt comae; quodque omnium iam admirabilissi-
mum, malus navis germinavit, & emisit ramos, & in sum-
mo fructus tulit. Fructus erat ficus, & uvae magnae, non-
dum maturae. Haec videntes perturbati sumus, ut facile
est ad existimandum, & Deos rogavimus, ut averterent;

- 42 Οὕτω δὲ πεντακοσίους σταδίους διελθόντες, εἶδομεν ὕλην
 μεγίστην καὶ λάσιον, πιτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς
 μὲν εἰκάσαμεν ἥπειρον εἶναι· τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον,
 ἄρριζος δένδροις καταφυτευόμενον· εἰστῆκει δὲ τὰ δένδρα
 ὁμῶς ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πλησιάσαν-
 τες δ' οὖν, καὶ τὸ πᾶν κατανοήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχό-
 μεθα τί χρὴ δρᾶν. οὔτε γὰρ διὰ τῶν δένδρων πλεῖν δυνα-
 τὸν ἦν· πυκνὰ γὰρ καὶ προσεχῇ ὑπῆρχεν, οὔτ' ἀναστρέ-
 Φειν ῥάδιον ἐδόκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δέν-
 δρον, ἀπεσκόπουν τὰ ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι, καὶ ἑώραν ἐπὶ
 σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγω πλείους, τὴν ὕλην οὖ-
 σαν· ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον Ὀκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ
 δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναβεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν
 δένδρων, πυκνὴ γὰρ ἦν, ὑπερβιβάσαι, εἰ δυναίμεθα, ἐς
 τὴν ἑτέραν θάλατταν, καὶ οὕτως ἐποιούμεεν. ἐκδήσαντες
 γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ δέν-
 3 ἄβυσσον) Ἀπὸ τοῦ ἥπειρον ἔχον βυθόν. V.

si quid mali visum hoc portenderet. Nondum quingenta
 stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam &
 prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem pu-
 tabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat pro-
 fundum, arboribus radice carentibus confitum. Stabant ta-
 men arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appro-
 pinquantes igitur, universa re considerata, in dubio era-
 mus, quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbo-
 res poterat, quae densae essent & continuae: neque rever-
 ti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima,
 prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad sta-
 dia quinquaginta, aut paulo plura, esse silvam: tum mare
 rursus excipere aliud. Itaque placuit, navem in comas ar-
 borum, densae enim erant, impositam traducere, si pos-
 semus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim
 magno fune, arboribus conscensis, magno labore eo per-

δρα, μόλις ἀνιμῆσάμεθα. καὶ θέντες ἐπὶ τῶν κλάδων, πετάσαντές τε τὰ ἱστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τοῦ ἀνέμου προωθούντος ἐπισυρόμενοι· ἔνθα με καὶ τὸ Ἀντιμάχου τοῦ ποιητοῦ ἔπος εἰσῆλθε. Φησὶ γάρ που καὶ κεῖνος·

Τοῖσιν δ' ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισι.

Διελθόντες δ' ὁμῶς τὴν ὑλὴν, ἀφικόμεθα πρὸς τὸ ὕδωρ, 43 καὶ πάλιν ὁμοίως καταθέντες τὴν ναῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαροῦ καὶ διαυγοῦς ὕδατος, ἄχρι δὴ ἐπέστημεν χάσματι μεγάλῳ ἐκ τοῦ ὕδατος διστάτως γεγεννημένῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις ὁρῶμεν ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα. ἡ μὲν οὖν ναῦς, κατελόντων ἡμῶν τὰ ἱστία, ῥαδίως ἔσθη, παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι. ὑπερκύψαντες δὲ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν βάθος ὅσον σταδίῳ χιλίων, μάλα φοβερὸν καὶ παράδοξον· εἰσὶν γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμερισμένον· περιβλέποντες δὲ κατὰ δε-

7 Διελθόντες) Γραι. διελθοῦσι. V. θρὰν θαλάσσαν διαστάσιν κρηιττό-
9 Χάσματι μεγάλῳ) Τάχα δ' ἴων ἐπιπνοία, ἐπισκόπτει αἰνίττει-
κινολόγος εἰς Μωσία, καὶ τὴν ἐρυ- ται. V.

traximus, ramisque eam superimposuimus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic mihi Antimachi poetae versus in mentem venit, qui ait alicubi :

Per silvestre illis navi venientibus aequor.

Superata tamen silva, ad aquam pervenimus, ubi similiter demissa navi per puram pellucidamque aquam navigavimus, donec ad hiarum confisteremus magnum ex aqua discedente ortum, ut in terra saepe videramus a motu illius factas discessionem. Navis quidem nostra vela nobis contrahentibus facile stetit, cum parum abfuisset, quin deferretur. Nos vero capitibus porrectis despicientes, profundum videbamus vel mille stadiorum, terribile admodum atque admirandum. Strabat enim velut divisa aqua. Circumspicien-

ξία, ὁρῶμεν πόρρωθεν γέφυραν ἐπεξευγμένην ὕδατος συν-
 άπτοντος τὰ πελάγη κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ τῆς
 ἐτέρας θαλάττης ἐς τὴν ἐτέραν διαρρέοντος. προσελάσαν-
 τες οὖν ταῖς κώπαις, κατ' ἐκεῖνο παρεδράμομεν, καὶ
 μετὰ πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, οὐποτε προσδοκή-
 44 σαντες. Τουντεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγός τε προση-
 νές, καὶ νῆσος οὐ μεγάλη, εὐπροσίτως συνοικουμένη· ἐνε-
 μοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα
 ἔχοντες, οἷον παρ' ἡμῖν τὸν Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν.
 ἀποβάντες δὲ, προσήειμεν ὑδρευσόμενοι, καίτοι καὶ σι-
 τίου ληψόμενοι, εἵποθεν δυνθεῖν οὐκ ἔτι γὰρ εἶχο-
 μεν· καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὔρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν
 ἐνεθαίνετο, πλὴν μυκηθμός πολὺς οὐ πόρρωθεν ἠκούετο·
 δοξάντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦν-
 τες, ἐπέστημεν τοῖς ἀνθρώποις. οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίω-
 κον, καὶ τρεῖς μὲν τῶν ἐταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοι-

tes ad dextram videmus e longinquo pontem iniunctum ex
 aqua, quae iungeret utriusque pelagi summas oras, & ex
 uno mari in alterum transflueret. Huc igitur agitantes na-
 vim remis cursum fleximus, multoque labore traiecimus,
 quod nunquam speraveramus. Hinc excepit nos mare pla-
 cidum & insula non magna, accessu facilis, habitata. Ha-
 bebant illam homines feri, Bucephali [*Tauricipites*], cor-
 nua habentes, qualem apud nos fingunt Minotaurum. Cum
 exscendissemus, aquatum perreximus, etiam ciborum ali-
 quid, si possemus, ablaturi: nihil enim amplius habeba-
 mus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud
 vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus
 non ex longinquo audiebatur. Cum igitur bovm gregem
 esse putaremus, paulum progressi, stamus apud homines.
 At illi conspectos nos persequuntur. ac tres quidem socio-
 rum nostrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare con-

ποι, πρὸς τὴν θάλατταν κατεφεύγομεν. εἴτα μέντοι πάντες ὀπισθάμενοι (οὐ γὰρ ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους περιιδεῖν τοὺς φίλους) ἐμπίπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τῶν ἀνηρημένων διαιρουμένοις· Φοβήσαντες δὲ πάντας ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομεν γε ὅσον πεντήκοντα, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὐθις ὀπίσω ἀνεστρέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες· σιτίον μέντοι οὐδὲν εὗρομεν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, παρήνουν ἀποσφάττειν τοὺς παρειλημμένους. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτοὺς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τῶν Βουκεφάλων πρεσβεῖς, ἀπαιτοῦντες ἐπὶ λύτροις τοὺς συνειλημμένους· συνίεμεν γὰρ αὐτῶν διανευόντων, καὶ γοερὸν τι μυκωμένων, ὥσπερ ἱκετευόντων· τὰ λύτρα δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ κρίμμυα, καὶ ἑλαφοὶ τέτταρες, τρεῖς ἐκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τοὺς ὀπισθεν, οἱ δὲ πρόσω ἐς ἓνα συμπεφύκεσαν. ἐπὶ ταύτοις ἀποδόντες τοὺς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν ἐπιμεί-

fugimus. Deinde universi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes; atque in terrorem coniectos universos persequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil inveneramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus: ego vero hoc non probavi, sed victos asservavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehensos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, suppliciter rogantium instar, mugire. Pretium vero redemptionis erant cafei multi, & ficci pisces, & cepae, & cervi quatuor, trium singuli pedum, cum binos quidem posteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidissemus captivos, & diem unum morati essemus, solvimus. Iam-

- 45 ναντες, ἀνήχθημεν. Ἦδη δὲ ἰχθυῖες τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὅποσα γῆς πλησίον οὕσης σημεῖα προῦφαίνετο. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἀνδρας εἶδομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τοῦ πλοῦ τὸν τρόπον· ὑπτιοὶ κεῖμενοι ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα, μεγάλα δὲ φέρουσιν, ἐξ αὐτῶν ὀρόνην πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τοὺς ποδεῶνας κατέχοντες, ἐμπύπτοντος τοῦ ἀνέμου, ἔπλεον. ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ Φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας ἡλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς Φελλοὺς. οὗτοι ἡμᾶς οὔτε ἠδίκουν, οὔτε ἔφευγον, ἀλλ' ἡλαυνον ἀδεῶς τε, καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου πλοίου θαυμάζοντες.
- 46 καὶ πάντοθεν περισκοποῦντες. Ἐσπέρας δὲ ἤδη προσήχθημεν νήσῳ οὐ μεγάλῃ· κατωκεῖτο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν

8 Ποδεῶνας) Ὡς ἐπὶ καθ' ἑαυτὰ ἀπὸ τῆς ὀρόνης ποδεῶνας εἰρηκε παίζων κἀναυθα. V.
9 Φελλῶν) Φελλὸς ὅρος ἐν Ἰτα-

λία ἐν ᾧ γίνονται πύκται ὑπερμεγέθεις. ἐκ δὲ τούτων τῶν δεινῶν γίνονται τοὺς φελλοὺς πρὸς κουφισμὸν τῶν σιμῶν. V.

que pisces in conspectum venire, & circumvolare aves, aliaque, quotquot sunt terrae propinquae signa, apparere. Paulo post videmus viros novo navigandi genere utentes. Idem enim & nautae erant & naves. Dicam vero navigationis rationem. Supini in aqua iacentes pudenda erigunt: habent autem luculenta. Ex his porro velum pendants, manibusque tenentes funes veli inferiores, vento implente navigabant. Alii post hos insidentes in suberibus, duos delphinos iunctos agebant regebantque habenis, qui progressi traherent post se subera. Hi neque iniuria nos afficiebant, neque fugiebant, sed sine metu & pacate iuxta nos inequitabant, speciem navigii nostri admirati, & perspicientes undique. Vespera iam ingruebat, cum appulimus ad insulam non magnam. Habitat ea a mulieribus, ut pu-

ὥς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα Φωνὴν προϊεμένων προσήσαν
 γὰρ, καὶ ἐδεξιούντο, καὶ ἡσπάζοντο πάνυ ἐταιρικῶς κα-
 κοσμημέναι, καλαὶ πᾶσαι, καὶ νεανίδες, ποδῆρεις τοὺς
 χιτῶνας ἐπισυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος, ἐκαλεῖτο Κα-
 βαλοῦσα· ἡ δὲ πόλις αὕτη, Ὑδαμαρδία. λαβοῦσαι δ'
 αὖν ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἐκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ
 ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς, οὐ γὰρ χρηστὰ
 ἔμαντεύομην, ἀκριβέστερόν τε περιβλέπων, ὅρῳ πολ-
 λῶν ἀνθρώπων ὄστ' αἰ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν,
 βοὴν ἰστάναι, καὶ τοὺς ἐταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ
 ὅπλα χωρεῖν, οὐκ ἐδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὴν
 μαλάχην, πολλὰ ἠυχόμεν αὐτῇ διαΦυγεῖν ἐκ τῶν παρ-
 όντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς ξένης διακονουμένης,
 εἶδον τὰ σκέλη οὐ γυναικός, ἀλλ' ὄνου ὀπλάς· καὶ δὴ
 σπασάμενος τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτήν, καὶ δή-
 σας, περὶ τῶν ὅλων ἀνέκρινον· ἡ δὲ, ἄκουσα μὲν, εἶπε

4 Ἐκβαλοῦσα) Γραι. Καβαλοῦ-
 σα. G.

5. Αὕτη Ὑδαμ) Γραι. Ὑδα-
 μαρδία. G.

tabamus, Graece loquentibus. Accedentes enim nos pren-
 fabant & complectebantur, ornatae more meretricio, for-
 mofae omnes & iuvenulae, talaria vestimenta trahentes.
 Insula vocabatur Cabalusa [*Deiciens*], urbs autem Hyda-
 mardia [*Aquescentia*]. Assumptos igitur nos mulieres suam
 quaeque domum deducere, suumque sibi facere hospitem.
 Ego autem cunctatus paulum, cui nihil boni praefagiret
 aninus, & circumspiciens accuratius, video multorum ho-
 minum ossa iacere & crania. Et clamorem quidem tollere,
 & convocare socios, atque ad arma ire, non placuit. Mal-
 vam autem depromptam multis verbis obsecravi, ut effu-
 gere liceret ex malis praesentibus. Non ita multo post au-
 tem ministrante hospita, video illius non mulieris crura,
 sed ungulas asini. Hic stricto ense illam comprehendo, vin-
 ctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem,

δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλασσίους γυναῖκας, Ὀνο-
 σκελέας προσαγορευομένας, τροφὴν δὲ ποιεῖσθαι τοὺς
 ἐπιδημῶντας ξένους. ἐπειδὴν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐ-
 τοὺς, συνευνηθεῖσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας
 δὲ ταῦτα, ἐκείνην μὲν κατέλιστον αὐτοῦ δεδεμένην, αὐ-
 τὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, ἐβόων τε, καὶ τοὺς ἐταί-
 ρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα ἐμήνουν αὐ-
 τοῖς, καὶ τὰ τε ὅσα ἐδείκνυν, καὶ ἦγον εἰς τὴν πρὸς τὴν
 δεδεμένην· ἡ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν. ὁ-
 μως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα περῶμενος· τὸ δὲ αἶ-
 47 μα ἐγένετο. Ταχέως οὖν ἐπ' αὐτὴν κατελθόντες, ἀπε-
 πλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπὴνυγαζε, τὴν τε ἡπειρὸν
 ἀποβλεπόμενοι, εἰκάζομεν εἶναι τὴν ἀντιπέραν τῇ ὑφ'
 ἡμῶν οἰκουμένην κειμένην. προσκυνήσαντες δὲ καὶ προσευ-
 ξάμενοι, περὶ τῶν μελλόντων ὁσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν
 ἐδόκει ἐπιβᾶσι μόνον, αὐθις ὑπίσω ἀναστρέφειν τοῖς δὲ,
 τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ καταλιπεῖν, ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν

sed dicit tamen, se marinas esse mulieres, Onosceleas [*Asi-
 nicururas*] vocari: cibum sibi parare ex adventibus hospi-
 tibus: *inebriatos enim*, inquit, *sopitosque in lectum adscitae in-
 vadimus*. His auditis, illam quidem vinctam ibi relinquo:
 consensu autem tecto, clamore convoco socios: congre-
 gatis indico omnia, offa ostendo, intra eos deduco ad vin-
 ctam. At illa statim in aquam diffluens, conspectum no-
 strum effugit. Tamen experimenti causa in ipsam aquam
 demitto gladium: hic aqua in sanguinem abiit. Celeriter
 itaque ad navem digressi solvimus. Cum illucesceret, con-
 tinentem conspiciamus, quam coniicimus eam esse, quae ex
 adversum nostro orbi trans *Oceanum* iacet. Adoratione hic
 votisque peractis, quid deinde facto opus esset, delibera-
 mus. Atque aliis videbatur, post brevem descensum, iterum
 nos retro redire; aliis autem, relicta ibi nave pergere ver-

Μεσόγαιαν πειραθῆναι τῶν ἐνοικούντων. ἐν ὧν δὲ ταῦτα ἐλογίζομεθα, χειμῶν σφοδρὸς ἐπιπεσὼν, καὶ προσάραξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ, διέλυσεν ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα, τὰ ὅπλα ἑαστος, καὶ εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἀρπασάμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τῆς ἑτέρας γῆς συνεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ παρὰ τὸν πλοῦν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ κῆτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, παρὰ τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς ὀνείροις, καὶ τὰ τελευταῖα, παρὰ τοῖς Βουκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκαλέαις· τὰ δ' ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἐξῆς βίβλοις διηγῆσομαι.

§ Ταῦτα μὲν οὖν μέχρι τῆς ἐτέρας γῆς) καὶ τὸ τέλος ψευδέστατον, μετὰ τῆς ἀνυπατάτου ἐπαγγελίας. V.

sus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum ista disputamus, tempestas valida ingruens, & litori allidens navigium, illud dissolvit. Nos vix, arma quisque sua, & si quid forte aliud quis posset, eripientes, enatamus. Haec sunt, quae usque ad *adventum* in alteram illam tellurem contingere mihi in mari, & per navigationem, in insulis, & in aëre, & post haec in ceto, & cum inde exiissemus, tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extrema illa apud Bucephalos & Onosceas: quae vero in *illa alia* tellure *gesta sint*, ea proximis libris persequar.

Cf. Wiener Zinssatz p. 27.

ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

A R G U M E N T U M.

Ἄλλῃς τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν,
ὡς ἀποκτενὼν τὸν τύραννον· καὶ αὐ-
τὸν μὲν οὐχ εὔρει. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ
ἀποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν
σῷ σώματι. ἔλθων ὁ τύραννος, καὶ
τὸν υἱὸν ἰδὼν ἦδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ
ξίφει ἑαυτοῦ ἀπέκτεινεν. αἰτεῖ ὁ ἀν-
ελθὼν, καὶ τὸν τοῦ τυράννου υἱὸν
ἀνελθὼν, γέρας, ὡς τυραννοκτόνος.

Ascendit aliquis in arcem, tyrannum interfectorius. Et ipsum quidem non invenit. Sed in filii ipsius a se occisi corpore reliquit gladium. Superveniens tyrannus, conspecto filio iam mortuo, eodem se gladio ipse interemit. Petit ille, qui ascendat & filium tyranni interfecerat, praemium, ut tyrannicida.

Ἰ ΔΤΟ τυράννους ἀποκτείνας, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, μίᾳς
 ἡμέρας, τὸν μὲν ἤδη παρηβηκότα, τὸν δὲ ἀκμάζοντα,
 καὶ πρὸς διαδοχὴν τῶν ἀδικημάτων ἐτοιμότερον, ἥκω
 μίαν ὅμως ἐπ' ἀμφοτέροις αἰτήσων δωρεάν, μόνος τῶν
 πώποτε τυραννοκτόνων πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀπο-
 σκευασάμενος, καὶ φονεύσας τὸν μὲν παῖδα τῷ Ξίφει,
 τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν Φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν
 τύραννος, ἀνθ' ἃν ἐποίησεν, ἱκανὴν ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν,
 ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ἐπιδὼν προσηρημένον παρὰ τὴν τελευ-

T Y R A N N I C I D A.

QUI duos eodem die tyrannos interfeci, iudices, alterum
vigoris annos iam egressum, florentem alterum aetate, &
ad iniuriarum successionem paratiorem, venio, unum ta-
men duorum causa petiturus praemium: unus *ego* omnium,
qui unquam fuere, tyrannicidarum, ictu uno malos amolitus
duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga
filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis suis poenas
nobis dedit, qui vivus adhuc, circa *suae vitae finem*, filium

τὴν, τελευταῖον δὲ ἠναγκασμένος τὸ παραδοξότατον αὐ-
 τὸς αὐτοῦ γενέσθαι τυραννοκτόνος. ὁ παῖς δὲ ὁ ἐκείνου
 τέθηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν
 πρὸς ἄλλον Φόνον, ζῶν ἔτι μὲν συναδικῶν τῷ πατρί, με-
 τὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς εὐδύνατο. Τὴν μὲν οὖν 2
 τυραννίδα ὁ παύσας εἰμι ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα
 εἰργασται, ἐμόν· τὴν δὲ τάξιν ἐνήλλαξά τῶν Φόνων, καὶ
 τὸν τρόπον ἐκαινοτόμησα τῆς τῶν πονηρῶν τελευτῆς· τὴν
 μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνα-
 λών· τὸν γέροντα δὲ, μόνῳ παραχωρήσας τῷ ξίφει. Ἐγὼ 3
 μὲν οὖν καὶ περιττότερόν τι ἐπὶ τούτοις ὤμην γενήσεσθαι
 μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσαρίθμους τοῖς
 ἀνηρημένοις, ὡς ἂν οὐ τῶν παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς
 μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος, καὶ
 τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παρασχών, οὐδενὸς παραλελει-
 μένου κληρονόμου τῶν ἀδικημάτων· μεταξὺ δὲ κινδυνεύει.

siuum ante se interemtum viderit, tandemque, quod maxi-
 me admirabile est, suus ipse fieri tyrannicida coactus sit:
 filius autem illius ~~mea~~ quidem manu perit, sed mortuus
 tamen alterius mihi caedis fuit minister; qui vivus quidem
 iniuriarum patris socius, post mortem autem suam parentis
 interfector, quatenus licuit, fuerit. Tyrannidi ergo finem
 imposui ego, gladius perfectior omnium meus est. Ordinem
 vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum ex-
 cogitavi novam: robustiorem, qui propugnare poterat,
 ipse confeci; senem soli delegavi gladio: Ergo pro hisce
 facili etiam cumulatius quiddam a vobis mihi datum iri pu-
 tabam, ac totidem me praemia accepturum, quot inter-
 fekti essent, quippe qui non praesentibus modo vos libe-
 raverim, sed imminentium etiam spe malorum, liberta-
 temque firmam praestiterim, nullo relicto iniuriarum he-
 rede. Interim in periculum venio, ne post rem praeclare

τοσαῦτα καταρβώσας, ἀγέραςτος ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν,
καὶ μόνος στέρεσθαι τῆς παρὰ τῶν νόμων ἀμοιβῆς, οὐς
διεφύλαξα. ὁ μὲν οὖν ἀντιλέγων οὕτως, δοκεῖ μοι οὐ κη-
δόμενος, ὡς φησι, τῶν κοινῶν τοῦτο πριεῖν, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς
τετελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸν ἐκείναις
4 τοῦ θανάτου αἴτιον γεγεννημένον. Ὑμεῖς δὲ ἀνάσχεσθε
μου, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι,
καίπερ εἰδῶσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγουμένου· καὶ γὰρ τὸ
μέγεθος οὕτω μάθοιτ' ἂν τῆς εὐεργεσίας τῆς ἐμῆς, καὶ
αὐτοὶ μᾶλλον εὐφρανέσθαι, λογιζόμενοι ὧν ἀπηλλά-
γητε. οὐ γὰρ ὥσπερ ἄλλοις τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις,
ἀπλῆν καὶ ἡμεῖς τυραννίδα, καὶ μίαν δουλείαν ὑπερμείνα-
μεν, οὐδ' ἐνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότου, ἀλλὰ
μόνοι τῶν πώποτε τὰ ὅμοια δυστυχισάντων, δύο ἀνδ'
ἐνὸς τυράννου εἴχομεν, καὶ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδι-
κήματα διηρούμεθα. μετριάτερος δὲ ὁ πρεσβύτερος ἦν πα-
ραπολὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἡπιάτερος, καὶ πρὸς τὰς

adeo gestam discedam a vobis sine praemio, solusque le-
gum, quas *ab opprobrio* servavi, compensatione caream.
Ac videtur meus iste adversarius non publicae rei cura,
ut videri vult, hoc facere, sed quod dolet interfecit, &
ulcisci cupit eum, qui causa illis mortis fuit. Vos autem,
indices, ferte me quaesro paululum, cum vobis, accurate
licet scientibus, ea, quae sunt in tyrannide, enapro: sic enim
& magnitudinem beneficii mei cognoscetis, & ipsi magis
gaudebitis, cogitantes, quibus *malis* liberati sitis. Neque
enim, ut aliis saepe contigit, simplicem nos quoque ty-
rannidem, & servitutem unam sustinuimus, *nee* unius cu-
piditatem domini toleravimus, sed soli omnium, qui un-
quam in simili calamitate vixeret, duos pro uno habuimus
tyrannes, inter duplices miseri iniurias distracti fuimus.
Moderatior autem multo erat senex, placidiorque ad iras,

καλάσεις ἀμβλύτερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύ-
τερος, ὥς ἂν ἤδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὀρ-
μῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλινάγω-
γούσης· καὶ πρὸς γὰρ τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ὑπὸ τοῦ
παιδὸς ἄκων προσήχθαι ἐλέγετο, οὐ πᾶν τυραννικὸς
αὐτὸς ὢν, ἀλλ' εἰκὼν ἐκείνῳ· Φιλότεκνος γὰρ ἐς ὑπερ-
βολὴν ἐγένετο, ὥς ἔδειξε, καὶ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ,
καὶ ἐκείνῳ ἐπείθετο, καὶ ἡδίκηε ὅσα κελεύοι, καὶ ἐκόλα-
ζεν οὓς προστάττοι, καὶ πάντα ὑπηρετεῖ, καὶ ὅλως τυ-
ραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δορυφόρος τῶν τοῦ παιδὸς ἐπι-
θυμιῶν ἦν. Ὁ νεανίας δὲ, τῆς μὲν τιμῆς παρεχώρει καθ' 5
ἡλικίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνου ἐξίστατο τοῦ τῆς ἀρχῆς ὀνόμα-
τος· τὸ δ' ἔργον τῆς τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς
ἦν. καὶ τὸ μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλές, ἀπ' αὐτοῦ παρείχε-
τῇ δυναστείᾳ· τὴν δ' ἀπόλαυσιν, μόνος ἐκαρποῦτο τῶν
ἀδικημάτων, ἐκείνος ἦν ὁ τοὺς δορυφόρους συνεχῶν, ὁ τὴν
Φρουρὰν κρατύνων, ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων, ὁ

& ad supplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum vo-
hementiores impetus cohiberet aetas, & voluptatum appé-
titiones frenaret. Quin ad initia iniuriarum a filio praeter
voluntatem dicebatur impulsus, qui non tyrannico ipse
ingenio esset, sed illi concederet, vir supra modum amans
liberorum, quod suo eximie comprobavit. Omnia ipsi filius,
illi obsequi: quidquid ille imperaret, iniuste agere: quos
iuberet ille, supplicio afficere: omnia illi ministrare. Tan-
dem sub illius erat tyrannide, satellites erat cupiditatum filii.
At iuvenis aetatis respectu honore illi cessit, soloque im-
perii nomine abstinuit: res quidem ipsa tyrannidis & caput
ipse fuit: ut fida esset & secunda potentia, à se praestitit.
Fructum autem iniuriarum solus ille percepit. Ille erat,
qui satellites contineret, qui firmaret praefidia, qui subie-

ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ
ἡλικίᾳ.

τοὺς ἐπιβουλεύοντας Φοβῶν ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐφήβους ἀ-
νασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις· ἐκείνῳ αἱ παρβένοι ἀν-
ήγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαί, καὶ εἴ τινες Φυγαί, καὶ
χρημάτων ἀΦαιρέσεις, καὶ βάσανοι, καὶ ὕβρεις, πάν-
τα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρον δ' ἐκεῖνος ἡκα-
λούθει, καὶ συνήδκει, καὶ ἐπῆνει μόνον τὰ τοῦ παιδὸς
ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀΦόρητον καθεστῆκει·
ὅταν γὰρ αἱ τῆς γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς
ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδι-
κημάτων. Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπει, τὸ εἶδέναι μακρὰν,
μᾶλλον δὲ αἰδιὸν τὴν δουλείαν ἱσομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς
παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότη, καὶ
πονηρῷ, κληρονομία γενησόμενον τὸν δῆμον, ὥς τοῖς γὰρ
ἄλλοις οὐ μικρά τις ἐλπίς αὕτη, τὸ λογιζέσθαι, καὶ
πρὸς αὐτοὺς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσεται, ἀλλ' ἤδη τε-
θῆξεται, καὶ μετ' ἐλάχιστον ἐλεύθεροι γενησόμεθα. ἐπ' ἐκεί-

Stos tyrannidi excideret, qui insidiantes terreret, qui spa-
dones faceret adolescentulos, qui contumelia nuptias affi-
ceret: ad hunc deducebantur virgines: & si quae caedes,
si qua exilia, & bonorum ereptiones, & tormenta, & con-
tumeliae, omnia haec ausa erant iuvenilia. Senex autem
ille obsequi, iniuriarum socius esse, laudare solum filii sui in-
iusta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem esse, inquit omnes
constabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanci-
scuntur insuper potentiam, modum nullius iniuriarum fa-
ciunt. Maxime vero illud nos angebat, quod scidemus,
longam, potius vero aeternam, futuram servitutem, &
successione quadam traditum iri urbem; alii post alium do-
minio, eisque maleficio, obventurum hereditate populum.
Itaque ceteris quidem non parva illa spes, cum sic ducunt
rationem, & apud animum suum dicunt: Verumtamen iam
desinet, Verumtamen iam mortuus erit, & paulo post liberi nos

νων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἐπαύμεν ἤδη ἔτοι-
μον τὸν τῆς ἀρχῆς διάδοχον. τοιγαροῦν σὺδ' ἐπιχειρεῖν τις
ἐτόλμα τῶν γεννηκῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ προσειρουμένων,
ἀλλ' ἀπέγνωστο παντάπασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος
ἡ τυράννις ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρή-
σεως. Ἀλλ' οὐκ ἔμα ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυσχερές 7
τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπώκησα, οὐδὲ πρὸς τὰν κίν-
δυνον ἀπεδείλιασα. μόνος δὲ μόνος πρὸς οὕτως ἰσχυρὰν
καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα, μᾶλλον δὲ οὐ μόνος, ἀλλὰ
μετὰ τοῦ ξίφους ἀνῆεν τοῦ συμμεμαχημένου, καὶ τὸ
μέρος συντετυραννοκτονήκτος, πρὸ ὀφθαλμῶν μὲν, τὴν
τελευτὴν ἔχων, ἀλλαξόμενος δὲ ὁμῶς τὴν κοινὴν ἐλευθε-
ρίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ Φραυρᾷ,
καὶ τρεψάμενος οὐ βραδίως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὸν ἐν-
τυχάνοντα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν διαφθεί-
ρων, ἐπὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἔειπεν, ἐπὶ τὴν

erimus. In illis vero tale nihil quidquam sperabatur, sed pa-
ratum iam videbamus imperii successorum. Igitur nec ma-
nium admoveere operi quisquam ausus est generosorum ali-
quin hominum, qui eadem, quae ego, cogitabant: sed spes
omnis libertatis abiecta, invicta videbatur tyrannia, cum
adversus ita multos conandum esset. Me vero ista non ter-
ruerunt, neque difficultate operis perpensa conatum abie-
ci, neque ad periculi conspectum metu refilii: sed solus,
solus, inquam, ad validam adeo & multiplicem tyrannidem,
quin non solus, sed gladio meo comitatus escendi, qui au-
xilio mihi fuit, & pro sua parte tyrannum una interfecit,
mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea com-
muni libertatem redempturus. Cum autem in primum prae-
fidium incidissem, nec sine difficultate in fugam verissem
satellites, interfecto si quis occurreret, & quidquid obsta-
ret trucidato, ad ipsum caput operum ivi, ad solum ro-

μόνην τῆς τυραννίδος ἰσχύν, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστὰς τῷ τῆς ἀκροπόλεως Φρουρίῳ, καὶ ἰδὼν γενικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνδιστάμενον, πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα. Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθήρητο, καὶ πέρας εἶχε μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες ἦμεν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρων ἔτι μόνος, ἄνοπλος, ἀποβεβληκὸς τοὺς Φύλακας, ἀπολωλεκὸς τὸν μέγαν ἐκείνον αὐτοῦ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίας ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς ἑμαυτὸν, ὡς ἄνθρωπος δικασταὶ, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην, πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπρακται, πάντα κατόρθωται, τίνα ἂν ὁ περίλοιπος κολασθεῖν τρόπον; ἐμοῦ μὲν γὰρ ἀνάξιός ἐστι, καὶ τῆς ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιστα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῶ, καὶ νεανικῶ, καὶ γενναίῳ ἀνηρημένος, καταισχύων καὶ κείνην τὴν σφαγὴν. ἄξιον δέ τινα δεῖ ζητῆσαι δῆμιον, ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφορὰν, μηδὲ τὴν αὐ-

bur tyrannidis, ad calamitatum nostrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipsius praesidio, videns illum fortiter pro se propugnantem & resistentem, multis vulneribus, interfeci tamen. Atque ipsa quidem tyrannis iam destructa erat, finem suum habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes eramus liberi: supererat senex solus, inermis, amissis custodibus, amisso magno illo suo satellite, desertus, forti manu iam non amplius dignus. Hic igitur talia, iudices, apud me agitabam. Bene iam habent mihi omnia: perfecta sunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta sunt. Quemadmodum vindicabitur ille relictus? Me quidem, & hac dextra indignus est, maxime si post facinus ita clarum, & iuvenile, & generosum interficiatur, & illam quoque caedem dehonestet. Quaerendus autem est dignus illo carnifex: neque post calamitatem aequum est,

τὴν κερδαίνειν ἰδέτω, καλασθήτω, παρακείμενον ἔχέτω
 τὸ ξίφος· τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι. ταῦτα βουλευ-
 σάμενος, αὐτὸς μὲν ἐκποδὼν ἀπηλλαττόμην· ὁ δὲ, ὅπερ
 ἐγὼ προῦμαντεύσαμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραρχοκτό- Πλατ. ἡ. γ. 78.
 νησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Πάρεμι οὖν 9
 κομίζων ὑμῖν τὴν δημοκρατίαν, καὶ θάρρειν ἤδη προκη-
 ρύττων ἅπασι, καὶ τὴν ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμενος. ἤδη
 οὖν ἀπολαύετε τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν. κενὴ μὲν ὥς ὁρατε
 πονηρῶν ἡ ἀκρόπολις, ἐπιτάττει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ τι-
 μῶν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κατὰ τοὺς νό-
 μους, καὶ πάντα ταῦτα γεγένηται δι' ἐμέ ὑμῖν, καὶ διὰ
 τὴν τόλμαν τὴν ἐμὴν καὶ τοῦ ἐνὸς ἐκείνου Φόνου, μεθ' ὃν
 οὐκ ἔτι ζῆν πατὴρ ἐδύνατο. ἄξιόν δ' οὖν ἐπὶ τούτοις, τὴν
 ὀφειλομένην δοῦναι μοι παρ' ὑμῶν δαρεᾶν, οὐ φιλοκερ-
 δῆς, οὐδὲ μικρολόγος τις ὢν, οὐδ' ἐπὶ μισθῷ τὴν πατρί-
 δα εὐεργετῆν προσηρμένους, ἀλλὰ βεβαιωθῆναι μοι βου-
 λόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δαρεᾷ, καὶ μὴ διαβληθῇ-

eam istum lucrifacere. Videat: puniatur: adiacentem ha-
 beat gladium: huic mando reliqua. Hoc capto consilio,
 ipse e vestigio discessit. At ille, quod divina veram, perfecit,
 occidit tyrannum, finem meae actioni inposuit. Adsum igitur,
 portans vobis populi imperium, & bono animo esse
 iubens universos, & laetum de libertate nuntium afferens.
 Iam ergo fructum percipitis meorum operum: vacua, ut
 videtis, malis arx est: imperat nemo; sed honore afficere
 licet, & in ius ire, & contra dicere secundum leges. At-
 que haec omnia mea vobis opera contigerunt, perque
 meam audaciam, & ex una illa caede, post quam vivere
 pater non amplius potuit. Peto igitur pro his debitum dari
 mihi a vobis praemium, non lucri cupidus aut sordidus,
 qui mercede inductus bene de patria mereri voluerim; sed
 quod firmari mihi volo praemio isto rem bene gestam, nec

ναι, μηδ' ἄδοξον γενέσθαι τὴν ἐπιχείρησιν τὴν ἐμὴν, ὥς
 10 ἀτελῇ καὶ γέρας ἀναξίαν κεκριμένην. Οὐτοσὶ δὲ ἀντιλέ-
 γει, καὶ Φησὶν, οὐκ εὐλογον ποιεῖν με τιμᾶσθαι θέλον-
 τα, καὶ δωρεὰν λαμβάνειν. οὐ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον,
 οὐδὲ πεπρᾶχθαί μοι τί κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' ἐνδεῶν τι τῷ
 ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν τῆς δωρεᾶς. πυνθάνομαι
 τοίνυν αὐτοῦ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ; οὐκ ἐβου-
 λήθην; οὐκ ἀνῆλθον; οὐκ ἐΦόνευσα; οὐκ ἠλευθέρωσα; μή
 τις ἐπιτάττει; μή τις κελεύει; μή τις ἀπειλεῖ δεσπότης;
 μή τις με τῶν κακούργων διέφυγεν; οὐκ ἂν εἴποις ἄλ-
 λα πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ
 ἐλευθερία σαφής, καὶ δημοκρατία βέβαιος, καὶ γάμοι
 ἀνύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδελφεοὶ, καὶ παρθένοι ἀσφαλεῖς,
 καὶ εὐορτάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἢ πάλις. τίς οὖν ὁ
 τούτων ἀπάντων αἴτιος; τίς ὁ ἐκείνα μὲν παύσας, τὰδε
 παρεσχημένος; εἰ γὰρ τις ἐστὶ τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμᾶσθαι

detrahi de illa, aut ingloriam reddi susceptam a me actio-
 nem, velut imperfectam indignamque iudicatam praemio.
 At iste contradicit, & praeter rationem facere me ait, qui
 honorari postulem, & accipere praemium: neque enim ef-
 fe me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam fe-
 cundum legem; sed deesse aliquid operi meo ad id, ut po-
 stulare praemium possim. Interrogo igitur illum, Quid re-
 liquum a me poscis? non volui? non escendi? non inter-
 feci? non liberavi? numquis imperat? numquis iubet? num-
 quis dominus minatur? numquis me malefactorum effugit?
 Non sane dixeris. Sed pace omnia plena, & leges valent
 omnes, & libertas liquida, & firmum populi imperium, &
 matrimonia contumeliis non obnoxia, & liberi metus ex-
 pertes, & virgines securae, & communis felicitatis causa
 festos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium?
 quis est, qui istis omnibus finem imposuit, haec praestitit?

δίκαιος, παραχωρῶ τοῦ γέρωσ, ἐξίσταμαι τῆς δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν, κινδυνεύων, ἀνιῶν, ἀναιρῶν, κολάζων, δι' ἀλλήλων τιμαυρούμενος, τί μου διαβάλλεις τὰ κατορθώματα; τί δὲ ἀχάριστον πρὸς μὲ τὸν δῆμον ποιεῖς εἶναι; Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐφόνευσας I I τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος, τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει δὲ, εἰπέ μοι, τί, ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τοῦ θανάτου παρασχεῖν τὴν αἰτίαν; ἐγὼ μὲν γὰρ, οὐδέν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης οἶδε, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν· τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅπερ οὐκ ἂν εἴποις, μὴ δι' ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐφόνευσας δι' ὃν ἐκείνος ζῆν οὐκ ἐδύνατο, αὐτὸς εἰργασμαι τὴν σφαγὴν· ἐμὸς ὁ φόνος, ἢ χεὶρ ἐκείνου. μὴ τοῖνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ'

Si quis enim est prae me dignus honore, cedo illi prae-
mio, renuntio muneri. Sin solus ego perfeci omnia, au-
dendo, periculum subeundo, ascendendo, interficiendo, pu-
niendo, alterum alterius opera ulciscendo, quid calumnia-
ris res praeclare a me gestas? quid populum, ut ingratus
adversum me sit, inducis? *Neque enim, inquit, tyrannum
ipsum interemisti: at lex tyrannicidae decernit praemium.* Inter-
estne autem, dic mihi, utrum quis ipsum interfecerit, an
causam illi mortis praeberit? Equidem nihil puto; sed hoc
solum legislator spectavit, libertatem, potestatem populi,
liberationem ab iniuriis. Hoc honoravit, hoc dignum iu-
dicavit praemio, quod sane mea opera factum non nega-
veris. Si enim *cum* interfeci, propter quem *interfectum* iste
vivere iam non potuit, caedem ipse patravi. Caedes mea
est, illius manus. Noli igitur tenuiter porro disputare de
genere mortis, neque exquire, quomodo perierit? sed utrum

εἰ μηκέτ' ἐστίν; εἰ δὲ ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει; ἔπει καὶ
 κεῖνο προσεξετάσεν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσῃν τοὺς
 εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλ-
 λῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῶ ἐξεπολιόρκησα
 τὸν τύραννον, τὴν ἀνάγκην τῆς τελευτῆς παρέχων, ἀπή-
 τεις ἂν καὶ τότε παρ' ἐμοῦ αὐτόχειρα τὴν σφαγὴν; ἢ ἐν-
 δεῖν ἔλεγες μοι τι πρὸς τὸν νόμον; καὶ ταῦτα, χαλεπώ-
 τερον τοῦ κακούργου πεφονευμένου; ἐν μόνον ἐξέταζε,
 τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τῶν πονηρῶν
 λείπεται, ἢ τίς ἐλπίς τοῦ φόβου, ἢ τί ὑπόμνημα τῶν
 συμφορῶν; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικά, συκο-
 Φαντοῦντός ἐστι τῷ τρόπῳ τῶν πεπραγμένων χρωμένου,
 ἀποστερεῖν ἐθέλειν τὴν ἐπὶ τοῖς πεπονημένοις δωρεάν.

- 12 Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις,
 ἐκτός εἰ μὴ διὰ τὴν πολλὴν δουλείαν ἐπιλέλησμαι τῶν
 ἐν αὐταῖς εἰρημένων, αἰτίας θανάτου εἶναι διττάς, εἴ τις

esse defierit? utrum a me illud habeat, quod defierit? Alio-
 quin illud etiam quaesiturus videris, & calumniaturus be-
 ne meritos, si quis non ferro, sed lapide, aut fuste, aut
 alio modo interfecerit. Quid vero si fame expugnassent ty-
 rannum, obiecta illi necessitate moriendi, numquid tum
 etiam a me reposceres caedem manu mea factam, aut de-
 esse aliquid mihi diceres ad legem? idque, licet difficiliori
 mortis genere interfectus sit maleficus? Quin tu unum so-
 lum exquire; illud reposce; circa illud curiosus esto: quis
 impiorum relictus sit? aut quae metus suspicio? aut quod
 calamitatum monumentum? Si vero pura omnia, & pa-
 cata; calumniatoris est, modo & ratione facinoris ad hoc
 uti velle, ut intercipias praemium laboribus propositum.
 Quin ego hoc etiam diserte dictum in legibus memini, nisi
 per longam servitutem eorum, quae ibi dicuntur, oblitus
 sum, causas mortis esse duplices, si quis ipse interfecit;

αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μη-
 δε τῇ χειρὶ ἑώρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δέ, καὶ παρέσχεν
 ἀφορμὴν τοῦ Φόνου· τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐ-
 τὸν ἀντικολάζεσθαι, μάλα δικαίως. οὐ γὰρ ἐβούλετο
 τοῦ πεπραγμένου ἥσσον γίνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας. καὶ
 περιττὴ λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἴτα
 τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον δι-
 καιῶς; καὶ οὐδαμῶς ἀφείσθαι θέλεις; τὸν δὲ κατὰ τὸν
 αὐτὸν τούτῳ τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τῶν
 ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις; Οὐδὲ γὰρ ἐκείνο ἀν 13
 ἔχρις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἀπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, ἡκολού-
 θησε δὲ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος.
 τί γὰρ ἐτι ἐδεόειν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ
 κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ παντὶς τὸ ἐσό-
 μενον αὐτὸ προεμαντευόμην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο Φῆς, ὡς
 οὐ τύραννος ὁ τεθνεὺς ἦν, οὐδὲ ταύτην εἶχε τὴν προσηγο-

aut si ipse quidem non interfecit, neque manu perpetra-
 vit opus; coëgit autem, & causam caedis praebeuit: aequa-
 liter hunc etiam ipsum lex censet vicissim debere puniri:
 iuste sane. Non enim voluit ipso facto minorem esse *sup-
 peditatam planam faciendi* facultatem. Ceterum supervacuum
 est quaerere de modo caedis. Deinde eum, qui ita inter-
 fecit, punire ut homicidam iustum arbitraris, & nullo mo-
 do vis dimitti; eum vero, qui eadem plane, qua hic, ratio-
 ne beneficio urbem affecit, non iisdem, quibus *alios* bene
 meritos *praemiis* dignum censet? Neque enim illud possis di-
 cere, me simpliciter illud *ac temere* fecisse, consecutum au-
 tem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid
 enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid
 vero gladium in iugulo reliqui, nisi omnino, quod futu-
 rum erat, divinavi? Nisi forte hoc dicis, tyrannum non
 fuisse, qui periit, neque illam habuisse appellationem, ne-

ρίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἠδέως
 ἂν ὑμεῖς ἐδώκατε. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἴτα τοῦ τυράννου
 πεφονευμένου, τῷ τὴν αἰτίαν παρασχόντι τῆς σφαγῆς,
 οὐκ ἀποδώσεις τὴν δωρεάν; ὦ τῆς πολυπραγμοσύνης.
 μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τῆς ἐλευθερίας,
 ἢ τὸν τὴν δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, περιττότερόν τι
 προσάπαιτεῖς; καίτοι ὁ γε νόμος, ὡς Φῆς, τὸ κεφάλαιον
 ἐξετάζει τῶν πεπραγμένων· τὰ δὲ διὰ μέσου πάν-
 τα ἑᾶ, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γάρ; καὶ οὐχὶ
 ἐξελάσας τις τύραννον, ἥδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου;
 καὶ μάλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ καὶ κείνος ἀντὶ δου-
 λείας παρέσχεται. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγεννημένον, οὐ θυ-
 γῇ, οὐδὲ δευτέρας ἐπαναστάσεως ἐλπίς, ἀλλὰ παντε-
 λῆς καθαίρεσις, καὶ πανωλεθρία παντὸς τοῦ γένους, καὶ
 14 μίζοθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον. Καὶ μοι πρὸς Θεῶν
 ἥδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἴ τι
 τῶν πρὸς τὸν νόμον παραλέλειπται, καὶ εἰ ἐνδεῖ τι τῶν

que vos de ipso, si moreretur, praemia plura libenter fuisset daturus. Tum tu, caeso tyranno, ei, qui causam illi caedis prae-buit, praemium non reddes? Vah curiositatem! Curas autem, quomodo mortuus sit, cum libertate fruaris? an ab eo, qui populo restituit imperium, amplius quid postulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum exquirat; quae vero in medio sunt, relinquit omnia, nec amplius curiosa est. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, iam praemium tyrannicidae accepit? Et iuste quidem. Libertatem enim & ipse pro servitute praestitit. At meum factum non exilium, non novae metus invasionis; sed perfecta undique destructio, & plenus universi generis interitus, radicitusque malum omne extirpatum. Et iam mihi, obsecro, ab initio inde usque ad finem, exquirite, si videtur, omnia, si quid eorum, quae ad legem im-

προσεῖναι ὁφειλόντων τυραννοκτόνῳ. πρῶτα μὲν δὴ γνώ-
μην προϋπάρχειν χρή γενναίαν, καὶ Φιλόπολιν, καὶ πρὸ
τῶν κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλουσαν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ
τὴν τῶν πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην. ἄρ' οὖν πρὸς τοῦτο
ἐνεδῆσα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδόμενός τινα τῶν διὰ
μέσου κινδύνων ἀπώκνησα; οὐκ ἂν εἴποις. μένε τοίνυν ἐπὶ
τούτου ἔτι μόνου, καὶ νόμιζε τοῦ θελῆσαι μόνον, καὶ τοῦ
βουλευσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβεβήκει·
ἐκ γὰρ τῆς γνώμης αὐτῆς καταστάντα με, γέρας ἄξιον,
ὥς εὐεργέτην λαμβάνειν. ἐμοῦ μὲν οὐ δυνηθέντος, ἄλλου
δὲ μετ' ἐμὲ τετυραννοκτονηκός, ἄλογον εἶπέ μοι, ἢ ἄ-
γνωμον ἦν παρασχεῖν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες,
ἐβουλόμην, ἠθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τῆς γνώ-
μης, μόνος ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε;
Νῦν δέ, οὐ τοῦτό φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύ- 19

*plendam pertinent, praetermissum sit: & si quid desit eo-
rum, quae inesse in tyrannicida debent. Primo sane ani-
mum ante adesse oportet generosum, & amantem civita-
tis, & pro publica re periclitari volentem, & sua morte
salutem multitudinis ementurum. Numquid igitur ad hoc de-
feci, emollitus sum, aut praevisto aliquo eorum, quae in-
tervenire solent, periculorum, conatum abieci? Non dixe-
ris. Mane vero in hoc iam solo, & puta me voluntatis so-
lius & consilii huius, etsi utile patriae non evenerit, & de
solo ipso animo consistentem, postulare praemium, ut be-
ne meritum, accipere. Si igitur non potuisssem, alius au-
tem post me interfecisset tyrannum, absurdum, dic mihi,
aut irrationabile fuerit praestari mihi praemium? inprimis si
dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus sum, experimentum
animi dedi: solus honore dignus sum: quid tum mihi re-
spondeas? Iam vero non hoc dico, sed etiam escendi, pe-*

νευσα, καὶ μυρία πρὸ τῆς τοῦ νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γὰρ οὕτω ῥᾶστον, μηδ' εὐχερὲς ὑπολάβητε εἶναι τὸ πρᾶγμα, Φουραῖν ὑπερβῆναι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον· ἀλλὰ σχεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν ἔργων, ταῦτό ἐστιν. οὐ γὰρ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ Φουρουῦντα καὶ συνέχοντα τὴν τυραννίδα· ἃ τις ἂν νικήσῃ, πάντα οὗτος κατάρθωσεν, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ δὴ ἄχρι τῶν τυράννων προσελθεῖν, οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ οὐχὶ τῶν περὶ αὐτοὺς Φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἀπάντων κεκρατηκότι, καὶ κείνους ἀπαντας προνενικηκότι. οὐδὲν ἔτι προστίθημι, ἀλλ' ἐπὶ τούτων αὖθις μένω· Φυλάκῃς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, τὸν τύραννον, ἀφυλάκτον, ἄνοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιός ἐστι τούτοις εἶναί σοι δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ τὸν Φόνον;

16 Ἄλλ' εἰ καὶ Φόνον ζητεῖς, οὐδὲ τοῦτο ἐνδεῖ, οὐδ' ἀναίμα-

riclitatus sum, & sexcenta ante caedem iuvenis feci. Nolite enim putare, facillimum adeo, & proclive esse negotium, praesidia superare, satellites vincere, tot homines in fugam coniicere unum: sed maximum fere in tyrannicidio, & caput operum hoc est. Neque enim sane tyrannus ipse magnum quiddam est, captuque & confectu adeo difficile; sed ea, quae custodiunt, continentque tyrannidem, quae si quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam est; quod superest. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, nisi superatis devictisque prius, quos circa se habebant, custodibus, satellitibusque universis. Nihil iam adiicio; sed in hoc rursus maneo. Praesidium superavi, vicini satellites: tyrannum custodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an insuper caedem a me poscis? Verum si caedem quoque

κτός εἰμι, ἀλλ' εἵργασμαι μεγάλην καὶ γενναίαν σθα-
γὴν, νεανίσκου ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι Φοβεροῦ, δι' ὃν
ἀνεπιβούλευτος καὶ κεῖνος ἦν, ὃ μόνῳ ἐθάρρει, ὃς ἀντὶ
πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἄρ' οὖν οὐκ ἄξιος, ὃ οὗτος,
δωρεᾶς, ἀλλ' ἄτιμος ἐπὶ τηλικούτοις γένωμαι; τί γὰρ
εἰ δορυφόρον ἓνα, τί δὲ εἰ ὑπέρητην τινὰ τοῦ τυράννου ἀπ-
έκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτην τίμιον; οὐ μέγα ἂν ἔδοξε καὶ
τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς
ὅπλοις, Φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ τυράννου Φί-
λων; νῦν δὲ καὶ τὸν πεφονευμένον αὐτὸν ἴδε. υἱὸς ἦν τυ-
ράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπό-
της ἀπαραίτητος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ ὕβρι-
στὴς βιαιότερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τῶν ὅλων,
καὶ διάδοχος, καὶ ἐπιπολὺ παρατεῖναι τὰς ἡμετέρας
συμφορὰς δυνάμενος. Βούλει τοῦτο μόνον πεπραχθῆαι 17

poscis, neque haec deest: neque incruentus sum, sed cae-
dem feci magnam & fortem, iuvenis in ipso vigore con-
stituti, & omnibus formidabilis, propter quem iste quoque
superior erat insidiis, in quo solo habebat fiduciam, qui
pro multis sufficiebat satellitibus. Numquid igitur, mi ho-
mo, non dignus praemio, sed inhonoratus post tot ac tan-
ta ero? Quid enim si satellitem unum, quid si ministrum
tyranni unum, interfecissem? quid vero si servum illi ca-
rum? nonne magnum videatur hoc quoque, ascendere ali-
quem, & in media arce, inter media arma, caedem face-
re alicuius amicorum tyranni? Iam vero interfectum vide
ipsum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus asperior,
& implacabilis dominus, & suppliciorum exactor crude-
lior, & in facienda iniuria violentior: quod vero maxi-
mum, heres universorum & successor, quique multum ex-
tendere calamitates nostras posset. Vis hoc solum a me per-

μοι; ζῆν δ' ἔτι τὸν τύραννον διαπεφευγότα; γέρας δὴ ἐπὶ
 τούτοις αἰτῶ τί φατέ; οὐ δάσσετε; οὐχὶ καίκεϊνον ὑφω-
 ρᾶσθε; οὐ δεσπότης; οὐ βαρὺς; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ
 καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐννοήσατε· ὁ γὰρ οὗτος ἀπαιτεῖ
 παρ' ἐμοῦ, τοῦτο ὡς ἐνῆν, ἄριστα διεπραξάμην, καὶ τὸν
 τύραννον ἀπέκτεινα ἐτέρῳ φόνῳ, οὐχ ἀπλῶς, οὐδὲ πλη-
 γῇ μιᾷ, ὅπερ εὐκτατότατον ἦν αὐτῷ, ἐπὶ τηλικούτοις
 ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπη προβασανίσας πολλῇ, καὶ ἐν
 ὀφθαλμοῖς δεῖξας τὰ φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα, υἱὸν
 ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρὸν, ἀλλ' οὖν καὶ ἀκμάζοντα, καὶ
 ὅμοιον τῷ πατρὶ, αἵματος καὶ λύβρου ἐμπεπλησμένον.
 ταῦτ' ἔστι πατέρων τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφῃ δικαίων
 τυραννοκτόνων, οὗτος θάνατος ἄξιος ὧμῶν τυράννων, αὐ-
 τῇ τιμωρίᾳ πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι· τὸ δ' εὐθὺς
 ἀποθανεῖν, τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο
 18 θεῶμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον. Οὐ

fectum? vivere autem & effugisse tyrannum? Praemium
 equidem & ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? non-
 ne illum quoque suspectum habebatis? non dominus? non
 gravis? non intolerabilis erat? Iam vero caput ipsum rei
 cogitate. Quod enim iste a me poscit, hoc ipsum, quam
 poteram pulcherrime perfeci, & alia tyrannum caede in-
 teremi, non simpliciter, nec una plaga, quod optabile illi
 quam maxime fuerat, in tot tantisque maleficiis: sed post-
 quam illum dolore multo ante excruciaui, & ante oculos
 ei ostendi, quod carissimum habebat, misere proiectum,
 filium adultum, etsi malum, at in ipso constitutum vigo-
 re, & patri similem, sanguine & tabo oppletum. Haec sunt
 patrum vulnera, hi gladii iustorum tyrannicidarum, haec
 mors digna crudelissimis tyrannis, hoc conveniens tot in-
 iuriis supplicium. Statim mori, statim *sensu* & cognitione
 privari, nullum tale spectaculum videre, nihil habet tyran-

γὰρ ἠγνόουν, ὃ οὗτος, οὐκ ἠγνόουν, οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐ-
 δείς, ὅσην ἐκεῖνος εὖνοιαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ
 ἂν ἤξιῳσεν ἐπιβιῶναι οὐδ' ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες
 μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι. ὁ δὲ,
 καὶ περιττότερόν τι τῶν ἄλλων εἶχεν, εἰκότως, ὁρῶν μόνον
 ἐκεῖνον κηδεμόνα, καὶ Φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον
 προκινδυνεύοντα τοῦ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῇ ἀρ-
 χῇ παρεχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὖνοιαν, ἀλλὰ
 διὰ τὴν ἀπόγνωσιν, εὐθύς ἠπιστάμην τεθνηζόμενον αὐτόν,
 καὶ λογιούμενον ὡς οὐδὲν ἔτι τοῦ ζῆν ὄφελος τῆς ἐκ τοῦ
 παιδὸς ἀσφαλείας καθηρημένης. ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ
 ἀθρόα περιέστησα, τὴν Φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνω-
 σιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων
 ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τε-
 λευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα· ἀπέθανεν ὑμῶν
 ἄτεκνος, λευπημένος, ὀδυρόμενος, δακρύων, πεπενθη-

ni vindicta dignum. Neque enim ignorabam, mi homo,
 non ignorabam, neque aliorum quisquam, quantam ille
 adversus filium benevolentiam haberet, & quam nollet vel
 pauxillo ei tempore superstes esse. Nam omnes quidem pa-
 tres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quid-
 dam praeter ceteros habuit merito, videns solum illum stu-
 diosum & custodem tyrannidis, solum pericula pro patre
 subeuntem, solum securitatem praestare imperio. Itaque
 sciebam, etsi minus propter benevolentiam, at certe pro-
 pter desperationem mox illum peritulum esse, cum ita ra-
 tiones subducturus esset, nihil sibi prodesse vitam, sublata,
 quam a filio habuisset, securitate. Omnia igitur illi conser-
 tim obieci; naturam, dolorem, desperationem, terrorem,
 futuri metum temporis. *Hic* contra illum auxiliis usus sum,
 & ad ultimam illam deliberationem eum adeg. Interiit vo-
 bis orbus, plorans, lacrimans, luctum lugens brevem il-

κῶς πένθος ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρί' καὶ τὸ
δεινότατον, αὐτὸς ὕφ' αὐτοῦ, ὅσπερ θανάτων οὐκιστος,
καὶ πολλῶ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γίγνοιτο.

- 19 Ποῦ μοι τὸ ξίφος; μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; μή τις
ἄλλου ὄπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκό-
μισε; πρὸ τοῦ τυράννου τίς ἐχρήσατο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκεῖ-
νον ἀπέστειλεν; ὦ ξίφος κοινωνὸν καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν
κατορθωμάτων, μετὰ τοσούτους κινδύνους, μετὰ τοσού-
τους φόβους ἀμελούμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκοῦμεν δωρεᾶς.
εἰ γὰρ ὑπὲρ μόνου τούτου τὴν τιμὴν ἤτουν παρ' ὑμῶν, εἰ
γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀποθανεῖν ἐβελήσαντι τῷ τυράννῳ,
καὶ ἀνόπλῳ ἐπὶ τοῦ καιροῦ κατειλημμένῳ, ξίφος τοῦτο
ἐμὸν ὑπηρέτησε, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας συνήρ-
γησε παντὶ, τοῦτο τιμῆς τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον νομίσατε,
δεσπότην οὕτω δημοτικοῦ κτήματος οὐκ ἂν ἡμεῖψασθε;
οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνεγράψατε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος

lum quidem, sed patri conficiendo qui sufficeret: & quod
gravissimum est, interiit sua ipsius manu, quae miserrima
omnium mors est, multumque, quam si ab alio inferretur,
difficilior. Ubi est gladius meus? Num eum agnoscit alius?
numquid alterius cuiusquam telum illud fuit? quis illum
in arcem detulit? ante tyrannum quis eo usus est? quis
eum isti immisit? O gladii, particeps & successor praeclare
a me factorum, post tot pericula, post tot caedes negligi-
mur, & indigni videmur praemio! Si enim pro hoc solo
honorem a vobis peterem; si enim dicerem, Viri, tyran-
no mori volenti, cum inermis a tempore deprehensus es-
set, gladius hic meus ministravit, & ad finem libertatis re-
stituendae unicuique adiutor fuit; hunc honore & praemia
dignum iudicate! dominum rei ita popularis nonne remu-
neraremini? non in bene meritis illum scriberetis? non ipsum

ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκατε; οὐκ ἂν μετὰ τῶν θεῶν ἐκεῖνα
προσεκυνήσατε; Νῦν μοι ἐννοήσατε, οἷα πεποιθέναι εἰ- 20
κὸς τὸν τύραννον, αἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τῆς τελευτῆς. ἐπεὶ
γὰρ ὑπ' ἐμοῦ Φονεύμενος, καὶ τιτρωσκόμενος πολλοῖς
τραύμασιν ἐς τὰ φανερά τοῦ σώματος, ὥς ἂν μάλιστα
λυπήσειν ἔμελλον τὸν γεγεννηκότα, ὥς ἂν ἐκ τῆς πρώ-
της θείας διαταράξειν, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ἐπιβοώ-
μενος τὸν γεγεννηκότα, οὐ βοηθὸν, οὐδὲ σύμμαχον, ἥδε
γὰρ πρεσβύτην ἄντα καὶ ἀσθενῆ, ἀλλὰ θεατὴν τῶν οἰ-
κειῶν κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητὴς μὲν τῆς
ὅλης τραγωδίας γεγεννημένος, καταλιπὼν δὲ τῷ ὑποκρι-
τῇ τὸν νεκρὸν, καὶ τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοι-
πὰ τοῦ δράματος· ἐπιστάς δ' ἐκείνος, καὶ ἰδὼν υἱὸν, ὃν
εἶχε μόνον ὀλίγον ἐμπνέοντα, ἡμαυμένον, ἐμπεπλη-
σμένον τοῦ Φόνου, καὶ τὰ τραύματα συνεχῆ, καὶ πολ-
λὰ, καὶ καίρια, ἀνεβόησε τοῦτο, Τέκνον, ἀννήμεθα,

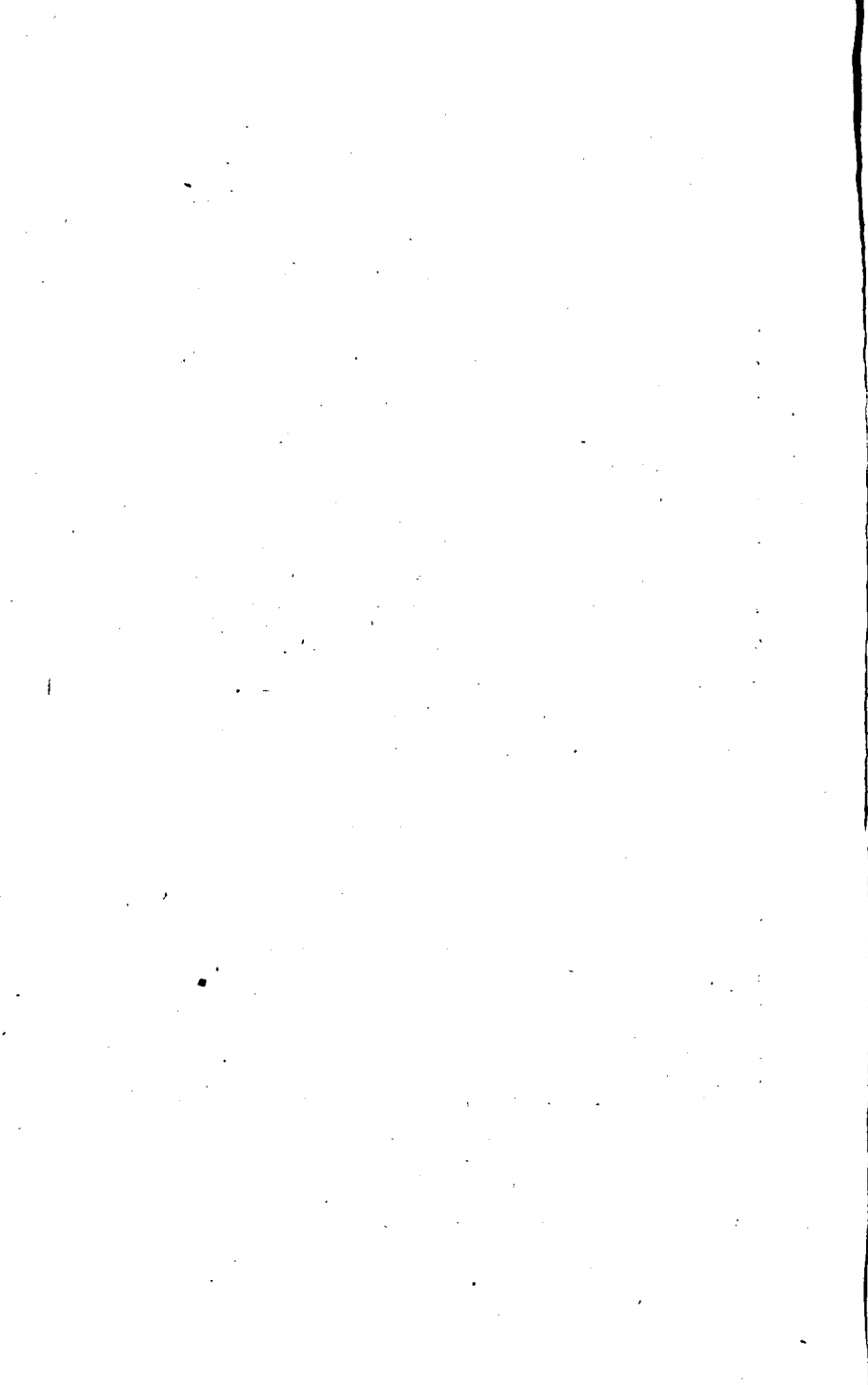
ensem in templi donariis reponeretis? non cum Diis illum
adoraretis? Iam mihi animum advortite, quid tyrannum fe-
cisse probabile fuerat, & quid dixisse ante obitum? Cum
enim trucidatus a me, & vulneratus multis vulneribus in
apertas partes corporis *infudit*, (ut nempe maximum dolo-
rem patri obiicerem, ut primo illum spectaculo perturba-
rem) ipse quidem miserabile quiddam exclamaret, paren-
tem advocans, non adiutorem neque auxiliarium, (norat
enim senem esse & imbecillum) sed spectatorem malorum
demefticorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius
tragoediae, sed reliqueram huic auctori mortuum, scenam,
gladium, & reliqua fabulae *peragenda*: superveniens autem
ille, videntque filium, quem solum habebat, vix spirantem,
cruentatum, opplerum caede, vulneraque eius continua,
& multa, & letalia, haec exclamavit, *Fili, perimus, truci-*

πεφονεύμεθα, τετυραννοκτονήμεθα, ποῦ ὁ σφαγεύς; τίني με τηρεῖ; τίني με φυλάττει, διὰ σοῦ, τέκνον, προ-
 ανηρημένον; ἢ μήτι ὡς γέροντος ὑπερφρονεῖ; καὶ τῇ βρα-
 δύτῃσι κολάζειν δέον, καὶ παρατείνει μοι τὸν Φόνον, καὶ
 21 μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ; Καὶ ταῦτα λέγων,
 ἐξήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἀνοπλος ἦν, διὰ τὸ πάντα τῷ
 παιδί θαρρεῖν. ἀλλ' οὐδὲ τῷτο ἐνεδέησε, πάλαι δ' ἦν
 ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο προπαρασκευασμένον, καὶ πρὸς τὸ
 μέλλον τόλμημα καταλελειμμένον· ἀποσπάσας δὴ τῆς
 σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος, Φησί,
 Πρὸ μικροῦ μὲν με ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάπαυσον ξίφος,
 πατρί πενθοῦντι παραμύθιον ἐλθε, καὶ πρεσβυτικῇ χειρὶ
 δυστυχούσῃ συναγώνισαι, ἀπόσφαξον, τυραννοκτόνη-
 σον, καὶ τοῦ πενθεῖν ἀπάλλαξον, εἴθε πρῶτως σοι ἐνέτυ-
 χον, εἴθε τὴν τάξιν προῦλαβον τοῦ Φόνου. ὠπτεύθων ἂν,
 ἀλλ' ἢ ὡς τύραννος μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζων ἔχειν ἐκδικόν.
 νῦν δ' ὡς ἄτεκνος, νῦν δ' ὡς οὐδὲ φονέως εὐπορῶν. καὶ
 ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε τὴν σφαγὴν, τρέμων, οὐ δυ-

*dati sumus, pro tyrannis caesi sumus. Ubi est interfector? cui res
 me servat? cui me custodis, per te, fili, iam ante caesum? aus
 numquid senem contemnit? & ipsa tarditate ut puniat, extendit
 mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit? Et haec dicens
 quaerit enssem, inermis ipse, cum filio in omnibus confi-
 deret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me
 ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens
 nempe de caede & vulnere gladium, Paulo ante, inquit,
 me interfecisti: nunc vero recrea, gladio; veni lugenti patri sola-
 tium, & infelicem manum senilem adiuvans: macta, tyrannum in-
 terfice, luctu libera! utinam prius in te incidissem! utinam ordinem
 caedis praecepissem! mortuus essem, sed solum ut tyrannus, sed
 putans, habiturum me vindicem: nunc vero ut orbis, nunc ut is,
 cui ne interfectoris quidem sit copia. Dum haec dicit, urget cae-*

νάμενος, ἐπιθυμῶν μὲν, ἀσθενῶν δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ τολμήματος. Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύ- 22 ματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δωρεαί; καὶ τέλος, ἑώρακατε πάντες τὸν μὲν νεανίαν προκείμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον· τὸν πρεσβύτην δὲ αὐτῷ περικεχυμένον καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν ἀνακεκραμένον, τὴν ἐλευθέριον ἐκείνην καὶ ἐπινίκιον σπονδὴν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἐμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων ἐπιδεικνύμενον, ὡς οὐκ ἀνάξιον γεγένηται τοῦ δεσπότης, καὶ μαρτυρόμενον ὅτι μοι πιστῶς διηκονήτατο. τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ γεγόμενον, μικρότερον ἦν. νῦν δὲ λαμπρότερόν ἐστι τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθελὼν τὴν τυραννίδα πᾶσαν, εἰμὶ ἐγὼ· μεμέρισται δ' ἐς πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥσπερ ἐν δράματι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς, τὰ τρίτα δὲ ὁ τύραννος αὐτός· τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπηρετήσεν.

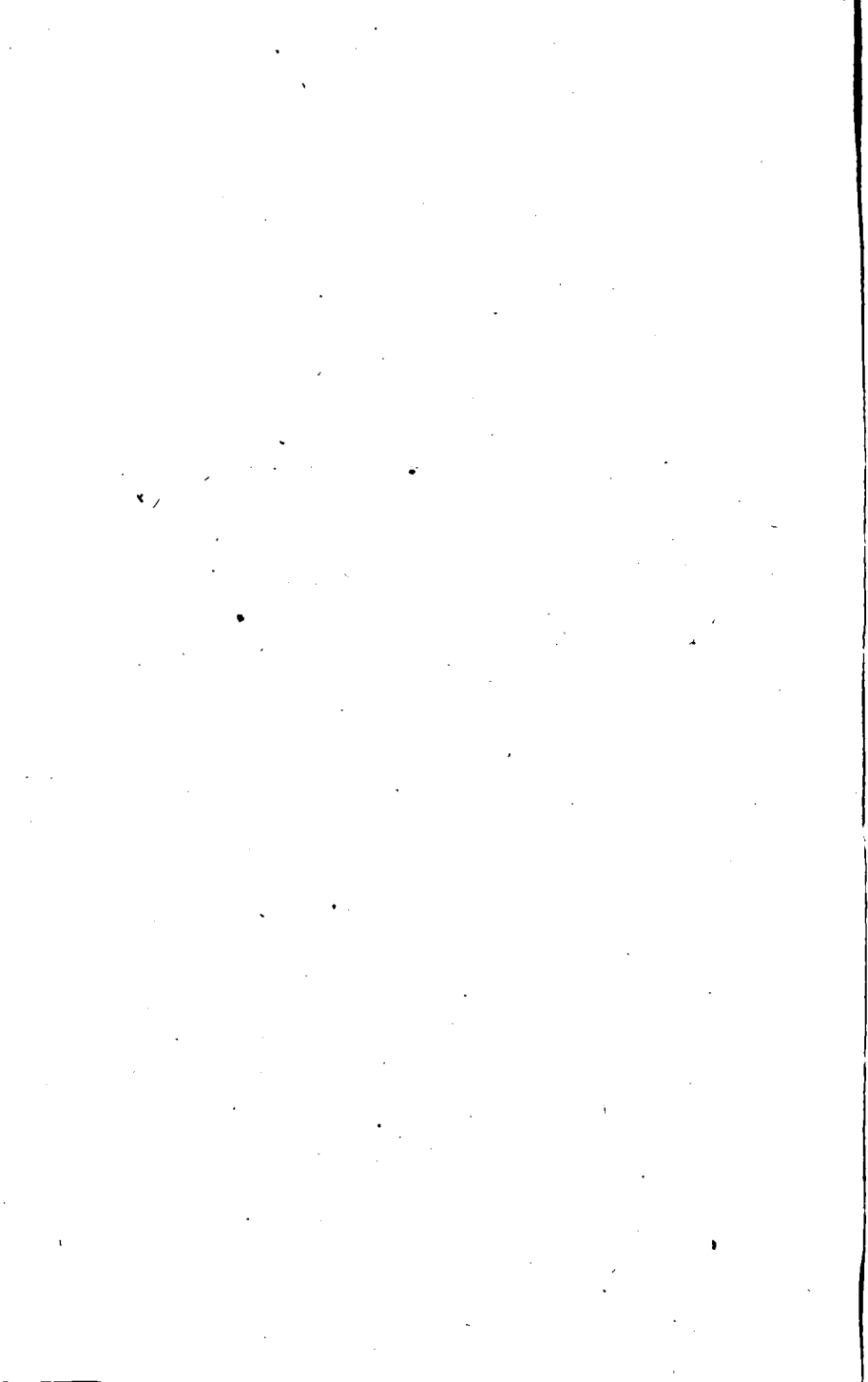
dem, tremens, perficere nequiens, cum cuperet ille quidem, sed viribus ad ministerium conatus deficeretur. Quot hae sũnt poenae? quot vulnera? quot mortes? quot tyrannicidia? quot praemia? Denique vidistis omnes iuvenem quidem iacentem in conspectu, opus neque parvum, neque superatu ita facile; senem autem illi circumfusus; permixtum utriusque sanguinem, libationem Liberatori Iovi facram pro victoria; eaque gladii mei opera: ipsumque adeo gladium in medio utriusque ostentantem se, quam non indignus fuerit domino, testantemque, fideliter se mihi ministrasse. Hoc *universum* mea manu factum, minus futurum erat. Iam ipsa novitate clarius est. Ac destructor totius tyrannidis ego sum: opus autem ipsum in plures descriptum, ut in fabula: primarum partium actor ego, secundarum filius, tertiarum ipse tyrannus, gladius ministravit universis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN HERMOTIMUM.

Pag. 1. l. 3. ΑΥΚΙΝΟΣ) Ab hac persona recte incipiunt *I. H. & A. 1.* Deest in *P. & Fl. & M.* in quibus nunquam in capite scribuntur personarum nomina. Sed *B. 2. Αυκίνου καὶ Ἑρμοτίμου.* Vid. infra c. 48, 49. Ceterum in personis per totum dialogum distinguendis Flor. plerumque integre exprimit *ΗΡΜΟΤΙΜΟΣ & ΑΥΚΙΝΟΣ. l. 4. Τεκμήρασθαι*) Lege *τεκμαίρεσθαι* ex Marc. *Solan.* Sed nihil mutat *M.* nec edd. *l. 7. Σεαυτοῦ*) *ἑαυτοῦ* *W.* at prius servant edd. *Pag. 2. l. 10. Παραπολλάμ.) παραπολλάμ.* *Fl.* Reliqq. vulgatam tuentur. *Pag. 3. l. 5. Όλος*) *ὅλος* *B. 2. & W.* Όλος edd. reliquae omnes. Sed *ἅλον* *L. l. 12. Οὐχ*) οὐκ male *I.* Οὐχ recte *P. A. 1. S. &c. l. 13. Ὀδοιπόρηται*) Sic recte *B. 1. & 2. ac W.* Ceterae edd. male *ὀδοιπόρηται* prima brevis. *l. 15. Ἀρχόμεθα*) Ita bene *B. 2. & W.* Nam *ἀρχόμεσθαι* minus convenienter *H. Fl. S: P. A. 1. Pag. 4. l. 11. Ἰκανός*) *ἱκανῶς* *W.* male. Prius servant edd. ant. & rec. omnes. *l. 14. Σε*) *δὲ* *M.* Σε edd. omnes. *ead. Ἀνακουφίζει*) Sic edd. omnes bene, item *M.* Sola *I. ἀνακουφίζοι* male. *l. 15. Ἀναβεβηκώς*) *ἐναβεβ.* rursus male *I.* Ceterae vulgatam tuentur cum *M.* *Pag. 5. l. 5. Συμπροθ.) Συμπροθ.* *W. l. 6. Ὑποφαίνει*) Sic edd. recte. *Ὑποφαίνειν* *W.* male. *l. 7. Μετὰ*) Sic edd. & *M.* *Pag. 6. l. 1. Εὐδῶϊαν*) Ita habent *G. W. P. L. Edd.* vulgo *εὐθύ.* *l. 3. Ὑμῖν*) Sic edd. octo vet. & *Mf. M.* Sola *I. ἡμῖν.* *Pag. 7. l. 4. Παπαί)* *βαβαί* *L.* Nihil vulgatam movent *H. Fl. I. P. &c. l. 5. Χαμαιπετεῖς*) Sic *Mf. G. P. L. χαμαι* tantum edd. omnes & *M.* *l. 6. Παντάπασιν*) *πάντα παθεῖν* *W.* male. *l. 8. Ἐρχόμενοι*) *ἐρπόμε.* *Gron. male. Solan. l. 11. Εἰ*) Sic recte sine accentu *Fl. P.* Nam *εἰ* male *I. H. l. 13. Περιβαλεῖν*) Sic *W. P. L. Παραβαλεῖν* edd. *l. 17. Καί)* Deest in *W.* Agnoscunt edd. *Pag. 8. l. 4. Πότερον*) Ita recte edd. & *M.* *Πρότερον* male *FL* *Pag. 9. l. 12. ΑΥΚ.)* Male deerat haec persona in *I. Ald. Fr. H.* Aderat in reliqq. & marg. *A. 1. M.* duo puncta, quibus personae solent designari. *l. 14. Ἀνδρίαν*) *ἀνδρείαν* *W.* *Pag. 10. l. 2. Ὅσα)* *ὕσαι* *W.* *Ὅσα* *I.* male. *l. 7. Διευκρινῆθῃν*) Constans edd.

lectio & M. *l. 13. Ταῦτα*) τὰ ταῦτα *Heinsf. Pag. 11. l. 5. Ἄν
 λυπ.*) εἰ λ. *W. l. 8. Μὴ δ'* *l. ead. Εἶναι*) Sic *H. P. B. 2. Fr.
 & P. Eī l. ἥ* vero *A. 1. Fl. & W. Pag. 12. l. 2. Πλούτου*) Sic *l.
 H. Fl. Fr. S. A. 1. Πλούτων* *P. sola. l. 4. Ἐπέστην*) ἔπεστιν *W.
 Sed prius edd. constanter servant. l. 16. Παρὰ*) Sic recte *Codd.
 M. P. L. Περὶ* vulgo *edd. Pag. 13. l. 7. Διατίθεικεν*) Sic *Fl. H.
 P. & M. Διατίθεικεν l. 1. 9. Δέ*) δαὶ *W. prius vero edd. l. 16.
 Αὐτῷ* αὐτοῦ *W. male. ead. Καταφρονούντα*) καταφρονούντες
W. Pag. 14. l. 15. Οὖν) Sic *P. & L. Αὖ* *edd. Pag. 15. l. 2. Ἐπε-
 πώκει*) Sic *edd. Πεπώκει W. & Ex. Fl. Πέπωκε* *P. L. l. 5. Ἀ-
 ριθμῶ*) ἀριθμὼν *Fl. male. Ἀριθμῶ* reliquae, item *M. & P. l. 6.
 Παραδεδώκει*) παρεδῶκει *B. 2. Alterum tuentur edd. rel. & M.
 l. 16. Ἀναιμωτί*) ἀναιμῶται *W. Pag. 16. l. 14. Ἐτι συνοδ.*) Ita
 dedi ex *G. P. W. L. & marg. A. 1. Edd. enim male ἐπισυνοδοι-
 ποροῖν. Pag. 17. l. 9. Γὰρ*) γοῦν *Marc. l. 15. Μάθης*) Nihil hic
 variare *Fl. neque in seqq. capitibus quidquam variationis ef-
 fe, Solanus quinques repetit, ad verba διδοτε, ἐφίστε &c.
 quae subiicere nihil attinet. Pag. 19. l. 5. Δέ*) δὴ *H. (add. l. Basf.
 4 & S.) l. 12. Ὑμετέρων*) ἡμετέρων *male Vorst. l. 17. col. 2.
 Δέ*) Omiffam hanc in edit. *Cler. particulam inferuit Solanus.
 Pag. 20. l. 2. Προσιπὼν*) Sic *edd. omnes & M. Προσειπὼν le-
 gendum coniiciunt. vid. nott. l. 9. Τοῦ*) τῶν *male B. 2. Τοῦ
 cererae & M. Pag. 22. l. 5. Οὔτοι δέ* &c.) *Vid. notas. l. 11.
 Ἄνῃ*) Deest in *W. Adest in edd. l. 14. Ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν*)
 Haec & seqq. ad ἀξίων, sic, ut edidimus, legi in *edd. & M. no-
 rat Solanus. l. 16. Ἀλλ' οἶσθα*) Et haec duo verba sic legi in
 iisdem, notavit idem. *Pag. 23. l. 3. Ὑπερεκπίπτον*) Sic *l. Fl.
 P. H. S. & M. Pag. 24. l. 10. Ἄν*) ὦν *W. Sed edd. omnes ἄν.
 l. 13. Δυνάμενος*) δυναμένῳ *W. Sed nihil a vulgata abeunt H.
 Fl. P. Pag. 26. l. 3. Πέρι*) Sic recte *l. Aliae περί. l. 9. Ἐπέ-
 πληξε*) Sic *l. H. A. 1. P. Item M. & P. Ἐξέπληξε* *male Fl. &
 P. l. 12. Ἡ*) εἰ *B. 2. Ἡ* reliqq. & *M. Pag. 27. l. 7. Παραπο-
 λούμενον*) παραπολλόμενον *Fl. Sed pro vulgata stant H. P. S.
 &c. & P. Παραπολλόμενον W. l. 8. Ἄν σοι*) Rectius abest ἄν in
W. l. 9. Ἐθέλεις) ἐθέλης *l. male. Ἐθέλεις* quinque *edd. pri-
 scae, & M. Pag. 28. l. 15. Ὁρῶσιν*) Nihil hic variare *H. l. &
 Fl. notat Solanus. Pag. 29. l. 13. Ἐπικατεχόντων*) Sic *edd. l.
 H. Fl. P. &c. l. 14. Κλαυθυριζομένων*) Sic recte *P. A. & M.
 Edd. reliqq. male κλαθυριζ.* *l. 16. Ἀποσεισάμενον*) Sic *edd.
 ant. Ἀποσεισάμενους* *Mf. P. Ἀποσεισάμενος* *Angl. Pag. 30. l. 1.
 Ἀπορρίψαντα*) Sic *P. Ἀπορρίψαντας* *edd. & M. male. l. 3. Καὶ
 γυνὸν*) καὶ deest in *B. & Angl. C. Adest in edd. & M. l. 7.*

Φατρίας) Sic recte *B. 2. S. & Schol.* Φατρίας corrupte *I. H. A. 1. Fl. F. P. & M. l. 9.* Οὐ πιθόμην) Sic *H. Fl. P. A. 1.* Οὐκ ἐπιθόμην *B. 2. & S. l. 12.* Εἰ γε) Sic *I. H. A. 1. P. S.* Ὡς εἶγε *Fl. & W.* Sed εἶγε supra scriptum erat; vid. nott. *l. 13.* Καὶ ἦδη καὶ τὰδε) Sic esse in *Fl. H. & M.* notat Solanus. Sed & *B. 2. A. 1. P. & S.* ita habent. *l. 17. col. 1.* Ἐσσύμενον) ἐσσύμενον & ὀρμύμενον male in ed. *Cler. Reitz. Pag. 31. l. 3.* Οὐδέ) καὶ οὕτω *Fl.* Οὐ τῶν *M.* Vulgatam servant ceterae & *Cod. P. l. 7.* Λιπαρές) Sic optime *G. P.* Erasum etiam α in *M.* Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρές. *l. 9.* Ἐπιδείξεται) Ita *I. H. B. 2. Fl. P. & M. l. 10.* ὄντα) εἶναι *Angl. & P.* ὄντα edd. omnes & *M. Pag. 32. l. 11.* Σοι μὲν ἐπὶ) Sic *I. H. Fl. P.* Σὺν μὲν ἔτι *P. Pag. 33. l. 1.* Ἐπὶ τὰς ἀρκτους) ἐπὶ τῆς *W. l. 2.* Εὐνδρος) Sic edd. praeter *I.* omnes: haec enim εὐνδρος, cui ad stipulantur *P. L.* Et sic olim in *M.* fuerat. *l. 6.* Ἐναντιώματα) ἐναντιώματα *Ienf.* Nil mutant edd. nec *W. l. 7.* Καὶ ἡ. π. ἀ. ε.) Nihil hic mutant edd. nec *M. l. 9.* Ἐκαστος) ἐκαστης *Ienf.* Sed nihil mutant edd. nec *M. l. 13.* Ἄλλοις) ἀλλήλοις *W.* Ἄλλους *B. 2.* male. *ead.* Δυναμένοις) Sic *I. Fl. A. 1. & c.* & *M.* Δυναμένους *P. & B. 2. l. 15.* Αὐτοῦ) Nihil mutant edd. Αὐτῆς *Vorff.* male. *l. 16.* Παρ' αὐτῶ) παρ' αὐτὸν *W. P. L. ead.* Τὸ πληθος) Abest articul. a *B. 2. & M.* adest in omnibus edd. reliqq. *Pag. 34. l. 2.* Ὑπερδιατεινόμενοι) Sic *W.* Ὑπ... ταινάμενοι edd. *l. 11.* Μετεληλυθόσι) μετεληλυθός *W.* male. *l. 15.* Καὶ) Abest a *W.* adest in edd. *l. 16.* Οὕτω) Sic *H. I. P. S. A. 1.* Οὕτως *Fl. & M. Pag. 35. l. 10.* Ἡ δέον) ἡδέως edd. omnes male, praeter *S.* quae ὡς δέον. Ἡ δέον recte margo *A. 1. W.* Et sic correxerat Anonym. in *H.* Ἰσως ὡς εἶδ' ὧν *L.* Εἰ δέον *Heinf.* Aliter *Marcil.* quem vid. *l. 16. col. 1.* Ὁ τινὰ) Male à τινὰ editum erat. *Pag. 36. l. 2.* Παραπαίσι) παραπαῖν *Fl. & M.* a recentiore manu. Vulgatam servant reliqq. *Pag. 37. l. 1.* Δεῖν) Sic edd. Δεῖ *P. l. 3.* Ἰόνιον) Recte edd. ἰόνιον *Cod. M.* prave, vid. nott. *l. 6.* Τοῦ) τῆς *W.* Nihil mutant edd. vetst. *l. 7.* Ὅς) Sic *I. Fl. A. 1. S. & M.* Ὡς *P. H. Fr. B. 2.* male. *l. 8.* Ἐτεμεν) ἐνέτεμεν *W. l. 10.* Τρωθήσεσθαι) τιτρωθήσεσθαι *Pell. Pag. 38. l. 5.* Εἰς Κόρινθον) Κόρινθόν δε *W. P.* Nihil mutant *Fl. I. H. P. & c. l. 12.* Πρὸς) εἰς τὴν *W. P.* Vulgatam retinent edd. omnes. *Pag. 39. l. 3.* Γὰρ) Nihil hic variare edd. notat Solanus. *ead.* Τὸ τοιοῦτον) Sic edd. *I. Fl. H. P. A. 1.* Τὸ τοιοῦτο *M. Pag. 40. l. 11.* Ἀντεξέταζοντες) Ita recte *I. B. 2. & W.* Ἀντεξετάζοντας male *A. 1. H. Fl. P. S.* habebant. *l. 15.* Μὴ δὲ πώποτε) Sic *I. A. 1. & S.* Μὴδὲ πώπ. ceterae & *M.* Μὴδεπώποτε *B. 2.*

*Pag. 41. l. 4. *H)* Sic *I. Fl. P. H. & M.* *l. 7. Τοῖς ἄλλοις*) Ita edd. *I. Fl. H. &c. Τῶν ἄλλων P.* *ead. Οἷδας*) Deest in *W.* & *Ex. Fl.* Adest in edd. & *P.* *l. 10. Ἐπιπλήξει*) Ita dedi ex *G. W. & P. Codd.* & sic voluit Marci. *Ἐκπλήξει* male edd. *Pag. 42. l. 2. Μὴ δὲ*) Sic *I. H. Fl. Mndē P.* aliaque & *M.* quod hic non improbem. *Μὴδεπώποτε* iterum *B. 2.* iunctim. *l. 3. Μὴδὲ*) Aliae edd. hic rursus *μὴ δέ.* Sed nil refert. *l. 5. Πολλοῖς*) *ἄλλοις Vo.* Vulgatam fervant. edd. & *M.* *l. 10. EPM.)* Omissa *Hermotimi* persona in edd. restituta ex Marci. & punctis *W.* *l. 15. Προσθεῖς*) *προθεῖς Vo.* Sed nil mutant edd. nec *M.* *l. 16. ΑΥΚ.)* Deerat in edd. *Pag. 43. l. 4. Ἡμέτερα*) Ita recte *I. S. & L. Ὑμέτερα* male *Ald. Fl. H. P. F.* *l. 7. Ὡς*) Sic *I.* Abest in ceteris edd. & *M.* *l. 13. Μὴ δὲ*) Ita disiunctim *I. H. Fl. & M. Reliquae fere μὴ δέ.* *l. 17. Τὸ τοιοῦτον*) Sic *I. Fl. H. P. &c. Pag. 45. l. 8. Οὐ γὰρ*) *ὅτι οὐ γὰρ W.* Abest *ἔτι* ab edd. *ead. Λεύσσουσι*) *λεύσσουσι* apud Homer. legitur; sed nihil mutant edd. Luciani. *l. 10. Δοκεῖ*) Sic *L. & marg. A. i W. Δοκῇ* edd. *l. 14. Συνεσχεθεῖσαν*) Ita habere *I. H. Fl. S. & M.* notat Solanus. *l. 15. Παρὰ*) *περὶ Ex. Fl. Παρὰ Cod. P.* cum edd. *Pag. 46. l. 2. Μὴ δὲ*) Sic *I. H. Fl. & M. Mndē* ceterae edd. *l. 12. Τὸ τοιοῦτον*) Sic edd. constanter legere notat Solanus. *l. 16. col. 1. Καὶ*) Haec coniunct. in edit. omisam supplevit Solanus. *ead. col. 2. Αἰτιάται*) Ex *M.* supplevit illa decem verba ab *αἰτιάται* ad *ἀποφαίνονται*, reliquaque vitiosa restituit Solanus. *l. 17. col. 1. Προυσιῶτες*) Sic *C. & M.* In *V. Προυσιῶς* erat. *Solan. ibid. l. 18. Ἐπανόμασαν*) *ἀνόμασαν* edit. Clerici, quam correxit Solanus. *ead. col. 2. Αὐτὰ*) *αὐτῆς* prave edit. Cler. Emendata ex *M.* *l. 20. col. 2. Προμυθουμένην*) *προμυθουμένην* editio eadem; emendata ab eodem. *l. 21. col. 1. Ἐξορκοῖ*) *ἔξορκοι* prave edit. Cler. Sed correxit Solanus. *Pag. 47. l. 4. Δέ*) *γε W.* *Pag. 48. l. 5. Ὡς*) Ex *Cod. W.* Male enim abest *ὅς* ab omnibus edd. *ὅτι* coniecerat Ienſi ex *B. 2. ead. Γένοντο*) Sic *A. 1. H. Fl. P. B. 2. S. & M. Τένοτο I. & P. l. 6. Λέγουσιν*) Ita edd. optimae & *M. Λέγουσι* male *Fl. l. 8. Πάμπολυ αὐτῶν διαφέρ.*) Ita *Codd. W. & L. Πάνω διαφέροντα αὐτῶν* edd. *Pag. 49. l. 6. Ὅπως ἀδελφον εἰ οὕτως ἔχει*) Sic edd. & *M. l. 8. Ὑμᾶς*) Sic *W. L. & B. 2. Reliqq. edd. male ἡμᾶς. l. 10. Ἐπικούραιοι*) Ita constanter edd. *Ἐπικούριοι W.* semper. *l. 11. Ὑμεῖς*) Recte sic *H. Fl. P. & M. Ἡμεῖς* male *I. l. 15. Αὐτὰ*) Nil variant edd. *Αὐτοῖς Marc. Αὐτὰ W. l. 16. Ἐνθά δὴ πρ. μ. 9. δ.)* Edd. hic cum *Cod. M.* conspirare notat Solanus. *Pag. 50. l. 2. Στωϊκῶν*) *Στωϊκῶν ἐστι μόνον W. Στωϊκῶν ἐστι μόνον I.*

Στωϊκῶν ἐστὶ μόνων *H. Fl. A. 1. P. B. 2. & S. l. 9. Τοιοῦτον*) Sic *I. H. Fl. P. &c. & M. l. 11. Ἀσκληπιεῖον*) Sic edd. omnes & *M. Sed Ἀσκληπιεῖον M. Reg. 3011. Pag. 51. l. 4. Πρόδῃλον*) Πρόδῃλον γὰρ *W. Sed abest alterum hoc γὰρ ab edd. l. 13. Ei*) Abest *ei* in *P. Adest* in edd. *Pag. 53. l. 6. Αὐτὸ*) Ita habent *I. H. Fl. &c. & M. Αὐτὸ male P. S. & G. l. 7. Ἀποδυσσομένων*) Ita dedi ex Codd. *G. W. P. & L. Ἀποδυσσομένων* edd. omnes male. *Pag. 54. l. 7. Παρὰ*) Sic *W. Περί* edd. *l. 10. Ἡλείου*) *Ἡλείου l. Pag. 55. l. 3. Τὰ πάλαι*) Sic edd. & *M. l. 5. Ἀργυρᾶ*) Edd. vulgo male ἀργυρά. *l. 10. Γράμμα*) γράφουσι male *W. Nihil a vulgata abeunt edd. l. 14. Ἀνέχει* ἀντέχει edd. omnes prave. Sed ἀνέχει Codices quinque, *A. G. W. P. L. Pag. 56. l. 5. Γὰρ*) Abest haec particula a *W. l. 6. Οἶον*) ὅλον *Fl. & W. Ceterae edd. & P. vulgatam tuentur. l. 7. Γράμμα τι*) γράμματι una voce *H. Γράμμα τί. Fl. Γράμμά τι S. & M. Γράμμα τι P. Sola Ald. recte γράμμα τι. l. 16. Ἐπισκοπήσον*) Sic edd. omnes. Ἐπισκοπεῖς Codd. *A. G. P. Ἐπισκοπῆς W. Pag. 57. l. 11. Ἐπὶ πάντων*) Ita habere edd. & *M. notar Solanus. Pag. 59. l. 1. Μέντοι*) Sic edd. & *M. Sola B. 2. μὲν τι, male. l. 7. Ἐξελόντες*) Ita bene edd. Ἐξελόντες male *W. l. 9. Μὲν γὰρ*) γὰρ abest in *M. Comparet* in edd. omnibus. *l. 10. Γράφομεν*) Sic *B. 2. & M. Ceterae edd. γράφομεν. Pag. 60. l. 7. Δύο ἀνθρώπους*) δύο insertum ex *Cod. Pell. quod aberat ab edd. l. 9. Τὸ ἐπίσημον*) τοῦ ἐπίσημον *W. quod magis Atticum. At nil mutant edd. Pag. 61. l. 2. Περιθεωροῦντες*) Sic *I. Fl. P. H. &c. Παραθεωροῦντες W. l. 6. Πασῶν*) *W. recte. Πάντων* edd. *ead. Αὐτῶν*) Sic *I. H. Fl. B. 2. P. A. 1. & Cod. M. Αὐτῶ male S. & hanc secuta A. l. 14. Αὐτὸ*) Ita edd. Αὐτοῦ *L. bene. l. 15. Οὐδὲν ἡμῖν πλ. πεπρ. ἦγ.*) Ita, ut dedi, habent *I. Fl. H. P. S. & Cod. M. Pag. 62. l. 8. Ὅδῳ*) Ita edd. Ὅδῳ *W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem. Pag. 63. l. 11. Ἐξιέναι*) Ita marg. *A. 1 W. Vulg. ἐξεῖναι. Pag. 64. l. 10. Μὴ*) Sic *L. Μοι* vulgo edd. *l. 11. Πέντε ἔτη*) Sic *W. Πέντε* abest ab edd. *l. 14. ΑΥΚ.*) Deest haec persona in edd. Restituta ex *I. & P. l. 16. Νῆφε*) ἦφε ridicule edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta. *Pag. 65. l. 1. EPM.*) ΑΥΚ. male habebant *M. & edd. omnes; recte EPM. I. & L. ex quibus etiam deinceps ter eadem restitutae. Pag. 66. l. 4. Ἀφαιρούμεν*) ἀφαιρώμεν marg. *A. 1 W. bene. ead. Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν*) Ita Codd. *A. G. P. L. & marg. A. 1 W. Πεντεκαίδεκα* edd. & *M. l. 5. Ὅλον*) Ἀν ὅλος; *Pell. Pag. 68. l. 4. Ἡ τις*) εἰ τις *W. male, ait Solanus. l. 17. Παρουδοιμαῖται*) παρουδοιμαί pra-

ve edit. saepe notata, etsi & sic Cod. V. Sed recte C. *εἰς* δὲ *εἰς* ὑπερφαινεται) Pro *εἰς* editum legebatur ὑπέρ. Et pro ὑπερφαινεται, erat υποφαινεται. Emendaverat vero sic, ut dedidi, Solanus, non addens unde; sed cum id frequentissime addat, non dubito, quin & hoc ex Mf. hauserit. *Reiz.* Pag. 69. l. 14. Αὐτοῦς) Sic recte P. Ceterae pleraeque male αὐτοῦς. Pag. 70. l. 1. Γὰρ) Abest haec particula in S. Adest in W. Item in edd. I. P. H. Fl. l. 2. Ἐκάστη) ἐκάστην male Cod. P. Vulgatam servant edd. optimae omnes. l. 3. Καί) Sic recte edd. Fl. H. I. P. & M. Ἐπ' male B. 2. l. 4. Διαίρεσιν) Sic edd. & M. l. 15. Πειραμαμένους) πειραμαίνους ridicule l. l. 17. col. 2. Τὸ τὸν prave edit. Cler. Pag. 71. l. 2. Δέση) Sic I. P. Fl. H. & M. l. 3. Αὐτῶν) αὐτῶ S. & A. male. l. 4. Ἡμετέρῃ) ἢ delet Gronov. Adest in edd. I. Fl. H. P. & c. l. 6. Δέ) δὴ Pell. ironice. Pag. 72. l. 7. Ἀναλελογίσται) ἀναλελογησθαι Ex. Fl. At recte vulgat. tuentur I. P. H. & Cod. P. Ἀναλογισθῆναι marg. A. I. W. Pag. 73. l. 5. Οὕτω) οὕτως Fl. & L. Οὕτως M. Edd. οὕτω servant. l. 6. Ἰδὼν) εἰδώς P. Sed nihil mutant edd. l. 8. Ἐσχεῖ) Sic habere I. H. Fl. notat Solanus. Sed & reliquae sic recte habent. l. 12. col. 2. Καί) Hoc deficiens καὶ supplevit Solanus. *ibid.* l. 13. Τοῦ καθόλου λεγομένου) Pro his & quae sequuntur, usque ad ὑφισταμένη, in V. & M. legebatur sic: Τὸ καθόλου ὑφίστασθαι ἐπὶ μηδέ τις φύσις. Ex Solani annotatis. Sed pro καθόλου M. habet κατὰ ἔλου. *Reiz.* l. 14. col. 1. Χρησίμῃ) χρησίμως perperam legitur in editis: emendavit Solanus. l. 15. col. 2. Ὑμῶν) Lege ἡμῶν, quamvis in M. etiam ὑμῶν sit. *Solan.* *ibid.* l. 16. Τῶν) Aberat in edit. Sed addidit Solanus. l. 18. col. 1. Ὅ τέσσαρα) Illud ὁ omissum fuerat in ed. Cler. pro τέσσαρα autem lege ἕξ. Quamquam haec omnia perturbatiora sunt, quae de numeris affert, ut & reliqua absurda & inepta. *Solan.* l. 19. col. 2. Τῷ φιδίῃ) τῶν φιδίῃ erat in edit. & Cod. M. Sed τῷ legendum quis non videt? *ibid.* l. 23. Ἀναίρησις) ἀναίρησις M. l. 28. col. 1. Τὸ καθόλου) Ita pro vulgato τὸν καθόλου, iterum τὸ κατὰ μέρος pro τὸν, quod in edit. erat, exhibeo, iubente Solano. l. 29. col. 2. Ὅντι) Legendum coniciio ὀνόματι. *Reiz.* Pag. 74. l. 3. Ὁ παῖ) ὁ πταῖ margo H. & Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. P. *ead.* λέγων) γέλων P. Nihil mutant edd. l. 7. Ἰδοῖς) Sic Fl. H. I. P. S. & M. Pag. 75. l. 7. Καί) Sic edd. & M. Καὶ B. 2. l. 10. Ἐκάστοις) ἐκάστης W. Nihil mutant edd. l. 14. Καταθύς) Sic B. 2. & M. Reliquae edd. male καταθύεις. In B. 2. tantum deest iota subscriptum. Καταθύειν Vorst. l. 15. Παρακαλῆς)

Sic M. (a recent. manu) & P. Παρακαλεῖν edd. l. 16. Γραμματεία) γραμματία Fl. & mox etiam γραμματίαν. Sed vulgatae nostrae suffragantur l. P. H. &c. Item Codd. M. P. Pag. 77. l. 13. Εἰ) Ex Cod. W. inferui; nam deest in omnibus edd. Pag. 78. l. 1. Αὐθομολογούμενον) Sic edd. constanter. Anon. male ἀνομολ. dare notat Solanus. l. 5. Ἄρα) εἰ μὴ ἄρα legendum notat Solanus. ead. Κατὰ) καὶ B. 2. male. Κατὰ servant reliqq. & M. l. 13. Ἀντίπα) ἀντίπαον W. & Fl. Vulgatam tuentur reliquae. l. 15. Ταῦτα) Ut Iensius correxerat, sic est in L. Ταῦτα habebant edd. omnes & M. male. l. 17. Εἰκός ἐτι) Edd. & M. Εἰκοσὶν ἐτι melius Solan. Pag. 79. l. 5. Ἀεῖ) Deest in M. l. 7. Ὅστε, ὃ ἐταίρε &c.) Vorst. emend. ὥστε μὴ δὲν ὃ . . . καὶ ἄλλως . . . At in vulgatam conspirant edd. & M. l. 12. Διψῆ) Sic l. Fl. H. P. S. Sola vero P. iota subscriptum addit. l. 13. Σπάσαιο) σπάσαις W. & Fl. Cum vulgata faciunt reliqq. Pag. 80. l. 1. Σύγ') Ita Cod. L. edd. l. P. & S. Σύγ' male Ald. H. Fl. l. 3. Τῶδε) Sic edd. optimae & M. Τῶ γε P. l. 5. Ὑπεράνω) ὑπὲρ ἀνω edd. l. 7. Εἰ δὴ — ἀφελών) Nihil in toto hoc versu variare edd. nec M. notat Solanus. l. 14. Ὦν) δν Vorst. Sed nihil mutant l. Fl. H. P. &c. Pag. 81. l. 4. Ὡς καὶ αὐτὸς) Ira edd. Sed abest ὥς in P. l. 9. Οὐδὲν ἐλάττων) οὐδὲν τι ἐλάττων W. & P. Nihil vero mutant edd. priscae. h. 14. Εἰπεῖν) Ita M. B. 2. Fl. P. &c. Ἐπὶν H. & l. male. l. 18. col. 1. Μὲν) μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis, delevit γὰρ Solanus. Credo ex Collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μὲν γὰρ interdum coniunguntur. vid. textum cap. 43 huius Dial. & cap. 17 de Merc. cond. Reitz. ead. Ἐξαντλούμεν) ἐξαντλούμεν perperam edit Clerici: ibid. l. 19. Ἐπιρρέει) ἐπιρρέει erat in edito; ἐπιρρέει inde fecerat Solanus. Ego in ἐπιρρέει mutavi, quia id voluisse Solanum suspicor; alioqui nihil ab edito recessissem. Reitz. Pag. 82. l. 1. Κονίω) Κονίω ἢ ἀκονίω (sed posterius a recentiore manu depravatum est) W. l. 2. Ἀποκτείνω) Sic l. P. H. &c. Ἀποκτείνω Fl. Ἀποκτείνω M. l. 5. Ἀποθάνω) Ita l. Fl. H. P. & M. &c. Pag. 83. l. 3. Ἐαυτοῦ) Sic l. Fl. H. P. &c. & M. l. 12. Αὐτὸν) Nihil mutant edd. Αὐτὸς Marcil. M. in litura v; Sic notat Solanus. Pag. 84. l. 3. Τὸ) Sic l. H. S. Tὰ P. l. 5. Ἐνδεῖν) ἐνδεῖς Fl. At vulgatae servant ceterae, nem Codd. M. P. l. 15. Ποιοῦντα) Sic etiam l. Fl. & H. habere notat Solan. Pag. 85. l. 2. Ἐλωμένω) Ita recte Fl. P. H. B. 2. & M. Ἐλωμένω l. l. 4. Πάντα) Ex M. & L. dedimus. Πάντων edd. male. l. 5. Ἐπιδεῖν) ἐπιδεῖν discretim sola Ald. male. l. 6. Γὰρ) Sic l. P. M. & marg.

A. 1 W. Καὶ edd. omnes male. *l. 15.* Ψάμμωφ) Ψάμμων *P.* Vulgatam servant ceteri, & edd. *Pag. 86. l. 2.* Γάρ με) με γάρ. *M. l. 3.* Διεκδύναι) Sic bene *Fl. P. H. B. 2.* Διεδύναι *l. male.* Διαδύναι legendum adscripserat *Iuninae* Solanus, frustra, ut postea ipse vidit. *Pag. 87. l. 1.* Ὁ δὲ πέντε) Haec addita ex *M.* Defunt in omnibus edd. *l. 3.* Ἡ γὰρ) ἢ *P.* At vulgatam lectionem tuentur merito edd. *Pag. 88. l. 1. Δ'. δῖμαι) δέ μοι* male *W.* nihil mutant *l. Fl. H. P. l. 19.* Τοῦτο) ΔΤΚ. τῶτο *M.* & edd. praeter *l.* quae sola recte omittit person. ΔΤΚ. ead. Ἐξ ὧν) Deest ἐξ in *S. l. Fl. H. & M.* Adest in *P. & B. 12. l. 16. col. 1.* ὦν) Lege ὧν. Num autem illud ὧν error Codicis, an Solani sit, nescio. *Reitz. Pag. 89. l. 7.* Γίγνεσθαι) Sic recte *l.* Ceterae, & *M. γίνεσθαι. Solan. l. 10.* Πάλαι) Sic edd. & *M.* habere, notat Solanus. Nescio quare. *l. 11.* ΔΤΚ.) Deest in edd. Adest in *l. W. & P. l. 13.* ΕΡΜ.) Deest in edd. Adest in *M. i. e.* designatur solitis punctis. *l. 14.* ΔΤΚ.) Deest in edd. *Pag. 90. l. 16.* ὦν) οὐ *P.* Vulgatam servant edd. priscæ. *Pag. 91. l. 5.* Καὶ ὑπάρχ.) καὶ deest in *W.* Adest in *l. Fl. H. P. & c. l. 9.* Ηἰς) ἄγει *P. l. 10.* Κωλύσαι) κωλύει *W. l. 11. Θαλλῶ)* Sic *Fl. H. P. Θαλλῶ l. l. 13.* ὅτι) ὅτω *W.* Nihil mutant *Fl. l. H. P. l. 17. col. 2.* Τῶ) Pro τῶ, quod in *Cod. Voss.* erat, δ iubet legere Solanus. frustra, ut attente perlegere dignanti patebit. *Reitz. ibid. l. 19.* Ὑπάρχων) Sic recte correxit Solanus pro ὑπάρχων, quod in *Cler. ed.* erat. *Reitz. ibid. l. 20.* Πεφύκεις) Et hoc recte mutavit idem; nam prave in ed. eadem legebatur πεφύκετι. *Reitz. Pag. 92. l. 15.* Οἶδα) Sic recte *Fl. P. B. 2. S. A. & M.* Εἶδα *Ald. H. Fr. l. Pag. 93. l. 4.* Παροιμιαζ.) προοίμιαζ. *Ex. Fl.* At vulgatam tuentur *l. P. H. & Cod. P. l. 6.* Γάρ) γάρ τι *l. P. H. Fl. B. 2. S.* At ignorat illud τι *Cod. M.* & sic *Vorst.* voluit, quare id delevimus. *Pag. 94. l. 4.* Αὐτῶν) Sic edd. *Vorst. αὐτῶ. l. 6.* Τοῖς) τοῖς edd. *l. P. H. Fl. τοῖς S. & Codd. P. L. l. 7.* Ὅμοις) *Ex W.* Deest in edd. *l. 12.* Εἰργάσω) Sic recte *Codd. L. & W.* Ἐργάσω edd. omnes male. Vestigia verae lect. retinuit *B. 2.* εἰργάσω exhibens. *Pag. 95. l. 2.* Ἡ τίς) εἰ τίς *W. & Fl.* Nihil mutant ceterae. *l. 16.* Κενὴν μακαρίαν) κενὴν καὶ μακαρίαν male *W.* Sed recte abest καὶ ab edd. *l. Fl. H. P. & c. l. 18. col. 2.* Τὰ) Deerat in *V.* inseruit ex *M.* Solanus. *Pag. 96. l. 15. col. 2.* Καὶ) κατὰ erat in edito, sed mutavit Solanus. ead. Εὐήμερον) Sic etiam est in *C. Solan. l. 18. col. 1.* Μὴδὲν ἔστις) μὴδ' ἕως *M.* Non agnoscit *Bourd. Solan. Pag. 97. l. 14.* Εἶναι) Sic edd. & *M.* Οἶμαι *L. Ἐκείνην Pell. & Marc. Καὶ Solanus. Pag. 98. l. 12.*

Ἐξήταζεν) Ita bene *I. Fl. H. P. & W.* Ἐξήταξεν male *S. l. 14. Αὐτῶν* Sic *I. H. P. P. & M.* Deest in *Fl. l. 15. Εὐθύς*) αὐτὴν marg. *A. 1 W. l. 16. Εἰσιτητέον* Ita *Fl. l. P. S. &c.* Pag. 99. *l. 9. Ταῖς* Ex *W.* Abest ab edd. Pag. 100. *l. 6. Εἰ πη*) Sic edd. & *P. Fī τι W. & Ex. Fl. cad. Αὐτῶ*) Ita habet Cod. *M. & edd. Ald. Fl. l. H. B. 2. Αὐτῶν P. S. A. l. 7. Λέγοι*) Sic *M. Λέγει* edd. *l. 10. Ὅτου* Ita sola *I.* Ceterae ad unam omnes cum *M. ὅτε*. Sed *P. Cod. ὅτι*. Pag. 101. *l. 5. Ἰδεῖν*) ἰδὲ male *P.* Vulgata tuentur priscae edd. *l. 13. Ἐχουσι* Sic *I. H. P.* Ἐχουσι *Fl. M. & Coll. Pag. 102. l. 5. Πειρωμένους*) Nihil hic mutare *I. Fl. P.* notat Solanus. Non invenit ergo variationem. At marg. *A. 1. πειρωμένοις* habet. *l. 8. Μόνω*) Deest in *Fl.* Adest in reliqq. item in *M.* ac *P. l. 9. Ἡ οὐδὲν*) οἱ οὐδὲν *W.* Nihil a vulgata abeunt *I. Fl. H. P. cad. Εἰδότες* Ex *P. L. & Angl. Ἰδόντες* edd. Pag. 103. *l. 4. Ἡρίκα*) Sic edd. *I. Fl. H. P. Ἡλίκα Gr. l. 5. Πάντα*) πάντας *W.* male. *l. 6. Εἰδεῖς*) Sic edd. *Εἰδοὶς W. l. 7. Καὶ* ἐς *W. cad. Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ*) ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον *P. A.* Sed vulgat. servant *I. Fl. P. l. 8. Ὑφ*) Sic recte *Fl. S. A. & M. Ἐφ' I. H. P. Fr. B. 2. & Ald.* male; vid. nott. Pag. 104. *l. 6. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ ἔστι*) ἔξω τῆς ἐδοῦ ἑσμένη edd. Sed ἔστι Codd. *M. & L. l. 10. Πλησίον*) πλέον *P.* sola, male. *l. 15. Ἡ εἰ B. 2.* Nil mutat *I. H. Fl. P. & M.* Pag. 105. *l. 8. Τῇ σαρῶ*) Sic *I. Fl. H. P. &c.* Τῇ *M.* Sed supra scriptum est τῇ. *l. 9. Προγυμνάσεις* προγυμνάξης *M. cad. Σεαυτὸν*) Sic edd. priscae. Ἐαυτὸν *W.* Pag. 106. *l. 9. Ἀφικτα*) ἀφικτα edd. omnes male. Ἀφικτα recte *M. Mf. B. & Angl. Pag. 107. l. 2. Πτίττοι — πτίττων*) Ex Schol. Πλήττοι & πλήττων edd. omnes Πτήττοι & πτήττων *M.* unde vestigia verae lect. tamen apparent. *l. 9. Δοκεῖ*) δοκῇ *W.* Nil mutant edd. antiquae. *l. 10. Τίσι γε;*) Sic *M. & edd. Τίσι γε Fl. Τίσι γὰς; Graev. l. 18. col. 2. Πλέον*) Sequebatur ἐπικληρωμένον, quod merito delevit Solanus, quia ex paulo post sequenti Scholio huc irrepserat, neque agnoscere *C.* annotat idem. *l. 19. col. 1. Ὀλλός*) ἄλλός prave editum fuerat, quod correxit Solanus. *ibid. l. 20. Κοινῶς*) Exc. *G.* idem habent. *Solan. cad. col. 2. Τοῦ*) Inferuit articulum Solanus, qui in edito aberat; nec dubito, quin ex Cod. *V. Reitz. cad. Ὁ περὶ τῆς ἀρχῆς*) Exc. *G. & V. ὅπερ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ* (leg. ἄρτου). *Solan. ibid. l. 22. Τῆς ἀρχῆς*) Exc. *G. & V. τοῦ αὐτοῦ* (leg. ἄρτου). Cur a scriptura codicis *V.* tantopere recesserit Clericus saltem monere debuerat, & unde haec defumserit, quae reiectis aliis obtrudit. *Solan. Pag. 108. l. 1. Ἐκπρόθεσμον*) ἐκπρόθετον *W.* Sed in marg. notata est vulgata lectio.

l. 3. 'Επὶ ταῦτα) Sic Ald. *H. S. P.* & *M.* 'Επιτ. Fl. 'Επὶ ταῦτα *I. & L.* *l. 5. Καὶ*) Omissum in *I.* habent Fl. *H. P. B. 2.* & *M.* In *Iunt.* ἀνθρώπος per compendium scriptum sic: ἀνός. *ead.* 'Υμῖν) ἡμέτερα *Ex. Fl.* Sed cum vulgata facit *P.* *l. 12. συναρπάσας*) Nihil hic variationis notat Solanus. Sed cum *P.* haberet συναρπάσας, id ex *I.* correxi. *l. 13. 'Εφυγεν*) ἐφυγον habebant edd. & *W.* 'Εφυγεν sola *S.* recte. *Pag. 109. l. 1. Τὸν κάδον*) τὸν κάδην vitiose omnes, praeter *I. & Fl. & W.* qui κάδον quoque exhibet. *Marg. A. 1 W.* sic quoque corrigit. *ead.* 'Εχοι) *Ex S. & A.* vid. nott. *l. 8. 'Αποδόσειν*) Sic recte *I. P. & C. & M.* 'Αποδοσειν male Fl. *ead.* 'Αποκρίνεται) Ita bene *B. 2. Fl. H. P. & M.* 'Αποκρίνεται male *I. l. 19. col. 1. Σαλίων*) *Exc. G. σολίων.* Non agnoscunt *C.* posteriorem hanc Scholii partem, *Solan.* *Pag. 110. l. 3. Κωλύσει*) κωλύει *Ex. Fl.* Sed pro vulgata stant *I. H. P. & P.* *l. 15. 'Ων*) ὧν male *W.* 'Ων Fl. *I. H. P.* *Pag. 112. l. 2. Δά*) δαὶ *W.* Nihil mutant vulgatam Fl. *I. H. P. Ald. 1. l. 3. Μου*) με *W.* solus. *l. 4. 'Ανάλωκα*) Sic recte edd. & *M.* 'Ανήλωκα *B. 2. l. 11. Κυματώγη*) Ita Codd. *G. L. M. P. & marg. A. 1 W.* Κυματώδη male edd. omnes, *Pag. 113. l. 3. Μεταμβήση*) Sic dedi ex *W. & L.* Edd. enim male μεταβήση. *l. 8. 'Η*) καὶ male *P.* Nihil in vulg. mutant edd. *l. 9. 'Ηρησο*) Edd. ἤρησο *B. 2.* ἤρησο cum puncto subscripto. *Pag. 114. l. 6. 'Εννοῦσαιμι*) νοῦσαιμι *W.* ἐνοῦσ. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus. *l. 7. Παραφερόμενον*) περιφερόμενον edd. Sed prius habent *L. & marg. A. 1 W. l. 11. Δοκῶ*) δῶκῶ *I.* sola male. *l. 13. 'Αξον*) ἄξιν Fl. & *M.* 'Αξον ceterae & Cod. *P. l. 14. col. 2. Οὐκ ἐπ' αὐτῆς*) ἐπ' αὐτοῖς edit. Clerici, quam correxit Solanus. *l. 16. col. 1. Γὰρ*) Aberat in ed. Inferuit Solanus. *ibid. l. 17. 'Η τόλμα*) ἡ τολμὰς *C.* Sed excidisse alia quaedam vox videtur. *Solan. l. 18. col. 2. 'Ο φοβούμενος*) Mi- re fane haec corrupta. Ego malim αὐ φοβ. Ex κατασταλάν. *Solan. ibid. l. 20. Στολδν*) σταλάν, εἶναι *C.*

IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

Pag. 116. l. 6. 'Ιονία) 'Ιονία male *H. & B. 2.* Ceterae recte 'Ιονία. *l. 9. Γνώριμος*) Deerat in edd. Aderat in *L. & I.* Item in *marg. A. 1 W.* *Pag. 117. l. 6. 'Αγείρων καὶ συλλέγων*) Graev. ἀγείρειν καὶ συλλέγειν. At nihil mutant *I. Ald. Fl. F. H. B. 2. P. S. A. l. 12. 'Οπισδόδομον*) *I.* dubie an ἐπισδόδομον. Ceterae recte ἐπισδ. *Pag. 118. l. 3. 'Εκ*) Gr. ἀπό. Nihil mutant edd.

sed ἐκ τῶν habent pro τῶν ἐκ. *l.* 10. Τῶ ἐνδς) ἀφ' ἐνδς male *Fl.* *Pag.* 119. *l.* 8. ἤρετο) Sic *I. Fl. B. 2. H. S.* *Pag.* 120. *l.* 17. col. 1. Ἡ) Vocem ἦ, quae deerat, supplevi. *Solan. Pag.* 121. *l.* 13. Νίκας) Deest in edd. omnibus. Neque *Cod.* memoratur, qui habeat. *Pag.* 122. *l.* 9. Ὁ, τι) ὅτι edd. Sed correxi ex coniectura. *l.* 14. Δι) Abest a *Fl.* Adest in *I. H. P.* &c. *Pag.* 123. *l.* 1. Ὅσον οὐ μικρὸν ἢ δὴ) ὥς οὐ μ. δέξς *Pell.* Sed vulg. servant *I. Fl. P.* Vid. *Dial.* seq. c. 3. *l.* 3. Παραθεωρήτε) π... εἶτε *Th. M. Παραθεωρήτε B. 2.* cum iota subscripto. Ceterae vulgatum tumentur. *l.* 5. Ἐπ' ἐμαυτοῦ) Sic *L.* Ἐφ' αὐτοῦ *I. Fl. H.* Ἐφ' αὐτοῦ male *P. S. A.* Ἐπ' αὐτοῦ nota *Gronov.* *l.* 9. Συγκρίνετε) συγκρίνατε edit. *Cler.* Συγκρίνατε *V. Exc. & Coll.* Εἰς συγκρίνατε, ἐξετάζατε, legendum censeo. *Solan.*

IN ZEUXIN AUT ANTIOCHUM.

Pag. 125. *l.* 8. Βαδίζοι) Sic *I. Fl. H. P.* Βαδίζει *B. 2. l.* 15. Αὐτὸ τοῦτο) αὐτῷ πούτῳ *Fl.* Sed vulgatam exhibent *I. H. P.* & *Cod. P.* *Pag.* 126. *l.* 3. Νέμειν) Sic recte edd. οἶτο. *Sola I.* male νέμειν. *Pag.* 127. *l.* 3. Αὐτὸς) Sic habere *I. H. Fl.* notat *Solanus.* Quid tum? Habent sic & aliae. *Pag.* 128. *l.* 5. ὦν) Sic edd. plurimae, & *P. Cod.* Sed ὦ *Fl.* sola. *ead.* Καμπύλος) καμπύλος credo fuisse in *L.* Sed ex aliis edd. correxerat *Solanus.* *l.* 6. Ἐπανίσταται) ἐμπανίστ. *P.* male. *l.* 7. Οἶν εἰσιν) οἶ—έν εἰσιν *I. Fl.* Sed saepe hae eiusmodi voces sic dividunt, quod ubique annotare non est operae; nam mox iterum sic occurrit. *l.* 11. Σκοπῆς) Nihil variare edd. optimas hic notat *Solanus.* *l.* 13. Ὀλος) Sic edd. οἶτο. *Sola I.* ὄλος. *l.* 15. Ἀνέχων) ἀνέχον *L.* *ead.* Δαδίζαίτο) δαδίζαίτο *Vorff.* Nihil mutant edd. *Pag.* 129. *l.* 6. Μέρων) μέρων *Sola I.* Ceterae μέτρον, male. Μέρων *Mf. Gr. P. & L.* *l.* 13. Αὐτοῦ) Sic edd. *I. Fl. P. H. &c.* Αὐτῷ *P. L. & marg. A. W.* *l.* 15. Τῇ) Abest a *Fl.* Adest in *I. H. P.* *l.* 16. Θετταλαί) Nil mutare *Fl.* notat *Solanus.* Quare? quia a *S.* minuscula inchoabatur. Sed hoc sexcenties fieri in edd. priscais sciebat, in nonnullis semper. *Pag.* 130. *l.* 7. Τῶν νεογνῶν) Sic *Codd. P. & L.* Τὸ νεογνὸν edd. *ead.* Ἐκ τῶν νηπίων) ἐκ τῶ νηπίῳ *Gronovius.* Sed nihil mutant edd. *Pag.* 131. *l.* 1. Ἠγρομήσαν) Sic habere *I. H. Fl. B. 2.* notat *Solanus.* Sed & habent ita aliae. *l.* 7. Τῶν δ') ἰσως τοῦ *L.* *ead.* Ἐφ' ὅτῳ, εἰ) ἐφ' ὅτῳ δὲ, εἰ καλῶς *Graev.* Sed nihil mutant edd. *Pag.* 132. *l.* 3. Δυσμυρία) δυσμυρία male *I. H. B. 2. Fl. P.* Sed correxit *S.* Alioqui vel nulla ed. praeceunte corrigenda

dum fuisset. *l. 4.* Ἐκπιδέσσεσθαι) ἐπιβέσσεσθαι P. & A. Codd. At vulgat. servat Cod. Fl. Et Mi. B. Item ed. Fl. *l. H. P. &c. l. 7.* Αὐτῶ) Sic P. Cod. Αὐτῶν edd. *l. H. B. 2.* Fl. P. &c. *ead.* Δι' ὀλίγου) Ita recte P. & marg. *A. i W.* Δι' ὀλίγον edd. *l. 10.* Γυμνῆτες) Nihil variare edd. annotat Solanus. *Pag. 133. l. 1.* Κατακρύψαντας) κατακρύψαντα P. *l. 7.* Ἐκάστρα) ἐκατέροις P. *l. 15.* Τετρηγύτων) Delrio τραχυτήτων. Sed nihil mutant edd. *l. Fl. H. P. &c. l. 18.* Τετρηγύτων) Edit. male τετρεγύτων. *Pag. 134. l. 1.* Πρίν ἢ) Sic habere *l. Fl. H. & B. 2.* notat Solanus. *l. 9.* Ἐς) Sola S. omisit ἔς. *l. 11.* Ἀποβάλλοντες) Sic dedi ex Fl. & B. 2. Ἀποβάλλοντες P. Ἀποβαλλόντες male *l. H. Ald. Fr. S. l. 13.* Κατεβάλλοντο) κατελαμβάνοντο Mi. B. Nihil mutant edd. *l. 17. col. 1.* Ἀνεκνυμβαλίζον) ἀνεκνυμβάλιζον edit. Cler. quam mutavit Solanus. *Pag. 135. l. 4.* Ὀλίγοι) ὀλίγου sola marg. *A. i W.* *l. 5.* Ἐπαιώνιζον) Sic *l. P. S. H. Fl.* Ἐπαιάνιζον Scholiaft. & P. *l. 9.* Ἐγένετο) Ald. ἐγένεσο. Sed marg. eius ἐγένετο, quod iam habebant recte cert. edd. *l. 16.* Ἄλλως) Nihil hic abire a vulgata, *l. Fl. H. S.* notat Solanus. *ead.* Ἐπεποιθεῖν) ἐπεπόνησεν L. male.

I N H A R M O N I D E M.

Pag. 137. l. 8. Ὑποβάλλειν) Sic M. *l. S. H. Fl. P. &c. l. 13.* Ἐμμεράθηκα) καὶ μεράθηκα W. *Pag. 138. l. 8.* Ἐρίκησας) ἐκίχσας edd. & M. *ead.* Ὁμωνύμου) ὁμωνύμων σοι edd. omnes & M. Ὁμωνύμου σοῦ Marc. Ὁμωνύμου σοι Pell. *l. 11.* Τὰ ὄρνεα — πεπονηκα) Tredecim illa verba desunt in *l.* Adfunt in ceteris ad unam omnibus. Adfunt etiam in *W.* nisi quod hic Cod. pro τὰ ὄρνεα, habeat τὸ ὄρνεον. *Pag. 139. l. 13.* Τοῦθ') Sic edd. Τοῦτο W. *Pag. 140. l. 1.* Καὶ ἐπ') καὶ deest in edd. Adest in *W.* *l. 3.* Ἐπαινήσονται) Sic M. recte & edd. excepta *B. 2.* quae vitiose ἐπαιναῖσονται quod Vorst. tamen mutaverat in ἐπαινήσονται. Sed — ἐσθμαι in prosa usitatus. *l. 5.* Οὐς ἔπαντες ἴσασι, καὶ οὐς θαυμάζουσιν) Quattuor verba ab οὐς ad οὐς omisit Fl. quae adfunt in cett. *l. 13.* Ἰσθας) Sic dedi ex L. Eisd. edd. Quid M. habeat, nescio: abscessa enim haec sunt. *Solan. l. 14.* Δὴ) δεῖ L. Δὴ Fl. *l. P. &c. Pag. 141. l. 3.* Οὐκ) Deest haec particula in ed. Fl. Adest in cett. & in P. *l. 11.* Οὐτος) οὗτω edd. quas vidi, omnes. Sed οὗτος recte L. *l. 17.* Κανόνιον) κανόνιον C. *Pag. 142. l. 14.* Αὐτὸ) Sic recte L. Αὐτῶ male edd. Αὐτὸν Pell. *l. 15.* Ἀλλότριον) Ita edd. *l. Fl. H. P. &c.* nisi quod ἀλλότριαν *B. 2.* male. Ἀλλότρια Ienf. & Pell.

quod cur non admiserim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito, quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον servent. *Pag.* 143. *l.* 10. Ἐπὶ ὧν) Sic edd. omnes. Ἐπαίνων Angl. P. & L. item marg. A. & W.

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

Pag. 145. *l.* 1. ΣΚΥΘΗΣ) ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte edd. Σκυθῆς: conf. c. 7 pr. *l.* 2. Πρώτος) Sic B. 2. P. S. A. Πρῶτον Ald. Fl. Fr. H. Obliterata est vox in M. vitio temporis. *l.* 6. Ὡν) Sic recte edd. vet. *Ὡν male recentiores. *l.* 10. Ἀπέθανε) ἀπέθανεν W. Prius vero servant edd. *l.* 12. Ἰατρῶν) ἰατροῦ male. *Pag.* 146. *l.* 3. Παρὰ) Sic recte Fl. S. A. Item Codd. M. & L. Περὶ male I. H. &c. *l.* 9. Ἐπαυσε) ἡ ἐποίησε L. *l.* 14. Ἐδεύξεν) Pell. an ἔδοξεν ut ante? *l.* 15. Περὶ) Sic edd. & M. Sola I. male παρὰ. *Pag.* 147. *l.* 2. Εἰ) Ἐρᾶς priore scriptura haec superinducta est in M. quam etiam agnoscunt edd. ead. Ἐτι) Punctum post ἔτι est in W. Idem aderat in P. quare id servavi, etsi abesset a I. & Fl. quae male comma ante ἔτι colloca- rant. *l.* 3. Ἐγκέλευπτο) ἐνεκέλευπτο W. male. *Pag.* 148. *l.* 3. Παρὰ) Sic I. H. Fl. P. S. Ἐπὶ L. Ἐπὶ W. *l.* 6. Πλοίου) Sic edd. I. H. Fl. P. Πλοῖον W. *l.* 7. Ὅδὸς ἐμελλεν αὐτῶν) Inverso ordine W. ἐμ. αὐτ. ὁδ. *l.* 13. Τοῦ δοκιμασάτου) τῶν δοκιμασά- των Anglic. P. & L. At vulgatum tumentur edd. omnes & M. *l.* 15. Ἐπεξηγήσαντο) Sic edd. vet. & recenti: Ἐν χρῶ κεκαρ- μένον W. *Pag.* 149. *l.* 5. Εἰδότες) ἰδόντες W. Nihil mutant edd. *l.* 12. Διατρέβει) Sic W. Διατρέβει edd. *Pag.* 150. *l.* 1. Ἐθνεσι) Sic edd. Ἐθνεσιν W. *l.* 10. Ἀναστρέφοντα) Ita dedi ex W. & L. Ἀνέστρεφοντα enim edd. omnes. *l.* 13. Ἀπέλθης) ἀπέλθοις W. Nihil vulgatum mutant I. Fl. H. P. *l.* 17. Τὰ) Articuli in edit. omissum supplēvit Solanus. *Pag.* 151. *l.* 17. Δυσπρόσ- οδος) Nihil variare edd. notat Solanus; recte, nisi quod non- nullae dws πρόσδος seiungunt. Reitz. Rectius Mf. Reg. 2954 Δυσπρόσδον. *Pag.* 152. *l.* 1. Ἡμῶν) Sola Fl. hic male ὑμῶν. Sed ἡμῶν cum ceteris edd. M. *l.* 4. Περὶ τοὺς ξένους) πρὸς τὸν ξένιον W. & L. Sed nil mutant edd. *Pag.* 153. *l.* 15. Διατρέ- φη) Sic L. Item Vorf. ac Gr. In W. videntur fuisse διατρέφει. Sed alia manus διατρέφει fecit. Διατρέφει corrupte etiam edd. omnes. *Pag.* 154. *l.* 3. Καὶ τοῦτο) τούτω (solum, sive καὶ B. 2. Sed vulgatum tumentur I. Fl. H. P. & M. Καὶ τούτω L. *l.* 4. Ἐ- φίλουν) καὶ ἐφίλουν B. 2. Sed abest καὶ a reliquis & M. *l.* 5. Εἰ- ναι) Punctum post εἶναι est in W. quod abest ab edd. Comma

est in Fl. l. 8. Οὐδὲ) οὐδὲν l. male. l. 10. Ἐπαγάγω) Sic edd. l. Fl. H. P. &c. Ἀπάγω W. l. 13. Ἐπαγομένω) Sic recte l. H. Fl. Ἐπαγομένω male Ald. & P. Pag. 155. l. 15. Τῶν λόγων) Ita recte edd. Τὸν λόγον male L. ait Solan. ead. Ὑμῖν) Et sic recte edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῖν male Fl. Pag. 156. l. 3. Συγγραψάμενος) Sic edd. & M. Ἐπιγραψάμενος L. l. 9. Τοσούτους) Sic W. recte. Τοιούτους edd. l. 12. Δεκάδι) Sic edd. Δεκαδία W. l. 14. Οὗτοι ἐθέλωσ. ἐθ. γ. ο. τ. α.) Haec septem verba in edd. omissa, ex Cod. W. restituta. Pag. 157. l. 6. Ἀπάξεται) Sic edd. vet. & M. Ἀπάξεται male S. & A. l. 8. Οἰχῆσται) Sic edd. & W. Nisi quod in eo abest σε. l. 10. Ἀκούουσιν) αὐτοὺ ἀκούουσιν W. Sed verius abest pronomen ab edd. Fl. l. H. P. &c. l. 11. Παρέλθοι) παρέλθῃ W. Nihil vulgatam mutant l. Fl. H. P. Pag. 158. l. 1. Φίλον ποιήσαιντο) φιλοποιήσαντο W. l. 2. Ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα) ἐπισεῖσαι χρυστὴν χεῖρα W. l. 3. Δί) Δία Fl. & M. Ceterae edd. sic, ut dedimus. l. 4. Ἥδῃ) ἥδε S. & A. male. Ἥδῃ recte edd. vet. & W. l. 5. Ἐδοξαν) ἔδοξα edd. & M. l. 6. Φασὶν) φασὶν male Fl. Recte cert. l. 10. Θάλασσα) θάλαττα W.

IN QUOMODO HIST. SIT CONSCR.

Pag. 159. l. 3. Πυρέττειν) Ita Codd. quatuor Angl. P. W. L. Πυρεταίνειν edd. l. 7. Οὗτος) οὗτος P. Sed prius recte servant edd. l. 9. Παρακινεῖντο) παρακινεῖν W. Sed prius edd. servant. l. 12. Μέλει) Sic M. & edd. omnes. Μέλει P. L. & Angl. & margo A. 1 W. l. 15. col. 2. Πᾶσαι) Deerat in editis. Pag. 160. l. 8. Ἀναστάντας) Sic edd. & M. l. 14. Τοῦτο) οὗτω marg. A. 1 W. Pag. 161. l. 1. Ἀρμενία) Sic H. Fl. B. 2. P. Ἀρμενία l. l. 6. Ὀρμῇ) W. P. L. & Angl. & marg. A. 1 W. Πληγῇ edd. omnes. l. 17. Νεῖκος) In V. prave κείνος est, lege νεῖκος (vid. Diog. Laërt.) & sic C. Solan. Pag. 162. l. 1. Κρανείου) W. recte. Et marg. A. 1 W. Κρανίου edd. l. 7. Ὡς ἴστ.) ὥς deest in M. H. Fl. P. S. Ald. 1. B. 1. & 2. & Fr. Adeest in sola l. l. 8. Οὕτω) Sic edd. Οὕτως W. l. 10. Κυλίσαι) Sic edd. Κυλίσαι W. Reitz. Cum W. consentit Mf. Reg. 2956, & ita rescriptimus. l. 14. Πῶς) Ita P. L. & marg. A. 1 W. Ὅπως edd. l. 16. Τοῦτου) Sic W. Τουτοῦ M. Τοῦ edd. l. 17. col. 1. Κρανίου) Sic exhibeo, ut Scholiast. scripsit; sed Κρανείου scribendum, vid. nott. Reitz. Pag. 163. l. 1. Συγγραφεῖν) συγγραφεῖ W. & Mf. Gr. Vulgatam tuentur edd. l. 6. Παρακινέσεως οἱ πολλοὶ δὲ αἰνοῦνται) παρακινέσαι αἱ π. δεινὸν ὄντες W. ead. Οἰονταί σφι-

σιν) οὖν τε φασιν Coll. Οἶοντε σφίσιν male *H.* Ceterae ut edidimus. *l.* 12. Ἀλλὰ εἰ τι) ἀλλ' εἰ τι *M.* *l.* 14. Ἐς αἰ) Sic recte *L.* & marg. *A.* 1 *W.* Ὡς αἰ male edd. *M.* etiam, sed in litura, fuitque haud dubie ἐς αἰ. Pag. 164. *l.* 3. Μαρία, εἶγε ἐλπίς) Liturae sunt hic in *W.* & vulgata lectio reposita. *l.* 4. Μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσιν) μ... σωσιν ἢ ... ἴσασιν *W.* *l.* 7. Ἦν) ἦν *W.* Pag. 165. *l.* 1. Αἰρεῖσθαι) Sic *Fl. H. P.* & *Ald.* Αἰρεῖσθαι *l.* 11. Ἐν) τὰ ἐν marg. *A.* 1 *W.* sola. Non male. *l.* 12. Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνία) τὴν ἄλλην ἀτεχνίαν *Pell.* Pag. 166. *l.* 7. Ἐν διατρίβουσι) Marg. *A.* 1 *W.* Et *W.* Διατρίβουσι edd. *l.* 9. Καταρρίπτοντες) Sic recte edd. Καταρρίπτοντες *W.* *l.* 13. Εἰ γε) Nihil hic mutare *M. Fl. S.* & *H.* notat Solanus. Sed & sic *l.* *P.* & *Ald.* habent. *l.* 14. Εἰ) Deest in *W.* at ibi punct. post *λεωσ.* *l.* 16. Ἀκαριαῖον) Sic edd. omnes. Ἀκαριον *Angl.* & *P.* Pag. 167. *l.* 5. Ἀκρατὺς) Sic *B.* 2. *l.* *P.* *Ald.* *S. Fl.* &c. *l.* 8. Θέλη) ἐθέλω *M.* *l.* 10. Ἀπὸ) Sic *Angl.* item *W. P.* & *L.* Ὑπὸ edd. Pag. 168. *l.* 2. Οὐδ' Ἄρης) οὐδὲ δ' Ἄρης *W.* *l.* 3. Ἦν τινα) *Ald.* male ἦν τινα. Sed correctum in marg. *l.* 8. Χορίζειν) χορίζει male *l.* *l.* 9. Ἐπεισάγοι) Sic *W.* & *l.* Novem reliquae edd. ne excepta quidem *Fl.* male ἐπεισάγει. *l.* 10. Ἐτέρας) Sic edd. omnes. Ἐταῖρας *Mf. Angl. P.* & *W.* Sed recentior manus ἐτέρας fecit. ead. Κομώματα) σκώματα male *W.* Vulgatam exhibent edd. *Fl. l. Ald. P. H.* *l.* 13. Ἀλουργίσι) Sic recte marg. *A.* 1 *W.* Ἀλουργέσι edd. Ἀλουργές τι *Angl.* & *P. A.* εἰ *W.* *l.* 14. Ψιμύθιον) Ψιμύθιον *M. S.* & *H.* Ceterae consonam duplicant. In *Ald.* excidit μ. *l.* 16. Τοῦτο) Deest in *W.* Pag. 169. *l.* 4. Τὰ ἔπειτα) τοῖς ἔπ. *L.* At vulgatam tuentur *l.* *Fl. H.* &c. Τοὺς marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Καὶ διὰ τ. ἐ.) κιβδήλω τῇ διαιρέσει χρώμεναι hic legit *G. Mf.* *l.* 8. Τοὺς ἐντυγχάνοντας) τοῦτον ἐντυγχάνειν *G.* Τοῦτο *B.* 2. Vulgatum servant *M.* & edd. ceterae. *l.* 9. Κιβδήλω) ὡς εἶρηται ante hoc verbum inferit idem *Cod. G.* *l.* 12. Αὐτὸ) Nihil mutat *M.* nec edd. Forf. αὐτῷ. *Solan.* *l.* 14. Γεννάδαν) γεννάδα *W.* sed additum *v.* Pag. 170. *l.* 4. Ἐραστὰς) Sic marg. *A.* 1 *W.* *A. G. P.* Ἐργάτας edd. & *M.* *l.* 8. Πρόσαντες) Sic *M.* cum edd. omnibus. Ἀν πρόσαντες; Ἐπάχθες *Pell.* ead. Ἀκούουσιν ἦν) Sic *l.* & *P. G.* Ἀκούουσιν ἦν edd. & *M.* *l.* 9. Ἐπινοήσας) ἐπινοεῖ *Mf. Gr.* Ἐπινοῆσαι edd. & *M.* Ἐπινοήσας marg. *A.* 1 *W.* *l.* 11. Ἀκροασάμερους) Sic edd. omnes. Ἀκροασομένους *W.* ead. Παραδραμὸν) παρὰ δρόμον *W.* *l.* 16. Καὶ) Abest a *W.* Pag. 171. *l.* 1. Φροντίζειν) Sic *W.* & edd. omnes, excepta *S.* & *A.* quae male φροντίζει. *l.* 5. Που σε) σέ που *W.* *l.* 10. Σανδάλω) σανδαλίω

W. l. 14. Σου) σοι M. P. & marg. A. i W. Σου servant edd. & Ex. l. 16. Ἀσύμφυλον) Sic dedi ex Codd. L. P. W. & Anglic. Ἀσύμφυλον enim habebant edd. omn. praeter Fl. quae ἀσύμφυλον. Et praeter l. quae ἀσύμφυλον. Pag. 172. l. 7. Ἐξεργασασθαι) ἔξεργασσθαι W. l. 14. Ἀριστοβούλου) Ἀριστόβουλος μ. γράφας Angl. M. & marg. Fl. Prius vero servant edd. & P. l. 15. Ἀναγώντος) Sic edd. & M. Pag. 173. l. 2. Ἐκείνος) Dēest in W. l. 6. Ἐν ἀκοντίῳ) ἐν ἀκ. G. L. recte. Prius autem edd. & M. l. 8. Ὅς γε) Sic etiam M. Sed a recentiore manu. Pag. 174. l. 1. Ἐπαρθήσῃ) ἐπανθήσῃ P. & marg. A. i W. Ἐπάνθισε Angl. l. 2. Τοιοῦτοι) τοιοῦτοι πολλοὶ W. l. 3. Καὶ) Abest a Fl. Adeft in l. H. P. & M. l. 4. Χρηῶδες) Sic edd. & c. Χρεῶδες W. l. 5. Θεραπεύοντες) θεραπεύεσθαι Angl. P. L. W. in rasura. Prius autem edd. recte tuentur. l. 8. Καταμεμῖχθαι) καὶ τὸ μ. W. l. 9. Πάσῃ) Deest in W. & Fl. Adeft in P. & cett. edd. ead. Tē) Abest articulus a P. & L. Adeft in edd. Pag. 175. l. 2. Ἑμμελὲς) εὐμελὲς Schol. male. Nihil mutant edd. Coll. & M. l. 3. Περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ) παρὰ πόδα ἡ ἱστορία edd. Sed περὶ exhibent Angl. P. W. & L. Tῇ ἱστορίᾳ vero Pell. Casaub. & Vorst. l. 12. Ποιοῖ) ποιοῖτο P. Ποιεῖ Fl. Vulgatam servant ceterae. l. 13. Φρομίου) Sic edd. vet. & S. Προμίου P. & A. Pag. 176. l. 3. Οὐδὲν γε) Nihil mutant edd. & M. l. 8. Θύμου) Sic ed. P. & marg. A. i W. Θύμου ceterae male & M. ead. Κρεπέρτος) Sic edd. l. Ald. P. S. & c. Ἐσπέρτος καρπού. γραι. Κρεσπέρτος C. male. Κρεπέρκος M. l. 9. Συνέγραφε) Sic edd. Ἀνέγραφε P. l. 11. Εὐνισταμένου) Sic Fl. t. P. aliaeque. Καθισταμένου Thucyd. l. 17. Καρπού) Sic pro Καλπουρναῖος quoque editum invenio. Sed error est manifestus. Reitz. Pag. 177. l. 1. Οἱ τότε) Probat Fl. l. P. Ὅποτε W. male. l. 4. Ἰν) τὴν βασ. τὴν γῆν τὴν W. l. 6. Νισίβει) Νισίβι W. Sed fuit Νισίβει. l. 8. Τοῦτο) τοῦτ' W. l. 10. Κακείνῃ) κακτῇ Fl. Vulg. serv. cett. Κακείνῃ M. sed a recent. manu. ead. Ὡς) ὥπως L. Nihil mutat Fl. l. H. P. l. 11. Νῶ) ἢ M. Ἰδὲ marg. A. i W. & P. Vulgarum tuentur l. Fl. H. & c. ead. Παρέλειπον) παρέλειπον W. l. 14. Ἀνέγραφε) ἀνέγραφε W. male. Pag. 178. l. 10. Προπεποννήδες) Sic M. Gr. Item W. & P. Πεπονηνῆδες edd. omnes. ead. Ἡλιασάμην) Fl. Ἡλιασάμην iota subscripto ad latus posito. Pag. 179. l. 3. Ὁ, τι) Sic W. Ὅτι edd. l. 4. Ἰατρειν) ἱατρειν edd. omnes. M. in litura. l. 6. Τριόδου) περιόδου W. & Fl. male. Ceterae recte τριόδου. l. 11. Ἀναγινώσκοντας) ἀναγινώσκοντας M. & Fl. Sed vulgatam exhibent Ald. l. P. H. & c. l. 12. Πρέτοι) πρέπεις Fl. Ceterae & M.

πρέποι. Pag. 180. l. 6. Τὸ γὰρ τοιοῦτον) τῷ γὰρ τοιοῦτῳ ἔδει
 Coll. Nil mutant edd. & M. nisi quod *Fl.* τοιοῦτο. l. 7. ἔδει)
 ἔδειπερ P. ead. H) μᾶλλον ἢ Pell. l. 8. Ἀμνημονεύσαι) ἀμνη-
 μονῆσαι W. l. 10. Κακῶς) κακῶς I. l. 12. Ὁρᾶς, ὅμοιος) Sic
 edd. Ὁρᾶς οὐχ' ὅμοιος Angl. & P. Pag. 181. l. 7. Ἰσραεὶδ' ἦς Ira
 recte inveni in P. S. H. Ald. *Fl.* F. B. 2. Ἰεροσαδ' ἦς male I. &
 marg. A. 1 W. & L. Ἐροσιδ' ἦς Angl. & G. Ἰεραεὶδ' ἦς P. Vulgatae
 vero assentitur M. l. 9. Οὐολογέσου) Sic legere I. *Fl.* H. B. 2.
 & M. notat Solan. l. 11. Τύρητα) Nihil mutant I. *Fl.* P. H.
 & M. l. 14. Ὡς οὐκ) ὦν οὐκ P. l. 15. Αὐτῶν) Deest in W.
 l. 16. Γὰρ) Nihil mutant I. H. B. 2. P. *Fl.* & M. Pag. 182. l. 2.
 Ἄρτι τοῦδε σπ. κλ.) Sic *Fl.* H. P. S. Ἄρτι κληρ. τουδ. inver-
 so ordine I. & W. l. 5. Ἐμπηδ' ἦσας) ἐκπυδ' ἦσας L. ead. Ὁρῆ-
 δων) ὀρνιθίων marg. A. 1 W. & μοχ λαγώνων. l. 6. Ὑπερματί-
 πλαται) Sic B. 2. *Fl.* I. H. P. & c. Ὑπερματίμ πλαται W. l. 7.
 Ταρίχου) ταρίχως marg. A. 1 W. l. 11. Εἰκοσι) Sic edo ex
 Codd. M. P. L. A. G. Ἐπτά καὶ ἑκτὼ edd. omnes absurde.
 l. 12. Ἐξέθανον) Ita G. & W. Ἀπέθανον edd. l. 19. col. 1. Δέ-
 γειν) λέγεται edit. Cler. quam correxit Solan. Pag. 183. l. 1.
 Ἐννέα) os Angl. & P. Vulgatam servant edd. & M. l. 3. Τῶ)
 M. P. L. & *Fl.* Edd. cert. ὑπέρ. l. 6. Κρόνιον) Κρόνον edd. omnes,
 praeter I. quae Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. A. G. P. L.
 Κρονειον W. l. 8. Τάλλα) ἄλλα W. Τάλλα I. H. S. Τάλλα *Fl.*
 P. recte. l. 9. Σεβηριανου) Edd. fere omnes male Σεβηριανού,
 praeter S. & B. 2. Aldina eodem vitio laborat, quae paulo
 post tamen recte Σεβηριανός habet. Σεουρι— W. ubique. l. 14.
 Ἐπτά) ἐς ἑβδόμην W. Vulgatam tuentur *Fl.* I. H. P. l. 15.
 Ὁσπὸς) Ὁσπὸς τις W. l. 16. Σεβηριανός) Hic sursum quae-
 dam male Σεβηρι— praeter Ald. *Fl.* S. H. & B. 2. ead. Διὰ τοῦ-
 το) διὰ τοῦτο I. uno verbo. Pag. 184. l. 1. Ἐκλήγαγε) Sic *Fl.*
 I. H. P. Ἐκλήγε W. L. & marg. A. 1 W. ead. Τὴς ἑβδόμης) τῆς
 7. *Fl.* l. 5. Ἐδεσσα) Ἀιδεσσα W. Nihil a vulg. abeunt *Fl.* I. H.
 P. l. 6. Ὅττεβος) ὀτοβος W. l. 9. Δημότικα) Edd. male Δημό-
 τικά, secunda longa, excepta S. & B. 2. quae o habent cum
 Cod. M. l. 11. Ἐγχερίζοντα) Sic I. Ald. *Fl.* H. P. S. Ἐγχερί-
 ζοντα sine puncto subscripto M. Quin immo *Fl.* plane expri-
 mit, ἔγχερίζοντα exhibens. Pag. 185. l. 1. Μετὰ ταῦτα) μετα-
 ταῦτα iunctim I. H. Ald. & *Fl.* ead. Ἀκούσασθαι) ἀκούσεσθαι
 W. male. l. 2. Ἐπάγοντας) ἐπαγαγοντας M. Vulg. habet *Fl.*
 I. H. P. & c. l. 6. Χρὴ δὲ) χρὴ δὲ οἶμαι W. At illud οἶμαι in
 nulla ed. invenio, alioqui facile admissem. l. 12. Ροδίου)
 Ῥοδίου L. l. 16. col. 2. Τπισχνουμ.) In ed. Cler. male ἐπισχνου-

μένων. Pag. 186. l. 4. Δείξομεν) δειξόμεν W. Nihil mutant edd. priscae. l. 6. Περὶ) παρὰ W. & Fl. male. Ceterae recte περὶ. l. 10. Ἐπὶ κουρείων) Sic recte marg. A. 1 W. item Fl. S. & A. Ceterae pessime Ἐπικουρείων *Epicureorum*. Τῷ ἐπικουρίῳ W. l. 14. Ἀπόκισαν) ἀπόκησαν W. ead. Ἐδεσσαίοι) Αἰδισσαῖοι W. Pag. 187. l. 7. Ἀπόκισε) ἀπόκησεν M. l. 8. Σεβηριανῷ) Sic iam bene edd. Σεουηριανῷ W. ubique. l. 15. Κατάξαντα) κατὰζοντα W. Nihil mutant Fl. l. H. P. l. 16. Εἰς σφαγὴν) εἰς τὴν σφαγὴν W. Pag. 188. l. 1. Ξιφίδιον) ξιφίδιον W. l. 4. Ἐκείνῳ) Ἐκ W. & L. Ἐκείνοις enim habebant edd. l. 6. Οὐδέν) οὐδένος marg. A. 1 W. l. 12. Ὁ ῥήτ.) Deest articulus in W. Adest in edd. Pag. 189. l. 1. Ἀπέσφαξεν) Sic habere l. Fl. H. & M. norat Solanus. Sed & habent ceterae. l. 5. Τάλλα) τᾶλλα l. Ald. ubique. ead. Κατεγίγνωσκον) καταγινώσκον W. l. 6. Λοπάδων) λοπαδίων Fl. Cum vulgata faciunt cett. & M. l. 10. Ὀμοίους) ὁμοίως W. l. 15. Ἰδιωτίας) ἰδιωτίας W. Vulgatam retinent l. Fl. H. P. & c. Pag. 190. l. 3. Τσοῦτον καὶ τοιούτον) τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο M. Sed postremae voci manus recentior v. addidit. l. 4. Μηδὲ) μὴ δὲ l. ead. Ἐξηγοῖτο) Ita restitui ex W. L. Ἐξηγεῖτο edd. l. 7. Διεξίων) Sic edd. & M. in quo tamen videtur fuisse διεξίον sed mutatum est. l. 9. Ἀναλωκτός) ἀναλωκτα Fl. Ἀναλωκτας W. P. Ἀνηλωκτός edd. omnes. l. 15. Εἰστιάσαντο) εἰστιάσ. L. & Fl. l. 16. Τὴν Μαύρον) Sic recte edd. Τὸν Μαύρον Anglic. & P. Τὸν Μαύρον L. W. & Fl. Pag. 191. l. 6. Ἐν) Nihil variare edd. & M. norat Solan. ead. Ἐπελάσεις) Sic restitui ex marg. A. 1 W. & Codd. G. W. P. L. Ἐπελεύσεις enim edd. male. l. 8. Ἐφειστήκει) Ex W. P. & Fl. Cett. male ἀφειστήκει. l. 10. Ἀξίους) Ita recte edd. Ἀξίου M. errata, quae prius fuerat, litera Σ. Πολυλοῦ ἀξ. Marc. prave. l. 11. Ἦδ᾽) δὲ M. Sed notatum ut spurium. l. 16. Γελοιώτερα) Ita dedi ex marg. A. 1 W. Ἀναγκαῖοτερα edd. absurde. Pag. 192. l. 3. Πόρην) πόρην male W. L. & marg. A. 1 W. In vulgata probe conspirant edd. l. 9. Κεγχρεών) Κεγχρειών Angl. & P. Κεγχρειῶν W. Vulg. servant omnes edd. & Thom. M. Pag. 193. l. 5. Περισπειράδεντων) Ita restitui ex W. & L. Περιπειρ. edd. male. l. 12. Σοῦρην) Sic edd. & M. ead. Κρασίον) Sic W. Κρανίου edd. Pag. 194. l. 1. Ἐμελεν) Sic edd. & M. Ἐμελλεν l. l. 2. Ὀρβίαν) Deerat in omnibus edd. excepta l. Deerat etiam in M. l. 5. Τίγρητι) Sic L. M. B. 2. P. S. Τίγρητι l. & reliqq. conf. supra cap. 19. l. 6. Μηδία) Μηδεῖα W. male. Nil mutant edd. priscae. l. 10. Νενίκηκε) Hoc habent Fl. Ald. H. P. S. Νενίκηκεν l. & W. l. 11.

Μηδία) Sic edd. omn. Μηδαία M. l. 13. Συγγεγραφότος) Sic restitutum ex W. quod vel sine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male συγγεγραφήκτος habebant, ne l. & Fl. quidem ab hac labe immunibus. l. 14. Ούλογ.) τὴν Ούλογ. W. l. 15. Τριπύθον) Deest in W. Pag. 195. l. 2. Ὡκισε) ὥκησε W. l. 15. Μουζιρίδος) Μουζιρίδος W. Nihil mutant Fl. H. l. P. Pag. 196. l. 1. Οὐτ' εἰ βλέποισιν) οὐτε βλέπειν ἢ W. l. 3. Ὅττι κεν) Sic dedit Solan. Edd. enim ὅ, τι κεν. ead. Ἐπ' ἀκαιρίμαν) ἐπὶ καὶ ῥῆμα P. & Cod. Fl. Ἐπίκερ— Fl. Ἐπὶ κε ῥῆμα in M. Sed fuit prius ἐπικαίριμα. Edd. reliqq. vulgatam servant. ead. Γλωττα) γλώσσαν M. l. 9. Σαγαλασείως) Σαγαλασσείως emend. Spanh. Sed vulgatum tuentur edd. omnes. Pag. 197. l. 3. Καὶ εἴτι τρ.) καὶ εἴτι καὶ τραχύδῃ P. ead. Δὴ) ἦδῃ Fl. Δὴ ceterae. In M. est δὴ, sed ἢ supra scriptum est a recentiore manu. l. 4. Αὐτὸν) Sic l. H. Fl. P. Ald. Sed in hac inde factum αὐτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant scripta. Erat enim οἰκοδομῆς, & aberrat δεῖ. l. 8. Συγγράφοντα) συγγράφοντα marg. A. l. W. non male. l. 16. Ἄν) Deest in M. & Fl. adest in cert. Pag. 198. l. 2. Ἐκ κασσ.) Sic L. M. & Fl. Ἀπὸ cert. edd. l. 4. Ἀλλά που) Sic P. Ἀλλά που iunctum l. H. Fl. B. 2. S. Ἀλλά που P. sed interrogandi sign. ego addidi. l. 7. Ἡρόδικος) Ex marg. A. l. Angl. & P. Ἡρόδικος Schol. Ἡροδίδης male edd. & M. l. 8. Οὐχ) Deest in M. & omnibus edd. Adest in sola l. Et sic emendarant Marc. & Vorst, ead. Ὑπόσχοινο) ὑπόσχοιτο M. male. l. 10. Διὰ ταῦτα) Sic l. Fl. H. P. & C. Δι' αὐτὰ M. l. 14. col. 2. Ἐκίνησεν) Est apud Aelian. ἐκύλισεν. At nihil ab vulgato abit C. Solan. l. 17. col. 1. Τὸν) Deerat in edit. addidit Solanus, & ἰδεῖν, quod post σῶμα legebatur, deleuit idem. ead. col. 2. Ἐσπενδεν) Sic ex C. restitutum, cum in editis legeretur ἔσπουδεν. Sed & ex Aeliano poterat restitui, ex cuius collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. Reitz. l. 18. col. 1. Σῶμα) σῶμα ἰδεῖν Aelian. Reitz. ead. col. 2. Οὐ δὲ) Illud δὲ ego addidi; nam in edito tantum erat οὐκ ἐδύνατο, & Solanus οὐ μὲν inde fecerat, sine auctorit. codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in eiiciendo uno μὲν ex tribus, cum iam his μὲν plus quam satis sit. In Aeliano est ὁ μὲν ἀποδρ. ἔσπενδεν, οὐ μὲν ἐδύν. Reitz. l. 23. col. 1. Πρώτον) Ita pro edito πρώτος restituit Solan. ex C. ibid. Αὐτὸν) αὐτὸν ed. Ἐαυτὸν Ael. Reitz. ibid. l. 24. Καὶ δὲ) Coniunctionem in edito exemplari deficientem implebat Solan. ibid. l. 28. Ὡς ἐπ') ὥς ἔπος editum erat ex V. ad quae I. Cler. ait: Aelianus habet ὅσον ἐπ' ὀργυίας ἐκτὼ, in edi-

tionibus, sed in MS. est πεντήκοντα, ut hic habet noster. Haec ille. Ὡς ἔπος γυίας C. etiam prave; sed Excerpta G. recte ἐπ' . . . ut edidimus. Reitz. Pag. 199. l. 2. Ὑπὸθεσιν) Sic W. & edd. vett. Ἀποθεσιν S. male. l. 6. Ἐφευρηκέναι) ευρηκέναι W. Nihil movent vulg. edd. vett. l. 9. Τοιαῦται) τοιαῦτα W. Solus. l. 11. Καίτοι) Sic edd. vett. & M. Pag. 200. l. 1. Ἐφ' αὐτοῦ) αὐτοῦ I. Sed nostram lect. habent Fl. B. 2. H. P. Ald. & M. ead. Ὁ μαθητής) ἔστιν δὲ μαθ. M. male. l. 6. Ἐχειν) Sic edd. omnes praeter S. & hanc secutam A. quae ἔχων. Sed ἔχειν etiam Cod. W. l. 12. Ἀπαγγέλλουσι) Sic Fl. B. 2. P. H. & M. Ἀπαγγέλουσι I. Pag. 201. l. 1. Ἐν Ὀλύμπῳ) Nihil hic a vulgata abire I. Fl. H. notat Solan. l. 3. Ὡμῶς) Et hic nil variare edd. nec M. notat idem. l. 6. Μανικὸς) μαντικὸς M. Solus. l. 16. Μὴ εὖξ.) μὴ aberat ab M. Sed suprascriptum est. Ad est autem in Fl. I. H. P. ead. Παρέλιπεν) παρέλειπεν W. Pag. 202. l. 5. Γύλιπον) Sic I. Fl. H. P. & c. Γύλιππον W. l. 8. Πρώτων) Ira quoque in edd. optimis legi notat Solan. l. 10. Ἄν) Deest in W. & Fl. Adest in P. Cod. & edd. I. H. P. l. 13. Ἐλπίζει) Ita dedi ex marg. A. I. W. & W. Edd. enim vulgo ἐλπίζει. l. 14. Νισαίων) Νησαίων male W. Vulgata non movent Fl. I. H. P. l. 15. Αὐτὸ) Sic edd. & M. l. 17. Χιτῶν) Forf. χιτῶνα Περσικόν. Solan. Pag. 203. l. 2. Ποίησεται) ποιήσεται W. male. l. 3. Ἐχθρας) τέχνης Fl. Vulgatam servant Ald. I. H. P. & Codd. M. P. l. 4. Καὶ μ. Ὡ. τ. ἄ.) Sic edd. Coll. & M. ut edidimus. l. 5. Εἴ τις) εἴ τι S. sola cum A. Ald. vero Fl. I. H. & c. cum W. recte εἴ τις. l. 11. Ἐξ ἀρχῆς) καὶ ἐξ ἀρχῆς M. l. 13. Ὡς) Sic sola B. 2. recte. Ὡς male reliquae. In M. δὲ suprascriptum est. l. 14. Ὀνησίκριτε) Ὀνησίκρατες P. misere. Ὀνησίκρατες male etiam ceterae. vid. nott. ead. Ὡς) ὅπως W. l. 15. Ἀναγιγνώσκουσιν) ἀναγιγνώσκουσιν M. Nil mutant I. Fl. H. P. Pag. 204. l. 4. Ἐπάγονται) Sic dedi ex I. licet cert. omnes & M. ὑπάγονται. l. 10. Ὀνομάζων) Ex Iensf. emendatione, ὀνομάσων enim edd. Pag. 205. l. 3. Κτήμά τε) Ex Thucyd. Κτήματα edd. Luciani. l. 4. Ἡπὲρ) εἰπὲρ male Fl. Ἡπὲρ cert. item M. & P. l. 10. Ποσὶ) Sic L. & MS. Gollm. Πόλεσι male edd. item M. & P. l. 14. Ῥητορείας) ῥητορίας W. Pag. 206. l. 2. Συγγραφέως) Sic W. & edd. vett. Συγγραφέος male S. l. 5. Φανώτατα) Ex W. dedi. Φανότατα edd. l. 8. Συριέναι) Sic Cod. P. & edd. I. P. H. Συνεῖναι W. & Fl. Pag. 207. l. 1. Ἐπουριάσαντες) ἐπουριάσαντος male W. l. 6. Κίνδυνος — μέγιστος) Sic L. Κίνδυνος — μέγιστον P. Ald. Fl. H. B. 2. S. K — ον μ — ον I. & M. ead. Τότε) Sic I. aliae τέ, τε,

l. 8. Πειστέον) ποιστέον male W. l. 9. Λόγοις) λόγοις prave M. l. 14. Ἀφιστάντα) Stephan. ἀφιστῶντα. Pag. 208. l. 2. Συν-
ακτέον) Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. Συντακτέον edd.
omnes male. l. 10. Πρῶτα) πρῶτον S. Sed πρῶτα Fl. l. P. H.
& W. ead. Αὐτῶν) αὐτὸν male S. & M. Αὐτῶν Fl. l. H. P. &
W. nam sic scriptum fuit. l. 13. Καὶ χρ.) Absunt haec duo
verba a Fl. ead. Ὀλος) ὅλος l. l. 14. Μὲν τῶν) τῶν μὲν S.
Pag. 209. l. 1. Καὶ αὐτὸς) καὶ abest ab S. ead. Τὰ) Abest in W.
l. 8. Ἀκουέτω) ἡκήκουστω Fl. Ἀκηκούστο M. Ἀκηκούστω P.
Vulgatam nostram obtinent edd. cett. l. 12. Ἐπέστω) Sic L.
G. P. & marg. A. i W. Ἐπέστω edd. male. Pag. 210. l. 1. Μη-
δαίαν) Nihil hic variant M. l. Fl. H. Cum Cod. iste alias Μη-
δαίαν scribere soleat. Vid. c. 30. l. 4. Ἀδύλω) ἀδύλω P. l. 5.
Τὸ κέντρον) Ex W. & P. est. Τῷ κέντρῳ edd. Sed κέντρον quo-
que marg. A. i. l. 10. Αὐτὰ) αὐτῶ Fl. Sed vulgatam lectio-
nem firmant M. P. l. 12. Φειδία ἢ Πρ. χρ.) Φειδ. χρ. ἢ Πρ. Fl.
W. & M. l. 13. Οὐδὲ γὰρ οὐδ') οὐ γὰρ οὐδ' M. & Fl. Pag. 211.
l. 3. Αὐτῶν) αὐτῶ M. Αὐτοὺς peius L. ead. Οἰκονομήσασθαι)
Ita dedi ex Fl. & W. Οἰκοδομήσασθαι enim edd. l. 4. Ται) τι
M. l. 7. Μετὰ) Sic legere l. Fl. H. notat Solan. nescio quare.
l. 11. Ὅταν) ὅπῳτ' ἂν W. L. & Fl. Vulgat. servant cett. edd.
ead. Προδιοικήσασθαι) διοικήσασθαι Fl. sola. l. 13. Λεκτέων)
λεκτῶν W. Pag. 212. l. 2. Ἡ) M. facere cum edd. notat So-
lan. ead. Εὐπορίσει) Sic l. H. P. Ald. Εὐπορήσει Fl. quod etiam
in M. fuit, sed vulgata rescripta est. l. 14. Μεγά) μετὰ male
L. Cum vulg. faciunt l. Fl. H. &c. Pag. 213. l. 5. Αὐτῇ) Ex
emend. Solani; edd. enim omnes male αὐτῇ. l. 7. Εἶπεν) εἶπεν
male sola A. l. 10. Τρόπῳ) τρόπῳ L. Vulgatae adstipulantur
l. Fl. H. P. Pag. 214. l. 5. Λαγωαῖς) λαγωαῖς cum puncto
subscripto W. Sine puncto edd. l. Fl. H. P. &c. l. 6. Τπογασ-
τρίαις) ὑπογαστρῶν L. ead. Ἐνθήσει) ἐνθήσει W. Nihil mu-
tant edd. vet. ead. Εἰ τι) Sic edd. & M. Ὅ τι tamen in eo prius
fuerat, id quod in l. quoque legitur. l. 14. Μεγαλόφρων) με-
γαλοφρόν marg. A. i W. Pag. 215. l. 6. Χρημα) Sic marg.
A. i. l. & Mf. Gr. Σχημα edd. ceterae omnes. l. 7. Χρειῶδες)
Sic edd. praeter l. quae χρηῶδες. ead. Ἡ ἐτί) ἦν ἐτί M. ma-
le. l. 8. Λοιμὸν) μὸν tantum M. l. 10. Αὐτοῦ) Deest in Fl.
Pag. 216. l. 6. Καὶ μὴν καὶ) Ridicule S. δὲ μὴν καὶ. Ceteras
vulgatam servare cum M. notat Solanus. l. 7. Παραπέσοι)
παραπέσοι W. Vulgatam tenent l. Fl. H. &c. l. 9. Σὺ) Sic l.
& marg. A. i W. Σοι M. & edd. praeter l. omnes. l. 11. Τὸ
αὐτὸ) τοῦτο l. Γὰρ τὸ αὐτὸ W. At vulgatam habent Fl. H.

*B. 2. P. Ald. &c. l. 12. Ἐπαινέσανται σ. κ. τιμήσωσιν) ἔπαινε-
σανται σ. κ. τιμήσανσι Fl. & W. l. 16. Μεστός) μισθός male
W. ead. Οὐδέν) Deest in S. adest in Fl. I. H. &c. & W.
Pag. 217. l. 1. Δουλοπρεπές) Ita recte Fl. Fr. S. A. & W. Item
marg. A. 1 W. Δουλοπρεπές male reliq. edd. l. 2. Σωφροεῖν)
Sic P. P. Ald. I. H. Σωφροεῖ W. Σωφροεῖ Ex. Fl. ead. Πάσας
τάς) τὰς πᾶσας W. l. 5. Ἔργων) ἔργον W. Vulgarum non
movent I. Fl. H. &c. l. 8. Παρατονίαν) Παρατονίαν W. Nil
mutant edd. priusca. l. 9. Ἀφυκτον) ἀφενκτον male edd. & M.
l. 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. l. 16. Πλωῖζ.) Ita recte I. Fl. S. &
Ald. Πλωῖζ. prima correpta aliae & W. Pag. 218. l. 1. Αὐτοῦ)
αὐτοῦ edd. ead. Εἰς τὸν νῦν) καὶ τὸν ἔπειτα addit Marc. Sed nul-
la ed. id habet. l. 2. Ἑστῆκη) Sic I. Ald. H. P. & P. &c. Ἑσθή-
κει Fl. l. 8. Ὁπίθως) Sic recte M. Fl. marg. A. 1 W. P. S. A.
Nίθως male I. Ald. H. B. 2. & L. l. 9. Κρανείν) Sic fuerat in
W. Sed mutatum in Κρανίον.*

IN VERAE HISTORIAE LIB. I.

*Pag. 219. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡ.) Ἀληθινῶν διηγημάτων
Schol. & Coll. Vulgatum tit. servant Fl. Ald. I. P. &c. l. 9.
Ἀνεῖναι) ἀνιέναι C. Nihil vulg. mutat Fl. I. H. P. l. 11. Ἀνά-
παυσις) Ἀλλὴ ἀνάγνωσις Coll. At nihil mut. edd. vett. l. 12. Τοῖς
τοιούτοις) τῶν τοιούτων Fl. male. Vulgatum cett. editionum
firmat Cod. P. l. 13. Παρέξει) Ita bene Ald. Fl. H. P. Παρέξη
I. male. ead. Ψυχᾶγ.) ψυχᾶγ. I. male. l. 15. col. 1. ΑΛΗΘ.
ΔΙΗΓ.) Hic titulus in MS. cum in editis libris vocetur hoc opus
ἀληθὲς ἱστορία. Recte eodem redit. Cler. (sic etiam legitur in
C.) Pag. 220. l. 6. Τινὰς) Sic Fl. B. 2. & L. Τινὰ cett. omnes.
l. 12. Εἰπόντος) ἀληθεύοντος Fl. Vulgatum servant reliquae.
Pag. 221. l. 14. Κενοδοξίας) Vorst. & ed. S. Καινοδοξίας cett.
l. 16. col. 1. Ταῦτα) τάχα erat editum; sed ex C. correxit So-
lan. mox μὲν inseruit ac δὲ, item δεκάτω, quae omnia aberant
ab edit. Clerici. Pag. 223. l. 5. Ἀκάτος) ἀκάτας Fl. Nil mut.
I. H. P. & P. l. 7. Οὐρίψ) Sic Fl. I. H. Ald. P. Εὐρῶ P. & L.
l. 8. Βιαιώς) βιαίος I. male. l. 9. Ἐπεδίδου) Sic recte edd. prae-
ter I. quae ἐπεγίνετο. l. 10. Ἐπεγίνετο) ἐπεγίνετο Mf. Gr.
Ἐνεγίνετο edd. male. l. 12. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. l. 14. Καθο-
ρᾶμεν) Hinc usque ad δασεῖαν nihil a vulg. abire Coll. H. &
Fl. notat Solan. l. 15. Κύματι) Const. in Lex. πνεύματι, male.
Nihil mutant edd. Pag. 224. l. 4. Αὐτῶν) Sic legere omnes*

edd. notat Solan. *l. 5. 'Ανελθεῖν*) Ex Cod. P. *'Επανελθεῖν* edd. omnes. *l. 10. 'Ηρακλῆς*) *'Ηρακλῆς* *l. sola* male. *l. 13. Προήμεν*) Sic recte edd. & P. *Προήμεν* male *Fl. l. 14. Περρημεν*) *παρημεν* *Fl. Pag. 226. l. 7. Ἀύδιον*) Nihil a vulgata abire *l. Fl. H. & B. 2.* notat Solan. *l. 17. col. 2. Ταῦτὰ*) Ita correxit idem ex C. *ταῦτα* enim vulgatum erat, addiditque conferendum Homer. Od. I, 94. *Pag. 227. l. 3. Συμπλοκὴν*) Deest in *Fl. Adest* in cett. & P. *l. 9. Οἶον*) Quidam *ὄσον*. Bourd. *Οἶον* *I. H. P. Ald. Fl. Fr. S. Pag. 230. l. 6. Μέσον*) Sic *l. & Fl. Μέσον* reliquae male. *ead. Ὑπαντήσας*) *ἀπαντήσας* *Fl. sola. l. 17. Δέκα*) *l. Fl.* quae & reliquos numeros saepe literis tantum designat. *Pag. 232. l. 15. 'Ὡς ἕκαστοι*) *ὡς ἕκαστοι* *ἔδδκει* *A. P. L.* Nihil mutant edd. in vulgata. *'Ὡς ἕκαστος ἔδδκει* marg. *A. l. IV. Pag. 233. l. 6. Εὐδιάν. . .*) *L. Εὐδιάν. . . Solan.* At vulgat. servant edd. *l. 16. Ἀεροκόρακες*) Sic *P. A. & l. Ἀεροκόρακες* edd. cett. *Pag. 234. l. 3. Καί*) Male deest in *S. & A.* Adest in *P. &c. l. 4. Δυσσομίας*) Sic edd. *Δυσωδίας* *P. & A. & marg. A. l. IV. l. 9. Ἀσπαράγων*) *ἀσπαράγων* male edd. *l. 13. Κῆκκων*) Nihil mutant. *l. Fl. H. Ald. P. Κῆκκων*. Vorst. *l. 17. col. 2. Ἐπιτολῆς*) *ἐπιτολῆς* *C. prave. ibid. Αὐτοῦ* αὐτῆς editum erat, & sic *V.* habet. Sed αὐτοῦ recte *C. & Exc. G. Pag. 235. l. 12. Ἐφυγον ἐπικλιναντες*) Alii *ἔπασσαν ἐγκλιναντες* Coll. Nihil a vulg. recedunt *I. H. Fl. P. l. 16. col. 2. Ὑπάρχ. . .*) *ὑποῦσιν* editum est; sed ex coniectura monuit Solan. *ὑπάρχουσιν* legendum, in quo me facile obli. cundantem habuit. Reitz. *l. 18. col. 1. Ἐπισημήνω*) Ita Solan. correxit, pro vulgato *ἐπισημαίνει* idem *σαλπιγχαῖς* fecit ex vulg. *σαλπιγχαῖς*. *Pag. 236. l. 1. Πολὺ πολλοί* male *Fl. l. 14. Ῥοδίου*) Sic *l. item A. & P. Ῥοδίων* edd. reliquae. *Pag. 238. l. 14. Ῥητῶν* *ἕκαστον χρημάτων*) *Ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων* *Fl.* Sed vulgatam servant cett. & P. *Pag. 239. l. 1. Ἀλλήλων*) Sic edd. *Ἀλλήλοις* *P. l. 16. col. 2. Ἀπέδοσαν*) Sic scribendum pro edito *ἀπέδωσαν*, bene monuit Solan. *ead. Τὸν προκειμένον*. *N. L.* Scripturam *V. Cod.* expressimus. Impr. habet *τοῦ προκειμένου*. *Solan. l. 18. col. 2. Σαφηνείας*) *σαφηνίας* edit. Cler. Sed mutavit eadem manus, quae Scholion praecedens. *Pag. 241. l. 2. Δενδρίται*) *Δενδρήται* *H. sola. l. 6. Πηχυαῖοι*) Sic edd. *Πηχυαῖας* aliquem legere Solan. addidit, non indicans quis ille sit. *l. 10. Ταῖς*) Sic etiam cum reliq. *l. Fl. Ald. P. H.* Sed vid. nott. *l. 16. Περικαθεζόμενοι*) *περικαθεζόμενοι* *A. P. Παρακαθεζόμενοι* *L.* Nulla ed. a vulgata recedit. *l. 17. col. 2. Αὐτῶ*) *τοῦτο* legebatur; sed mutavit Solan. *l. 19. col. 1. Δρακοντείων*) *δρακοντίων*

ediderat Cler. correxit Solan. Pag. 242. l. 2. Ποτὸν) Sic cum cett. etiam *I. Fl. H. P.* l. 6. Πυγαῖς) ἑδραῖς *A.* & *Fl.* Πυγαῖς *P.* cum edd. ceteris. ead. ἰγνύσιν) *Ald.* ἰγνύαις Coll. Schol. l. 16. col. 1. ἰγνύα) *C.* ἰγνύν. *ibid.* l. 17. Εἰρηται) *C.* Εὐρηται. *ibid.* l. 18. Γράφεται) Γὰρ pro γράφεται editum erat; at in Exc. G. scriptum est Γρ, quo compendio utuntur pro γράφεται. Et in V. etiam *Solan.* Pag. 243. l. 2. Πενῶσιν) Sic edd. Ὑπνῶσιν *Mf. B.* quem alibi litera R. designat *Solan.* ead. Γυμνάζονται) γυμνάζονται male *I.* l. 3. Ἰδρούσιν) Sic *A. R. P.* Ἀλεξουσὶ habent edd. omnes. l. 4. Πήγνυσθαι) Ἀλλ' πήγνυνται Coll. Nihil mutant *I. Fl. H. P.* Pag. 245. l. 5. Αὐτὸν) αὐτῶν male *Fl.* Vulgatae assentiuntur *I. H. P.* & *P.* l. 17. Εὐδρον) Sic edd. omnes & *P.* quin vel *Fl.* εὐδρον, quasi velit cavere, ne εὐδρον legas. Pag. 246. l. 7. Ἀέρος) Pell. an ἄσπερος; Pag. 247. l. 9. Ὅπως) πῶς marg. *A.* 1. & *P.* Nil mutant edd. l. 12. Νεφελοκοκκυγίαν) Sic *P. B.* 2. S. Et sic Solanus in *I.* correxit: haec enim Νεφελοκοκκυγίαν cum *Fl. Ald.* & *H.* Pag. 248. l. 3. Πυρῶσει) Sic dedi ex Codd. *A. P.* & marg. *A.* 1 *W.* Πυρῶσει *I.* Πυρῶδης *Fl.* Πυρῶδεις *Ald. Fr. P. S. B.* 2. & *H.* l. 8. Πᾶσιν) Deest in *Fl.* l. 9. Ἀπορρίψαντες) Ἀλλ' ἀποβάττες Coll. Vulgatae servant edd. omnes. l. 14. Κήτη) κύτη *E.* Pag. 249. l. 5. Περιβάλλοντες) Sic *Fl.* Περιβαλόντες ceterae. l. 7. Συναρᾶσαι) συναρᾶσαι *Fl.* l. 10. Κύτος) Sic *Fl.* Κῆτος cett. l. 18. col. 1. Μιμνῆται) μιμνῆται *V.* male. Et post φαλλῶν legebatur πινῶν pro τούτων ac mox iterum τινὲς ante ἀναβακίουσι, quod monente Solano delevi, & ἀργυῶν pro vulgato ἀργεῶν dedi. Reliq. Pag. 250. l. 14. Ὁξέως) ὀξέως *Fl.* male. Pag. 252. l. 2. Πάτερ) πατέρ σοι aliquem coniicere legendum notat Solanus. Sed nulla ed. id habet. *Fl.* vero ὦ πατέρ ἄνθρωποι, ita ut ἄνθρωποι bis legatur. l. 7. Καθεργμέθα) καθεργμέθα *Fl.* Sed vulgatam servant *I. H. P.* &c. & Cod. *P.* Pag. 253. l. 10. Ἀπὸ χθμεν) Nihil a vulgata abire *Fl. I. H.* notat Solan. Pag. 254. l. 7. Ταῦτα) Et hic *Fl. I.* & *H.* cum vulg. facere notat Solan. Pag. 255. l. 1. Θυνοκέφαλοι) Sic editum ex correctione Solani. Θυνοκέφαλοι *I. Ald. B.* 2. *H.* *Fl.* Κυνόκεφ. *P.* & *S.* l. 3. Ψυττόποδες) Sic edd. omnes. Ψυττόποδες *Graev.* Ψυττόποδες *Solan.* l. 8. Ἡμᾶς) ὑμᾶς *Fl.* sola. ead. Δυνισόμεθα) Ita habere *I. Fl. H. B.* 2. *S.* & *P.* notat Solanus. l. 9. Διοτενσομεν) Esse constantem lect. notat idem: Sed lenio monente ego correxi. Pag. 256. l. 6. Ἐξαυλισάμενοι) ἐξοπλισάμενοι alios legere dicunt Coll. Et sic habent marg. *A.* 1. *P.* & *L.* Ἐξαυλισάμενοι vero est in Coll. ipsis aequae ac in edd. *Ald. I. Fl. H. P. B.* 2.

& S. l. 16. τρίγλης) Sic recte P. B. 2. & S. Τρίγλης maiore littera τ male I. Ald. Fl. Fr. H. Pag. 257. l. 5. Θυνοκέφαλοι) Θυνοκέφαλοι B. 2. Κυνοκεφ. reliquae. l. 17. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. Pag. 258. l. 6. Ἀφύκτω) Sic iam recte edd. Conf. supra Dial. Deor. XVII. & Quom. Hist. c. 62. l. 15. Ἀπάντων ὄν) Sic dedi monente Solan. Nam edd. absurde ἀπαντα ὄν. Pag. 259. l. 1. Τὰς ἡλικίας) τὴν ἡλικίαν P. & marg. A. 1 W. Vulgatae affentiuntur I. Fl. H. Ald. P. l. 11. Σταδιαῖον) Sic recte I. H. P. & B. 1. Σταδιαῖον male B. 2. Πέντε σταδιαῖον Fl. l. 16. H) Sic I. item Codd. P. L. Oī Fl. P. Ald. H. &c. l. 18. col. r. Διομήδους) Pro vulgato Διομήδης, reliquaque ex Hom. in nott. indicato restituta: deerat enim vocabulum πῆρ, & δαῖδοι, misere scriptum erat. Reitz. Pag. 260. l. 11. Ἐπερίπτεον) ἐπερίπτεον male I. l. 13. Σπύργους) Sic etiam esse in I. Fl. & H. notat Solan. Pag. 262. l. 3. Γιγνόμενα) γινόμενα Fl. Prius vero est in I. H. Ald. P. Fr. S. &c.

IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 263. l. 9. Ἀποθανεῖν) ἀποθανεῖν ἔμαλλε Vorst. frustra. Pag. 264. l. 4. Μεγάλοις) μεγάλοις. Th. Magist. male. Femin. gen. recte Luciani edd. Pag. 265. l. 2. Ὑπ') ἔπ' Fl. Nihil mutant I. H. P. Ald. l. 20. col. 1. Κατακλ.) κατακλυδέντες male in ed. correxit Solanus, non tamen addens unde. Pag. 266. l. 13. Παρεῖχε) ὑπῆρχε Fl. Pag. 268. l. 16. Ἐξ) ἔξ Fl. male. Nihil a vulg. abis P. Pag. 269. l. 10. Ἐταίρων) ἐταίρων male Ex. Fl. Nihil mutat P. H. I. P. &c. l. 12. Περιπτόεις) Sic A. L. P. S. A. & Ald. Περιπτόεις edd. ceti. l. 16. Ὁ Κρῆς) Ὁκρῆς male Fl. Pag. 270. l. 3. Κατηγορεῖτο) Sic edd. omnes. Ἐλαττογορεῖτο vult Graev. male. l. 14. Μίνως) Sic Fl. aliaque recte. Μίνως I. & H. Pag. 271. l. 3. Οὕτω) Edd. omnes. Οὕτως melius Solan. coniicit. l. 13. Εἰς) καὶ εἰς Fl. sola. l. 14. Κυνάμ.) κυνάμ. I. & Fl. Κινάμ. B. 2. & P. Κινάμ. S. H. & Ald. Eadem varietas mox iterum occurrit. l. 18. col. 11. Οὔτοις) οὔτοις edd. Cler. Sed οὔτοις recte in V. Pag. 272. l. 11. Ἀναθεῖς) Al. male ἀφανείς. Coll. Nostrae edd. tamen recte in vulgatam conspirant. l. 15. Ὁμοιότητα) ἀραιότητα A. P. & marg. A. 1 W. Nil mutant edd. Pag. 273. l. 13. Ἀρτους ἐπ.) ἀρτονέτοιμον Schol. l. 15. Ἐξήκοντα.) ζ' Fl. male, pro ζ'. Cum vulgata nostra facit H. & P. &c. l. 17. col. 2. Ἀρτονέτοιμον) Sic pro ἀρτους ἐτοίμους, quod in nostris libris est, V. Codex. Solan. Pag. 274.

l. 12. Τρυγῆσας) τρυγίσας I. Τρυγῆσας recte aliae. l. 13. Γίγνεται) γίνεται Fl. Pag. 275. l. 17. Παρὰ) Sic A. & P. Περί edd. priores. Pag. 276. l. 9. Νουμῶν) Ex Solani emendat. Νομῶν enim edd. l. 15. Ὑλλας) Sic Fl. H. I. P. Ald. & c. l. 16. Ἐκείνον δὲ ἴλλ.) ἔκεινῳ διελέγετο Vorst. emendat, ut infra cap. 23 f. Edd. nostrae nihil mutant. Pag. 277. l. 9. Τούτῳ) τούτων male Fl. Τούτῳ reliqq. & P. l. 16. Ἀκαδημαίικους) Sic I. H. Fl. P. & c. Ἀκαδημαίικους Coll. Pag. 278. l. 8. Ἀξιολογ.) λογικώτατοι Cod. Fl. Nihil mutant edd. praeter Fl. quae ἀξιολογικώτατοι. Pag. 279. l. 6. Λέγων τούτο) Nihil mutant Coll. & edd. l. 7. Εἰσέτι) εἰσέ—τι I. H. Fl. Ceterae recte, ut edidi. ead. Αὐτοὺς) Sic Pell. Αὐτὸς edd. absurde, οὐκ, ἴσως ante ἀγνοεῖν addit Cod. L. (vid. nott.) l. 9. Κολοφώνιον) Sic Anon. ap. Pell. Κολοφώνιον enim edd. l. 10. Πολίταις) Ἀλλὶ πλείστοις Coll. Prius habent I. Fl. H. P. l. 14. Κατεργίνωσκον) Sic Fl. & P. Κατεργίνωσκον I. & H. l. 19. col. 2. Ἐναντιούμενοι) ἐναντιούμενον male ed. Cler. Pag. 280. l. 15. Ἔσχω-φε) ἔσχω-φε male edd. plurimae. Ἔσχω-φε recte L. B. 2. & S. l. 17. Περί) Aberat in edit. Nec magno opere requirem; sed quia adest in Cod. V. inferre non dubitavi. Reitz. Pag. 281. l. 13. Κάρος) Sic B. 2. I. H. & P. cum A. Ceterae Κάρος. Κάπρος Palm. Κάρανος Gronov. l. 19. col. 1. Ἀργὸν) ἀναιρετὸν habet ed. Cler. Sed ex C. correxit Solanus. Qui postremam huius Schol. vocem etiam emendavit, cum legeretur ἀπυλλαγμένος. Pag. 282. l. 4. Πλακῆς) πλακῆς I. sola male. l. 8. Βούσριν) Βούσριν edd. male. Pag. 283. l. 6. Ἐταίρους.) Ex Cod. L. Ἐτέρους edd. priores omnes. l. 10. Κομίζει) Deest in Fl. Adest in aliis, & in P. Pag. 284. l. 3. Περί μεσοῦντα) περιμεσοῦντα. uno verbo I. H. Fl. Ceterae rectius disiungunt. l. 7. Ἐπημανῶς) ἐπινῶς Schol. & Fl. Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P. l. 11. Ἀρπάσαι) Sic recte Ienf. Ἀρπάσας edd. l. 14. Ἐταίραν) ἑτέραν male Fl. sola. l. 16. Κολυθῶς.) κολασθῆσθήμενος edd. plurimae, κολυθῆσθήμενος I. & Fl. unde κολ. prima producta feci. l. 17. col. 1. Δεῖ) οὐ δεῖ σημαίνειν V. Et mox, notante Gronovio. Sed quo referam, non video. Nisi forsan a nasutiore aliquo Critico fini praecedentis Scholii hoc adscriptum sit. Solan. Pag. 285. l. 8. Πολὺ) οὐ πολὺ I. l. 11. Ἐλαίοντες) Αἱ δὲ ἰακόντες Coll. Nil mur. edd. Pag. 286. l. 6. Ἠνιόμην.) ἐποτνιόμην Schol. l. 17. Τε καὶ ἑδῆκα) Tria illa posteriora verba ex C. addita in V. deerant. Pag. 287. l. 7. Τμῶν) Ex emend. Solan. Ἡμῶν edd. l. 15. Ἐπὶ) ἐπὶ Fl. male. Recte cet. Pag. 288. l. 8. Τῶς ἐπιούσης.) τῇ ἐπιούσῃ alios legere Coll. aiunt. At nostrae

edd. nihil mutant. *I. 12. 'Ιν' εἰ)* (ὡς Th. Mag. voc. *Εἰ. 'Εν' I. 'Ιν'* Fl. &c. recte. *I. 15. col. 2. 'Εκείνης τῆς)* Duo ista verba in edit. deficientia supplevit Solan. *I. 16. col. 1. Μέντοι) μὲν* edit. Cler. *Pag. 289. l. 4. 'Οππῶμ.)* Sic *I. B. 2. Fr. P. &c.* Confer sup. § 21. *I. 5. 'Εξ αὐτοῦ)* Sic Fl. *'Εαυτοῦ* male cett. *I. 9. 'Αποδύρος)* Ita dedi ex Fl. *'Αποδύρος* edd. reliqq. *I. 15. Πάντη) παντὶ* Fl. Sed cum vulg. facit P. *Pag. 290. l. 3. 'Απέρατος)* Sic *I. Fl. &c. 'Απέραστος* P. sola. *I. 13. Κολάζονται)* Ita Fl. H. P. &c. *Κολάζοντε* male *I. l. 15. Παρὰ)* Sic P. & edd. praeter *I. quae περί. l. 17. Τούτων)* Antea in impr. legebatur *τούτο*, nullo sensu. Ex V. est illud *τούτων*. Solan. *Pag. 291. l. 5. 'Απέπεμψα)* Al. *ἀπέπεμψαν* Coll. Prius tuentur Fl. *I. H. P. l. 9. 'Εσπλευσὶ)* ἐσπλῖ *I. Prius vero Fl. H. P. l. 10. 'Υπνον)* ὕπνου Vorst. *I. 13. Πύλην)* Ita edd. quas vidi, omnes. *I. 15. 'Ος)* ὅς; Pell. *Pag. 292. l. 5. Παρὰ)* Sic Fl. *I. Reliqq. περί. l. 14. col. 2. Τοῦ κάρου)* Ita ex V. pro vulgato *τῶν κάρου*, & *μοκ καταλλήλου* pro edito *καταλλήλων* dedit Solanus. *I. 16. col. 1. 'Εμφρόνως πρὸς)* Ita correxit Solanus noster: in edito enim erat *ἐμφρόνως καὶ. ibid. l. 17. 'Αποκλίνειν)* ἐκκλίνειν C. *ibid. l. 21. Κεραμίνην)* Ed. Cler. male *κεραμίδαν*; quod eodem hoc Scholio *πὸς* iterum correctum: *l. 26. col. 2. Εἰς)* πρὸς haber C. *l. 27. col. 1. Πεφυκέναι)* πέφυκε tantum legebatur in edito; sed mutavit Solan. *Pag. 293. l. 1. Φονικοί)* φονικοί male *I. sola. l. 14. Παρὰ)* Sic recte Fl. & P. Ceterae *περὶ*, ne *I. & Ald.* quidem excepta. *l. 17. Καρεῶτιν)* Hoc Scholium inter Vossiana Voss. 2, p. 34, No. 8, erat; ubi *ὑπνοῖς* legitur: Sed Coll. G. melius *ὑπνοῦσι*. Solan. *Pag. 294. l. 16. 'Υποδοχὴν)* Al. *παρασκευὴν* Coll. Vulgaræ favent *I. Fl. H. P. Pag. 295. l. 1. 'Ωρυγία)* Ald. *I. &c. 'Οζυγία* P. male. Cum tamen eadem id teste habeat c. 29. *l. 6. Χρησόμενος)* Sic recte B. 2. P. S. *Χρησάμενος* male *I. Fl. H. Pag. 296. l. 1. Ὑπεδέξατο)* Const. edd. lectio. At *ἐπεδέξατο* duo Mss. Regg. vid. nort. *l. 5. Εἰν)* εἰσι *I. Ald. H. 2. Prius cett. (edd. Σωφρονοῖν)* σωφρονοῖεν al. aiunt Coll. *l. 12. Περιτρίβοντας)* Leg. *παρατρίβοντας* Solanus. Vulg. ferv. edd. omnes. (Sed emendationi Solani favet Mss. Reg. 3011. quare ita rescripsimus.) *Pag. 297. l. 8. Ωλιγώρησαν)* ολιγώρησαν sine augm. edd. *I. Fl. H. P. Ald. B. 2. Sed S. ὀλιγ. l. 11. Κρατῆσονται)* Ita duo Mss. Regg. cum ed. S. Vulg. *κρατῆσαντες*, minus bene. *l. 13. Καλύφει)* Sic L. & Fl. *Καλύφιναι* edd. ceterae. *Pag. 298. l. 4. Εἰκοσὶν)* εἰκάσαι P. *Εἰκοσι* Fl. *Εἰκοσιν* reliquae. *Pag. 299. l. 6. Ἀδρότερον)* Adspirare Fl. Ald. P. B. 2. S. H. *ἀδρ. I. male. l. 7. Ἀπείχομεν)* Alit *ἀπείχουεν* Coll. Nihil

l. 12. Τρυγῆσας) τρυγῆσας. I. Τρυγῆσας recte aliae. l. 13. Γίγνεται) γίνεται Fl. Pag. 275. l. 17. Παρὰ) Sic A. & P. Περί edd. priores. Pag. 276. l. 9. Νομῶν) Ex Solani emendat. Νομῶν enim edd. l. 15. Τλλας) Sic Fl. H. I. P. Ald. & c. l. 16. Ἐκείρον διήλ.) ἐκείνῳ διελέγετο Vorst. emendat, ut infra cap. 23 f. Edd. nostrae nihil mutant. Pag. 277. l. 9. Τοῦτῳ) τούτων male Fl. Τοῦτῳ reliqq. & P. l. 16. Ἀκαδημαϊκούς) Sic I. H. Fl. P. & c. Ἀκαδημαϊκούς Coll. Pag. 278. l. 8. Ἀξιολογ.) λογικῶτατοι Cod. Fl. Nihil mutant edd. praeter Fl. quae ἀξιολογικῶτατοι. Pag. 279. l. 6. Λέγων τούτο) Nihil mutant Coll. & edd. l. 7. Εἰσέτι) εἰσέ—τι I. H. Fl. Ceterae recte, ut eddidi. cad. Αὐτούς) Sic Pell. Αὐτός edd. absurde, οὐκ, ἴσως ante ἀγνοεῖν addit Cod. L. (vid. nott.) l. 9. Κολοφώνιον) Sic Anon. ap. Pell. Κολοφώνιον enim edd. l. 10. Πολίταις) Αἱ πλείστοις Coll. Prius habent I. Fl. H. P. l. 14. Κατεγίνωσκον) Sic Fl. & P. Κατεγίνωσκον I. & H. l. 19. col. 2. Ἐναντιούμενοι) ἐναντιούμενον male ed. Cler. Pag. 280. l. 15. Ἐσκόφε) ἔσκούφε male edd. plurimae. Ἐσκούφε recte L. B. 2. & S. l. 17. Περί) Aberat in edit. Nec magno opere requirem; sed quia adest in Cod. V. inserere non dubitavi. Reitz. Pag. 281. l. 13. Κάρος) Sic B. 2. I. H. & P. cum A. Ceterae Κάρος. Κάρος Palm. Κάρανος Gronov. l. 19. col. 1. Ἀρῶν) ἀνείρεσθν habet ed. Cler. Sed ex C. correxit Solanus. Qui postremam huius Schol. vocem etiam emendavit, cum legeretur ἀπυλλαγμένος. Pag. 282. l. 4. Πλακῆς) πλακῆς I. sola male. l. 8. Βούσιρην) Βούσυρην edd. male. Pag. 283. l. 6. Ἐπαίρας) Ex Cod. L. Ἐτέρους edd. priores omnes. l. 10. Κομίζει) Deest in Fl. Adest in aliis, & in P. Pag. 284. l. 3. Περιμεσούντα) περιμεσούντα, uno verbo I. H. Fl. Ceterae rectius disiungunt. l. 7. Ἐπιμανῶς) ἐπινῶς Schol. & Fl. Ceteras cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P. l. 11. Ἀρπάσαι) Sic recte Ienf. Ἀρπάσας edd. l. 14. Ἐπαίραν) ἐτέραν male Fl. sola. l. 16. Κολυθῆς.) κολυθισθῆσῃς edd. plurimae, κολυθισθῆσῃς I. & Fl. unde κολ. prima producta feci. l. 17. col. 1. Δεῖ) οὐ δεῖ σημαίνειν V. Et mox, notante Gronovio. Sed quo referam, non video. Nisi forsan a nasutiore aliquo Critico fini praecedentis Scholii hoc adscriptum sit. Solan. Pag. 285. l. 8. Πολύ) οὐ πολὺ I. l. 11. Ἐλαίνοντες) Αἱ διακρητες Coll. Nil mut. edd. Pag. 286. l. 6. Ἠνιόμην) ἐποτνιώμην Schol. l. 17. Τε καὶ ἐδάκρυ) Tria illa posteriora verba ex C. addita in V. deerant. Pag. 287. l. 7. Ὑμῶν) Ex emend. Solan. Ἠμῶν edd. l. 15. Ἐτη) ἐτι Fl. male. Recte cett. Pag. 288. l. 8. Τῆς ἐπιούσης) τῇ ἐπιούσῃ alios legere Coll. aiunt. At nostrae

edd. nihil mutant. *l. 12.* "ἰν' εἰ) ἰάν Th. Mag. voc. Eī. 'Εν *l.* "ἰν' *Fl. &c.* recte. *l. 15. col. 2.* Ἐκλινε τῆς) Duo ista verba in edit. deficientia supplevit Solan. *l. 16. col. 1.* Μέντοι) μὲν ed. Cler. *Pag. 289. l. 4.* Ὀπτομ.) Sic *l. B. 2. Fr. P. &c.* Confer sup. § 21. *l. 5.* Ἐξ αὐτοῦ) Sic *Fl.* Ἐαυτοῦ male cett. *l. 9.* Ἀπόξυρος) Ita dedi ex *Fl.* Ἀπόξυρος edd. reliqq. *l. 15.* Πάντη) παντὶ *Fl.* Sed cum vulg. facit *P.* *Pag. 290. l. 3.* Ἀπέραιτος) Sic *l. Fl. &c.* Ἀπέραιστος *P.* sola. *l. 13.* Κολάζονται) Ita *Fl. H. P. &c.* Κολάζοντο male *l.* *l. 15.* Παρὰ) Sic *P. &c.* edd. praeter *l.* quae περί. *l. 17.* Τούτων) Antea in impr. legebatur τούτο, nullo sensu. Ex *V.* est illud τούτων. *Solan. Pag. 291. l. 5.* Ἀπέπεμψα) Αἱ ἀπέπεμψα Coll. Prius tuentur *Fl. l. H. P. l. 9.* Ἐσπλεύς) ἐπλῆ *l.* Prius vero *Fl. H. P. l. 10.* Ὑπνον) Ὑπνου Voss. *l. 13.* Πύλιν) Ita edd. quas vidi, omnes. *l. 15.* Ὅς) Ἀπ' ἧς; Pell. *Pag. 292. l. 5.* Παρὰ) Sic *Fl. l.* Reliqq. περί. *l. 14. col. 2.* Τοῦ κάρου) Ita ex *V.* pro vulgato τῶν κάρου, & μοχ καταλλήλου pro edito καταλλήλων dedit Solanus. *l. 16. col. 1.* Ἐμφρόνως πρὸς) Ita correxit Solanus noster: in edito enim erat Ἐμφρόνων καὶ. *ibid. l. 17.* Ἀποκλίνειν) ἐκκλίνειν *C. ibid. l. 21.* Κεραμίνην) Ed. Cler. male κερακίαν; quod eodem hoc Scholio μοχ iterum correctum: *l. 26. col. 2.* Εἰς) πρὸς habet *C. l. 27. col. 1.* Πεφυκέναι) πέφυκε tantum legebatur in edito; sed mutavit Solan. *Pag. 293. l. 1.* Φοινικοί) φοινικοὶ male *l.* sola. *l. 14.* Πάντη) Sic recte *Fl. & P.* Ceterae περί, ne *l.* & Αἰ: quidem excepta. *l. 17.* Καρεῶτιν) Hoc Scholium inter Vossiana Voss. 2, p. 34, No. 8, erat; ubi ὕπνοις legitur: Sed Coll. G. melius ὕπνουσι. *Solan. Pag. 294. l. 10.* Ὑποδοχὴν) Αἱ παρασκευὴ Coll. Vulgarae favent *l. Fl. H. P. Pag. 295. l. 1.* Ὀζυγία) *Ald. l. &c.* Ὀζυγία *P.* male. Cum tamen eadem id teste habeat *c. 29. l. 6.* Χρησόμενον) Sic recte *B. 2. P. S.* Χρησάμενος male *l. Fl. H. Pag. 296. l. 1.* Ὑπεδέξατο) Const. edd. lectio. At ἐπεδέξατο duo Mss. Regg. vid. nott. *l. 5.* Εἰν) εἰς *l. Ald. H. 2.* Prius cett. *edd. Σωφρονοῖν)* σωφρονοῖεν *al.* aiunt Coll. *l. 12.* Περιπλέωντας) Leg. παραπλ. *Solanus.* Vulg. serv. edd. omnes: (Sed emendationi Solani favet Mss. Reg. 3011. quare ita rescripsimus.) *Pag. 297. l. 8.* Ὀλιγώρησαν) ὀλιγώρησαι sine augm. edd. *l. Fl. H. P. Ald. B. 2.* Sed *S. ὀλιγ. l. 11.* Κρατήσονται) Ita duo Mss. Regg. cum ed. *S. Vulg. κρατήσαντες;* minus bene. *l. 13.* Καλύφει) Sic *L. & Fl.* Καλύφει edd. ceterae. *Pag. 298. l. 4.* Εἰκοσὶν) εἰκάσαι *P.* Εἰκοσί *Fl.* Εἰκοσιν reliquae. *Pag. 299. l. 6.* Ἀδρότερον) Adspirare *Fl. Ald. P. B. 2. S. H. &c.* *l.* male. *l. 7.* Ἀπέσχομεν) Αἰτὶ ἀπείσχομεν Coll. Nihil

mutant edd. l. 8. Ἐπεσήμενιν) ἐπεσήμενιν male *Fl.* Ceterae vulg. serv. quibus adstipulatur *P. Cod.* l. 12. Ἐξεβλάστησε) ἐξεβλάστα *Fl.* Ἐβλάστησε. *P. Vulg.* serv. edd. cett. l. 16. Ἀποτρέψαι) ἀποστρέψαι Scholiaft. & *Fl.* Sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente *Cod. P.* l. 19. col. 1. Παιγνίμων) παγνίμων *V.* Pag. 300. l. 10. Ἐπέκανα) ἐπ' ἀκείνα *P.* Pag. 301. l. 11. Ὀρώμεν) Sic *Fl.* Ὠρώμεν ceterae. Pag. 302. l. 4. Κατ' ἀκείνο) Nihil hic variare edd. notat Solan. l. 7. Εὐπροσπίτας) Ita esse in *I. Fl. B. 2. H. P.* & *S.* notat idem. Etiam *Ald.* 1. sic habet, & *Fr.* Pag. 305. l. 4. Καβαλοῦσα) Alii' Εὐκελοῦσα, Coll. l. 5. Τδαμνοδία) Alii' Τδαμν, Coll. Nihil mutant edd. cad. λαβοῦσαι) Sic edd. omnes. Διδαλχούσαι marg. *A. 1 W.* & *P.* Διαλακνύσαι. Angl. Pag. 307. l. 2. Προσάραξας) προσάραξας edd. Sed conf. *I. Ver. Hist.* c. 30 f.

IN TYRANNICIDAM.

Pag. 308. l. 4. Ὄς) Deest in *Fl.* cad. Καὶ) Deest in *C.* l. 6. Ἰδὼν) εὐρὼν *C.* Nihil mutant *I. Fl. H. P.* Pag. 309. l. 4. Ζῶν ᾧτι) ζῶντι edd. omnes. Nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. Vorst. ζῶν coniecerat. Pag. 311. l. 8. Κελεύει) Sic recte *B. 2.* & *S.* Κελεύει male *I. Fl. Ald. H. & P.* Pag. 313. l. 13. Σφαγῆς τῆς ἡμῆς) Sic *I. Fl. H. P.* & *c.* Σφαγῆς ταῖς ἡμαῖς *Marc.* Pag. 316. l. 7. Παρ' ἐμοῦ) παρ' ἡμῶν *Fl.* l. 9. Ἐπιτάττει) ἐπιτάττη *Fl.* l. 16. Ἔστι) ἐστι sine accentu *I.* Pag. 317. l. 9. Οἶδε) Ex *L.* Εἶδε edd. l. 15. Ὅπως) ὅπερ male *S.* & *Ald.* Ὅπως recte *I. H. B. P.* & *c.* Pag. 319. l. 4. Μάλα) καὶ μάλα *L.* & *Marcil.* Deest καὶ in edd. cad. Οὐ γὰρ) καὶ γὰρ marg. *A. 1 W.* ut coniecit *Marcil.* l. 5. Ἥσσαν) Ita restituimus ex *L.* & *P.* Ἥσαν enim edd. l. 9. Τούτῳ) τούτον *Marc.* & *Vorst.* male. Τούτῳ servant *I. Fl. B. 2. H. P.* & *c.* Pag. 320. l. 2. Ὑμεῖς) Sic recte *I. B. 2.* & *S.* cum *Cod. L.* & margine *A. 1 W.* Ἡμεῖς male *Fl. P. & H.* Pag. 321. l. 9. Ἐκ γε) Ex *L.* Ἐκ τε edd. Pag. 322. l. 17. Ἀναίματος) Sic *I. Ald. Fl. Fr. B. 2. S.* Ἀναίματος *P. H. 1.* & 2. in qua ἀναίματος correxerat *Gesfn.* Hanc variat. *Solan.* omisit. Pag. 324. l. 8. Προβασανίσας) προβασανίας male *I.* l. 14. Τὸ δ' εὐθ. ἀπ.) Haec defunt in *Fl.* Adfunt in *I. Ald. P. H. & c.* Sed pro ἀγνοῆσαι iterum ἀποθανεῖν marg. *A. 1 W.* Pag. 325. l. 8. Παρεχόμενον) Nil mutant edd. priscae. An παρεσχομένον; *Solan.* l. 9. Ἀπόγνωσιν) Sic recte edd. & *P.* Ἐπίγνωσιν sola *Fl.* male. l. 13. Ἐλ-

ANNOTATIONES

IN HERMOTIMUM.

Pag. 1. l. 1. ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ) Menecratis hic filius dicitur cap. 30, vir, ni per hunc libellum foret, ignotus & obscurus. De Hermotimo Clazomenio dicitur alibi, neque ad eum hic al-
luditur. Vid. *Musa. c. 7. SOLAN.*

ead. l. 3. Ἐρμώτιμῳ) In *H. & P.* nomina propria spiritibus non sunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *hunc.* vero aliisque Ἐρμώτ. & similia semper cum suo spiritu, quem retinuimus, quoties non est persona loquens. In personis au-
tem, a quibus sermo inchoatur, omisimus, quod ita ab initio institutum videmus, & sic decet, quia tum omnes literae sunt quadratae. REITZ.

ead. l. 4. Ὅσον τεκμήρασθαι) Guyet. ait: an τὸ ἐστὶν deside-
ratur, an subintelligendum? Posterius verum est, & ἐστὶ recte omittitur: vid. Aelian. V. H. XIII; 1, Ὅσον τε ἀ-λαμύνω τεκμήρασθαι. Unde simul confirmatur, τεκμήρασθαι recte se habere, & male Solanum illud mutatum velle. Usitatus tamen praesens τεκμαίρεσθαι, ut hoc Dial. c. 19, & alibi. Plura autem exempla ellips. τοῦ ἐστὶ post ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. Quod cum & aliis frequens sit, miror quid Guyetus dubiter. REITZ.

ibid. Τεκμήρασθαι) Coniicere licet. BROD.

ead. l. 5. Μεταξὺ προῖδν) Ne credas male cohaerere μεταξὺ προῖδν, καὶ διεσάλευες, memineris μεταξὺ eleganter cum particípio iungi, ut μεταξὺ πίνων, inter bibendum; adeoque & hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio positum nihil commune habere cum seq. verbo. Confer supra Somn. § 17, Μεταξὺ δὲ λόγοντος. Char. vel Contempl. § 6. Infra, de Do-
mo 21. Et saepe alibi. Item Xenoph. p. 977, μεταξὺ δένοντα. Dionys. Halic. XI, pag. 720, 23, μεταξὺ δειπνῶντες. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 8. Ἀγκύλων) Intellige σοφισμάτων. BROD.

ead. l. 11. Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ) Et quod utile sit. BROD. Cum Vin-
centius Obsopoeus vertisset in editione Basil. adeo ut itineris quoque laborem ad disciplinarum exercitium referre soleas, adscri-

psit pater, quodque processui, incremento esse possit. Id videtur intellexisse Benedictus, vertens quodque ad praecepta tibi conferat, etsi non capiam, cur μαθήματα reddat praecepta, quod facit ubique. Eadem locutio in principio Galli, ἢν μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο, πρὸ οὐδὲ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιστα. Et hinc in Abdicatione, πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προδοποιῆσαι τῇ πόσει. GRON.

Pag. 2. l. 1. 'Α εἴπε) 'Ο δὲ δασκάλος scilicet. GUYET.

ead. l. 3. 'Υπὸ τοῦ Κρόνου) Ab Hippocrate COO. BROD.

ead. l. 4. Βραχὺς μὲν ὁ βίος) Primus Aphorismorum Hippocratis, in quem multa Gal. Sic p. 311 ed. Paris. BOURD.

ead. l. 7. 'Εγρηγόρος) Vigilans. BROD. An ἐγρηγόρας; F. Guyetus, recte credo, coniicit; nisi ἐγρηγόρως malis: nam adverbium ἐγρηγόρος non iam legere me alibi memini; participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic Hom. Il. E, 591, Κεκλυχὼς, vociferans, vel postquam vociferatus erat; sed potius, cum clamore. Idem Il. A, 37, ὅς Χρῦσεν ἀμφιβέβηκας, qui Chrysen undique tueris, i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more aoristorum. Addo Il. Δ, 107, δέδεγμένους excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit Ienf. Lectr. Lucian. p. 246 — 7.) Conf. Iliad. Δ, 434, μυρίαί ἐστίνεσσιν, innumerae stant. Et adi omnino notam S. Clarckii ad Il. A, 34, qui illud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex Virg. Aen. 2, 12, Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit. Et ex Ovid. Met. V, 677, de Pieridum in picas metamorphosi: Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit. Ubi monet, nuperum interpretem frustra tunc velle, pro nunc, legi, quia, si retineres nunc, dicendum esset remanet, non remansit, &c. quae lectu digna de huiusmodi temporis potestate apud Clarckium vide. REITZ. Dubitavi, num ἐγρηγόρας probum; sed habet Alciphro. III, Ep. 38, pag. 356. IDEM in Add. & Corrīg.

ead. l. 10. Παραπολούμενον) Castigo παραπολεύμενον. BROD. Mss. Regg. 2954 & 3011 παραπολούμενον, probante B. de Ball.

ead. l. 11. Θανμάσια ἡλίκα) Vid. supra Somn. c. 5, vel 6, & nott. ad cap. 76 huius Hermot. SOLAN.

ead. l. 15. Σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη) Confer infra huius Dial. cap. 59 f. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲν ἄλλω) Legendum ἄλλο. BROD. Sed illud ἄλλο iam inveni in plerisque edd. REITZ.

Pag. 3. l. 2. 'Υπομνήματα) Cicero filius Tironi sub 16, 21 extr. Peto a te, ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maxime

quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exscribendis hypomnematis. GESN.

ead. l. 4. Οὐδὲ ὅναρ &c.) Tantae intentionis exemplum ipse vidi. Iuvenis optimus, qui Graevium audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer interdum dabat operam, ut noctu dormiens, quaecunque interdum legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remisit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde capturae consulere. SOLAN: Non cepit haec verba interpretes prior, vertens, adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis; cum significant, ne per somnum quidem unquam relaxasti te ab labore: fraudi illi fuit ὅναρ sine praepositione, ideoque sensum non inveniens, somnum sibi indulgere, significari credidit; sed ὅναρ idem esse, quod κατ' ὅναρ, quis Graece sciens ignorare potest? Noster de Merc. cond. c. 17, & Pseud. c. 49, οὐδὲ ὅναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούειν: Tim. c. 20 f. ἐπὶ μὴ ὅναρ πλεονεύειν: & Ael. V. H. XII, 63, ὅναρ αὐτῷ συνεγένετο — per somnium cum illa rem habuit. Plura Bos de ellipsi p. 301: Asia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. REITZ.

ead. l. 5. Οὗτος ὅλας) Dialogus, quem Lucianus Hermotimum, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspiciendus, verum etiam acutissimè ingeniis foecus: quamquam non ignoreo, quam prorsus seorsum iudicet P. Petrus IV. Miscellaneæ Observ. cap. 1. At haec disquisitione ab instituto nostro est aliena: In hoc libello cum Hermotimo Stoicae disciplinae sectatoris nem se habere fingit auctor; cumque eorum de variis sectis, tum de difficultate & fere ἀδύνατον, certo inveniendi verissimae philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi Lucianus professus esset Hermotimus, se philosophiae animum suum applicuissimè deditum, omnemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, et tandem bonorum et ea profluentium compos fieret; responderet Lucianus, sibi satis, ex multis, quas affert, argumentis persuasum esse, eum serio philosophiae a multo tempore fuisse deditum. Δοκίμια δέ μοι, pergit, ἀλλ' οὐδὲ ὅναρ πρὸς ἐνδύμασι σάκταιν, οὗτος ὅλας εἶναι ἐν τῷ πράγματι. Posset quis suspicari, Lucianum scripsisse ὅλας. Οὗτος ὅλας εἶναι ἐν τῷ πράγματι, adeo totus in negotio esse, scilicet videris. Ut in Deor. Dial. XII Veneris & Cupid. fin. dicitur: Ῥήσας ὅλας εἶναι ἐν τῷ Ἄπην, &c. similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum: sic de Salvatione c. 3; Σὺ δὲ, καὶ δὲ ὁδοιποροῦντες ἵστομεν ὅλας δὲ δουλοῦσθαι, Tu vero totus quantus es, videris in servitutem redactus: Sic in Deor. Dial. XIX f.

Diana dicitur ὅλος πρὸς τῇ θήρᾳ εἶναι, nisi nisi venatum curare; se totam venatui tradidisse. Ibid. Dial. XX, § 15, καὶ ὁ μὲν Έρος, ὅλος παρελθὼν ἐς αὐτὸν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἔραν. In his manifestissime ὅλος idem, quod ὅλος, valet. Nec aliter in Dial. Meretr. X, § 13, ὅλος περὶ τὸ μισράειν ἐστὶ. Graeci itaque pro adiectivis utuntur nonnunquam adverbis, ut iam ex allatis exemplis patet. Minus id perspexisse videtur Cupemus III. Observ. cap. 12, ubi in Aeliani Ποικιλ. lib. III, c. 9, δέδοικε δὲ τὸν ἕτερον, ὥστε ἐκ τοῦ κατόχου ἐθεοσιπάζει, legendum censet κατόχον. Commodissime κατόχος ibi pro κατόχον exponi potest ex usu Graecorum, adverbium non raro ita adhibentium, ut iam vidiemus, & mox ultra videbimus. Adde ibi Kuhnium, istius Aelianei loci vindicem. Ad hoc idem adhaesit quoque Iac. Tollius, (pag. 75) qui apud Lucianum in De non temere cred. Calumn. § 14, in verbis, καὶ ἡ Στρατοκλή πρὸς αὐτὸν οὐ μάλιστ' ἀνδρῶς, καὶ ὅλος ἐρωτικῆς, legit pag. 416 ed. Amst. ἀνδρῶς pro ἀνδρός. Idem ergo fieri oportebit in his eiusdem Luciani, in Phalar. c. five § 5, ὅτε ἀφολάκτως ἐπ' ἔργου δεῖν ληθεῖς, ἐξήκουσεν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων, quia nempe sicut hic ἀφολάκτως ληθεῖς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12 legitur quis ἀφολάκτως ληθεῖς. quemadmodum apud Xenophont. I Κυρου: αἱ δ' ἐξ ἀπατάωντες τοὺς πολέμιους δύναται καὶ διαρῆσαι πρῶτοντες ἀφολάκτως λαμβάνειν. Apud Demosth. quoque I contra Philipp. ἀφολάκτως ληθεῖς, in margine notatur in alio libro legi ἀφολάκτως. Promiscue itaque locuti sum Graeci. Iterum Notet adverbio ita utitur in de Astrologia § 18, vel 19, καθέτων δὲ τοῦ τοκίου δρέμον ἐπεμύρητο, οὐ μὲν γὰρ ἀτραπῶς γὰρ ἀπὸ τῆς τοκίας ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν, ἀπὸ τῶν. Et hic ἀπὸ τῶν pro ἀπὸ τῶν, sive ad ὁρῶμεν, sive λόγον, referas. Clare quoque Isocr. in Panath. p. 262 E. Ἐν δὲ τῇ αἵματι ἡμέρας ἴδραν τοὺς τε νόμους ἀναγκαζομένους, οὐχ ὁμοίως τοῖς νῦν νόμοις, οὐδὲ ποσά τινος τρυγῆς καὶ τοσούτων ἐναντιώσεων μετ' αὐτοῖς. Paucis diebus legem in tabulis relatas, & publice propostas viderimus; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusis plenae, & inter sese pugnant. Patet, ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους positum: sequitur quoque μετ' αὐτοῖς. IENS.

ibid. ὅλον). ὅλος in W. & B. 2. Nos ὅλον ex L. restitimus pro vulgato ὅλος. SOLAN. ὅλος an Solanus se restituisse; sed quis restitui desiderat, ubi pristina sunt sana & quae ei non obsecundavi: adverbium enim se recte habere, satis docuit Ienius. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam οὕτως ὅλος, potius iam amplector ὅλος duobus testibus & fre-

quenti usu munitum, quam durius illud ὄλον, quod ὄντα potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim, quod quisque voluerit: singula enim suos patronos invenient. REITZ.

ead. l. 6. Οὐκ ἐς μακρὰν) Οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον. BROD.

ead. l. 9. Ἡσιόδου οἰκῇ) Lin. 1 Oper. Haec tota dissertatio Hesiodum de via illa virtutis interpretatur. BOURD. Hesiod. Ἔργ. 288. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡδοιπόρηται) Lucianus ex numero annorum, quos iam philosophiae studio dederat Hermotimus, colligens, eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, οὐχ ἱκανὰ οὖν ἴδρωται σοι, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὥδοιπόρηται; Et hic scilicet locus argumento est, quam immuris sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda ὥδοιπόρηται. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra cap. 27, τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκίε, πιστεύσας &c. & in Vera Hist. c. 4, συνωδοιποροῦν ἡμῖν παραθέοντες. Eadem tamen spurcicies simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22 pr. προωδοποιῖται pro προωδοποιῖται. Ibid. § 24 pari labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαρεσκευασμένος dederunt προπαρασκευασμένος. IENS.

Pag. 4. l. 1. Ἀρχὴν — Ἡσιόδου) Hesiodum cur non videatur, dixi ad Ἐνυπν. c. 3. SOLAN. Etiam in marg. ed. Iunt. notaverat Solanus, falsam hanc esse citationem. Sed & Seidelius in Portula L. Gr. aurea p. 8 Hesiodo adscribit, non indicato tamen loco. Erasmus in adag. principium dimidium totius, Lucianum in Hermot. id hemistichium ex Hesiodo afferre ait; sed & Aristoteli & Platoni usurpatum indicat. Sed forsan Lucianum fefellerit hoc Hesiodi Ἔργ. 40, — ὅσῳ πλέον ἡμῖν παύεται. Sed v. not. ad Somn. § 3. REITZ.

ead. l. 4. Πανύπολυ) Placet πάμπολυ. BROD. Sed & hoc iam habent edd. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου Ζεὺς) Iliad. Δ. BROD. II. Θ, 18. Conf. supra Deor. Dial. XXI pr. SOLAN.

ead. l. 16. Ὅσον) Lege ὅσον, invitis omnibus nostris libris. SOLAN. Ὅσον M. Reg. 2954.

Pag. 5. l. 8. Παράθνηται) De quibus, & aliis sacris caerimoniis dico copiose δὲν δεῶ alibi. BOURD.

ead. l. 11. Ἀρετῆς ἀσκησιν) Hoc illud est, quod philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo seq. εὐδαιμονίας κτήσιν. BOURD.

In Schol. Eis) Parvi est, quod *eis* citatum relinquo, cum in auctore ipso tamen legatur *es*, id quod Luciano longe frequentius, quam *eis*. & licet hic perinde sit, tamen interdum praestat *es*, interdum *eis*, ad pleniorum sonum. Sed *eis νέωτα* dicitur in proverbiali locutione apud Theocritum, qui ait, Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλοῦσιος, *Semper agricola in novum annum dives*. REITZ.

ibid. Μέλλον) Deest ἐνιαυτός. In Exc. G. legitur μέλλον. SOLAN.

Pag. 6. l. 1. Εὐθείαν) Et si εὐθὺς defendi possit, merito tamen hic auscultamus quatuor Mss. & stilum Nostro usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. Plura exempla in indice forsitan apparebunt. Εὐθείαν, τραχῆαν &c. autem, omisso ἰδόν, & aliis frequens esse, vid. Bos de Ellipsi. pag. 107. Nisi hoc nimis vulgare. REITZ.

ead. l. 3. Ἡμῖν) Sic optime ed. I. Reliquae ὑμῖν, quod scio neminem probaturum, qui Lucianum attente legerit. SOLAN. Ἡμῖν) Quantumvis blandiatur Iustiniae lectio ἡμῖν exhibentis, non tamen eam recipere ausim; quin perlevis praemissis, iam vulgatam ὑμῖν praefero. Nam cum Lucini persona supra inducatur, quasi ignara, quam longum & arduum sit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere, *petram, ubi vobis philosophis & heroibus virtus habitare creditur*. Conf. omnino p. 3, a vers. 8 ad fin. REITZ.

ead. l. 4. Τῆς Ἀόρου ἐκείνης) Diodor. L. 12. & Arrian. γ. BROD. De hoc loco id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. BOUDD.

ead. l. 10. Προέρχονται) Verti, ac si legatur προέρχονται; quod verum puto. GESN.

ead. l. 16. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου) Ac deinceps. BROD.

Pag. 7. l. 2. Οἷον μύρμηκας) Atque indignos, qui hominum appellatione nominentur. BROD.

ead. l. 3. Τινὰς τοὺς ἄλλους) Subduxerat Solanus pronom. τινὰς asteriscoque & numero notaverat, variantem lectionem quaesiturus atque additurus: at non invenit, nec opus est; etsi vel τινὰς vel articulus τοὺς abesse queat. Sed est pleonasmus usitatus, ut supra Dial. omnium primo, & Somn. haud longe ab init. ταχέϊαν τινὰ τὴν ἐπικουρίαν, ubi conf. not. Hemsterh. Adde, si lubet, Budaei Comment. p. 593 f. qui ex Aristotele affert, Οὐ γὰρ ἐστὶ γένος ἀνθρώπος τῶν τινῶν ἀνθρώπων & nos alios eiusmodi articulorum pleonasmos indicantes, ad cap. 16 huius Dial. REITZ.

ead. l. 4. Παπαί, ὃ Ἑρμῆτιμος, ἡλίχους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδ' ἀπατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ παντάπασιν ἐν χερῷ τῆς γῆς) Interpres: *Papae, Hermotime, quantulos nos facis, neque cum Pygmaeis nos comparas, sed omnino cum humi repentibus animalibus. Sed χαμαὶ ἐν χερῷ τῆς γῆς num sunt humi repentia animalia? non sic Graeci loquuntur, sed dicendum fuisset τοὺς χαμαὶ ὄντας, αὐτ' ῥέποντας* sicut statim, ὅσοι χαμαὶ ἐρπόμενοι ὄσμεν. sed veram scripturam nobis ostendit Mf. ἀλλὰ χαμαιπτετεῖς παντάπασιν ἐν χερῷ τῆς γῆς. In praec. p. 6 non frustra idem Codex, εἰ καὶ μὴ εὐθείαν, μηδ' αἰεὶ βαδίζῃ τις. Sane ἀτυπικώτερον hoc est, quam vulgatum εὐθύ. Solet enim ὁδὸς in his frequentissime omitti. Sic apud Xenoph. εὐθείας ἐξεστῆκέναι, a recta via aberrare. Exempla passim obvia, nec tironibus ignota. GRAEV.

ead. l. 5. Χαμαὶ &c.) Homeri & Hesiodi loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor: — ἐπεὶ οὐ ποτε φύλεν ὅμοιον Ἀδατατῶν τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων. At nemo, qui contulerit, dubitabit. Χαμαιπτετεῖς de tardis avibus usurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anseres domestici &c. Vid. Ἰκαρ. c. 10. Usurpat etiam Pindarus Ol. IX. Genuina & vere Lucianea ea est scriptura, quam secutus sum. Vid. Ἰκαρ. c. 6. Repertitur etiam in M. SOLAN. Quid si legendum est χαμαὶ πτετεῖς, humi conculas: quale quid in interpretando iam spectabam, cum nondum de lectione χαμαιπτετεῖς mihi innotuisset. GESN.

ead. l. 6. Ἐν χερῷ τῆς γῆς) In superficie terrae. BRÖD.

ead. l. 7. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρπόμενοι) Cum Obfopoeus vertit & quotquot per humum repententes fumus, Benedictus & quotquot per humum repimus, videntur legisse, quod pater margini adscriptit, ἐρπόμενοι. Sed praeterea, cum Basileenses ediderint μετὰ καὶ τῶν θεῶν ὅμᾶς, existimans in ordine horum quatuor vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt Bourdelotius & Benedictus, putavit reponendum ἡμῖς δὲ ὁ συρφετὸς καὶ ὁ αἰεὶ χαμαὶ ἐρπόμενος ὄσμεν, καὶ μετὰ τῶν θεῶν ὅμᾶς &c. in quo tamen non statuendum contra scriptos libros. GRON. Hom. Il. E; 442, & Hesiod. Theog. 272. Repetit in Ἰκαρ. cap. 6. Videtur tamen Graevius legisse in suo Cod. M. ἐρπόμενοι, uti etiam legendum coniecerat Gronovius. SOLAN.

ead. l. 13. Παραβαλεῖν) W. P. & L. In vulg. παραβαλεῖν. SOLAN. Eri non satis affirmare queam, quae vera sit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperasse, increpa-

bit nemo. Verum Anonymus quidam margini ed. Hagen. in qua aequae ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, alleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem coniciō, fuisse I. Bellagrium, qui nomen fronti huius libri inscripserat. REITZ. Παραβαλεῖν retinendum puto & propter auctoritatem vulgatae lectionis, & quod sensum parit commodissimum. Multum & parum quid sit, non potest commodius declarari, quam comparatione temporis. GERN. Reposuimus lectionem edd. vett. Sic Dial. Mort. XIV fin. ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν infr. Hermot. c. 58, καὶ παραβάλλον καὶ ἀντιεξέταζον τοὺς οἶνους. Quom. Hist. cap. 2, οὗ οὐκ ἔστι, φασιν, ἐν παραβαλεῖν & saepius alibi. Vid. Ind.

Pag. 8. l. 2. Περὶ μεγίστων) Ἀγαθὰ. BROD.

ead. l. 6. Χαλδαίων μεθόδους) Vide Gell. XIV, 2. VORST.

ead. l. 11. Τὸ χρεὼν ἐπιστάν) Fatum imminens. BROD.

Pag. 9. l. 1. Ἀκαρισίον) Vid. rurs. infr. c. 62. SOLAN.

ead. l. 11. Τῇ ἀρετῇ βίον) Post verba haec scribe AT. BROD. Excidit persona Λυκίον. Scilicet fuisse: πρὸς τὴν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. AT. ἀλλὰ τίνα. MARCIL.

Pag. 10. l. 1. Πλούτους) Conf. supr. Mss. c. 12. SOLAN. Et nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. REITZ.

ead. l. 3. Ἡρακλεῖ ἐν τῇ οἴτῃ κατακαυθέντα) Quod supra narravit in Deor. D. Iovis, Aesculapii & Heraculis. Vulgo autem credi solitum homines igne purgari, defunctosque igne, quo cremabantur, expurgari, atque ad Deos transire, vide pluribus probantem Iac. Elsner. ad I Ep. ad Corinth. III, 15. REITZ.

ead. l. 7. Διευκρινεῖν) Munkerus ad Hyg. XXXVI emendare iubet, ac legere εὐκρινεῖς sed nulla medicina eget locus sanissimus. SOLAN.

Pag. 11. l. 5. Ἀνδραγαθία) Lege δουλαγία. GUYET. Non male quidem Guyetus coniecit; & sic rursus infra cap. 13. εἰ μάλιστα in μάλιστα mutat; item cap. 22. ἂν εἶδης in εἶδεις, ac non semel alibi: verum quo frequentius id fit, eo iam minus necessarium arbitror, quia subiunctivus sese tot exemplis tueri potest. REITZ.

ead. l. 6. Πάθος) Stoici, teste Aristot. II Eth. ἀπαθείας τινὰς καὶ ἡρεμίας τὰς ἀρετὰς definebant. VORST.

ead. l. 8. Ἄλλ' ἐνσημαῖν χρὴ) Bona verba. Sunt verba solennis huius formulae σίγα πάς ἔστω λέως, ἐνσημαῖν χρὴ de qua copiose Scal. ad Varr. pag. 94. Leg. Schol. Sophoclis ad Oedip. Col. & ad Philoct. Dico alibi. BOURD.

ibid. Μὴδ' ὁσιον εἶναι) In P. & edd. multis est, εἴμαι, μὴδ'

Lucian. Vol. IV.

A a

ὅσιον εἶναι. In W. etiam, nisi quod pro εἶναι habet ἦ. FL. 2. Ed. I. ei. Omnes prave. Ego itaque levi hac transpositione locum sanasse mihi videor. Nihil enim iam relictum est, quod negotium facessat, facileque illud εἶναι pro οἶμαι scriptum fuerit, quod necessarium cum esset, alibi insertum est, & pro εἶναι quidvis ab imperitis positum. SOLAN.

Paḡ. 12. l. 1. Ἐκπλούμην πρὸς τὸν λόγον.) Sic in Nigrino & saepe alibi: pagina 281 & seq. Repetit in Lapith. BOURD.

ead. l. 2. Πλούτου.) Cum ad Parisinum exemplar describatur haec editio, idque hic habeat πλούτων ἐφ' ἡσθα καταφρονεῖν, hoc ipsum editum fuisset, nisi prius reliquas edd. consulissem, ex quibus nihil variationis notaverat Solanus. Evolvi itaque alias editt. sex, easque πλούτου habere deprehendi, non πλούτων, & sic supra cap. 8 πλούτου — καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας ipsa etiam habet Parisina. Alioqui non male πλούτων huc quadraret; sed quia utrumque rectum, non ausus sum uni editioni prae omnibus auscultare. Nec tamen pluralem πλούτοι pro divitiis usquam alibi invenio, ne in Ecclesiasticis quidem scriptoribus, ex quibus centena singularis exempla habet Suicerus in Thes. Et sic etiam plurali χρημάτων tamen singul. πλούτου addit Aristot. Pol. I, c. 6, scribens, ποικτικὴ γὰρ εἶναι τοῦ πλούτου καὶ χρημάτων ibid. paulo post, πλούτος καὶ χρημάτων πᾶσις. Mox rursus, παντὸς πλούτου δις. ubi commode pluralem potuisset adhibere, si is fuisset usitatus. Tum vero plurali recte utaris, si quaeras, num duo sint *Pluti*? vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui rex esset inferorum, alter praeses divitiarum, vel ipsae opes, ut videtur Noster distinguere in Timon. c. 21, ubi *PLUTUS* ait, *se non suis ingredi pedibus, sed a PLUTONE mitti*, de quo disputat Spanh. ad Aristoph. *Plut.* 727. Sed vel per iocum ibi sic loquitur Lucianus, vel verum, quod Barlaeus ibi notat, etsi *Plutus* a *Plutone* diversus sit apud poetas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum Barlaei notas Hemsterh. ibi non addidit, nec nos iam de *Pluto* re nimis nota plura disputabimus. Quisque enim facile intelligit, si *πλουτοδότης* vocatur *Pluto*, & *Plutus* opes designat, recte dici *Plutum* a *Plutone* mitti. Etsi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias significet, *Plutonis* appellatio tamen non ita promiscua est, quin ea Deum fere tantum significet, (& licet semel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non sequitur, omnem differentiam sublatam.) Interim pluralem *πλουτων* hoc loco recte legi posse credo, quia Lycinus ait, τὴν, Hermotime, mihi narrabas modo, *divitiarum con-*

temtores esse philosophos; cumque ipse Hermotimus, ad cuius verba respicitur, supra c. 7 etiam plurali usus sit, & hic commode eodem numero repetentur *πλούτοι*, veluti & in Neocyom. cap. 12, *πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς*; iterum ibid. *πλούτους λέγω, καὶ γένν*. Philosophicum enim esse videtur, similia plurali num. usurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi ostendimus. Sed & Xenoph. Ephes. II, pag. 32, *πλούτων καὶ ἐπιμελείας*. Adde Diodor. Sic. I, 71 f. *καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον*, & Nostrium Tox. c. 45. REITZ.

ead. l. 9. Ἐς τὸ ὕστατον) Valde. BRÖD.

ead. l. 14. Δίον) Fuit & illius nominis insignis Sophista; sed is diu ante hunc vixit. Conf. haec potius cum *Λεξ.* ubi de profligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. Hunc ego suspicor Sophistam etiam fuisse. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπεδίδου) Qui nescit, hoc verbum proprium esse mercedi solvendae, & saepissime cum substant. *μισθός* iungi, adeat Iac. Ellner. ad Evang. Matth. XX, 8; ubi *ἀπὸ θός αὐτοῖς τὸν μισθόν* ex Achill. Tat. Aristoph. Aelian. & hoc Luciano testimonio probatur. REITZ.

ibid. Παρὰ) In impressis legitur *περὶ*, haud dubie corrupte. M. P. & L. recte *παρὰ*. SOLAN.

Pag. 13. l. 5. ΕΡΜ. Πονηρός) Omissum *non mirum*, aut simile quid, qua ratione & Romanos uti suo *nam vel enim*, ostendimus ad Quintil. 2, 11, 7, Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox sequitur, *οἷσι γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν κ. τ. λ.* Hoc enim vult, *Non mirum te ita interrogare*, vel *sensio cur ita interrogas* &c. Nempe cum frequens admodum sit id genus ellipsis, malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particulae γὰρ significationes tribuere. Hoc semel observatum ad plures interpretationis nostrae locos pertinere videbit, qui volet attendere. GESN.

ead. l. 8. Ἀποδιδάσι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τίκους. Δικ. τί δὲ, ἀν μὴ ἀποδιδῶσιν) An non videtur mutanda persona, & Luciani nomen praepōnendum his omnibus? Certe efficacior erit lusus; quasi, cum Hermotimus excusaret eum, quod nihil adversus alios saevum statueret, respondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant in foenore solvendo constitutum tempus: tum pergit in eadem persona. Quid autem? an sic futurus esset, si non darent? GRON.

ibid. Κατὰ καιρὸν) Κατὰ καιρὸν fieri quid Graece dicitur, quod sit statuto, opportuno tempore, quo nec serius, nec citius fieri debebat. Laërt. Platone: *Παρέδωκε δὲ αὐτὸν Πέλειδι*

Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν διὰ πρεσβείαν ἀφιγμένῳ. *Tradidit ipsum* (Platonem) *Polidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad se venerat.* Etiam eis καιρὸν dicunt. Alexis, eis καιρὸν ἤκει. Aristoph. in Pluto pro eo ὥρικῶς dixit, quod Scholiaſtes interpretatur κατὰ καιρὸν. Haec L. Bos in Epist. ad Rom. c. 5, 6, (p. 105.) ubi & κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσθεῶν ἀπέθανε quem ad-eundum esse, in marg. Graev. edit. notaverat Hemſterhuſius.

ead. l. 11. Ἐν τῇ Οἴτῃ) Vid. supra cap. 7 med. REITZ.

Pag. 14. l. 4. Ἐκεχ.) Ὅτι δαίτας χεῖρας ἀπέχειν τῶν ἔργων. Copiose hac de re Schol. Aristoph. ad pac. Hefych. BOURD.

ead. l. 5. Ὡστε ἐγὼ ἀφίημι) Verba ista, ὥστε ἐγὼ ἀφίημι σοι ὅσον ἐτι λοιπὸν τῆς ἐδοῦ, misere converſa erant ab Obſopoeo: reddiderat enim, itaque quod reliquum est iuineris tecum una conficiam; sed correxit Benediſtus, vertens, quare ego tibi quod viae reliquum est, remitto. REITZ.

ead. l. 9. Μεγάλους γράμμασι) Theod. Marcilius ad Perf. Dico ad Heliod. BOURD.

ead. l. 10. Οὐ συμφιλοσοφεῖν) Infinitivus quidem loco imperativi frequentissime usurpatur; vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciff. pag. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, sed publicandi; alioqui potius μὴ praemiſſet, quam οὐ. Varia autem verba post eiusmodi infinitivos poſſe ſuppleri, modo εἶλαι, modo δαῖ, modo προσηύκει, vid. ibid. Ego hic ἐστὶ ſupplendum arbitror, ut ſit, hodie non eſt philoſophari, i. e. non poſſum: tumque punctum minus pono post λέγον. Si vero infinitiv. pendet a λέγον, ut verſio vult, comma ſufficiet. REITZ.

i. ibid. Εὐκράτει) Male amea εὐκρέσει. BOURD. De quo etiam multa in Φιλο-. Forſan etiam de eodem in Gallo. Sed is mihi alius Eucrates videtur. Si tamen idem ſtatuendus ſit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermotimus: Theſmopolis enim illic memoratur depontranus ſenex, Micyllo odioſe virtutem & dialecticas ſubtilitates obgan-niens, de quo diſerte in Μισθ. c. 33 & 34. Alius Eucrates memoratur Dial. Plut. & Merc. ſeu Ν. Δ. V. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐν) P. & L. pro αὐ, quod in reliquis eſt. SOLAN.

Pag. 15. l. 3. Φιλοτησίας) Conſer ſupra de Merc. cond. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀριθμῶ παρελ. τὰ κρέα) Hic adhuc mos uſurpatur a Theologis Pariſienſibus in ſolemnibus initiandorum conviviis. Longolius in Excerpt. Apud Theophr. de Eth. Char. Περι ἀπαισχυρίας. Προσκαλεſάμενος τὸν ἀκόλουθον, δοῦναι ἀπὸ

τῆς τραπέζης. Athen. init. IV. Vid. Casaub. ad Theophr. pag. 219. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδ' ἀναίμακτι) Ut in Tim. & passim alibi. BOURD. Pag. 16. l. 4. Σκ. Νεστώρειν τινα) *Capacissimum*. Il. A. BROD. Talis rixa in Lapith. & apud Heliod. lib. 5 de scypho Nestoreo. Interp. Martialis ex Iliad. 11. BOURD. Δάπας ἀμφικύπελλον, de quo Homerus & Aristoteles de apibus. Martialis VIII, 6, apud nos: *Hic duo longaeva censentur Nestore fundi, Pallice de Pylio trita columna nitet.* (vulgo pro columna, columna legitur ap. Martial.) *Longol.* Poculum Nestoris describit Homerus Il. A, 635. Respicit autem Noster hos praecipue duos versus: Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσας τραπέζης Πίσιον ἔνν. Νέστορ δ' ὁ γέρον ἀμαγνήτι ἄσιρεν. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀόρητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα) Satis vulgaria erant, quae supra § 10 ad v. καὶ ὁν ex L. Bos attulimus. Melius merentur addi, quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epist. ad Rom. p. 97. f. ad cap. 2, 8, ubi ait: Differt proprie θυμὸς ab ὀργῇ. Θυμὸς est fervor sanguinis, qui circa cor movetur: ira nascens. Schol. Aristoph. ad Ran. p. 252, θυμὸς ἐστὶ ζῆσις τοῦ παρὶ καρδίαν αἵματος, δι' ὅρεξιν ἀντιλυπῆσεως κινουμένου, ἢ ὀργῇ ἐναρχομένη. Sic fere etiam Laërtius in Zenone. Unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice insinuant per locum ardentem corde desuper impendente. Non male Eustath. ad Iliad. A, θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θυεῖν, i. e. ὀρᾶν, subito commoveri, vel furere: Cic. θυμὸν vertit exandescentiam. Tusc. IV, *Exandescencia*, inquit, *est ira nascens.* Ὀργῇ vero est libido ulciscendi & puniendi eum, qui laesisse videtur iniuria. Ὀργῇ ἐστὶν ἐπιθυμία τιμωρίας τῶν ἡδικομένων δοκούντων, ut idem Schol. & Laërt. locis dictis. Unde Eustathius ὀργῇ ἀπὸ τοῦ ὀρέγειν, i. e. concupiscere, dictam putat, quia nihil aliud est ira, quam appetitus vindictae. Quando igitur haec duo vocabula ὀργῇ καὶ θυμὸς iunguntur in oratione, reddenda sunt, *ira & exandescencia*: non *iracundia & animus*, quemadmodum est apud interpretem Luciani in Hermot. h. l. quod is reddit, *Virum senem exasperabat, alienum ab iracundia, animoque potiorum.* (Parisi. *animoque longe praestantiorum.*) Rectius posuisset — *senem ab omni ira atque exandescencia plane alienum*, i. e. senem, qui non tantum irae, verum etiam ipsi exandescenciae, irae nascenti resistere potest, ab ea se vinci non finit. Alia phrasi diceretur, Οὐ μὴδ' ὀργῇ μὴδ' ἔ θυμὸς καθίσταται. Sic fere Lucian. in Reviviscens. c. 8 pr. — ὡς ὀργῇ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθίκοιτο αὖ, i. e. iram posse tangere Platonem vel Chrysip. vel nunquam

putaveram, philosophum iratum posse fieri. q. d. Credidi semper philosophos hoc affectu esse liberos. Non intellexit vim phra-
seos interpres, vertens, *Ego vero me nunquam in Platonis, vel
Chrysippi — iram incidere existimassam*. Similiter Lucian. Bacch.
c. 2, ἀθροῦν ὀργίλον καὶ θυμικὸν legimus. Haec ille, Κρείττων
certe frequentissime signif. eum, qui vincit, superior est; vel-
uti ἡττων, qui vincitur: & quidem vel primitiva haec est signi-
ficatio, cum a κράτος robur deriveretur, & sic κρατεῖν vincere, in
potestate habere. Sic inquam Noster supra, de Merc. cond. § 19
f. κρείττους χρημάτων eruditos vocat, pecunia superiores. Nec
non Thucyd. II, 60, χρημάτων κρείττων, pecunia invictus. Ita
fere κρείττων λόγος, de quo supra egimus. Et sic Noster pau-
lo supra pr. cap. 12, ἐκράτῃς δὲ πότερος; Uter vero discessit
superior? REITZ.

ead. l. 12. Τί οὖν διηγῇ μοι ἐταίρω ὄντι, ὃν πρόπον ἐρημῆς τὸ
πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατὸν, ἐπισυνοδοιοποιοῖν
ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦ δὲ ἀρχάμενος) Monstruosum verbum ἐπισυν-
οδοιοποιοῖν potueruntne tam diu tolerare editores? In poste-
rum ex Ms. scribe & distingue: ὡς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατόν ἐστι,
ἐπισυνοδοιοποιοῖν ὑμῖν *καταποῦδ* ἀρχάμενος, ut & ipse, si etiam
nunc fieri possit; vobiscum iter capiam, inde initium faciens, unde
scilicet vos coepistis. GRAEV. Insolita quidem vulgata ἐπι-
συνοδοιοποιοῖν, & eo fortan nomine damanda: Quia tamen
apta videbatur significare, *longo quamvis intervallo sequi*, &
sic, quasi una iter facere, retinere volebam. Nunc autem aucto-
ritati Codd. Mss. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus le-
gitur ἐπὶ συνοδ. SOLAN.

Pag. 17. l. 1. Εἰ γὰρ ἐθαλῆσαι, ᾧ Λυκίῳ) Obsopoeus, si mo-
do haec res tibi cordi esset. Benedictus, si modo velis, Luciane. Im-
mo, utinam velles, Luciane! Nam & paulo ante, Εἰ γὰρ γένηται
καὶ ἀνελεῖν, ᾧ Λυκίῳ. GRON.

ead. l. 2. Παιδᾶς) Rudes atque imperitos. BROD.

ead. l. 3. Ὡς πρὸς σὲ) Si tecum conferantur. BROD.

ibid. Αὐτὸς) Nihil hic variare edd. notaverat Solanus. For-
san quia αὐτοῦς vel αὐτοῖς invenire maluerit. Sed non opus
est; nam vel efficacior hic nominativus, ut significetur: *tan-
sum prae illis sapiens ipse*, i. e. ipse tibi videre. REITZ.

ead. l. 7. Τετταρακοντούτης) Si istud de aetate Luciani di-
ctum, cum iis, quae initio huius libelli de tempore dicta sunt,
quo Hermotimum irare ad philosophos viderat, conferatur,
constabit iam, quae aetate Lucianus in Graeciam primum ve-
nerit, anno nempe aetatis circiter vigesimo. At vero parum

illud iuvabit, nisi in hoc etiam opusculo criterium aliquod temporis, quo scriptum est, inveniatur; quale nondum perspicere valeo. SOLAN.

ead. l. 9. Τσαῦτα γάρ) Τσαῦτα γάρ, ἢ Ἐρμ. MARCIL.

ead. l. 15. Οὐτὰ μάθης) Μάθοις Guyetus vult legi, bene quidem; sed nihil ego in vulgata mutō: vide, quae paucis dixi supra ad cap. 8 huius Dial. v. δουλεύ. REITZ.

Pag. 18. l. 14. Τῷ πότε πιστεύσας) Cuiam habita fide, BROD.

ead. l. 15. Τὸ πρῶτον σὺ) Mihi non fit probabile, castigatum & diligentem, si quis alius, scriptorem his posuisse τὸ πρῶτον σὺ, ac statim περὶς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ librariorum liberalitati deberi arbitror, posterius praesertim, quod proinde omittendum. GESN.

Pag. 19. l. 3. Τῶν δ' ἄλλων) Intellige ὁδῶν. BROD.

ead. l. 5. Δὴ) Ita edidimus, auctoritatem Mf. Reg. 3011 secuti, quocumq; faciunt edd. H. B. 4. & S. Vulg. male δέ.

ead. l. 6. Ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς) Supra vulgus. BROD.

ead. l. 8. Κατὰ τὴν ἑνὲς ἐμέ) Eis atque unus sum. BROD.

ead. l. 12. Ὑμετέρων προγόνων) Τῶν Στωϊκῶν δλονότι. BROD. Nostri maiores tamen Obliopoei versio in ed. Paris. habebat, exi ὑμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In Benedict. autem, vestrorum maiorum. REITZ.

ead. l. 15. Ὅσας προήρησα) Quas delegisti. BROD.

ead. l. 16. Ὡς περ τὸν Χαίρεφῶντα) Consule Platonem in Socratis Apolog. BROD.

in Schoh. col. 1. l. 1. Ὅτι Στ.) Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuisse iudicat.

Pag. 20. l. 2. Προσεπὼν) Sic lego, non ut in omnibus, & in ipso M. προσεπὼν. Qui Graece sciunt, probabunt, sat scio, emendationem nostram, SOLAN. Emendationem Solani confirmat Mf. Reg. 3011.

ead. l. 3. Τηρ ἀρμύρτουσαν) ὁδῶν. BROD.

Pag. 21. l. 14. Μόνος βασιλεὺς) Ad summam, sapiens uno minor est Iovis, dñer, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum. HOR. (Ep. I, 1, 107.) VORST.

Pag. 22. l. 2. Αὐτῶν) Rescripimus pro vulg. αὐτῶν, iubente cl. B. de Ball. Item p. 19, l. 8. αὐτῶν pro αὐτοῦ.

ead. l. 4. Οἱ μὲν δὲ ἀντίδοχοι) Omnes priscae edd. A. 1. I. H. B. 2. Fl. F. P. S. quas hic dedita opera consului, haec ita habent: Οἱ μὲν δὲ ἀντίδοχοι οὐκ ἐλθον, ὥς τὸ εἰμὸς αὐτῶν δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφούντες. Immo & Cod. M. eadem exhibere, testatur Solanus, qui tamen posteriora illa, αὐτοὶ δὲ ἦσαν αἱ τ.

α. φ. in *Iunt.* deleverat; nimirum olfaciens glossam esse: idem & mihi videtur; nam quid aliud sunt, quam explicatio verbi ἀντιδοχοί; Interim, quia non affertur Codex, in quo desint, ea ita contextu addere tutius duxi; sed ut suspecta uncis inclusi. REITZ.

ibid. Εἰκός. Ἐρμ.) In omnibus impressis & ipso Codice M. verba sequentia hic inserta legebantur: οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἀλλὰ φιλοσοφούντες, insulse prorsus, si Dialogi personae tribuantur: exfulare itaque ego iussi, cum palam sit, Scholion merum esse, quid per ἀντιδοχοί Lucianus voluerit, enarrans. SOLAN.

ead. l. 10. Μαργίτη) Erasmi Chiliades: ibi Μαργίτης. BROD. Cum Margita, inerte & nullius pretii stolidoque homine. Margitis enim meminit ex Homero Aristot. atque Clem. Alex. Demosth. apud Plut. Alexandrum puerum & Margitem nominabat. COGN. Ἀφρονί, μωρῷ. De hoc Suid. ex Hesych. Interp. Arist. ad aves. BOURD. Scripsisse Homerum poematum, cui hoc nomen fecerat, Aristoteles haud dubie auctor est, de Poët. cap. 4. Sed Homeri foetum esse dubitat Basilii, Lib. de legg. Gr. (Grot. ed. 990 C.) Iunioris & vires tentantis Homeri esse existimat Dion Chrysost. p. CXXIV ed. Barnes. Iliados praemissorum. Iterum infra Φιλοφ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑπ' ἐκείνου λεγόμενα) Castigo ὑπ' ἐκείνων. BROD.

ead. l. 14. Αἰρεσιν) Φιλοσοφίαν. BROD.

ead. l. 15. Ἀξιῶν) Forte ἀξίαν, aestimationem, pretium. GUYET.

ibid. Τοιαῦτα λεγόντι) Non λέγοντο. BROD.

ead. l. 16. Οἶσθα) Stare hoc verbum hic non potest. Credo scriptum fuisse ἴσθι, vel potius εὖ ἴσθι, ut Πρ. λ. c. 5, & alibi passim. SOLAN.

Pag. 23. l. 2. Ἐν χρῶ κουρίας) Ad cutem tonsos. BROD. Strictim attonsus. Plant. Capt. cuius ἀντίθετον, per pestinem attonsus. Ἐγκυτὶ κεκαρμένους Archilocho. Hoc genus tonsurae σκαφίον dicebant, cui κῆπος, vel κηπίον opponebatur. De quibus vide Aristoph. Schol. in Avibus, & H. Iunium de coma c. 6. Vide & Λεξ. c. 5. VORST. Vide not. ad Vit. auct. c. 20. SOLAN. Ἐν χρῶ κουρίας una voce Guyet. scribit. Assentirer, si probaret; nec enim ridiculum adeo est, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, studio affectatum ab Luciano videri possit. Interim, quia non necessarium, & viri eruditi hic & alibi iam satis exposuere, quid sit ἐν χρῶ κουρίας, nihil amplius dicam. REITZ.

ead. l. 3. Οὐδὲν ἄβρον) Nihil in his molle. BROD.

ibid. Ἐς τὸ ἀδιάφορον) Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorundam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid

de se iudicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? qui *susque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδυστορία interpretatur Gelhus XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, mollires, hinc Cynica negligentia, & cultus omnis, atque alieni adeo iudicii contemptus. GERN.

ead. l. 13. Ἐν χρῶ ἢ κουρά) Ut antea ἐν χρῶ κουράς. Quid legerit in his locis interpres non video, nam Stoici dicti ἐν χρῶ κουράς, *tonsi, cute tenus*. Ipse vero *longa comae venerandos, prolixa in capite caesaries, capillus prolixior, ubique vertit*. De his Iuvenal. Sat. 2, *atque supercilio brevior comae*. Haec monebat Senator Godofred. Maluynus. Dixi hac de re antea. BOURD.

Pag. 24. l. 3. Παίσεις πρὸς μὲ) Et haec ita legi in J. H. & Fl. annotaverat Solanus; quasi variationem invenire optaret. Sed & sic leguntur in A. 1. P. & S. Nisi quod aliter in omnibus scripti sint accentus, legunt enim πρὸς με, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus adverberetur, mutavimus, & porro mutabimus, non amplius de his minutis monituri: licet studio reliquerimus idem c. 1 de Merc. cond. ἐν γόρουν πρὸς με; nam praepositio non assumit accentum encliticae, in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum edit. (etsi, atona particula sequente, accentum invertere fas sit, ut, ἀπὸ τε, ἐπὶ τε.) Sed aliud noster quaesisse vidatur, phrasidis nempe illi insolita videbatur: at non est, vid. Aristoph. Plut. 1056, supra l. c. iam adductum. Et Nostrum infra Soloece. c. 6 pr. REITZ.

ibid. Συνίμι) Mihi fucum fieri non sentio. BROD.

ead. l. 10. Τί ἂν πάθοι τις) Quid agendum statuat aliquis. BROD.

ibid. Εἰ τυφλὸς ἂν) Ubi Hermotimus dixisset, posse etiam ex externo habitu iudicari de optimo philosophorum genere, continuo infert Lucianus, Τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοῖ φιλοσοφεῖν; Non gravior particulam ἂν ita continuo iteratam: persuadeo tamen mihi, legendum εἰ τυφλὸς ἐπιθυμοῖ φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures suas, & perpetuam Graecorum, Luciani potissimum, loquendi consuetudinem consulenti, haec lectio censeatur verissima. IENS. Εἰ τυφλὸς ἂν) Quia Codex W. Iensanae ac Guyetianae (nam & Guyetus ἂν in ἂν mutandum monuerat) coniecturae assensum, non dubitavi ἂν recipere: nam illud editionum ἂν πάθοι ... ἂν ἐπιθυμοῖ minus commodum. REITZ.

Pag. 25. l. 6. Ὁ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοῖον δὲ ἔστω, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήκεις αὐτοῖς) Immodice Obsc-

poeus, nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod dicturus sum, nimirum te parandae & colligendae sapientiae cupidine cum istiusmodi viris conversari. Absurde Benedictus & praeter Graeca, istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientiae virorum illorum amore captus ipsos adivisti, sed in sap. At particula οὐχ est hic accipienda per interrogationem; cuius notam cum subiecerint huic periodo Basileenses, qui potuit eisdem placere Obfopoeus? Adscriptum vere pater, Quod enim dicere volo, sic se habet: Nonne scientiae virorum eorum causa ad illos accedis, & — ? GRON.

ead. l. 7. Οὐχ ὄν) In huiusmodi voculis ut venustas linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic apud Nostrum collocatur illud οὐχ. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἡξίου) Lege forsan: Ἀλλὰ καὶ ἡξίου. Sic interpretes. GUYET.

ead. l. 16. Ὁ γοῦν Μῶμος) Fabula de Momii iudicio. GUYET. Conf. Ior. β, c. 3. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Ὁ μῦθος ἐπίσαι) Huius fabulae mentionem facit Plato. COGN.

ibid. Ἐπίσαι Ἀθῶν, καὶ Ποσειδῶνα) Conf. infr. Ὀρχ. cap. 39, 40. SOLAN.

ead. l. 3. Εὐτεχίας περί) Propter anastrophe accentus praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 44 φιλοσοφίας περί constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic Hom. Il. B, 94, — τῶν ἀνδρῶν. Et Odyss. H, 104, — μύλων ἐπὶ, ac saepe alibi. Exempla plura ex prosae scriptt. affert Iensf. ad Iov. Trag. c. 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἀθῶν δὲ, οὐκίαν &c.) Alleverat orapedit. Graev. T. Hemsterh. Vid. Aristid. T. I, p. 21 C. ubi Iebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non possum. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέπληξε) Ita pro vulgato ἐξέπληξε dare non haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restitui infra cap. 31. REITZ.

ead. l. 12. Εἰ ψεύδεται) Prave hic omnes ἢ, quod B. 2. sola ita emendavit. SOLAN. "H) Ei B. 2. solam recte legere, reliquas cum Cod. M. male ἢ habere, notaverat Solanus: Non, credo, quod ignoraret ἢ — ἢ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἢ πῶς, ἢ ἀπὸ τοῦ νοτίssimum, sed quod hic si convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi propter proxime praecedens καὶ, forsan melius foret ei pro ἢ. Sed si καὶ plane abesset, ac tum ἢ — ἢ legeres, nihil desiderarem: at Noster nimis amat

illud καὶ, quod vel ad nausea infarcit in Somn. cap. 1, 2, 3. REITZ.

ead. l. 14. Ὑπερ τὸν Λυγχεῖα) *Lyneeo perspicacior*. Perspicaces, intelligentes & acute subtiliterque videntes *Lynee* dicuntur, non a Lynce animali, sed a Lynceo Argonautarum uno, qui dictitabat ultra parietem videre; Hieron. contra Ioa, Origenistam. Val. Flacc. L. I: — *cumque aethera Iuppiter umbra. Perdiderit solus, transibat sidera Lynceus*. Plin. L. IV, c. 10. Cic. de eo. Lucian. Icaromenip. & Dial. Menip. & Tiresiae. COGN. Ut in Contempl. BOURD. Vid. Aristophan. Schol. in Pluto. VORST. Ita corrupte, ut exhibui, versus Val. Flacci exstat ap. Cogn. quem Graev. edit. eodem modo ex Parisina descripsit. Sed vid. edit. Burmanni L. I, 466, ubi leges — *cumque aethera Iuppiter umbra. Perdiderit, solus transibat nubila Lynceus*. REITZ.

Pag. 27. l. 3. Κατὰ θεόν) *Dei auspicio, divinitus*. BROD. Confer huius Dial. c. 15. SOLAN. Adducit haec Luciani verba Iac. Elsnor. ad 2 Corinth. VII, 10, & interpretatur κατὰ θεὸν εὐλόγησεν, ego divino beneficio a legi, firmatque ex Iamblich. Vit. Pythag. c. 26, p. 97: Ἀσμενος δὲ ὡς κατὰ θεὸν ἀνυμνεῖν αὐτῷ τῆς προβίσεως, *laetius itaque, quod propositum sibi non sine divina ope succederet*. Licet ἡ κατὰ θεὸν λύπη in Nov. Eoed. potius sit tristitia secundum Deum, quam a Deo immissa, quod recte ex locis N. T. similibus probat idem. Quodque etiam similibus posset probari, ex profanis scriptoribus, si quid opus foret. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ πρὸς ἐμὲ) Vid. sup. Prometh. c. 3. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐὶ πολλῶ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῶ) Sic supra c. 1. f. huius Dial. ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῶ. REITZ.

ead. l. 8. Τίς αἰ) Ἄν, quod hic inferebatur in omnibus, ducere W. delevimus. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄν, μὲν ἀπέσκει) Modo dixerat, ἄν, σε ἀπέσκει, iam vero accusandi casum adiungit eidem verbo: utrumque vero usitatum esse non monerem, nisi suspicatus essem, Solanum nostrum dubitare de hoc casu. Dativus tamen vulgo notior. Accusativ. vid. ap. Aristoph. Plut. 353. Adde eund. Ran. 103, Σε δὲ τὰντ' ἀπέσκει: Plura Spanh. ad Plut. l. c. assert, ut Vesp. 769, Achann. 188, Eurip. Orest. 210, Thucyd. I, c. 128 &c. tamen leviter aberravit in proferendis Thucydidis verbis, scribens, οὗτ' σε τούτων ἀπέσκει; cum ap. Thucydid. legatur, εἰ οὖν τι σε τούτων ἀπέσκει. Confer ibi Scholia. qui Atticismum esse ait, accusativum pro dativo. REITZ.

ibid. Μοι ἀπέσκει) Sic edi ex coniectura curavimus, quamvis in omnibus edd. & ipso M. scriptum sit με. Vid. Eur. pag. 195

B. 198 A. SOLAN. Quia scilicet paulo ante praecessit οὐδ' ἐν σοὶ ἀρέσκει, ideo & hic ἀρέσειεν cum dativo constructum voluit Solanus; sed hoc non satis est causae pristinam eamque constantem lectionem mutandi ex mera coniectura: vix autem mihi persuadeo, eum ignorasse, hoc verbum etiam frequenter accusativum personae, aequae ac rei, adsciscere, id quod satis multis iam probavit Stephanus in Thef. Adde nos nota proxima. REITZ.

Pag. 28. L. 3. Ἀμείνων) Repone, ἀμείνων ἢ χείρων. BROD.

ead. L. 10. Ἄν εἶδης) Εἶδ' οἷς Guyet. Sed vid. quae supra notamus ad c. 8 huius Dial. REITZ. Ἰδ' οἷς Mss. Regg. 2954 & 3011.

Pag. 29. l. 14. Κλαυθμυρίζομένων) M. P. & A. In aliis mendose κλαυθμυρίζομένων. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀποσεισάμενον) Anglic. ἀποσεισάμενος, mend. BOURD.

Pag. 30. L. 1. Ἀπορίψαντα) Cum finxisset Hermotimus, Virtutem esse beatissimam civitatem, inque eam rogasset num aequum esset, ut omnes contenderent, & cives ibi fieri gestirent, Maxime vero, responderet Lucianus, eo adspirandum est, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet retinere patriam; neque liberis vel parentibus, si cui sint, revocantibus ciulantibusque, flecti & verti; sed & eos maxime ad eandem viam hortari: sen autem nolint, vel nequeant, amoventem illos (sive amotis illis) recta ad undique beatam illam urbem contendere; quin & ipsum abiicientem pallium (sive ipso abiecto pallio) si eo apprehenso detineretur, illuc festinare. Hic quidem auctoris sensus est: sed in Graecis aliquid est, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀπορίψαντας τὰ ἱμάτια, εἰ τοῦτον ἐπιλημμένοι κατερύκουσιν, ἐσσύμενον ἐκεί-
σε &c. Si sequentium iuxta & praecedentium habeatur ratio, vel puerò pateat legendum ἀπορίψαντα. IENS. Omnes libri impressi, & ipse M. ἀπορίψαντας, mendose. Displicet etiam duplex illud ἐκείσε. SOLAN.

ibid. Εἰ τοῦτον ἐπιλημμένοι κατερύκουσιν, ἐσσύμενον ἐκείσε) Sic Benedictus & Bourdelotius. Basileenses εἰ τοῦτον κατε-
λημμένοι, κατερύκουσιν ἐσσύμενον ἐκείσε. Pater notat sumtum ex Ὀδυσσ. 6. ἐσσύμενον κατερύκει, & Oisopoei versio est fa-
tua. GRON. Hom. Il. 2, 518. Π, 9. Odyss. 6. Homericum esse, recte monuit Vorst. nos locum, qui ei haec scribenti non incurrerebat, addidimus. SOLAN.

ead. L. 2. Ἀποκλείον) Ut in Dial. Meret. BOURD.

ead. L. 3. Καὶ γυμνὸν) Καὶ deest in Mf. & Angl. Cod. BOURD.

ead. L. 7. Φρατρίας) Curiae. Φρατρία δὲ ἐστὶ τὸ τρίτον μέρος

τῆς φυλῆς. VORST. Plerique libri & ipse M. prave hic πατρίας habent, omissa litera ρ. In Scholiis, B. 2. & S. recte scribitur. Vide supra Τιμ. c. 25, & infra Ἑκκλ. c. 4, ubi iterum peccant libri plerique. SOLAN.

ead. l. 11. Πρὸς ταῖς πόλεις) Conf. cap. 1 med. de Merced. cond. bis. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς εὖγε) Ex Cod. W. pro εἶγε vulgato. SOLAN. Εἶ γε μέμνημαι) Εἶγε quaedam edd. coniunctim; sed hoc eodem redit. Ὡς εἶγε Flor. ed. habere, recte notaverat Solanus; sed non satis distincte notaverat, quid in W. legeretur; verum εὖγε supra εἶγε collocaverat. In nota tamen ecce declaratur, quid voluerit: sed si iam in isto Cod. εὖγε legitur, non tamen illico sic ederem, sed εὖγε saltem scriberem; numque illam lectionem ego sane non spernerem, cum ex seqq. pateat, Lucianum non dubitanter loqui, (quod per εἶγε tamen fieret) sed ea, quae probe meminerit, narrare. REITZ.

Pag. 31. l. 7. Καὶ τὸ ἀλιπαρὲς) Αὐχμηρὸν. Suid. Guyei. Sed quia aliam iam lectionem habemus, hac interpretatione nihil opus est. REITZ.

ibid. λιπαρὲς) Dicit Lucianus, si quis in illam beatorum civitatem velit adici, ei sufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι. Vertitur: intelligentia polleat, cupiditate rerum honestarum teneatur, laborem & macritatem non detrectet, non det tergum. Primo macritas barbarum est: Latini dixissent macies, seu macritudo. Dein licet Latinum esset, quid hic macies facit ad ius civitatis consequendum? Mf. pro ἀλιπαρὲς scribit λιπαρὲς, & sic sine controversia scripsit Lucianus. λιπαρὲς est assiduus, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόνῳ non semel iunxit. Vertendum autem, sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare, sc. ad civitatem consequendam, hoc est, non viam, cui te dederis, deferere. GRAEV. Graevio assentiens mutavi. P. etiam λιπαρὲς, & in M. quod primo fuerat α., erasum est. SOLAN. Cum λιπαρὲς sit curata bene pelle nitidus, lautus & unctus homo; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὲς ea sit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, sed etiam, ubi copia sit, eas contemnat, sicca virtus & sobria, austerior magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis studiosa &c. Verum facilius longe est τὸ λιπαρὲς, a Graevio prolatum, i. e. assiduus, constantia. GESN.

ibid. Ἐνδοῦναι μὴ δὲ μαλακισθῆναι) Ἐνδοῦναι retroceden-

tium est in proelio; vid. interpret. ad Aristoph. Plut. 488, —
μαλακὸν δ' ἐνδύσσετε μηδέν. Quod olim male verterant, *nihil*
admiscete iocosum. Noster supra Apol. pro Merc. cond. c. 4, ἐν-
διδόντων φρυγεῖν, & saepe alibi: vid. Iensf. ad Dial. Toxar. ubi
quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria signifi-
catio est ap. Hippocr. Sect. 2, aph. 28, ubi ἐνδιδόναι dicitur
τὸ σῶμα pro emaciari, vel ut nos, *inslaan*, i. e. quando expansa
retro cedunt, cui oppositum ἐπιδιδόναι, augeri, crescere, ib.
aph. 31 & 32, quod Lucian. de vento quoque usurpat. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπιδείξεται) Non immerito edd. lectionem hic
contulit Solanus, quia insolitum videbatur diversos modos
coniunctione καὶ coniungi, nimirum ἐπιδείξεται καὶ διεξέλ-
θοι. Sed quia ἂν utrique modo iungi potest, licebit construe-
re ἂν ἐπιδείξεται & ἂν διεξέλθοι, ante optativum similiter ἂν
intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra cap. 57
pro καταθύεις καὶ θυσιάζει Guyet. legi iubet καταθύοις καὶ θυ-
σιάζει, quod non improbarem, nisi καταθύεις iam ex Mf. re-
stitutum. Interim alibi forsitan dabitur occasio pluribus osten-
dendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum &
subiunct. interveniente καὶ coniungere. REITZ.

ibid. Διεξέλθοι) Sic legendum pro διεξέλθει Guyet. monue-
rat; verum ego optativum iam in edd. inveni. Salinuriens. au-
tem ambigue διεξέλθῃ, i. e. male quidem expressa syllaba po-
steriore, ex cuius tamen vestigiis pateat, eam διεξέλθῃ dare
voluisse: & hanc iam veram lect. credo. REITZ. Faventibus
Mss. Regg. 2954 & 3011 reposuimus διεξέλθῃ.

ead. l. 10. Πολίτην ὄντα) Angl. εἶναι. BOURD.

ead. l. 11. Ὅστις ἂν ᾖ) Quicumque fuerit. BROD.

Pag. 32. l. 4. Αὐτὸς ἦεν ἐς αὐτ.) Ad eam profectus essem. BROD.

ead. l. 6. Καὶ Ἡσιόδου) Μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν.
BROD. Vid. Hesiod. Ἔργ. 288. SOLAN.

ead. l. 11. Σοί μιν ἐπὶ) Mend. BOURD.

Pag. 33. l. 1. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους) Ne quis credat melius legi
ἐπὶ τῆς ἄρκτου, quia una tantum septemtrionis est plaga, me-
minerit, Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae
sunt ἄρκτοι, ur̄sa maior, & minor, quamvis & singulari Stra-
bo saepe utatur, pro septemtrione, ut L. I, p. 109. (al. 61) ἐξ
ἡμερῶν πλοῦν ἀπέχειν πρὸς ἄρκτον, & alibi. Plurali autem Dio-
nyf. Al. Perieg. de situ Orbis. v. 130, Φράζεο δ' ἐκ κείνου τε-
τραμμένος αὐθὺς ἐπ' ἄρκτους. Et sic alii passim, quod in vulgus
notum pluribus non probo. REITZ.

ead. l. 2. Εὐνδρος) P. L. ed. I. & B. 2. ἐνυδρος, & sic olim

fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. Hist. α', cap. 28, Rhet. c. 7, & Herod. IV, 105. Usurpat tamen etiam *ἐνδρος* in Εὐχ. cap. 20. SOLAN.

cad. l. 6. Ἐναντιώματα) Variæ viae ad beatissimam illam civitatem ducentes, dicuntur *ἐς τὰ ἐναντιώματα τελευτῶσαι*. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tandem aliquando *ἐναντιώματα*. IENS. Nescio, quare vir doctus hic pro *ἐναντιώματα* emendet *ἐναντιώματα*, cum vox sit proba, idemque valeat, quod *ἐναντία*. Pollux Onom. L. V, c. 29, *ἐναντία* & *ἐναντιώματα* ut synonyma ponit. L. BOS.

cad. l. 9. Ἐκαστος) In his verbis itidem non nihil vitii inest. Ait Lucianus: Ἐφ' ἣν γὰρ ἀνέλθω αὐτῶν (ὁδῶν) ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραπῶς ἕκαστος ἐφεστῶς, ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὁρᾷ τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπίεαν, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθείαν εἰδέναι. Si quid video, Lucianus scripsit ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραπῶς ἕκαστος ἐφεστῶς paulo post inverso spiritu αὐτοῦ scribendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quamcunque enim earum (viarum scilicet, quae diversae pro diversitate philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem, Virtutem, ducere dicebantur) venerim, homo in initio cuiusque semitae stans, in ipso ingressu, quidam nimirum fide admodum dignus, & manum porrigit, & suam ut insistam hortatur, quisque eorum se solum rectam viam scire praedicans*. IENS. Recte Ienius vitiosam lectionem detexit; sed quia aequè liceret divinare *ἐκαστος* legendum, quam *ἐκαστης*, nulla quippe ed. aut Mf. aliquid variationis ostendente, vitium in textu relinquo, cuique pro arbitrio corrigendum; cum liquido statuere nequeam, quid auctor ipse dederit. REITZ.

cad. l. 13. Δυναμένους) Sic M. ed. I. & aliae quaedam recte. B. 2. & P. *δυναμένους*. SOLAN.

cad. l. 15. Αὐτοῦ) Dedi pro αὐτοῦ, quod in edd. erat: nam reciprocum est. Paulo autem supra parum refert, scribasne αὐτοῦ cum vulgata, an αὐτοῦ, quia ad ἀπίεαν referri potest; immo si refertur, αὐτοῦ servandum est. REITZ.

cad. l. 16. Παρ' αὐτῶν) In W. P. & L. αὐτῶν. Sed praeferat vulgata. SOLAN.

ibid. Τοῖνον — πλῆθος) Inter has voces antea legebatur τὸ, quod non agnoscit M. neque admissum est in B. 2. SOLAN. Non assentior Solano art. τὸ delendum, quia iam praecessit τὸ. Sed vel ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibusdam librariis dedita opera omissum credo; nam repetitio

illa articuli non est inusitata, ad numerum oratorum complendum, qui & hic longe est suavior, si addatur articulus, quam si dematur. Immo & emphasin habet; & Lucianus alibi non semel sic repetit. Vid. nos supra ad c. 5 Hermotimi; quod miror fugisse nostrum, qui hunc auctorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, f. Somn. c. 15, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, probat ipse, & eleganter sic saepe poni, faterur. Addo Theodoret. Dial. I, cap. 11 pr. Εἴτε Ἰουδαῖοι τὴν δὲ τὴν πρόρρησιν νουήκασιν. Aristoph. Plut. 524, Περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ (etsi hoc posterius paulo aliter se habeat, cum alter ille articulus articulus nomen habeat iunctum, cuiusmodi repetitionem nimis esse frequentem ac pueris notam dicet lector, qualis est illa in S. Oratione Dom. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, vel haec Hippocratis S. I. aphor. 16, καὶ ταῖσιν ἄλλοιςιν, τοῖσιν οὕτως εἰδισμένοισι διαίτασθαι.) Quid igitur dicas de loco isto Galeni ad Hippocr. art. quem Foefius adducit ex sua Galeni edit. p. 624, 34, καὶ οἱ τόνοι ἀπὸ τῶν ἐπικαιροτάτων τῶν ἐν τῷ σώματι, anne ibi ex proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rursus Herodian. L. 2, 2, 16, ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων. Eiusdem, & alius generis pleonathmos articuli & pronominum vid. in nott. Iensii, Solani, & Hemsterhusii ad Dial. Marin. III, (p. huius edit. 355 sq. Vol. II.) REITZ.

Pag. 34. l. 5. Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας.) Ut in Nigr. & Hercul. Gall. & passim. BOURD.

ead. l. 8. Ἡ τινὶ τῶν ἡγεμόνων.) Brod. Miscell. IX, c. 16, in suo exemplari legens καὶ τί τῶν ἡγεμόνων, restitui volebat τίσι, non immerito: sed cum iam τινὶ inveniam in edd. nihil opus est coniectura τίσι. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτω.) Parvi refert, quam scripturam hic eligas, οὕτω, an οὕτως: nam si ad sequentem vocalem personae Ἑρμῆς. respicias, οὕτως rectius erit; si vero dicas personarum nomina non pertinere ad filum orationis, sed ad sequens πῶς in legendo transitum fieri, αὕτω potius locum habebit, quia tum consonans statim post οὕτω sequitur. REITZ.

Pag. 35. l. 8. Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν &c.) Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἔχρη, ἐν ἡ ἐπιθυμούμεν ἐγώ τε καὶ σύ πολιτεύσασθαι. Ἡ δὲ εἰς Κόρινθον, εἰθεὶν δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, αἰεταὶ Κόρινθον ἐωρακέναι. ἀδελφον ἐμοῖον οὐκ ἔτι. οὐ γὰρ πάντως &c. Locum totum adscripsi, quia librariorum culpa distortissimus est, verbis ultro citroque pessime traiectis. In seriem vero suam redigi & corrigi sic potest: Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρη, ἐν ἡ ἐπιθυ-

μοῦμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδηνον. Ἡδέως εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν ἔχω, ὃ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἶσται Κόρινθον θωρακέναι, ἄδηνον ἔμοι γ' οὖν ἔστι. οὐ γὰρ πάντως. MARCIL.

ead. l. 10. "Ἡ δέον") In omnibus ante *Salm.* ἡδέως legebatur, corrupte. L. *ισως* — ὡς εἰδὼν, ex quo nihil boni elicias. Benedictus ex coniectura, ut videtur, ὡς δέον, quod ad verum propius accedit. Haud dubie scribendum ἡ δέον, quod & ad scripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatissimum est; uti ex textu & versione nostra satis patebit. (Hanc emendationem inter insigniores in Specimine, quod anno 1708 a me Cantabrigiae editum est, locum suum tueri volui.) SOLAN. Interpretatus sum, ac si legeretur pro illo ἡδέως, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatione, ἡ δέον κ. τ. λ. Similima constructione mox utitur de Homero sagittario. Ceterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut simul nos admoneret illius οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον εἶδ' ὃ πλοῦς, vel, non cuiusvis homini contingit adire Corinthum. GESN. "Ἡ δέον dare ex vestigiis veteris scripturae, & monente Solano, non dubitavi, qui in marg. *Iuni.* notat, δέον similiter poni supra hoc Dial. c. 10 f. item c. 28 f. nec non c. 73 f. Quin potius vid. de Merc. cond. c. 11, & 31 med. ubi καὶ πολλὰκις κατακείσθαι δέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. REITZ.

Pag. 36. l. 9. Ἐνθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν) Erasmus. in proverb. quocunque pedes ferunt. BROD.

Pag. 37. l. 1. Δεῖν) Recipiendam credes scripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ, si conferas mox c. 36 f. ubi μέλιστα, οἶμαι, δεῖ sine variatione legitur; si vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praeferes. REITZ.

ibid. Παραβόλως ἀναρρίπτειν) Fieri quidem posse ait Lucianus, ut quis optimo philosophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ βίπδος, ὡς ἡ παροιμία φησὶν, τὸν Αἰγυπῖον, ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Vertit Benedictus, Nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abiiciamus, aut in angustum coactam concludamus, virgultea scapha, quod aīuni, Aegaeum aut Ionium mare transmittere volentes. Sed professo, cum Lucianus dicit, ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, non id vult, quod finxit interpretes, nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abiiciamus, verum longe aliud quid. Nimirum disputat-

Lucian. Vol. IV.

B b

verat in antecedentibus de tot diversis philosophorum sectis; qui tamen singuli se iactarent veros esse ad ipsam Virtutem (sive summum bonum) ἰδρυοῦς. At fieri non posse contendit Noster, ut omnes, singuli diversam ab aliis insistentes viam, ad petiturum terminum ducant: quare in summo versetur is errandi & nunquam ad optatum finem perveniendi discrimine, qui ut quaeque se prima ipsi obtulerit, illi se sectae tradat; nam unam tantum veram esse posse viam. Atque adeo nos quidem, pergit, oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam iacere, & rem fortunae permittere, (ut praecessit) neque spem nostram in angustiam quandam (quae facile scilicet nos possit fallere & perdere) redigere, virgultea scapha Aegaeum Ioniumve mare transmittere volentes. Ἀναρίπτειν hoc in loco per ellipsin τοῦ κύβου, est aleam iacere. Integram locutionem habes in Harmonide c. 3 med. ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρίψαντων τὸν κύβον, & in Pro Imag. c. 16, Τολμήσω ἀναρίψαι τὸν κύβον. De ἀναρίπτειν per ellipsin τοῦ κύβου, vide plura apud If. Casaubonum ad Suetonii Iulium cap. 32. IENS.

ead. l. 2. Ἐπὶ ῥίπτῳ) Erasmi in prov. Aegaeum scaphula transmittere. BROD. Paroemiogr. Hoc autem proverbium εἰρηται ἐπὶ τῶν πάντων ἀπὸρων καὶ θεοῦ μύθου εἰς λύσιν ἐπιτραπεμένου. BOURD. Crate vinifica. GUYET. Θεοῦ δάλοντος, καὶ ἐπὶ ῥίπτῳ πλέοις, inquit poeta ἄδῃλος. Similiter Aristoph. in Pace, Κέρδους ἕκατι, καὶ ἐπὶ ῥίπτῳ πλέοις. MENAG. Meminit huius proverbi Aristoph. in Εἰρήνῃ, quem vide, & eius Schol. VORST. Plut. 720, Θεοῦ δάλοντος καὶ ἐπὶ ῥίπτῳ πλέοις, ait Solanus. Et quia Vorstius modo Aristophanis mentionem fecit, crederes Plutum Aristophanis indicari; sed Plutarchum innuit, qui id ut Pindari, sed addubitans tamen, adducit. Illa autem scribendi ratio molesta est, & quoties Herod. scribit noster, haereas, num Herodotus an Herodianus intelligendus. Vel Arist. sive Aristoteles, Aristides, an Aristophanes. Aristoph. vero Εἰρην. v. 698 idem prov. habet, sed de avaro usurpat. Inter Menandri sentent. rectius videtur relatum ab Hemsterhusio No. 22, p. 161 textus Graeci. REITZ.

ead. l. 3. Ἰόνιον) Recte vulgata, nam sic scribitur, secunda brevi; vid. Strab. L. 2, p. 185, (al. 123, 124.) bis, & non semel alibi. Dion. Alex. de Sit. Orb. 94, Ἦν τε καὶ Ἰόνιον περιγίεται ὑπὸ ἄλγαντο. Etsi Ἰόνων natio secunda producta exaratur. Vid. eund. Strab. L. VIII, p. 588, (al. 383.) & seqq. plus decies, ut auctoritat. poéticas in re notissima omittam. Effertur autem masc. gen. ὁ Ἰόνιος, quia κόλπος intelligitur. REITZ.

ead. l. 6. Ἐνὸς ὄντος ἐν μυρίοις) Hoc fert casus saepe, ut qui verbi causa ad orbem clavis multus confixum collineet, unum quemcunque clavum de tam multis feriat, eiciatque: ar unum aliquem & certum v. g. qui in ipso centro, aut in summa apside sit fixus, excutere, artis est, aut casus rarissimi. GESN.

ead. l. 7. Ὀμηρικῶ τοξότη) Hom. ad finem Iliad. Ψ. BROD. Hom. II. Ψ, 865. SOLAN.

ibid. Ὅς δέον) Similem casum expressit etiam Virg. Aen. V. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐτέμεν) Non opus est lectione Cod. W. ἐνέτεμεν. Sed si quid mutatione indigeret locus, ἀπέτεμεν, vel ἀπέτα-
μεν ex ipso potius Hom. reponendum, qui ait l. c. Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μῆρινθον τάμε πικρὸς οἶστος. Verum nulla mutandi neces-
sitas: nam aliqui etiam μῆν. ingerendum, quod in Homero quoque praecedat, & ad δὲ refertur. Sed & hoc saepe omitti-
tur; vid. supr. de Merc. cond. c. 4. Plura addere temporis an-
gustia prohibet. REITZ.

ead. l. 9. Τῶν πολλῶν) Ὑμῶν e multis, quae ferire destinamus. BROD. Ἀν τῶν πολλῶν τι; GUYET.

ead. l. 12. Ἀγούσης) Intellige τῆς ὁδοῦ. BROD.

ead. l. 16. Τῇ πλεούσῃ) Quid hoc sit, nescire me fateor. For-
san πνεούσῃ. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. SO-
LAN. Interpretatus sum non τῇ πλεούσῃ scil. νηϊ, navi eunti,
quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur tenuissima
mutatione πνεούσῃ, spiranti, nimirum αὔρα αὔρας. Vela ventis
dare, navem austro permittere, solemnia sunt, & sexcenties tali
in re usurpata, GESN. Omnino assentior Iac. Ellnero, ad Aet.
Apost. XXVII, 14, p. m. 483, monenti πνεούσῃ legendum, in-
tellecto αὔρα, veluti eod. cap. v. 40, ἐπάραντες τὸν ἀρτέμωνα
τῇ πνεούσῃ. Quod pluribus assertum vid. ibidem. Etsi enim
πλεούσῃ, intellecto νηϊ, aliquem sensum habere videtur, alte-
rum tamen longe melius: nam si ad λυσάμενος, quocum con-
nectendus est sensus, respicias, videbis rectius procedere, si
vento te credere dicaris, postquam iam soluta sit navis, quam
navi, cui te commississe dici potius deberes ante, quam solve-
retur. REITZ.

ibid. τὰ ἀπόγαια λυσάμενος) Qui iam onas resolverat. BROD.
in Schol. l. 2. Πίλοι) Πίλος editum fuerat; sed πλέα in V. &
M. legi notaverat Solanus: itaque illi quidem obsecundavi,
etsi πλέα, verum credam; nam & sic edidit Hemst. in fragm.
Menandr. & secunda persona proverbii propria. REITZ.

Pag. 38. l. 8. Παραπολι) Brodaeus inveniens παιτόλο, ma-

nuerat legendum, ὁ Ἀνὴρ, παράπολυ. Sed sic iam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hauserit. REITZ.

Pag. 39. l. 3. Το τοιούτων) Recte; vid. quae supra dixi ad Dial. pro Lapf. c. 17, & Vit. auct. 15. Immo sic ubique Noster, ut fere credam, quoties uno alteroque loco τοιούτο invenias, in τοιούτων mutandum; semper enim una alterave prisca editio sic habet: sed quia & alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. REITZ.

Pag. 40. l. 1. Ἐξαίρεσι) Quo Lucianus convincat Hermotimum, (sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: Quid si ego ignarus, quis ex omnibus philosophis veram teneat viam, vos sequer, tibi, homini amico, at ea tantam, quae sunt Stoicorum, scienti, unamque hanc viam calcanti, credens; deinde Deus aliquis ab inferis exsistere faceret Platonem, Pythagoram, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, & profecto in ius rapientes me, singuli consimilium accusarent, dicentes, Luciane, bone vir, qua remotus; vel tui tandem fide habita, Chrysippum, & Zenonem, homines hyperboreos natos, praetulisti nobis multo maioribus, neque nobiscum collocurus; & ne tatis quidem illis, quae nos censemus? Tanta se dicrent, quid tandem responderem illis? Num sciret, si dicerem, me obsecrum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicent, Nobis, o Luciane, ignotus est Hermitimus ille. &c. Totum locum proposui, ut ex ipso orationis filo pateret, ultima in Graecis vitiose legi (εἰ τὰντα λέγοισιν, τί δὲ ἀνὰ τοὺς ἀνθρώπους οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος, ὅς τις ἐξ ἡμῶν εἴη, ὅς τις ἐπὶ πάντων ἀνθρώπων φίλος ἀνθρώπων) & reponendum ἢ ἔξαίρεσις μοι. Loquendi haec ratio Nostro est frequentatissima. In eodem hoc Hermotimo c. 64, Οὐδὲν τοῦ ἀνθρώπου βίος ἔξαίρεσιν ἔστιν, nullius hominis vita sufficeret. In Harmonide cap. 3, & ἀντὶ πάντων ἀνθρώπων φίλος, qui unus esset instar omnium. Et alibi similiter plus millies. Sic apud Aelianum XI. Πτοκλ. IX, ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicuius ditatum, ait; ἐμοὶ μὲν ἀπόδοσ' εἴη ἀσπίδα· σκεπτόμ' δὲ πρὶν καταπλεῖσθ' ἐν τῇ καταζήσει; non dubium mihi est, quin legendum sit κατὰ ζήτησιν. Iam, ubi ὁ ἄνθρωπος ὅς τις ἐξ ἡμῶν εἴη, ὅς τις ἐπὶ πάντων ἀνθρώπων φίλος ἀνθρώπων) ὅς τις ἐξ ἡμῶν εἴη, ὅς τις ἐπὶ πάντων ἀνθρώπων φίλος ἀνθρώπων) corrigere iubet, Misc. IX, cap. 16. Sed non dubito, quin ὅς τις ἐξ ἡμῶν voluerit, ac per typothetarum incuriam παρ' inde fa-

ſum ſit; verum & ego non aliter, quam edi curavi, uſquam inveni. REITZ.

Pag. 41. l. 2. Διſχυρίζοτο) Benediſtus vertit, affirmaret: Obſopoeus accuratius, pertinaciter affirmaret. Elſnerus ad Ewang. Luc. XXII, 59, vulgatum reprehendit, qui affirmabat reddiderit, & Bezam rectius aſſeverabat dediſſe, ac teſtimoniorum ſatis aſſert, uade huius verbi viſ pateat. REITZ.

ead. l. 4. Ἡ εἴποι τις) Qui bene totam orationis ſeriem conſideraverit, illum animadverſurum puto, requiri ad ſententiam implendam, conditionalem particulam εἰ, quam interpretando certe expreſſam nemo indignabitur; eſſi forte, dum liber aliquis ſuccurrat, contexto ipſi eam ſine nota inferi modetiores nolint. Concurſus ille & hianus, ἢ εἰ εἴποι, fecit, ut interiectum εἰ tanto facilius elideretur. GERN.

ead. l. 10. Δικαιότατα γὰρ ἐκπλήξαι) Δικαιότατα γὰρ ἐπιπλήξαι. MARCIL. Recte Marcilius coniecit Δικαιότατα γὰρ ἐπιπλήξαι δακεῖ μοι, legendum eſſe pro ἐκπλήξαι, Mſ. hanc coniecturam ſtabiliſcente, & vertendum inſiſſime videtur illum increpaſſe, non ut vulgo, conſternaſſe. GRAEV. Secutus ſum Mſ. Gr. W. & P. Impreſſi mendose ἐκπλ. SOLAN. Idem verbum pro vulgato ἐκπλήξαι reſolvi ſupra c. 20. REITZ.

ead. l. 16. Ἀνάλογον ταῖνυ κείνῳ τῷ ἡμῶν) Inſcriptiſſime Obſopoeus, Nemp̄e viz. ille probabili inductione inferet dicturus, Ergo abſurde propoſitus eſt nobis quiſpiam; quaſi vocem ἀνάλογον ad ſuperiora ligari voluerit; ne dicam illud abſurde non apparere in Graecis, aut ſic quibque peſſime Graecam vocem reddidiſſe. Melius Benediſtus: Adde nimirum illo ſe ſiſt dices, Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis. Pater ad haec Graeca adſcripſit recte, viciſſim nobis proponatur. GRON. Ἀνάλογον) Analogiam, ſive proportionem Geometricam; cogita, ut ſe habet α Aethiops ille domo nunquam egreſſus ad β iudicium ſerendum de colore exterarum gentium; ſic ſe habet γ Hermotimus ignarus reliquarum ſectarum ad δ arbitrium de ſectis. Iſta annotare ſuppaderet, niſi vel viroꝝ doctorum circa hunc locum conatus oſtenderent, negligi ſaepe eruditionum illum geometricarum pulverem; & orbem diſcendi antiquum truncari etiam ſeculo noſtro, ſubinde obſervarem. GERN.

Pag. 42. l. 3. Πολλοῖς) Pro πολλοῖς nimis mallem ἄλλοις, & ita tranſtuli. Qui novit, quomodo in MSS. ſeculi IX & X diſtrahatur interdum α litera, non improbabilem coniecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione noſtra facile aliis ſubſtituet multos. GERN.

ead. l. 8. Οὐδὲ πάποτε) Conf. infr. Συγγρ. c. 29 pr. SOLAN.
ibid. Τί βούλει ἀποκρ. αὐτῶ; τὸ ἀλ.) Excidit notatio personae Ἑρμοτίμου, scilicet fuisse, αὐτῶ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέστατον.
 MARCIL.

ead. l. 10. EPM. τὸ ἀληθ.) W. recte, uti ex punctis colligere est: aliter enim non solet ille Codex. In reliquis Luciano absurde tribuuntur. SOLAN. Non ipsam hic Hermotimi personam apposuit Lucianus, quod aliquamdiu putabam: sed ipse Lycinus, quid responderi possit pro Hermotimo occupat. Hermotimus ipse stupet hic, & post longum demum Lycini sermonem satis breviter, nec minus male respondet. GESN. Recte quidem Hermotimi personam inferi voluit Solanus; sed in marg. I. notaverat, id factum ex punctis, quae in Cod. W. i. e. Wittiano, exstare ad designandas personas solent. In marg. Hag. vero scripsit, se id ex Cod. M. habere. REITZ.

ead. l. 15. Προσδεῖς αὐτός. ἢ νομίζεις) Excidit notatio personae Λυκίνου. Προσδεῖς αὐτός. ΔΥΚ. ἢ νομίζεις. MARCIL. Leg. προθεῖς. VORST.

ead. l. 16. ΔΥΚ. ἢ) Novam hanc personam, quamvis repugnent Codices, postulat sententia. Nisi forsitan malis incipere eius partes a καὶ ἀνατρέπει γὰρ ac tum quidem προσδεῖς stare aliquatenus potest. Mutavi etiam ἢ in ἢ. SOLAN.

Pag. 43. l. 4. Ἡμέτερα) Parisina quidem edit. habebat ὑμέτεραι aequae ac H. aliaeque duae; sed sphalma tantum typographi cum esse, ex versione patet, quae nostralia exhibebat. REITZ.

ead. l. 6. λακτίζοντα εἰς τὸν αἶρα) Sic in Epist. I ad Corinth. IX, 27, ὡς οὐκ αἶρα δέρον. Ad quem plura L. Bos p. 137—38; quem consulendum etiam monuerat T. Hemst. in marg. ed. Graev. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν) Deerat ὥς in reliquis, sola I. habet. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνταϊρομένου) Ἀνταϊρομένους pro ἀνταϊρομένους eod. hoc sensu legitur ap. Thucydid. III, 32. Sed Dukerus in notis (ad quem me rursus remisit T. Hemst.) multis exemplis probat, non ἀνταϊρούμενος, sed ἀνταϊρόμενος hic Graece dici: quod certum est; nam est ab αἶρω & αἰρομαι tollo, non ab αἰρέω eligo. Cum vero & in nonnullis scriptis, plurimisque editis Thucydidis recte legi ἀνταϊρομένους affirmer, haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum recipere non fit ausus. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπαγορεύση) Quod digito erecto significabant; SOLAN.

ead. l. 17. Τὸ τοιοῦτον) Constantem editionum lectionem esse, Solanus annotarat, nec quidquam variationis in Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua annotatio? An speravit, se inventurum, ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Vix credo; nam & Noster alibi non semel ita solet, ut mox indicabo: quanto autem magis abundaret articulus in illo Aristotelis de Gen. anim. III, 6 pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Iterum ibid. fin. Τὸν μὲν πρῶτον αὐτὸν ὀχεύειν. Noster supr. c. 10, ἥ τις ἢ καταστροφή. Ut alia omittam. Sed τοιοῦτον pro τοιοῦτο scribi notandum duxit. Verum & hoc Nostro cum Atticis familiare esse, iam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel supr. c. 29; iterum fin. § 34, & pr. § 35, huius Dial. ubi itidem artic. additur. REITZ.

ibid. Οἰκοδομήμασιν) Eadem Iulian. Imperator in Epist. Ἰσα τοῖς Ὀμηρικοῖς παισὶ παίζομεν, οἱ παρὰ τὰς Δῖνας ὅτι ἂν ἐκ πηλοῦ πλάσωσιν, ἀφιᾶσιν αἰγιαλῷ κλύεσθαι. Locus autem Homeri, quem imitandum sibi proponit Iulian. est Iliad. 5. Tangit Pifid. Ὁ συλλογισμῶν εὐλόγησθα κύματα, καὶ κτίσμα χαῦνον παιδικῶν ἀθυριῶν, τὰ λεπτὰ κάρφῃ συλλογόντων εἰς στέγην. Habet sequens illud ἀσπίδα ὁμοβοῖν ex Homero. BOURD.

Pag. 45. l. 1. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ) Nuntia igitur nostro nomine Hermotimo. BROD.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ ἐμ.) Hom. II. Π. BROD. Hom. II. Π, 70. SOLAN. Ms. W. praemittere ὅτι, probo Graecismo, Iens. in Fercul. liter. p. 144 notat, & remittit ad Lectr. suas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad Dear. iudic. § 1 pertinens cum ibi non sit inserta, alibi breviter ea utemur, etsi haec satis nota. REITZ.

ead. l. 9. Ταῦτα μὲν οἱ ζῦμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος) Obsopeous, haec quidem uno ore dicturi sunt omnes, singulatim autem alius alia. Omnino nimium large & vage. Benedictus, haec simul omnes, singulatim unusquisque dixerit, unde nescio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione, ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι καὶ παῖσαντες ἀλλήλους καὶ παῖσθέντες ἐν τῷ μέρει παύσονται. Ubi reddit mutuo, non singulatim. Sed Lucianus innuit, talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, si per circulum dicendi vices irent, sua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronuntiat, ut de Alexandro in Pseudomanti, λαμβάνων δὲ οὐκ αὐτὸς ἐχρητο μόνος, ἀλλὰ πολλοὺς ἢ δὴ περὶ αὐτὸν ἔχων συνέργους, ἅπανιν ἐλάμβανεν ἕκαστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. De Saltatione, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν quod non satis lucide in

Latinis efferunt. Et infra, *ὡ μὴν οὐδὲ τοῦτε ἀδύνατον, ἅπαντας αλλοι αλλοις ἀριθμοῦς εἰπεῖν*. GRON.

ead. l. 10. Ἐκ Σικελίας) *Aliquod e Sicilia exemplum*, ubi aliquando peregrinatus est. BROD.

Pag. 46. in Schol. col. 1. l. 6. Πρὸς τῆς ἔστ.) Non nova formula. Vid. Athen. L. IV, p. 166 D. SOLAN.

Pag. 48. l. 4. Εἰδὲτα οὐκ ἂν ποτε) Placet εἰδὲτα ὡς οὐκ ἂν ποτε. BROD. Luciano, contententi non posse optimam & verissimam sectam eligi, nisi quis omnes perlustrarit, & examinaret bis duo efficere quatuor, opus esset, omnes alios homines rogare, num id verum foret; an ipse per se satis posset scire, id ita esse. Omnino, respondet Lucianus, eum id per se satis scire posse. Infert itaque Hermotimus, *Τί ποτ' αὖν ἀδύνατον εἶναι σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τάλῃ, πείθεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δαΐσθαι τὸν ἄλλον, εἰδὲτα οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πάντα γένοιτο, οὐδ' ἂν μυριοὶ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόρα λέγουσιν*; Omnino excidit ὅτι, legendumque, *εἰδὲτα ὅτ' οὐκ ἂν ποτε &c.* Id namque ait Hermotimus, *Quid ergo? num tibi videtur fieri non posse, ut quis tantum in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos sequatur, neque desideret unquam alios; ut qui noverit, nunquam quatuor fieri posse quatuor, licet vel sexcenti Platonem vel Pythagorae id affirmant? ultimae syllabae in praecedenti voce εἰδὲτα affinitas videtur erroris in describendo dedisse causam*. IENS. Iensus in vulgaris recte vidit aliquid desse; W. Codex, quam ipse postea contulit, habet ὡς. *Οὔτι B. 2. SOLAN.* Recte Iens. conjunctionem suppleendam censuit, quae in edd. deerat, verum cum ἄς iam in Cod. invenerimus, non aegre feret, nos id admisisse prae ὅτι, quod ex edit. est, ut in varianti, indicavimus. REITZ.

ead. l. 7. Οὐδ' ἐν πρὸς ἄπο) Erasmus in proverbio, *Nihil ad versum*. Hoc alibi explicuimus. BROD.

ead. l. 12. Ὁ μὴ τέτταρα) Rogat Lucianus, an etiam inveniretur aliquis, qui diceret, bis duo, facere septem vel undecim, respondet Hermotimus; — *μαίνετ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα συμβαίνειν λέγων*. Quae verba interprez sine ullo sensu vertit: *Insaniret, qui quatuor non convenire diceret*. Ubi sensus est: *Insaniret, qui non diceret, ea facere quatuor, vel, qui negaret, ea esse quatuor*. Ita τὸ συμβαίνει apud Arrian. Exped. Alex. L. V, cap. 19, *Τὸ, τε μέγιστος ἐβαύμαζεν ὑπὲρ πάντε πύχεις μάλιστα συμβαίνον, statutamque მიყვამურ, quae erat supra quatuor admodum ambitus*. L. BOS.

ead. l. 16. Ἡ τέλειος) Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. BROD.

Pag. 49. l. 7. Φαίεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω συντιθέναι, ἡμᾶς δὲ πάντα ἢ ἑπτά λέγειν αὐτὰ) Oblopoeus apud Basileenses & Bourdelotius: fortasse enim dicerent Epicurei aut Platonici, vestram hanc esse compositionem; nos autem quinque aut septem illa esse dicimus. Benedictus: Etenim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere; nos vero quinque aut septem illa esse dicere. In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem voculae σφᾶς, quae non notat vos aut vestram, ut fecit Oblopoeus, sed ipsos vel se. Ceterum male peccavit, cum Basileensium ὑμᾶς mutavit, praecedente Bourdelotio in ἡμᾶς. Et porro, quid est illud vel Benedicti componere, vel Oblopoei compositionem? Ita adscripsit pater, ipsos quidem ita computare, vos vero. Sic infra, εἰχοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν. εἴτα Πλάτωνι τὸ αὐτὸ ἕτερα. εἴτα ἐξήν τοῖς ἄλλοις. πῶσα δ' οὖν ταῦτα συντιθέντα ἐν κεφαλῇ γένοιτ' ἂν &c. GRON.

ead. l. 8. Ὑμᾶς) Non sola P. habet ἡμᾶς. Ald. l. & Fr. eodem vitio laborant. Sed W. L. & B. 2. recte ὑμᾶς. SOLAN.

ead. l. 11. Σώματα εἶναι ἅπαντα) Omnia corporea esse Stoici dicunt. Basilides Stoicus contra receptam Stoicorum opinionem existimabat. GUYET.

ead. l. 14. Ὡς ἀναμφιβόλως ἰδίον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὰ εἶχεν) Δίδως αὐτοῖς εἶχεν. MARCIL.

Pag. 50. l. 3. Ὡρα σιωπᾶς) Confer infra Eix. c. 13. SOLAN. Punctum subscriptum sub ultima exhibent Fl. Par. & S. Reliquae ignorant (licet Iuni. punctum sub media syllaba habeat, scribens σιωπᾶν, quod tamen suspicor calamo errante additum ab Solano, qui id literae α subscriptum voluit.) Non putassem operae haec inquirere, nisi meminerim Vigerium de Idiotismo. p. 158 edit. Argor. an. 1708 ex Etymologo docere, infinitivos in ἂν non recipere iota subscriptum; quod cum parum observari ab editoribus videam, non pigebit ex Vigerio quaedam huc transcribere: Ἀγαπᾶν, (ait) scribendum sine i subscripto, non ἀγαπᾶν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis huiusmodi traditur regula: Τὰ εἰς ἂν ἀπαρμύματα οὐκ ἔχει τὸ ἰ προσυγραμμένον ὅτι τὰ εἰς τὸ λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸς τοῦ ἢ τὶ ἀρχομένων, i. e. Infinita in ἂν exarantia non habent iota subscriptum: quia verba in ἢ finita nunquam habent ante ἢ quidquam non prolatum. Quidquid enim in verbis praecedat, plene profertur, quod exemplis patet, ut τύπτειν, ἐτύφθη, ἐτύπη — ἐποίησεν, ἐποίησαν &c. Sic

Etymologus, eumque secutus Urbanus, alique Grammatici: quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur. Προγεγραμμένον autem idem esse apud veteres Graecos, quod ὑπογεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus scribebant Τῷ Λόγῳ, recentiores sic: τῷ λόγῳ. Verum edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam saepe addunt illud iota his infinitivis, ut, quoties non invenias, incuria magis quam studio omissum credas. Etymologus tamen id ibi omittendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγαπᾶν, βοᾶν &c. Ita ut assensum ei praeberere cogar: sed cum in hac Luciani edit. ubique iam additum iota videam, ante quam ei manum admoverim, nescio an ab consuetudine a Hemst. aliisque in alior. auctorum edit. inducitur recedere fas sit. Ita enim ἀγαπᾶν passus sumus edi in de Merced. cond. Ita ἐρᾶν dedit Hemstierh. Contempl. § 13 f. ὀρᾶν Timon. § 56 f. ἐπιπεδᾶν ibid. § 48. ἐπιγελᾶν in Prometh. § 8 fin. &c. Περιῶρᾶν Thucydid. I, 69. Δρᾶν idem I, 5. Τελευτᾶν Herodot. Steph. I, p. 51 f. ὀρᾶν ibid. p. 50 pr. Δρᾶν etiam Aristoph. Kusteri Plut. 4. Γελᾶν idem Ran. 42. Et sic recentiores edd. Aeliani aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum in his infin. omitti, quod scilicet deinde faciam. Ut enim recens Aristophanis edit. habeat iota subscriptum, vetus Basileensis id ignorat. At Flor. & B. 2. edd. Luciani id habent ubique; sed Iunt. id non habet, nec Hag. nec Ald. 1. sed ubique scribunt ὀρᾶν, διορᾶν, μελαγχοῶν. Quod ex collatione non huius, sed multorum aliorum locorum didici, quae adscribere nihil attinet. Ubi autem Iuntina id punctum sub eiusmodi infinitivis habet, ibi manu Solani suppositum est; quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Observemus ergo posthaec canonem Grammaticum & sequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Atticos, qui cum nunquam dixerint βοᾶειν, γελᾶειν, etiam iota non potuere subscribere. Etsi iam quis dicat, in dialecto communi γελᾶν tamen ex γελᾶειν contractum esse, adeoque & iota recte subscribi aequae ac in βοᾶεις βοᾶς, velitque consuetudinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem esse, & Etymologum recte dixisse, liceat mihi hunc sequi. Idemque placuit Bengelio, qui in utraque N. T. editione infin. in ᾶν sine iota subscripto ubique expressit. Ex monumentis vet. plura deinde. REITZ.

cad. l. 11. Ἀσκληπιῶν) Sic hic quidem libri omnes, & Ἰκαρ.

cap. 16. At Δημων. cap. 27. Ἀσκληπιεῖον idem habent. Vid. & Ἀναβ. c. 42, & utroque modo scribitur. SOLAN. Ἀσκληπιεῖον Mf. Reg. 3011, & ita ubique scribendum monet cl. B. de Bal- lu, ab Ἀσκληπιός.

ead. l. 14. Ὑπὸ κόλπου) Conf. infra Ἀλεξ. c. 39. SOLAN.

Pag. 51. l. 3. Γὰρ — γὰρ) Sic W. Sed forsan pro posteriori γὰρ melius legeretur γε. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνάθημα) De differentia inter ἀνάθημα *suspensum donarium*, & ἀνάθεμα, quod sacris Scriptoribus *devotionem* s. hominem *diris devotum* significat, cum tamen eiusdem thematis sit utrumque, vid. Periz. contra Sanctium disputantem, ad Sanct. Minerv. L. IV, cap. 14, p. m. 762. Distinguit etiam Hesych. Sed illa distinctio non videtur antiquior aeo Christiano; & vel postea tamen ab nonnullis Ecclesiast. Scriptt. promiscue usurpata: exempla exhibet Suicerus in thesaur. Ecclef. h. v. Ubi etiam ex Zonar. ad Canon. 3, p. 163: Ὡς τὰ ἀνάθηματα προσάγόμενα τῷ θεῷ, χαρίζονται ἀπὸ τῶν κοινῶν καὶ ἀνθρώπων πραγμάτων οὕτω καὶ ὁ ἀνάθεμα γενόμενος, ἐκκρίπτεται καὶ ἀποδιαίρεται ἀπὸ τῆς τῶν πιστῶν ὁμολογίας, τῶν ἀνατεθειμένων καὶ ἀφασισμένων τῷ θεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ προσκληροῦται τῷ διαβόλῳ, καὶ ἀνατίθεται αὐτὸς ἑαυτὸν. Quemadmodum donaria Deo oblata separantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema factus excinditur & segregatur a coetu fidelium consecratorum Deo, & ab ipso Deo, atque destinatur diabolo, seque ipsum ei consecrat. Plura non addam in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. ἀνάθεμα ne quidem scriptum invenerim, sed semper ἀνάθημα. REITZ.

Pag. 53. l. 3. Ἐπὶ πάντας ἱερ) Sincera lectio ἱόναι. BROD.

ead. l. 6. Αὐτὸ) Sic M. & plerique impressi. P. & Mf. Gr. αὐτὸ minus commode. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀποδυνομένων) Scribendum ex Mf. καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὰν ἀπορίαν παραχέματον τοῦτέ ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυνομένων ἔχει τὶ πάντως hoc magnam dubitationem affert, quod eorum, qui exuuntur, unusquisque omnino aliquid habet. In editis legitur ἀποδυνομένων, hoc est, qui exuunt. GRAEV. Ἀποδυνομένων W. etiam & P. & L. Valeat ergo vulgatum. SOLAN.

Pag. 54. l. 7. Παρὰ) Ex W. Impr. enim corrupte περὶ. SOLAN.

ead. l. 10. Εὐανδρίδου) Idem haud dubie, qui de iis, qui Olympiis ludis vicerant, librum scripserat, quem laudat Pausanias L. II, pag. 185, 29. Sed ibi tamen Εὐαντορίδας scribitur eius nomen. SOLAN.

Pag. 55. l. 2. Φύλλα δ' αὐτοῦ) Sensus abruptus, interpellante Luciano; nec facile, quae verba secutura fuissent, patet. Rationem tamen comparandorum athletarum edisserere volebat, quae olim obtinuerat. SOLAN. Post δ' αὐτοῦ . . . quatuor puncta in *Iunt.* fecerat (nisi fallor) Solanus, aliquid deesse indicans; nam spatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non est certum indicium: solet enim inter personas & in hac ed. & in *Ald.* semper eiusmodi spatium relinqui. Deest quidem aliquid ad plenam orationem, sed nihil tamen addendum: nam interpellatur sermo dedita opera a persona sequente. REITZ.

ead. l. 5. Κάλπις ἀργυρά πρόκειται) Sic c. 57. In calpidem, five capidem, five capedinem, five capidulam, five capedunculam, (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) solebant iniicere sortes luctantium, & currentium, ut patet lineis seq. unde recte in Gl. Phil. *urnā κληρωτικῆς, κάλπις. ὑδρία.* nec male doctus Grammatic. Hesych. apud quem *κάλπις ἵππος βαδιστικῆς καὶ εἶδος δρόμου*, tangit enim rem, quae sortes sequitur, sc. equorum agitationem. De Latinis nominibus superius allatis dico alibi, ut & de sortibus. BOURD. *Κάλπις, Sortes Olympicae.* GUYET.

ibid. Ἀργυρά) Cum *Iunt.* etiam (aeque ac reliquae)legeret ἀργυρά, Solanus adscripserat: an ἀργυρῆς. Recte; nec dubitarem recipere in iis edd. quae saepe peccant in accentibus. Sola autem B. 2. hic bene legit ἀργυράς quam sequor. REITZ.

ead. l. 14. Ἀνέχει) Anglic. *ἀνέχει.* BOURD. Recte meus cum Angl. *ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, manu elata;* ut ap. Hom. *ἀνασχὼν τὴν χεῖρα.* Male vulgo *ἀνέχει τὴν χεῖρα.* GRAEV.

ead. l. 16. Ἀλυτάρχει) *Pite Karinum.* BROD. Vid. Marm. Oxon. p. 109, & quos isthic laudat cl. vir H. Prideaux (Cod. Theod. XV, 9, Cuiac. Obs. II, 13. Gothofr. ad Cod. I. c. Phavor. & Etym.) Praeerat hic *τοῖς ματαγάρχοις*, quos αλυτὰς Elei vocabant. SOLAN. *Karinum* ait Brod. id est *Phavorinum*, qui olim *Guarinus*: sed ipse maluit *Karinus* audire, *Phavorinus* vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior, quam altero. REITZ.

Pag. 56. l. 3. Παγκρατία) Pancratium, quid, tradit Luciano de Gymnas. Philostratus de athletis refert, *pancratium* palaestram simul & pugillatum vocari, COGN.

ead. l. 7. Γράμματι) Misere in re facili fluctuant edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in syllabis contiguas unius vocis scribi, eiusmodi

et minutias corrigimus, quamvis millies λόγος τις, & similia in editionibus & scholiastis reperias, & viri etiam eruditi hodie sibi in his apicibus collocandis non consent. REITZ.

ead. l. 12. Συμπροσέδωαι) Conf. infra Z. Τραγ. c. 40 med. Et Γυμν. 38. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισκοπήσον) Anglic. ἐπισκοπεῖς. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confusa erant. BOURD. Rectius iidem libri ἐπισκοπεῖν τὰ γράμματα, pro vulgato ἐπισκέπσον, circumiens inspicis literas. GRAEV. Angl. & Gr. ad stipulatur Mf. Reg. 3011.

Pag. 57. l. 6. Ἐκείνός ἐστι) Lego εἰ ἐκείνός ἐστι: refertur enim haud dubie ad γράμμα. Nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes servant ἐκείνος. GERN. Si vulgatam servavim, ἐκείνος referendum ad praecedens ἐπεδρος; ut sensus sit, *exi inveneris literam, tamen nescias, num ille praefes sit, per te quem invenitur illa litera*, s. qui indicatur litera illa inventa. REITZ.

Pag. 59. l. 6. Ὀλυμπιάσειν) Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Iovis Olympici, cuius auctorem Herculem fuisse putant. COGN.

ead. l. 9. Μὲν γὰρ) Hae particulae & alibi coniungi amant, ut supr. de Merced. Cond. c. 17 versus fin. Ibid. c. 26 med. & 29 pr. ac frequenter alibi apud Nostrum; quare nil curo omissionem Mf. M. REITZ.

ead. l. 10. Πρόφωμον) Ita quoque in Cod. Mf. sed a recentiore manu esse, restatur Solanus; quare emicet, an forsitan γράφομεν scriptum fuerit, uti paulo post. REITZ.

ibid. l. 11. Z.) Procedet Luciani ratio, modo sic intelligatur, ut *in scio indice* Z unicum sit injectum: alias claudicat argumentatio. Nisi tamen adhaesisset illi consuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe clarius existimo, quinque literarum paria immissa, quarum novem ab athleticis, una in fundo relicta, educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus visis, quas athletae sortiti sunt, cognoscere queat, cuinam antagonista solitaria illa obrigerit. SOLAN.

Pag. 60. l. 3. Κυρῶνα) Horum figuras si videre luber, ad Mentem Isiacam Pignori, & Kircherum. SOLAN.

Pag. 61. l. 5. Εὐκρινέστες τίς) Iam recte & constanter sic praepositionis accentu propter anastrophe mutato exhibent edd. Conf. supra c. 20, ibique adductum Iensium. REITZ.

ead. l. 6. Πασί) Notat Solanus in W: reperiri πασόν, addique id verum; editiones autem prave πάντων legere. Quod mirabar, cum Iens. in Ferculo liter. pag. 245, ubi lect. huius

Codicis ad Hermot. pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiserit. Re vero examinata, cum Solano credo *πασῶν* legendum, quia intelligitur *ὁδῶν*, de quibus supra egit, & mox agere perget; nam statim sequitur *μῖα ἀπειράτοι*, & — *ἀρίστη ἐκείνη*. Et pr. § seq. *μῖαν ἐξ ἀπασῶν ὁδῶν*. Iam quoque illud *αὐτῶ*, quod vulgatae *αὐτῶν* praeferre putares, sponte concidit. Quod enim *δ. αὐτῶ* legat, & ex ea *Amsl.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in versione eiusd. Latina, aequè ac in *Parif.* tamen legitur *ab illis*. Interim, si quis *πάντων* ad viae duces, de quibus supra, referre velit, quod *λεγόμενα ὑπὸ τῶν ὁδῶν* in-solentius videatur, & viae s. sectae hic non ut personae loquentes inducantur, non iam nimis repugnem; sed qui *πασῶν* praeferet, pro *ὑπὸ* legat *ὑπέρ*, & sic omnia plana erunt. REITZ.

ibid. *Αὐτῶν*) Restituenda est postliminio sincera lectio ex antiquis editionibus, *Ὅτι ὑπὸ πάντων αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς*. Posteriores perperam dederunt *αὐτῶ*, quod idem fecerunt c. 53 fin. *Ἦν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότες λέγει, οὐδὲν τι τὸ πλῆθος αὐτῶ προσάξεται με πιστεύειν*, cum recte in prioribus *αὐτῶν*. Si vero de imperitiis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet, ut credam. IENS.

ead. l. 7. *Ἀτελεῖς*) Pendebant animi, *ἀτελεῖ* ne hic putarem, quem interpretatione expressi, quem Romae dicebant *capite censum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad suffragia admittitur, neque honorem sperare potest; an *non initiatum*? Sed cum huius intellectus nulla dum allata sit auctoritas, usque potius videatur esse *ἀτέλεστος*, mansi in solempni vocis usu, qui què optime huc faciat. GESN.

ead. l. 14. *Αὐτὸ μόνον*) Libri, quos inspeximus, omnes *αὐτὸ*, quod quomodo convenire huc possit, nondum equidem video, nisi forte ad *μόνον* referatur, & vim illius augeat; cuius tamen rei exemplum adhuc nullum observavi. Interpretatus sum, ac si legatur *αὐτοῦ*. GESN.

Pag. 62. l. 8. *Τελευτῶν*) *Τελευτῶν*, denique, postremo interpretatur. I. Brod. Misc. IX, c. 16, circumflebens ultimam, & sic Lexicographi cum eo: edd. vero *I. H. P. 6.* constanter ultimam accentu gravi signant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriorum credo, quia participium est, etsi quasi adverbialiter sumendam. REITZ.

ibid. *Ὅδῳ*) Per viam hic intelligendam *Ἰσθμῶν*, ut in Act. Apost. IX, 2, *Ἐάν τις ἐύρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας ἀνδρας το καὶ γυναῖκας*, veluti *ibid.* c. XXIV, 14, diserte dicitur, *ὁδὸς ἦν λέ-*

γενεσθαι αἴρεσιν. Ac paulo supra apud Nostrium, ἀπάσης ὁδοῦ πεπειράμενος ἐν φιλοσοφίᾳ, vertit, omnes philosophiae sectas expertus. Recte quidem; verum quia hic sequitur ἄγει, rectius ad verbum convertitur, via, quae ducit; viam interim quamcunque agendi methodum significare in omnibus linguis, satis notum est. REITZ.

ead. l. 9. Ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας) Sic etiam cum accusandi casu ἄγειν sine praepositione, pro agere, ducere ad aliquid, Budaeus in Comment. ex Xenoph. de Venat. ἀγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα. Item ἄγειν δὲ ἀμεινον τὰς κύνας τὰ ὀρη πολλάκις. Nisi hic malis construere, ἄγει εὐθὺ, ducit recta, τῆς εὐδαιμονίας usque ad felicitatem, ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς τόπον de qua ellipsi vid. Bos de Ellipsi. qui ex Nostro in Bis Accusat. Εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου, nec non alia similia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non repetam; nam & Noster etiam alibi non semel sic loqui amat, ut Dial. Mort. XXXVII pr. Ἀτιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσονται, recta ad Avernī descensum ambulaturi, ubi Hemsterhusius iam plura. REITZ.

Pag. 63. l. 11. Ἐξίναί) Rescriptimus ex margg. Ms. Reg. 2954, & ed. A. 1 W. monente cl. B. de Ball. Vulg. ἐξίναί.

Pag. 64. l. 1. Τινὲς τῶν σοφῶν) Epicharmi. Vertit Cicero: nervi aique artus sunt sapientiae, non temere credere. (Vid. Suid. v. νῆφε) Νῆφε καὶ μέμνας ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Laudat etiam Polybius. SOLAN.

ibid. τῶν σοφῶν) Septem sapientiam. BROD.

ead. l. 2. Νῆφε) Epicharmi esse, adscripserat Solanus. Idem iam fecerat Guyetus. REITZ. Vastri illius Siculi Epicharmi, qui Ciceroni, quod testatur ad Att. 1, 19, crebro insusurrabat cantilenam illam suam: Νῆφε, καὶ μέμνας ἀπιστεῖν ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. GERN.

ead. l. 4. Τοῖς ἑξῆς λόγον) Aliis loquendi copiam. BROD.

ead. l. 10. Μὴ) Non reveritus sum optimarum editt. auctoritatem, quae μοι ἐξαίρει pro μὴ ἐξ. habent. Sed unius Cod. L. lectionem hic praefero, quia sequentia evincunt sic scribendum; nam cum statim subiiciat, cum his igitur quinque, quae adeo annumerari voluit, i. e. non excipit. Absurdum autem foret, si dixisset, excipe, aufer illos annos, quos tamen illico addit. Sed iam alterum illud καὶ deletum velim. REITZ.

ead. l. 11. Πάντε ὅτῃ) Confer supra Vit. Aust. c. 3. REITZ.

ibid. Τὰ τῆς σιωπῆς) Nam quinque annos racebant Pythagoraeorum discipuli. BROD.

cad. l. 14. ATK. — EPM.) Omittitur hic Luciani nomen in plerisque edd. Nos ex ed. I. & ex ipso Cod. M. & P. reposuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem I. & L. restitimus. Quae Marcilio nescio quomodo iam immuerant. SOLAN.

ibid. ATK. εἴτα &c.) Ἐρμ. δῶμεν οὗτος, εἴτα ἐξῆς &c. Excidit notatio personae Luciani, nempe: Ἐρμ. δῶμεν οὗτος. ATK. εἴτα ἐξῆς. MARCIL. Idem iam monuit Brod. Misc. IX, cap. 16. REITZ.

ibid. ATK. εἴτα) Quinquies hic in seqq. personarum nominibus errant omnes edd. praeter *Iun.* quas recte ex ea ac Mss. P. & L. restitui iussit Solanus. Non tamen cum eo miror, unde Marcilio id iam suboluerit; nam vel sine Mss. error detegi poterat: primo enim, absurdum erat Hermotimum hic dicere, (quod edd. faciebant) se ex Luciano audisse, quot anni philosophias forent impendendi, cum is Lucianus c. 6 rogauerat, quamo temporis spatio ad id opus sit? & ab Hermot. responsum tulerat, forsitan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in ordinem redirent personarum nomina, versus finem huius cap. s. § 48. bis posita erat Hermotimi persona, nempe: EPM. οὗτος διαλέξω, & λέξω in fin. recte, sed ante rursus EPM. εἴτα ἐξῆς Ἐρμωτόμιον. Cum alternatim saltem deberent loqui. Hae igitur inquisitione cum veritatem & ego deteneriam, cur alii auctiores id non tanto magis possent? REITZ.

Pag. 65. l. 1. Οὐ γὰρ ATK. Οὐ γὰρ. EPM. χρυσόμας δὲ γὰρ &c. Male transacta nomina personarum. Esse debet, EPM. οὐ γὰρ: ATK. χρυσόμας δὲ γὰρ. MARCIL.

cad. l. 1. Οὗτος) ATK. οὗτος. Ἐρμ. εἴτα ἐξῆς Ἐρμωτόμιον. Rursus vitiosa personarum transactio. Lucianus enim voluit: Ἐρμ. οὗτος. ATK. εἴτα ἐξῆς Ἐρμωτόμιον. Patet sine eiusdem paginae. MARCIL. Et hoc & praecedens quoque monuit I. Brod. in Miscell. modo adductis scribens: Οὐκ ἐλάττω ATK. Emen- da Ἐρμ. Εἰ οὐ γὰρ Ἐρμ. corrige ATK. μόγις ἵνα γὰρ. Δικ. re- pone Ἐρμ. οὗτος. ATK. εἴτα ἐξῆς Ἐρμωτόμιον. REITZ.

cad. l. 14. Ἀλλὰ μὴδ' ὅλως εἰδέναι τίς ἢ τούτο μόνον) Εἰδέναι τίς τούτο μόνον. MARCIL.

Pag. 66. l. 1. Ἐκ πενταίδεκα) In summa. BROD.

cad. l. 4. Ὡς πενταίδεκα) Cod. Angl. πεντήκοντα καὶ ἑκα- τὸν, meand. BOURD. Dixit Hermotimus, plures ducentis an- nis, iuxta calculum Luciani, impendendos esse omnium se- sarum placitis discendis, respondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὥς πενταίδεκα ἐστὶν ἵνα γὰρ εἴπας, ἢ τὸ ἥμισυ

ἑλόν. Πεντεκαίδεκα ἔτη, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non videt, Lucianum reliquisse, ut Anglicanus & meus prae se fert, πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, centum & quinquaginta: & si dimidium detraxeris, centum sufficient. Quamvis corrupte scribatur πεντήκοντον in Mss. GRAEV. Sive πεντεκαίδεκα, aut cum Angl. Mss. Gr. P. & L. legas, res eodem redit; sed rectius hoc vulgatarum edd. & M. visum est, ut ad tempus ediscendae disciplinae cuique sufficiens referatur: quo quarta sui parte multato, summa itidem quarta sui parte minor evasura est. SOLAN. Ego quinque Codicum consensum potiore, quam editionum, existimavi, maxime cum pleniorum calculum ponant: nam cum proxime Herm. dixerit, *ducenti*, & hinc statim dicat alter quartam auferendam, nonne restant 150? Si vero rationem Solani sequaris, cum vulg. *quindecim* legas, id referendum erit ad numerum *viginti*, qui paulo altius memoratur, cuius pars quarta est *quinque*, quam si detraxeris a *viginti*, restabunt *quindecim*. Sed quid opus est ad remotiorem numerum recurrere, cum propiorem habeas, cui recte respondeant sequentia? Praeterea numerus maior placet, ut eo magis ridere videatur philosophorum detisor. Verum si iam πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν legas, illud ἔτη ablatum velim, ideoque uicis includendum curavi; nam ingratum ibi sonum, ingratam repetitionem facit: si ἔτη autem retinendum, πεντήκοντα simpliciter, sublato ἑκατὸν scriberem. REITZ.

Page 67. l. 13. Οὐκ ἐστὶν ἀγαθόν. Cum enim oportet. BROD.

ead. l. 14. Οὐκ ἐστὶν ἀγαθόν. Non est aspicere, male est. BROD. Ut Brodaeus nussit, ita recte habet Paris. ed. versio. Sed ἐστὶν ἀγαθόν τι, est bono consilio, s. ad boni aliquid faciendum. Aristoph. Pl. 889, Οὐκ ἐστὶν ἀγαθόν γὰρ εἶδέναι ἑστὶν αὐδερν. REITZ.

Page 68. l. 6. Κατὰ τὸν Τόλμην. Erasmus in proverbio, Tolum fineste. BROD.

ead. l. 9. Σκεπτομένων. Confer infra Δημ. §. 37, Μνησίων δὲ σκεπτομένων. SOLAN.

Page 69. l. 9. Ἀδυνάτων ἐργῶν. Vid. idem supra Deor. Dial. VIII. Vulcani & Iovis, vers. ult. πλὴν οὐδὲν ἐστὶν ἀδυνάτων ἐργῶν, ibique nott. Brodaeus, Solani, & Hemsterhusii. REITZ.

ead. l. 15. Ἰδιώτας. Otanium ignaros. BROD.

Page 70. l. 4. Διμίσσον. Sin Dial. seq. cap. 1. et ed. Conf. & Συγγρ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅτι ἂν πρῶτον. Ita Mss. Regg. 2994 & 3021. Vulg. ἂν πρῶτον ἂν.

ead. l. 9. Κάκεινος Ἐμμαίων ποιήσεται σε) Imperite in Bafroleenfi & Bourdelotiana vertitur atque ille te certum faciet, tanto utraque ineptior, quod secundae vocis primam litteram maiore caractere efferant. Itaque adscripsit pater, atque ille lucrifaciet te. Sed & correxit Benedictus. GRON.

ibid. Ἐμμαίων) Vid. supr. Somn. cap. 9, καὶ τοῦ κρείττονος ἔμμαίων ὄν. SOLAN.

ead. l. 11. Φοινίκος) Hinc adagium, *Phoenice vivacior*. BRON.

Pag. 71. l. 2. Δέσση) Mallem Δέσσει. SOLAN. Emendationi Solani suffragantur Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 3. Προάξεται με) Sic habere *I. & Fl.* notaverat Solanus. Quid tum? Habent & sic reliquae, ut *Par. Hag.* plures enim iam consulere nolo, quia non dubito, quin rectum sit; vid. *Zeugl. c. 2, προάγεσθαι αὐτούς*. Et *Phalar. I, c. 3, ἐς τὸ πείθεσθαι προάξεσθαι τούτους*. Forfan maluerit προάξεται alicubi invenire, vel potius actiyam formam προάξει. Sed mediam & sic recte construi, vel ex *Isochr. loco*, quem *Lexica* proferunt, patet. Adde tamen *Wollium de Verb. med. p. 184, § 17*. Ubi quidem differentia ostenditur inter ἀγεσθαι γυναῖκα, & ἄγειν γυναῖκα, quod prius significet, ducere uxorem in matrimonium; alterum vero, ducere mulierem quamcunque in aliquem locum: tamen utrumque habet accusativum patientem, & in sensu metaphorico active usurpat. Sic eod. significatu, quo *Nostr. etiam Herodian. I, 3, 13, ἄλλα τοὺς μὲν πείθοι... προσηγάγετο*. *Ibid. 12, 9, ἡλπίζε προάξεσθαι τὴν τε δῆμον... ἐπιδέσσει λαμπραῖς*. Ne plura ad rem nimis facilem demonstrandam congeram. REITZ.

ead. l. 4. Ἄχρης ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἂν εἰδότες περὶ πάντων ἀποφαινόμενται) Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! *Obsopoeus, donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem sibi paraverint*. *Benedictus, donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant*. Quando alterutrum horum erit? Et quid si vel paraverint cum illo, vel cum altero ostenderint illud, quod praedicat, an tunc adducetur *Luciapus*, ut credat? Illene tunc, cum nihil scire ostendant? Ridiculum prorsus. Itaque tentavit iuste haec mollire pater, adscripsitque se legere vacula ἢ omīssa, ἄχρης ἂν μηδὲν ἢ ἂν εἰδότες π. ἀ. ἀποφ. cum versione Latina, *quomdiu non nisi unius quare de omnibus pronuntiabunt*. GRON. Nihil hic intellexerant interpretes. Sed sola interpretatione nostra satis consultum puto sententiae horum verborum. Nota est enim illa verbi ἀποφαινομαι significatio; nec quemquam credo repugnaturum: *Quomdiu aut nihil, aut u-*

nam disciplinam singuli scientes de omnibus pronuntiabunt. SOLAN.

Pag. 72. l. 6. Φειδῖαν) Plut. in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcaeum referre, οὐ κατ' Ἀλκαῖον, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. COGN.

ibid. Ὀνυχὰ μόνον λέοντας) Unde ortam paroemiam, ἐκ τῶν ὄνυχων λέοντα, ferunt nonnulli. Brod. V. Plut. Π. Χρηστ. 730, 1, Οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφονται. SOLAN, ead. l. 7. Ἀναλελογισθαί) Praeteritum passivum, active tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia huiusmodi tempora passivae terminationis is aliis etiam verbis active valent; vid. Iensium infra ad Tyrannicid. cap. 12. REITZ.

Pag. 73. l. 5. Οὕτω, καὶ μοι δεῖ.) Verba καὶ μοι τῶδε ἀπεκρίναι, Solanus in lunt. parenthesi incluserat, recte quod ad sensum, sed sufficit eum commatibus distinxisse: si quid tamen mutandum, pro οὕτως, legerem ὅπως quomodo, id enim sensum facit planiorem; etsi formulas interrogandi etiam sine particulis huiusmodi poni scio, ideoque mutationem haud adeo necessariam puto. REITZ.

Pag. 74. l. 2. Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον) Erasmi. in adagio, nihil ad Bacchum. BROD. Nihil ista ad Bacchum. Haec clausula in proverbium abiit, quo significatur, illi nihil ad rem attingere, & nimium inaequalem esse comparisonem. Alcaeus ad Baccho. Vid. Erasmi. Chiliad. COGN.

ead. l. 3. Ὁ παῖς) O puer, o imperite. BROD. Ὁ παῖς λέγων) Ita M. P. L. & impr. plerique. Sed quid haec sibi velint, nemo, credo, intelligat; ego certe locum corruptum promittio. Fl. ὅπται. Vide num respexerit ad ὁ πᾶς λέων, quod supra usurpaverat Hermotimus c. 54. Nisi malis ὁ πᾶς λέων, ut Μισθ. c. 4, & Z. Tr. c. 16. Pro λέγων in Exc. Periz. est γέγων. Vid. Plut. 892 B. Clem. Alex. p. 19 A. ἐμοὶ μὲν οὐδ' ὁ πᾶς ἂν ἀρκέσῃ χρόνος. Sic ὁ πᾶς ὁ οἶκος, c. 58. ὁ πᾶς ὁ πῖλος, c. 59. ὁ πᾶς φιλοσοφία, cap. 61, & c. 66. Ego ὁ πᾶς λέων Lucianum esse, non dubito. Similem errorem vide admissum a multis Eux. c. 26. SOLAN. Adscripserat vir quidam doctus margini edit. Hagen. ὅπται, nescio num Simon Servetus, an Io. Bellagrus, utriusque enim nomen, ut possessoris, in fronte huius libri scriptum invenio. At illud ὅπται certe convenientius foret, quam ὁ παῖς, quod hic ἀπρὸς Διόνυσον est. Sic enim dicit Lucianus: nihil appositum visus est dicere Phidias. Nam etsi dicas, a Luciano puerum vocari Hermotimum, per ludibrium, quod iunioris instar discipuli quondam scholam philosophicam fre-

quentet, ut initio huius Dialogi innuit, id tamen minus huc quadrare videtur. Solanius adiecerat, legendum δ πᾶς, non male, & conferendum Εὐχ. cap. 26. Ubi in quibusdam edd. quoque δ παῖς legitur, cum aliae ibidem recte δ πᾶς habeant; nimirum δ πᾶς πλούτων, totus thesaurus, totae divitiae. Praeterea & pro λέγων, legit λέων, quod scil. licebat, quia alii γέλων exhibent: ita ut totum sic constituat: οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, δ πᾶς λέων, nihil enim ad rem facit totus leo. Eligat igitur, quod quis volet. REITZ. Suidam in οὐδὲν laudat, nihilque opus esse emendatione h. l. bene annotat cl. B. de Ball.

ead. l. 4. Φειδία) Ad Phidiam igitur proverbii huius originem refert Lucianus? quasi is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Hermotimum repetat. Tale quid sane verba sibi volunt, si ita dedit Lucianus, de quo vix est ut dubitemus, licet aliis alii ap. Erasmi tribuant. GESN.

Pag. 75. l. 5. Εἰ μὴ ἀνέχη τὴν διατριβὴν) Obsopoeus, nisi exercitii impigro studio illud consecutus fueris. Benedictus, nisi recipias disquisitionem illam. Immo simpliciter, nisi hanc moram sustineas, tantum temporis colloces: nam respicit, quod Hermotimus dixerat *de μορίῳ ἡμέρας*. GRON.

ead. l. 6. Ὡς ἀκριβῶς) An ὥστ'; F. Guyet. Non, mi Guyete, ὥς ἀκριβῶς enim est quam accurate: auget enim interdum illud ὥς, ut ὥς ἀληθῶς Aelian. V. H. III, 24. Sic ὥς σφόδρα per quam, maxime; de quo vide Bud. Comment. p. 488. Alibi ὥς dicitur πλεονάζειν: vid. eundem, & Maittaire de Dialect. pag. 76 f. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκάστοις) W. ἐκάστῃς, quod forsan melius. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀτινά σοι αἶρ.) Quam philosophorum sectam. BROD.

ead. l. 14. Καταθύεις) Lege καταθύη. BROD. Καταθύεις. Ordo: καὶ δυσιάζει τῷ μὴδὲ παρακαλεῖν, i. e. διὰ τοῦ, ne advocato quidem sacerdote. GUYET. Καταθύης M. In impressis καταθύεις & παρακαλεῖν. Coniecturam Marcellii quod attinet, ingeniosa est; sed si recipias, lege, meo periculo, non δέον cum illo, sed δέον. Verum ultima vox in M. & P. reperta, omnia restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. SOLAN. Vide, si lubet, quae supra de simili modorum differentia, ad cap. 24 huius Dial. notavi, ubi διεξέλθοι καὶ ἐπισδείξαι legitur. REITZ.

ibid. Καὶ δυσιάζει) Καὶ δυσιάζει τῷ μὴδ' ἱερεῖα τινὰ τῶν μεγαλομύσδων παρακαλεῖν, Et sacrifices eo ipso, quod non advocos sacrificum aliquem pretiosum &c. Sed fortean fuit, καὶ δυσιάζει θεῷ

μηδ' ἱερέα δέον τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. *Ei sacrifices Deo; neque opus sit arcessere sacrificium aliquem pretiosum.* MARCIL.

ibid. Μηδ' ἱερέα) Possis forte dicere, illud τῷ μηδ' ἱερέα — παρακαλεῖν, dictum esse per ellipsin τῆς ἐν. Sed mollius mihi videbantur haec ita a Luciano composita, *subiiciam tibi aliud*: quid igitur? τὸ μηδ' παρακαλεῖν, & hoc secutus sum in interpretando, neque piaculum puto, si quis in ipsum contextum orationis, annotata tamen altera quoque lectione, rerulerit. Ceterum hinc apparet, quo ex fonte hauserit ille, qui circa decimum huius seculi annum idem remedium stabiliendae inter Christianorum sectas concordiae proposuit, castigatus, ut decebat, a Io. Contr. Schrammio inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae sanae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, Helmstadii dicto anno habita. GESN.

ead. l. 15. Ἐς κάλπιν) Mirari subit, cum hunc Luciani iocum lego, virorum quorundam, quos gravissimos esse decebat, stuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperatoris Mogolici, religionem eadem ratione simiae divinatrici subiiicientis, & Christianam veram illam esse, quam, serione an ioco haud facile dixeris, quaerebat, mira sane ratione, deprehendentis. Inter *Ludicra pia* serio narratam invenies ab Angelino Gazaeta Iesuita, p. 94, qui se eam ex literis Indicis Antonii Figueredo ex eadem societate anni 1611. hausisse ait. SOLAN.

Pag. 76. l. 1. Ἀμφιβαλῆ) Patrimium, ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι δάλλαντα, καὶ μηθενὸς ὀρφανισμένον. Sic hanc vocem, ex interprete Aristophan. ad Aves, interpretantur Scal. ad Catull. Marcil. ad Horat. Morem tangunt interpretes Theocriti, Eustath. ad Homer. BOURD.

ead. l. 5. Καὶ οὐ κατὰ σὲ) *Ac te indigna.* BRON.

ead. l. 12. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι) Obsequio, cui sub initium bono & digno incideris. Benedictus, in quod bonum & dignum incideris, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter ostendit viam vocis ἀξίῳ, cui pater adscripsit εὐώνη. Sed & mox perperam iidem κοτύλην verterunt sextarium vel festarium, cum deberent heminam, ut annotavit idem. GRON.

Pag. 77. l. 13. Εἰ) Cod. W. recte εἰ, quod in reliquis omisum, sensum perturbat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡνησάς γε) *Gratum mihi fecisti.* BRON.

Pag. 78. l. 5. Εἰ μὴ ἄρα) Duas illas voces ex coniectura sup-

plevimus, quas & sensus postulat, & vox εἶν, ut omitteret, librario oscitanti aniam dedit. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς περ οἱ κἀπηλοι) Conf. L. Bos (bene monente cl. Hemsterh.) ad Ep. 2 ad Corinth p. 154. ubi καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ explicat ex Aeschyl. 7 Theb. καπηλεύειν μάχην, quod Ennius cauponari bellum dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, & auro magis, quam ferro ac virtute. Peculiariter de philosophis veteribus dicunt Graeci scriptores καπηλεύειν σοφίαν, μαθήματα, de malis & Sophistis, qui sapientiam & disciplinas quaestui habebant, & falsa pro veris docebant, bonis mala miscebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui dolose metiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc καπηλικὸς pro fraudulentō apud Aristophan. aliosque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quin significaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus, quod per nummos fit, opponiturque priscae mercium permutationi: quare καπηλικὴ τέχνη & καπηλικὸν recte vertitur nummularia ap. Aristot. I Polit. c. 9, ubi his ter occurrens hoc verbum, nec non cappitt. seqq. videri potest. REITZ.

ead. l. 7. Κερασάμενι γε) Aquam immiscentes. BROD. In venditione vini triplicem fere iraudem cauponum norant veteres: quod illud diluant, mangonizent, & falsa mensura vendant. Cafaub. ad Theophr. Char. p. 244 SOLAN.

ead. l. 15. Ἄρα ταῦτα) Ἄρα ταῦτα edd. Lege ταῦτα. GUYET. Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἄρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁ σημεῖαι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γὰρ ἔστι. πρόδηλον, ὃ ἑταῖρε. ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσεῆα περινοστών, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρησθαι σὺ καὶ ἄπαξ ἀκούσαντι; Vertitur, Praeceptor tuus num haec quotidie dicit vobis, & de iisdem verba facit, an vero alias alia proponit? multa enim sunt, ut patet, amice. An non vero etiam nunc, ut par est, apud ipsum, instar Ulyssis circumeundo, & oberrando perduras, si eadem loquitur, vel tibi satis est aliquid semel inaudivisse? Sed nihil certius iuxta & manifestius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁ σημεῖαι, legendum ταῦτα π. v. λ. ὁ. Paret ex re ipsa, & sequentibus. Duo rogat, utrum magister eadem semper, an identidem alia proponat. Respondebat ipse, illud esse πρόδηλον scilicet alia identidem proponi, cum multa sint excutienda, & discipuli propterea longum tempus debeant adhaerere praeceptori: nam si eadem semper proponerentur, suffi-

ceret vel semel audivisse. Res per se plana est. Immo iam video non aliter haberi in editione Flor. IENS. Secuti sumus L. & Cod. Fl. quem Iensius inspexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca Bodleiana asseveratur. In Oxoniensi enim illo manifeste ταῦτα, ut & in reliqq. edd. legitur. SOLAN.

ead. l. 17. Εἰκοσιν ἔτη) In omnibus antea legebatur εἰκὼς ἔτι, nec quicquam praeter Vortium exstitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini sui Codicis pro εἰκὼς adscripserat εἰκὴ. Sed ne sic quidem sanabatur. Ego vero, qui meminisssem Hermotimum XX annos perpetuos magistro Stoico operam dedisse, (c. 2 & 77) eundem etiam numerum annorum ex Ulyssis, cui comparatur, militia & erroribus colligi non ignorans, meam emendationem in textum recipere minime dubitavi; praesertim cum levissima interpolatione Codicum scripturam repraesentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta sic liquido restituere daretur! Verum non semper sic patet ad emendationem via. Cui enim hic in mentem XX illi anni venissent, nisi alibi in eodem libello de iis legisset? Non semper itaque inertiae enarratorum, editorumve imputandum est, quod corrupta apud veteres scriptores verba edantur. Sunt enim absque Codicum ope quaedam insaniabilia. Tum demum merito culpandi sunt, cum prava & corrupta pro sanis & tradunt & enarrant. SOLAN. Εἰκὼς ἔτι) Εἰκοσιν ἔτη Solanus iussit reponi, pro absurda scilicet vulgata; ex cap. 2 & 77 huius Dial. Cui parere vix dubitarem, quia emendatio est adeo manifesta, & mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque editione est suffulta, & Gesneri versio sensum ex vulgata elicit satis planum, non auctum ipsum contextum mutare, etsi Solani emendationem valde probo. REITZ.

Pag. 79. l. 1. Περιεστῶν) Vid. Demoñ. p. 598, 2. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος) Pro ἐκ τοῦ πρ. γ. quod frustra negasse alios in verbis Epist. ad Rom. I, 20, ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ubi ἐκ dicendum fuisse volunt, satis multis probat Iac. Elsn. ad Novi foederis libros T. 2, pag. 6, quem ideo saepius ad partes voco, quia & is Lucianum plurimum ad partes vocat. REITZ.

ead. l. 7. Ὡστε) Scribo ὥστε μὴ δέν, ὥ — καὶ ἄλλως. VORST. Et hic locus corruptus; sed medicinam ei ego facere non possum. Alii viderint. SOLAN.

ead. l. 8. Μεθύων περιήεις) Acute. Alias ebrii fiunt, qui to-

tum ebibunt; tu nisi totam ad fundum philosophiam exhausteris, ut ebrius oberrabis. GESN.

ibid. Ἐν τῷ πνυμένῳ) Ex Hesiod. BOURD.

ead. l. 14. Ὡς περ φασὶν ἐν Δελφοῖς) Dico ad Paus. BOURD.

ead. l. 15. Ἐν Δελφοῖς) Delphos tellus a principio vaticinari solita fuit, quae paulo post Daphnem constituit, a qua Themis eandem facultatem adepta est, a Themide autem Apollo dono accepit: qua de re Pausan. in Phocicis. COGN.

ibid. τοῦ ἱεροῦ νάματος) Fontis Cresphontis. BROD.

Pag. 80. l. 3. τῷδε) N. L. SOLAN.

ead. l. 7. καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὲ σὺ ὀνήσασθαι ἐθέλων &c.) καὶ ἄλλα ποικίλα, πρόσκει δὲ σὺ ὀνήσασθαι ἐθέλων &c. *Est alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens.* MARCIL. Hermotimus, quo probaret, sufficere, si quis unam sectam experiretur, ad iudicandum de ceteris omnibus, usus fuerat similitudine ementis vinum, qui si unum pocillum biberit, iudicare possit de toto illo dolio, unde haustus ille pocilli esset depromtus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita sese habere, cum non sicut in uno dolio vinum sibi per totum dolium simile est, ita omnes sectae inter se sint eiusdem generis. Quo autem clarius id ostendat, Age, inquit, ὁ μὲν γὰρ πῖθος ἐτι μινέτω σοι, καὶ ὁ καπῆλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανοσπέρμια τις πυρὸς ὑπὲρ ἄνω, καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι. εἴτα κριθαί, καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί. εἴτα ἐρέβυνθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὲ σὺ ὀνήσασθαι ἐθέλων τῶν ὑπερμάτων, καὶ ὁς ἀφελὼν τοῦ πυρὸς, εὐπερὶν; ἀνέδωκε σοι δειγμὰ ἐς τὴν χεῖρα; ὥς ἰδοὺ, ἅρα οὐν ἔχοις ἂν εἰπὴν εἰς ἐκείνῳ ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβυνθοι καθαροί, καὶ οἱ φακοὶ εὐταχεῖς &c. Dolium quidem ē caupo retineantur, atque insit non vinum, sed seminum omnis generis mixtio; triticum desuper, postea fabae, dein hordeum, & sub his lentes, mox cicer, praeter varia alia semina. Iam si tu semina emere velis, & insilior, accepto tritico, eibi specimen inspicendum in manus indideris: passēsne tu, illud insutius, dicere; an cicer mundum, an lentes macerari faciles &c. Marcilius hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὲ σὺ ὀνήσασθαι ἐθέλων. Puto eum voluisse πρόσκει. Ταυτοῦ ἀδεας, accedas, emere volens. Sed nulla emendatione opus. Satis sanz est & structura, & sententia; praesertim si sequentia consideres. Quod autem Noster ait, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς, id recte interpretes, praetereū γὰρ ἄλλα, semina scilicet. Ita enim πρὸς simpliciter pro insuper in extremo periodi fine ponitur. Demosthenes I contra Philippum; Τάλαντα ἐννεήκορτα καὶ μικρόν τι πρὸς. Aeschylus in Prometheus v. 73: Ἡ μὲν καλεῖσθαι, καπνισθῆναι γὰρ

πρὸς. Persequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, philosophiam quoque non posse ab uno, quod quis primum dixerit, cognosci, quemadmodum universa sit. Neque enim eam unum quid esse, sicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus, eandem specimini similem esse ratus. Το δὲ, pergit, ἑτεροῖον τι ὦφθη, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεόμενος οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobscura haec: neque enim oratio illa infinita (αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι) pendet ab sequentibus, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, cum haec verba seorsum sint considerata, & separatim sensum habeant: nimium tamen illa separavit interpretēs; quippe qui ea plane omisit. At si bene attendatur, apparet, omnem orationem pendere ab ὦφθη. Sic itaque interpretor: Hoc vero aliud esse naturae apparuit, neque persuficioriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem emisse vitiosum, duorum obolorum esse iacturam, (non δύναν tantum intelligit, ut patet ex seqq.) aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut tute ipse initio dixisti, (p. 530 E. adde pag. 549.) non parvum esse malum, scilicet ὦφθη. Quin & verba illa οὐ μικρὸν εἶναι κακόν sunt tanquam nominativus posita, referenda itidem ad ὦφθη: ut sit, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ ἀπολεῖσθαι, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν ὦφθη, aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non exiguum malum visum est. IENS. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς.) Ita Noster supra Catapl. cap. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit Solanus. REITZ.

ibid. Πρὸς.) Sic Graeci solent. Demosth. 116 C. & Noster Catapl. cap. 8. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀφελὸν) Ὁ κάπηλος. GUYET.

ead. l. 11. Εὐταχὴς) Facile macetantur. Οὐ δίακνες, inanes non sunt. BROD.

ead. l. 14. Ἀφ' ἐνός.) Vid. supra Ἀπολ. μισθ. cap. 11, ubi id illustravimus. Sic quoque infra occurrit Συμτ. c. vel § 32, ἢ ἀφ' ἐνός ἀπὸ πρὸς οὐκ ἐνὸς φιλοσοφούντος — μετρεῖτε τὸν Κλεάνθην &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ πρώτου) Intellige γυναικός. BROD.

ibid. Μάβα.) Legendum μάβαος, & ita interpretati iam sunt viri docti. GESN. Μάβαος etiam legi in Flor. edit. notat Solanus. Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quisquam dubitet, quin μάβαος vel μάβαος invenire optaverit. Quod si alicubi invenissem, sine haesitatione recepissem. REITZ.

ibid. Ὅποιά ἐστίν) Indicativus ille, pro quo Latini aliiq̃ue

populi amant subiunctivum, adeo est frequens & usitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, nisi scirem, eundem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt, videat Ienſi Lectr. Lucian. a pag. 27 ad 35, & quos frater G. O. Reitzius adducit in Belg. Graec. p. 385. Quibus tantum addo Ael. V. H. 2, 36, ἥρωτες, πῶς ἔχει, ubi tamen facile suspiceris, ἔχει legendum, quia cap. proximo dixerat, ἥρωτες, τί πράττοι. Sed nihil opus est. Conf. mox cap. 63, οἷσδ' οὖν δ' δράσεις; & Nostrium infra cap. 81 f. καὶ τῆς γὰρ μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν, τί ταῦτα ληρεῖ. Et sexcenties alibi. REITZ.

Pag. 81. l. 3. Ἐν δυοῖν) Dubitavi aliquamdiu, num sic, aut ἐνδς n d. legendum esset; sed video & Isocratem sic ferme locutum, p. m. 85, 1, ὀλίγοι πρὸς πολλὰς μυριάδας ὅσπερ ἐν ἀλλοτρίαις ψυχαῖς μέλλοντες κινδυνεύειν & Demosth. 148, 1, ἐν ταῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἐθεώρουσιν ἄν. SOLAN.

ead. l. 4. Ὡς καὶ αὐτὸς — ἐφησθα) Vel ita dedisse videtur Lucianus, σὺ καὶ αὐτὸς ἐφησθα οὐ μικρὸν εἶναι κακόν· vel ita, ὥς κ. α. ἔ. οὐ μ. ἐστὶ κακόν. Illud enim ὡσθι huc revocare, cum alia iam constructio intercesserit, videbatur durissimum. GESN. Non dubitavi, cum Solano illud ὥς, quod edd. habebant, praeunte Cod. P. eiicere; nam sic sensus sit planus: si enim ὥς retineas, illud sequens εἶναι in ἔσται vel ἐστὶ mutandum foret, ut nexum indaganti patebit. Ceterum ἐν τῷ συμφετῷ παραπολεῖσθαι οὐ μικρὸν κακόν, habuimus etiam supra cap. 2. REITZ.

ibid. Ἐν ἀρχῇ) In huius Dialogi initio. BROD.

ead. l. 10. Κατὰ τὴν παροιμίαν) Sic illa, ἄλλαν μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἢ δὲ ἐπιπρέει· consule patroemiotographos. In Anglic. Cod. dramata paginae 315 omnino corrupta. BOURD.

ead. l. 11. Ὁ τῶν Δαναϊδῶν πῖθος) Erasmus in proverbio; Danaïdum dolium. BROD. Δαναϊδῶν) Apud alios scribitur alio accentu, Δαναΐδων. In Par. erat vitiose Δαναΐδων duplici accentu. At nos scripturam edd. l. Ald. B. 2. & S. &c. expressimus, quae circumflexum agnoscunt, recte quidem, si ab recto Δαναΐδης formetur; quod tum communis generis credendum: id quod tamen vix mihi persuadeo; sed rectius cum Suida Δαναΐδων scribendum existimo a nominativo Δαναῖς, ut ἐλπῖς, ἐλπίδων, λαμπάς, λαμπάδων. Interim constantem vet. edd. lectionem expressisse mihi fraudi non erit. REITZ.

Pag. 82. l. 3. Ἀκαρία, ὦν) Confer supra cap. 6 fin. Et infra Σύγγρ. c. 7. SOLAN.

ibid. Ἀποξύσας) Vid. Dial. omnium primum c. 2, ait Solanus. At cum ibi legatur ἀποξίων ἂν τὸν κηρὸν, nihil aliud, credo, indicare voluit, quam ἀποξίω & ἀποξύνω utrovis modo dici. REITZ.

cad. l. 5. Ἀποθάνοιο) Ferri sic potest; sed Lucianus, ni fallor, scripserat, ἀποθάνοι ὁ προσπνευγνόμενος. SOLAN.

cad. l. 12. Ἐν ἀρχῇ) Vid. supra hoc Dial. c. 1. SOLAN.

ibid. Ὁ μὲν βίος βραχύς) Virgil. X Aen.

— breve & irreparabile tempus

Omnibus est vitae. —

Horat. Od. 4, L. I. Iuvenal. Sat. 9. COGN.

Pag. 83. l. 4. Οἷσδ' οὖν ὃ δράσεις;) Doct. Abresch. legit δράσον, in animadv. ad Aeschyl. T. I, p. 510, ut sit per hyperbaton, pro δράσαν οὖν, ὃ οἷσθα, ut in Tox. c. 62, ἀλλ' οἷσθα ὃ δράσομεν. Et ex Eurip. Iph. Taur. 1203, οἷσθα νῦν ἃ μοι γενέσθω, aliisque id probat; nec displicet, quia interrogatio hic in Luciano minus apta. REITZ.

cad. l. 10. Καὶ μὴ εὖ εἰδέναι) Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι. MARCIL. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι γὰρ &c.) Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experundis sectis omnibus differentem coarguat, pueriliter ait, eum id prae invidia facere, videntem, quantos iam in disciplinis philosophicis progressus fecerit Hermotimus. *At tu*, respondet, *nil morare me, tanquam insanientem, tuque iter tuum confice*, &, *quod videatur, agito*. Ἀλλ' οὐκ ἔῃς, subiicit Hermotimus, οὐ βίαιος ἂν αἰρεῖσθαι τι, ἢ μὴ πειραθῶ ἀπάντων, *At εὖ*, *violente*, *non finis me quidpiam eligere, nisi cum per omnia iverim*. Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι γὰρ, ὅς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι. Culpatur Benedictus, quod haec ultima non bene verterit, *Aique me nunquam aliud dicturum, probe scias oportet*. Quidni bene Benedictus verterit, non video. Ait Hermotimus, *At tu*, *qui violentus es, non finis quidpiam arripere, nisi ubi omnia perquisiverim*. Respondet ille: *Aique probe scias oportet, me nunquam aliud dicturum*, me nunquam aliam de hac re sententiam laturum. Belgice magis convenienter Graeca haec efferri possint, *la gy moet weten, dat ik nooit anders sou seggen*. Sic c. 75, Οὐκ ἂν ἐκόντες εἴποιεν &c. Non ultro id dicerent. c. 77, Οὐδ' ἔγὼ ἂν ἐκείνῳ ὁρθῶς εἴποις, Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris. Sed statim non bene Benedictus haec tractavit (ἔστ' ἂν μὴ ἑτοῖς σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέληται τῆς βίας, ἢ δὴ ἀγῶνισιν) vertens, *Nisi dum altera pro te faciens oratio, quod iam illa-*

tum est, auferat a violentia; cum debuerit, Donec nulla alia oratio tibi succurrens, ex vi te, qui iam raperis, duceris, eripiat, vindicet. IENS.

ibid. Ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἶποιμι) Obſopoeus, ut ne quid interim dicam aliud. Benedictus, me nunquam aliud dicturum. Immo, ut recte notavit pater, ut ne quid dicam a ratione alienum. GRON.

ead. l. 11. Ἀναίτιον — αἰτιάσθαι) Homer. Il. N. BROD. Homer. Il. A, 653. SOLAN.

ibid. Δοκεῖς μοι — αὐτὸν — ἀγόμενον) An sic scribendum & distinguendum? Δοκεῖς μ. κ. τ. π. αἰτιάσθαι, αὐτὸς ἔστ' ἂν μὴ ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἥδη ἀγόμενος. Nam violentiae certe erimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. GUYET.

ead. l. 12. Αὐτὸν) Salebrosus hic locus; nec, quid decernam, in promptu est. Aut dormitabat, cum haec scriberet Lucianus, aut oscitabant, qui descriperunt, librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν nemo, credo, sensum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano scriptum fuisse, tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex litura, quae in M. apparet, cuius hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est. SOLAN. Αἰτιάσθαι αὐτὸς corrigit Th. M. Et marg. B. 2. REITZ. Spero, qui interpretationem nostram hic cum Graecis contulerit, illum nihil absurdi amplius in iis deprehensurum. Sed clariora erunt Graeca, si primo observes, αὐτὸν iungendum cum ἀγόμενον, deinde, si post αἰτιάσθαι incidas: Latina autem illustriora erunt, si in verbis, a vi ME liberet, ME illud vel omittas simpliciter, vel in iuam mutes. Nam de se quidem loquitur, quo respectu me mihi in mentem venit, sed loquitur in tertia persona. GESN.

Pag. 84. l. 2. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ sc. GUYET.

ead. l. 11. Τῷ τοιούτῳ) Τῷ κριτικῷ. GUYET.

ibid. Καὶ προβέμενον) Supplendum τὸ δεῖ. GUYET. Fatue Benedictus & inde haec editio, omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt & cunctatur. Recte Obſopoeus, omnibus in medium propositis eligere oportere cunctantem & tardantem &c. GRON. Καὶ προβέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἰρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλὰ κινεῖ ἐπισκοποῦντα. Interpres: omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt & cunctatur, saepe contemplando. Sed Lucianum non assecutus est. Illud, ut puto, voluit Lucianus: Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, saepe considerantem. Vult enim, non

temerariam & inconsideratam debere fieri istiusmodi αἵρε-
σιν. VITRING.

ead. l. 15. Τοὺς Ἀρεοπαγίτας) Areopagitae in tenebris iudi-
cabant. GUYET.

Pag. 85. l. 4. Ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν) Ubi Lucianus dixisset,
Hermotimum suum tum denique certo & liquido philosopha-
ri posse, ubi omnia diligenter examinarit, nulla neque aeta-
tis, neque speciei, neque existimationis dicentis ratione habi-
ta; responderet Hermotimus, Μετὰ τὸν βίον φῆς· ἐκ γὰρ τούτων,
οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὥς ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, καὶ
ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρίνειν, καὶ κρίναντα
ἐλέσθαι, καὶ ἐλόμενον φιλοσοφῆσαι. Post vitam dicis. Ex his
enim sequitur, nullius hominis vitam satis longam esse, ut omnia
perlustraret, & accurate singula perspiciat, perspectaque iudicet, iu-
dicata eligat, delectuque habito philosophetur. Saepe supra & in-
fra in hoc libello utitur auctor formula illa loquendi, per omnes
ire, sectas scilicet, perquirere, perlustrare, excutere; idque
Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἐλθεῖν in hoc tamen loco
mirifice mutat, si modo ipse mutationis sit auctor. Certe pag.
seq. καὶ ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι, etiam si per omnes ive-
rimus, experimentum capientes. Cap. 68, δεήσει τοίνυν σε, εἰ μέλ-
λεις Στωϊκῶν τὸν ἀριστον εἰσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ'
οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, oportebit igitur te, si Stoi-
corum optimum cogniturus sis, si non per omnes, per plurimos saltem
istorum ire. Supra c. 45, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιεχόμεθα· c.
42, δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν· c. 41, ἢν μὴ ἐπὶ
πάντας ἔλθῃς. LENS. Πάντα) Emendationem lensii secutus es-
sem πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impressis
legitur, nisi in M. & L. πάντα invenissem, quod verius puto.
Vid. tamen c. 41, ubi itidem ἐπὶ πάντων sine ἐλθεῖν. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκριβῶς ἐπὶ δεῖν) Restituo ἐπιδεῖν. BROD.

ead. l. 6. Γὰρ) Ita, uti comieceram, M. P. & L. pro καὶ, quod
in aliis omnibus erat. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐτι μοι δοκοῦμεν) Παρέλκον illud μοι. GUYET.

ead. l. 11. Οἱ ἀλισιύοντες) Videtur ad fabul. Aesop. alludere.
VORST.

Pag. 86. l. 3. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδυῖναι) Hoc Obsopoeus ver-
terat, proinde ego te rursus extricare conabor. Longe aliter Bene-
dictus: Ergo da operam, ut effugias. Utrumque verba haec si-
gnificare possunt, si sola spectentur; verum nexus sequentium
tatis ostendit, posteriore modo accipienda esse. REITZ.

ibid. Σὺν θεῷ) Verba haec σὺν θεῷ γὰρ εἶσθε νεῖν, Obso-

poeus reddiderat, *neque enim mihi dubium est, peritiam natandi te praeexcellere*. Melius Benedict. *iuvante enim Deo natare scis*. Posteriorius verum esse, si probatione indiget, adi Aristophan. Plut. 114. Et Kusterum, idem ex Eurip. adstruentem. REITZ.

Pag. 87. l. 1. Ὁ δὲ πέρτε) M. & Fl. ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 88. l. 12. Ἰδιώτην τινὰ βίον) Ienf. aliud agens in Lestt. Luc. p. 90, fatetur quidem, Benedictum non plane aberrasse, qui *privatam vitam* voverit; tamen non intellexisse veram vim, cum significet vitam *rudem, indoctam, impolitam, incultam*: aliaque exempla affert, ubi ἰδιώτης exponatur per ἀμουςος. Et appositionem illam duorum substantivorum pluribus illustrat, ut στρατιώτης βίος, τέχνη βάνυσος &c. Confer infra cap. 81. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ φιλοσοφεῖν ΔΥΚ.) Expunge ΔΥΚ. quod quidem post verba haec εἶτη καὶ μὴ substituendum est hoc pacto: εἶτε καὶ μὴ. ΔΥΚ. BROD. Delenda nota personae ΔΥΚ. MARC.

ibid. Τοῦτο συμβαίνει γὰρ ἐξ ὧν φησ ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι) Oblopoeus, *illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse*. At Benedictus, *illud quidem accidit, quod dicis, non esse promptum philosophiae incumbere*, & huius nascuta commutatione vocum, & utriusque interpretatione non satis valida vocis ἀδύνατον. Intellige cum patre, *illud quidem colligitur ex iis, quae tu dicis, non posse philosophari*. Nam συμβαίνει hic ponitur, ut supra, μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα συμβαίνειν λέγων, nempe ἐκ δυοῖν δυνάδων συντεθεῖσάν. GRON. Interpres, *Illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse*. At non videtur intellexisse verbum συμβαίνειν, quod saepe usurpant Graeci, cum significare volunt, ex dictis aliquid consequi, effici, vel colligi. Desumptum ab arithmetis, atque ita etiam h. l. *Veritas igitur verba: Hoc quidem sequitur ex iis, quae dicis*. VITRING. Haec verba perperam in vulg. & M. Luciano tribuuntur: quod & Marcil. viderat, & ed. I. confirmat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡς φησ ἀδύνατον) An ἐξ ὧν; GUYET.

Pag. 89. l. 7. Ὑπερήμερον) Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud Longini s. 14, ubi ὑπερήμερον τι τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου φθόγξασθαι recte interpretatus est ex Cicero-
ne Tollius, *dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae nostrae spatium circumscriptum est*. GESEN.

ead. l. 8. Τελευτών) Sic supra c. 46. Hic rursus edd. I. A. i. H. P. S. quas consului, τελευτών adverbii more, non τελευτών, ut Bud. in Comment. REITZ.

ead. l. 10. Εἴτε καὶ μὴ. οὐ δὲ πῶς) Excidit nota personae, Εἴτε καὶ μὴ. ATK. οὐ δὲ πῶς. MARCIL. W. P. & *ed. I.* agnoscunt Luciani personam, quae in reliquis non notatur. SOLAN.

ead. l. 12. "Ο, τι εὖρ.) Lege ὅτι. GUYET. Hoc ita verum est, ut lectores rogem, habeant pro eodem, ac si ita edi curassem; licet pristinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. REITZ.

ibid. Τί εὔρηται) Τί εὔρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἠμέσαιμι, καὶ τοι πῶσα ἄλλα &c. Excidere nomina personarum, videlicet: τί εὔρηται πρὸς αὐτῶν; EPM. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἠμέσαιμι. ATK. Καὶ τοι πῶσα ἄλλα. MARCIL. Coniectura Marcilii ita mihi vera visa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in edd. personas, maxime, cum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte aliqui eadem persona interrogaret ac responderet. Cum vero Marcilii coniecturae responderet Cod. M. solitis suis punctis designans Hermotimi personam, eamque sequi lectionem decrevissem, necessario & proximum ATK. ex Marcilio recipiendum erat, et si Codex ibi non addiceret; nam si hanc omissem, nova confusio orta foret. REITZ.

ead. l. 13. EPM. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἠμέσαιμι. ATK.) Ἐμ. agnoscit M. quem suis punctis, pro more designat, Sed ATK. idem Cod. non habet; sententiae tamen id necessario postulanti reddimus. SOLAN.

Pag. 91. l. 2. "Εν τούτῳ ἐστίν) Intellige ὁ χράνης. GUYET.

ead. l. 5. Καὶ ὑπάρχειν) Non poterat hic abesse coniunctio; aliqui lubens cum W. eam omissem, quia καὶ iam nimis frequenter est repetitum: nam qui paulo supra, a verbis καὶ διαγῶναι incipiens numerare velit usque ad καὶ τέχνην, inveniet vices positum καὶ, intra viginti versus. De quo supra iam questus sum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare possunt per *et, ac, que, atque, nec non, etiam, quoque, cum, cum* &c. dum Graeci καὶ & τε solis fere contenti sunt, etsi ἢ μὲν, ἢ δὲ interdum pro iis adhibeant. REITZ.

ead. l. 9. Ἡμεῖς) Retinui vulgatam, etsi ἄγεις, quod Cod. P. habet, non falsum. Interdum enim ἄγω ita absolute usurpatur, pro *venio*, i. e. *quasi ἄγω με, adduco me*, quod Lexicogr. iam notarunt. Sic ἰπάγειν & προσάγειν sine accusativo Arrian. Exp. Alex. I. 1, ὅστω Ἀλέξανδρον—ἰπάγοντα οὐκέτι ἰδέξαντο. Ib. c. 2, p. 6 f. *ed. Gron.* προσάγοντες Ἀλέξανδρον ἐκ πολλοῦ συμπαρουγότες ἦσαν. Id. L. 2, c. 3, p. 63, προσάγοντα δὲ κόμητι τῶν Τελμισσέων, ἐντυχ εἰν παρθένῳ ὑδρευομένῃ. REITZ.

ead. l. 10. Τῆς βίης ἔλκεσθαι) Erasmus in proverbio, *narius trahere*. BROD.

ead. l. 11. Θαλλῶ) Vid. Athen. 25 A. B. & Casaub. qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura & Philostr. pag. 587, *τούτῳ ἀμφορέα μὲν οἶνου προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἐσθῆτα, ἢ ἀργύριον, εὐμεταχειρίστῳ ἐχρήσατο, καθάπερ οἱ τὰ πεινῶντα τῶν θρεμμάτων τῷ θαλλῶ αἰγόντες*. SOLAN. Iunt. non hic modo θαλλῶ, uno λ, sed & supra Reviv. c. 46: quod quidem eodem redit; verum plurium edd. consensum sequimur. REITZ.

ead. l. 12. Τῷ ἐπιτραπέζῳ) Hoc est, τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ ὕδατι, ὃ διὰ τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανεστηκὸς τῷ δακτύλῳ ὀχλητοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἔπεσθαι, ὅτι τῆς φύσεως ὑπάρχον, καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκός. Cetera usque ad pag. 317, crebrae sunt repetitiones comparationum, quae passim alibi. BOURD.

ibid. Ἐπιτραπέζῳ ὕδατι) Aquae super mensam iniectae vel effusae. BROD.

ead. l. 14. Καλάμῳ τινὶ) Homo inconstans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo foedere, Luc. VII, 24, ubi Elfsner. & hoc Luciani adducit. REITZ.

Pag. 93. l. 6. Γάρ τι λυπ.) *Ἄν γάρ τοι;* GUYET. Inter γὰρ & λυπηρὸν inferebatur τι, quod duce M. delevimus. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπιγνώμων) Huius vocis vim hic locus ostendit Lexicographis non satis perspectam. Vid. Suid. SOLAN.

Pag. 94. l. 5. Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.) Ordo, *βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἰδέναι*. GUYET.

ead. l. 6. Τοῖς) Ex P. & L. In reliquis enim ταῖς. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅμως) Solus W. Codex hanc vocem agnoscit. SOLAN. At Obfopoei versio exprimebat illud *lumen*. REITZ.

ead. l. 12. Εἰργάσω) Hermotimus, ubi plane convictus ab Luciano erroneae suae opinionis esset, exclamat, *Οἶά με ἐργάσω, ὃ Λυκίης, ἀνδρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας*. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianae lectionis sordes; cui similem labem addas licet ex Astrolog. cap. 23, *ἐργάζοντο*. Corrige tandem hic *εἰργάζοντο*, illic *εἰργάσω*. In poetis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in huiusmodi scriptoribus talia sunt librariorum flagitia. In contrarium peccatum est in Fugitivis c. 6, ubi *εἰργάσασθαι* scribitur pro *ἐργάσασθαι*. IENS. Iensii emendationem auctoritate sua firmant Codd. W. & L. SOLAN.

ibid. "Ανθρακὰς μοι τὸν θῆσαυρον) Erasmus in prov. *Thefaurus carbonibus erant.* BROD. Infra rurius Ζεῦξ. c. 2 f. SOLAN.

Pag. 95. l. 1. Περὶ ὕβρις σκιᾶς) Erasim. in paroemia, *De asini umbra.* BROD. Proverbii huius historiam habes ap. Plut. 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidii causa orta est, utroque sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse aiebat: ille vero & id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, filer Demosthenes: instat populus, postulatque, ut litis finem narret: ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recusatis. Vid. etiam Aristoph. Sch. Σφηξί, v. 191, & Plat. Phaedr. ed. Basf. p. 208 A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum disceptatur, quod etiam apud Menandrum extitisse ait Zenob. VI, 28. Et Schol. Aristoph. l. c. SOLAN.

ead. l. 8. Eis Ἰνδ. τελ.) Thucyd. ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit.* Eis Ἰνδούς τελείν, *pro τελείν τὴν ὁδόν.* GUYET.

ead. l. 13. Ἐκδορεῖν) Vox poetica, quam alibi tamen iterum usurpat. V. Πρ. λ. c. 6, & Ἰστ. β, c. 35; nisi quod in iis locis ἀναδορεῖν, non ἐκδορεῖν legitur. SOLAN.

ead. l. 16. Κετὴν μακαρίαν) Sic p. 934 ed. Paris. Talis autem illa est, quales felicitas Micylli in Gallo, ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἐγγυνομένη, τοιαύτη τοῖς ἀνεπαύτουσιν ἐμπιπύουσα τὰ εἰς τρυφὴν κατεύθυνται, κετὴν, ὅτι μὴδὲν ἴσθός ἔχει καὶ βίβαλον, quae omnia recte interpretatur Gregor. Nazianzen. qui (ut alibi dixi) totus est in Luciano. BOURD.

Pag. 96. l. 10. Ὡς ὑπὸ τοῦ ἡρομέρου) *Ut ab eo, qui hoc personatur.* BROD.

Pag. 97. l. 4. Παράπληξι) Conf. infra Δικ. c. 1, Εὐχ. c. 1, Ἐπ. Κρον. c. 17, & Ἐταιρ. διαλ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰ κοινὰ) Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. BROD.

ead. l. 7. Ἰπποκένταυρον καὶ χίμαιραν) Virgil. VI Aen. facit Centauros & Scyllas in infernū vestibulo stabulare, cum somniis. Centauros & Chimaeram fuisse negat Lucret. L. IV & V. COGN.

ead. l. 14. Ἡ τὴν οὐρανίαν εἶναι) Ἡ τὴν οὐρανίαν ἐκείνην &c. nempe Ἀφροδίτην. MARCIE. De statua intellige, quae Athenis celebratissima. V. Meurs. AG. IV, 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcamenis, ib. 855.

Lucian. Vol. IV.

D d

Pro εἶναι L. habet οἶμαι. Neutrum placet. Credo scriptum fuisse καί. SOLAN.

Pag. 98. l. 12. Εἰ ἀληθὴς ἐστὶ) Brod. IX Misc. 16 ait: εἰ ἀληθὴς, emenda εἰ ἀληθὴς ἐστὶ. Sed quod is emendat, id nostrae edd. iam recte habebant. REITZ.

Pag. 99. l. 3. Ποτε τρικέφαλος) Geryon. Vid. Apollod. II, pag. 51 B. SOLAN.

ead. l. 10. Πέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα) Uterque interpres medium vertit *parram Persicam*. An credimus utrique Lucianum voluisse ea voce id exprimere? Et cur non peltae addunt interpretes gentem, cui illa in usu? GRON.

ead. l. 14. Εὐθὺ σκοπεῖν) Wessél. ad Diod. Sic. II, c. 12, n. 31, legit εὐθύς, me non contra nitente, quia ab sequente σ facile absorptum sit alterum. Multa tamen annotavi, ubi differentia illa inter εὐθὺ & εὐθύς, de qua Ammon. non observatur. Sed quia longe frequentissime tamen observatur, praestat eam tenere; &, quae collegi, iam non addere licet. REITZ. Εὐθύς Mf. Reg. 2954, teste cl. B. de Ball.

Pag. 100. l. 5. Οὐκ ἐννοοῦντες) Ista verba, οὐκ ἐννοοῦντες εἰ πῇ γένοιτο ἂν ἀκλόουθον τι αὐτῶν, καὶ ψεύδος ἔν, pessime interpretantur, nec in mentem veniat, ni falsum etiam sit, quod priori est consentaneum; cum haec sit sententia: non considerantes, sibi quid se invicem consequatur, (vel sibi congruat) quumvis falsum sit: ut si quis credat, bis quinque esse septem, credat etiam quater quinque esse quatuordecim. Paulo post δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάστης, non est, ut Latinus, datis uniuscuiusque sectae principiis, sed admittentes, concedentes principia uniuscuiusque sectae. Statim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθοῦς λέγειν, ἀπὸ ψεύδους τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένον, cumque a falso principio exordiat, vera tamen ad falsam demonstrationem vult dicere. Haec ex Graecis verbis ne fiduculis extorqueas, quae sic interpretanda: & postulat pro demonstratione vera dicere, ex falso principio progrediens, hoc est, pro demonstratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, seu hoc ipsum verum dicere, quod iacet, vult pro demonstratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, sit falsum. GRAEV.

ead. l. 6. Εἰ πῇ) Forl. εἰ περ. Certe sensus est, numquid antecessentibus satis consonum, falsum tamen sit. In M. & Fl. εἰ τι. SOLAN.

ibid. Ακλόουθον τι αὐτῶ) Sic Plato p. 2 B. τὸ ὅσιον ταυτὸν αὐτῶ αὐτῶ & αὐτὸ αὐτῶ ὁμοιον. Mutarunt P. S. & A. ac fecerunt prave αὐτῶν. SOLAN.

Ibid. καὶ ψεύδους) καὶ cum Graevio hic vertit *quavis*, Elfenus ad Evang. Ioan. XVII, 25, ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δὲ σε ἔγνω, quod eod. modo reddit, *et si mundus te non cognoscat, ego tamen te cognosco*, adducitque Thucyd. VI, 16, τῶν ἔπειτα ἀνθρώπων προσποιήσιν συγγενείας τι, καὶ μὴ οὖσαν, καταλιπόντες, ubi καὶ μὴ οὖσαν quoque signif. *quavis* nulla (cognatio) *intercedat*. Sed cum Gesnerus paulo aliter vertat, ego me non interponam: quid enim voluerit Lucianus, ex praemissis satis apparet. REITZ.

ead. l. 7. Λέγοι) Ita, uti conieceram, M. Reliqui λέγει. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅτου) Ex ed. I. est. Reliquae ὅτε, & ipsi Codd. M. & P. nisi quod hic ὅτι praefert. SOLAN. Ὅτοι restitutum cupit B. de Ball.

ead. l. 13. Σημεῖά τινά) Sic enim ea definit Euclides: Σημεῖον ἔστιν, οὗ μέρος οὐδὲν γραμμὴ δὲ μήκος ἀπλάτεις quae nullo pacto consistere posse credunt Epicurei. BROD. Est in primis illis Geometriae definitionibus, quod iure quis carpat: dicendum enim fuit, *superficiem* esse extrema corporis, in quo corpore crassities quidem, sed cuius in superficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema superficiei, quando non tota iam, sed divisa in partes contiguas consideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin superficiei inest, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, sive id, in quo lineae divisae partes se mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma & inconcussa maneant: neu si quid in eo edisserendo aut definiendo a Geometris peccatum, arti certissimae & praestantissimae fraudi sit. Quod si in rebus huiusmodi, cuiusquam auctoritas valeret, Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui se Mathematicarum disciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quaeso, si non memineris, quam imperite Pythagoreorum symbolicam figuram in Πται. descripserit c. 5. Vide etiam, quam iniquus sit in viros illos summos, qui Mathesin excoluerunt, Ιππ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 14. τὰ τοιαῦτα) Ubi legitur, σημεῖα τινά ἀμερῇ, καὶ γραμμὰς ἀπλάτεις, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ παθεῖς τοῖς δευτέροις τοῖς οἰκδομητῇ τὰ τοιαῦτα, mirum, ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum est ab dormitantibus descripto-ribus. IENS.

Pag. 101. l. 9. Ἐξομολογήσασθαι) Iens. in ferculo liter. p. 9 & 10 existimat hoc verbum solis fere sacris scriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; sed non aegre feret, scio,

si ei hunc Luciani locum opposuero, aliosque ex Plutarch. Num. p. 71, 76, Coriolan. 215, & p. 943. Nec non Heliod. L. IX, p. 427, quos affert Jac. Elsn. ad Evang. Matth. III, 6, ut probet, verbum ἐξομολογεῖσθαι etiam profanis scriptoribus non inusitatum esse. REITZ.

ibid. Πράγματα παίδων ἔχοντες) Puerilibus quibusdam nugis vacare. BROD.

ead. l. 13. Παραμυθίαν) Confer supra Νεκρ. Διαλ. XV, § 3. SOLAN. Illa Solani citatio nihil aliud vult, quam Iustinam ed. ibi male habuisse παρὰ μυθίαν quod vitium H. quoque cum obsideret, ex aliis & collatione huius Lucianeus loci id sustulerat Solanus. At id in variantibus lectt. ibi non comparet. Nec refert. Id autem omisum, quia edit. Junt. in qua editionum varietates notaverat noster, non possidebat Hemsterh. Etsi forsan, si possedisset, eiusmodi minutias non annotasset. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. REITZ.

Pag. 102. l. 9. Ἡ ἰδόντες) Angl. εἰδότες, BOURD. Εἰδότες A. P. & L. Melius, quam quod in cett. & ipso M. ἰδόντες. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ λήθη — πρὸ Εὐκλείδου) Duo inveniuntur Euclidae inter Archontas, quorum nomina supersunt. Primus anno 2 Olympiadis 88, quinto anno belli Peloponnesiaci, de quo non est hic sermo. Alter anno 2 Olympiadis 94, quem intelligit hoc loco Lucianus: eo enim praeturae obtinente facta est amnestia, ut narrat Xenophon Lib. 2 Hellenic. Ideo saepe apud auctores historiae & rhetoras fit mentio τῶν πρὸ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminisse, nec ea exprobrare, & eo anno Atheniensium respublica instaurata fuit, facta inter cives pace. PALM. Apud Montfaucon in Biblioth. Coslei. p. 490, in Excerptis inscriptis Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ τῶν τοῦ Δουκιανοῦ, ad h. l. haec legas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου νῦν ἐξετάζοντα. Παραμύθια. Ὅτι ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγεγόμενοι τριάκοντα τυράννους ἔσθην παρ' αὐτοῖς, οἳ τινες τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα κακῶς ἐπέχρητο τοῖς λοιποῖς καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γινομένων μετ' αὐτοῖς Εὐκλείδου ἀρχόντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Quae ideo hic repeto, ut cum superiore Scholio conferri, & videri queat, idem esse, sed nonnulla aliter legi. Adde, si lubet, Schol. & Commentatores ad Aristoph. Plut. v. 1147. REITZ.

ead. l. 13. Πρὸ Εὐκλείδου) Ἀμνηστία. GUYET. Vide Scholia, & Καταπλ. c. 5. SOLAN.

in Schol. Ὡς περ τῶν πρὸ Εὐκλ. &c.) Hoc iam supra habuimus totidem verbis; nec semel in huiusmodi repetitiones delapsus est Scholiastes noster. CLER. Tam imperite autem descripsit hoc Scholium ex Κατάπλ. N. 52, (v. c. 5 eius Dial.) ut ultima illius eo spectantia, huc etiam retulerit; quae ego deleui. SOLAN.

Pag. 103. l. 3. Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις) Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάστας τινάς, ἥνικα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres: Etenim promissiones admirandas audio, quando qui summum fastigium attigerint, felicitate potentiuntur. ἥνικα hic quam frigeat, nemo non videt. Luciani manus est ἥλικα εὐδαιμονήσουσιν, ad quantam felicitatem perventuri sint. Superius in Somnio c. 9, ἥλικα τὰ ἀγαθὰ ποιεῖ λιθοξόος γενόμενος, quanta bona consequeris, si evadas statuarius. Sic alibi apud Nostrium ἥλικα θαυμάσια, quam admiranda. Nihil tritius. GRAEV.

ead. l. 4. ἥνικα) Demosth. 210 C. θαυμάσια ἥλικα. Noster ipse c. 2, ἄθλα θαυμάσια ἥλικα εἴρηκας. Sed nihil tamen hic muto; quia ἥνικα necessario retinendum est, ut sententiae consulatur, nisi aliter superiora scribantur, hunc in modum, ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιας ἥλικας, ἃς εὐδ — quod minus elegans foret. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰ τῶντι ἀγαθὰ) Quae haud dubio sunt bona. BROD. Vid. idem supra Ἄλλ. sub init. COLAN.

ead. l. 7. Καὶ Στωϊκῶν τῶ ἀκρῶ) Melius, quam in Anglic. ἐς Στωϊκὸν τὸ ἀκρον. BOURD.

ead. l. 8. Ὑφ' ἡδονῆς) M. Fl. S. A. recte. In reliq. mendose ἐφ', nisi quod in I. excidit litera s; vel v. SOLAN. Male Solanus Aldinam ed. incusat, aut saltem non satis expressit, quid illa habeat. Video enim, illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ', neque ὑφ' habere, sed sic: μὴδ' φ' ἡδονῆς unde tam ὑφ' quam ἐφ' efficias; id quod eodem modo in Iuntina se habuisse, recte observat idem. REITZ.

ead. l. 9. Φθόνου δὲ κρείττονι) Vid. supra ad c. 12 huius Dial. vel c. 19 de Merc. cond. ubi de hac phrasi, perfacili, sed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur significari. Nam invidia maior, est quidem, qui non perturbatur invidia, qui spernit invidiam, vel cui ea nocere non potest, ut Horat. 2 Od. XX — Invidiaeque maior urbes relinquam. Sed & potest invidia tam activa, quam passiva, simul intelligi, id est, qui neque invidet alteri, neque curat, si alter illi invideat, utrumque enim philosophum decet. REITZ.

ead. l. 12. Κἄν πάντα πλείω ἔχῃ) Vorst. legit κἄν κατὰ πάντα πλεονεκτήσῃ τὰ ἄλλα. SOLAN. Non opus erit emendatione Vorstii, si cum Mf. Reg. 3011 legas, κἄν τὰ πλείω ἔχῃ.

Pag. 104. l. 6. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ ἐστὶ) Τῆς ὁδοῦ in omnibus, etiam in M. & L. legitur: absurde. Quis enim *extra viam flare* eum dici ferat, *qui foribus adsistit*? Audacter itaque repono τοῦ οὐδοῦ, ut *extra limen*, quod rei accommodatissimum, *flare* iam dicatur. Poëtica quidem est vox οὐδός, sed Luciano familiaris. Sic Μισθ. c. 23, πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους, ΕΞΩ ΤΟΥ ΟΥΔΟΥ καταλείψων ἰσθδὶ &c. Adde Ἀπ. μισθ. c. 5, Οἶκ. c. 18, & Δημοσθ. c. 49. Eodem argumento utebantur Stoici, quo probarent omnia peccata esse aequalia, apud Diog. Laërt. pag. 192 F. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίου ἀπέχων Κανώβου, καὶ ὁ ἓνα, ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν Κανώβῳ. Quod & Suidas affert in v. Κανώβ. Emendationem hanc reperis in notis Io. Clerici, ad fragm. Menandr. pag. 250, editis mense Septembr. anni 1709, cum ego iam in specimine meo, quod prodiiit mense Februar. anni 1708, publici iuris feceram. SOLAN. Veritate victus recepi Solani emendationem, & mutavi Gefneri versionem, pro *viam*, *limen* reponens. In edd. variationem non aliam reperi, quam quod *Ald.* & *Hag.* habeant ὁδοῦ ἐσμεν, enclitice. Aliae ἐσμέν cum accentu. Et quamvis ἐστὶ hic quoque accentum amittere debeat, expressi tamen Mff. scripturam. REITZ.

ead. l. 7. Ἔστιν) Sic M. & L. Melius, quam ut in reliquis est, ἐσμέν. SOLAN.

ead. l. 10. Πλησίον) Haec vox in *P.* nescio an consulto, certe prave, mutata est; πλῆθον enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte πλησίον. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν ἀκηδία) Pierfonius ad Moer. Anticist. emendabat ἐν ἀνδία, assentiente B. de Ball.

ead. l. 14. Εἰκοσὶν ἔτι) Vid. supr. c. 59 fin. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ τίς ἐγγυητής) Mira sunt haec. B. 2. si: nihilo melius M. ἦ. Quid scripserit Lucianus, nescio; certe nihil horum. SOLAN.

Pag. 105. l. 2. Διώκοντες οὐ κατέλαβον) Sic fere in Novo Foedere, epist. ad Rom. IX, 30, Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba L. Bos pag. 114 ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem persequitur: καταλαβεῖν vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu, comprehendit. Duo haec verba iuncta, uni hic, reperiuntur apud Comicum in Thesmophor. Ἐτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώ-

καὶς ταύτη; *Adhuc ipsum comprehenderes, si insequereris hac?* Apud Dion. Halic. L. V, p. 313, ἢ οἱ διώκοντες κατελάμβανον. Et Artemid. L. I, p. 295, οὐδὲ δραπέτην διώκων καταλάβοι. Haec ille. Sic Latini *persequi*, pro, hostili animo fugientem persequi, & aliquid sequi, donec acquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* nostra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque iam dare possemus, nisi haec satis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiss. consobrinis Abreschii Observatt. ad Hesych. petenda indicavimus; quaeque videantur in Observatt. Miscellan. ab eruditiss. Britannis inchoatis, Vol. V, T. III, anni 1735, p. 92, ubi docemur, διώκειν generaliter significare *celeriter currere*; adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut Hesych. διώκειν etiam interpretatur, μεθ' ὁρμῆς φεύγειν, ac Thucyd. VIII, c. 102, τὴν διώξιν εὐθὺς ποιοῦμενοι, quod aliis exemplis probat idem Abreschius ibidem. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλὰ καὶ κατέλαβε) Satis absurde Obsopoeus verterat, *sed esto, si videtur te comprehendisse*, quasi κατέλαβε legeretur; quod tamen non posse fieri, sequens ἔχει satis docere poterat: at forsitan voluit, *si videtur, te comprehendisse*, pro *si videris comprehendisse*, tumque nimis ambigue. REITZ.

ead. l. 8. Τῇ σοφῇ) Id verum esse, iam dixi supra in Apolog. c. 13. Brod. Misc. IX, 16 f. ait: Hoc enucleat Erasmi in proverbio, *alterum pedem in cymba Charontis habere*. Sed pro τῇ σοφῇ scribit τῇ σοφῷ, non sua, sed operarum culpa. Interim genus recte ibi expressit. REITZ.

ibid. Ἄλλον — βίον) Hoc vero est, quod nos Christiani, firmissimis ducti rationibus, auctore ipso Deo, speramus: quos adeo nihil eorum, quae hic a Luciano adducuntur, ab instituto retrahere aequum est, cum ne nos quidem tangant. Quamquam neque tantam eius rationibus inesse vim, rem recte reputans invenies, ut vel a philosophiae studio homines Ethnicos detertere prorsus valeant. Etsi enim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam assequi non dabatur, ope tamen philosophiae & meliores sese & beatiores iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea Luciani mens, ut homines a sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliisque philosophiae sui temporis vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum Isocrati operam dantes irridet apud Plu-

tarchum M. Cato, in eius schola senescentes, *apud inferos, si Dīs placet, arte usuros*, p. 641. Confer autem Nostrium Δικ. c. 21; ad quem locum eadem dicta putes. SOLAN.

Pag. 106. l. 4. Διατρίβετε) Conf. infr. Συγγρ. c. 7. SOLAN. ead. l. 9. Ἀφικτα) Angl. & Mf. ἀφικτα. BOURD. Lege ἀφικτα. GUYET. Ἀφικτα B. A. & M. Reliqui corrupte ἀφικτα. SOLAN.

Pag. 107. l. 1. Ὀλκῶ) Ὀλκῶν de corpore serpentis dici, idoneus auctor Nicander Θυριακ. p. 162, & praesertim 166, Ὀλκῶ δὲ τροχῶσαν ἄλων εἰλιζατο γαίῃ. Ceterum *traßum* etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus, quam *volumen*. Germanicus in Arateis 424 de hydro, *traßu subit ille leonem*. Add. Nemes. ecl. 4, 40, *torto non squamea traßu Signat humum serpens*; ubi Burman. & Germanicum laudat, & Ovid. Mer. 15, 725. Itaque non male Ὀλκῶν, qui ἀπὸ τοῦ ὄλκειν sit, ut a *trahendo traßus*, sic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. GESN.

ead. l. 2. Ἐρχέας) Vid. supra Ἀναβ. c. 24. SOLAN. Praeterea ad hoc verb. notabat idem Solanus, ἐκχέας in I. H. & Fk. legi. Sed & legitur in reliquis, certe in Ald. 1. & S. An igitur dubitavit, num ἐρχέας praestaret? quia *infusam* in *mortarium aquam* recte vertitur. Sed nihil opus: nam aqua prius aliunde effunditur, ante quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi est, praepositionem sequi contrariam illi, cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo § 15, πρὸς μὲν ἀπιδούσα, ubi πρὸς δὲ ἀπὸ ad & ab tamen iunguntur, vel potius sese excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in se *avertit* & *advertit* eod. sensu dicitur, (quod iam diximus in libello nostro de Ambiguis.) Ita fere de Domo c. 3 f. λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἐνδοθεν. Arrian. de Exped. Alex. 2, 1, ἐξ Μακεδονίαν ἀπαστρέφων τὸν πύλεμον. Ubi eis & ἀπὸ quoque sunt opposita; sed pro ἀποστρέφων etiam ἐπιστρέφων dici posset, exiguo quidem discrimine. Ita ἐκφέρειν eis δῆμον, *efferre in vulgus*, notum. REITZ.

ibid. Πίττοι—πίττων) Scholia, πτίσων vel πτίττων. Mi. autem hic πτήτων, & supra πτήτοι. Quod emendationem Kusteri apud Suidam in ἀν ἀπολῆς &c. egregie confirmat. Vid. Plut. 799, 2. Impressi omnes πλῆττι—. SOLAN.

ead. l. 7. Οὕτω μὲν ὀργίλος) Quaerit Lucianus, num Her. motibus excepta eruditione, velit praeceptorum suo similis esse, οὕτω μὲν ὀργίλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόνηκος ὢν, καὶ φιλήδονος, ἐν Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. EPM. τίσι γε; ΔΥΚ. ὦ Ἑρμώτιμε, θέλεις διωγῆσθαι. Primo male με-

προλόγος vertitur ita minutus, cum sit *sordidus*, avarus; dein quid interrogatio τίσι γε sibi velit, non video. Nam cum dixisset Lucianus, velisne praeceptori tuo praeter doctrinam similis esse, cum sit tam iracundus, tam sordidus, tam rixosus, & voluptatis per Iovem amans, licet multis non videatur talis esse? subdit Hermotimus: *Quibusnam?* Sed Lucianus subiicit narrationem de sordibus & iracundia alterius philosophi senioris, quae quaestioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum ostendendum fuisset, quibusnam videretur esse φιλήδονος; nec quidquam soleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendissem, persuasi mihi, levi mutatione locum hunc foede inquinatum sic posse purgari: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τί σιγᾷς, ὦ Ἑρμότιμῃ. *Quid taces, Hermotime.* Maxime hanc meam emendationem firmat antiquissima editio Luciani Flor. anni 1496, quam primam esse puto, in qua legitur quidem τίσι γε, sed sine distinctione personarum. Sic enim illa habet: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τίσι γε ὦ Ἑρμότιμῃ. Aequis lectoribus non difficulter, spero, me probaturum, hic me non fefellerisse divam Criticem. GRAEV.

ead. l. 10. Τί σιγᾷς) Emend. Graevii in textum recipere non dubitavi. Fl. τίσι γε. Sic c. 55. Vid. & c. 83. SOLAN. Τισί γε) Magnum ingenium Graevii, magna optimis artibus parata gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non secutus sim ipsius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero, quod habent constanter libri, optimam habet sententiam. Iam diu vacillat Hermotimus, iam diffidere suo doctori didicit, iam crapulam viri & rixas supra commemoratas aliis, quam ante, oculis intuetur. Igitur cum dicit Lycinus, An illius velite esse similis? & in fine ponit ea verba, quibus docet, profecto vitiosum esse hominem, quantumvis vulgo talis esse non videatur: modeste Hermotimus, & velut immurmurans, τίσι γε, inquit, h. e. *at quibusdam tamen*, mihi inprimis, postquam opera tua visum recepi, talis videtur, cuius proinde similis esse equidem iam nolim. GESN. Solani & Graevii periculo lectionem pristinam movere possem, sed mea auctoritate non auderem, etsi eorum coniectura perplacet. Solanus quoque personam EPM. ante τὶ & ΔΥΚ. post σιγᾷς deleverat: quod necessarium erat, si cum illo σιγᾷς legat. At cum Gesnerus commodum sensum ex vulgata eliciat, eam sine Codicis ullius auctoritate immutare fas non est; alioqui

fateor, etiamnum mihi arridere Graevianam emendationem, tum quia illud *τίσι γέ* Nostro usitatum, tum quia non sic follet illud *τισί γε* usurpare. Immo quo plus confidero, eo magis perspicio, nexum orationis id postulare: languet enim alioqui nova illa interrogatio *Θέλεις διαγῆσομαι*; Si vero prae-miserit, *quid taces?* concinnius sequitur, *vin' igitur pergam?* id est, *quis taces, ego porro narrabo.* Iam vero signum interrogandi, quod post *τισί γε* aderat in edd. etiam omisi, quia Gesn. sic velle video. REITZ. Vulgaræ lectioni, quam tuendam & interpretandam suscepi, illud etiam favet, quod ea, quam restitutam cupiunt Graevius & Solanus, si inventa esset in antiquis exemplaribus, nemini in mentem venire potuisset vel personam adscribere, vel *τί σιγᾶς*; lectionem planissimam, in *τισί γε* mutare. Si quid in hac arte firmum est, illud profecto est, non mutatam esse lectionem planam, facilem, quae nihil dubitationis haberet, in diversam. Neque sic errant descriptores, neque sic emendant. GESN. in *Addend.*

ead. l. 12. Τινος λέγ. ἀνδρὸς) Non possum hic cum viro eximio & de me optime merito sentire, qui haec de alio philosopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magistro, sive is Thesmolopolis fuerit, ut superius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non solitam moderationem, qua hominis sordidissimi nomen reticere sustinuit. Unde colligo, omnia eius opuscula, in quibus nominatim in sui temporis homines invehitur, ab eo post XL aetatis annum scripta. SOLAN.

Pag. 108. l. 3. Ἐν καὶ νύα) Vid. Aristophan. Schol. ad Nub. A& IV, Sc. 1, 1, ubi fuse enarrat, qua ratione id nomen ultimo mensis diei inditum sit, quia eodem die luna & definit & incipit. Adde & Plut. in Solone, p. 168, 1. SOLAN.

ead. l. 5. Ἰδιώτης) Non simpliciter *hominem privatum* significare, sed *ἀμουσον*, *rudem* & *incultum*, ex addito *ἀγροικὸς* apparet, & ex aliis, quos adduxit Iens. Vid. supra ad c. 67. Adde, si lubet, Elfner. ad A& Apost. IV, 13. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπετίκαμεν διάφορον) Recte ibi interpret. Est enim *διάφορον* ex Suid. τὸ τίμιον, *merces*. Cetera huius Dialogi antea sum interpretatus. BOURD. Conf. infr. Amor. c. 8. SOLAN.

ead. l. 13. Δίκαν ἐφυγεν) Scribo *ἐφυγεν*. BROD. Sed quia S. hoc iam habet, ego *ἐφυγε* propter euphonium scribere non dubitavi. REITZ.

ibid. Ἐφυγεν) W. Cod. & plerique impressi *ἐφυγεν*. S. recte mutavit. SOLAN.

ead. l. 16. Αὐτοῦ ἐλάβετο) *Quod eum manu prehendiſſet.* BROD.

Pag. 109. l. 1. Τὸν κάδον) *Cadum, ut ſymbolum daret ac deponeret.* BROD. Sed vide, quam parum recte κάδον ſcribat, pro κάδον. REITZ.

ibi. l. Τὸν κάδον) Mirum eſt, in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο, ὑπὸ κάδου ἐκκομίζοντος τὸν κάδον. Quid eſt κάδης, aut ubi invenitur? leg. κάδον, hoc eſt, vini cadum in ſinu efferentis. Quae mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda ſunt de ſyllogiſmis Stoicorum, quos ſic nominabant. Vide ſuperius in βίων πράξει. Pagina ſeq. ὁ φιλόſοφος ὅρα οἷαν ἀπὸ κρις ἀπεκρίνατο, ὃ Ἑρμότιμω, ὡς πρεſβυτικῇν. Vertitur: vide, mi Hermotime, cuiuſmodi reſponſum, quam ſene dignum philoſophuſ ille reddiderit. Atqui πρεſβυτικὸν reſponſum eſt anile reſponſum, ut patet ex ſequentibus: ἐπεὶ καὶ αἱ τίθαι τοιαύδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδάſκαλον· καὶ γὰρ ἂν μηδέ ποτε μαθεῖν ἀγαθὸν τι δύνωνται, ἀλλ' οὖν φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες· ſiquidem etiam aviae talia de pueris dicunt, nimirum ad magiſtrum illis eundum, nam licet boni nihil poſſint diſcere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt. GRAEV. Mirum eſt, in omnibus impreſſis, ſi a Fl. & I. abeas, κάδον hic legi. W. recte κάδον. SOLAN.

ibi. Ἐχῶι) Antiquiores edd. & ipſe M. ἔχει. B. 2. & P. ἔχῃ melius. S. & A. rectius ἔχῶι. SOLAN. Vix obſequeretur Salmurienſi ſoli, niſi res ita manifeſta foret, ut paulo ſupra in ἐφυγε pro ἐφυγον. Sed eo ipſo, quod M. non ἔχῃ, ſed ἔχει habet, apparet, eum ἔχῶι dare voluiſſe; ideo vulgatum ἔχῃ ſecurus eieci. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ Κρονίδειλος) Hoc ante explicatum eſt, atque etiam illud καὶ κέρτα ἀναφύει. BROD. Vid. ſupra, Dial. Mort. I, non ita longe ab initio, & Vit. Auſt. c. 22. SOLAN. Studio expreſſi Brodaeum ὁ pro ὅς, etſi feſtinantis aberrationem credo. REITZ.

ead. l. 10. Κέρτα) Vid. iterum ſupra Dial. mort. I. SOLAN. Immo & ſaepe alibi de hoc ſyllogiſmi fraudulentum cognominatione dictum eſt, ut in Vit. auſt. &c. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιβυſάμενος τὰ ὦτα) *Ne quid audiat, quod eum, haec apud ſe meditantem, turbet atque interpellat.* BROD.

ead. l. 13. Αὐτὸν) Malim αὐτὸν, adſpirate. REITZ.

Pag. 110. l. 2. Ληρεῖ) Variationis notam appoſuerat Solanus, nec tamen addiderat, qualis ea eſſet, fors ruruſus ληροῖ quaefivir; ſed Indicativuſ ſeſe recte habet. Vid. nos ſupra ad cap. 61. REITZ.

ead. l. 4. Μόνον βασιλέα) Haec sunt nunquam facis derisa Stoicorum somnia. BROD.

ead. l. 6. Ὁ φιλόσοφος) Filii praeceptor. BROD.

ead. l. 11. Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδώς) Perperam reddunt, *philosophia*, & praeter hanc *verecundia*: sensus enim est, *philosophia* & *reverentia erga eam*. Ita πρὸς saepe sumitur, ut in Tyrannicida, Τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργία. In Abdicato, Εὐνοίας πρὸς ἐμέ. Sic etiam pro Imagin. Pseudomant. Τὸ πρὸς ἀλήθειαν ἐρωτι. Sed ipsissimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδώς, est in L. de Saltatione, Οἷον με ἐφ' ἑαυτάματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδώς ἀπεστέρεκεν. VITRING. Quod Horat. Vitranga in pristina versione reprehendit, ex Benedictina est; id nec Obliopoeus melius reddiderat, *philosophia iuxta ac verecundia*. Recte Gefnerus iam dedit, etiam non visa Vitringae correctione, quam ego ex eius nott. Mss. quae quidem numero admodum sunt paucae, inserui. Et mirandum videtur, in locutione tam vulgari aberrare potuisse priscos interpretes: nam πρὸς cum accusativo significare *affectum esse erga*, vel *adversus* aliquem, ex omnibus auct. constat; sic Herodian. I, 4, 6, Ἐκ γὰρ ὧν διακείμεαι πρὸς ὑμᾶς. Ibid. 9, 15, ἀπεχθῶς πρὸς τὸν Περέννιον διακείμενοι. Sed plane Lucianeae dictioni similis haec apud eund. Herodian. I, 8, 5, Καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους αἰδώς· quod non opus est pluribus adstruere. Interim excusabilis est error, quia alibi tamen recte per *iuxta* vel *cum* redditur, ut ap. eund. Herodian. I, 5, 5, Κοινὴν εἶναι μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς καταλαβούσιν ἀλγυδιὰν, καὶ μηδέν τι ἥττον ὑμᾶς ἐμοῦ δυσφορεῖν, *communem esse mihi vobiscum super his calamitatibus moerorem*, & vos non minus, quam me, graviter ferre. Et III, 6, 5, τοῦτο πρὸς ἐκείνον ἐνειμάμενη, hoc cum illo divisi, (*communicavi*) ac non semel alibi. REITZ.

Pag. 111. l. 2. Ἀπιτέον) Recte quidem. Sed alibi dicit ἀπιτητέον & εἰσιτητέον, ut hoc Dial. c. 73 f. &c. REITZ.

ead. l. 3. Ἐς διδασκάλου) Scil. οἰκόν. Vid. de hac Ellipsi. not. Iensii supra ad libell. de Sacrific. c. 1, & infra ad Parasit. sive Lectt. Lucian. p. 351. Adde Hom. Il. Z, 47, ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς. Aristoph. Plut. 84, & Nub. 961. Plura Kuster. ad Plut. Aristoph. 237 & 242. Et Maittaire de Dialect. p. 73, & Solan. ad Somn. c. 1. REITZ.

ead. l. 5. Ἀποπλήσαι) Conf. infra Ἀποκηρ. c. 9 & 19. Item Τόξ. c. 51. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν εἰδόντων) Τῶν εἰδόντων legerat in suo exemplari Brod. Vid. Misc. IX, c. 16. Sed sibi placere ait εἰδόντων.

Quod iam in edd. inveni, nec quidquam variationis ab Solano notatum est. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνέγνωκε βιβλία) Stoicorum libros. GUYET. Chrysippi liber erat περὶ ἀξιωμαίων. Diog. Laërt. 210 C. & περὶ καταλήψεως, idem 213 A. Alterius Stoici reliquos esse statuendum est. Apud Arrianum etiam, οὗτός φησιν ἦδη καὶ δι' αὐτοῦ δύναται Χρύσιππον ἀναγινώσκειν. I, c. 4. SOLAN.

ead. l. 10. Περὶ καθήκοντων) Περὶ καθήκοντος, singulari numero, libros inscribere Zeno, Cleanthes, Chrysippus, Panaetius. Officia, numero multitudinis, maluit Cicero. Quod de inscriptione generis, non dubito, quin καθήκον officium sit: nisi quid tu aliud. Sed inscriptio plenior de Officiis, inquit ille lib. 13 epist. ad Atticum, epist. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere est apud Suidam in καθήκοντα, & apud Laërtium in Zenone Citrico. MENAG.

Pag. 112. l. 4. Ἀνάλωκα) Tironi dico, cave hic quidquam mutes: sic enim docent Grammatici saepius efferri, & omnino sic Demosthenes alique; quod ideo moneo, quia B. 2. mutavit. SOLAN.

ead. l. 9. Αἰσωπος) Perijt haec, cum multis aliis, Aesopi fabula: neque enim in Aesopo hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis scriptoribus invenitur. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τὴν κυματοῶδη) Cum Hermotimus deploraret iacturam temporis, quam impenderat philosopho, respondet Lucianus, nihil lacrimis profici, prudentius facturum, si Aesopo in fabulis monenti obsequatur: ἔφη γὰρ ἀνθρώπων τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τῶν κυματοῶδῃ ἀριθμεῖν τὰ κύματα. Ubi dicit, inquit interpretes, quendam in litore maris consedisse, ut numeraret undas. Vides, ἐπὶ τὴν κυματοῶδῃ plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendosum esse non animadvertisse interpretes vix credi posset, nisi res ipsa loqueretur. Ipse Grammaticorum canones docebant, dicendum fuisse ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον τῇ κυματοῶδῃ. Ms. pro ἐπὶ τὴν κυματοῶδῃ scribit ἐπὶ τὴν κυματοῶδῃν quod argumento est, ἐπὶ τῇ ἡϊόνι esse glossam, & interpretationem magistri, quae in contextum irrepsit. Indubie scripsit Lucianus: ἔφη γὰρ ἀνθρώπων τινα ἐπὶ τὴν κυματοῶδῃν καθεζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα, dixit enim, quendam in crepidine litoris consedisse, ut numeraret fluctus. Κυματοῶδῃ est ἡϊὼν κυματοῶδῃς, litus, quod fluctibus pulsatur. Hesych. Κυματοῶδῃ, ῥαχία, αἰγυμῶν ὑπὲρ αἰγυμῶν. Usus etiam hac voce Lucianus est in Cataplo: Ἀπόξηροι δὲ εἰσι πέτραι καὶ ὄξεια παραβυγόμεναι τῷ κλύσματι,

καὶ φοβερωτάτην ποιῇ τὴν κυματώγη, καὶ τὸν ἦχον μέγαν
erant rupes nudae & asperae, quas fluctus pulsabant, & valde hor-
ribilis erat illa crepido & magnus strepitus. Exstat etiam apud He-
 rodotum in Calliope, ut dudum Budaeus observavit, apud
 quem tamen male scribitur κυματώγη, & in Ms. Luciani κυ-
 ματογή. Eustath. ad Odyss. ε', ἐπιωχαι, ἐξοχαι κατὰ τοὺς
 παλαιούς καὶ πλατείς αἰγιαλοί. μάλιστα δὲ τῶτοι σκέπην ἔ-
 χοντες. ἔνθα καὶ ἰσὴν τούτῳ, πρὸ ἀγρυπταίμῃ δυναμένη δη-
 λαδὴ προίεσθαι. καὶ ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματώγη παρ'
 Ἡροδότῳ ἢ ἀπὸ τῆς ἐνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἀγρυπταί. GRAEV.
 Vid. Tim. sub finem: μὴ μόντοι ἐς βάθος, ὃ γὰρ, ἀλλ' ὅσον ἐς
 βουβῶνας ἐπεμβῆς ἄλιγον πρὸ τῆς κυματώδους γῆς. Ubi itidem
 in Ms. legitur κυματώγης pro duobus postremis verbis. Pro-
 nuntiat ex Eustathio Tan. Faber, vulgaram esse glossema.
 Mihi, cui Eustathius ad manum nunc non est, nondum li-
 quet. Locus a Graevio laudatus non in Cataplo reperitur,
 sed in Navigio: verum in eo nihil video, quod de litore intel-
 ligi κυματώγη cogat. Aliunde habere hanc fabulam Aelianus
 videtur, qui XIII, 15, Var. Hist. nomen isti fatuo facit Κο-
 κυλίον. G. M. P. & L. κυματώγη habent; sed in M. quem so-
 lum ipse inspexi, prius fuerat κυματώδη. Polyen. παρὰ τὴν
 ἡῖονα παίζειν, Strat. I, p. 28. SOLAN. Κυματώγη) Etsi Sola-
 nus editionum lectionem κυματώδη servari maluerit, ego hic
 Graevio & quinque Mss. potius auscultavi, licet alterutrum
 pro glossmate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἡῖον, aut ἐπὶ τὴν κυ-
 ματώγη superfluum sit. REITZ.

Pag. 113. l. 3. Μεταμαθήση) Ald. Iust. Hag. P. Fl. nec du-
 bito, quin & reliquae, habebant μεταθήση. Quod mutavi,
 quia μεταμαθήση hic longe aptius: significat enim, alia vel me-
 diora discere, ac pristina dediscere, quod notum. Sed & mutare a-
 nimum recte vertitur ap. Aristoph. in Plut. 925: Οὐδ' ἂν μετα-
 μάθοις; ΣΤ. Οὐδ' ἂν δόις γέ μοι τὸν Πλάτωνα αὐτόν. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπὶ πάντας) Scil. φιλοσόφους. BROD.

ead. l. 9. Ἡρησο) Dicit, se haec disputasse contra Stoicos,
 non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosopho-
 rum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se man-
 cipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem se-
 ctaretur. Sed in Graecis verbis menda later. Sic eduntur: τὰ
 γὰρ αὐτὰ πρὸς σε εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἥρη-
 σο, τῶν ἄλλων ἀκρίτως ἐρήμην καταγνοῖς: sed quid est ἥρησο;
 legendum omnino ἥρησω: si aut Platonem aut Aristotelem
 praetulisses, sedatus esses. Αἶρεσθαι τινος est aliquem sectari.

Hinc αἰρέσεις sunt sectae philosophorum. Infra κεκολασμένη διαίτα est adstricta severa vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἀντα πάντα καὶ ἐλεύθερα, *libera omnia & soluta*, ut Cicero loquitur. Sic & Plutarch. in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coëreabantur, vocat διαίταν κεκολασμένην. GRAEV. Tenui spiritu omnes antea scribebant. SOLAN. Momento Solano spiritum asperum assumpsi; etsi Brod. quoque scribit ἡρῆσο, *delegisses*. Sed ex B. 2. punctum subscriptum addidi: est enim ab αἰρέομαι, *eligo*, non ab ἑρομαι interrogo, & plusquamperfect. passivae formae in hoc verbo active valet, veluti τεθέαμαι, *vidi*, Evang. Ioan. I, 32; δέδεκται, *accepit*, Act. VIII, 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic Herodjan. I, 13, 15, ἐδεδουλῶντο active ponit. REITZ.

ead. l. 16. Οὐτε διαίταν κεκολασμένην) Id est, *neque castigatam* (h. e. *strictiorem*) *vivendi rationem*. Sic Aelian. V. H. XI, 3, κεκολασμένη τροφή διαβιβῶναι. L. BOS.

ibid. Διαίταν) Vid. supra Nigrin. c. 7, ex divisione Solani; sed quia alia ibi facta capitum divisio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod iam inquirere non vacat. REITZ.

Pag. 114. l. 5. Ἐλλέβορον πιεῖν &c.) Alii multi bonique hoc de Carneade. Ediffertavi hoc ἀμφιλογον ad A. Persii S. V. MARCIL. Conf. infra (Ver. Hist. 2, c. 18.) GUYET. Ipse Lucianus infra, verae Historiae lib. 2, ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου &c. Diximus pluribus ad Laërtium. MENAG.

ibid. Ἐς τὸ ἐμπάλιν) *Ut eorum omnium obliviscerer*. BROD.

ibid. Ἐμπάλιν ἢ ὁ Χρ.) Chrysippum enim helleboro cerebrum purgasse, ut ad meditandum aptior esset, memoria proditum est. Vid. Menagii not. ad Diog. Laërt. & Nostrium in B. pr. c. 23, & 1στ. β, c. 18. SOLAN.

ibid. Ἡ δὲ Χρυσίππος) Qui adversus Carneadem disputaturus helleboro caput purgasse fertur. Parum absuit, quin praeterirem, verba haec, ὕδωρ ὑπὲρ πλῆττειν in adagio, *Aquam in mortario tundere*, & illa, ὁ γράμων φασί, in proverbio *Gnomon & regula*, explicari. BROD. Vid. infra 1στ. β, cap. 18, & supra B. pr. c. 23. SOLAN.

ead. l. 7. Παραφερόμ.) Ex L. haec scriptura; in quo tamen mendose παραφρ— legebatur. In reliquis περιφερ— minus apte. Vid. 14μ. cap. 25. SOLAN. Etsi primo intuitu admodum blanditur vulgarum περιφερμ. quia *agitatum, circummerrantem* signif. tamen id non vult Noster, sed *abreptum, delatum* eo, quo tempestas fluctusque volunt, i. e. *vulgarem opinionem sequebar*,

non utens libero ratiocinio, quod ipse mox per συρρέοντα τῷ ὕδατι clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. lectionem recipere. REITZ.

ead. l. 10. Θέος ἐκ μηχανῆς) Miror Brodaeum, qui hic more solito non dixerit, vid. Erasmi. in proverb. REITZ.

ead. l. 12. Συρίσ.) Vid. supr. de Merc. cond. c. 1. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐλεύθεροι) Conf. infr. Εὐχ. c. 2. SOLAN.

IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

Pag. 116. l. 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ) Εἰς λαλιὰ, sive προσλαλιὰ, cuiusmodi etiam supra *Insomnium*, & infra περὶ τοῦ οἴκου. Et ἱππίας ἢ βαλανεῖον. Et περὶ τῶν διψάδων. MARCIL.

ead. l. 3. Μείζον γὰρ εὐχῆς) Conf. supr. Μισθ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀρμονίαν) i. e. compositionem, numeros, quod in Herodoto agnoscit & praedicat Dionysius Halic. περὶ συνδῆς. f. 3, p. 22, Uptoni, seq. ubi etiam illud alterum de Ionica suavitatem illustratur, ἵνα μὴ τις ὑπολάβῃ τὴν διάλεκτον εἶναι τῆς ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει κ. τ. λ. denique itaque concludit, ἐξ ὧν ἂν τις τεκμήραιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων ἡ πειθὸς τῆς ἐρμηνείας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ. Add. Quintil. IX, 4, 19: *In Herodoto, cum omnia leniter fluunt, tum ipsa dialectos habet eam iucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videatur.* Paulo ante f. 16, *Neque mihi, inquit, quamlibet magnus auctor Cicero persuaferit, Lysiam, Herodotum, Thucydidem parum studiosos compositionis fuisse &c.* GESN.

ead. l. 8. Πέρα τῆς — ἐλπίδος) Confer supra Μισθ. cap. 7. fin. SOLAN.

ead. l. 9. Συγγράμμασι) Συγγράμματα Herodoti esse libros ipsius *historicos*, fatis ex iis constat, quae de vi huius verbi ad Thucydidis principia disputantur ab H. Stephano. GESN.

ibid. Γνώριμος) Vox haec, sine qua manca prorsus sententia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. & ed. l. restituiamus. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐν βραχεῖ κατ.) Hic aliquid desideratur. An γνώριμος; Sic infra: γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγένοντο, p. 118. GUYET. Vide, ut rem acu tetigerit Guyetus. Id ipsum enim, quod omissum coniecit, in L. & l. inventum restituiamus. REITZ.

ead. l. 11. Πλεῦστας γὰρ οἰκοθεν ἐκ τῆς Καρίας) Cum Plinio non concordat Lucianus, nec Suidas cum Luciano. Nam Plinius L. 12, c. 4, de ebore haec ait: *tanta erat eboris auctoritas, urbis nostrae CCCX anno. Tunc enim auctor ille (Herodotus) hi-*

storiā eam condidit in Thuriis in Italia. Non igitur e Caria solvens adiit Graecos & conventum Olympiacum, ut historiam suam in ea celebritate recitaret, (ut hoc loco scribit Lucianus) si eam tum demum scripsit, cum patria relicta factus est Thurius civis. At Suidas cum Plinio & Luciano pugnat. Sic enim scribit in voce Ἡρόδοτος· μετέστη δὲ ἐν Σάμῳ διὰ Λύγδαμιν τὸν ἀπὸ Ἀρтемισίας τρίτον τύραννον Ἀλικαρνασσοῦ. ἐν οὖν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἡσκήθη διάλεκτος, καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις 3', id est, secessit vero Samum propter Lygdamin tertium ab Artemisia tyrannum Halicarnassi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & historiam scripsit in libris novem. Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Graecanicae antiquitatis, si quis alius, callens. Suidas iua omnia ex antiquis auctoribus, qui suo tempore exstabant, habet. Coniecturae etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemisiam, videtur ea scripsisse, dum sub tyrannide Lygdamidis eius feminae nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, suadet, eum non amplius Halicarnassum habitasse, quando historiam scripsit: nam Dorica dialectus ibi erat in usu. Itaque quando ἀπορία me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo praeiudicio te onerabo, lector, & integrum hoc σκέμμα tibi relinquam examinandum. PALM. Confirmat hic locus, quod Scaliger ὁ πᾶν in notis ad Euf. Chron. p. 104 asseruit, scilicet ante scriptam ab Herodoto historiam, quam Thuriōs traiceret. Vid. etiam Fabricii Biblioth. Gr. 661. Nihil tamen repugnat, quin novis curis, dum Thuriis degebat, primam illam editionem, ut ita dicam, Historiae suae, locupletarit & ornarit: quae etiam nobilissimi scriptoris nuperi Humphredi Prideaux sententia est; quem vide P. I, L. VI; Gallicae autem a me factae versionis T. II, p. 206. SOLAN.

in Schol. col. 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ &c.) Unum hoc Scholion quinquē vitiis laborabat, quae ope Coll. se correxisse monet Solanus. Nam pro ὑπέδειξεν in ed. Cler. legebatur ἐξηγήσεν, pro ἐπιδείξας, ἐπιδείξαν ὥς. Pro κίττων, ἀττικίζων editum quidem erat, cum in ipso Cod. V. tamen legeretur κίττων. Pro περιεργάζετο denique, περιεργάσατο. Merito igitur hunc secutus sum. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Συγγραμμάτια) Diminutivum istud quis ferat de Herodoti historia usurpatum? Eam autem, quam habemus, non alia scripta, intelligi, sequentia demonstrant. Lege ergo, meo periculo, invitis libris omnibus, συγγραμμάτια. SOLAN.

ead. l. 6. Κατ' ὀλίγον ἀγείρων) V. *supr.* Catapl. c. 17. REITZ.
ibid. Ἀγείρων καὶ συλλέγων) Haec verba, οὐκ οὐν ἡξίου δια-
 σπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγεί-
 ρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν, videntur, ratione locutionis e-
 mendatae postulante, sic esse rescribenda, οὐκ οὐν ἡξίου δια-
 σπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγεί-
 ρειν καὶ συλλέγειν τὴν γνῶσιν nolui igitur ita rem discerpere, ne-
 que partitione tali minutatim colligere & comparare sibi famam. Nam
 quamvis participia saepe ponantur pro infinitivis, ut Gram-
 matici loquuntur, hic tamen locum non habent: pendent
 enim ab ἡξίου καὶ οὐδέ. Nec dubito, quin pag. 118 sit scriben-
 dum, οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς πανηγύρεως ἡκόντων πυνθάνομενοι. In
 editionibus ἀπὸ non habetur, cum tamen sententia loci vo-
 cem eam requirat. GRAEV.

ead. l. 12. Ὅπισθόδομον) De gradibus templi habitas has o-
 rationes docet Philostr. ep. XIII, p. 919, ἀπὸ τῆς τοῦ νεῶ βαλ-
 βίδος & vit. Apollon. lib. II, c. 2, p. 141; c. 31, p. 170, ἀπὸ
 τῆς κρηπίδος τοῦ νεῶ. AG. X, 95. Vid. Philostr. Gorgia pag.
 493, ubi τὸν μὲν λόγον τὸν Πυθικὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ἤχουσεν. Et
 μοχ: ὁ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγος &c. De ὀπισθόδομῳ vid. notas
 ad *Per.* c. 32. SOLAN.

ead. l. 15. Μούσας) Non ergo Herodorus ipse ea suis libris
 nomina fecit; quamvis non desint, qui id incaute nimis cre-
 dunt. Vid. etiam *Συγγρ.* c. 42. SOLAN.

Pag. 118. l. 1. Ὀλυμπιονίκας) Casaub. ad Theocr. Scal. ad
 Catull. ex Suid. innominato. De Hippias, ipse postea, Cic. A-
 pul. De Prodicus, Xenophon, & nos ad Somnium Luciani: de
 Anaximene & Polo, id. p. 208, Aristot. Diog. Laërt. De Aë-
 tione, Theocrit. Epitaph. Aescul. De nuptiis Alexandri &
 Roxanes, Arrian. Curt. BOURD.

ead. l. 3. Οἱ δὲ τῶν ἐκ) In omnibus libris erat ἐκ τῶν. Muta-
 vi ego, & feci, οἱ δὲ τῶν ἐκ τῆς &c. saepe enim sic usurpatur
 & apud Nostrum & apud alios scriptores. SOLAN.

ead. l. 8. Τῶν ἱστοριῶν) Intellige ἑκατὰ τῶν ἱστ. ellipsi nimis
 frequentiori, quam ut exemplis firmetur. Ut Hom. Il. A, 65, Εἴ
 τ' ἀρ' ὅγ' εὐχολῆς ἐπιμέμεται, εἰδ' ἑκατόμβης. Sive is nos ob
 vota non reddita incusat, sive ob hecatomben. REITZ.

ead. l. 12. Ἱππίας) Hippias Eleus, ut ex Platone etiam con-
 stat, quem vide in eo Dialogo, cui Hippias maior titulus est,
 statim ab initio pag. 95. Olympiam ibi dicitur accessisse in-
 structus cum aliis multis, tum λόγοις πολλοῖς καὶ παντοδα-
 ποῖς. Adde & Cic. de Orat. III, (IV) 32. Philostratus in eius

vita p. 496, ἔθελγε τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγοις ποικίλοις καὶ πεφροντισμένοις εὖ. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀναξίμου.) Anaximenes hic etiam statuae honorem consecutus est Olympiae, non minus quam Gorgias. De utroque Pausan. Eliac. 2, p. 376. GESN.

ead. l. 15. Καὶ ἄλλοι) Sic Gorgias apud Philostratum p. 493. Et Lyfias ap. Plut. in X Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebritatibus, vide notas ad Philostr. p. 169, & Cressol. Thearr. Rhet. III, 6. SOLAN.

ibid. Λόγους ἔλεγον) Exempla eiusmodi locutionum bene multa vid. ap. Ienl. ad Iov. Trag. c. 22. REITZ.

Pag. 119. l. 2. Ὅπου) Etsi vulgo locum significat, tamen & pro cum, quando, quandoquidem usurpatur, veluti Latini solent, observante eod. Ienl. p. 276. Sic supra in Hermot. cap. 39, ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον &c. In Abdicato c. 23, Ἀτελὲς ἢ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ προνομείας διδᾶσι. Addo Hippocr. S. 2, aph. 10, τὰ σώματα χρῆ, ὅπου ἂν τις βούλεται καθαίρειν, εὖροα ποιέειν, corpora quando quis purgare vult, fluida faciat oportet. Ibid. rurſ. aph. 2. Et S. I, aph. 7. Potest & verti ubi, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. REITZ.

ead. l. 3. Συγγράψαντα) De pictore usurpari vix credo. Lego itaque γράψαντα, ut Ζεύξ. c. 3 pr. SOLAN.

ead. l. 8. Ἦρετο) Commodius legeretur ἦροίτο. SOLAN. Ἦρετό τις ἂν, vult B. de Ball.

ead. l. 10. Ἐν Ἰταλίᾳ) An aliquis eius meminerit, nescio. SOLAN.

ead. l. 13. Χρῆμα παρθένου) Et haec locutio, sive pleonasmus non infrequens. Aristoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμάχων. Et Nub. 2, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν. Alia similia Spanhem. ibid. Plura frater cariff. G. O. Reitz. in Belg. Graeciff. pag. 537—6. REITZ.

ead. l. 15. Τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν) Dixi ad Petron. De raedis Hymenaei notum, & multa Scal. ad Catull. BOURD.

ead. l. 16. Καλύπτραν) Ad vittam nuptialem respicit & ἀνακαλυπτῆρια, de quibus Langbaen. ad Longin. 4, 10, pag. 34 Toll. Itaque καλύπτραν flammæum reddidi. GESN.

Pag. 120. l. 9. Ἐν τοῖς ὅπλοις) Poterat abesse ἐν. Sed hic pleonasmus satis frequens nonnullis fraudi fuit, ut frustra praepositionem deletam vulerint in Dial. Mort. XXIII Plutonis & Proteſilai, verſus fin. καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ. At non

meminerant verbor. in Evang. Luc. XXII, 49, Εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρα; vel forsan hebraismi suspecta habuere. Sed omnis aetatis scriptores sic locuti. Homer. Odyss. K, 385, Πρὶν λῦσασθ' ἐτάρους, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. Hippocr. S. 2, Aph. 36, Οἱ — ἐν τῇσι φαρμακείῃσι — καθαιρόμενοι. Aristoph. Plut. 487, Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες. Idem ibid. 765, ἀναδύσαι βούλομαι — σ' ἐν κριβανωτῶν ὀρμαῶν, volo te circumdare, coronare (in) catena ranum. Noster infra Zeux. c. 6, ἐν χρῶ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι, colore matrem referentes, & Philop. § 33, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπαισιν ἑπτά. Evang. Matth. XIII, 35, ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. Lucian. iterum de Gymnas. c. 19 m. περιπέττειν τὸ πρῶγμα ἐν τοῖς λόγοις. Maittaire de Dialect. p. 300 f. ex Tzetz. ἐν ἄερὶ καὶ ξίφει τέμνων. Ita & ἐπὶ modo additur, modo omittitur: Aristophan. Plut. 628, (ζῆν) ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις, prorsus ut Ev. Luc. IV, ἀνθρώπος οὐ ζήσεται ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ. Sed ecce plura alia similia iam dedit Hemsterh. ad Dial. Mort. loco supra indicato, pag. huius edit. 522 seq. Vol. II. Item Solanus ibid. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ αὐτὸν) Abeffe sine dispendio videri possunt, sed eleganter sic passim usurpant. Ad Alexandrum nempe respicit. SOLAN. Ad Alexandrum respici, quis dubiter? & αὐτὸν sic usurpari pleonastikῶς, quis nescit? vide modo paulo ante, ὁ βασιλεὺς δέ, αὐτὸς μὲν &c. REITZ.

ead. l. 13. Ὁ χάνων) Ὁ χάνων ὁ τῆς ἀσπίδος πόρπαξ. Hesych. & interp. Aristoph. ad Equit. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Πάροχος) Ad verbum φέροντες male relatum hoc Scholion in sedem suam retraxi. REITZ.

ibid. col. 2. l. 2. Λώρον) Hic pro lorīs, habenis, de qua & aliis vocabuli λῶρος significatt. meretur videri du Cange in Glosfar. Graeco-Barbaro. REITZ.

Pag. 121. l. 4. Τῶν ὅπλων) Quin illud indicat pictura, eam esse vim amoris, ut ex armatis etiam ludos sibi faciat &c. GESN.

ead. l. 7. Πάρεργον) Qui suavitatem huius loci sentire velit, illum quae sint πάρεργα pictorum cogitare oportet, descripta fatis a Iunio 3, 7, 12; ac illud προσλαβὼν, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid instar corollarii. Rex conciliator & deductor sponfae seu veteri verbo domiducus est pictus Alexander. GESN.

ead. l. 11. Ἰκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἤγειτο καὶ συγγραφέα θυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι) Vertij videas ab Benedicto, Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem

Graecis faciendam admiratione dignum esse scriptorem: ab aliis, satis superque sufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Graecis, cum scriptorem esse admiratione non indignum. At quid de illa fide in Graecis? utrum ea residet in *ἱκανός*, an in *δείξει*; Immo celebritatem Olympicam sufficere, & valere etiam ad scriptorem admirabilem ostendendum Graecis, quoniam videlicet haecenus alia ludicra illic solita erant *δεικνυσθαι*, non historiarum scriptio. GRON.

ead. l. 12. *Δείξει τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιόντας*) *Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντας*. MARCIL.

ibid. *Τὰς Ἑλλην.*) *Τὰ πράξεις* hic desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 13. *Νίκας*) Ex Marcilii coniectura, quam firmat locus Luc. Συγγρ. c. 54. SOLAN. Potius cum Marcil. & Solano *νίκας* addendum credo, ut Nostrum alibi locutum recte notat. Non tamen ideo statim in contextum, ut ille iubet, infero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis seclusi. REITZ.

in Schol. *Περιγίνεται*) Corrupta haec. Ego novum Scholium esse puto: *λοχῶντι*) *Κατασκόπῳ* ubi pro *λοχῶντι*, γένοιτο, mox eam vocem sequens, scripserit. SOLAN.

Par. 122. l. 9. *Ὅτι περὶ ὄφελος*) Recte ibi Obsop. nam ὅτι περὶ ὄφελος dictum ἀντὶ οἱ μεγάλοι, οἱ μέγιστοι, καὶ ἀξιολογώτατοι. BOURD. Illustrat hanc formulam Kuster. ad Aristoph. Ἑκκλησι. 53. GESN.

ead. l. 11. *Ἡ ἀρίστη*) Comma post *ἀρίστη*, quod in edd. erat, fustuli, quia sensus id postulat, ut quilibet facile videt. REITZ.

ead. l. 13. *Σκηνὰς καὶ καλύβας καὶ πνίγος*) Voces interpretatus sum alibi. Rem tangit Suet. Iul. c. 39: *Ad quae omnia spectacula tantum undique confluit hominum, ut plerique advenae aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis positis manerent, ac saepe prae turba, elisi exanimatique sint plurimi, & in his duo Senatores.* BOURD. Itaque ἀνὴρ Χίος apud Aelian. V. H. 14, 18, ὀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ, ἐγὼ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλην ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. GESN.

ead. l. 16. *Ἀλλὰ ῥητόρων &c.*) Graeca laborant prava distinctione. Sic enim haec verba interpungenda: non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι. ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη μὴ τοῦ μὲν παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνηται τῶν Ὀλυμπίων. Sic quoque legisse videtur Obsopoeus, qui hunc locum bene vertit. GRAEV. Ut Graevius interpungit, sic ed. *Par.* iam habebat. REITZ.

in Schol. *Ἀξιωφελιμώτατοι*) Monstrum hoc vocabuli; retinendum tamen, donec aliud scripsisse ex Cod. pateat. Exstat

eriam in C. SOLAN. Veram lectionem exhibet Mf. Reg. 2954. ἀξιολογώτατοι scribens, quam in textum admittere non dubitavimus.

Pag. 123. l. 1. Ὅσον οὐ μικρὸν ἦδ' η) Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo restitui possint, adhuc liquet. Dicere debuit, *Parum ergo abest, quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec. SOLAN.* Ad verbum, *tantum non parvum iam est*, hoc est, parum abest, quin parvi iam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea, quae adhuc dixi, bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipsis Olympiis versari. Ut hic *laboro* addidi in interpretatione ad lucem sententiae: ita mox a Zeuxis principio, *veritus* inferendum fuit. GESN. Ὅσον οὐ μικρὸν δέος coniiciebat B. de Ball.

ead. l. 3. Πολυδάμαντι) Persf. Sat. 1, & ibi interp. BOURD. Vide Σύγγρ. c. 35, & ὕ. Εἰκ. c. 19. Scotusfaeus. Cuius statua febris laborantibus mederi credebatur. Ἑκκλ. c. 12. Bourdelotius hic nos ad longe alium Persii Polydamanta amandat. Vicit hic παγκρατίῳ Ol. XCIII. Vid. Paus. El. II. Meminit Plato Πολ. A, pag. ed. Ald. 7 A. & Basilus de Leg. Gr. lib. (Grot. ed. 96 C.) Et Dion Chrysost. pag. m. 441 C. ubi Thessalum vocat. SOLAN.

ibid. Γλαύκῳ) Vid. ὕ. Εἰκ. c. 19. Carystius, qui XXV Olympiade coronatus, *Pyssa* per excellentiam denominatus dicitur. De eo Demosth. περὶ στεφ. sub fin. cap. 99, p. m. 199 B. ubi prave scribitur Καριστίου & Aeschin. c. 63. Pind. etiam, sed ode illa periit. Adde etiam Dion. Chrysost. p. 441 C. ubi idem Carystius. SOLAN.

ibid. Παραθεωρεῖτε) Παραθεωρεῖν ea fere forma percussum verbum, ac παριδεῖν apud Herodotum I, 37 & 38. Quemadmodum enim ibi παριδόν μοι δειλίαν τινὰ vertendum est, *observans* in me *timiditatem*, separata a verbo praepositione: ita hic etiam παραθεωρεῖν idem est, ac θεωρεῖν παρὰ τῷ Πολυδάμαντι κ. τ. λ. GESN. Παραθεωρεῖτε Th. M. legere, Solanus notaverat; sed quia dubites, sitne Theod. Marcilius an Thomas Magister intelligendus, moneo Th. Magistrum significari, (quem adeundum in verbo παραβάλλω, extrema tandem pagina docet idem). Is igitur, loco dicto, haec habet: ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πησιάζω, τὸ ἐρχομαι. καὶ τὸ παρεξετάζω, ὃ καὶ παραθεωρῶ παρὰ Λουκιανῷ εὐρηται, ἐν τῷ Ἡρόδοτος ἢ Ἀετίων· ἀλλ' ἢν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρεῖτε. Sed parvi refert, quomodo apud Lucianum legas: ideo

vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra Nigrin. c. 10 ex divisione Solani. Item Hermot. 74. Et infra de Imag. cap. 7. REITZ.

ead. l. 5. Ἐπ' αὐτοῦ μόνον ἀποδύσαντες ἰδῆτε) Sic edunt, quod intelligi non potest; & ipsos tamen recte intellexisse patet ex versione *per se solum exutum videatis*: quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντος. GRON. Ἐπ' ἑμαυτοῦ) Sic L. In aliis prave ἐφ' αὐτοῦ. SOLAN. Quia Solanus ἐπ' ἑμαυτοῦ vult, & Codicem optimae notae suffragantem habet, sic edi magis passus sum, quam iussi; melius enim est, quam vulgatum ἐφ' αὐτοῦ: nam etsi αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, & hoc pro ἑμαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Confer supra de Merced. cond. c. 19, Εἰ — τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἑμαυτοῦ ἐπιτρέπων. Ubi etiam quaedam edd. habent ἑαυτοῦ. Alioqui ἐπ' ἑμοῦ mallet, quia dubito, liceatne reciprocum ἑμαυτοῦ alii, quam primae personae verbi, adiungere. Ut enim proprie dicitur πέπεικα ἑμαυτὸν, Herodian. l. 55, Σύνοιδ' αὖ ἑμαυτῶ & παρὰ πάντα τὸν ἑμαυτοῦ βίον εἰδόν τε καὶ ἤκουσα, idem Herodian. l. 2, 10; ita absurdum videtur dicere ἰδῆτε ἐπ' ἑμαυτοῦ, quia sic persona verbi contradicit personae pronomini. Ego saltem si dici nondum observavi. Nec tamen opus cum Gronov. ἀποδύσαντος legere, si *exutum* velis significari, sed ἀποδύσαντες ἰδῆτε coniungendum; & parvi interest, hoc tum veritas, vos *me exuentes videtis*, an *exutum*, quod vel apertior rem sensum habet. REITZ.

ead. l. 6. Ἀποδύσαντες) Cave obtemperes viro docto mo-
nenti ἀποδύσαντος. Quin ἀποδύσαντες retinendum, ut ἀπα-
γαγόντες. Exuunt, h. e. exui iubent, ut inspicere totum pos-
sint, athletam ἀγωνοθέται. Ἀποδύσαντος activa voce vix dici
de eo, qui vestes ipse ponit, potest. GESN.

ibid. Μαστιγώσιμος) Dixit antea & saepe repetit al. BOURD.

IN ZEUXIN VEL ANTIOCHUM.

Pag. 124. l. 1. ΖΕΥΞΙΣ) Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucae variantes lectio-
nes, & quae lectorem avidum non morentur. BOURD. Προσ-
λαλῶ, ut supra. Habita vero ista etiam in theatro: patet sine
huiusce Laliae. MARCIL.

ead. l. 5. Προσιόντες οὖν) Epanalepsi inservit illud οὖν, veluti
infra Quom. conscr. Hist. c. 62, Οἰκοδομήσας γὰρ — οἰκοδο-
μήσας οὖν. Et Pseudom. cap. 19, τὰ ἐνδύσιμον λαβὼν — ἐκείθεν

οὖν τὸ ἐνδοσίμον λαβών. Bene observante Dukero ad Thucyd. III, c. 95. Ubi & Scholiasten vide, & ad partes vocatum Raphael. ad Evang. Marc. III, 31. REITZ.

Pag. 125. l. 14. Ὡμν τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσάγεισθαι αὐτούς) Benedictus, statim quidem id ipsum etiam addituros putabam. Ineptissime. Nam qui id in laudando addituri erant, cum ipse Lucianus ante dixit, se suspicatum esse omnes meliores laudatae orationis causas ab scriptis suis abesse? Recte tamen Graeca, quae optime percepit Obsopoeus, hoc ipso eos potissimum adductum iri; nisi quod congrua oratio poscat adduci: non enim agitur de futuro. GRON.

ead. l. 15. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.) Et hoc nonnihil capros plaudere, vel, hoc etiam fortasse attrahere iri. Variant autem hic libri. Fl. αὐτῷ τούτῳ, cui scripturae favet locus Φαλ. α', c. 3. Codex autem P. cum impressis facit, quos tuentur verba cap. 53 Ἐρμ. Parum ergo refert, utram scripturam sequamur. SOLAN.

Pag. 126. l. 1. Τὸ τοῦ Ὀμήρου) In Zeuxide, τὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾧδὴν κέχαρασμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyss. A, v. 351. GRAEV.

ead. l. 10. Ἀνθρακες &c.) Carbonem, ut aiunt, pro thesauro invenimus. Phaedr. V, 87. VORST.

ead. l. 15. Καινοποιεῖν) Vide idem ferme de eo Aristotelis iudicium de Poët. c. 26 f. SOLAN.

Pag. 127. l. 7. Σύλλας) Periiit itaque thesaurus antiquitatum Graecarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum: nam quae longe maior iactura orbi erudito futura erat librorum, quos summa cum cura ab eo collectos fuisse in Graecia idem Lucianus docet Ἀπαίδ. c. 4, non est facta. Plutarchus enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. Plut. Syll. 856 A. SOLAN.

ead. l. 17. Ἡ Κένταυρος) Petiitne ex hoc Luciani libello Κενταυρίδων suarum imaginem Philostrat. Icon. 2, 3? Lectori certe non iniucundum erit utramque picturam contulisse. GESN.

Pag. 128. l. 7. Οἶδν εἰσιν ἴπποι) Vide nos infra ad Harmon. c. 3, ἀλλότριον τάμα. Ubi plura eiusmodi singularis cum plurali exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον) Benedictus, equarum in morem. Et cur non aequae bene Obsopoeus? quemadmodum pulli a matribus lactari solent. GRON.

Pag. 129. l. 1. Ἐφ' ὅσα) Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen censeo, meliusque tum habiturum hunc locum. SOLAN.

ead. l. 5. Σκιάσαι) At, si Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. Philostr. p. 71, & Iun. de Pi&ct. vet. III, 3. SOLAN.

ibid. καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον) Cum Lucianus descripsisset Centaurum feminam duobus infantibus ubera praeberentem a Zeuxide mirifice descriptam, cuius tabulae exemplum visebatur Athenis, cum ipsum Zeuxidis *προτότυπον* a Sulla missum Romam ad Maleam naufragio intercideret, plurima alia fuisse in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem spectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem rapiant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, *καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μέτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα καὶ ἁρμονίαν, γραφῶν παῖδες ἐπαινοῦντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα*. Sic in Latinum transtulerunt hunc locum: *At magnitudinis proportionem, & mensurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendent, quorum muneris est talia scire*. Τῷ ὅλῳ inepte & insulse opponuntur μέτρα. Novi quidem μέτρα, seu mensuras in pictura, de quibus Philostratus iunior in prooemio Iconum, & Plinius. Sed ἰσότης καὶ ἁρμονία simpliciter est symmetria, neque μέτρων ἰσότης quidquam aliud esse potest, quam *συμμετρία*. Si ergo vulgaram tenemus lectionem, cuius rei erit illa μέτρων ἰσότης. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet respondere toti. Legendum igitur est, *τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, partium cum toto congruentiam & aequalitatem*. Dionysio Longino *περὶ ὕψους* dicitur *συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον*, cum ait: *τὸ καλὸν τοῦ σώματος ἐστὶν συμμετρία τῶν μελῶν καθ' ἑστώτων αὐτῷ πρὸς ἀλλήλα τε καὶ πρὸς ὅλον*. Pulchritudo corporis est conformitas membrorum recte constitutorum ad se invicem, & ad totum. Aliis est *ἀναλογία*. Ciceroni I de off. partium convenientia, & apta membrorum compositio. Plinio in epistolis congruentia & aequalitas membrorum, lib. II, ep. 5: *Si avulsam statuæ caput, aut membrum aliquod inspiceres, non tu quidem posses ex illo congruentiam aequalitatemque deprehendere, posses tamen iudicare, an id ipsum satis elegans esset*. Sic aequalis & congruens iungit quoque Suetonius de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, ceteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis & congruens*: hoc est, verbis Luciani ἢν πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότης καὶ ἁρμονία. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, nosse partium *συμμετρίαν* & *ἀναλογίαν* cum toto: huius maiorem habebant rationem, quam

similitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & iudicio artificis. Vitruvius id ipsum requirit in architectis lib. III, 1: *Sacrarum aedium membra, ad universam totius magnitudinis summam, ex partibus singulis convenientissimum debent habere commensum responsum.* Hunc Luciani locum sic puer fere emendavi, cum cum aequali Io. Schiltero, necessario meo, qui nunc illustrissimo Duci Saxoniae est a consiliis, & inter Iurisperitos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc scriptorem evolverem, & excuterem. Recte vero me vidisse, excerpta Mf. quae tredecim abhinc annis nactus sum, ostendunt, in quibus *μερῶν* legitur, quamvis sine iis ipsa ratio sic scribendum esse iubeat. GRAEV.

ead. l. 6. Μέρων) Sic recte praeter Mf. Gr. P. L. & ed. I. Reliquae omnes *μέτρων*. SOLAN. Ego *μερῶν* scribo. REITZ. Nondum damnare possum *τῶν μέτρων ἰσότητα πρὸς τὸ ὅλον*, i. e. verbo uno *συμμετρίαν*, quae sine dubio in partibus est, licet expressa partium mentio non fiat. Etiam qui *μέρων* habent libri, ipso accentu produnt, fuisse in archetypo *μέτρων*. GESN.

ibid. Γραφίαν παῖδες ἐπαινοῦντων) *Γραφίαν παῖδες* sunt discipuli pictorum, immo pictores ipsi, ut *φιλοσόφων παῖδες* Noster alibi dicere amat. Ceterum ne mirere struētur horum verborum, nec quaeras, quo participium illud pertineat, neque in *ἐπαινοῖς* mutandum suspicere. Est enim genuinus Atticissimus participii *, pro imperativo *ἐπαινείτωσαν*, quem recte illustrat Th. Magist. v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Wesseling. Observ. pag. 51, ubi ex Sophocl. Aiac. Mastig. 981 affert: *Οἱ δ' οὖν γελόντων καὶ πικραίνοντων κακοῖς*, i. e. rideant illi & gaudeant malis. Alia huius generis participia pro aliis modis, vid. ap. Maittaire de Dial. p. 79. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπίνεσα) Absurde Obsopoeus, *laude extollebam*, cum aorist. indicativi hic vertendus subiunctive. Exempli simil. vid. ap. Iens. in Lectt. Lucian. p. 28—30. Sed credo, id me iam notasse ad Hermot. cap. 61 & 81. Confer Ael. V. H. 2, 31. REITZ.

Pag. 130. l. 7. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἥδη φοβερόν) Interpretantur, porro infantum alter, non secus ac pater agrestis est, & in tenera aetate iam terribilis. Satis fideliter, nisi quod quatuor voces, quae sequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. Et quare unus modo similis est patri, non etiam alter pul-

* Immo terminatio imperativi. Adde Homer. Iliad. Θ, 517 & 521, aliaque, quae deinde dedi. REITZ. in *Addend. & Corrig.*

Ius? An vero scribunt, hanc fuisse naturam Centaurorum & diversitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quasi vero in lactantibus etiamnum bestiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus est ἀγριώτερος καὶ φοβερώτερος; Profecto merae absurditates, & misere depravatus est hic locus. Nam ne Graeca quidem bona sunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τῶν νηπίων; quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τῶν νηπίων, vel τὸ ἐν τῶν νεογνῶν; Quin etiam cur non addit manifestius differentiam, ut appareat, quam hic sit ex patre ἄγριος, alter sit instar matris aut καλλίων, aut mitior? En igitur necessariam & egregiam restitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ ἐν τῷ νηπίῳ ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερόν· nec de altero infantum, sed utroque accipe, *Foetus autem adhuc in tenerissima aetate tamen ferus & in molli tam terribilis*. Deinde verte: *Et hoc mihi visum est admiratione dignum*, (ut referatur ad praecedens, quod perperam Benedictus refert ad sequens) & *quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid videretur attendisse Obfopoeus. GRON. Τῶν νεογνῶν P. & L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνόν. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν χρῶ — προσιστάμενοι) Etsi praepositio ἐν hic vix abesse queat, accedit tamen ad pleonasum, de quo Dial. praeced. Herodot. cap. 5, ad verba παίρουσιν ἐν ὄπλοις, diximus. REITZ.

in Schol. Χορευτικά) Ride. SOLAN.

Pag. 131. l. 5. Περιβαλε — καὶ ἀράμενοι) Unum alloquitur discipulum, tamen singulari & plurali numero simul utitur, dicens: ἄγε Μικλίῳν, περιβαλε τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε. Hoccine ἀσύστατον involve hoc & auferte. De Graecis securus Obfopoeus utrumque singulari numero reddidit, age, puer, involutam picturam aufer. Sed an posteriora in singularem erunt mutanda, vel pronomen ὑμεῖς ante ἀράμενοι excidisse dicendum? quia, postquam unum puerum involvere picturam iusserat, dein conversus ad ceteros dixerit: & vos eam domum auferte, quippe quae maior erat, quam ut ab uno commode portari posset. At potest ὑμεῖς sic per se satis intelligi, ideo nihil muto; quin vel sine transitu sic potest accipi, ut unum nomine vocans ei simul mander, quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma, quod in Paris. post εἰκόνα erat, servavi, quod Salm. in punctum mutavit: id vero si quis praetulerit, ut novum a καὶ ἀράμενοι mandatum incipiat, potest recipere. Est tamen locutio rarior, nec

permittit tempus eam exemplis adstruere. Alia enim enallage est haec Aristophanis Plut. §27: — οὐ γὰρ ἔξεις οὐτ' ἐν κλινῇ κα-
ταδαρβεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται. *Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt*, (scil. lecti). Evang. Luc. V, 4, ἐπ' ἀνάγαγε ἐς τὸ βά-
θος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν. Et Aelian. Var. Hist. I,
4. Ceterum hic quoque observemus, non semper in tabulis
pinxisse veteres, sed etiam picturas in membrana coloribus
aqua temperatis factas. Quin & in linteo pingere notum fuisse
tempore Plinii, vid. ap. ipsum lib. XXXV, c. 7. Quod non
miror, cum de libris linteis, se multo antiquioribus, iam fecerit
mentionem Livius. Veteres autem aqua tantum, non oleo
temperatis coloribus usos, ait eruditiss. Alkemade, in Praefat.
ad Melis Stoke Rym-Kronyk, methodumque oleo pin-
gendi anno demum Christi 1410 ab Isaaco van Eik inventam
docet. At quomodo aqueae istae picturae aëris, aquae salsae,
& imbrium iniurias ferre poterant? Picturis enim ornatas &
coloribus variatas fuisse naves, ianuas, clypeos, currus & si-
milis, testatur Plin. eodem c. 7 & seq. eiusd. libr. 35; quod &
alii auctores testantur. Et quomodo ad plura secula perdura-
bant etiam sub terra inventae tabulae pictae, ut colores ad-
huc distinguere potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de
qua vid. Holstenii Commentar. in Thes. Graev. T. IV, pag.
1800. Tegebantur quippe udo tectorio (de quo vid. Vitruv.)
& incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis confecto glu-
tine, vel inurebantur, vid. Plin. c. XI libri dicti pr. & fin. ca-
pitis, quod vocabant *in encaustice pingere*, cuius duo fuerint
genera, *cera*, & *in ebore, cestro*: ac tertium accessisse, *resolutis*
igni ceris penicillo utendi; quae *pictura in navibus nec sole, nec sale*
ventisque corrumpitur. Verum cum λήκυθος oleariam ampullam
proprie significans, etiam pro vase pigmentario invenitur
usurpatum, & oleum cedri incorrupta a vermibus praestare
ligna & ebur sciverint veteres, idque eos in usus adhibuerint,
mirum, cur in mentem iis non venerit, ipsos colores oleo
temperare, & magis miror, Fr. Iunium nihil de hac inventione
prodere. Ego saltem illum pervolvens invenire non potui.
Quare manum de tabula, ne mihi exprobraretur, quod Proto-
geni, cuius unicum in arte vitium reprehendit Apelles, *quod*
manum de tabula tollere nesciret, memorabili praecepto, nocere
saepe nimiam diligentiam. REITZ.

ead. l. 7. τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ) Non puto recte cohaerere vulga-
tam lectionem τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ sed respondere sibi debere τοῦ δ'
ἐφ' ὅτῳ. Graevianae emendationis sententiam secutus sum;

sed eam locum habere posse putabam, & si illud δεῖ non inferamus, sed intelligamus. Decet iratum & stomachantem abrupta oratio. GESN. Illud ἵσως τοῦ, quod Cod. L. prae se fert, glossam olet, quam quis coniectans forsā τοῦ pro τῶν legendum, (quod sane verum foret) margini apposuerat, quaeque deinde, quod saepe fieri notum est, in textum ab imperito est admissa. REITZ.

ibid. Ἐφ' ὅτῳ) Zeuxis iubet hanc tabulam propositam pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem & insolens argumentum, dicens: οὔτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ-καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpres Salmurienfis: *Hi namque nostrae luxum artis laudant, sed mentis & scopi, num recte & ex arte factum sit opus, nullam habent rationem.* Mirum, τὰ ἐφ' ὅτῳ esse mentem & scopum. Obsopoeus plane omisit. Ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis est, *qua de causa, qua in re.* Herod. Polymn. πυθόμενοι ἐφ' οἷς ἦλθον, *sciscitanti, qua de causa venissent.* Sed in Luciano deest verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ δεῖ, idque absorptum esse a sequente vocula εἰ, quo nullum in priscis membranis frequentius est erratum. Sic igitur scribas: τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Illorum vero, propter quae oportet, sc. ἐπαινεῖν, laudare picturam, num recte & secundum artem sit facta, nullam habent rationem. GRAEV.

ead. l. 11. Σωτῆρ) Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est Spanh. 415. Sed idem aliunde satis confirmat. Ob hanc ipsam pugnam ei datum tradit Appianus in Syriacis. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ μετώπῳ) Obsopoeus verterat, a tergo, pro, in fronte, satis imperite profecto. REITZ.

Pag. 132. l. 1. Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἰκοσι τεταγμένους ὀπίστας) Cum toties haec sint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari Benedictus, dum interpretatur primas voces in medio, unde utique patet, cum non intellexisse. Obsopoeus & simplicius & propius ad intelligentiam, in profundum. Livius solet dicere, *introrsus porrectos ordines, introrsus patere aciem, & latitudinem aciei.* GRON. Sic profundum de denso ex Herodian. supra ostendimus, ad Piscat. c. 12 & 41. De Merced. c. 25 & 33. Sic Latini profundum etiam de dimensione horizontali, ut profundae silvae apud Lucret. V, 42, & Curt. VII, 7, 4, quod iam dixi in libro de Ambiguis. Quae de altitu-

dine arborum interpretari absurdum foret. Addo hic Thucyd. L. V, c. 68, Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο μὲν οὐ πάντες ὁμοίως. Et Xenoph. II Hist. Gr. p. 472, citante Dukero ad Thucyd. VII, 78. Item Diodor. Sic. p. 575, βαθεῖα φαλάγγι, adductum in Indice. Ἐπὶ τεττάρων autem firmat idem Dukerus ibidem loco Xenophontis modo descripto, ubi ait: καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἑλαττον, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιβήσεσθαι) In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Flor. reposuimus ἐκπηδήσεσθαι. BOURD.

ead. l. 7. Αὐτῶ) P. melius, quam quod in reliquis αὐτῶν. SOLAN.

ibid. δι' ὀλίγον) Ita, uti coniecerat Vorstius, P. Codex. In impressis δι' ὀλίγον. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Δισκυρίας) Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur ἥτοις δυνάδας, etiam prave. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 2. Πεζῶν) Imperite admodum haec enarrat Scholiastes Graecus: Latinus melius. SOLAN.

Pag. 133. l. 6. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαντᾷν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵπποις) Cum vertit Benedictus, tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equiibus, imitatur Obsopeum, tunc una cum quatuor elephantis utrinque equiibus esse occurrendum, qui uterque debuerat addidisse, qui cum elephantis occurfuri essent: certe securius poterant, tunc elephantos quaternos utrinque occurrere equiibus Galatarum. GRON.

ead. l. 13. Ἐταράχθησαν) Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. Flor. I, 18. VORST.

ead. l. 15. Τετριγόντων) Mart. Delrio ad Senec. leg. putat τραχυτήτων. BOURD. Polyaeus κραζάντων de elephantis usurpat. Strateg. IV, p. 385 A. Sed Philostratus 61 unitur hac, nisi quod ibi perperam legitur τετρυγὼς pro τετριγὼς. SOLAN.

Pag. 134. l. 1. Πρὶν ἢ) Non solum quatuor illae, quas Solanus contulit, sic habent edd. sed & P. & S. nec dubito, quin & ceterae. An vero credidit, posse abesse illud ἢ; potest quidem: sed & recte adest, ut supra Dial. Mort. XIV Alex. & Philip. ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξωμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. Aelian. V. H. I, 21, νόμος ἐστὶν — μὴ πρότερον λόγου μεταλαγχάνειν, πρὶν ἢ προσκυνῆσαι αὐτόν. Et non semel alibi. Herodian. I, c. XI, 11, Οὐ πρότερον ἢ ναῦς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἱερείαν ἀνσχέθηναι τῆς Θεοῦ. Ne plura addam. REITZ.

ead. l. 2. Περιπειρόμενοι) Sic quoque in I. erat, sed α supra posuit Solanus, ut qui περιπειράμενοι legi velit, addiditque

conferendum Nostrium p. 254 ed. Iunt. & Tom. altero, pag. 172, id est, in Catapl. c. 51, ubi περιπαρή τις μάλα καρτερός legitur. Alter locus est in Gallo c. 2, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Adde & mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιπεύροντες. Unde quidem usus huius verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπεύρόμενοι in περιπεύράμενοι mutandum: quin passivum hic praeferrem; nam si medium adhibere voluisset, quidni dixisset περιπεύράμενοι ἀλλήλους. Plura ad significationem huius verbi probandam adduxit Iac. Elsner. ad I Ep. ad Timoth. VI, 10, Καὶ ἐαυτοὺς περιπέτρην ὀδύνας πολλαῖς. Ubi & haec Luciani, & Heliodor. L. IX, pag. 438, & Plut. Gracch. p. 842 profert. REITZ.

ead. l. 4. τὰ ἄρματα δὲ ἀναστρέφαντα) Uterque interpres hoc loco somniat subversos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in suos dicant; quae quemadmodum fieri possunt? Praeterea didici, cum de subversione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, sed ἀνατρέπειν. Sic in historia conscrib. ἀνατρέφαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων, & in Demonaete ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, ubi vertitur *submersa nave*, forsā praeter auctoris & mentem & manum, quae tantum vult aut voluit, *subversa*. Et nostrum ipsum in Aristophanis Pace, ἄρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα. At nunc intelliguntur *retroacti* vel *reversi*, ut in Scytha, οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύθας Anacharsis, εἰ μὴ Σόλῳ ἀπέθανε. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam distinctio ponenda est post verbum ἀναστρέφαντα, sed hoc modo, τὰ ἄρματα δὲ, ἀναστρέφαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναιματὶ διεφέρετο. Mox male in Salmuriensi editum τῆς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ, quod in hac ed. repeti video, cum recte Basileenses τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ. GRON.

ead. l. 8. Δίφροι δ' ἀνεκυμβιλίαζον) Ex Homeri Iliad. Π, v. 389. Mox κείν' ὄχθα κροτάλιζον, ex eiusdem poetae Iliad. Λ, 160, petita sunt. GRAEV. Homer. II. Π, 379. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποβαλόντες) Et si parvi est, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες, ex Fl. & B. 2. praetulisse, quia ex ipsa prava scriptura reliquarum suspicor, eas aoristum dare voluisse; omnes enim ἀποβαλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etsi duplex λλ habent. Et mirum est, ut saepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum, propagetur per reliquas. Sola P. ἀποβάλλοντες. Cui si plures vett. consensissent, non mutassem quidem; sed aor. hic tamen magis placet, etsi mox τέμνοντες sequitur, & sequentia etiam

participia omnia in praesenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τέμνοντες non ita arcte cohaeret: nam quod κεῖν' in *Iunt.* a maiore litera inchoatur, quia verba Homeri sunt, nihili est, cum novus sensus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κεῖν' tollere non dubitavi, quo sensum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κεῖν' mutavi, cum edd. nonnullae Luciani haberent κείν'. Est enim hic κεῖν' pro κείνῃ, i. e. κενὰ ὄχρα, vacui currus; sed κείν' s. κείνῃ ab ἐκείνος forer. Sic saltem κεῖν' accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri editt. quas contuli, exaratum est; alioqui potius sine accentu scriberem, quia is in ultimam incidit: sed quia usus obtinuit, ut declinabilia accentum retrahant ante apostrophum, bene κεῖν' scribitur. Verumtamen adhuc aliquid ad sensum deesse videtur, nempe καὶ vel τε. malletm itaque legere, τούτῃ ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχρα κροτάλιζον, *ses-*foribusque excussis vacuos currus cum strepitu gariebant. Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poëticae abiecto, servandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicuius verba non respicitur, id omissum recte restituerint eruditi. Vid. mox Harm. c. 1, ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. plusq. perf. saepe in prosa etiam abiicitur, ut dicam deinde. REITZ.

ibid. κεῖν' ὄχρα) Homer. II. Δ, 16ρ. SOLAN.

ead. l. 13. Κατεβάλλοντο) MS. Regius κατελαμβάνοντο. BOURD.

ead. l. 16. Περιπείροντες) Vid. paulo supra ad caput praecedens. SOLAN.

Pag. 135. l. 5. Ἐπαιώνιζον) P. & Schol. ἐπαιάνιζον. Utroque modo vulgo apud scriptores reperitur. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐλέφαντα) Vide eius nummum, quem exhibet Spanh. 406. SOLAN.

IN HARMONIDEM.

Pag. 137. l. 1. ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ) Non est προσλαλιά, sed Σύστασις, sive commendatio. MARCII.

ead. l. 2. Ἀρμονίδης) Philippo Maced. regnante vixit. Marm. Oxon. 173, ep. 77. V. Plut. 957 i. SOLAN.

ibid. Τιμόθεον) Hic nobilissimus sub Alexandro magno floruit, de cuius Musica, qua Alexandrum ad bellum accendere solebat, meminit Dio in lib. de Regno. COGN. *Timotheus* lyricus clarus est apud veteres, qui, quod plures lyrae chordas addidisset, Lacedaemone exulare iussus est, Plut. 209.

Historiam ex Boëthio & decretum ipsum emendatius exhibet Casaub. ad Athen. pag. 613. Sed *Milesius* ille, uti ex decreto constar; noster autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite observatum lucem loco mox sequenti a viris doctis sollicitato foenerabit. De nostro vid. *Ἀπαίδ.* cap. 5. De Milesio Leop. 160. Hic est, qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma subito excitatum mox remisso cantu a furore ad quietem revocavit. Historiam narrat Basilius de leg. Gr. lib. (Grot. ed. 99.) SOLAN.

ead. l. 11. τῆς Φρυγίου) Modorum, seu nomorum, ratio circumscribitur. Phrygio tribuit τὸ ἔνθεον, Bacchanalem licentiam, Dorico severitatem, Ionico iucunditatem, Apul. lib. 1 Florid. Plut. & Boëth. in Musica. COGN. Sunt Harmonidae quatuor solum musicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cum tamen, qui de musica scripserunt, quinque constituent, addentes his quatuor *Aeolium*, ut Plato 3 de Rep. Athen. lib. 14, Cassiodor. Epist. 40, lib. 2, & libr. de Music. Nisi sub Dorio Aeolium involvat: haec enim duo saepe confunduntur, ut in Pindaro, qui cum Dorice scriberet, vocavit musam suam *Αἰολίδα μολπὴν*. Assignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἔνθεον ubi male interpretes Obsop. *attonitum*: voluit enim Harmonides *religiosum*, ut patet locis citat. & apud Apuleium libr. 1 Florid. Sed de tonorum istorum qualitate omnes isti fere inter se dissentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρόν. Interpretes *suavitatem*: vertendum erat *varium*, ut apud Apuleium loc. cit. Sic saepe apud Homer. γλαφυρόν, pro eo, quod multos recessus multaque latebras habet. BOURD. Qui pleniorum de modis musicis ideam desiderat, adeat Claud. Ptolemaei Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Io. Wallis Oxon. e theatro Scheldoniano an. 1682. Ibique in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam comparatam. REITZ.

Pag. 138. l. 8. Νικήσας — ὁμώνυμόν σοι) Harmonides, cuius nomine hunc libellum insignivit Lucianus, petit a Timotheo magistro suo, qui se tibias inflare docuerat, ut se quoque, quemadmodum gloriam sibi comparet, doceat, quo & ipse digito monstraret praetereuntium: ὥσπερ, inquit, ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἰκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλισας τῇ Παιδιδιῶνιδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἑμμανεῖ, τοῦ ὁμώνυμόν σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν, ὃς ἠγνόει τοῦνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inspiciantur, patet, nisi fallor, scribendum ἐνίκησας. Sicut cum etiam tu, Timothee, primum ex pa-

Lucian. Vol. IV.

Ff

tria Boeotia egressus, tibi cecinisti Pandionide, & superior fuisti in Aiace furente &c. Ceterum in verbis sequentibus, quod Marcilius pro ὁμώνυμόν σοι legit ὁμώνυμου σου, certissima quidem videtur emendatio; (id namque voluit auctor, superior fuisti eo, qui tibi cognominis cecinerat) sed quod σοι in σου mutat, eius vero causam perspicio nullam. Utroque modo Graeci, ὁμώνυμὸς τινὶ & τινός. IENS. Postea in marg. Lectt. Lucian. Iensius haec addidit: Ut Graece dicitur ὁμώνυμός σου, & σοι, ita & Latini extulere cognominis tui & tibi. Serv. ad VI Aeneid. v. 383: facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum est, cum una de Bacchidibus diceret, illa mei cognominis fuit. Hinc apud Plin. III, c. 2, legendum coniectabam, apposita est cognomini sui fluvio: ubi Harduinus mallet, cognomini sibi, vel, nominis sui. Vulgo circumfertur, cognominis sui. Nisi Plinius cognominis sui dixerit, hoc est, nominis sui, quo pacto Tacit. XII Ann. 55, cognomentum, hoc est, nomen. Et Iustin. IV, c. 2, & VII, 1, & XV, 2, cognominare ἀντὶ τοῦ nominare. ORTWIN. Ἐρίκῃσας Iensius emendat, quem vel invitis Codicibus, & ipso M. hic recte monentem sequimur. SOLAN.

ibid. τοῦ ὁμώνυμόν σου) Leg. τοῦ ὁμώνυμου σου. MARCIL. Hoc erat, quod supra monebam, duos fuisse Timotheos Musicos. Thebanus ergo hic iunior Milefii melos canebat. Aliter tamen hic, quam edidi, in edd. legitur, nempe ὁμώνυμόν σοι sed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a Marcilio visam esse, nota eius indicat. SOLAN. Verissimam puto Marcilii coniecturam correctam a Iensio τοῦ ὁμώνυμου σοι, eamque interpretatione expressi. Distinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Milefium alterum, poetam, & eundem quoque Musicum. Addendus hic locus thesauris Fabricianis Bibl. Gr. 2, 19, p. 694. Ceterum Pandionidem fabulam intelligo * de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occasionem praebent. Ajax furiosus nobile argumentum Tragicorum &c. GESN. In re tam manifesta uni Pell. obsecundasse satis habui; nam etsi vulgatum ὁμώνυμον ad μέλος relatum, aliquem sensum faciat; non tamen eum exhibet, quem auctor voluit. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπὶ τὴν γλαύκα) Noctua noctu videt, canit & volat sola, odiosa ceteris avibus, in quas astuta utitur dimicatione: nam avicularum multitudine circumdata resupina

* Cl. Wesseling. me admonet: vid. an potius Attica tribus sit, & conf. Demosth. in Midiana. Sed quia hic agitur de cantu theatralem, & illico additur Ajax furens, cum Gesnero facerem, REITZ.

pedibus pugnat, collectaque in arcum, rostro & unguibus tota regitur: ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit Plin. Laërtius scribit, Timonem Philaesium hoc nomine maxime reprehendisse Arcesilaum, quod is populares plausus non aliter confectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi consuevit. *Haec ait, & turbam dextra laevaue frequentem Ingressitur, volucres ululas mirantur ineptae, Illa stupet solidum; sed tu vanissime, plebis Captator, quid ob haec tam non praeclara superbis?* Sic Apologum Ang. Politian. in sua Lamia exponit. COGN. *Aves circa noctuam.* Cetera enim sunt interpretis, non Luciani. De hoc prov. Aristot. Laërt. Dio Chrysostomus, alii. BOURD. Vid. Aelian. de Anim. I, 29. SOLAN. Conf. Dion. Chrysost. laudatum a cl. B. de Ball. Orat. XII, p. 370 ed. Reisk.

ibid. Τα ὄρνεα) Saltus, quem tylotheta in *Iunt.* fecit, videtur natus a similitudine terminationis in κα. Hinc reliqua a γλαῦκα usque ad πεπὼνηκα omisit. REITZ.

ead. l. 12. Ταῦτ' ἐστὶ δ' ἄπερ ἡνξάμην) Lege δ' ἄπερ ἡνξ. MARCIL. At illud δ' ego iam in edd. antiqq. reperi. REITZ.

ead. l. 15. Μαρσύας) Vid. infra adversf. indoct. c. 5. REITZ.

ibid. Ὀλυμπος) Hunc iterum nominat Ἀπαιδ. c. 5. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδ' ἐν γὰρ) Τῆς λανθανούσης μουσικῆς οὐδ' εἰς λόγος. Vid. interpr. Persii ad Sat. 1. BOURD.

ead. l. 17. Φασί) Meminit huius proverbii Gellius XIII, 30. VORST. Adde & Eurip. Med. 542. Item Suetonium. SOLAN.

ibid. Ἀφανὺς τῆς μουσικῆς) Huius adagii sensus est, quavis egregias dotes ingenii, si non proferas, perinde esse, quasi non habeas. Suet. in Ner. Gell. cap. ult. L. 13. Ovid. (immo III Art. am. 399.) *Tu licet & Thamyram superes atque Orphea cantu, Non erit ignotae gratia magna lyrae.* COGN.

Pag. 140. l. 1. Καί) W. solus habet illud καί ante ἐπ' ἀμφότερα. SOLAN.

ibid. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοί) Benedictus, spectatae utrinque fidei. Quid intellexerit, ipse viderit: certe nequaquam ad Graeca. Obfopoeus, quorum fides in utraque fortuna spectata sit. Absurdissime: nec enim huc adversa vel secunda quidquam faciunt. Immo ad utrumque, vel in utroque, nempe & reprehendendo & approbando. GRON.

ead. l. 3. Ἐπαινέσονται) Ubi legimus, εἰ τούτοις φημι ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονται σε, ἄκασιν Ἕλλησι νόμιζε ἢ δὴ γεγενησθαι γνῶριμος, non dubito, quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem suum amiserit, le-

gendumque sit *ἐπαινέσονται*. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monstraturus, qua per compendium posset fieri clarus inter omnes Graecos, iubet eum seligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes, quibus artem suam probet. *His*, ait, *si artem tibi canendi ostenderis, iique te laudarint, iam te omnibus Graecis cognitum esse factum existima.* IENS. Wopkens in Lectt. Tull. p. 306 refutat Iensium; at non satis similibus exemplis, saltem non ubi καὶ adfit. Quare adhuc Iensio assentior, quia καὶ hic non coniungit, sed disiungit. REITZ.

ead. l. 7. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν) Ut mima illa: satis est, equitem mihi plaudere. BOURD.

ead. l. 13. "Ισασι) Aliquid excidisse mihi videbatur, antequam ex L. hanc scripturam, pro *εἰς*, quod in aliis est, vidissem. SOLAN.

Pag. 141. l. 11. Οὕτω — ἔμελλες) Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνῶμων φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmurienſis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut aiunt, gnomon & recta regula.* Alii peius. Laborat locus prava distinctione, quae sic est emendanda: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνῶμων, φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis esse existimaris, nimirum princeps civitatis, quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut aiunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepte copulari cum ἀρετῆς, & omiſſa copula, & inepta ſententia ostendit. Μέλλω eleganter hic est δοκιμάζομαι, existimor, ita me comparo, ut pro tali habear & existimer; ut apud Homerum, quem Lucianus ubique sequitur: Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὀλβιος εἶναι. Ego quoque olim iudicabar inter homines beatus esse. Ubi Scholiastes: ἔμελλον, ἔρκειν, ἐνομιζόμεν. GRAEV. Lucianus ad amicum quendam suum, virum principem, Ἐσκοπούμην, inquit, ὅστις ἀριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὅς ἐστι πάντων ἀρκέσειεν αὐν. Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, τῆς ἀρετῆς ἀπάσης γνῶμων φασί, καὶ ὁ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet rescribendum οὗτος pro οὕτω. Lucianus scilicet ipse quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei consilium secutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium esset optimus, & cuius consilium sequerentur reliqui, quique mihi futurus esset instar omnium.*

Is verò tu iure merito mihi videri debebas; quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut aiunt, ac recta talium regula. In ultimis secutus sum interpretationem Graevii, quam vir ille cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, *εἰ δέ σοι δείξαιμι τὰμὰ, καὶ σὺ ἐπαινήσεις αὐτὰ, εἴη γὰρ οὕτω φανήσεσθαι, καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἦκειν με τῆς ἐλπίδος ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἀπάσας λαβόντα.* Sic connectenda haec arbitror, sublato post φανήσεσθαι puncto, quod in vulgato conspicitur. Verto: *Si autem tibi ostendissem mea, tuque ea laudasses, foret ut ita viderer iam spei meae terminum tetigisse, in unius suffragio suffragia omnium complexus.* IENS. Οὗτος L. uti emendari iusserat Iensius. SOLAN.

ibid. Ἐμελλες) Verbi μέλλειν vis apud Nostrum interdum haec est, ut verisimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut Latinorum *debet, oportet, & similia.* Luculentum praesertim exemplum est in Scytha pag. m. 593, οὐ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι. Et p. 597 extr. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι. GESN. Huc quadrant, quae Iens. in Lect. Lucian. p. 20 contra Th. Magistr. affert, dicens: Ἐμελλον, ait Th. Mag. Ἀττικοί, οὐκ ἔμελλον. Atqui passim Lucianus, scriptor Ἀττικώτατος, ἔμελλον, ἔμελλες, ἔμελλε. In Harmonide (h. l.) σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι &c. In Scytha, Πολλὴ ὁδὸς ἔμελλον αὐτῷ ἔσεσθαι. Ibid. ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι Ἀνάχαρσιν. In Hermotimo, Ὁ δὲ καὶ δηλοῦν ἔμελλον ἡμῖν τὸν ἔφεδρον. Iterum in Scytha, καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην. Et in ipso Thucydidis loco, quem post in voce ΠΕΡΑΙΟΤΜΑΙ adducit ipse Thomas, ὡς ἔμελλον τὸν Ἑλλησποντον περαιώσῃν. Haec Iensius. Cum Th. Magistro tamen etiam facit Moeris Atticista. Et verum quidem est, Atticos plurimum dicere ἔμελλον. Sed & ἔμελλον Thucyd. iterum VII, cap. 20. Igitur prudentius Phavorin. ἡβουλόμην ait, esse ὡς Ἀττικώτερον, & sic Suid. Vid. Maittaire de Dialect. pag. 58; nec amat Noster ὑπεραττικίζειν. Vid. eius Lexiphan. & Rhet. Praec. REITZ.

ead. l. 15. Φανήσεσθαι) Punctum post hoc verb. quod erat in *Salm.* Iens. deletum voluit: sed in *Par.* haec parenthesi includebantur; quare ea sic reliquimus. REITZ.

in Schol. l. 2. Γεωμετρικόν) Vid. Schol. in Lexiphanem, & 2 Lib. Euclid. SOLAN.

Pag. 142. l. 2. Ὡστα λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἄλλῃς) Itaque iuxta proverbium in uno viro aleam iacietur, ac revera perinde fuerit. At λόγῳ non significat iuxta proverbium, sed verbo, & opponitur ei τὸ ἄλλῃς, re ipsa. Ver-te igitur locum: Itaque verbo quidem super uno viro aleam iacie-

mus; sed re ipsa &c. Sic in Revivisc. c. 6, Ἀδῶφ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές ὑμᾶς. Ubi rursus male interpretur: *meque oratione ob hoc florilegium commendant, immo vero vos ipsos.* Debuit: *verbo quidem me collaudant ob florilegium; re vera vos.* In Timone c. 8 dixit pro eo Lucian. Οὕτως μὲν εἰπεῖν, & ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ. L. Bos. Hunc Luciani locum laudat etiam Duker. ad Thucyd. VIII, c. 92, & ex aliis Thucydid. locis quoque docet, τὸ ἀληθές & τὴν ἀλήθειαν saepe opponi simulationi, προφάσει — & λόγῳ, ut VI, 33, & II, 41. Addo Isocrat. Nicocl. p. 76, Τοῦ βασιλέως τῷ μὲν λόγῳ διπλλαγμένον, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος. Plura vid. ap. Iac. Elfiner. ad Ep. ad Coloff. c. 2, 23. REITZ.

ead. l. 3. Ἀναρρίψομεν τὸν κύβον) Vid. Paroemiogr. Sic pag. 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) BOURD.

ead. l. 11. Τὴν λευκὴν) De his calculis res nota. BOURD.

ead. l. 14. Αὐτὸ θαρρεῖν) Non facile puto ex his verbis (κᾶκεῖνο δὲ νῆ Δία προσέτι καὶ αὐτῷ θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τὰμὰ εἶναι σοι) concinnum erui posse sensum. Sed videor mihi verissimam affecutus scripturam, ubi legerim, κᾶκεῖνο δὲ νῆ Δία προσέτι καὶ αὐτὸ θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότρια τὰμὰ εἶναι σοι. Dixerat Lucianus, virum illum principem, cui uni se probare gestiebat, quemque unum sibi instar omnium fore dixerat, semper album & servantem secum ferre calculum, atque adeo se magno, qui se ceteroquin in negotio tanti momenti suscepto gravaret, timore levare. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipsum me amplius confirmat, quod res meae non sunt a te prorsus alienae.* IENS. Αὐτὸ) Vorstii & Iensii emendationem firmat L. Codicis auctoritas, in quo pro vulgatarum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτὸ. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀλλότριον) Vorstius & Iensius ἀλλότρια mallent. Ego nihil muto. SOLAN. Recte fecit Solanus, qui nihil hic mutaverit: nam, etsi mirum nonnullis videbitur, singularem ita adiungi plurali, tamen est Graecismus verus, qui exponi potest per ellipsin χρῆμα, vel τι, ut significet, *meas res tibi esse alienum quid.* Quod eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis auctoribus possem dare haud pauca, sed sufficiant frequentia. Noster supra. Zeux. c. 4, οἶον εἰσιν ἵπποι. Aelian. V. H. III, 1, p. m. 167, λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα καὶ τοῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι. Hippocr. Sect. I, Aph. 15, Σημεῖον αἱ ἡλικίαι, καὶ οἱ ἀβληταί. Thucyd. I, 6, Σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τῆς Ἑλλάδος. Nam quia neutrum plurale amat verbum singulare, ideo iam indifferens erit, num propter ἐστὶ addas

substantiv. singulare σημείον, an propter ταῦτα addas plurale σημεία. Ita quoque adiectiva gerundiva singulari num. solent addi pluralibus, eadem analogia: ut Epict. § 37 ed. Reland. p. 68, Ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον. Hippocr. S. I, Aph. 15, Τὰ προσάρματα δοτέον, danda sunt alimenta, i. e. alimenta sunt aliquid, quod dandum est. (Etsi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri notum est.) Sic, inquam, ille canon de neutris plur. cum verbo sing. cuius tam varias rationes reddunt Grammatici, simplicissime omnium exponitur per elipsin. χρήμα vel τι, ut τὰ ζῶα τρέχει proprie sit, animalia, sive pecus est aliquid currens. Omnia enim verba originem vel saltem terminationem suam debere prisco ἔω sum, recte coniicit S. Clarke ad Homer. Alius autem singularis & plur. concursus vicissim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etsi refertur ad singularem, vel collectivè ad totam orationem praemissam, ut apud Nostrium de Salt. c. 1, Ἄνθρωπος ἐστις — καὶ ταῦτα, παιδεία σύντροφος, & Aristoph. Plut. 17. Sed melius convenit hoc Aristoph. Plut. 887, Ταῦτα οὐχ ὕβρις πολλή ἐστι; alibi τὰς ὕβρις. vid. Ind. Kusteri. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὴν λευκὴν) Hoc Scholium in edit. Cler. relatum erat ad verbum paulo praecedens, πολυψήφωτος. Id vero mutavit Solanus; sed parvi est, & iam supra non semel de eadem re dictum. REITZ.

Pag. 143. l. 5. Τῆς Ἀθηνᾶς) Alludit ad historiam Orestis, quem suffragiis in Areopago damnandum suo calculo servavit Minerva. Vid. Eurip. Iphig. in Taur. 1469. Consule etiam, si lubet, Schol. Aristoph. 244 D. & Nostrium in Ἀναβ. c. 21, ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam Philostr. p. 568 ed. Lips. proverbio Minervae calculus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπανόρθωμα) Hoc puto velle Sophistam: cum soleas, ut praeses, & restor provinciae, quaecunque depravata sunt corrigere & restituere; tui muneris partem esse putato, peccata etiam mea emendare. GESN.

ead. l. 10. Ἐπὶ ὧν σκιαὶ) Sic legunt interpretes & Paroemiographi. In Anglic. Cod. rectius ἐπαινων σκιαὶ, ut σκιάς ὄναρ ap. Pindarum. BOURD. λόγος ἔργου σκιά, proverbium a Democrito profectum, apud Diogen. Laërt. Democr. 246 D. & Plut. π. παιδ. ἀγωγ. 16, 2, λόγος γὰρ ἔργου σκιά κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. ἐπαινων. Philemon Casaubono laudatur ad Theophr. 282, ἄλλο μὴ δὲν πλὴν σκιά. De amicis in adversis. Vid. Eur. p. 295 B. SOLAN. Ἐπαινων σκιαὶ sunt

etiam apud Michaëlem Apostolium Prov. Cent. 19, 99, ubi hic ipse Luciani locus videtur respici. Sed recte, ut puto equidem, ἐπὶ ὧν ex Luciano restitui iubet D. W. Trillerus observatt. Critt. p. 52, operis elegantissimi, & auctorem suum ex asse referentis. GESN.

ead. l. 11. Οὗτος ἀκριβής — ἢ πάντων) Non intellexerunt interpretes haec verba, οὗτος ἀκριβής ὅρος τῶν ἐμῶν. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἀριστον κατὰ παιδείαν δέησει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν ἢ πάντων. Salmurienfis sic transtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius est dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum iuxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit.* ἢ πάντων omisit in versione. Cetera satis inscite. Verte: *Hic certus meorum scriptorum scopus est. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in posterum quisquam dubitaturus sit, sitne hoc omni eruditione referissimum, quod tuum fert suffragium, an omnium.* Nimirum tuum suffragium mihi est, & aliis etiam erit, instar omnium. GRAEV. *ibid.* Ὁπος) *Opus sive finis, hic est definitio.* Iudicio viri, cui blanditur, vult constitui ac definiri, quid de se sentire debeant reliqui. Σοί γε δόξαν absolute positum, ut sexcenties. GESN.

ead. l. 12. Ἄλλ' ἢ ἀριστον κατὰ παιδείαν δέησει νομίζεσθαι σοί γε δόξαν ἢ πάντων) Obsopoeus apud Basileenses & Bourdelotium, *sed aut optimum iuxta disciplinas aestimandum est, quod tibi apporet* (sic Bourdelotius: at in Basileensi oportet) *gloriam, aut omnium.* Benedictus, *quin id omnium optimum iuxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit.* Unde apparet, illas voces σοί γε δόξαν verius fuisse intellectas ab Benedicto, cum certe Lucianus de iudicio agat, non de gloria; & editioni Basileensi adscripsit pater, *tuo iudicio.* Sed cum is ipse Benedictus non perciperet, quo postrema ista ἢ πάντων referenda essent, omissis duabus adversativis ἢ ineptissima licentia vocem πάντων superioribus immiscuit, cum tamen simpliciter verti deberet, ac clarissima sit apostropefis, verentis aliquid arrogantius vel invidiosius proferre, quod post vocem πάντων tamen promittebat sermonis cursus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam existimari oporteat, quod tibi visum fuerit, vel omnium.* GRON.

ead. l. 13. Ἡ πάντων — εὐφημεῖν δέ) Elegans ἀποσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter Gronovium. Nimirum ubi dixisset, sibi non sufficere, quod vulgus ipsum admiratum fuerit, quodque sermones sui laudentur ab auditoribus: ea omnia esse vana: at nunc, si verus ille rerum existimator iu-

dicarit, id, quod verum sit, demonstratum iri; idque ut fiat, se unice petere: οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, persequitur, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἀρίστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεισθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα. Nihil amplius, quod sit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare possit, sed vel optimum eruditione oportebit censi, si tibi quidem ita visum fuerit, vel omnium. Ast bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur. Manifestum est, voluisse Lucianum, oportebit iudicari vel optimum eruditione, si tibi, unice arbiter, ita visum fuerit, vel omnium pessimum. Neque nunc amplius locus dubio incertove relinquendus est, dum alii scilicet aliter iudicent, & sic de universa existimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed tuum iudicium secuturis omnibus, qualis habendus sim, constabit. At ne verbo male sibi ominaretur Lucianus, in voce πάντων repressit loquendi cursum; cum debuisset sequi χειρίστον, vel simile. IENS. Ἡ πάντων . . . εὐφ. δὲ χ.) Sic cum punctis edi curavimus, quibus ἀποσιώπησις designaretur; quo facto liquida iam omnia. Sensus autem adeo perspicuus est, ut mirer, qua ratione factum sit, ut viros doctissimos fugerit, praesertim cum posterior interpretes recte aposiopesein observavit. Nota autem veterum superstitio in rebus agendis inchoandis, cuius exempla passim apud auctores occurrunt; de qua Casaubon. ad Theophr. Char. p. 322. Hanc nunc silentio huic praetexit. SOLAN.

Pag. 144. l. 2. Πᾶν γὰρ ἥδη στάδιον ἦττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι) Hoc loco τὸ μεγάλα non παρέλκει, sed eo, quod in pluribus locis Graeciae certamina sacra celebrabantur sub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum, quae minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Pisae ad Alpheum celebrabantur, quae & antiquissima a Pelope & Hercule erant, & celeberrima non solum in tota Hellade, sed etiam Italia, Sicilia, Asia, Aegypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad spectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus. Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege instituta, quod nos docet Demosthenis Scholiasτες ad orationem περὶ παραπροσβείας, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῆς Μακεδονίας κατέδειξεν, ἦγετο δὲ ἐπ' ἑννέα, ὡς φησὶν, ἡμέρας ἐσαριθμούς ταῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet Pindari Schol. ad Olymp. 7 ad haec verba, κρανααῖς ἐν Ἀθάναϊς. Sic enim commentatur: εἴη δὲ ἂν ἔτοι Παναθηναῖα ἢ τὰ

Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Verus inscriptio Romana, de qua Ios. Scaliger lib. de emend. temp. quinto, p. 476: Olympia etiam post Panathenaea recenset Hesychius, Ὀλύμπια δ' Ἀθῆναισι ἀγών. Item alia Olympia, quae Smyrnae, & alia, quae Pergami, & alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in Pandeis asserit idem Scaliger. Respectu igitur horum omnium certaminum, quae sub nomine Olympiorum diversis locis celebrabantur, dicta sunt Olympia magna ea, quae Pisae committebantur. PALM. Cf. supra Herodot. c. i. SOLAN.

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

Pag. 145. l. i. ΣΚΥΘΗΣ) Προσλαλιά. Habita vero in Macedonia, & quidem, ut coniecturam feceris, Thessalonicae. Patrescenti legenti p. 540 & seq. MARCIL. Quam Marcius paginam indicat, ea est Parisinae editionis, i. e. Astrolog. a cap. 4 ad 10. Sed vereor, ut numerus recte sit expressus. REITZ.

ead. l. 2. Πρῶτος Ἀνάχαρσις) Vid. huius vitam & Epitaphium apud Laërtium. COGN. Πρῶτος) Sic recte, & patet hac narratione. Mendose in aliis πρῶτον. BOURD. Πρῶτος emendatum in B. 2 P. S. & A. In antiquioribus prave legebatur πρῶτον. SOLAN.

ibid. Ἀνάχαρσις) Meminit huius Galenus in προτρ. ad Artes. VORST. Quae de Anacharside hic habet, narrantur etiam apud Plut. p. 26 F. & Diog. Laërt. Sed aliter. Item ap. Herod. IV, 46, p. 155. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐ τοῦ βασιλέως γένους) Hoc a Luciano observatum, quia, quem nominavit, Anacharsis e regia stirpe erat oriundus. Vid. Herod. p. 155 f. SOLAN.

ead. l. 6. Ω) Turparunt editores novitii sinceram veterum editionum lectionem, dum dederunt, οὐ τοῦ βασιλικοῦ γένους ἐν, nempe δν pro ὦν. IENS.

ibid. Πιλοφρικῶν) Quis hoc memoraverit, me latet. SOLAN.

ibid. Σκυθῶν τῶν πολλῶν) Sic infr. Τοξ. c. 45 med. Πένητα — καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀκτάποδες) Scythico proverbio dicebantur, quibus rusticanae tantum opes erant, quique duos possiderent boves, & currum unum: inter opes enim rusticanas praecipue recenset Hesiod. bovem aratorem. COGN.

ead. l. 11. Μετ' οὐ πολὺ) Immo post CXXX minimum annos: tot enim inter Solonem & pestem, de qua mox, intercesserunt. SOLAN.

ibid. Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἱατρῷ) Ξένος ἱατρός. GUYET. (Ita in nott. eius Mff. invenio. An igitur voluit ξένος nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quasi Numinis est, ideo maiori litera distinxit: quod quia Solanus quoque voluit, facile admisimus. REITZ.) Male interpres: *Et ipsi, quamquam peregrino Medico, Athenienses hostias immolant.* Ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἱατρῷ, hoc est, ipsi hostias immolant, sub nomine peregrini Medici. MENAG. Monuerat in marg. ed. Graev. clar. Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucyd. V, p. 325, n. 84, ubi is haec Luciani verba affert. Verba autem Thucyd. c. 12 his consona, haec sunt: ὡς ἡρώϊ δὲ ἐντέμνουσι. Spanh. Dissert. IX de praest. & uf. Num. pag. 565 laudatur *ibid.* REITZ. Loquitur, ut de Brasida Thucyd. V, 11, Οἱ Ἀμφιπολιῖται περιέρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἡρώϊ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δὲ δάκασι, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. Heroes Graecorum cum Divis s. consecratis Romanorum conferendos esse, etiam Spanhemius docuit de usu & praest. num. diff. 9, p. 329. Ἐντέμνουσι verbum interpretatur Scholiastes ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θυοῦσιν. Ἐναγίζειν etiam de sacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, Herodotus II, 44. GESN.

ead. l. 12. Ξένῳ ἱατρῷ) AG. IV, 883. SOLAN.

Pag. 146. l. 2. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν) Conf. infra Ἐκκλ. c. 9: Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται — αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν. SOLAN.

ibid. Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν) Morem hunc mittendi ad Zamolxin scribit Herod. in 4. Strab. in 7. Suid. in dictione Ζάμολξις. COGN. Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς περὶ τὸν Ζάμολξιν. MARCIL. Πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. BOURD. Παρὰ M. L. & edd. Fl. S. & A. recte; & sic Herodotus ipse, qui hunc morem describit in IV, p. 159, 2. In reliquis edd. pessime legitur περὶ. De Zamolxide vid. Menag. ad Diog. Laërt. p. 205. SOLAN. Puto ego totum hoc sumtum ab Herodot. IV, 94, atque ita legendum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας. Tum paucis interiectis, ἀθανατίζουσι δὲ τὸνδε τὸν τρόπον οὔτε ἀποθνήσκειν ἑαυτοὺς νομίζουσι, ἰέναι τε τὸν ἀπολλύμενον παρὰ τὸν Ζάμολξιν δαίμονα. Deinde narrat, quam ridicula crudelitate singulis quinquenniis interiectis forte aliquem delectum mittant ad Zamolxin, πέμπουσιν vel ἀποπεμπουσιν παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἐντελλόμεναι τὸν ἀν' ἐκάτοτε δέοντα. Hoc itaque in versione secutus sum. Deinde verba ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος omnino praecedenti-

bus iungo. Quid enim? discerene debebant homines, Areopagum & Athenas esse in Graecia? an illud, barbarum hominem & Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitum? GESN. Abit a Gesneri sententia Wessel. ad Diod. Sic. I, p. 105, n. 32, & ἀπαθανατίζειν probat. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλὰ — ἔδοξεν) Ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίους εἶναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. κατὰ τὸν λοιπὸν τὸν μέγαν ἔδοξεν. Sic distinguit Bourdelotiana, & interpretatio Obsopoei est, sed Atheniensibus quoque licitum est in Graecia Scythas Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia populus Atheniensis infestabatur. Benedictus ita mutavit distinctionem, τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ, vertens tamen, Scythas in Graecia Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia grassabatur Athenis. Unde apparet, quantum sibi permiserit uterque interpretes, cum & de populo Atheniensi nihil dicant Graeca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem grassatam nemo ita caecus est, qui non satis ex serie orationis videat. Sed an propter ea non etiam potuit grassari extra urbem illam per Graeciam? & cum grassaretur ita per universam non minus Graeciam, quam Athenas, an non potuit singulare monstrari remedium urbi Athenarum, aequè ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorsus tale factum memoratur ab Harpocrate in Ἀβαρις. Iam verba illa ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος pertinent omnino ad sequentia, quibus rectissime conveniunt, cum praecedentibus adhaereant prorsus quod ad syntaxin κακοζήτως, (& quis dicet θεοποιεῖν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος;) quod ad rem ipsam, nugaciter; cum Athenienses nequeant θεοποιεῖν, nisi in territorio suo: neque Luciano contrarietas in his quaesita est, sed in Scythis & Atheniensibus. GRON.

ead. l. 4. λοιπὸν τὸν μ.) Tempore belli Peloponnesiaci, de qua peste Thucyd. videndus. SOLAN.

ead. l. 6. τὸν Σκύθην) τὸν Τόξαριν. MENAG. Idem iam notaverat Guyetus. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπαυσε) In L. ἢ ἐποίησε. Et sane cum παύω usurpant, participia solent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide sententiam praecedentem. SOLAN. Ἐπαυσε) Etsi tantum non semper cum participio construi amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens esset. Et cum παύω quoque construatur cum genitivo substantivi, quid prohibet etiam dicere παύειν τοῦ ποιεῖν, aequè ac παύειν τοῦ πόνου. Nec desunt tamen exempla infinitivi, ut Galen. ad Hippocr. Prognost. p. 151, v. 29, (monente Foessio in Oecon.

Hippocr.) ubi scribit Galenus: τὸ ἀφανισθῆναι τινα τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων εἰπεῖν, οὗ ταυτὸν σημαίνει τῷ παύσασθαι φάναι. Nec tamen ἐποίησε improbem. REITZ. Negat Solan. παύω infinitivo iungi, sed participio utendum. Immo & infin. usitatus. Long. Paft. 2, pag. 43 ed. Wech. νέμειν ἐπαυσάμην. Menand. fragm. 184, p. 254, παύεται — δυσφορεῖν. Diod. Sic. III, c. 33 med. παύονται τοῦ τοξεύειν. Phalar. Ep. 35, πεπαύσομαι τοῦ γράφειν. IDEM in Addend.

ead. l. 13. Λευκὸς ἵππος) Dico alibi. BOURD.

Pag. 147. l. 2. Ἐφαίνετο ἔτι) In Scytha: καὶ εὐρέθῃ κειθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα, & quae sequuntur. Distingue, πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι, καὶ μάλιστα, *quamquam non integra nunc exstet, & maxime*. GRAEV. Meurf. AG. IV, 1010. In W. post ἔτι punctum est. In reliquis cum sequentibus iungitur. SOLAN. Distinctio, quam Graev. post ἔτι fieri voluit, iam aderat in Parisina, nisi quod pro commate punctum minus exstabat, quod itaque intactum reliqui. REITZ.

ead. l. 10. Πυρεταίνοντας) Infra tamen πυρέττειν pro πυρεταίνειν quatuor Codd. habent; vid. Quom. histor. c. 1. Hic vero nihil variationis invenio: quare, cum utrumque rectum sit, nihil quoque hic immuto. REITZ.

ead. l. 11. Τινὰς ἦδῃ) Ubi dicitur de Toxaride, καὶ φασι, πυρεταίνοντας τινὰς, ἦδῃ πεπαύσθαι ἀπ' αὐτοῦ. At potius ita distingendum, καὶ φασι, πυρεταίνοντας τινὰς ἦδῃ, πεπαύσθαι ἀπ' αὐτοῦ, & aiunt, quosdam, febris iam correptos, ab eo liberatos esse. Certe purissima illa Florentina editio caret distinctione post τινὰς. Non semel hic libellus prava distinctione corruptus est sive a librariis, sive editoribus. Sic paulo supra pulchre vidit Graevius legendum, καὶ εὐρέθῃ κειθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι· καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο. Ac inventus illic est sepultus Toxaris, cum ex inscriptione, licet ea non amplius exstaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento VIR SCYTHA incisum erat. ubi vulgo male, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα &c. Sic c. 11 a prava interpunctione male se habent haec, Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσης, μίας καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐσδὼν, υἱὸς, καὶ πατὴρ. ὁ μὲν, εἰ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπισκεψῆς. ὁ δὲ, υἱὸς. καὶ ὁφθεῖς μὲν αὐτίκα, ἀπάξῃται σε. οὕτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπὴν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθεγξαίτο μόνον, οἰχῆσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀγαδῆσάμενος. Sed legendum, ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὁφθεῖς

μὲν, αὐτίκα ἀπάξῃται σε. *Atque ut impensius mireris, unius eiusdemque sunt familiae, filius & pater: hic quidem si Solonem, aut Periclem, aut Aristidem animo versas (h. e. pater talis censendus est, qualis fuit vel Solon, vel Pericles &c.) Filius vero, simulac videaris eum, te abripiet; adeo magnus est, & mascula quadam forma decorus: qui si tantummodo vocem ediderit, ducet te auribus revinctum.* Atque ita recte habet editio Florentina. IENS. Male Salm. punctum post ἥδ' collocaverat. In *Par.* comma erat, rectius nihil distinctionis habet Fl. & Obsopoeus quoque continuo filo verterat, aiuntque, nonnullos febre laborantes iam ab illo sublevatos esse. Quod cum recte se habeat, Iensium quidem secutus sum in tollenda post τινὰς distinctione; nec tamen novam post ἥδ' addidi, quia non opus est. REITZ.

Pag. 148. l. 3. Παρὰ) Ex solo Cod. L. Solanus ὑπὲρ legi voluit, ut in marg. *Iunt.* innuit. Sed id non adeo necessarium puto, quin παρὰ, etsi alibi non idem sit, quod ὑπὲρ, hic tamen non sit ineptum. Παρὰ τινὸς enim saepe significare a parte illius, si-ve quod proficiscitur ab aliquo, non solum Periz. ad Aelian. alique ostenderunt; verum & passivis adiungitur, ut in Ev. Lucae I, 45, τοῖς λελαλημένοις παρὰ κυρίου, ubi & ὑπὲρ locum habuisset. REITZ.

ead. l. 6. Ἐπὶ πῶδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν) Gallice similiter dicimus, *retourner sur ses pas.* MENAG. Eandem Gallicam phrasin quoque ad hunc locum in F. Guyet. notis reperio. Et saepe alibi hi duo notant eadem. An igitur Menagius hunc compilavit? Hoc loco non arbitror: nam facile eiusmodi cogitatio utrumque potuit subire. Interdum tamen non abest suspicio. REITZ.

ead. l. 10. Κεραμεικῶ) Conf. supra Ἀναβ. c. 13. SOLAN.

ead. l. 13. Του δοκιμωτάτου) Angl. Cod. τῶν δοκιμωτάτων. BOURD. Non moveo vulgatam: interim credo, lectionem Codd. numerum plural. exprimentium esse potiore: quam si receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένος, ut sit γένος τῶν δοκιμωτάτων, i. e. quantum ad genus, erat ex prob. nifsimis, i. e. dignitate conspicuis, formula loquendi in eiusmodi narratione usitatissima. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ Ἀνάχαρσις) Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πῶθεν ἐν ἐκείνῳ ἔγνω ὁμοεθνή ὄντα, ἐλληνιστὶ ἐσταλμένον. Verte: *Anacharsis autem unde cognovisset, Toxarin popularem suum esse, qui Graeco more vestitus incedebat.* Deinde, ἀσίδηρον, ἥδ' ὁ στωμύλον, verte, sine ferro, & iam lepidum, seu elegantem, in alloquio blandum, quales erant Attici; non facundum, ut interpre. Consuetudine

Graecorum deposuerat Toxaris illam austeritatem & tristitiam frontis & oris, quae Scythia propria erat, unde dicitur, σκυθροπία. Ἀσίδηρον autem dixit Toxarin fuisse, quia Scythae semper ferro succincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, sine acinace. GRAEV.

ead. l. 15. Ἔγνω) Plura eiusmodi, in quibus interpretes lapsi sunt, indicativum retinentes in versione, cum subiunctivum expressisse oportuisset, dedit Iens. in Lectt. Luc. p. 30. REITZ.

ibid. Ἔσταλμένον) De habitu, ornatu, etiam Dion. Hal. Antiq. V, p. ed. Lips. 309, v. 8: ἐξίέναι αὐτοὺς — κούφη ἑσταλμένους ὀπλίσει, i. e. *levi armatura instructos*. Et L. XI, p. 707, 18, ἀνδρῶν — ἑσταλμένον ὀπλίσει. Noster iterum c. 5 huius Dialogi, οὕτω δημοτικῶς ἑσταλμένον. REITZ.

ibid. Ὑπεξηρημένον) Id verbum recte se habere, vid. supra Tim. cap. 14 ex divisione Solani, quod iam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item Dial. Mort. IX Simyl. & Polystr. f. ubi ὑπεξηρημένος τὸ γυνεῖον quae loca, monente eodem, contuli. REITZ.

Pag. 149. l. 4. Ὁ Δαυκέτου) Unde habeat, incertum: certe Gnuri filium faciunt Herod. IV, p. 155, Diog. Laërt. I, p. 26, & Suidas. SOLAN.

ead. l. 8. Κατ' αὐτὸ) Καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκείθεν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τοῦνομα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνώσθαι ἀν σοὶ κατ' αὐτὸ. Cur in Latinis versionibus praeteritur κατ' αὐτό; Videtur significare *pariter*. *Non sum ex illustribus natus, ut ego tibi notus sim pariter*, sicut tu mihi. Eis αὐτὸ & κατ' αὐτὸ saepe est *pariter, simul*. GRAEV. Notaverat Hemsterh. in marg. videndum L. Bos ad L. E. I, 18. Is igitur ad Evang. Lucae l. d. haec habet: Κατὰ τί γινώσκωμαι τοῦτο; (ait Evangelista) Repertur haec locutio apud LXX Intt. Genes. XV, 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημείον, ut sit, *ex quo signo?* Apud Lucianum simili ellipsi occurrit ἐγνώσθαι κατ' αὐτὸ in Scythia h. l. In Latinis versionibus praeteritum esse illud κατ' αὐτὸ, notavit Graevius, reddens id *pariter*. Si mihi vel tantillum a tanti iudicii viro discedere liceret, verterem, *ex eo*, ut sensus sit: *Non sum ex illustribus natus, ut ex eo tibi notus essem*. Haec ille. Sic fere Dionys. Hal. περὶ τ. Δημοσθ. δειν. p. 168, v. 4 ed. Lips. Κατὰ τί δὴ ταύτην ἠγοῦμαι τὴν λέξιν εὐοικῆναι τῇ Θουκυδίδου; καθ' ὃ κακείνην πείθομαι μάλιστα διαφέρειν τῶν ἄλλων. Et ira parvi interdum refert, veritasne *ex, secundum*, an *propter*, ut e. c. ap. eund. Dion. Hal. antiq. Rom. I, pag. 63, 30, κατὰ τίνα γίνεται μάλιστα αἰτία; ubi, *ex qua causa, ob, per, se-*

cundum quam causam verteris, non multum intererit. REITZ.

ead. l. 9. Σὺ) Omissum in edd. supplevimus ex Mf. Reg. 2954.

ead. l. 12. Διατρίβοι) Sic solus nostrorum Codicum W. melius, quam quod in aliis est, Διατρίβει. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκοῦν, ἦδ' ὅς) Οὐκοῦν, ἦδ' ὅς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σου ἴσθι με γεγεννημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. Proinde, inquit Anacharsis, scias factum me discipulum tuum, tuique amoris aemulum. Hic etiam in interpretatione δς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. Οὐκοῦν, ἦδ' ὅς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σου. Ergo, inquit ille, Anacharsis scilicet, scito me tuum discipulum esse, & aemulatorem tui amoris. Sic paulo post, p. 152, Εὐφημει, ἦδ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαρίσασθαι μοι δοκῶ. Bona verba quae so, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puto. Nihil apud Platonem crebrius, quam ἦδ' ὅς, inquit ille. Paulo post κατὰ δαίμονα male vertitur forte quadam, cum sit bona fortuna, bonis avibus. GRAEV.

Pag. 150. l. 3. Ἀκινάκου) Vide Toξ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀναστρέφοντα) Sic W. & L. Reliqui libri ἀναστρέφοντα. SOLAN.

Pag. 151. l. 3. Σοφός) Solonem intelligit, cuius aetate tradunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. Plut. in Solone. SOLAN.

ead. l. 7. Δημοτικῶς ἐσταλμένον) Vid. supr. c. 4. REITZ.

ead. l. 17. Δυσπρόσδοτον) Ita Mf. Reg. 2954. Vulg. δυσπρόσδοτος.

Pag. 152. l. 4. Περὶ τοὺς ξένους) Etsi αἰδώς πρὸς τινὰ frequentius occurrit, quam περὶ, ut supra indicavimus, tamen non reiicio vulgatam. Sic fere infra, in Quom. hist. c. 4, μὴδὲ τοῦτο δέεισθαι περὶ ἐμοῦ. Ubi quoque παρὰ posses substituere; sed non est opus. Et cum εὐσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς & familia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video satis causae, ut cum Solano παρὰ recipiam. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπίτομόν τινα ταύτην) Supple δδόν. MENAG. Idem & Guyetus dixit. Et quilibet eiusmodi observationes facere potest; quare compilationis suspicio hic nulla: δδόν enim alibi addit Noster, ut supra Herodot. c. 3. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ προξενήσεις) Sic Demosth. Προὔξενεῖς αὐτῶν. GUYET.

ibid. Προξενήσεις αὐτοῦ) Προξενήσεις αὐτὸν, non simpliciter est, suscipies illum, ut vult interpres, sed hospitio publico suscipies illum, eris publicus eius hospes, loca lautia praebebis, ut Romani loquebantur. GRAEV. Non credo, Graevium dedita opera scri-

psisse αὐτὸν pro' αὐτοῦ, quod recte edd. habent. Licet enim accusandi casus recte quoque huic verbo possit adiungi, genitivum tamen in huiusmodi compositis amant Graeci, ratione propositionis, quae in composito inest. Quare sufficiat exemplum genitivi ab Guyeto iam adductum: num tamen eodem indicare voluerit, προῦξ. in priore syllaba Attice scribendum, nescio, neque magnopere curo, Nostrum non solere ὑπεραττικίζειν sciens, ut non longo hinc intervallo, ad verbum ἐμελλας pro ἡμελλας dico. REITZ.

Pag. 153. l. 15. Ἡδίστα διατρίβῃ) Eadem pagina vitiose legitur, &, ut vara sequitur vibiam, vertitur insulsiissime hoc, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἡδίστα διατρίβῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, tum omne studium adhibens, ut quam iucundissime in Graecia vivens renideret. Quid est, iucundissime renidere in Graecia? Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus imposuisset. Lege, ὅπως ἡδίστα διατρίβῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, ut suavissime in Graecia aetatem ageret, ex animi sententia viveret in Graecia. Paulo ante c. 4, οἷχοιτο ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρίβει καίθι, ivit Athenas, & nunc ibi habitat. Sexcenties alibi. Saepe autem π & τ permutantur a librariis. Sic superius pro εὐπρεπῇ ostendimus rescribendum esse εὐτρεπῇ. GRAEV. In W. videtur olim fuisse διατρέβῃ, sed alia manus διατρέβῃ fecit. In ferculo literario refert lensius. Ego vero emendationem Graevii secutus sum, quam etiam in Excerptis Longolii invenio, non tamen ut scripturam ipsius Codicis, sed tantum ut coniecturam. SOLAN.

ead. l. 16. Τεθηπὼς) Hoc verbum a Scapula omissum vid. ap. Steph. in Thesaur. qui satis de eo egit. Occurrit rursus c. seq. REITZ.

ead. l. 17. εἶναι) Legendum puto ἐκείνου, quod pronomen a calligraphis cum compendio verbi εἶναι quam facile confundatur, supra iam observatum est in Hermot. Certe ita interpretatus sum. GESN.

Pag. 154. l. 3. Οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν) Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes: alter, neque enim mediocri laude Anacharsis virtutes solebat extollere Solon; alter, non enim Solon parum eum laudabat: cum debuissent, neque enim parvum momentum erat Solon laudans, non exigua res aut pretium erat, si quis ab Solone laudaretur. GRON.

ibid. καὶ τοῦτο) Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπέιδοντο, ἐφίλουν, οὓς ἐκείνος δοιμάζοι. Cur in versione praetermittunt καὶ τοῦτο; Sic enim Salmurienfis: Verum homines, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret. Alius: Verum

Lucian. Vol. IV.

G g

hominibus & hoc moris erat, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret. Scribae cum in distinctione non nihil aberrarent, tenebras offuderunt interpretibus. Sic distingue; ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπειθοῦτο, ἐφίλουσιν οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι, & verte, homines autem, & in hac re tanquam legislatori suo obsequabantur, amabant, quos ille probabat. GRAEV.

ead. l. 5. Καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα. καὶ ἐμνήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις) Sane sic etiam attente interpretes: alter, ac prorsus eosdem in reliquum viros optimos esse credebant. Solus vero ex barbaris Anacharsis initiatus est; alter, eosque viros optimos denique esse credebant. Solus vero ex barbaris initiatus est Anacharsis. Atqui turbant illa vel in reliquum, vel denique; & si vis vel Graecismum, vel sensum congruum, distingue, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμνήθη. GRON.

ead. l. 6. Ἐμνήθη μόνος) De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos sub Barbarorum nomine non includi statuendum. Constat enim initiatos fuisse Syllam, Pomponium Atticum, Augustum, & Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem; (vid. Xiphil. Capitol. 27, & Dionem.) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut statuere videar, factum hoc ante hunc libellum a Luciano scriptum: nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; nisi forte in reditu malis habitam, vid. c. seq. Cic. I de Nat. Deor. Omitto Eleusinam sanctam illam & augustam, Ubi initiantur gentes orarum ultimae. Adde etiam Potterum 46, 1, ubi plures recenset. SOLAN.

ibid. Δημοποιήτος γενόμενος) Anacharsis ab Atheniensibus civitate donatus. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἄν) Similem locutionem habes Παρασ. c. 45. Sed non eandam prorsus. SOLAN.

ibid. Οὐδέ) Sic legendum, non οὐδέν vid. ex Παρασ. c. 45, δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγομένω) Delevi iota subscriptum, quod in Parisina ed. sensum turbabat: non enim est dativus, sed nominativus dualis. REITZ.

Pag. 155. l. 9. Νησιώτης ἰκείνος) Telemachus scilicet ex insula Ithaca, Homer. Od. Δ, Menelai domum ex auro, argento, electro, & ebore concinnatam cum stupore quodam miratur. COGN. Vid. Homer. Odyss. Δ, 74. SOLAN.

ead. l. 13. Ποιητὴν) Quem innuat, nondum reperi. SOLAN.

ead. l. 15. Δείξαι) Καὶ τὸ μὲν δείξαι τῶν λόγων ὑμῖν, est, & *specimen dare mearum orationum*. Sic ἀπόδειξις est specimen. Usus etiam Petronius: *Rogo te, mihi apodixin defunctoriam redde*, hoc est, ede leve aliquod specimen, ut recte exponit Io. Fr. Gronovius lib. IV Observ. cap. 13. GRAEV. Μαλὶν δείξαι τὸν λόγον, ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare ausim δείξαι (δείγμα) τῶν λόγων, vel δείξαι (τι) τῶν λόγων. GESN.

Pag. 156. l. 3. Ἐπιγραψάμενος) Ex L. haec scriptura. Sic Δικ. c. 29, & Περ. c. 11. SOLAN. Etsi non improbo scripturam Cod. L. ἐπιγραψάμενος, non tamen ideo cum Solano illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. cum nihil absurdi habeat vulgata: sic saltem apud Gregor. Nyssen. Orat. funebr. in Basilium T. III, p. 480, συγγράφεισθαι τι, *operis socium ascribi*, inveniri, testis est Suicerus in Thesaur. Eccles. Vide etiam P. Wesseling. Obs. II, 6, pag. 162, (quem consulendum Hemsterh. in marg. monuerat) ubi is interpretem in vertendis his verbis offendisse animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Et quos aggressus, praesides conscripta de illis historia, (praesules est ap. Benedict.) cum debuisset, quibusque adscitis patronis; id enim significare προστάτην νέμειν, γράφεισθαι, ἀπογράφεισθαι, ἐπιγράφεισθαι & συγγράφεισθαι*, ibidem docet Wesselingus. Cum vero ex Luciani Bis accusat. c. 29 ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἐκ τῶν afferat, nec τὸ συγγράφειν προστάτην aliis exemplis confirmet, & ἐπιγράφειν Luciano in his locutt. usitatus sit, non repugnaverim, si quis & hic illud recipere malit. REITZ.

ead. l. 12. Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) Vinc. Obsopoeus interpres sic vertit (*Atticae Musae*): quomodo legerit, nescio: videtur tamen legisse Ἀττικῇ δεκάτῃ, & sibi intellexisse *μούσῃ*, quasi fuerit quaedam decima Musa Athenis. Sed ea *δεκάς* non ad Musas referri debet, sed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas scripsit Plutarchus, quod (credo) satis manifestum videbitur nostro lectori. PALM. Vide apud Philostratum p. 564: *βοώσῃ δὲ ἐπ' αὐτὴν τῆς Ἑλλάδος, καὶ καλοῦσθαι αὐτὴν ἓνα τῶν δέκα &c.* De Herode sermo est, qui respondet id solum, *se Andocide meliorem*. In notis ad eum locum de *secunda* etiam *decade* monemur. Certe & hic in Cod. W. est δεκάδι α. Quod an Lucianeum sit, viderint alii: mihi nunc de eo dispicere non vacat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅ τι ἂν οὗτοι) Haec verba, ὅ τι ἂν οὗτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ, in W. solo reperiuntur. SOLAN. Scripsit ad me cl. Gefner. super hoc loco his verbis: *Hunc locum ita interpre-*

tatum esse video Solano: Fitque in civitate, quidquid hi volunt; volunt enim, quidquid optimum est. Legi igitur, καὶ τοῦτ' ἔγινετο ἐν τῇ πόλει, ὃ, τι ἂν βούλονται βούλονται γὰρ ὃ, τι ἂν ἀριστον ἢ τῇ πόλει. Si ex libro aliquo, plane accedo: sin ex ingenio, laudo coniecturam, tanto credibiliorem, quod repetitio τῆς ὃ, τι omiffioni locum dare potuerit: recipere tanten non aufim. Sic ille. Ego itaque verba illa in edd. deficientia recepi, quia ex Codice sunt desumpta, & versionem Solani retinui. Coeperat enim & is pri-
stinam versionem plurimis in locis corrigere. Et quia Gesne-
rus ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mi-
rum, si ipsissima Graeca, quae Solanum legere ait, proferre
non potuerit, sed similia illis attulerit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Δημοσθένην) Δημοσθένους erat in editis
exemplaribus, sed mutavit Solanus, sine dubio ex collat. Cod.
V. Sin minus, recte tamen mutavit: nam περὶ non hic de, sed
circa significat. Ne quem autem offendat terminatio in ην, cum
Δημοσθέnea Δημοσθένη scribere iubeant Grammatici, videat
Nostrium in Demosth. Encom. cap. 3, & alibi, ubi Δημοσθένην
scribere solet; velut alii Ἀριστοφάνεια, alii Ἀριστοφάνην amant.
REITZ.

Pag. 157. l. 5. Ὁ δὲ υἱός, καὶ ὀφθεῖς μὲν, αὐτίκα) Male Salm.
ὁ δὲ, υἱός. καὶ &c. quam distinct. merito improbat Ienf. Sed
Par. rectius habebat ὁ δὲ υἱός. Paulo post vero, eadem prava
dispositione laborabat, scribens καὶ ὀφθεῖς μὲν αὐτίκα, ἀπά-
ξεται σε. Quam itaque, monente Iensio, correxi. REITZ.

ead. l. 8. Οἰχήσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδυσάμενος) Lege,
ἐλκύσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδυσάμενος, & ita videtur legis-
se interpres. PALM. Violentissime profecto Palmerius pro οἰ-
χήσεται legi iubet ἐλκύσεται. Non sanum quidem, quantum
ego video, est vulgatum οἰχήσεται, cum οἰχομαι sit fugio,
abeo, discedo, idque huic loco non conveniat: mollior tamen
adhiberi potest medicina; nempe una extrita literula legen-
dum ὀχθήσεται, vehet, raptabit. IENS. Nihil mutandum. Respi-
cit ad Ōgmium illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore
suo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos
tantum stanti sibi habet, sed abducit, trahit, rapit, quocun-
que ipsi ire placeat. Haec vis verbi οἰχήσεται hanc nos ver-
bis illicet & abibis exprimere studuimus. GESN.

ibid. Ἀπὸ τῶν ὧτων) Vide historiam Herculis Gallici picti,
ad quam hic alludit. Exstat autem in libello, cui Hercules titu-
lum fecit Noster, & apud A. Gell. XVI, 3. SOLAN.

ead. l. 12. Πρὸς τὸν τοῦ Κλ.) Legend. Plut. in Alcib. BOURD.

ead. l. 13. Ἡράσθησαν τοῦ Ἀλκιβ.) Hoc abunde scribit Plut. in Alcibiad. Aristoph. in Ran. Valer. Max. lib. 7. COGN.

Pag. 158. l. 2. Ἐπισείσαι) Quid hoc sit, clarius ex ὕ. Εἰκ. c. 4 discēs, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισείειν dicitur, intra modum probans, quod dabatur, encomium. Adde Δικ. c. 28, ubi τὸ ἐπισείσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὄρων, inter modestas laudandi & probandi rationes ponitur. Passim usurpat Noster. Vid. Πητ. c. 22, & Οἰκ. c. 2. SOLAN.

ibid. τὴν χεῖρα) Distinguendum: καὶ ἐπισείσαι χεῖρ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. *Manus protendenda est, hoc solum scil. si fecerit, res tuae non amplius fluctuabunt.* GRAEV.

ead. l. 4. Ἥδη) Καί μοι ἥδε. Lege ἥδη. GUYET.

ead. l. 5. Ἐδοξα) Καί μοι ἥδη πειρωμένῳ τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν. Sic leges. Vulgo male ἔδοξα, sententia refragante. *Et mihi, iam experto vix millefima partem, quae illis insunt, dixisse visi sunt, sc. πάντες, vel οἱ πολλοί, qui vestras virtutes praedicabant.* GRAEV. Graevii emendationem invitis omnibus impressis & ipso M. Codice in textum recepimus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀμβολᾶς ἔργον) Tangit hunc versum Heliod. L. 2 Ἐργ. Αἰεὶ δ' ἀμβολιέργος ἀνὴρ ἔταισι παλαίει. BOURD. Pro Heliod. lege in nota Bourd. Hesiod. & vid. illum in Ἐργ. καὶ ἡμ. v. 413. Ubi quoque cognosces, ἀμβολιέργος, secunda correpta, scribendum; nisi id ex versu iam sponte vidisti. REITZ.

ibid. Κεῖος &c.) Locus a Bourdelotio indicatus, est v. 411 Ἐργ. Hesiodi. Sed alium certe respicit Lucianus; aut quomodo ex Ascræo Ceus factus Hesiodus? Deinde ubi ἔδρα &c. Cuius itaque, inquires, verba haec? Bacchylidis, cui tribuuntur ab Athenæo XIV, p. 631 C. & a Dionys. Hal. de Struct. orat. pag. 234 edit. Uptonianæ. Verba ipsa Bacchylidis habes apud Steph. Lyr. p. 570: οὐχ' ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ Χρυσαιγίδος Ἰτωνίας χρὴ παρ' εὐδαιδαλον ναὺν ἐλθόντας ἀβρόντι δειῖσαι. Fuisse autem Ceum inde colligas, quod Simonidis ἀδελφιδούς, qui haud dubie Ceus. Vid. Μακροβ. c. 26; & ut id obiter moneam, emendandus Index auctorum ab Athenæo laudatorum, in quo non in voce *Simonides*, sed in voce *Ceus* compareret. Testatur autem diserite Strabo Lib. X, ubi de Ceo insula agit. Plutarchus etiam, Aelianus, Stephanus Byzant. & alii. Ne ergo credas Lil. Gyraldo Boeotum facienti, praefertim cum apud Lutatium sive Lactantium ad Statium, quo auctore id asseruit, nihil tale, teste Fabricio, inveniat, cu-

ius vid. Biblioth. Gr. 551. In Collectaneis Galaei, Anacreonti, sed falso, tribuuntur haec verba. SOLAN. Non Simonidem hic laudari, quod F. Ursino visum erat, sed Ceum alterum, Bacchylidem ex Colomesio ad Gyraldum pag. 463 observat Fabricius Bibl. Gr. 2, 15, p. 594. GESN.

IN QUOMODO HIST. SIT CONSCR.

Pag. 159. l. 2. Λυσιμάχου ἡδὴ) Lysimacho post Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua sita haec urbs. Eadem prorsus ratione usurpat ἡδὴ, Πητ. 2, c. 5. SOLAN.

ead. l. 3. Φίλων) Cui etiam Symposium dedicat. V. not. ad personas Συμπ. Verum nomen fuisse videtur; sed quis fuerit ille Philo, non constat. Est & Philonis ap. hunc mentio Καλλ. c. 4, qui Diniæ filius dicitur: sed cum dialogus ille genuinus non sit, eius auctoritatem non moror. Nobilis eius nominis medicus memoratur apud Plut. (Probl. 8, 9.) Sed idem ut sit, per aetatem non licet. SOLAN.

ibid. Πυρεταίνειν) Angl. πυρέττειν. Sic pag. seq. ὡς πυρέξαι. BOURD. Πυρέττειν A. W. P. L. In reliquis πυρεταίνειν. SOLAN. Et si πυρεταίνειν, quod in edd. erat, quoque dicatur, ut supra in Scyth. c. 2 f. tamen πυρέττειν ex 4 Codd. praetuli, eoque magis, quia & hoc Hippocrates amat, ut de Rat. Vict. Sect. IV, p. 71, v. 34. Et crebro alibi. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπὸ τῆς πρώτης) Scil. ἡμέρας. Sic Demosth. pag. m. 37. SOLAN.

ead. l. 5. καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ) Sic apud Hippocr. & Galen. BOURD. Vellem ipsa loca indicasset B. in Lexico enim medico non notantur SOLAN. Sic infra in Ἀποκρη. cap. 4 pr. προθυμία λιπαρεῖ χρυσάμενος. At Hippocrati febris continua audit ξυνεχὴς, ut in Coac. Praenott. Sect. 2, § 143, Τοῖσι χρονίζουσιν ἀσφαλέως ἐν πυρετῷ ξυνεχεῖ, & alibi; nec tamen λιπαρὴς de febris apud eum me legere memini, nec Foefius notavit. REITZ.

ibid. Περὶ δὲ τὴν ἐβδόμην) In libello, quomodo fit conscribenda historia, non longe a principio, scribendum: Περὶ δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἵμα πολὺ ἐκ ρινῶν ῥυέν, τοῖς δὲ ἰδρὸς ἐπιγενόμενος πολὺς, καὶ οὕτως ἔλυσε τὸν πυρετόν. Vulgo male πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε, sine ullo sensu. GRAEV. Non assentior Graevianae distinctioni, sed vulgatam fervero, & miror, qui eam sine ullo sensu esse, dicere queat: nam si cum Graevio distinguendum, tunc illud καὶ οὗτος potius delendum foret, ac

scribendum continuo filo, ἰδρὸς ἐπιγεγόμενος πολὺς ἔλυσε τὸν πυρετόν. At, at, minime delenda verba καὶ οὗτος, quae vim notabilem habent, ut Micyllus in versione ed. Parif. recte ostendit, vertens, *sudor, etiam ipse immodicus*; sive malis, *isque immodicus*; quod Latinis quoque perfamiliaire esse, quis nescit? Addidisse autem Noster illa videtur, ut eo magis sentiretur necessitas adiectivorum πολὺς & πολὺ; quia, si parva tantum copia excerneretur sanguis vel sudor, non esset *crisis salutaris*, ut Medici aiunt, qui vere praedicant, *Nullum criticum paucum*, i. e. solutio morbi critica per excretionem largas fieri amat. Paucae enim sanguinis guttae e naribus sponte prorumpentes non faciunt *crisim perfectam*, i. e. non portendunt salutem, sed irritum tantum produnt naturae conatum. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς γελόιον) Mira phrasif: nusquam enim, quod quidem sciam, additur accusativus, ut hic τὰς γυνώμας. Vide Ὀρχ. c. 4, & Εὐν. c. 5. Adde etiam Ἑρμ. finem. SOLAN. Nescio, quid miretur Solanus phrasin insolitam. Significat enim hic περίστημι redigo; eodemque significato & constructione unitur Herodian. VII, 3, 12, ὁ Μαξιμίος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἰκῶν ἐς πενίαν περιστήσας. Nominativus autem verbi, hoc Luciani loco, est τὸ νόσημα. Nec tantum abludit alter locus Luciani, quem ipse Solan. indicat, Eunuch. c. 5, τὸ δὲ οὖν τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη quamvis ibi reflexive, ut Grammatici aiunt, ponatur, i. e. finis eo deflexit, redexit se, si- ve redactus est. Veluti Diod. Sic. XIX, pag. 297 ed. Bas. εἰς τηλικούτους περιέστη κινδύνους, in tanta pericula redactus est, incidit. REITZ.

ibid. Περίστη) Conf. supra Hermot. c. ult. f. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμοσώδουν) Scholia hanc vocem optime expouunt. Adde c. 27, & locum hunc Philostrati in Aristide pag. 382, οὕτω ἀλοφύρατο πρὸς τὸν Μάρκον, ὥς τῇ μὲν ἄλλῃ μονωδία, δευρὰ ἐπιστενάσαι τὸν βασιλέα &c. Vide & not. ad eundem Philostr. p. 158, & textum ipsum p. 607, ubi μονωδίαν & θρηνην coniungit. De sensu tragico vide eundem 244, παραιτησάμενος τὸ τῶν μονωδιῶν μέλος. SOLAN.

ibid. Ρῆσιν &c.) Locum ex aliquo poëta hac voce designari docuit Casaub. ad Theophr. Char. p. 286, ubi etiam obiter Euripidis μακρὰς ῥήσεις a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, ἐν μέλει δ. in A. P. & L. aliter legitur, nempe, ἐν μέρει δ. ut Συμπ. cap. 17, quod fateor me non intelligere. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν μέλει) Angl. ἐν μέρει. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. *Μονοθεῖν*) Hoc & omnia fere sequentia Scholia in edit. Clerici ad finem libelli erant reiecta, (propter confusionem Codicis, ut ipse ait) ita ut pauca quaedam p. 30, reliqua pag. 46 in Graev. edit. legerentur: quare ea in sedem suam retraxi, & quae in Gal. reperiebantur, addidi. REITZ.

ibid. l. 3. *Ὁδαί*) Adde hic ex Suida ἐν τῇ τραγωδίᾳ, & lege *Ἰρῆνοι, ἀντὶ τοῦ, Ἰρηνεῖν*, quod sequitur. CLER. Utrumque in C. fuisse, testatur Solanus: ideo in textum addidi. REITZ.

Pag. 160. l. 1. *Σὺ δ' ὦ &c.*) Fragmentum hoc Andromedae Euripidis exstat in addendis editionis Barnesii ex Athenaeo petitum (l. 13, 1 sub fin. p. 561 B.) quod hic describere operae pretium erit: *Ἄλλ' ὃ τύραννε θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, Ἔρωσ, Ἡ μὴ διδάσκει τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλὰ, Ἡ τοῖς ἐρῶσιν ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ, Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπύνει, Καὶ ταῦτα μὲν δρῶν τίμιος θεοῖς ἔσθι, Μὴ δρῶν δ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκεισθαι φιλεῖν, Ἀφαιρεθήσῃ χάριτας αἱ τιμῶσί σε.* In primo vertu in quibusdam libris legitur, ut hic apud Lucianum, *σὺ δ' ὦ τ.* quod & rectius videtur. Aliter citantur primus & tertius versus apud Stobaeum; v. Grotii Flor. 261 B. nempe, *σὺ δ' ὦ κάκιστε παῖ θεῶν τε καὶ βροτῶν, & ἡ τοῖς ἐρῶσιν εὐμενὴς παρίστασο.* Primus ante Grotium sic legebatur, *σὺ δ' ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων.* Sed ita a Scaligero emendatum edidit vir ille summus. SOLAN.

ibid. *Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε*) Eurip. Androm. v. 16. SOLAN.

ead. l. 5. *Ἀρχέλαος*) Quaere apud Aelian. Var. Hist. monente Iac. Uptono. SOLAN.

ead. l. 9. *Παρολισθαίνειν*) Sic infra *Ἀποκρη.* c. 28 f. *ῥαδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο καθολισθαίνουσιν.* SOLAN.

ead. l. 12. *Ἐν φασίν, ἐν παρ.)* Solet Lucianus, cum tralatitiis utitur vocibus proverbialibus, illud *φασίν* adhibere. An autem sic satis consulatur orationis dignitati, dubitarem; nisi aliquid de comica licentia Luciano concedi viderem. Nollem tamen hic in tam gravi argumento vilia ista & pannosa conspici. De *ὡς ἔπος εἰπείν*, Leop. 166. Cic. vertit, *quod rite dicitur.* Qua de re luculentus est Platonis locus Πολ. A., Ald. ed. p. 8 B. *τὸν ὡς ἔπος εἰπείν ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ*, quo facile evincitur. *vulgo*, non rite, significari; nisi forte nos illud rite prave interpretari, quod ego hinc existimo, solemus: nisi forsan illic pro rite tri- te legendum est. SOLAN.

ibid. *Ἐν παραβλεῖν*) Vide Paroemiog. BOURD.

ead. l. 16. *Ἄλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κενήνται*) Libet hic misereri sortem humanam, & imperium fati in famam vi-

rorum illustrium, & temporis iniurias in literas & monumeta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, & satyrice irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? immo cuius nomen tantum notum est? Si non per Capitolinum foret, qui in M. Antonino & Vero ieiune & brevissime aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent haec Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Ofroën regem missus, ab Othryade quodam Parthorum duce caesus est, & copiae deletae, ut nos docet Lucianus hic & supra in Pseudomanti. Continuae vero victoriae, de quibus hic loquitur Noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armenia cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Prisco, Avidio Cassio, & Martio Vero, qui Parthos ad Europum Mediae urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis capitis, & Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, & quae procul dubio famam merebatur; sed ite famae avidi homunculi, & aeternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam Lethaea oblivio manet. PALM.

ibid. 'Εν ποσὶ) Sic Long. Paft. L. 2, p. 64 ed. Iungerm. cuius dictio cum Nostro plurimum consentit. Sic supra, Nigrin. § 7. Ubi vid. Interpret. REITZ.

ibid. 'Ο πόλεμος) Huius belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi CLXI, finem CLXIV. Unde iam patet, & in sequentibus clarius patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Historiam M. Aurelii a sapientissimis viris scriptam fuisse, testatur Herodianus, ὅσα μὲν οὖν ἐκαίῳ πέπρακται — πολλοῖς καὶ σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται. Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a Luciani iudicio immane quantum discrepat, quod tamen huius libelli lectio posteritati usque adeo commendavit, ut eximius historiae scriptor Thuanus regulas condendae historiae ex eo praecipue & petierit & fronti historiae suae adscribi curaverit. M. Aurelii vitam Theodoricus Bignonius scripsit. Commodi parabat Claud. Nicasius cum Sponio & Toinardo Aurelianensi. SOLAN.

Pag. 161. L. 1. 'Εν Ἀρμενίᾳ τρ.) Vid. Dion. Caff. 71. Elegeia nomen loci, ubi clades illa accepta. Nott. p. 40. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸ, πόλεμος ἀπ. π.) Empedocli Scholiaſtes tribuit, & omnino ſententia Empedoclis eſt. V. Plut. in Demetrio 1708, & Moral. 1617 f. Clem. Alex. 25 B. & Rittershuſ. not. ad Porphy. p. 37. Sed verba videntur potius Heracliti. Plut. 660, 2. de Iſid. & Ofir. Expreſſit Ovid. & *diſcors concordia foetibus apta eſt.* Conf. Menag. ad Diogen. Laërt. & Lipſium. Confer & 'Ικαρ. c. 8. SOLAN.

ibid. Πόλεμος) Sic pag. 728, πόλεμον τῶν ὄλων πατέρα εἶναι εἰδόμεναι. Hac de re copioſe Lipſ. BOURD. Reſpicit ad illam Heracliteorum veterum philoſophorum ἐναντιοτροπὴν, per quam ἡρμῶσαι τὰ ὄντα, ipſe ait apud Diogenem Laërtium IX, 7, Heraclitus. Nemo forte explicavit eam ἐναντιοτροπὴν, & rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copioſius quam Hippocrates, modo is auctor ſit, de diaeta I, 6 ſeq. VII, 6 ſeq. inprimis c. 12—17; quae nuper expoſuiſſe nobis videmur, cum Ψυχὰς Ἰπποκράτους ad diſputandum eruditis proponeremus. GESN.

ead. l. 6. Ἀνέφυσεν) Conf. infra Ἀποκρ. c. 27. SOLAN.

ibid. Ὅτι μὴ τῇ πληγῇ) Angl. ὁρμῇ. BOURD. Ὅρμῃ A. W. P. & L. Reliqui πληγῇ, ut Tyrann. c. 1. SOLAN. Cum omnes edd. haberent πληγῇ pro ὁρμῇ, Solanus adſcripſerat conferendum Tyrannicid. c. 1. Ibi autem legas: πληγῇ μὴ δύο πονηροὺς ἀποσκευαſάμενος καὶ φονεύſας. Id vero parum facit ad demonſtrandum, & hic πληγῇ legendum; cum hic de *nativitate*, illic de *morte* ac caede ſermo ſit. Verum quia hic de bello ſermo eſt, facete πληγῇ dixiſſe videri poſſit, ut vocabulum bello proprium ſervaret. Sed & ὁρμῇ vocabulum bellicum eſt; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem Codicum. At πληγῇ tamen generale quid eſt, & ad plures res ſolet extendi, ut apud Latinos *uno iſtu*, i. e. *ſimul, eadem opera*, quare id non plane improbo. REITZ. ὁρμῇ *leg. Anachars. c. 26.*

ead. l. 8. Φίλιππος) Vide παρὰ c. 42. Ad Philipppum adductus fuit poſt pugnam Chaeronenſem. . . . V. Arrian. Epiſt. p. 302, & Diog. Laërt. 148 B. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν πύθον) Conf. ſupr. Dial. Mort. XI, § 3. SOLAN. in Schol. l. 1. Πόλεμος) Pro Πόλεμος ἀ. π. legebatur τὸ τοῦ Σινωπέως) Ad quae Cler. ſic commentatur: quid faciant ad Sinopenſem philoſophum, h. e. ad Diogenem, haec verba Scholiaſtae, me ignorare fateor. Vereor, ne aliunde huc tranſlata fuerint, licet alioqui nullum appareat in Scholiaſta noſtro luxationis veſtigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit Solanus. REITZ.

· Pag. 162. l. 1. Κρανείου) *Craneum* schola, seu *Gymnasium*, in quo *Diogenes* degebat ante *Corinthus*, ut scribit *Laërt.* lib. 6, ἐτύγχανε μὴν αὐτὸν διὰ γονὶν ἐν τῷ Κρανεῖῳ πρὸ τοῦ Κορίνθου γυμνασίῳ. COGN. *Κρανείου* edi curavi, pro vulgato *Κρανίου*. Ita enim *Laërt.* quem *Cogn.* adduxit, id scribit, & ita iam editum in *Dial. Mort.* I, 1. Sic *Suid.* Κρανεῖον φυτόν, καὶ τὸ γυμνάσιον· nam *κρανίον* os capitis est, s. *calvaries*. Vid. *Polluc. Onom.* si quid opus: quin & apud *Nostrium* interdum recte scribitur *Κρανείου*, modo *Κρανίου* in omnibus edd. ut cap. ult. vocab. ult. huius προσλαλιάς. At cum *Suidas* paulo ante etiam dixerit *κρανίον*, τόπος, videri possit utrovis modo scribi. Praestat tamen differentiae causa *Κρανείου* hic & alibi scribere, quando de *Gymnasio* sermo est. Sed & *Κρανίον* *Sacra aedes* in monte *Calvaria* dicto aedificata, ut ex *Cyrillo* aliisque notat nobil. du *Fresne* in *Glossar. Graec.* REITZ.

ead. l. 5. Κωμικὸν δορυφόρημα) Praeclare *satellitium* hoc comicum illustravit, & cum προσχίματι τραγικῷ comparavit, *Spanhemius* ad *Aristophan. Ran.* 944. GESN. *Hemsterh.* orae ed. *Graev.* adleverat videndum *Ezech. Spanhem.* ad *Aristoph. Ran.* v. 944. Is vero ibi docet, *tragicum satellitium* ad pompam tantum in scenam prodire solitum, ac mutum ibi degisse. *Comicum* itaque *satellitium* idem erit. REITZ.

ead. l. 6. Κεχρηὼς σιωπῇ) Vid. infra Τοξ. c. 9, & non semel alibi. SOLAN.

ead. l. 10. Κυλίοι) Ita cum *Cod. W. Mf. Reg.* 2956, melius, quam quod in edd. est, *κυλίες*.

ead. l. 11. Οὐδ' ἔπ. καρτερῶς) A iuniore *Luciano* haec scripta hinc forsan erunt, qui colligant; sed de eius aetate aliunde iudicandum est. *Fictilia* autem fere erant apud veteres *dolia*. Merito tamen dubitat *Menagius*, (ad *Diog. Laërt.* p. 137 D.) an *Diogenicum* etiam fictile fuerit. *Testam* tamen vocat *Iuvenalis*, *Sat. XIV*, v. 308. SOLAN.

ead. l. 13. Συλλέγειν τὰ ὄστρακα) Nimirum, contra hodiernum nostrum morem, *dolia* tum faciebant *figuli*, ut est apud *Varronem R. R.* 3, 15, 2. Add. *Colum.* 12, 54, 3. GESN.

ead. l. 14. Πῶς) P. & L. In aliis ὅπως. SOLAN.

ead. l. 16. Καπνοῦ καὶ κύματος) Locum hunc, qui me diu torserat, aperuit tandem vir doctus *Iac. Uptonus*, ostenso, ad quem alludit, *Homeri* loco, (*Od. M.* 219.) qui inspectus rem totam statim pulchre expediet. *Scyllam* ut effugeret, gubernatori mandat, non *Calypso*, ut *Aristoteli* excidit scribere *Eth. II* sub finem, neque *Circe*, ut *Giphanio* eum notanti

placuit, sed Ulysses: τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔστω γε Νῆα &c. — Eodem respicit Clem. Alex. Πρωτρ. p. m. 40 C. *Fumus* autem unde sit, discas ex v. 68, 202, & Scholiaste; ex Rhodio IV, p. 100 B. ex Apollodoro etiam I, p. 27 A. SOLAN.

Pag. 163. l. 1. Τῷ συγγράφειν) Τοῦ μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνευσιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν εὖ ποιῶν. Vere Ml. τῷ συγγραφεῖ, a fumo, fluctibus, & curis, quibus tenetur scriptor, sc. historiae, *abstinebo*. Et sic interpretes transtulerunt, ac si legissent συγγραφεῖ. GRAEV. In libello, quomodo sit scribenda historia, ait auctor, non opus fore suarum virium conscribere historiam, atque adeo se non in animum induxisse tale quid facere, τοῦ μὲν καπνοῦ, pergit, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνευσιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν, εὖ ποιῶν. Pro συγγράφειν invenit in MS. Graevius συγγραφεῖ. Non ausim tamen ego non praeferre vulgatum: *A fumo quidem & fluctu & curis, quae cum conscriptione coniunctae sunt, recte me abstinebo*. IENS.

ead. l. 5. Ἄκρω — δακτύλῳ) Iterum infra Δημ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλλὰ εἴ τι) Ἄλλ' ex consuetudine dedissem, nisi priscae edd. haberent ἀλλά. Et si nondum satis exemplorum apostrophii in coniunctionibus & praepositionibus neglectae adduxi ad Apol. cap. 11, ubi ὑπὸ ἀπορίας quaedam edd. adde Diod. Sic. L. XIX, pag. 297 ed. Bas. ubi παρὰ Ὀρόντου, pro παρ'. Et non semel alibi. Item Long. Past. I pr. ἀλλὰ ἐκ ταύτης &c. Et IV, 112, ἐπὶ ἰκεσίαν hoc Dial. cap. 15, ἀπὸ Αἰθιοπίας. Particula δὲ vero multo frequentius, vocali sequente, sine apostropho scribitur, quam cum eó. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς αἰ κτήμα) Locum ipsum Thucydidis alibi descripsimus. V. c. 42. Monendus tantum hic lector est, antea pro ἐς, ὃς scriptum fuisse in impressis, quod nos praeunte Vorstio, in suo Codice, mutandum duximus. Ἐς L. & ita etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum est. SOLAN. Locum Thucydidis, quem se alibi descripsisse ait Solanus, addidit margini Iuntinae, nempe I, 22, ubi Duker. optime iam vidit, & in hoc Luciani loco ἐς αἰ legendum, velut infra in Quom. hist. cap. 42, & supra Deor. Dial. X, idem recte legitur. REITZ.

Pag. 164. l. 3. Μανία, εἰ γε ἐλπὶς) Lucianus praecepta conscribendae historiae scripturus, praevidere se dixerat, fore, ut non omnes historicos dicto sibi audientes redderet; quin fore, ut quibusdam molestus videretur, praecipue iis, quorum historia iam esset perscripta & publicata. Ei δὲ καὶ ἐπὶ νῆπται,

pergit, ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὥς οὗτοι τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν, ἢ μεταγράψουσιν τι τῶν ἀπαξ κεκυρωμένων. Locus turpiter corruptus. Pro μανία, εἴγε ἐλπὶς sine dubio legendum, μανία εἴη γὰρ ἐλπὶς. Id dicit, *Sed & si illa* (historia iam ab aliis perscripta & publicata) *laudata sit ab iis, quibus fuerunt auditores, insania sit, sperare tales homines mutatu-ros & aliter scripturos quidpiam eorum, quae semel recepta sunt.* Videtur huic ulceri cum interpretatione succurrisse etiam interpre-
IENS. V. Iensium. Liturae hic sunt in W. & vulgatae repositae. Vid. Παρασ. 7. SOLAN. Mss. Regg. 2954 & 2956 ἢ γὰρ ἐλπὶς, ut edi curavimus.

ead. l. 9. Ἀπάντων ἤδη κεχειρ.) Vid. Demosth. OL I, 62 C. Philip. III, 177 B. Noster c. 2, συνεχεῖς νίκαι. Bello profligato videtur hoc scriptum, atque adeo anno Chr. CLXV. L. Veri duces Avidius Cassius & Marcius Verus Seleuciam & Cresiphonta ceperunt. V. Capitol. in Vero c. 4. In nummis Veri, anni CLXVI, PAX & IMP. III & IV. ob triumphum. SOLAN.

ead. l. 12. Πήξει) V. infra c. 39; ne forte existimes hoc vocabulum non ulurpari de instrumento fabrilī. Hic tamen non norma simpliciter, sed ex adiunctis de vetere cariosa & prava intelligendum. SOLAN.

Pag. 166. l. 6. Τοῖς ἐπαύροις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι, ut infra c. 11, καὶ ἐνδιατρίβοντες, & immorantes; & supra, — καὶ ἀσκοπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον. MARCIL.

ead. l. 7. Διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι. GUYET. Ἐνδιατρίβουσι) Marc. emendationem secutus sum: confirmatur auctoritate Mss. W. Sic usurpat c. 11. SOLAN. Non modo c. 11 sic occurrit, ut Solanus monet, sed & saepe alibi; at quid opus longius quaesitum ire, ecce paulo ante c. 6, ἐνδιατριπτέον etiam habuimus. REITZ.

ead. l. 12. Δις διὰ πασῶν) Dictum est supra ad Πρ. λ. cap. 7. SOLAN.

ead. l. 13. Ὅπως οὖν) Bene monuerat in marg. Hemsterh. videndum Duker. ad Thucyd. p. 477, n. 53, id est, L. VII, 49. Ubi ad verb. ὅπως οὖν in Thucyd. occurrens, ait: Th. Magist. hoc Ἑλληνικὸν, non Ἀττικὸν, esse pronuntiat. Est tamen rursus apud Thucyd. VIII, 90. Item in Isocr. ad Nicoclem, non longe a principio, & Luciano Quom. hist. h. l. REITZ.

ead. l. 16. Ἀκαριαῖον) Angl. ἀκαίρον. BOURD. Hic adleverat margini Solanus, in W. lituram esse, sed aliam manum repofuisse vulgatam; verum ita dubie posuit, ut vix satis digno

scam, huccine pertineat, an ad praecedens ἐνδιατρίβοντες. Sed ἀκαριαῖον probum esse, iam dictum ad Hermot. c. 62. REITZ.

Pag. 167. l. 1. Ἀρτηρίαν) V. Plut. Συμπ. προβλ. Z. α; ubi cum haec optime a medico essent explicata, inscite admodum deinceps a Grammatico, Anatomices imperitissimo, eadem subvertuntur. Adde & A. Gell. eundem errorem tuentem XVII, 11. SOLAN.

ead. l. 5. Ἄκρατος) Antea legebatur ἀκρατής. Prave. Sic, ut edi curavimus, totidem verbis Plato de Rep. VIII. SOLAN. Ἄκρατής) Lubens obsequeretur Solano ἀκρατος legenti: sed cum nihil variationis addiderit, nisi quod B. 2. & S. quoque ἀκρατής habeant; ego edd. studiose consului, easque, quas notavi in variantt. omnes vulgatam servare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum, qui aliter habeat. Cumque Steph. etiam ἀκρατὲς στόμα passive, pro quod cohiberi nequit, afferat ex Aristoph. non quidem commonstrato loco, (qui est Ran. 862.) vulgatam intactam sinemus, donec certiora invenerimus. REITZ.

ead. l. 7. Ἰππων ὑποπτέρων) De poëtica hac celeritatis descriptione plena manu, ut solet, La Cerda ad Aen. VI, 808; unde petere licet omnia. Quaedam etiam Eschenbach. ad Orphei Argon. 137. GESN. Conf. supr. Somn. c. 8 ex divisione Solani, nunc § 15. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπ' ἀνθερίκων ἀκρον θυσσομένους ἀναβιβάσθαι) Alulfit ad locum Hesiodi, qui apud Eustathium, ex libris perditis, habetur: Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέων, οὐδ' ἐκατέκλα. Ἄλλ' ἐπὶ πυράμινον ἀθέρων δρομάσκε πόδεςσι. Super summum aristarum fructum cucurrit, neque fregit. Sed super triticearum spicarum cacumina currebat pedibus. Ubi notanda vox πυράμινος, ignota Lexicographis. Usus est etiam Lucianus hoc loco, in dialogo pro Imaginibus. Statim, ὁπόταν ὁ Ζεὺς, est ex Iliad. Θ. Μοχ, μέγα τοῖνον, μᾶλλον τε ὑπὲρ μέγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδεῖν τις χωρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἐτέρας κομμώματα. Latinus interpres: Magnum igitur, immo plusquam magnum hoc malum, si quis nesciat ea, quae historiae & poëtices sunt propria, separare, sed introducat in historiam alterius ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eosque, qui his insunt, excessus. Non damno hanc lectionem, neque versionem. Ἐτέρας, i. e. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano Codice scribunt τὰ τῆς ἐταίρας κομμώματα, meretricia lenocinia, fucos meretricios. Sic vocat in historia poetarum fabulas, laudes & hyperbolas. Ideoque in sequente periodo dicit,

hoc idem esse, ac si athletam robustum quis ἀλουργῶσι περιβάλλῃ, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, induat purpureis vestibus & alio meretricio ornatu. In verbis praecedentibus dixit, ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων καὶ κομιδῇ πρῖνινον, si quis athletam validum ac vehementer robustum, sc. fuco expoliat. Πρῖνινος sunt ex robore quasi concreti, quos Germani & Belgae vocant boomstercke mannen. GRAEV. Homer. Il. T, 227. Cui Virgilium aemulum adde, qui Aen. VII, 805, de Camilla haec canit: — *Cursumque pedum praevertere ventos Illa, nec intactae segetis per summa volaret Gramina, nec teneras cursu laesisset aristas: Vel mare per medium fluctu suspensa timentī Terret iter, celeres nec tingret aequore plantas.* SOLAN.

ead. l. 10. Ὁ Ζεὺς) Vid. Homer. Il. Θ, 18. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ μίᾳς) Angl. ἀπὸ. BOURD. Ἀπὸ) Sic A. W. P. & L. In reliquis ὅπῳ. SOLAN.

ead. l. 13. Κἄν Ἀγαμέμνονα) Homer. Iliad. 2. Achil. Tat. lib. 1. BOURD. Homer. Il. B, 478. SOLAN.

ead. l. 16. Ζώνην) Videndus hic Pausanias in Boeot. cuius rationem miror, quod hanc vocem, de totius corporis armatura intelligi vult, contra poëtae mentem, si quid ego in hūc perspicio. SOLAN.

Pag. 168. l. 1. Ἀερόπης) Rursus infra Ὀρχ. c. 43. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ Ἄρης) W. & Mf. R. 2956. Edd. articulum non agnoscunt.

ead. l. 9. Ἐπεισάγοι) Ubi vulgo legitur, Μέγα τοίνυν, μάλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἶδεν τις χωρίζειν τὰ τῆς ἱστορίας, καὶ τὰ τῆς ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμάτια, per se planum est, si praecedentia respiciantur, legendum esse ἐπεισάγοι. Magnum, ait Lucianus, immo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, non noverit distinguere inter ea, quae historiae, & ea, quae poëtices sunt propria; sed in historiam transferat alius artis ornamenta, sive pigmenta. Simile mendum infra cap. 27 sustulit Graevius in verbis ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς, τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὲν ὅλον κάλλος τοσούτον καὶ τοιοῦτον δν, μὴ βλέποι, μὴδ' ἐπαινοί, μὴδὲ τοῖς οὐκ εἰδῶσιν ἐξηγεῖτο, legens, id quod sane requiritur, ἐξηγοῖτο. IENS. Ἐπεισάγοι ex W. & ed. l. est. Reliquae mendosae ἐπεισάγει; quod recte vidit Ienius emendandum. SOLAN. Optativum lubens expressi, non tam ob duos testes, quam etiam ob sequens περιβαλοὶ & ἐντρίβοι. REITZ.

ead. l. 10. Ἐτέρας) Angl. ἑταίρας. BOURD. Ἐτέρας, manus ipsa Luciani; quod autem praeferunt Angl. Mf. Gr. & P. ἑταί-

ρας, corruptio mera. In M. etiam *ἑταίρας* fuerat, sed manus recentior mutavit. (De Κομμάματ. v. Hesych. Suid.) *Longo. SOLAN.*

ead. l. 13. Ἀλουργέσι) Angl. ἀλουργές τι. BOURD. Ibidem auctor, Poëtices ornamenta in historiam transfundere, idem esse, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρηνίαν ἀλουργέσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῶ ἑταιρικῷ. Pro ἀλουργέσι in MS. Angl. ἀλουργές τι existare, testatur Bourdelotius. Sed cum haec MSi lectio, sequentium ratione habita, sit soloeca, vulgata lectio censenda est integerrima: *Non secus, ac si quis athletam aliquem ex robustis illis & admodum validis, induat purpureis vestibus, alioque ornatu meretricio. IENS.* Recte quidem doctiss. Iens. ἀλουργέσι praefert alteri lectioni ἀλουργές τι: verum non dubito, quin iam magis sit probaturus illud ἀλουργίσι, quod ex collatione in marg. Aldinae Wesselinganae admisimus. REITZ.

Pag. 169. l. 4. Τὰ ἑπειτα) Probo lectionem marginis Aldinae Wesselinganae, qualem ob oculos etiam videtur habuisse Micyllus interpres, qui verterat, *quasi posteris, non praesentibus scribantur.* REITZ.

ead. l. 5. Ὅσοι &c.) In Ms. hic locus sic legitur: ὅσοι δ' οἶονται καλῶς διαίρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρησίμον, κισδὴλῳ τῇ διαίρεσει χρώμενοι, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσιν καὶ τὸ ἐγκώμιον ἐς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν καὶ εὐφραῖνον, τοῦτο ἐντυγχάνειν ὁρᾷς ὅσον τ' ἀληθοῦς ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲν, ὡς εἴρηται, κισδὴλῳ τῇ διαίρεσει χρώμενοι. ἔν γὰρ ἔργον. Quod nec praetereundum, nec reiiciendum existimo. GRAEV.

ead. l. 12. Αὐτὸ) Forsan αὐτῷ. Sed nihil muto. Proba enim etiam vulgata. SOLAN.

ead. l. 13. Κάλλος ἀθλ.) Quintil. VIII, 3, 10: *Pulcher adspectu athleta, cui lacertos exercitatio expressit, idem certamini paratior.* Totum illum locum communem de pulchritudine utilitatem consequente qui tractarint, laudamus ad eiusdem Quintil. VIII, pr. 19. GESN.

ibid. Οὐδ' ἐν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι Νικίστρατον τὸν Ἰσιδότην γεννάειν ὄντα) Hic locus prima facie videtur sanus & integer, at postquam exactius praecedentia & sequentia examinavi, mihi videtur deesse una literula, ut bene quadret ad sensum auctoris, qui talis est: *si pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit spernendum tale consortium, sed deformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adsit, non impedit, quo minus praemia reportet, & insignis existimetur athleta.* Igitur in to-

to eo sermonis tractu, nullus est locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non videtur consonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris scopo. Ideo non suspiror, sed firmissime credo, Lucianum scripsisse οὐδὲν καλύπτει ἢ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι, quod quidam non intelligentes, & putantes, debere intelligi, Nicostratum e prosapia Herculis & octavum ab Hercule fuisse, quod est, trinepotis filium, & videntes, id impossibile esse ex ratione temporis, literam numeralem ἦ sustulerunt. At ὁ γὰρ ἀφ' Ἡρακλέους non de stirpe intelligendum, quasi fuerit ille Nicostratus Heraclides, sed de ordine eorum, qui luctae & pancratii palmam simul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, secundus *Caprus Eleius*, de quo iam supra ad Pausaniam in Heliacis p. 170 diximus, tertius *Aristomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magnesius*, quintus *Straton Alexandrinus*, sextus *Marion Alexandrinus*, septimus *Aristeus Stratonicensis*, octavus *Nicostratus Cilix Aegaeates*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratium vicit Olympiade 204, quem etiam memorat Pausanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pausania corrigendus est Olympionicarum catalogus a Ios. Scaligero publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur παγκράτιον καὶ πάλιν νικ στρας, unde divinavit exscriptor νικων στρατις. Cum ergo Nicostratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp. 204, a Troia vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Troiam captam una generatione ad minus, manifestum est, Nicostratum illum non posse numerari octavum ab Hercule secundum generationem: nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix sufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius est debere legi, ἢ ἀφ' Ἡρακλέους, & intelligi non de stirpe, sed de victoriis Olympiacis luctae, & pancratii. PALM. Si cui non satisfaciatur Palmeriana coniectura, (mihī quidem satis tanto minus facit, quod video Verae Hist. lib. 2, c. 22, similiter dixisse Nostrum, Κἄρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους) ille cogitet, an non huc referendus sit ille Nicostratus, de quo Diod. Sic. XVI, 44, p. 533 Steph. Ἦν γὰρ ὁ ἀπὸ οὗτος ἀγαθὸς καὶ πράξαι καὶ βουλευσασθαι, μεμυγμένην ἔχων τῇ φρονήσει μάχαν. Τῇ γὰρ τοῦ σώματος ῥώμῃ διαφέρων ἡμίματι τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατείας, καὶ λεοντὴν ἐφόρει, καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖς μάχασι. GESN.

ibid. Ἀφ' Ἡρακλέους) Docta est sane & acuta Palmerii con-
Lucian. Vol. IV. H h

iectura; sed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quidquam facit, quotus ordine Nicrostratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicrostrato v. Plut. 494 f. 949 C. (Alius est ab eo, cuius meminit Xenophon ed. St. p. 276, 29.) Nostrum *ιστ.* β, cap. 22, Quintil. II, 8, circa finem, ex quo & aetatem eius discas. (Cilix erat. Ol. CCIV vicit. Afr. ἀναγρ. & Pausan. Eliac. I.) Loyd. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀλκαῖος) De hoc tacent. SOLAN.

Pag. 170. l. 2. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιο, πολλοὺς ἀν τοὺς ἐργάτας ἐπισπάσαιτο) Interpres Salmuriensis: Proinde historia, si iucundum auctarii vice haberet, multos, a quibus scriberetur, alliceret. Ineptas ratio. Non plures invitarentur ab scribendis historiis, de historicorum enim multitudine conqueritur, sed ad legendas. Historiae enim illae, quae posthabito vero soli studebant iucundo, ludibrio & taedio gravibus viriserant, & a nemine legebantur, nisi mulierculis & adolescentibus, ut hac tempestate, Romanensium, ut vocant, fabularum scriptores. Verum huius loci scripturam nobis servavit Codex Anglicanus, apud Bourdelotium, & excerpta nostra, in quibus ἐραστὰς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et sic legisse videtur Micyllus, ut ex versione patet: *Quare historia, siquidem obiter & velut auctarium iucunditatem additam habeat, complures amatores ad se allicit.* Paucis verbis interpositis, male scribitur & intelligitur hic locus: *ἔτι καὶ κείνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ καμίδῃ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῆσαι, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ τῇ Δίᾳ συκοφαντικῶς προσέτι γε ἀκροασαμένους.* Vertunt: *Hoc quoque dici meretur, rem valde fabulosam, quodque in laudem maxime inclinatur, utrinque audientibus non esse iucundum, dum non de facie hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis, qui iudicantium, ac per Iovem, sycophantarum more auscultant.* Mñ ponitur quidem nonnunquam pro nisi, sed in hac notione non memini infinitivum sequi. Παρ' ἑκάτερον ἀκούοντες, interpretantur, utrinque audientes; quod quid sit, non intelligo. Mñ. recte: *παρ' ἑκάτερον ἀκούουσιν, ἢν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῇ, in utroque, vel in utrovis eorum, (fabulis sc. nimis, & operosis laudibus) audientibus non esse iucundum, si non faciem plebis & vulgus cogitet, sed eos.* Τὸ τῶν ἐπαίων μάλιστα πρόσαντες, sunt laudes nimiae, quae offendunt audientis animum. Sic προσάντη λέγειν apud Diod. Sic. ea dice-

re, quae ingrata sunt, & indignationem movent. GRAEV.
ead. l. 4. Ἐργάτας) Angl. ἐραστάς. BOURD. Ἐραστάς rece-
 pimus in textum, P. etiam consentiente. Vulgata enim nihili
 prorsus est. Exstat tamen in M. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτι οὐδὲ — ἦν) Ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ
 μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἐκάτε-
 ρον τοῖς ἀκούουσιν ἦν. Indignis modis confundunt violentque
 hanc periodum & omnem eius intelligendae viam, inque ea
 sententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus
 ita, rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinat,
*utrinque audientibus non esse iucundum. Quod cum per se ἀποχ-
 ρῶς* sit chimaericum, immo falsum, (& cur in interpretatio-
 ne omittit ἐν αὐτῇ;) tum si roges, cur Lucianus dicat ἦν, non
 ἔστι, profecto nullam possit dare causam. Tantundem respon-
 debit, si roges, quid sit *utrinque audire*? Deinde pergit, *dum
 non de faece hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis*
 &c. Quid quaeſo intelligemus de illis, utrum laudatis, an lau-
 dantibus? Ad has tamen absurditates praeivit Ilicyllus, cuius
 haec sunt: *quod neque iucundum adeo in historia, quod valde fabu-
 losum est, & ad laudem maxime inclinat, utrobique auditoribus esse
 solet, dum non de faece hominum ac multa promiscuaque plebe hoc
 intelligamus* &c. illaudabili versione. Interpretor: *non esse in hi-
 storia iucundum id, quod est oppido fabulosum. Etiam laudationes
 nimium proclives, audientibus accidunt in utrumque* (ut non sint
 semper iucundae, sed queant esse iucundae, queant esse con-
 trariae & ingratae ob varias causas, ac vel dextre vel sinistre
 accipi, ut maxime proprietatem phraeos attingamus, quae
 occurrit Ver. Hist. I, cap. 40, οἱ μὲν παρ' ἐκάτερα τῆς νήσου
 καθήμενοι.) *Non intellige faecem confusam & promiscuam plebem,
 sed* &c. quibus verbis describit, quos ἀκούοντας innuat: quasi
 dicat, non si eo usque ascendant istae laudationes, ut etiam
 infimi videant, te in laudando excedere modum, sed si tantum
 sic agas, ut acutissimi id percipiant; vel, ut ipse exponit in-
 fra cap. 11, ὅταν κατὰ τὴν αὐτὴν δρῶσιν καὶ ἐπισκιάζουσιν
 τὴν σωτείαν, ἀλλ' ἀθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα καὶ γυμνὰ διεξ-
 ἴουσιν. GRON.

ead. l. 8. Πρόσαντες) Videtur nihil opus esse huic loco, nisi
 ut revocetur, quod iam factum, simpliciter Aldina lectio, sub-
 lato solum inciso, quod ibi etiam ponitur inter πρόσαντες &
 παρ' ἐκάτερον. Nimirum hoc παρ' ἐκάτερον, in quo tantopere
 laboratur, ad πρόσαντες refertur commodissime. *Utrinque prae-
 ruptum est & audientibus adversum atque moleſtum, non mi-*

nus quam asperum & praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, & in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parvus nimis. Ut hic metaphorice Lucianus, sic proprie Caesar B. Civ. I, 45: *Praeruptus locus erat, utraque ex parte directus*. GESN.

ibid. Παρ' ἐκάτερον) Hic locus est mutilus. Longol. De utraque auditorum parte intelligo, laudaris scilicet & laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex Graeco, ni fallor, Terentius, in utramque partem, in prol. Heautont. sub fin. & III, 1, 31. Cf. infr. 1στ. β, c. 40. Et Θεῶν διάλ. XVI. SOLAN.

ibid. τοῖς ἀκούουσιν ἢν ἐπινοήσας) Vulgatam mutavi, ἢν in ἢν migrando, & distinctionem, quae post ἢν erat, ante illud collocando, praeceuntibus G. L. & I. quod enim vulgo legabatur, οὐδ' ἐτερπνὸν — τοῖς ἀκούουσιν ἢν, μὴ τὸν συρφετὸν &c. vertebaturque, neque iucundum audientibus erat, dum non de facie hominum intelligamus, id ex Graeco sic vix elicias; iam vero ἢν μὴ coniunctum apertius nisi significabit, & verbum erat, satis intelligitur per ellipsin: sed pro ἐπινοήσας iam quoque recepi ἐπινοήσας. Durior hic enim est infinitivus. Immo cum & margo A. i W. id habeat, & Gesnerus quoque sic legendum existimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. REITZ.

ibid. ἢν μὴ — ἐπινοήσας) ἢν μὴ — ἐπινοήσῃ. GUYET. ἢν μὴ &c.) Sic omnino legendum cum Mss. G. P. L. & ed. I. Nisi cum G. Mf. legas mox ἐπινοῇ pro ἐπινοήσας. Reliquae edd. ἢν &c. cum praecedentibus coniungunt. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀκροασομένους) W. In reliquis ἀκροασαμένους. SOLAN. Et si vulgata ferri potest, ut significet eos, qui sic audire solent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos, qui hanc historiam audituri, vel lecturi sunt. REITZ.

ead. l. 16. Τὸν τύπον) Κατὰ τὸν τύπον. GUYET. Κατὰ quippe non inferendum, sed intelligendum, monere voluit, credo. REITZ.

Pag. 171. l. 1. Φροντίζειν) Tales ait auctor comparandos esse auditores, quibus quis scripta sua velit probare, qui exactissime omnia examinent, & ἀργυραμοιβικῶς expendant: ad hos, inquit, ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν, τῶν δ' ἄλλων ἀλγὺν φροντίζειν. Sic namque ex vetustis edd. corrigendum: posteriores pessime φροντίζει. IENS.

ead. l. 5. Γὰρ τοῦ σε) Ita τοῦ σε sine accentu exaratum est in edd. priscis I. Fl. Ald. & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat observari, ut pluribus enclitici-

cis sese subsequenter, unius accentus in alteram transiret; alioqui scribendum fuisset *ποῦ σε* quod significatio, quam *ποῦ* hic habet, vix patitur. REITZ.

ibid. Γεγραμμένον) Meminit huius Terentius Eun. V, 8. Plautus etiam in Trin. initio ipso, & Perf. 5. Vide etiam Plut. 1406, 2, quo in loco *ραρίζειν* legendum. SOLAN.

ead. l. 9. *Εν κροκωτῷ*) Plutarchus quoque scribit, Herculem *κροκωτοφόρον* pingi solitum. Crocota autem crocei coloris vestis. Non. Marcell. VORST. Quem cultum tamen deinceps, ut & Herculis titulum, affectavit Commodus. Herodian. l. 14, 16: *ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαίων καὶ βασιλείων σχῆμα*, *λεοντὴν ὑπεστρώννυτο καὶ ῥόπαλον μετὰ χεῖρας φέρειν, ἀμφιέννυτο τε ἀλουργεῖς καὶ χρυσοῦφεις ἐσθῆτας, ὥς εἶναι καταγέλαστος αὐτὸν καὶ ὑφ' ἐνὶ σχήματι θηλειῶν πολυτέλειαν καὶ ἥρων ἰσχὺν μιμούμενον*. V. & Aristoph. Βατρ. pag. 94, 2. SOLAN. Confer Aristophan. Ran. 46, & ad eum hott. Ez. Spanh. qui & hunc Luciani locum affert, & muliebre hoc vestimenti genus exponit ex Athen. V, 198, *pellucidum amiculum, quod supra purpuream tunicam iniicitur*. REITZ.

ead. l. 10. *Σανδάλῳ*) Sic pro *σανδάλῳ* constanter legitur in edd. vet. quas excussi, & recte; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. supra Deor. Dial. XII m. ubi plane idem ait: *παϊόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ*. Et Dial. XI m. *πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα — τῷ σανδάλῳ*, & sic alibi non semel: quare hoc praetuli, quia Nostro usitatius est. Addiderat La Croze, vid. Terent. sine dubio respiciens illa in Eunuch. V, 8, 4: *Uinam tibi committigari videam sandalio caput*. Ad quae interpret. plura de sandaliis. REITZ.

ead. l. 16. *Ἀσύμφηλον*) Flor. & Angl. *ἀσύμφηλον* & *ἀσύμφηλον*. BOURD. *Ἀσύμφηλον*) Variant hic libri: sed vera & genuina lectio est, quam ex W. P. & L. exhibeo. Consentiunt omnes, exceptis duobus, in *Ῥητ.* c. 16. *Ἀσύμφηλον* vero, quod & apud Suidam perperam legitur *ἀσύμφηλον*, aliud est. V. II. l. 643, quod iam doctissimo Suidae editori observatum est. Adde Plut. 1672, 1. SOLAN. *Ἀσύμφηλον*) Cum non soleant vocem facilem & obviam in ignotiorem mutare librarii, *ἀσύμφηλος* autem sit Homer. Iliad. I, 643, & Ω, 767, hoc servandum duco, & interpretatus sum, non quo illam plane cognitam habeam, sed ut convenire huic sententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur. GESN. Verum est, librarios non solere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Gesnero, Homericum *ἀσύμφηλον* retinenti, si s-

gnificatum eius huc convenire certum esset. Verum quia non potuit scire, quid Codd. nostri haberent, ego consensum eorum in voce obvia, & hic bene congrua, praeferendum duxi, eoque magis, quia duae edd. principes *Fl.* & *I.* ne quidem vulgatae assentiuntur, sed ad alteram Codicum quoque ducunt. REITZ. Ἀσύμφυλον etiam Mf. Reg. 3011.

Pag. 172. l. 14. Ἀριστοβούλου — γράψαντος) Angl. Ἀριστόβουλος γράψας. BOURD. Adi Voss. de Hist. Gr. Laudat hunc Plut. in Alex. & 584, 1; unde liquet, existisse illius novam & ab hac diversam historiam. Strabo etiam XV, p. m. 494 A. Vid. & 608, 1, eiusdem P. SOLAN. Faceffat lectio Codicum, nominativum exprimentium: etsi enim nominativi absoluti exempla non desint, tamen quia iidem libri ἀναγνόντος non mutant, hinc nec γράψαντος, nec Ἀριστοβούλου, mutandum erat; non enim Alexander legebat, sed ipse Aristobulus auctor ei suum opus praelegebat, quod olim moris fuisse, non est opus exemplis probari, cum Alexander postea demum librum arripuisse, & in caput auctoris proiecisse dicatur. Exempla autem istius nominat. quasi absoluti dabimus alibi. REITZ.

Pag. 173. l. 4. Ἐπὶ κεφαλῇ) Mirum videri possit, usurpari hanc phrasin de libro, cum proprie de animalibus dicatur pro no capite deturbatis, uti usurpatur in Gallo c. 23, ἐπὶ κεφαλὴν ἑς πέλαγος ἐμπεσόντες. Sed videtur ad alia etiam tandem usu detorta fuisse. Vid. de ara usurpatum Z. tr. c. 44. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐν ἀκοντίῳ) Καὶ σὲ δὲ οὕτως ἔχρην, Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Scio, ut defendi possit haec scriptura, verum persuasum tamen habeo, Lucianum scripsisse, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα, una sagitta elephantem interficientem. Quod & Mf. prae se fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis schedis, in quas ante viginti quinque annos has coniecturas inscripseram, exciperem, ut dubium nullum reliquum sit, vere me coniecisse. GRAEV. Insolens admodum haec phrasis, nec Luciani manum hic agnosco, neque in his in Dial. Prot. & Plur. seu N. Δ. 23, καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ. In L. uti & in G. ἐν, quod commodius, sed nondum mihi rectum videtur. M. vulgatum ἐν retinet. Elephantos autem, quamvis haec quidem Aristobuli fabulosa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliisque. V. Ael. Lamprid. cap. 12 & not. Casaub. virium ad conficiendas feras tantarum fuit, ut elephantum conto transfigeret. SOLAN. Etsi praepositio abundans pro ablativo instrumenti recte adesse potest, ut pluribus probavi.

ad Herodot. c. 5, & ante me Hemsterh. ad Dial. Mort. XXIII f. ubi καθιξιμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, quae verba Solanus immerito suspecta habet, tamen hic aliquantum languet historia: itaque ἐνὶ ἀκοντίῳ unice verum esse statuo, & recepissem profecto, si numerum elephantorum, qui excidisse videtur, addere ex aliquo Codice vel editione possem. Sensus enim postulat, ut uno iaculo plures elephantos (simul) traiecisse dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, sese prodit, quae iam in vulgata lectione nulla est; tum vero iusta Alexandri patet ira, cum ἀδύνατα adeo, sive manifesto falsa ipsi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλέφαντας sufficere videatur, & vel sic longe melior sensus sit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, nisi duos vel tres addideris. Miror, Solano haec in mentem non venisse, qui tam studiose haec verba videtur excussisse. Cum sensus τοῦ ἐνὶ tam facile pateat. Fateor enim, nihil novi esse singulos elephantos contis traiectos, sed parvo iaculo, quod diminutivum ἀκοντίον notat, unoque ictu duos transfixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ κεφαλῇν autem si non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum simul in aquam proiecerit? potest enim ἐπὶ intelligi *versus*, *ad*; ita ut liber directus *versus* auctoris caput, etsi non tetigerit, in mare sit proiectus. At sequens οὐδὲ, id non permittit. RERTZ. Praeuentibus Codd. G. L. & Mss. Regg. 2954 & 2956, rescripsimus ἐνὶ quam lectionem etiam secutus est in sua Luciani versione cl. B. de Ball.

ead. l. 8. Ἀρχιτέκτωνος) Dinocratis scilicet, cuius historia scitu digna. Is cum Alexandro innotescere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Unctus & corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, cetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit, quae Alexandro iter futurum sciebat. Eo viso rident comites, Alexander ipse novo spectaculo illectus hominem alloquitur, & mox suscipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae artes aedificaverant, ita adulatio nimia deinde subvertit. Vid. Vitruvium in praef. At Plutarcho *Stafrates* audit, non *Dinocrates*, 597, 2. Sed Dinocratis etiam nomine occurrit ap. Plin. & Strab. VII, qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam descriptam & conditam memoriae prodidit. Vitruvius quibudam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem historiam habes iterum ὁ. Eix. c. 9. SOLAN.

Pag. 174. l. 1. Ἐπ' αὐθίσι) Angl. ἐπ' αὐθίσι. BOURD. Οἶοντα γὰρ ἀμεινον ἔξαι τὴν ὄψιν, ἣν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε

πλείον ἐπανθήσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. Recte interpretes: *arbitrantur enim, melius se habituram facient, si pictor illis plurimum ruborem illinat, & pigmento multum candoris admisceat.* Sed pro ἐπανθήσῃ scribendum ἐπανθίσῃ. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit Bourdelotius, quā legit ἐπανθίσε. Ἀνθίζειν & ἐπανθίζειν est pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Cleio, ἡνθισμένοι φαρμάκοισι προμαχσῶνες, propugnacula picta variis coloribus. Noster inferius in hoc ipso libro: Οἱ δὲ ἐπλαττον μύρον, καὶ ἐπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρύθμιζον, καὶ ἐπάρυθμιζον τὸ χρυσῶν, illi vero tantum formabant & secabant ebur, & poliebant, & conglutinabant, & concinnabant, & auro inducebant. Sophocl. οὐ γὰρ σε μὴ γνῶσιν ᾧ δ' ἡνθισμένον, *te enim non cognoscent sic coloratum.* Synesius: καὶ εὐθὺς ἐπανθεί μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρυθρῆμα, & statim mea gena rubore perfundebatur. Ἄνθος saepe est color. Ἀνθ τῶν οἰκῶν sunt picturae Philostrato. Hesych. ἄνθη χρώματα. Moschopolus τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογῇ ἀπὸ τοῦ τῶν βοτανῶν ἄνθους λέγεται ἄνθος κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὥς παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ τῷ τῆς ἰδῆς ἀνθεί ραίνεται, ἦγουν τῷ χρώματι. ἔστι δὲ ἰδὴ βοτάνη τις καθὼς λέγεται ἀνθοκρόκοισι πῆναι παρ' Εὐριπίδῃ. Sic legenda sunt haec verba. Locus Euripidis est in Hecuba v. 468: Ἐν κροκέῳ πέπλῳ Ζεύξομαι ἄρματι πόλους Ἐν δαιδαλαίᾳ ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πῆναι. Ubi interpretes pessime: *in crocea veste iungam currui equos, in artificiosis variegans croceo flore decoris tapeibus.* Ἀνθοκρόκοι πῆναι sunt fila variis coloribus tineta, licia diversorum colorum. Πῆναι μίτος, κρόκη, subtemen, fila. Χρυσόπηναι vestes aureis filis pictae: Virgil. *picturatae auri subtemine vestes.* Restituenda est haec vox Polluci lib. X, c. 10, ubi recenset vocabula ad lanificium & textrinam pertinentia: καὶ πῆρα καὶ πηνίον κατὰ γειν, κατὰ γαγεῖν. Interpres: *peram fusum ducere, deducere.* Quid lanificio cum pera? lege πῆνα. Euripides autem sic vertendus: *in crocea veste iungam currui equos, artificiosis pingens diversicoloribus filis.* Ἐν δαιδαλαίᾳ ποικίλλουσα est pro ἐν ποικίλλουσα δαιδαλαίᾳ. GRAEV. (Ἐπανθίσῃ) Ad hanc scripturam accedit Anglic. Cod. quae in P. plane habetur. In vulgatis ἐπανθήσῃ. Vid. infra cap. 55. SOLAN.

ead. l. 5. Θεραπεύοντες) Angl. *Θεραπεύεσθαι.* BOURD. Sic infra c. 40, εἰ δὲ τὸ παραντίκα τις θεραπεύει &c. aliam lectionem hic Codd. A. W. P. & L. praeferunt, haud sane spernendam, nempe *Θεραπεύεσθαι* quam si admittas, supple ὥς. Sed in W. aliter prius fuerat. SOLAN.

ead. l. 9. Πάση) Distinctione iuvimus hunc locum & interpretatione. Iungebant *ιστορίᾳ πάσῃ*, & interpretabantur *omni historiae*: sic laborabant sequentia. Nobis *πάση* est aoristus primus ex *πάσσω* vel *πάττω*, quod de coloribus & pigmentis usurpari notum est. GESN.

ibid. τὰ ἄλλα) Hic aliquid desideratur. An *μὴ παραλείποι*, vel *παράληψι*; GUYET. Recte vidit Guyet. aliquid desiderari in vulgata, quae erat, *τῇ ιστορίᾳ πάσῃ, τὰ ἄλλα &c.* sine sequente verbo, quod ad *ἄλλα* referatur, & sine ullo sensu: sed mutata a Gesnero distinctio mihi omnia sanare videtur; quare illam laetus amplector. REITZ.

ead. l. 10. τοῦ λόγου) Post hanc vocem excidit verbum, sine quo stare sententia non potest. Quodnam autem verbum exciderit, quis sine Mss. ope divinabit? Vorstius coniicit, ante *τὰ ἄλλα* reponendum *ἐστὶ καὶ*; vel simile quid. In W. & ed. Fl. deest *πάση*, agnoscit P. (Hic aliquid deest, huic simile *ἄλλα μεμίχθωσαν, & σὺν &c.* Longol.) Ego pro *πάσῃ* τὰ legendum censeo *ἐπιπαττέτω τὰ*, ut *ἀναβ. c. 22.* SOLAN.

ead. l. 13. Ἐναγχος — πρῶν) Ex hoc loco discimus, quo tandem tempore patriam post primas peregrinationes reviserit Lucianus. Neque enim dubium est, quin de reditu in patriam hic locus sit intelligendus, de quo in Somnio c. 9, post peragratas Italiam & Galliam; cum ex Peregr. morte pateat cap. 35, satis fuisse ei temporis ad utramque visendam, & ex Somnio c. 9, patrem ibi habuisse obviam, constet. Certe hinc in Ionia circa annum Christi CLXIII fuisse, liquido constat: quo tempore iam annos ad minimum XII abfuisse a patria ex *Περ. cap. 35*, cum quater Olympia vidisset, certum est. Unde proclive est iudicare, quae de sua vita in Somnio habet, consideranti, patriam tunc primum revisisse. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adstruendam substernendum fuit. Observanda autem hic est vis verbi *ἐναγχος*, quod recentius quid notat, quam quod mox sequitur, *πρῶν*. Rem unico exemplo illustrabo. In *Ἀποκρ. c. 2*, quod apud iudices a se *πρῶν* factum rem simpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum est, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum esse ad causam facere videtur, non iam voce *πρῶν*, ut prius, dum nihil tale agebatur, sed voce *ἐνάγχος* utitur c. 13, cuius vim mox paucis interiectis sequens *εὐθὺς* eam esse, quam contendo, satis ostendit. Unde iam evicisse mihi satis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidisse, cum in Graecia iam eiusmodi histo-

rias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia eiusdem farinae scripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. SOLAN.

ead. l. 14. Πρώην) Cf. mox c. 17 pr. & 'ιστ. α', c. 33. SOLAN.

Pag. 175. l. 3. Παρὰ πόδα) Recte Angl. Cod. περί. Sic Apolog. de Merced. cond. De hoc proverb. Hesych. Pollux, Casaub. ad Charact. Theoph. BOURD. An conveniens, i. e. τῷ ποδὶ ἀρμύζουσα; GUYET. Περί πόδα τῇ ἰστ.) Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato παρά. Casauboni (ad Theophr. Char. p. m. 138.) ulterior emendatio est; nempe τῇ ἰστορίᾳ. Certe in ed. I. cum iota subscripto ultima vox cernitur. Ἀπολ. μισθ. c. 4. Ratio proverbialis istius locutionis a calceis perita est, de qua idem Casaubonus ibid. SOLAN. Omnino probanda lectio περί πόδα. Acumen in eo inest, quod narrat non historiae accommodatum genus dicendi, ipsumque adeo exordium, sed historiam ita institutam, ut ea poëticum & fabulosum exordium deceret. *Exordium* est velut pes, cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti scriptoris historia. GESN.

ead. l. 4. Ἀχιλλεῖ) Homer. Il. B, 216. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰ πρόσθεν &c.) Homer. Iliad. X, 158. SOLAN. Si ipsum Homeri versum voluit referre Lucianus, sic mutandus erit: Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφηνγε, δῖος δὲ μιν μέγ' ἀμείνων. Sed quia sensus vulgatae sanus est, & mutatio nimia foret, nihil in textu immuto, allusionem tantum, non recitationem, esse credens. REITZ.

ead. l. 9. Ὅτι ἐρ' αὐτοῦ τι ἔγχε.) Arrianum imitabatur, qui initio libri de gestis Alexandri se ipsum μάλα φορτικῶς ἐπαινεῖ. LA CROZE. Αὐτοῦ, quod in edd. hic legebatur, in αὐτοῦ mutandum esse, bene monuit cl. B. de Ball.

ead. l. 13. Φροίμιον) Ubi in omnibus aliis editionibus, uti & in hac Salmurienfi, recte legatur ἐπὶ τέλει τοῦ φροίμιου, soli Amstelædamensis editionis procuratores dederunt προοίμιον, ignari scilicet, Graecos & προοίμιον & φροίμιον dicere, & Lucianum etiam saepe alibi hoc maluisse. IENS. Nihil variationis hic loci noraverat Solan. Cum vero lensius dicat, solam Amst. legere προοίμιον, ipse edd. contuli, vidique recte hunc observasse, edd. vett. habere φροίμιον; excepta tamen etiam Parisina, quae aequae ac Amst. προοίμιον habet: quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, sed ut Graevianam editionem, aliqui pessime habitam a typographis & correctoribus, hic excusam; quia suum προοίμιον ex Par. desumere potuere. Rectius autem hic propter consensum, φροίμιον edi certum est, idque aequae Graecum esse at-

que alterum, vid. apud Aeschyl. in Agam. p. 213, & in fragm. Callim. Benteleianis, N. CCXXIII, Τοῦ τε μυθωπλήγος φροῖμιον Ἀντιλόχου. REITZ.

Pag. 176. l. 2. Αἴτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξίδων) Non haec voces notant, simul & causas, unde id bellum coepisset, commemorando, ut vertit Benedictus plane ex imitatione Miccylli, (& vix legas αἴτια ἀρχῆς, cum sufficiant αἴτια πολέμου) sed causas simul principio belli aggrediens, quod satis patet ex ipsis, quae subiiciuntur excerpta verba. GRON.

ead. l. 3. Οὐολόγεσος) Apud Xiphilinum scribitur Οὐολόγαισος. V. Adr. 264 B. Anton. 269 B. & 270 C. D. & seqq. In nummis ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ constanter legi, monet me Io. Masson. Vide Spanhem. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀρχὴν) Sic enim incipit historia Thucydidis: Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρχάμενος εὐθὺς καθισταμένου. Vides omnia verbotenus ab hoc descripta, praeter ultimam vocem, quae forsitan Luciani tempore in Codd. Thucydidis eo modo legebatur, quo a Calpurniano scripta est. De συνέγραψε pro ξυνέγραψε Thucydidis, nimis minutum videatur: promiscue ap. Lucianum scribitur, neque adeo mutandum, quamvis sequatur ξυνισταμένου. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνεύσαν) Quid, oro, χαρίεντα cum θυμῶδεσι; & quis ille θυμὸς vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαριεστάτην καὶ θυμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀπ. hoc est, festivissimum & thymum Atticum spirans. Est enim allusio ironica ad Hymettia mella, & alibi usus est. Mox recte ab Iac. Miccylo Πομπηίου πολίτης redditur Pompeiopolitea, ut cognoscas, errorem unius Benedicti non esse tanti, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in hac editione annotatum vides, & auctor dissertationum de praestantia numismat. pag. 529. Et an non alter alterum in-spexit? GRON.

ibid. θυμοῦ) Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχὴν ἀπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνεύσαν. Interpres: Cum suo nomine principium duxit, ut ille, festivissimum illud principiorum omnium, animumque Atticum spirans. Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus scripsit, χαριεστάτην ἀρχὴν ἀπασῶν, καὶ θυμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνεύσαν, elegantissimum omnium exordiorum & thymum Atticum redolens, hoc est, Atticam elegantiam; ut dudum emendandum ostendi in lectionibus Hesiodicis. Pertinet huc, quod

Philostratus minor lib. 11 εἰκότων de Pindaro prodidit: Αἱ δὲ εἰσω μέλιται περιεργάζονται τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι, δέει τοῦ ἐγγχειρήματος. ἐξ ὧν τμήτου τάχα ἤκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ ἀοιδίμων Ἀθηνῶν καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάξει Πινδάρου. Quae vero intus apes sunt, infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortasse veniunt, & pinguius inclitisque Athenis: hoc enim ipsum, puto, Pindaro instillasse; mel nimirum Hymettium. GRAEV. (Immo ipsa haec verba. V. not. nostr. ad 599 C. D. Solan.) (Symmach. Ep. III ad Auson. Erat quidem illa Acha salibus conspersa & thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437, n. 9. Hemst.) Θύμον re-cte erat in P. sola. In ipso M. prave θυμοῦ. SOLAN. Non dubitavi, θυμον praeferre vulgatae, quae θυμοῦ habebat, vertebatque animum Atticum spirans; quod nihili est, & ex accentu male posito natum. Herbam autem thymum Athenis multum in usu fuisse, vid. Scholiaft. ad Aristophan. Plut. 255 & 283, apud quem priore loco vertitur *cepa*, & pauperum cibus fuisse ab Schol. traditur; altero vero, *thymus*. At herba *thymus*, quam & hodie *thym* vocamus, multum differt ab cepis. *Thymum* herbam descriptam vid. ap. Dioscor. L. III, cap. 37. Ubi Matthiolus eam & Graece θυμόν vocari notat, & figuram addit: de cepis vero ibi nihil. Nec satis expedit differentiam, immo confusionem hanc, Salmas. ad Solin. p. 907. Sed cepas forsitan ab animosa acrimonia sic vocatas coniicit, & cum Hefychio aliisque Lexicographis fatetur, θυμόν saepe *cepas* significare, sed radices herbae *thymi* esui ineptas esse. Ego tamen ad herbam fragrantem *thymum* apud Lucian. respici censeo, quo cibos condivere ad gustum atque odorem gratiorem, immo acutorem, seu stimulantem, ac salivam provocantem, adeoque appetitum, ut vocamus, cientem, quo lectoribus similiter movendam legendi cupiditatem designat. REITZ.

ibid. Κρεπέριος) Tacit. An. 14, 5, de alio quidem, sed *Creperius* ibi scribitur, & sane in M. Κρεπέρνος scriptum est. SOLAN. Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηίουπολίτης) Inapte vertitur, *Creperius Calpurnius Pompeii civis*, pro *Pompeiopollita* vel *Pompeiopollitanus*. Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. ALMEL. Quod Almelo. monet, id Micylli versio, quam Parisina ed. exhibet, iam habebat. Pro Πομπηϊόνπολις autem Πομπηϊούπολις reponendum erit in Almelo. venii nota, quam ita exhibeo, ut in Graev. ed. exstat. At posteriore modo scribit Strabo L. XII, p. 841, (al. 562.) Er-

ror autem Benedicti inde ortus, quod in nonnullis edd. Πομπηίου πολίτης, disiunctim scriptum, vel duobus tamen accen-
tibus. In *Iun.* vero recte erat, ut dedimus. REITZ.

cad. l. 9. Πομπηίου πολ.) Duæ huius nominis urbes memo-
rantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De posteriori
intelligo. SOLAN.

cad. l. 13. Κερκυραῖον — ῥήτορα) Armenium oratorem indica-
re videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, qui-
bus Corcyraei apud Thucydidem ab Atheniensibus petunt.
V. Thuc. I. c. &, si lubet, Pott. *κερκυραῖα μάστιξ*. 239. SO-
LAN. Vid. Thucyd. I, 32, adscripserat Solanus. Et mox ad v.
seq. vid. Thucyd. II, 17. Et post tres versus rursus Thucyd.
II, 48, nempe ad verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο. REITZ.

cad. l. 14. Νισιβηνοῖς) Nisibis, prius Antiochia Macedoniae
dicta, ultra Euphraten sita erat. De hac urbe Xiphil. in Trai.
249 & 251 C. & Spanhem. 605. SOLAN.

cad. l. 16. Πελασγικοῦ) Vid. Thucyd. II, 17, qui nefas du-
xisse Athenienses observat in eo loco quemquam habitare,
quem tamen scrupulum necessitas obsidionis exemit. Adde
Plin. VII, 56. Paus. Att. Plut. Them. App. Mithr. *Δε μακρο-
ταίχ.* vid. Thucyd. I, 96, 107; II, 13. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Δοιμώξαντες) Vid. infra Alex. c. 36. REITZ.
ibid. Ἀπὸ Αἰθιοπίας) Cur autem ex Aethiopia usque nuga-
tor ille petierit, aperiet lectus Thucydides. (II, 48.) Apud
hunc enim initium pestis illius, ex Aethiopia, quae per Aegy-
ptum grassata, ac Lybiam, Persarumque imperium, in Athe-
nieneses tandem irruit: quod insulsus hic scriptor securus, con-
tra fidem historiae ad sua tempora transtulerat. Coepit enim
Seleucia; vid. Capitol. in Vero c. 8, & in eum locum Salma-
sii notas; & Amm. Marcell. Quae res observata Medico sum-
mo huius aetatis Richardo Mead persuasit, pestem esse mor-
bum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam nascatur,
sed ex Aethiopia ad alias gentes, si res recte investigetur, sem-
per per contagium perlatus inveniatur. Vide librum, quem
Anglice *de Peste* edidit, Latine etiam in exterorum gratiam in
Hollandia excusum. SOLAN.

cad. l. 4. Ἐν ἑκείνῃ γὰρ ἔμεινεν) Hoc quid velit, & quam cal-
lide a Luciano hic additum sit, haud facile intelliget, cui tem-
poris illius historia menti non obversabitur. Non constitit
enim illic pestis, quam vanus ille scriptor in hostes Romano-
rum solos immiserat, sed a Veri exercitu in Occidentem illa-
ta, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europae regio-

nes grassata est, teste Capitolino in M. Aurel. c. 13. De ea intellige etiam, quae in Ἀλεξ. leges c. 36. Credo itaque, cum haec scriberet Lucianus, coepisse iam apud Romanos pestem illam; indeque factum, ut sic ironicas gratias Historico illi ageret, qui eam tam caute in Mesopotamiae finibus desuisse fecerat. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀθηναῖος) Athenienses urbane admodum vocat, qui revera Romani erant, quia a Thucydide omnia mutabatur fatuus ille, apud quem Athenienses moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravatura. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπεικῶς) Valde. GUYET. Vid. Schol. ad Gall. c. 23, ubi Ἐπεικῆς τιμᾶς, & Parasit. c. 48. SOLAN. Verum Ἐπεικῶς Bud. in Lex. vertit *mediocriter*. Et in Herodian. Ἐπεικῆς *mansuetus, placidus*, vertitur a Boeclero; vid. eius Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo, ut ἱκανός, quod *sufficiens* notat, ac tamen plerumque pro *multo*, immo & quod modum interdum excedit, accipitur. Sic Ἐπεικῶς medio significatu erit, *quod decet, quantum par est*; at si πολλός accedit, *quam multum* significare, nihil mirum. De Ἐπεικῆς vid. Schol. ad Gall. c. 23. REITZ.

ead. l. 9. Ἐντρέψας—οὐ δὲ αὐτὴν) Locus corruptus. GUYET. Hic deest aliquid. LONGOL. Hic locus asterisco in ed. I. notatur, ut mutilus, credo: quamquam de asterisco nihil monet editor Antonius Francinus. V. Ἀποφρ. Ego certe depravatissimum iudico. SOLAN.

ibid. Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ καὶ κεῖνα, ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαίης) Sane perperam Benedictus corrumpit sententiam huius loci, vertendo, ac si omnia Luciani essent, *ea, quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam*, quae sunt oppido insipida & insulsa. Contra peccavit Micyllus, nimium curioso vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex Thucydide sumpta & passim ab illius temporis scriptoribus insulsa Lucianus producit, in quibus putat quoque esse has ipsas medias voces, cum eae sint merae Lucianeae. Vertebar enim, *ea, quae sunt ipsius illius, dixerit quispiam, ut μικρὰ καὶ κεῖνα, hoc est, parva & illa, & ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαίης, id est, ut etiam ipse dixeris*. Ut debes igitur, intellige, *ista, quae sunt eius ipsius, dixerit quispiam, parva quoque illa, ut ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαίης, οὐ δὲ αὐτὴν νῆ Δία, καὶ κεῖνα ὀλίγον δεῖν παρῆλινον*. Quae tria sunt frustra imitationis perversae. GRON.

ead. l. 10. Ὡς καὶ αὐτὸς ἀνφαίης) Καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦτο Ἐπεικῶς πολὺν ἔστι, τὸ οἶσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θεουκιδίδου ἔοι-

λότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτὰ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ καὶ κείνα, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φαίνοι. οὐ δὲ αὐτὴν νῆ Δία, καὶ κείνα ὀλίγου δέειν παρέλεπον. Salmurienfis: *Nam rursus abunde illud suppetit, putare hoc esse Thucydidi similia dicere, si parum reveritus, ea, quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam. Non ob eam causam per Iovem, & parum abfuit, quin illa praetermissem.* Ecquid poterat monstrosius? Estne qui intelligat, quid interpres sibi velit. In Graecis verbis nihil est, quod paulo humaniorem moretur. Illorum vero haec est sententia: *Et hoc namque valde frequens nunc est, quod putent Thucydidem egregie se referre, si paululum mutatis Thucydidicis quis dicat, & illa quidem parva, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φαίνοι, hoc est, ut ipse fatearis. Et ista, per Iovem, parum abest, quin omiserim.* Est hoc genus loquendi, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φαίνοι, Thucydidi frequens, quod illi multi imitatores, servum pecus, saepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod & avorum nostrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitatam ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. GRAEV.

Pag. 178. l. 7. Πλὴν ἀλλὰ μετρ.) Prava versione pervertit interpres omnem horum verborum elegantiam iuxta & sensum, πλὴν ἀλλὰ μετρίωτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δ' ἄλλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλω δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς, reddens, *verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuiuspiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit.* Praeterquam quod χαρίεις hic non est gratus, sed doctus, politus, ut ad hunc locum animadvertit Graevius ὁ χαριέστατος, ἦν in hac periodo non est, nec sit, sed esset vel foret, vertendum fuit, ut saepe: vide sis, quae supra lib. 1, c. 4, notavimus. Ceterum dixerat Noster, inter alios, quos malos viderit historicos, fuisse, qui nudam, sterilem, & exilem corrafisset rerum farraginem, stilo pedestri, humi repente; non secus quam si miles quidam, quae singulis diebus gerantur, annotans, ea composuisset; vel faber, vel lixa castra sequens. *Nisi quod (sic verto, quae porro Noster ait) melius modum teneret rudis ille & impolitus, qui statim, qualis esset, cognosci posset, quique impendisset hunc laborem, eum ornandum daturus alii cuiuspiam polito ac erudito, & ad conscribendam historiam satis docto viro.* Sic locus hic intelligendus, pro vulgato πεπονηκώς ex Graevii MS. προπεπονηκώς lecto, verbo huic l. ut recte vir cl. iudicat, convenientissimo. Verbum προπονέω habet quidem H. Stepha-

nus, nempe in Thesauri Appendice; sed qualia ibi multa, nulla auctoritate subnixum: quod mirum, cum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id usurpet: nimirum in Vitar. Auctione c. 23, in de Gymnasiis c. 9 & 26 f. ac in Rhetorum praeceptis c. 3. Huc pertinet πρόπονος, quod ab Hesychio exponitur εὐκρατὴς, εὐφημος, πρόχειρος, ἑτοίμος, ἀνεμπόδιστος. Sed perperam in Hesychio scribitur πρόπονα pro πρόπονα. IENS.

ead. l. 9. Χαριέντι) De illo, qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac si nauta aut caupo annotasset, quae in castris essent gesta: πλὴν ἀλλὰ μετρίωτέρος γὰρ ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἀλλὰ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένην ἱστορίαν μεταχειρισσάσθαι πεποννηκός. Interpres: *Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuiquam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit.* Num ὁ χαριέσις est gratus? nugae. Οἱ χαριέντες Graecis sunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculti. Sic οἱ χαριέντες apud Aristotelem frequenter opponuntur τοῖς πολλοῖς, plebi, sive indoctis, idiotis. Οἱ χαριέστατοι τῶν ἱατρῶν apud Nostrum alibi, doctissimi Medicorum. Dein pro πεποννηκός legendum ex Ms. προπεποννηκός, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: *Verum modestior est hic ineruditus scriptor, qui statim, qui sit, ostendit, (sive, cur sic scripserit, prodit) alii doctiori, & qui par sit historiae scribendae, materiam praebuit.* Quod & Ciceronem, in commentario sui consulatus, & Iulium Caesarem in commentariis de bello Gallico & civili secutos esse, veteres referunt. Προπονεῖν est eleganter in alicuius gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commodo, *Iemand voor arbeiden*, ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae: quae notio huius vocis a Lexicorum scriptoribus non fuit observata. Paulo post Tragicam inscriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & fastus, cum quis magnifica nomina sibi & libro imponit. Τοῦτο μόνον ἡτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμόρφου ἱατροῦ τῆς τῶν Κοιτοφύρων ἐκτῆς ἱστοριῶν Παρθικῶν. Tragicam inscriptionem vocat, quod suo nomini Καλλιμόρφου adiecerit ἱατροῦ τῆς τῶν Κοιτοφύρων ἐκτῆς, quia hoc & a veterum consuetudine est alienum, & fastum prae se fert quandam tragicum, hoc est, qualis regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Satyrici: *Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu.* Sic inferius c. 23, Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἰδοῖς ἂν τὰ μὲν προίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ὅτι

ὑπερβολὴν μακρὰ γράφοντας, at vero alios etiam reperias, qui prooemia splendida, tragica, & summo opere proluxa scribant. Quid si Lucianus vixisset nostro tempore, & vidisset & inscriptiones librorum portentosas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno versu contenta, ut miser Callimorphus prae his sit modestissimus, quantum nigri salis illi fuisset perdendum, ad hanc insaniam emendandam? Cum dicit κοντοφόρων τῆς ἑκτῆς, subauditur τάξεως, centuriae sextae hastatorum medicus. Τάξις est centuria, ut ordo apud Latinos. Hinc ordinis ductor centurio. Iustin. Ordines nemo, nisi sexagenarius, duxit. Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc est, manipulus: τάξις non est legio, ut Latinus cepit interpret. GRAEV. Iunt. Χαρίεν-τι, quod solet saepe, ut paulo supra ἐν-τρέψας, & infra, οὐκ οἶ. δ' pro οἶδα, item οἶα pro οἶα. Nec tamen est suspicio, eam toties unum vocabulum in duo discescere voluisse. De signific. voc. χαρίεις, pro erudito, confer infra Mort. Peregr. c. 39, Εἰ μὲν οὖν ἰδοίμῃ τινα χαρίεντα, ubi eodem significatu, quem Graev. hic ostendit. REITZ.

ead. l. 10. Προπεπονηκώς) G. W. & P. In impr. πεπονηκώς. SOLAN.

ead. l. 13. Ἰατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἑκτῆς) Interpretantur, medici hastatorum legionis sextae; quam quidem interpretationem reiicit ordo, seriesque & positio articulorum, quae omnino alia esse debebat. Tum in Pseudomanti occurrunt voces illae, στρατιώτας δύο λογχοφόρον καὶ κοντοφόρον. Cuperem ex illis scire, quinam ex his accederet ad hastatos? at ibi Benedictus ex Erasmo, alterum lancea, alterum conto armatum, non habita. Quod me attinet, opinarer rectius verti posse ex Inscriptionibus, quas video exstare, Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. contariorum; vel Dianae. sacravit. T. Fl. Italicus. praef. alae. 1. Ulp. contar. c. X. Sic optime verba Graeca nostri auctoris intelligi possunt, medici sextae contariorum, nempe alae. GRON. Malo legionem intelligere, donec Centuriae cuique Medicum assignatum ostendatur. Cohortem tamen alii malunt, quia nullibi Legionis hastatorum mentio fit, inter quos vir doctiss. La Faye. Certe τάγμα Graecis eius aetatis & Luciano ipsi Legio est, infra c. 31. SOLAN.

Pag. 179. l. 4. Ἰντρειν) Consule Hippocr. qui ἰντρος & ἰντρειν, ni fallor, habet. Cum enim insulsus iste a vulgata loquendi consuetudine in hisce recesserit, & ad magistrī Hippocratis dialectum se converterit, sic scripsisse, uti Hippocrates scripserat, necesse est; quod & in reliquis vocibus a Luciano

hic allatis observatur. Noster tamen *ἰντρικὴν*, non *ἰντρεῖν*, cum Ionice scribit, vocat. Vid. Συρ. c. 18. SOLAN. Quod Solanus non coniecit, sed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. scribendum, id adeo verum est, ut Ms. ne quidem indigeamus: quare id invitis edd. recepi. REITZ.

ead. l. 11. *Συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας*) Dialectice cum lectoribus dissertavit; ut cis pauca, *ἀλλὰ συνηρωτημένα καὶ συνηγμένα κακεῖνα*. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. MARCIL.

Pag. 180. l. 7. *Ἡ αὐτὸν εἰπεῖν*) Faceffat illud μάλλον, quod Pell. intrudit, in aliis Codd. & edd. autem rectius abest, cum satis per se elliptice intelligi soleat, ut in Evang. Luc. XVIII, 14, *κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος*. Ad quae verba plura L. Bos. Conf. nos supra ad Dial. pro Lapf. c. 12, ubi μάλλον etiam post *δοῶν* omitti solere notavimus, & forsan pluribus indicabimus infr. ad Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 8. *Ἀμνημονεύσαι*) Citatur e Laërtio τὸ ἀμνημονεύειν. GUYET. *Ἀμνημονεύειν* eodem sensu dixit Laërt. quod ego ad Laërtium observavi. *Immemoria* similiter pro oblivione usurpavit Papinianus l. 44 de acquirenda vel amittenda possessione: *peregre profecturus pecuniam in terra, custodiat causa, condiderat: cum reversus locum thesauri immemoria non repeteret, an desisset pecuniam possidere*. MENAG. *Ἀμνημονεύσαι* non oblivionem hic significat, ut viro summo visum. Sed verti necessario, uti fecimus, debet. V. Ὀρχ. c. 20, ubi quidem ἀμνημονέω est, ut & apud Thucyd. III, 40. At hic apud Lucianum eodem modo usurpatum vides ἀμνημονεύω. In W. tamen ἀμνημονῆσαι legitur. SOLAN.

ead. l. 9. *Ἐρχομαι ἔργων περὶ Ῥωμαίων*) Vid. Herodot. I, 8, & II, 161. SOLAN.

ead. l. 11. *Ὀσρέης*) De hoc vid. not. Solani cap. seq. REITZ.

ead. l. 12. *Ὀμοῖος*) Ante hanc dictionem est οὐχ in Angl. Cod. mendose. BOURD. *οὐχ ὁμ.*) A. & P. In impressis nihil. Forfan scripserat Lucianus, *ὡς ὁμ.* quod eodem redit, & facile a librario post *ὁρᾶς* omissum fuerit. SOLAN. Non ita absurda est lectio Codd. οὐχ inferentium, ut Bourd. pronuntiat, potest enim interrogandi more accipi: nam vulgata hiat. Sed malim *ὡς ὁμοῖος* legere, formula in his usitatissima. REITZ.

Pag. 181. l. 6. *Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ*) Ex initio Iliad. Λ, ubi Agamemnonis clypeus sic describitur. GRAEV. Vid. Hom. II. Λ, 36, & E, 741. SOLAN.

ead. l. 7. *καὶ ζώνη ἱπποειδής*) Angl. *ἱπποειδής*. BOURD. Ms.

ἡεροιδής, male; vide Hom. Il. A, v. 27. GRAEV. L. & ed. I. ἡεροιδής, P. ἱεροιδής corrupte omnes. M. & edd. reliquae, ut edi curavimus. SOLAN. Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe notasset Solanus, ipsas denuo consului, & quinque priores sic, ut edidi, habere deprehendi, cumque id firmetur ex Homero, Iliad. A, 27, ubi post memoratos eosdem colores, etiam sequitur, ἐκάτερθ' ἱρίσιν εἰκότες, nihil iam moror ceterorum Codd. varietates. REITZ.

ead. l. 9. Ἀναξυρίης) Vid. Spanh. 538, qui in nummis ea femoralia exhibet. De his Briffonius aliique passim; vide, si lubet, not. ad Philostr. p. 34. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀσρούου κ.) Huius iam supra nomen vidimus cap. 18. Vid. & c. 21; unde patet, ducem eum fuisse exercitus, a quo fusus est Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati scriptoris. De coma Parthorum vid. Spanhem. 450. SOLAN.

ibid. Τίγρητα) Conf. hoc Dial. c. 30. SOLAN.

ead. l. 12. Κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταύτ' συμπεφυκότων. Interpr. hedera, myrto, lauroque, quae eodem loco creverant. Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum se invicem attigisse, implicitas fuisse, & in unum quasi coaluisse. VITRING.

ead. l. 16. Γάρ) Mallem γοῦν. SOLAN.

Pag. 182. l. 2. Νεοπλούτῳ) Sic supra Tim. c. 5, & non semel alibi. (ex divisione Solani: quare suspicor, iam esse c. 7, vel 8, quod quaesitum irem, si esset tanti.) SOLAN.

ead. l. 7. Ταρίχου) Salsamenta enim, uti & ἔτνος, tenuiorum cibis. Unde proverbium ταρίχους ἀξιώτερον, quo usus est Aristoph. in Vespis. Vide etiam Theophr. Char. π. ἀγροικίας. SOLAN.

ead. l. 11. Πρίσκου) Bellum hic in Armenia gessit, quod capitis ab eo Artaxatis an. Christ. 164 confectum est. V. Capitol. in M. Aurelio c. 8. Statius Priscus. SOLAN.

ibid. Ἑπτὰ καὶ ὀκτώ) Angl. εἴκοσι. BOURD. Ἑπτὰ καὶ εἴκοσι A. G. M. P. & L. In impressis omnibus pro εἴκοσι legebatur ὀκτώ. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξέθανον) Procul dubio recte Mf. Angl. & noster, καὶ ὡς ἐμβόησαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγού, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut, ut meus liber, ἐξέθανον. Sic mox iidem Codices Κρόνιον, non Κρόνον. Illo enim exprime-re Graece voluit Saturninum. Κρόνος enim non Saturninus, sed

Saturnus. GRAEV. Ἐξέθαρον praeter Mf. Gr. etiam M. In reliquis ἀπέθαρον. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς) Quas epistolas intelligat, haud facile dixeris. Sed tum ex phrasi τῶν ἀρχόντων, tum ex historia, quae memorat, Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, sedisse Antiochiae, proclive est suspicari de literis Prisci & Cassii ad Imperatorem L. Verum intelligendum esse, quas vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innotesceret. SOLAN.

ibid. Εὐρώπη) Urbs est Mediae, inquit Palmerius. In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrhestica ponitur. SOLAN.

ead. l. 15. Μυριάδας ἑπτὰ) Cum coniungi etiam possint ad ultimam numerorum classem constituendam τριάκοντα καὶ ἑξ, orietur numerus modestior 70236. Sed qui mentiuntur, tales minutias non curant. Mendacia, ut illa Idiorum favorabilia, sunt laxae interpretationis. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀττική &c.) Hoc Scholion male relatum ad verba Οὐτε δειπνήσαι κατὰ νόμον, indicante Solano, eo, quo pertinet, reruli. REITZ.

ibid. col. 2. l. 3. Ἐπειχθέν) Ἐπιχθέν M. Addi debuit & elixum &c. Sic Galenus &c. SOLAN.

Pag. 183. l. 1. Ἑννέα) Angl. os. BOURD.

ead. l. 3. Ὑπέρ) Flor. ὑπό. BOURD. Ὑπὸ M. P. L. & ed. Fl. Reliquae ὑπέρ. SOLAN.

ead. l. 6. Κρόνον) Angl. Κρόνιον. BOURD. Κρόνιον habet etiam P. L. & ed. J. W. vero Κρόνειον. Libellum de morte Peregrini amico inscribit, cui hoc nominis erat. Cave putes, hunc fuisse Saturninum. Exstat etiam nomen hoc apud Plutarchum in Mario. Frontonem quod attinet, fuit quidam Fronto philosophus, M. Aurelii praeceptor. V. Xiph. sub finem M. Antonini, & M. Antoninum ipsum I, 11. Vide etiam Xiphil. in Adrian. 265 D. de Corn. Frontone, Iurifconsulto insigni Sed hi omnes nihil ad historiam illam, ni fallor. SOLAN.

ead. l. 9. Σεβηριανῶ) Hoc nomen, ut & sequens Οἰροῆς, paulo aliter in Ἀλεξ. c. 27 efferuntur, ita tamen, ut facile eosdem homines agnoscas. Apud Xiphilinum (& Nostrum infra) Σεβηριανός. In Adrian. 265 A. bis, & B. vide & 268, ubi caedes eius narratur, cum nonagenarius esset, tantaeque virtutis, ut a Traiano imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem Luciani fuisse credo. Sed alio in loco (257 A.) aliter idem, nempe Σερουιανός. Sed hic a nostro diversus, de quo vide in M. Aur. 270 C. ubi Σεβηριανός scribitur; & Ἐλέγεια dicitur Arme-

niae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus internecioni torus datus est. M. Σεουηριανὸς ubique. I. ed. & aliae nonnullae hic & mox iterum Σεβηριανὸς, quae cum deinde Σεβηρ— recte scribant, nos & hic recte scribi curavimus, uti ante nos B. 2. & Benedictus fecerant. Severianus autem hic Gallus dicitur a Nostro Ἀλαξ. c. 27, Armeniamque invasurus Alexandri oraculum consuluit, quo responso, quove exitu, ibidem discis. SOLAN.

ead. l. 16. Σεβηριανὸς λιμῶ (non λίμῳ, ut est in animadv. L. Bos) ἀπόλνται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τῆς ἐβδόμης. Sensus verborum est: Severianum intra triduum mortuum fuisse, cum in ediam ad septimum usque diem perferant plerique; nisi si quis adstitisse putet Osoën, & expectasse, donec fame enectus esset Severianus, & propterea eum non produxisse vitam per hebdomada. Interpres postrema sic reddiderat: & ob hoc eum per septem dies in aciem non eduxisse. Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. insuper agere vitam, producere vitam, quemadmodum ἄγειν & διάγειν absolute etiam usurpatur sine voce βίον. Haec in animadvers. p. 63 L. Bos.

Pag. 184. l. 1. Ἐπήγαγε) Recte quidem L. Bos hoc verbum modo exposuit; non tamen est, quod adeo praecise neget, id quoque in aciem educere significare posse: nam ἐπάγω & προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro ἰρτω, induco exercitum in hostem; adeoque non ita longe abludit ab educere in aciem. Dixi, credo, de hoc significatu, ex Arrian. Exped. I, 1, p. 6 &c. ad Hermet. c. 68. Verum ideo nihilo minus versio pristina erat absurda; quare eam mutavi. REITZ.

ibid. Διὰ τῆς ἐβδόμης) Sic apud Athen. 301 A. διὰ δωδεκάτης. V. Casaub. & II, 15. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐέλιξε) Ἐέλιξε δὲ μηχανὴν, & τὸ τεῖχος δὲ πρὸς τὸν μεγάλως ἐδούπησε, ut & sequentia, sunt verba Homerica. GRAEV. Vide Il. A, 530, μέγαν δ' ἐέλιξεν Ὀλυμπον. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐδούπησε) Voce δούπος utitur Xen. pag. 164, 35. Sed nullibi, credo, verbo, praesertim cum μεγάλως &c. Vox Homero familiaris. Il. Δ, 504. Et ad quae paulo post sequuntur, conf. eundem Il. B, 210, & B, 3. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐδεσσα) Edessæ Arabiae civitas, antea Antiochia dicta, ut scribit Plin. V, c. 24. COGN. Olim Antiochia ad Καλλιρρὴν dicta. V. Plin. V, 24, & Spanh. 602. SOLAN.

ead. l. 9. Δημοτικά) M. & P. In reliquis δημοτικά. SOLAN.

ead. l. 10. Παρενεβέυστο) V. locum manifestissimum in Gal-

lo c. 11, ubi vox affinis περιβύω adhibetur. SOLAN. Infra vero Gall. c. 11 ait, περιβύσαντες ὑπανχένια. Et supra de Merc. cond. c. 32, συμπαράβυσσασιν. IDEM.

ead. l. 11. Ἐγχρήζοντα) Castigat scriptorem historiae, qui alibi multa poetica, alibi plebeia & barbara vocabula suae intexuerat historiae. Inter plebeia etiam est τὰ ἐγχρήζοντα. Sed locus ille sic videtur esse interpungendus & corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρήζοντα, καὶ ἥδη λελουμένοι περὶ αὐτὰ ἐγίνοντο, & milites emebant sibi victum, & lauti illis indulgebant. Ἐγχρήζοντα Ciceroni & Tacito sunt utensilia, copiae victui necessariae. Sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae scriptorem invenias. Paulo ante πτωχικὰ ὀνύματα, non inopia multa infarta, ut stulte & sine sententia vertit interpretes, sed mendicis convenientia, aut, ut Seneca loquitur, verba ad summam caveam spectantia. GRAEV.

Pag. 185. l. 3. Εἰ που) Infra vero Rhet. c. 6 in Iunt. legitur ἥπου τὸν Νεῖλον εἶδες; quod Solanus ex aliis edd. in εἰ—που mutavit, cui obsecuti sumus. REITZ.

ead. l. 6. Ὡδινεν ὄρος) Paroemiog. BOURD. In fabulis hominibus Aesopi non exstat. SOLAN.

ead. l. 10. Συγκαταττυμένος) Cf. infr. Ἐπ. Κρον. c. 28. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ χοίρινη περὶ ταῖς κνήμας) Mellei profecto interpretes. Benedictus, & tibialia ex corio porcino facta; male quidem, sed melius tamen, quam Micyllus, & tibialia conchis incrustata aut ex corio porcino facta. At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae sunt ocreae, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque verte, & ocrea circa tibias ex corio porcino. GRON.

ead. l. 12. Ποδίων) Inter Colossos & statuas ingentes inprimis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum & quinque altus. COGN. Centum is & quinque pedes altus traditur fuisse, sive LXX cubitorum. Plin. XXXIV, 7. Strabo XIV, pag. 652 C. Philostr. Vit. Apollon. V, 7. Vide etiam Scaligeri animadv. in Eusebii Chron. n. 1794, p. 137. Chares Lyndius Lyssippi discipulus fecit, duodecim annorum spatio ad id consumto, anno ante Chr. 278. Annos 56 cum stetisset, terrae motu prostratus est, (anno ante Chr. 222) nec unquam restitutus. Iacuit ad an. usque Christi DCLXXII, quo capta a Saracenis Rhodo, vaeniit. Post tot detrimenta, tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC Cameli eo fuerint onusti, unde calculo inito ultra 700,000 librarum pondo fuisse liquet, Camelo cuique nempe DCCC libris assignatis. Vid. not. nostram ad Ἰστ. α', c. 18. De terrae motu, quo prostratus est,

videndus Polybius V, p. 428, 429. SOLAN. Conf. infra Icarom. cap. 12, τὸν Ῥοδίων Κολοσσὸν ἐθεασάμην. Et sic saepe alibi solet. Quae tamen non adduco, quia & altera lectio bona: hanc tamen, ut Nostro usitatam, praefero. REITZ.

Pag. 186. l. 1. Ξενοφῶντα) At dubitari a quibusdam audio, an recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum & veteres agnoverint, neque quidquam sit, quod repugnet. Adde Ael. Var. H. VI, 14. SOLAN. ibid. Δαρσίου καὶ Παρύσ.) Vid. Xenoph. Ἀναβ. I. SOLAN.

ead. l. 7. Παρασάγγας) Vox Persica & Arabica. XXX autem stadia valet. Vid. Herod. II, p. 57, 2. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ κουρείων) Optime hunc locum ita restituit & vertit Benedictus noster, cum antea in omnibus, excepta Fl. coniunctim legeretur Ἐπικουρείων. Notum autem est, veteres illos Athenienses in tetrastinis ad confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc in *coffipolis*. Sic Aristoph. in Pluto p. 338: Καὶ τοι λόγος γ' ἦν τὸν Ἡρακλέα, πολὺν Ἐπὶ τοῖς κουρείοις τῶν καθημένων. Ubi diversa quidem phrasis, sed eandem Scholiastes cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror, doctissimam Dacieriam mahuisse Terentium adducere (Ph. 1, 2, 39.) moris illius testem, quam aut Lucianum, aut Theophrastum, apud quem etiam celebris est in eam rem locus in Char. pag. 36; ubi vide Casaub. notas p. 243. Add. Plutarch, 1273, qui a Theophrasto αἰοῖνα συμπόσια dictitari ait solita, & 903, 2. Vide etiam Diog. Laërt. in Pittaco p. 19 D. W. τῷ Ἐπικουρίῳ. SOLAN.

ead. l. 12. Εὐρωπὸς) V. supra c. 20, & infra c. 28. SOLAN.

ead. l. 15. Σαμόσατα) Recte igitur in titulo Samofatenfis dicitur. At non recte in plerisque, si non in omnibus, tabulis nostris geographicis, ad Euphratis ripam ipsam ponuntur Samosata. SOLAN.

Pag. 187. l. 1. Μετέθηκεν) Ad h. l. haec notat La Croze: Complura eiusmodi in antiquis inveniri par est, quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt οἱ καλοὶ κριτικοί. REITZ.

ead. l. 3. Ἐν χρω) Confer supra Zeuk. cap. 6 f. & saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 7. Νῦν Δία κάκιστο κομιδῇ πιθάνον περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκούσαι τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφωγόντων) Salmurienfis: *Quin & illud per Iovem admodum credibile idem dixit de Severiano, appposito iuramento, quod audivisset ex aliquo eorum, qui ex eo ipso opere aufugerant. Nihil dicam de voce barbara in versione iuramento, pro quo*

Latini dicunt *iure iurando*. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non est *ex ipso opere*, sed *ex illo ipso proelio*. Thucydid. lib. 3, & Lucianus in hoc ipso libello c. 29, ἐν τῷ ἔργῳ, in ipso proelio. Saepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν *proelium*, *bellum* notat. Τρωϊκὸν ἔργον Arriano est *Troianum bellum*. Et sic accipiendum in illo notissimo versu Homeri: Μῦθων ῥητῆρ' ἔμεναι περικτῆρά τε ἔργων, *verborum oratorem esse, auctoremque rerum*. Phoenicem ait Achillem docuisse pacis & belli artes, ut disertus esset in concionibus, rebus vero gerendis strenuus, & manu fortis. Apud eundem πολλὰ ἔργῳς est fortis, strenuus: Κάτθαν' ὁμῶς ὅτ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅτε πολλὰ ἔργῳς. *Occidit tam ignavus, quam fortis*. Iliad. Ψ, cum Patroclum sepeliissent, καὶ δ' ἐπὶ ἔργῳ τράπωνται. Eustathius, δὲ καὶ τῷ πολέμῳ. ὥσπου φησὶ μέγα ἔργον ἄρῃος. Sic Latini *res gerere*. Horat. *Res gerere & victos ostendere civibus hostes Attingit solum Iovis*. GRAEV.

ead. l. 8. Ἐπομοσάμενος) Sic supra Hermot. c. 67. Sed ἐξομοσάμενος, Apol. pro Merced. cond. c. 6. SOLAN.

Pag. 188. l. 1. Οὐ ξιφιδιον) Honestius nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur. V. Tac. An. XV, 67, & Lipsii notam. Eur. Ἐλ. p. 626 A. σφαγαὶ δ' ἔχουσιν εὐγενές τι καὶ καλόν. SOLAN.

ead. l. 3. Θουκυδίδης) Vid. Thucyd. II, c. 34. SOLAN.

ead. l. 4. Τοῦ πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς) Ἐκείνου v. MARCIL: Ἐκείνου W. & L. uti acute coniecerat Marcilius. In reliquis ἐκείνοις. SOLAN.

ead. l. 6. Οὐδ' ἐν αἰτίῳ — Θουκυδίδην) Lectio marginis Aldinae primo intuitu blanditur, quia αἰτίος fere ubique cum genitivo construitur. Verum & accusativus recte se habet: est enim ellipsis. praepos. διὰ vel κατὰ, & significat, *Thucydidem nihil culpabilem*, i. e. propter nullam rem. Sic οὐδέ τι αἰτίος ex Homer. & οὐδ' ἐν αἰτίῳ ex Herod. dudum protulit Steph. in Thes. quare plura non addam. REITZ.

ead. l. 7. Θάλασ — Σεβηρ.) Smyrnae sepultus est; v. Dion. LXXI, p. 802 B. coll. cum Aristid. Or. II, 13, p. 295; teste Wottono, qui Dacerium ea de re in partes vocat p. 169 Vitae M. Aurelii, quam Anglice cum notis edidit. Locus autem Thucydidis, quem Noster hic respicit, exstat lib. II. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Λοπάδων) Flor. λοπαδίων. BOURD.

Pag. 190. l. 2. Τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίῳ) De qua statua videndus omnino Pausan. El. p. 156, & seqq. Inter orbis miracula inprimis recensetur. SOLAN.

ead. l. 3. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον) Sic Noster cum Atticis per-

petuum esse τοιοῦτον pro τοιοῦτο, non opus ut hic rursus dicatur. Utrumque autem adiectivum & alibi coniungere amat; quod Solanus iam ante monuit. Addo igitur hic tantum Long. Paft. L. II, p. 63 ed. Wech. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες, cuius filius cum Nostri omnium optime convenit. Τοιοῦτον κάλλος pro τοιοῦτο, idem IV, 120 ed. Moll. REITZ.

ead. l. 4. Ἐξηγοῖτο) Sicut ἐπαινοί, sic & ἐξηγοῖτο legendum. GRAEV. Graevii emendationem confirmant Codd. W. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ τῆς κρηπίδος τὸ εὐρυθμον) Benedictus, & crepidae concinnitatem. An credimus? Certe, si qua fides nummo, cui insculptus universus ille Iuppiter, plane fuit nudipes sine ullo pedum tegumento. Et quis foret iste narrandi contextus, ut primo totum κάλλος Iovis produxerit, in quo & omnia corpori affixa continentur, tum discedat ad ὑποπόδιον, nunc aberraret ad crepidas? Certe Micyllus crepidinis concinnitatem, quem praefero. GRON. Recte κρηπίδα hic crepidinem Micyllus, nos *basin*, notiore aliquantum verbo, reddidimus. Salmurienſis tamen, qui *crepidam* hic maluit, nescio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Iuppiter Olympius. Paulanias certe Eliac. I, p. 306, 12, χρυσοῦ ὑποδήματα illi tribuit. Idem p. 307 eam, quae hic κρηπίς vocatur, βάθρον τοῦ θρόνου nominat; ὑποπόδιον autem Luciani ὑπόθημα τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ποσὶν appellat, additque ab Atticis θράγιον vocari. GESN.

ead. l. 7. Διεξίων) Ita M. etiam; sed non a prima manu, videturque prius fuisse διεξίσι, quod magis arridet. SOLAN.

ead. l. 9. Μέτρα — ἀναλωκός) Non caufidici nempe soli ad clepsydras dicebant: facitabant id etiam Luciani aetate Rhetores, seu Sophistae. Cuius rei insigne testimonium exstat apud Philostratum in Adriano Sophista: τῶν τοῦ Ἡρώδου ἀκροατῶν δέκα οἱ ἀρετῆς (l. ἀριστοὶ) ἀξιούμενοι ἐπεσιτίζοντο τῇ εἰς πάντας ἀκροάσει κλέψυδραν ζυμμεμετρημένην εἰς ἑκατὸν ἔπη, ἃ δίνει ἀποτάδην ὁ Ἡρόδης &c. ubi ἔπη, ut & hic, *versum* seu *lineam*, quam nunc dicimus, significat. Versum eodem sensu & usurpant Latini: Corn. Nepos in Epam. cap. 4, & Laet. II, 8. Ἀναλωκός autem ex W. & P. est, pro quo in reliquis ἀνελ — legitur. SOLAN.

ibid. Ἀνηλωκός) Flor. ἀναλωκός. BOURD.

ead. l. 16. Ἐς τὴν Μαῦρον) Anglic. ἐς τὸν Μαῦρον. BOURD. Vulgatam, quam I. H. Ald. & P. servant, & hic servasse par erat, non solum quia sic frequenter solet per ellipsin γῆ vel

χώρα, intelligi, sed quia ipsum γῆν mox sequitur. REITZ.
 Pag. 191. l. 6. Ἐν Εὐρώπῳ) Supra ἐπ' Εὐρώπῳ dixit initio huius cap. 28, & infra iterum versus eiusdem capitis finem. SOLAN. Confer omnino mox c. 38, ubi ἐν' Οὐλύμπῳ eodem modo. Id est ad vel prope, non plane in ipsa urbe *Europa*. Aelian. V. H. I, 25, ἐν Πλαταιαῖς, ad *Plataeas*; ibid. ἐν Μυκάλλῃ, ad *Mycalēn*. Ad quae verba Periz. duo alia similia adducit, & Latinos interdum eodem modo loqui, docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσὶ, pro apud, iuxta naves, Homero usitatissimum, ut *Iliad.* E, 791, Νῦν δὲ ἔκαθεν πόλιος, κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται, Nunc vero procul ab urbe cavae apud naves pugnant. Et B, 4. Rursum E, 36, — καθέσθην ἐπ' ἡῖοντι Σκαμάνδρῳ, sedere fecit ad herbosum *Scamandrum*, non, in ipsum fluvium. Ibid. 598, Στήν ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ, steterit ad rapidum fluvium. *Iliad.* A, 423, Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκεάνῳ μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Χθιζὸς ἔβη. Immo & εἰσω, quod alias intro signif. pro usque, ad, eidem usurpatur *Il.* A, 71. Et εἰς Ἴλιον recte vertitur ad Troiam, *Il.* E, 210. Ut innu-mera eiusdem similia omittam. REITZ.

ibid. Ἐπελάσεις) Ex Mf. scribend. καὶ ὁ Σαμμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφείς τὰς ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. Et divinus ille scriptor praetermisit tantulas ad *Eurorum* strages, & impressiones, & foedera necessaria. In vulgatis ἐπελεύσεις. Sed ἐπελαύνειν, est, impressionem facio, incurro: ut statim cap. 29, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων δέος ἐμποιεῖν, & procul advenientibus terrorem incutere; & c. 31 f. ἢ πῶς δέχονται τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, quomodo elephantorum incurfus excipient. GRAEV. Adde c. 31 C. Εὐχ. c. 36. Ekstat etiam in W. P. & L. quod autem in vulgatis est ἐπελεύσεις, pravum est. SOLAN.

ead. l. 9. Σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον) Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὦ. MARCIE. Vulgo legitur, ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον. Non video, quin recte legatur. Marcilius legit, Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὠνούμενον nec dat causam. Quidni autem scari illi, licet παμμεγέθεις, potuerunt aequae vili, ac magno pretio constitisse? Adde, quod est non inepta antithesis παμμεγέθεις & ἀξίους. Interpres Latinus totam vocem ἀξίους vertere insuper habuit. Volunt autem verba, videns *Malchionem Syrum* in *Caesarea*, scaros ingentes, bene, five vili pretio ementem. *Aristophanes* in *Equitib.* v. 642: Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιοτέρας. Ibi Graecus interpres, & ex eo *Suidas*, Ἀξιοτέρας, εὐνοτέρας, τῆς ἀξίας τιμῆς. Ἀξίου

παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὖωνον. Quae verba Graeci interpretis non potuerunt tamen docere Latinum interpretem, verum illum Aristophanicum melius reddere, quam, *haud quaquam ego pretiosiores vidi apuas*, cum debuerit *viliores*. Melius tamen sapit, verbum 669, ἡδοντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας, reddens, *apuas vilis pretii*. IENS. Non modo Benedictus, sed & Micyllus ἀξίους omisit: unde fere conicio, neutrum id verbi intellexisse, cuius significationem illud Marcilii scholion quoque non recte tradit. Recte Ienius *viles* vertit: nam praeter Aristoph. quem laudat, etiam sic Theophr. Char. de garrul. p. 11 ed. Cafaub. vel p. 16 ed. Needham. ὡς ἀξιοὶ γερῶνασιν οἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ. REITZ.

ead. l. 16. Γελοιότερα) Cum edd. legerent ἀναγκαιότερα, prorsus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet Solanus, ego, quod in marg. Ald. 1. Wess. inveni, lubs accipi, & res ipsa clamat, sic legendum: quare nemo huius correctionis ergo me redarguet, quam adeo necessariam ipse videbit. Nimis enim intolerabile erat, *hoc praetermitto, quia magis necessarium est*: & miror, memini hoc suspectum fuisse. REITZ. Vulgatum ἀναγκαιότερα ironice dictum, adeoque male mutatum esse a Reitzio, recte annotat cl. B. de Ball.

Pag. 192. l. 2. Μαῦρος) Vid. Homer. Il. H, 299. SOLAN.

ead. l. 5. Κεφάλαια) Sic supra Ἐπισκ. cap. 2. Ἐρ' Ἀναβ. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀκάνθας) Respexisse credas versus a Plat. Συμπ. I, 4, & Athen. III, 97 D. laudatos: ὧς ἀνέχινόποδας καὶ ἀνὰ τριχεῖαν ὄνωνιν φύονται μαλακῶν ἄνθεα λευκοῖων. Sic enim etiam Athenaeus inducit, τὰς ἀκάνθας συνάγων &c. SOLAN.

ead. l. 9. Κεγχρεῶν) Angl. Κεγχριέων. BOURD. Ad verba, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, Bourdelotius ex MS. Angl. notat Κεγχριέων. Sed ita, ut vulgatus est, locum hunc ex Nostro assert Th. Magister, ubi probat, Κεγχρεῆς & Κεγχριῆς fuisse dictum utroque modo. IENS. Κεγχριέων scribitur apud Thucyd. VIII, 20 & 23, & alios. Cum A. facit & P. In W. Κεγχριῶν. LXX stadiis a Corintho distans portus & vicus Strab. VIII, p. m. 263 A. Hinc & Εὐχ. c. 23. Scripturam hanc secuti sumus. In ed. Steph. Xen. p. 307, 43, scribitur Κεγχρεῆς. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡτα ὀφθαλμῶν) Idem de domo & de saltatione, & saepius alibi, habet a Thurio oratore. Julian. Imperat. Ep. ὁ Θούριος ὧτα εἶπεν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. BOURD. Sic infra Ὀρχ. c. 78, Ἐροδότης μὲν οὖν τὰ δι' ὀφθαλμῶν φαινόμενα

να πιστότερα εἶναι τῶν ὧτων δοκεῖ. Oik. c. 20, ὅτα γὰρ τυγ-
 χάνει ἔοντα ἀπιστότερα ὁσθαλμῶν. Vid. igitur Herodot. I, 8.
 In nota autem Bourd. post verba Iulian. Imperat. Epist. adde:
 ad Leontinum, ὁ λογοποιός. SOLAN. Non ab oratore haec,
 sed ab Historiae parente mutuatus erat ille tenebrio. V. He-
 rod. I, 8, pag. 3, in verbis Candaulis ad Gygen, & Nostrum
 Ὁρχ. cap. 78, & Oik. cap. 19. Quid ergo fieri, inquires, *Thurio*
Bourdelotii & Iuliani oratore? Sic accipe. Herodotum voluit
 Iulianus, cum Θούριον λογοποιὸν dixit, quippe qui traditur
 Thuriis in Italia historiam conscripsisse. (V. Plin. XII, 4, &
 Plutarch. 1073, 2.) Hoc cum aut nesciret Bourdelotius, aut
 crucem Grammaticis fixam hanc veller, *Thurium* nobis *orato-*
rem pro Herodoto finxit. Ipse quidem Lucianus λογοποιὸν ap-
 pellat Herodotum, 411 f. Sed *scriptorem* recte verteris, non
oratorem. An autem Thuriis scripta fuerit ab Herodoto histo-
 ria, alibi quaesitum est a nobis Nota ad Ἡροδ. c. 1. IDEM. Thu-
 rium oratorem vocat Bourd. At quis est Thurius ille orator?
 Nescivit Bourdelotius, Herodotum ita vocari ab antiquis. Il-
 lius sunt haec verba L. I, c. 8. LA CROZE.

ead. l. 13. ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη — παμμεγέθει εἶναι)
 Inepte interpretes pristinus, (ait L. Bos Obs. Crit. p. 52) dece-
 ptus prava distinctione: ut diceret, *Parthorum dracones* (signum
 autem hoc multitudinis est ipsis, mille enim dracones vivos draco pro-
 ducit) ingentes esse, & in Perside generari. Tu distingue, ὥστε
 &c. ita ut parenthesis, quae post δράκοντας erat, post ἄγει
 constituatur. Cetera hic non repetemus, quia Gesn. Bossii di-
 stinctionem in sua versione iam est secutus. Adleverat etiam
 M. V. la Croze, pessime haec versa esse, sed non correxe-
 rat. REITZ.

ead. l. 15. Ζῶντας δράκ.) Sic distinguendum, ut fecimus;
 nisi insulsiissime Luciano, quae tenebrionis illius propria sunt,
 quem false perstringit, affingere velis. Quod incaute nimis ab
 interpretibus Latinis, Gallico ipso, emunctae tamen naris
 viro, aliisque & omnibus libris factum est; ut mirari subeat,
 monstrum hoc a nemine post renatas literas fuisse animadver-
 sum. Ex versione nostra patebit sensus huius loci manifestis-
 simus; & simul quanta manus Parthorum fuerit, quam du-
 cebat hoc signum; quod alibi forsitan frustra quaesieris. De
 signo Draconum, quod Scythiis etiam usitatum fuisse testa-
 tur Suidas. Apud Romanos, qui mos sub Marco nondum in-
 valuerat, neque hic dicendi locus est, & res a viris doctissi-
 mis ex Vegetio, Ammiano, Claudiano, aliisque iam illustra-

ta. Vide Lipsf. de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus, legas, si lubet, Philostr. in Vita Apollonii lib. III, p. 98, qui, eos 30 cubitorum longitudine & amplius fuisse, tradit; & adeo celeres & infestos, ut eorum dentes ungueve ne perniciosissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam Curt. licet, qui (l. VI, c. 4) mare Caspium ingentis magnitudinis serpentes alere ait. Vid. Bochartum Hieroz. P. II, lib. III, c. 13. Persarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. V. Xen. Cyrop. VII, p. 102, 16. Alludit autem ineptus ille historicus ad historiam, quam narrat Polyaeus, & tangit Galenus de Theriaca p. 460 ed. Gr. Basf. Spanhemio laudatus p. 224. SOLAN.

Pag. 193. l. 5. Περιπειραθέντων) Γραι. περισπειραθέντων. Sic Plut. GUYET. Legendum περισπειραθέντων. Sic Plutarchus. MENAG. De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones, signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes serpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hostes immixti magnam stragem ediderint: Ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους περιπειραθέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: Nimirum multos nostrorum ita devoratos esse, alios vero ipsis transfixos fuisse, necatos, & confraatos. Quid est alios ipsis transfixos? scribe: καὶ ἄλλους περισπειραθέντων αὐτῶν, alios fuisse spiris involutos, & sic ab ipsis elisos, & contritos. Περισπειραθέντων Virgilio est spiris ligari: Tela ferentem Corripiunt, spirisque ligant ingentibus. GRAEV. Περισπειραθέντων) Ad confirmandam hanc Menagii emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & Codicum, adde loca Luciani ipsius sequentia: in Φιλοφ. cap. 23. In Διφ. c. 6, & Ὀρχ. c. 2. Περιπειρῶ vero aliud est; usurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud Nostrum in Gallo; & capita hostis, in Xiph. Pertin. sub finem. Vid. not. ad Ἀναβ. c. 51. SOLAN. Περισπειραθέντων) Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex Philop. c. 22 f. ubi εἰλομένους περὶ τὸν ἀνχένα, καὶ ἐπὶ τῶν ὁμῶν ἄνιους ἐσπειραμένους. De Dipsad. cap. 6, περισπειρᾶσθαι τῷ ποδί. Et Vot. cap. 2 f. Recte igitur emendat Menag. Probat etiam Wesseling. ad Diodor. Sic. IV, c. 48, n. 79, ubi περισπειράμενον τὸ δέρμα. Ex Pauf. X, 33. REITZ.

ead. l. 12. Σοῦραν) (Σοῦσαν, quae metropolis Persidis. Vorst.) Quid hic in mentem Bourdelotio venerit, miror, cur hanc editionum veterum scripturam mutaret in σοῦραν; nisi forte impofuerit ei Latina vox *fura*. Sed σοῦρα Graecis ignota vox,

qui pro ea γαστροκνημίαν dicunt. Nomen est itaque loci proprium. Sed ubinam gentium situs sit ille locus, haud ita promtum est definire. Meminit Plut. oppidi Lyciae huius nominis 1796. Vide, an locum hic habere possit. Putaram, villam esse aut pagum prope Corinthum, aut in ipsa a Cranio ad Lernam via: sed nunc venustius videtur, locum esse, in quo perfrictae frontis nebulo scripserit se in Asia vulneratum. Quae-rant, si lubet, viri docti: sed interim asserenda fuit scriptura, donec aut ex historia pateat, pugnatum esse eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cuius nomine hoc corruptum sit, *Susa* nempe (de qua Εὐχ. c. 33, & Φιλοπ. c. 28.) Sed tum scribendum erit Σούσα, non Σουσάν, neutrum est enim plurale; aut simile quid: aut apud Corinthum, ut *Cyllarabis* a Graevio, ita *Sura* aliqua a viro aliquo docto detegatur. Confule Kuhnii not. ad Pausaniae Corinth. p. 115. SOLAN.

ibid. Κρανείον) Conf. nos supra hoc Dial. c. 3. Et Dial. Mort. I, 1, ubi edd. etiam Κρανείον habebant. REITZ.

ead. l. 13. Λέρναν) Fons est prope Corinthum. Vid. Pausan. Corinth. p. 48, 10. Alia *Lerna* est, cuius meminit ἐν. δ. VI; palus scilicet non procul a mari in ora Argolica. SOLAN.

ead. l. 14. Κατὰ τοίχου) Cic. de Fin. ult. Qui nunquam philosophum, ut dicitur, pictum viderunt. Plaut. Asin. Nam neque unquam fictum, aut pictum, neque scriptum in poematis, ubi lena bene agat. SOLAN.

ead. l. 16. Τάξεων ἢ καταλοχισμῶν) Τάξεων ἢ καταλογισμῶν. MARCIL.

Pag. 194. l. 1. *Ἐμελεν αὐτῷ) Sic omnes impressi & M. Codex. Nisi quod ed. I. ἔμελλεν praefert; unde coniicio, Lucianum scripsisse ἔμελλεν οὗτος, ut supra in hoc ipso libello c. 12, καὶ ἔμελλέ γε οὗτος ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, & alibi saepius. SOLAN.

ibid. Πλαγίαν — φάλαγγα) Sic interpretandum fuisse, ut a nobis factum est, patet ex Arriano p. 18 Blanc. τὸ μὲν δὴ καταλοχίσαι ἐστίν, εἰς λόχους συντάξαι, ὃ δὲ λόχος ὀνομάζεται ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου καὶ τῶν μετὰ τοῦτον κατὸ πιν τεταγμένων — ἀριθμὸν δὲ τοῦ λόχου οἱ μὲν ὀκτὼ ἀνδρῶν ἐποίησαν — οἱ δὲ καὶ ἑκαίδεκα. Eodem etiam tactico interprete faciliora erunt, quae sequuntur. Nempe ita Arrianus pag. 63: Πλαγία μὲν φάλαγξ ἐστὶν ἢ τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον ἔχουσα. ὀρθία δὲ ὅταν ἐπὶ κέρας πορεύνται, οὕτα δ' αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους πολλαπλάσιον παρέχεται. Obliqua sive transversa porro acies sive agmen est, cum in frontem ducuntur mili-

tes: *recta* cum in cornu. Igitur in *transverso* agmine plures longe adversis frontibus simul concurrere possunt, sed parciore a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto* agmine contraria omnia: pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lucianus, miscuit omnia, & *transversum* agmen dixit in cornu duci, (unde *rectum* potius agmen oritur) pro eo, quod debebat dicere, in *frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obscura: at ille in manusumat Arrianum, neque dubium quidquam ei relinquatur. GESN.

ead. l. 2. Ὀρβίαν) Deerat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipso M. non sine summo sententiae dispendio. Reposuimus itaque ex ed. I. Quid sit autem Ὀρβία φάλαγξ, quid πλαγία; ex Tacticis petendum. V. Pott. De ἐπὶ κέρως vide Thucyd. II, 90. SOLAN. Cum illud Ὀρβίαν ex Iunt. admiserim, quod sensus postulabat, necessario etiam versionem Gesneri, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id si peccatum est, mihi adscribatur. REITZ. Etiam sine illo Ὀρβίαν (quod forte correctori Iuntinae deberetur) sensus absolvitur, & quidem aliquantum argutius, quod brevius. *Obliquum agmen*, & tamen idem in cornu ducere dixit ineptus scriptor, quae repugnant, cum in *frontem* dicendum esset. GESN.

ibid. Ἐπὶ κέρως) Conf. iterum c. 37 huius Dial. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀπαντα ἐξ ἀρχῆς) Habemus hic capita summa rerum in eo bello gestarum. Deleto enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaserunt; unde a Cassio summori, propriis urbibus consulere coacti sunt, quarum tamen magna pars captae & combustae. In titulo, quem statim leges, omisa est Syria. SOLAN.

ead. l. 5. Τυγριτι) Sic scribitur in M. L. & recentioribus edd. B. 2. P. S. & A. At in antt. Τυγριτι, contra quam observant Hesychius & Suidas. Vide tamen c. 19, ubi recte in omnibus scribitur. SOLAN.

ead. l. 7. Συγγεγραφήναι φησὶ) Ita Photius. Forte Antiochus Sophista Cilix, de quo Philostratus L. II de vitis Sophistarum, ubi eam historiam scripsisse ait. LA CROZE.

ead. l. 10. Δόλιχον) Mire hanc vocem Suidas, & quem illic exscribit, Aristophanis Scholiastes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici possit. Xen. sub finem IV Ἀναβ. pueris stadium, uti & Paus. 179, 3, tribuit, *viris δόλιχον*. Erant etiam Athenis puerorum certamina: Athen. 495 F. Erant & Olympiae: Paus. Eliac. II. Sed nusquam eis δόλιχον tribui video. Ni-

si forsan, ut viris etiam erat stadium, (V. Paus. 180, 3.) ita & pueris δόλιχος fuerit. Vorstius ἀγώνισμα curule facit, testemque adducit Aristoph. Schol. p. 559. SOLAN.

ead. l. 13. Τὰ μέλλοντα) Vide, an de Iamblichio intelligenda haec sint, qui ap. Photium (Cod. XCIV, p. m. 133.) iacet, se omnia futura praedixisse, quae in eo bello evenerunt. SOLAN.

ead. l. 15. Τριπόδον) Conf. infra Ἀλεκτρ. c. 6. SOLAN.

in Schol. Μεσοποταμία) Prave: nam, ne longius abeam, Lucianus ipse iam distinxerat. SOLAN.

Pag. 195. l. 4. Νίκαιαν) Qua ratione Nicopolis ab Augusto post Aetiacam pugnam condita. SOLAN.

ead. l. 5. Ὁμόνοια) Propter duos fratres simul imperantes: ut in nummis eorum frequens inscriptio *Consordia*. V. Med. diob. SOLAN.

ead. l. 6. Λήρου — γέμουσα) Cf. infr. Διαβ. c. 23 f. SOLAN.

ead. l. 7. Κορύνης συγγρα.) Sic fere supra Νεκρ. Διαλ. XX, § 3. (ex divisione Solani.) SOLAN.

ead. l. 10. Τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα) Benedictus, sed *Indicae historiae prooemium iam est compositum, & ordo tertius*. Obscurior certe, quam Micyllus, *tertium tagma seu tertius liber*; qui intellexit id, quod alias Graeci vocant *σύνταγμα*. Sed quam infeliciter uterque? & cur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequentibus iungere in hunc modum: ἥδη συντέτακται καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες &c. & *tertia legio, ac Galli, parsque exigua Maurorum*. GRON.

ead. l. 11. Καὶ τὸ τρίτον) Alium fatuum & insulsum scriptorem irridet, qui promiserat, se res in India gestas & expeditionem per Oceanum descripturum. Subiicit: καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα, & quae sequuntur. Vertunt: *Neque tantum haec sunt promissiones, sed Indicae historiae prooemium iam est compositum, & ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum &c.* Quis est ille *tertius ordo*? Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si sic interpunxeris, facilis erit explicatu: καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. *Neque tantum haec sunt promissa, sed Indicae historiae prooemium iam est scriptum. Et tertia legio, & Galli, & Maurorum exigua manus, Indum fluvium traiecerunt. Τάγμα* Graecis saepe est *legio*. GRAEV.

ibid. Τάγμα) Difertis verbis legionem esse docet Xiph. in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεώνη. SOLAN.

ead. l. 12. Κασσίω) De eo iam saepius supra dictum est. Hic autem Cassius est, qui postea, perlato de morte Aurelii falso nuntio, defecit, & imperium affectavit; neque ab incepto, cum vivere rescisset, oblata etiam venia, destitit. SOLAN.

ead. l. 15. Μουζούριδος) W. Μουζήριδος. Quocunque tandem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota: in India, ni fallor, quaerenda est, ut quam remotissime a Luciano ponatur. SOLAN. Solanus Muzurin urbem ignotam ait. At Baudrand ex Ptolem. urbem & emporium Indiae intra Gangem esse docet. REITZ.

Pag. 196. *l.* 3. "ΟΤΤΙ ΚΕΝ) Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Ῥητ. cap. 18: "ΟΤΤΙ ΚΕΝ ἔΠΙ ΚΑΙ ῥῆμα γλῶσ. Quin & hoc ipso in loco Bourd. audis monentem legi in Flor. ἐπὶ καὶ ῥῆμα. Certe sic in P. legi testantur excerpta Perizonii, & ita in impresso *Fl.* In M. etiam, sed in litura pro ἑπακαιρίμα, quod ibi prius erat. Haec autem verba sunt qui ex Aeschylō desumpta asserant, Platonemque sententiae auctorem assignent de Rep. VIII, p. 499 D. Sed frustra: ibi enim longe aliter effertur. En verba Platonis: οὐκοῦν κατ' Αἰσχυλον, ἔφη, ἐροῦμεν, ὅτι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα; laudat etiam Plut. eodem modo, quo Plato, & ad eundem Aeschylum auctorem refert ἐρωτ. 1358, 2, ἐπεὶ νῦν ἦλθεν ἐπὶ στόμα κατ' Αἰσχυλον &c. At Dionys. Halic. de struct. or. I, 8 ed. Lond. aliter & iisdem fere verbis, quibus in vulgatis hic Lucianus, ad hunc nempe modum: εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ λέγειν, μηδὲ εἰκῇ συνθήσειν τὰ προστυχόντα ἀλλήλοις. Eodemque prorsus modo Athenaeus lib. V, p. 217 C. ubi poëtae, quem non nominat, tribuit. Confer Grotii excerpt. V, 3. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ ἀκαιρίμαν) Ἐπὶ καὶ ῥῆμα in Cod. Flor. BOURD. E scriptore Dorico sumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non ausim, quod nondum aliunde prolatum est. Forma certe non mala, ut γόνιμος, ἄλκιμος, φρόνιμος, &c. quod plane simile est, a καρπὸς κάρπιμος. GESN.

ead. l. 7. Ἀτθίδος) Scripserat Philochorus historiam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad Συγγρ. no. 32, & Marm. Ox. 13 f. & quos laudat Paus. in Phoc. & Athen. VI. SOLAN. Ἀτθίδα scripsit Philochorus apud Harpocrationem in Θεωμυδὸν & apud Athenaeum: itemque Clidemus, de quo Casau-

Lucian. *Val.* IV.

K k

bon. ad Athenaei 14, 23, p. 594, & Hegefinous apud Pausaniam Boeot. p. 583 extr. GESN.

ead. l. 8. Ἀνέγων γὰρ) Haec duo verba Solanus noster inlunt. parenthesi incluserat, sic scilicet edi volens: quia vero ed. nulla praeit, nec mutatio adeo necessaria, ego nihil mutavi. Potest enim quisque eam parenthesin addere, qui probat. REITZ.

ibid. Ἀνέγων γὰρ Δημοτρίου Σαγαλαστέως) Ez. Spanhemius Differt. IX de Praef. & usu numism. docet tam ex probatis & antiquis scriptoribus, quam ex Numism. legendum esse Σαγαλαστέως. Quin immo apud Stephanum Σαγάλαστος, qui addit etiam scribi Σέλγηστος. Vid. Thomam Pinedo, & eruditissimas Lucae Holstenii notas, p. 267. ALM.

ead. l. 9. Σαγαλαστέως) Emendationem Spanhemii confirmat W. Quadratus autem, qui paulo post huius belli & ipse historiam scripsit, titulum suae eundem ferme fecit, nempe Παρθυνικά. Consule Salmast. not. in Capitol. Ver. c. 8. Traiectio insignis, nam Δ. Σ. Π. interiacent incommode: nisi forsan hoc a librariis profectum sit. SOLAN.

ead. l. 14. Εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνὸ φησιν ἡ Διαλεκτικὴ, ὥς τῶν ἀμέσων ἡ κατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντισταθμίζει) Obscure vertunt interpretes: si modo verum est, quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum deprimi: ἀντισταθμίζειν, non est deprimere. Vertendum est: contrariorum, inter quae nihil mediū intercedit, sive, ut nunc loquuntur in scholis dialecticorum, immediatorum sublato uno necessario ponitur alterum. GRAEV. Non possunt ea notare, quod volunt interpretes, eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum contra deprimi, sed altero sublato vel negato, prorsus reponitur vel confirmatur alterum. GRON.

ead. l. 15. Ἀρσις) Vertitur elevato. Sed vertendum sublato: GUYET.

Pag. 197. l. 4. Ὡστε) In M. olim fuerat ὥστε οἰκοδομεῖ ἡ δὲ καὶ αὐτός. Quod longe praeferat vulgatae. SOLAN.

ibid. αὐτὸν) Non improbem, si αὐτὸν, pro ἑαυτὸν, idque προσεαυτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum sic: ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖν ἡδὲ καὶ αὐτὸν ὥς δεῖξαι &c. Sic planior erit sensus; sic Solanus Iustinam dispunxerat. Sed quia mox sequitur αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιν, potest & priore loco αὐτὸν per ipsum reddi; nec adeo necessario reciprocum requiritur, neque sine necessitate talia semper mutanda duxi. Bengelius in praefat. edit. minoris N. T. se αὐτὸς & αὐτοῦ saepe

pe pro αὐτοῦ studio reliquisse, ait, & αὐτοῦ reciprocum faepe esse: quod ut non ubique concedo, (non credens αὐτοῦ & αὐτοῦ semper promiscue usurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda esse, quae is in membranis, & quae nos in priscis edd. invenimus; cum & Latini nonnulli auctores discrimen inter *suus* & *eius* negligant, ut in Ambigg. notavi, & *ipsum* pro *se* quoque dicant. Diligentiss. in investigandis Codd. Grabijs, etiam in edit. Vet. Test. studio faepe αὐτοῦ pro αὐτοῦ dedit, ut Exod. IX, 33, Μωϋσῆς — ἐξέπτεσσε τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Iterum sic X, 22. Item Amos c. II, 7, ὅπως βεβηλώσωσι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ αὐτῶν, & v. 8, ἐπινον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ αὐτῶν. Sed Exod. XI, 3, idem edidit Κύριος δὲ ἔδωκε τὴν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ut sexcenta alia omittam, ex quibus pateret, illum saepius primam laevigare, ubi adspirata ex praeceptis Grammaticis postulatur, & rarius adpiratione uti. Ubi vero ad perspicuitatem sensus interest, ibi ego mutare non vererer, memor quam facile in spiritibus aberretur ubique. In dubijs saltem id eligendum, quod melius est: ac potius sic statuendum, quia edd. & Codd. in pronominum spiritibus misere fluctuant, omnia, ut res postulat, corrigenda. Sic cum Long. Pass. III, 97, αἰτ, καὶ ἐζητεῖ πρὸς αὐτὸν, ὃ, τι λεχθῆναι πιθανώτερον, *deliberat secum, quid potius dicendum esset*; secundum id corrigendum, quoties simili in loco male αὐτὸν expreßum offendas, i. e. ubi periculum sit, ne ad aliam, quam decet, personam, referatur. Alibi enim & apud eund. Long. αὐτὸν sic positum invenio, ut L. III, p. 105 ed. Iungerm. ἄρνες ταῖς μητρᾷσιν ὑποκλάσαντες αὐτοὺς, *agni matribus se substernentes, subnixi, ad fugendum*; quod etiam in αὐτοὺς mutandum dixeris, quia deinde p. 109 ἐγκύψασα ἐαυτὴν diserte scribitur. Conf. c. 6 & 15 Dial. seq. ubi rursus haec differentia occurrit. REITZ.

ead. l. 7. Οὐδ' (Deest ex Gr. ταῦτα δὲ λελέχθω ἡμῖν οὐκ ἐπὶ λοιδορίας μέρει.) VORST.

ibid. Μῶμος μωμήσασθαι) Hunc locum imitatus est Aristae. Ep. 1, l. 1, ex emendatione Ios. Merceri. BOURD.

ead. l. 8. Κορυφαίτατα) Conf. infra Soloec. c. 5, τῶν φίλων ὁ κορυφαίτατος. Prave iudicat Thomas Magister, hanc vocem hic ridiculi causa adhibitam esse a Luciano. Vide notam ad Sol. c. 5. SOLAN.

Pag. 198. l. 2. Ἀπὸ κασιτέρου) Flor. ex. BOURD. Ἐκ M. L. & ed. Fl. pro ἀπὸ, quod in reliquis est. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡ ἀπὸ Κόνωνος τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου Μίλων
K k 2

7a) Ex hoc loco licet conicere, Cononem illum ducem famigeratum fuisse corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, a Comico Aristophane in avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab eius Scholiaste ut talis notatur: de Titormo vero, & eius mirandis viribus, vide Aelian. L. XII, c. 22. PALM. *Cononem* aliquem imbecilli corporis hominem nondum observavi praeterea. In mentem veniebat *minimus* ille apud Plin. 7, 16, l. 16, *homo duos pedes & palmum longus Conopas, qui in deliciis Iuliae neptis Augusti fuit.* *Leotrophides* nobilis ex Schol. Aristophan. Avium 1406. Add. Casaubon. ad Athen. 12, 13. Neque de *Titormo* opus est aliquid adiicere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato *ἀλλά που* legimus *ἀλλὰ που* cum interrogatione. GESN.

ibid. Titormon) Eleganter vidit Clericus, totum hoc de Titormo esse ex Aeliani Ποικιλ. lib. XII, cap. 22, desumptum, iidemque, si pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum sunt haec Scholiastae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano vicissim ipse emendetur. Nimirum in Scholiaste pro *ὡς ἔπος*, sine dubio ex Aeliano scribendum *ὅσον ἐπ'.* Atque ex eodem apud Scholiasten pro *καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι μὲν ἔσπουδεν*, extrito posteriori *μὲν*, emendatius legas, *καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι ἔσπενδεν*. Tum ex Scholiaste emendandus Aelianus, vel potius confirmanda emendatio Tan. Fabri, apud Aelianum pro *ἐνταῦθα ῥηθῆναι λέγουσι παροιμίαν*, legendis *ἐνταῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν*. Plane enim ita, & recte, Scholiastes; nisi quod illud *τοί*, quod Faber inserit, non habet; nec id requiritur. IENS. (Titormus Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certasse. Ath. & Ael. l. c. *Vorst.*) V. Herod. VI, p. 238, 1, Athen. X, & Ael. V. H. XII. Locus Aristoph. de Leotrophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412 med. SOLAN.

ead. l. 4. *Ἀλλὰ που τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον οὐκ ἐς ποίησιν*) *Χρήσιμον οὐκ ἐ. π.* MARCIL. *Ἀλλὰ που* recte scribitur in Cod. P. In reliquis *ἀλλὰ που*. SOLAN.

ead. l. 6. *τῶν προσόντων*) Rectene hac voce utatur hic Lucianus, addubito. Vix eo sensu adhibiturum fuisse Demosthenem puto, qui Ol. III, pag. m. 25 f. sic scribit: *τοῦτ' οὖν δεῖ προσεῖναι τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει*. Usurpat tamen Noster iterum 55 B. C. Vide tamen ὁ. Eik. cap. 6 & 20 B. ubi eodem modo usurpat Noster. SOLAN. Nihil hic mutare Florentinam ab *Iunt.* *Hag.* & reliquis, notaverat Solanus. Quare? an igitur suspi-

catus est legendum προσιόντων; non credo. Vid. Nostrum infra de Imag. c. 6 f. & c. 20 med. REITZ.

ead. l. 7. Ἰκκος) V. Plut. 299, 1. Tarentinus, & hinc emenda Aelianum XI, 7, apud quem male scribitur Ἰκχος. Vide etiam Plat. 647 C. qui eum toto exercitationis tempore, venire abstinuisset tradit. Fuit & Iccus Tarentinus Pythagoreus, Iambl. p. 216 B. SOLAN.

ibid. Ἡροδίζης) Angl. Ἡρόδικος. BOURD. Ἡρόδικος ex A. P. & Schol. restituimus, loco vulg. Ἡροδίζης. Herodicum enim invenio celebrem gymnastam, (apud Plat. Πολ. III, 440 C. D. ed. Basf. & 337 B. & apud Plut. 983, 2.) Herodizem nullibi. In Platonis Protagora pag. 196 B. ed. Basf. coniungi etiam Iccum & Herodicum commodum monet I. la Faye vir doctissimus. Cf. Suidam. SOLAN. Vix dubitari potest, quin Lucianus in animo habuerit Herodicum illum, de quo Plato de Rep. 3, p. 440 C. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὢν, καὶ νοσῶδης γενόμενος, μίξας γυμναστικὴν ἰατρικὴν, ἀπέκνηαισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς. Hic igitur accuratae illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc iungit etiam Themistius Or. 23, p. 290 A. Harduin. Ἰκκον τὸν γυμναστὴν τὸν Ταραντῖνον & Ἡρόδικον τὸν Συλημβριανὸν (leg. vid. Σηλυμβρ.) παιδοτρίβην. Nempe Ταραντῖνον Ἰκκον abstinentiae athleticae nomine vehementer laudat idem Plato de Leg. 8, p. 647 C. Τὸ μετὰ τοῦ σωφρονεῖν ἀνδρεῖον ἐν τῇ ψυχῇ κεκτημένος, ὡς λόγος, οὔτε τινας πώποτε γυναικὸς ἤφατο, οὐδ' αὖ παιδὸς ἐν ὅλῃ τῇ τῆς ἀσκήσεως ἀκμῇ. Et Eustath. ad Diog. Perieg. 376 de illo, ἐπὶ βίου εὐτελείᾳ, inquit, εἰς παροιμίαν κεῖται, τὴν λέγουσαν Ἰκκοῦ δεῖπνον, ἐπὶ τῶν ἀπερίττως δειπνούντων. De his igitur cum constet, illud mirari subit, cur ab Aldina editione discefferint sequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυμναστὴς & ὑπόσχοιντο, quo facto tenebris omnia sunt obsita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, dispellit: nisi quod circa Perdiccam celebratae imbecillitatis hominem difficultas superest; quam ita minuebat ὁ πάνυ Graevius, ut verba, quae parenthesi includenda putamus, non Luciano, sed Scholiastae alicui tribueret. Ceterum de Perdicca nihil monuit praeterea. Verum non absurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatiētia κατεσκληρότος, ut hic dicitur, aut, ut Plutarchus describit in Demetrio p. 1661 H. Steph. τρόπον ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου ζητούντος, καὶ παραλύειν ἀτρέμα καὶ θεραπειὰς ἀμελείᾳ, καὶ τροφῆς ἀποχῇ: talis, inquam, hominis haud absur-

de hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus satis declarat, quem de Tarentino Icco modo laudabamus. Utrum autem sit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. Appianus quidem Syriac. p. 126 seq. & Valer. Max. 5, 7, ext. 1, cum Plutarcho faciunt. GESN.

ead. l. 8. Ὅπως οὖν τοῦτο ἀν σοι τοῦτον Περδικκάν) Οὐ τοῦτον Περδικκάν. MARCIL. Οὐχ ὅπως.) Sic ed. I. optime. Reliquae & ipse M. omiserunt illud οὐχ, atque adeo sensum depravarunt, quem ex ingenio restituere conatus est Marcilius, & post eum Vorssius. SOLAN.

ead. l. 9. Περδικκάν) Quem Perdiccam velit, aut cur huc adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipso Luciano, qui in de Dea Syria cap. 17 & 18 fuse enarrat, & iterum tangit Ὀρχ. c. 58, & Ἰκαρ. cap. 15; tum ex Plut. (in Demetr. 1660. — & 607 B.) Appiano, (Συρ. p. 87 ed. St.) Galeno (π. προγ.) aliisque permultis. Si quaeras autem, cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria sunt; sic habeto: videri nempe fuisse Luciani aetate, qui ita scriberent; adeo ut necesse fuerit, eatenus receptam sequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquiesco, & locum corruptum esse pronuntio; intrusumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo scriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in suo Codice hic invenerat. Fuit & alia Stratonice Macera, regis Perdiccae foror. V. Thucyd. II, 101 sub fin. Sed foror haec, neque eius amore captum fuisse Perdiccam ibi legitur. SOLAN.

ibid. Εἰ δὲ οὗτος) Εἰ δὲ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μητρὸς ἐραστὴς, & quae sequuntur usque ad Στρατονίκης ἐκείνης, nullus dubito, quin sint ὑποβολιμαῖα, & margini a magistro adscripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic esset ille Perdiccas, sic enim vertendum εἰ δὲ οὗτος, ut apud Latinos quoque, *visam si domi sit*, pro num domi sit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec postea in ipsum contextum irreperunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem, aut aliud corporis vitium, parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obscurius versa sunt: ἀλλὰ πού τὸ τῆς τέχνης, καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ ἐς παίσειν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρησίν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν, verum artis & consilii haec est utilitas, ut non suppedient ea, quae adsunt, sed ut illis convenienter uti doceant. Nemo intelligit, quid haec sibi velint, ut non suppedient ea,

quae adsunt. Melius veritas: verum artis & consilii haec est utilitas, non ut efficiat illa, quae insunt, sed ut iis recte quis utatur, hoc est, quae ab arte proficisci possunt & consilio, utilia sunt non ad illa efficienda, quae in homine sita esse debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & disciplina potest hominem stupidum & hebetem ingeniosum reddere; sed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde sequitur illa similitudo de palaestritis, qui Perdiccam imbellem promittant se arte Olympionicam reddituros parem praestantissimis & robustissimis athletis. GRAEV.

ead. l. 11. Ἀρτίστος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρ. ἐκ.) Iterum infra *Ἰκαρ.* c. 15, & *Sup.* c. 17, atque alibi. SOLAN.

ead. l. 12. Θεαγ. — Πολυδ.) Prior horum in Olympionicarum ab erudito Gul. Loyd (eruditissimi Wigorniensis Episcopi filio) edito nuper, cum haec scriberem, catalogo, compareret ad Ol. LXXVI, ubi ex Paus. Eliac. II, 188, 18 &c. παγκρατίῳ vicisse traditur. Ter Olympicam coronam reportasse narrat Dion Chrys. 230 A. Suidas tacet; sed de posteriore idem plurima habet iis fere similia, quae de *Titormo* a Scholiasta memorata legisti (παγκρατίῳ victor Ol. XCIII. Afr. & Paus. Eliac. II, pag. 112, 17, quem locum omnino vide. Loyd.) De Theagene adi Plut. 1452. Platonem etiam, cuius aetate vixit, de Rep. I, & Paus. l. c. Vide Nostrium Herod. fin. *Eik.* c. 19, & *Εκκλ.* c. 12. SOLAN. Monuerat Hemsterh. in marg. adeundum Wasse ad Thucyd. p. 255, no. 30, (i. e. ad L. IV, § 27.) ubi Thucyd. Θεογένης mentionem fecit, qui explorator ab Atheniensibus electus sit, pro quo in quibusdam libris tamen legitur Θεαγένης, pergitque Wasse, Θεαγένης Tyrannus Megarensium, focer Cylonis, Thucyd. I, 126, & Pausan. Articis XXXVIII. Alius Θεαγένης Atheniensis apud Thucyd. V, 24, qui tamen ibidem cap. 19 Θεογένης. Θεαγένης athleta apud Paus. VI, 6, 11 & 15. Plutarch. Πολιτικοῖς παραγγέλμ. Lucian. de Conscrib. Hist. p. 626, (ed. Graev. i. e. hoc c. 35.) & Deor. Concil. pag. 714. Et Catapl. p. 427; aliaque ex Xenophon. &c. de Scriptore Histor. philos. quae ibi vide, unde haec festinans excerpti. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 12. Ἀπαθεῖ) Suspiciatur L. Kusterus de verb. med. p. m. 43 f. (al. 74.) potius ἀπαθεῖται scripsisse Aelianum, (ex quo haec historia verbatim petita, V. H. XII, 22; si pauca excipias) sed falli Kusterum, & ἀπαθεῖ recte se habere, ac promiscue ἀπαθεῖν & ἀπαθεῖσθαι usurpari, ex Plat. L. IV de Rep. p. 453 B. aliisque probat F. L. Abresch.

in Animadvers. ad Hesychii quaedam loca. Vide Miscell. Observ. mens. Aug. 1736, pag. 299. REITZ.

Pag. 199. l. 4. Ἀπέστω) Aristen. loc. cit. BOURD.

ead. l. 10. Τελέσειεν) Si quis me docuerit, quomodo hic legitur, ita & alios esse locutos, & bene ea cum reliquis cohaerere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus sum, ac si legatur, quomodo Lucianum dedisse suspicor, τελέσειεν ἂν χρῆν, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἵκοιτο. Οὐ γὰρ ἂν φαίης κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 11. Καὶ τοι οὐ γὰρ) Ἀνακολουθία est in his verbis, si interpretare, ut editores interpretati sunt: Καὶ τοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπρὸς δὲ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοῖ. ἐπεὶ κἄν ἐκιδάριζε μὴ μαθὼν καὶ ἥυλει, καὶ πάντα ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δὲ τινος, ῥᾷστὰ τὰ ἂν μάθοι, καὶ εὐ μεταχειρίσαιτο ἐφ' αὐτοῦ. Neque enim dixeris, eum, qui fuerit intelligentia praeditus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere: quoniam si absque doctrina citharam pulsare & tibia canere posset, etiam omnia sciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulsare posset: sed docente aliquo facillime disceret, & recte per se ipsum administraret. Sed quae haec est ratio, qui absque doctrina citharam pulsare posset, & tibia canere posset, etiam omnia sciret? ἔπει hic est alioquin, ut frequenter apud Platonem, id quod dudum a doctis est observatum. Sic autem vertendus hic locus: Neque enim dixeris, eum, qui ingenio praeditus est, arte & doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Alioquin qui non didicisset, citharam pulsaret, & tibia caneret & omnia sciret. Nunc vero, qui non didicit, haudquaquam aliquid ex iis trahet: monstrante vero aliquo facile & addiscat, & per se ipse exerceat. Alioqui, inquit, homo ingeniosus & sollers facile, quamvis illa non didicisset, cithara & tibia caneret. Non longe post tradit, historicum debere esse ingenio militari, sed una etiam civili prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων. Male interpretes, sicut & mox pag. seq. καὶ τί ἐξελάνειν, ἢ περιελάνειν, male vertunt, quomodo equum emittere, quid obequitate: cum sit, quomodo equitatu erumpere, aut illo circumire, seu circumvenire, scil. hostilem exercitum. GRAEV.

Pag. 200. l. 1. Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδόσθω, συνεῖναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς ἀλλ' &c.) Παραδεδόσθω οὐ συνεῖναι τε καὶ εἰπεῖν ἀγεννὴς ἀλλ' &c. MARC.

ead. l. 2. Συνιέναι) Antea legebatur συνεῖναι, minus apte, cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, & res ipsa & exemplum c. 44 abunde ostendunt. SOLAN. Obsecundavi Solano, συνεῖναι edens, pro vulgato συνεῖναι, quia Nostro ita usitatum novi. Etsi enim συνεῖναι quoque a συνίημι formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum satis probatum est uno alterove testimonio, συνεῖναι idem esse, quod συνιέναι, quia error a compendio scribendi in infinitivis huiusce usitato, facile potuit oboriri. Herodian. tamen L. II, 9, 15, οὕτω καὶ τὰς διανοίας παχέας, καὶ μὴ ῥαδίως συνεῖναι δυναμένοι, ita crasso sunt ingenio, & non facile sentiunt, si quid agatur dolose. Et licet *Fl. Ald. H. l.* & recentiores habeant συνεῖναι, nec Codex memoretur, qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, cum versiones Latinae iam expresserint intelligendi verbum; quare monenti Solano tanto facilius obsecutus sum. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν) Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἔχων. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam & rei militaris aliqua notitia, & scientia politica, & usu imperatorio. Eant, videant nostri seculi historiarum scribillones, ecquid eiusmodi trogalia in suo sinu aut penu inventuri. MARCIL.

ead. l. 6. *Ἐχειν) Emendationem Marcilii recepit in textum Salmurienfis editor Benedictus, & sane ad venuftatem loci facere videtur; sed quia commoda satis est vulgata, & nonnulla sunt in eo loco salebrofa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, & scripturam veterum librorum reddo. Confer Livium XXV, 19, & Plut. in V. 1841. Quorum ille, *tanquam caedem militares & imperatoriae artes essent.* SOLAN. Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda lectione recepta; sed non tamen accedo Solano, satis commodum sensum vulgatae pronuntianti, quem quidem satis apparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλ' ὅξυ δειδορκῶς in participio ponatur, & reliqua post alterum ἀλλὰ quoque per participia enuntientur, non video, quocum verbo infinitivus ἔχειν apte cohaereat; nam ut χρεσασθαι pendet ab οἷος, ita absurda oratio foret, si similiter, οἷος ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν dicas: quid enim est, *aptus est habere peritiā militarem?* Sed si cum Marcilio ἐμπειρίας στρα-

τηγικῆς legeris, quod mihi non displicet, tum ἀδιάφορον erit, legasne ἔχων an ἔχειν. REITZ.

ibid. Kai — καί) Vid. de hoc pleonasmō huius Dialogi § 60. REITZ.

ead. l. 9. Κέρως — μετώπου) Conf. supra huius Dial. cap. 29 f. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπαγγέλλουσι) Ed. I. ἀπαγγέλουσι. SOLAN.

ead. l. 16. Μῆτε Φίλιππος ἐκκακομένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλυνθῷ) Non concordat Lucianus cum Historicis, qui id negotium attigerunt. Omnes ferē uno consensu scriptum reliquerunt, id evenisse Philippo in Methones obsidione. Diodorus lib. 7: ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν δένειμε τοῖς Μακεδόσι, ἐν δὲ πολιορκίᾳ ταύτῃ συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγνέτα τοξεύματι διασθαρῆναι τὴν ὄρασιν. De Methona vero loquitur. Sic & Strabo lib. 8: παρὰ Θουκυδίδῃ δὲ ἐν τισὶν ἀντιγράφοις Μεθῶν φέρηται ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ἣ Φίλιππος ἐξεκόπη ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. Solinus c. 14: in regione Magnesia Methone oppidum situm est, quod cum obsideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus est oculo iactu sagittae, quam iecerat Aster oppidanus. Quo in loco notandus est error Solini, qui Methonem Magnesia cum Macedonia confundit. Nam ea Methone, quam obsidebat Philippus, alia erat a Magnesia, ex verbis expressis Strabonis lib. 9, ἐξῆς δὲ αἰὺν τοῦ Φιλοκλήτου πόλεις καταλέγονται, ἡ μὲν οὖν Μεθῶν ἑτέρα ἐστὶ τῆς Θρακικῆς Μεθῶνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος: quod dictum sit obiter. Idem ait Harpocration Μεθῶν· Δημοσθένος Φιλιππικοῖς λόγοι ἀντὶ τὴν ἐν Θράκῃ, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν. Suidas etiam in voce Κάρανος de Philippo: Μεθωναίσις δὲ τοῖς ἐπὶ Θράκης πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐπιπρώθῃ Ἀστέρος τινὸς ὄνομα βαλόντος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallelis causam forte erroris praebuit Luciano; nam ille sic de hoc negotio: Φίλιππος Ὀλυνθὸν καὶ Μεθῶνιν βουλόμενος πορθῆσαι, καὶ βιαζόμενος ἐπὶ τῷ Σανδάνῳ ποταμῷ διαβῆναι πέραν, ὑπὸ τινὸς τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος ὀνόματι ἐτοξεύθη τὸν ὀφθαλμὸν. Et haec habet, ut ait, ex Callisthene in 3 Macedonic. & ex eo, quod sive ille, sive Callisthenes dixit, ὑπὸ τινὸς τῶν Ὀλυνθίων, putavit Lucianus, id evenisse in Olyntho. At nihil obstat, quin Aster ille, sive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, sive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obsidione, & ut omnia quadrent, potuit esse Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia

Methonensium. Trogus apud Iustinum lib. 7 ait, in Philippum praetereuntem de muris sagittam iactam oculum effodisse, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui, dum traicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amisisse ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit praeter Stobaeum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. PALM. *Plutarch. in Parall.*) Parallela illa Plutarcho falso tribuuntur. LA CROZE.

ead. l. 17. Ὑπὸ Ἀστέρος) Ecce rursus ὑπὸ pro ὑπ'. Sic Long. Paft. III, p. m. 105, ἀπὸ αἰγῶν, καὶ ἀπὸ οἰῶν. & IV, 112, ἐπὶ ἱκεσίαν. Sed hoc iam nimis egimus alibi, & saepe postea occurret. REITZ.

Fig. 201. l. 1. Ἐν Ὀλύμπῳ) Conf. supra c. 28. Et videbis, cur Solanus notatu dignum existimarit inquirere, num constans haec sit lectio. REITZ.

ead. l. 2. Μῆτε Ἀλέξ.) Videtur ad picturae rationem respicere Lucianus, & hoc indicare, Philippo, post oculi cladem, contigisse, quod de Antigono narrat Plinius 35, 10, f. 36, 14: *Pinxit Apelles & Antigoni regis imaginem altero lumine orbam, prius excogitata ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut, quod corpori deerat, picturae potius deesse videretur: tantumque eam partem e facie ostendit, quam totam poterat ostendere.* Meminit etiam Quintilianus II, 13, 12. GESN.

ibid. Ἀνιάσεται) Τὸ ἀνιάσ. gloss. videtur. τὸ μελέτω ἀπὸ κοινοῦ repetendum, i. e. μῆτε μελέτω αὐτῷ Ἀλέξανδρος. GUYET.

ead. l. 3. Εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο) Ἡ σφραγὴ scil. GUYET.

ead. l. 5. Καὶ κατέχων τὸ βῆμα) Benedictus, & tribunal contineat; Micyllus, & suggestum sive tribunal quasi possessionem suam detineat. Quanta apud hos vilitas Latini sermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani tenere forum, tenere curiam, de eo, qui maxima auctoritate illic polleret. Plane sic iterum locutus est auctor in Symposio, φθονῶν αὐτῷ εὐδοκίμουντι καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον. Eae locutiones sibi prorsus respondent. GRON.

ead. l. 6. Οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἱστορεῖ, καὶ τὴν τοῦ Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτήν.) Discrepant haec ab aliorum scriptorum sententia. Thucydides & Plutarchus narrant, utrumque a Syracusanis interfectum. Iustinus vero lib. IV ait, Demosthenem sibi ipsum intulisse manus, Niciam vero captum. Sed vide Plutarchum in Niciā. GRAEV.

ead. l. 8. Καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν) De his, & quas mox

sequuntur, vid. Thucyd. VII, 82, 84, 85, 86. SOLAN.
ibid. Νικίου τελευτήν) Ad loc. Thucyd. c. 86, quem Solanus
 laudat, meretur videri Waffius, ubi ait: Lucianus de Conscr.
 Hist. Niciam ait interfectum esse, captum vero Demosthe-
 nem. Iustinus IV, 5, Demosthenem sibi ipsi intulisse manus:
 recte quidem hic; nam percussit se in proelio, haud tamen le-
 taliter, teste Plutarcho p. 541. Die mensis Carnei XVII Athe-
 nienſes ſubhaſtati. Ceterum a Noſtro diffidet Diodorus, & Ni-
 ciam Gylippo impulſore interemtum aſſeverat XIII, 347. Sed
 a Noſtro ſtat Plutarch. ſcriptor eruditiffimus, & illi hac in par-
 te anteponendus. Confer Euripid. fragm. 516. Haec Waſſius
 l. c. REITZ.

ead. l. 15. 'Εκείνος ὁ δῖος) Vid. Demosth. Ol. III. SOLAN.
ibid. 'Εκτός εἰ μὴ εὐξασθαι δέον μή τι παρέλιπεν) Extra quam
 quod ei optandum, nihil praetermiſſiſſe, ſive ne quid praeter-
 miſerit. MARCIL.

ead. l. 16. Εὐξασθαι δέον) Alludit ad Demosth. locum, in
 quo haec toridem fere verbis leguntur, Ol. III, p. m. 26 B.
 ἀλλ' οὐχ ἡδέα ταῦτα οὐκέτι τοῦθ' ὁ λέγων ἀδίκει. πλὴν εἰ δέον
 εὐξασθαι παραλείπει, ubi interpreſ videatur. Ego vero neu-
 trum ſatis aſſequor. Id agit illic Demosth. ut ingrata ſeſe dicen-
 tem purget. Neque enim ſibi vitio verti merito poſſe ait, quod
 Reip. morbos ob oculos populi ponat. Niſi forte male invi-
 dere Reip. putent, ſi quis non perpetuo, ei ut bene ſit, in ora-
 tione optet, cum non bene ominando, ſed fortiter conſulendo
 reſ gerenda ſit. Hunc Demosth. locum aut aliter intellexit Lu-
 cianus, aut alio detorſit, quod hic ab eo factum minime opor-
 tuit; aut denique aliter ipſe, quam in hodiernis Codd. legitur,
 quod ſuſpicor, ſcripſerat. Confer & Phil. I. (124 B.) Chryſ.
 'Αντ. 343 f. 'Όταν εὐξασθαι δέῃ, νηφούση καὶ ἀγρυπνούση δια-
 νοία τοῦτο ποίησον. In M. μή τι ſupra ſcriptum eſt: unde liquet,
 inſertum fuiſſe ab iis, qui huic loco medicinam facere vole-
 bant. SOLAN.

ibid. Μή τι παρέλ.) Obſcuriuſculum reddit hunc locum illa
 Atticiſmi affectatio, circa negationem μή τι, quae, ceterorum
 rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet μή τι, quod
 alias in eadem conſtructione valeret τοῦτο. Sententia igitur
 haec erit, ſcriptori rerum patriae ſuae adverſarum imputari
 nihil poteſt, niſi forte illud, ſi eo ipſo tempore, cum eae ge-
 rerentur, vota facere pro felicitate ſuorum intermiſerit. GERN.

Pag. 202. l. 2. Τὸν Θουκυδίδην) Thucyd. VI, 96, & VII, 43;
 & de Γυνίππῳ VII, 73. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπιπολαῖς) V. Thucyd. l. c. SOLAN.

ead. l. 8. Πρώτων) Cur Solanus nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἑλπίς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc esse causam: neque enim ignorare potuit, id Graecis multo esse familiarius, quam vel Ciceroni, qui *meas spes*, plurali num. quoque dicere amat. Et sic Lucianus tam saepe, ut fere annotasse pudeat. Vid. tamen mox cap. 61. Ita quoque Diod. Sic. ib. p. 297 ed. Basf. προσδοκίαν ἐλπίδων ἀγαθῶν, & ead. pag. iterum. Ita & Long. Past. III, p. 99, παρ' ἐλπίδας ac non semel alibi. REITZ.

ibid. Ἀλκιβιάδου ἑλπ.) De spe Alcibiadis Thucydides, (e cuius libro septimo reliqua huius loci explicare facile fuerit) VI, 15, ἐλπίζον Σικελίαν τε καὶ Καρχηδόνα λήψεσθαι. Deinde sub persona Alcibiadis, quomodo fieri hoc possit, explicat c. 17 & 18, & concludit, ἢ τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἐκεί προσγενομένων πάσης τῷ εἰκότι ἀρξομεν, ἢ κακώσομέν γε Σαρακουσίους. In ipso autem libri initio vanitatis illam spem accusat. GESN.

ead. l. 12. Ἀρταξέρξην) Testantur Hebraei scriptores, nomen hoc Persarum regibus commune fuisse, perinde ac Caesaris Romanorum imperatoribus. COGN.

ibid. Ἰατρός) Ctesiam tangit, Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabulosa multa & adulatoria historiae admiscuerat, quo sibi regem suum conciliaret. Videndus ea de re Plut. in Artax. in initio. Libros autem Ctesiae periisse notum est. Superfunt tantum collectanea Photii in Bibliotheca. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐλπίζει) Ἐλπίζει ex W. est. In aliis enim ἐλπίζει, mendose. SOLAN.

ibid. Κάνδυν πορφύρ.) V. Spanh. 455. SOLAN. Ctesiam hic tangi credibile est. De *candye* non diademate, sed toga, Spanh. de usu & praest. num. Diss. 8, p. 457. Torque non uios Persas, nisi quibus rex daret, constat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. Nisacos equos inter res pretiosas numerant passim scriptores. Strabonis duo loca laudat Casaubon. ad Athen. 5, 5; itemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310 seq. Κάλλει δ' ἐν πάντεσσι πέλει πανυπεύροχός ἵππος, κ. τ. λ. Sic utitur Iulianus Orat. 2. p. 50 extr. Lips. Themistius Or. 22, p. 266 A. Fons autem Herodotus 3, 106; itemque 7, 40, qui posterior locus est classicus. GESN.

ead. l. 14. Ἰππον τῶν Νισαίων) Nisaea regio est Partayenes, haud procul Caspiis montibus: ea equos praestantissimos maximosque aluit, quibus reges ipsi uterentur. Strab. lib. 11,

Plin. lib. 6, c. 25. Plut. in Pyrrho Nisaei equi meminit. **COGN.** De quibus dico alibi. **BOURD.** V. Xen. Cyrop. L. VIII, pag. 124, 14. Unde discimus, nulli apud Persas his uti ornamentis equisve licuisse, nisi a rege honoris causa donatis. Quem autem haec ultima respiciant, nescio; certe non Xenoph. quem mox iustitiae summa laude ornat. vid. **Cogn. SOLAN.**

ead. l. 16. Οὐδὲ Θουκυδίδης) Aemilius Probus in Themistocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. **COGN.**

Pag. 203. l. 1. Μισῇ &c.) Xenoph. haec iuxta ac Thucydidem innuunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos in historia, teste omni antiquitate, admisuerunt &c. **SOLAN.**

ead. l. 4. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ) Sic infra *Λεξ. c. 23 f.* χάρισι καὶ σαφηνείᾳ **ἔδε.** **SOLAN.**

ead. l. 5. Εἴ τις) Ait Noster, ἐν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον τῆς ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἱστορίαν γράφων ἴοι. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte *εἰ τις ἱστορίαν γράφων ἴοι* legitur. *Unum enim hoc, ut dixi, historiae est proprium; ac soli veritati litandum, (ridicule Benedictus, immolandum) si quis ad historiam scribendam se convertat.* **IENS.**

ead. l. 6. Πᾶχος) Rectius veritas πᾶχος εἰς, καὶ μέτρον ἀκριβές, una norma, & mensura certa: non, ut interpretes, una *ulna.* **GRAEV.**

ead. l. 9. Κολακευόντων) Respicit ad Socraticam illam sive Platonicam artium distinctionem, qua illas omnes in πολιτικὰς & κολακευτικὰς dividebat, cuius cum etiam Fabius meminerit Insit. Orat. 2, 15, 25, ad eum locum e Platonis Gorgia, quae etiam hic sufficere possunt, prorulimus. Ceterum ex Fabii l. c. verba quaedam nos summissee interpretationis nostrae, conferenti apparebit. **GESN.**

ead. l. 10. Εἰκότως) Adleverat Solanus margini *lunt.* confarend. Ὅρχ. c. 83, quod feci. Legitur autem ibi, μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἂν τινι ἔδοξεν. Sed si hoc testimonio opus est ad probandam significationem adverbii εἰκότως, potius remitterem ad Somn. § 2, ubi id paulo pressius ad etymon exponit Bourd. Sed quid opus tam notis & ubique obviis inhaerere? **REITZ.**

ibid. Νομισθεῖν) Sic ὁ. *εἰκ.* c. 22. **SOLAN.**

ead. l. 11. Κομμωτικὴν) Genuina haec est scriptura, quam praeferunt M. & ed. I. Reliquae, praeter S. & A. κομωτικὴν. Audi Plat. in Gorg. 288 C. τῇ μὲν οὖν ἱατρικῇ — ἡ ὀψοποιητι-

καὶ κολακεία ὑποκείται. τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον, ἡ κομματορικὴ, κακοῦργός τε καὶ ἀπατηλὴ, καὶ ἀγεννῆς, καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι καὶ λειότητι καὶ αἰσθήσει ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν, ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους τοῦ οἰκείου τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀμελεῖν &c. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλεξάνδρου γούν) *Alexandri dictum.* GUYET.

ead. l. 13. Ὡς) Sic emendavimus pro vulgato ὅς, quod corrupte in omnibus legitur, excepta B. 2. In M. prima manus nihil scripserat; additum est ὅς postea. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀνησίκριτος) In omnibus libris hic perperam legabatur Ὀνησίκρατες, quod necessario mutandum fuit. Nam eiusdem meminit in Μακρ. c. 14, & in Περ. c. 25, ubi recte in omnibus scribitur Ὀνησίκριτος, quod verum esse viri illius nomen & alii scriptores abunde testantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos scriptores frequenter sit peccatum. (V. Lampr. in Commod. c. 1, & Salm. nott.) Suidas Platonis imitatore[m] fuisse tradit. Diog. etiam Laërt. philosophis accenset, p. 158. Curtius etiam meminit IX, 10, & XI, 1. Scripserat Onesicritus Alexandri res gestas, eodem consilio, quo Xenophon Cyropaediam suam, ad quam tanquam exemplar composuisse Alexandri laudes dicitur a Suida & Laërtio. Qua occasione sunt prolata Alexandri verba; quae hic leguntur. Mutavit autem ed. P. nomen illius viri in Ὀνησίκρατες, quod non monerem, & incuriae typographorum imputarem, nisi ita vertisse etiam viderem. Strabo permulta ex eius historia habet XV & XVI. Plut. etiam in Alex. Sed apud hunc etiam variant quandoque libri; plerumque tamen *Onesicritus* audit, ut 1282 f. V. etiam 583 f. & 591, 2. Gellius etiam *Onesicritum* recte vocat IX, 4. SOLAN. Onesicritum hunc, hyperbolarum & mendaciorum non minus, quam Alexandri ipsius, ἀρχικυβερνήτην noscere facile iam est ex Fabricii Bibl. Gr. 3, 8, p. 223. Videbat Alexander, illas παραδοξολογίας sustineri aliquantum, dum ipse viveret, ridiculo futuras, se mortuo. GESN.

ead. l. 15. Αναγινώσκουσιν) Postulat sententia futurum. In viris tamen omnibus libris nolui[m]us mutatum: praesertim cum adeo discrepet ab hac scriptura. SOLAN.

Pag. 204. l. 7. Τοιούτος) Notae sunt sive characteres historici, de quibus Cic. I de leg. & de Orat. Strab. lib. 1, Polyb. lib. 12, Niceph. Greg. princip. histor. BOURD.

ibid. Συγγραφεύς) Historicus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut sit vere παρρησιαστικός. Cic. 2 de Orat. COGN.

ibid. Ἀδεκάστος) Philostratus in Polluce p. 593, cum usurpasset hanc vocem, sic exponit: ἀδεκάστους δὲ ἀπροατὰς καλῶ τοὺς μήτε εὐνοὺς μήτε δύνους, qui verissimus etiam hic est huius vocis sensus; uti & in Ἑρμ. c. 64, διατοίας ἀκριβοῦς καὶ ἀδεκάστου Angli aptissime per *unbiased* exprimunt. SOLAN.

ead. l. 9. Κωμικός) (Aristophanes. *Vorst.*) Vide etiam Z. Tr. c. 32. SOLAN.

ibid. τὰ σῦκα) Sic passim. BOURD. Omnes hoc proverbium Aristophani tribuunt, nemo vero commonstrat, ubi eo utatur. In marg. *Ald.* 1. adscriptum lego *Aristoph.* in 2 Com. Sed non reperio, quidquid quaesierim. Legisse me tamen apud eundem credo, non vero annotavi, quod nimis obvium crederem. REITZ.

ibid. Σκάφην) Male interpres σκάφην *ligonem* interpretatur. Id est, *sinum*, *fitulam*. Hesychius: σκάφαι ὀψοπλύνια, id est, τρύβλια. MENAG. Idem prorsus invenio in notis Guyeti: quare talia non semper repetam, nisi, ut supra dixi, quo videas, anne alter alterum exscripserit, quia toties idem dicunt. REITZ.

ead. l. 10. Ὀνομάζων) Legendum meo iudicio, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ φιλεῖ νέμων, οὐδὲ φειδόμενος &c. Ut Comicus ait, ficus ficus, scapham scapham appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque parcens &c. Vulgo ὀνομάσων. IENS. Ὀνομάσων) Frustra sollicitat Iensius hanc scripturam. Proba est, & longe venustior ea, quam substituere tentat. SOLAN.

Pag. 205. l. 2. Μούσας κληθῆναι) Vid. idem huius προσλαλίας c. 1 sub fin. REITZ.

ead. l. 3. Κτῆμά τε) Verba Thucydidi. sic habent: κτῆμά τε ἐς αἰὲ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ζυγίζεται. Habes, quod in usus perpetuos recondas, potius quam spectaculum, quo semel oculos auresve pascas. Unde maculam in Luciani libris eluimus, reponendo κτῆμά τε pro κτήματα, quod tamen omnes infidebat. Vid. Thucydidi. I, 22. SOLAN. Locum Thucydidis iam attulerat L. Bos in animadv. crit. pag. 11, & cum Luciano comparaverat dicens: Thucyd. I, 22, Κτῆμά τε ἐς αἰὲ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ζυγίζεται. Elegans est antithesis vocabulorum, ut ἐς αἰὲ, & ἐς τὸ παραχρῆμα, in perpetuum & in praesens; sic κτήμα & ἀγώνισμα. Κτήμα est res ipsa, quae servatur & possidetur, veritas, historia vera. Recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. Ἀγώνισμα vero certamen ludicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis adornata, quae auditoribus iucunda. Schol. τὸν γλυκὺν λόγον,

βίαια, παιδιὰν, ποιητικὸν ἀγώνισμα κομφοδοποιῶν ἢ τραγωδοποιῶν. Sic ἀγώνισμα ποιεῖν *fabulam agere*, dicunt Graeci. Citavit haec verba Lucianus h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, & κτήματα per τὴν ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. versus finem idem explanat dicens, — καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὄρων γράφω, ὥς οἱ νῦν ἐπαινέονται σε — οὐδὲν κολακευτικόν, οὐδὲν δουλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Apposite etiam Polyb. L. 2, p. 197, & L. 3, p. 257. Adde quoque Ioseph. L. I contra Apion. p. 1035. Quorum verba Bos adducit, quae, quia nimia, non repeto. Sed addo ex marg. *Ald. Historia sit κτήμα, non ἀγώνισμα*. Citat idem Plinius L. V, Ep. ad Capitonem. REITZ.

ead. l. 4. 'Ες τὸ παρὸν ἀγ.) Nobilis locus ex I, 23, quem supra iam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiastes *Herodoti Medica* notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel, ut est apud Thucydidem, ἐς τὸ παραχρῆμα, scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plausus & victoriam auctori suo pararet, quod genus *commissiones* vocari constat e Sueton. Calig. c. 53, ubi hoc ipsum Thucydidis ἀγώνισμα hac voce reddendum Casaubonus ostendit. Thucydides sua sibi scripta esse vult κτήμα ἐς αἶψ, *possessionem*, h. e. monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam hunc locum Plinius V, 8, 11. GESN.

ead. l. 5. Τὸ μυθῶδες) Vide eundem Thucyd. & Tacit. Art. IV, 33. Ceterum ut profutura, ita nimium oblectationis afferunt. SOLAN.

ead. l. 7. 'Ιστορίας, ὥς) Thucyd. I, 2, & II, 48. SOLAN.

ead. l. 8. 'Ὡς εἰ ποτε) Haec verba apud Thucyd. non reperio, sed his similia. Vid. I, 22 f. II, 48, & VII, 56. Sic Liv. in operis praef. *Inde tibi tuaeque Reip. quod imitere, capias*. SOLAN.

ead. l. 9. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες) Ne quis imperitior credat ἐπιβλέποντες legendum, rursus monebo eleganter oppositam praeposit. solere addi eiusmodi verbis, ut Diod. Sic. L. XIX, pag. 297 ed. Basf. ἀπέβλεπον πρὸς τὰς εὐμενοῦς ἐλπίδας. Long. Past. III, p. 118 ed. Iungerm. εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπε. Noster, Gall. cap. 18, εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας. Idem supra Hermot. c. 79 f. ἐς ὄλμον ὕδωρ ἐκχέας ad quem l. alia similia iam dedi. REITZ.

ibid. Εὐχρησθαι τοῖς ἐν πόλεσι) Vertunt: *rebus civitatis recte uti possent*, cum sit, *bene rempublicam gerere*. Improbatur in historico inter alia τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, scilicet *ἐμπνεύς*. Interpres, *argumentationibus rotundam*. At hoc laudem Lucian. Vol. IV. LI

meretur. Verte, *tortuosam argumentationibus*. In eadem periodo κομιδὴ τεθηγμένος, non est *admodum acuminatus*, ut ineptissime interpretes, sed *valde concitatus*, ut solent oratores esse. Ex Alcідamante refert Aristot. 111 Rhet. c. 3, inter frigida dicta ἀκράτω τῆς διανοίας ὄργῃ τεθηγμένον, *mera animi ira incitatum*. Frigus est in ἀκράτω ὄργῃ. Nec sequentia verba ceperunt interpretes, καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω, καὶ πυκνός, cum illa vertunt, *sententiae autem inter se cohaereant, ac solidae sint*, perquam absurde. Cum sit, *sensus sit sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) & sapiens, hoc est, varia rerum cognitione & scientia velut densus. GRAEV.

ead. l. 10. Τοῖς ἐν πόλεσι) Sic legit interpretes: aliter longe in Cod. Petri Golmani ἐν ποσὶ. BOURD. Ποσὶ Mss. Gollm. & L. ut Nyrp. c. 4, & Z. tr. cap. 31 & 43. In reliquis πόλεσι. SOLAN. Non sunt haec ipsa Thucydidis verba: sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, τοῖς ἐν πόλεσι, legere τοῖς ἐν ποσὶ, *vis, quae ante pedes, vel prae manu, sunt*: ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta Bourdelonii ad hunc locum observatione. GESN.

ead. l. 11. Τὴν δὲ φωνὴν) Hic vero locus mihi semper difficilissimus visus est & mutilus; neque enim ullum apparet verbum, unde pateat, probet an reiiciat Lucianus, quae hic recenset: & manca sane sententia, si haec ab ipso improbari cum Graevio aliisque sentias. Nam quod sequitur, μὴ κομιδὴ τεθηγμένος &c. nulla arte efficies, ut ad haec spectent. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, coniungas, ut ἔχων ad utrumque pertineat; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicentes inducit, *vehementiam illam & oratorias artes requirat*? Confer quae de historico filo apud Cicer. praecipuntur in de Or. II, 15, & Or. 20. *Sed in his tracta quaedam & fluens expetitur, non haec contorta & acris oratio*. Nodum solvant alii, mihi non liquet. SOLAN. Solanus, qui ad verba τὴν δὲ φωνὴν ista annotavit, forte lecta nostra interpretatione aliter sentiret, inprimis considerata vi verbi τεθηγμένος, quod a ferri ac dentium acumine ad incitationem animi, ac dicendi vehementiam, pulchre refertur. Abesse vult ab historico forensi illam asperitatem, & contentiosum genus dicendi. GESN.

ead. l. 12. Κάρχαρον) Vid. supra Mισθ. c. 35. Infra Ὀρχ. c. 4, Δικ. c. 33, Περθ. c. 4, & saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 16. Λέξις — πολιτικὴ) Recte Micyllus vertit *dictio civilis*, seu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in senatu, in iudiciis viri, qui in republica versantur. Seneca Controv. 8, lib. 1, *dixit rem paulo clatiorem, quam pressa & civilis oratio recipit*. Hermogenes tribuit Demostheni inprimis politicam dictionem, lib. 1. *Περὶ ἰδεῶν* lib. 1, c. 1, *Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, ὃ, τι περ κεφάλαιον ἦν, τὸν πολιτικὸν ἡκριβωκώς, τὸ μὲν, ὡς διὰ πάντων ἡκει πανταχοῦ ταῖς μίξεσι*. Demosthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluisset, omnia quoque genera exsequitur, ubique ea miscens. De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro secundo c. 10 & seqq. Ei opponitur σοφιστικὴ καὶ λογογραφικὴ λέξις, Scholastica, & declamatoria dictio: ab ea quoque Hermogenes distinxit ἀγοραῖον καὶ πανηγυρικὸν, forense & panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῇ misceatur, pulchre docet. GRAEV.

Pag. 206. l. 5. Φανότατα) W. at reliqui *φανότατα*. SOLAN. *ead. l. 10. Ἐπεὶ τοῖς*) Docet figuris non molestis orationem ornandam, *ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν εὐκότας ἀπαφαίνει τοὺς λόγους*. Micyllus vertit: *quoniam perinde, ut ius aliquod, orationem quoque recte conditam habere debet*. Quam longe a Graecis abit. Benedictus: *siquidem illud orationem condimentis similem reddit*. Nequaquam. Oratio cibo debet similes esse, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiore. Illa condimenta sunt figurae, quae debent esse ἡδύσματα, non ἐδέσματα, ut superius docuit. Vertendum igitur: *siquidem suam orationem reddet similem iuri bene condito, aut suos libros*. GRAEV. Et vis praepositionis κατὰ, & ratio τῆς ἐπεὶ, quae vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem nostram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis constat, interpretes & Lexicographi. Nostri τῷ καταρτύειν simile verbum habent, *versalzten*. GESN.

ibid. κατηρτυμένοις) Arist. Rhet. III, Ald. ed. p. 552, 1, οὐ γὰρ ἡδύσμασι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἐδέσμασι το σέπιθι τοῖς. SOLAN.

Pag. 207. l. 1. Ἀκάτια) Naviculam acutium Plin. IX, 30. Sed potius hic τὸ ἐν ἀκατίῳ ἰστίον de velo intelligendum recte vidit Baifus p. 121. Vorst. SOLAN.

ead. l. 6. Κίνδυνος — τότε μέγιστον) Ubi ostendit, quando & quomodo historicus possit poëticis locutionibus & dicendi generibus uti, ut quam considerate illis urendum sit, cum utitur: *Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον παραμηνῆσαι, καὶ κατανεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβατα*. Interpretes: *Pericu-*

lum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur, & in istum Corybantem poëices impingat. Ista verba, quod maximum est, frigent hic, si quis accuratius ea inspiciat. Existimo scripsisse Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινήσας, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορυβάντα, periculum tunc maximum est, ne mente movearis, & corripiaris enthusiasmo poëtico. Κορυβας hic κορυβάντισμος, ἐνθουσιασμός. Sequitur statim: Ὅστε μάλιστα πειστέον τῆνικαὐτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφροντέον, εἰδότες ὡς ἵπποτυφία τις καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίνεται. Verterunt: Quare maxime tunc fraeno credendum, & ratione utendum; illud scientes, quod & in verbis non mediocriter malum est, inanis gloria, seu hippotyphia. Non poterat infelicius. Nescivit, quid sit ἵπποτυφία, praeterea male ἐν λόγοις interpretatur in verbis, cum sit in oratione pedibus soluta, quae & pedestris dicitur, & opponitur poëticae. Ἴπποτυφία est fastus ille poëticus: sic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem prosam. Aristophanes vocat ἵπποβάμονα ῥήματα, hoc est, equestria verba, quae more equorum incedunt, hoc est, ὑψηλά, grandia. Alibi idem dicit ἵπποκρημένα ῥήματα, verba grandia instar grandium rupium, Latinis sesquipedia: sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio pedibus ligata equestris. Ἴππος & βοῦς apud Graecos in compositis augendi vim habent. Βοῦπαις, quae grandes oculos habet. Βούπαις, catulaster, in glossis & apud Orientum, h. e. maior puer, qui incipit catullire. Sic ἵππαλεκτρών est magnus gallus; ἵππογονῶμων, μεγαλογνώμων, qui elate & magnifice de se sentit; & alia multa huius notae. Sic ἵπποτυφία est magnus fastus, & in oratione nimius & inanis verborum tumor. GRAEV. Emendationem Graevii firmat Cod. L. Impressi plerique κίνδυνος—μέγιστον. M. & L. κίνδυνον—μέγιστον. SOLAN.

ead. l. 7. Κορυβάντα) Κορυβαντισμόν. GUYET.

ead. l. 12. Καὶ μὴν καὶ) Vide nos paulo infra ad § 60 huius προσλαλιάς. REITZ.

ead. l. 13. Οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα) Vid. Cic. orat. n. 57, pag. ed. Gronov. 558. SOLAN.

Pag. 208. l. 2. Συντακτέον) Angl. συνακτέον. BOURD. Συντακτέον A. G. W. & P. non ut in impressis omnibus, συντακτέον. SOLAN.

ead. l. 7. Κἀνταῦθα ἥδη καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικός τοῦ πιθανωτέρου ἔστω) Vertunt: Iam etiam hic esto aliquis ad id, quod probabilius erit, tum coniiciendum, tum componendum habilis. Itane συνθετικός est ad componendum habilis? Immo συνθετικός

τοῦ πιθανωτέρου est, qui, quod probabilius fuit, poterit constituere, qui potest ex variis, quae varie narrari audivit, quod maxime probabile est colligere, construere, seu componere. Paulo ante mallem ex nostro & Angl. Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ ὡς ἔτυχεν συνακτέον, *res ipsae non sunt temere congerendae, corradendae*. Nam συντακτέον, quod in editis habetur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibetur, quod tamen sententiae huius loci adversatur. GRAEV.

ead. l. 10. Πρῶτα) Cur Benedictus in πρῶτον mutarit, causam non video, neque consilio factum credo: pluralis enim quasi adverbialiter positus adeo est frequens, ut singulis fere paginis occurrat; vid. mox cap. 49 f. τοὺς στρατηγούς μὲν τὰ πρῶτα. Sic οἶα Nostro aliisque fere perpetuum quoque pro οἶον. Quare exempla ex Nostro, ut nimis obvia, non addam. Sed quia Hemst. Somn. § 2, operae pretium existimavit ὁμοία pro ὁμοίως exemplis adstruere, quod nonnulli id non noverrant, liceat & nobis pauca addere ex aliis. Οἶα singulari additum vid. igitur ap. Long. Past. I, p. 18 & 21 ed. Iungerm. & II, 75, οἶα — εἰθισμέναι, ac non semel in seqq. Anacr. Od. IV, 7, Τροχὸς ἄρματος γὰρ οἶα βίος τρέχει κυλισθεῖς. Sic πότερα pro πότερον rursus Long. Past. II, p. 48. Sic ἴσα pro ἴσως Hippocr. pr. iur. iur. ἡγήσασθαι μὲν τὴν διδάξαντά με τὴν τέχνην ταυτην, ἴσα γενετήσιν ἑμοῖσιν. Immo superlativi adverbiales, ut ὕστατα millies ap. Homer. πρῶτιστα apud Aristoph. & Aelian. Vid. si quid opus, Spanhem. ad Aristophan. Plut. v. 46. REITZ.

ead. l. 13. Χρηματίζετω) Lege omnino σχηματίζετω, non χρημ—, quod tamen omnes libri prae se ferunt. SOLAN.

ibid. Ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὀμήρου Διῖ) *Similis sit Homericō Ioni*, Iliad. V: Νόσφιν ἔφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν, Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν Ἰππημολγῶν. GRAEV. Vide Hom. II. N, 4. SOLAN.

ead. l. 14. Τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν γῆν) Mallem τὴν τῶν ἱππ. &c. ut recte Solan. in marg. *Ἰππ.* monet, etsi nulla edit. articulum femin. habet. Nam sic recte eadem legas infra, in Icarom. c. 11 post med. τὴν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν, scil. γῆν. REITZ.

Pag. 209. l. 5. Εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν) Vide Thucyd. lib. IV de oppugnatione Pyli. GRAEV. Vide, praeter Thucyd. IV, cap. 11, Plut. π. τ. βρ. τιμ. non longe ab initio, & in Lysand. initio.

Idem Thucyd. initio L. IV docebit te etiam, quem Demosthenem & ad quod eius praeclarum facinus respexerit. SOLAN. Respicit ad Thucyd. IV, 12, ubi Lacedaemonius Brasidas exscendere conatur in munitiones Atheniensium ad Py-lum, prohibente Demosthene. GESN.

ead. l. 11. Καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέσθω) Codex vetustus melius, πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέσθω, in his omnibus sit modus, teneatur modus. Sequentia perobscure transtulerunt: καὶ πρὸς πάντα σπυδεύτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχροεῖτω, καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν, ac ad omnia properet, &, quatenus fieri potest, idem tempus habeat, transvoletque ex Armenia in Mediam. Quid est, idem tempus habeat? Verte, eodem sit tempore & volet ex Armenia in Mediam: eodem tempore sit in Armenia, Media, Iberia, Italia. Hinc in fine huius periodi dicit, ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο, ne nullo non tempore absit, hoc est, semper & ubique, ubi aliquid geritur, animo sit praesto: sic enim intelligenda haec sunt, interpretes non ceperunt. Paulo inferius tenebrae offusae quoque sunt his verbis: οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθισόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται πέπρακτα γὰρ ὅδ' η. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. Non enim quasi rhetoribus scribant, sed quae dicenda sunt, etiam dicentur: nam iam facta sunt. Verum disponere illa debet, & narrare. Hoc est, non quid dicant historicis quaerendum, id enim est iam factum, sed qua ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices est pars. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐπέσθω) Sic G. P. L. optime. In reliquis & M. ipso ἐπέσθω. SOLAN.

ead. l. 14. Ἦν κατεπεύγη) Ἐπ' ἐκεῖνα καταβαινέτω, ἢν κατεπεύγη, interpr. si festinet, ad illa transeat: debebat, ad illa transcat, si urgeant. Apud Isocratem & alios passim occurrit, ἢν κατεπεύγη, si res urgeat. Mox dicit ὅταν ἐκεῖνα καλῇ, & pag. seq. iterum, ὅταν δὲ πᾶν κατεπεύγη τὸ πρᾶγμα. VITRING. Si festinet, verterat Benedict. Rectius L. Bos de ellipsi. pag. 136, (quem in corrigenda versione sequendum peritissimus harum elegantiarum Hemsterh. annotaverat) si res urgeat, (sive urgeat, ut scribendum volunt) intelligitur enim πρᾶγμα, ut Bos docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etsi nihil in Gesneri versione mutavi, quia ab eius mente prope abest. REITZ. Nihil opus est, ut post κατεπεύγη hic aliunde intelligamus πρᾶγμα. Simpliciter enim ad ἐκεῖνα refertur, quod etiam interpretatione expressum est. GESN.

ead. l. 16. Ὀμοχρ.) Musicorum est vocabulum, cum vox & cithara suos quaeque tonos servantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit; quod fit, dum utrinque tempus sedulo tono cuique assignatur, quod a διδάσκαλῳ imperatum est, aut breve, aut longum, aut divisum. Usurpat iterum Noster Musicorum sensu *Em. c. 14.* SOLAN.

Pag. 210. l. 5. Τὸ κέντρον) Ita W. & P. non ut in reliquis est τῷ κέντρῳ. Aliquid forsā hic subest, quod quia antiquorum speculorum ratio non satis nota est, industriam curiosorum hominum fugit. Hoc certe scio, neminem capere posse, quod priores interpretes hic habent. Ego si sensum Luciani non sum affecutus, certe aliquid videar dixisse; illi nihil. SOLAN. An eo tempore rotundis vulgo speculis vulgo utebantur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus *centri* aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud; quod Noviomagi in sepulcro repertum, de quo ex Io. Smithi, i. e. Smetii, epistola in Fortunii Liceti opus de Lucernis 6, 92, relata, ipsisque adeo Smetiorum antiquitatibus Noviomagenibus p. 118, constare potest. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia specula incognita tum fuisse dicamus, quod facile refutatur ex Seneca Nat. quaest. I, 17, Sexto Empir. Pyrrh. Hyp. 1, 48, p. 15, Fabr. aliisque. GESN. Etsi veterum specula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales acceperē: nam quae hoc praestant specula, ea tantum oportet esse plana superficie, nihilque tum refert, sintne rotunda, necne. In quibus autem speculis centrum accuratum locum habet, ea sunt superficiei convexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, posteriora maiores, immo inversas, si obiectum ad certam distantiam admoveatur, quod hodie satis notum. Si igitur eiusmodi specula caustica intelligat Lucianus; (quod non videtur) ea ad ordinarios usus fere sunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam κέντρον dixit? an per κέντρον generaliter tantum opificis ἀκριβείαν intellexit, ut *ad amussim*, *ad normam*, dicimus, pro accurate, i. e. pro *affabre facta planitie*, quae opponatur *distortae*? Interim specula caustica veteribus non fuisse ignota arbitror. Etsi enim quae de Archimedis speculis, quibus hostium naves in obsid. Syracus. incenderit, narrantur, pro fabula merito habentur; ipsum tamen commentum satis vetustum prodit, rem non incognitam fuisse. Quin & Aristoph. Neb. 764—8, de lapide splendido, sive crystallo, (vel vitro) quo alyptae ignem ex sole accen-

dunt, diserte mentionem iniicit, dicens: Ἡδὴ παρὰ τοῖσι φαρμακοπόλοις τὴν λίθον ταύτην εἶρας, τὴν καλὴν, τὴν διαφανή, Ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι; τὴν ὕαλον λέγεις; Ἐγὼ γὰρ & μοχ. ταύτην λαβὼν — Ἀπώτερος στὰς ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον, τὰ γράμματ' ἐκτῆξαιμι, i. e. *hac summa procul stans, hoc modo, ad solem Delevero litteras scripsi*, i. e. liquefcere faciam ceram, in qua litterae exaratae; id enim ἐκτῆκω hic significat. Aliud instrumentum aeneum, quo ignem sacrum ad solem incenderint, ex Plutarcho exhibet Lips. Syntagm. de Vestal. sive T. III, p. m. 1092; quem etiam vide pagg. praeced. licet forsitan non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex solis radiis ignem accendere, non incognitum fuisse, etsi quoque is vocari queat ignis solaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen usus vitri aut metalli causticus olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuisse ignorare microscopia, perspicilla ac telescopia, quorum inventionem ampliff. de la Rue, in libr. inscripto *Geletterd Zeelandt*, tribuit Zachariae Iansfonio, Medioburgo Zeelando, an. 1590. Sed Valer. Andr. Bibl. Belg. pag. 14, perspicilla dimetiendis turribus invenisse narrat Iacobum Metium, eodem anno (quod iam non diiudico, cum hoc posterius de dioptris astrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuisse ars veterum, ac de novo inventa; quod certe statuendum, si vera attulit Mr. de Valois, qui in *Hist. de l'Acad. R. de belles Lettres* T. I, p. 136, asserit, veteres iam Archimedis tempore tubos, quae *telescopia* vocamus, habuisse, & Ptolemaeum regem Aegypti Pharum extruxisse, ex qua ope telescopiorum naves hostiles ad sexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non sentit, fabulas has esse? quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adstruendum vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare possem. Interim ex his aliisque, quae adducere possem, si tempus permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuisse, quae hodie pro novis inventis habentur. REITZ.

ead. l. 7. (Ὡς παρὰ τοῖς ῥήτορι) Recte, an secus, se hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torfit. At ecce tandem alium huic prorsus geminum, ex quo & intelligitur melius, & fortassis emendabitur. Exstat is in Ὀρχ.-c. 65, his verbis: ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ὑπὸ κρισεῖς ἐστίν, ὡς ἔφην, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορι ἐπιτηδευομένη. Vide itaque, an non & hic ita legendum, uti illic legitur. Vel si minus arridet haec

coniectura, aliam accipe. Lege ὡς περ τοῖς ῥήτορσιν ἢ γραφεύ-
σιν & excidisse puta verbum in hunc sensum, *licet aut demere
de veris, aut addere*. Mihi magis placet coniectura prior, atque
adeo sic lego, κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥ. γρ. Vid. Pr. λ. cap. 2, &
passim. SOLAN. Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inferi voluit Solanus, quia
in Prometh. § 2, & alibi, fere sic occurrit. REITZ. Τοῖς ῥήτορ-
σιν γράφειν est sub magistro eloquentiae sive rhetore exerci-
tationis causa scribere, uti & ipsam speciem, & verba finge-
re non licet modo, sed oportet. Alia historici ratio. Illud γρά-
φουσι potest aliquem turbare, quia adhuc singulari numero
de eo, quem format, historico egit. GESN. Cl. Bel. de Ballu,
vertens, *car l'historien ne compose point comme on le fait dans les
écoles des rhéteurs*, pro ὡς περ legit ὡς παρά. Idem in Animadv.
ad Oppian. libr. I de Ven. v. 62 annotat: In hoc loco recte de
numero singulari ad pluralem saltum animadvertit Gesnerus.
Similis invenitur numerorum enallage ap. Sophoclem in Aia-
ce Mast. v. 739: οὐ τις ἔσθ' ὅς οὐ τὸν τοῦ μανέντος κατιβουλευ-
τοῦ στρατοῦ Εὐναίμων ἀποκαλοῦντες. Quod vero ad illud ἀπα-
καλοῦντες observat Schol. hic legisse non poenitebit: Ἀττικὸν
ἔθος τὸ ἐπιφέρειν ὀνικοῖς τὰ πληθυντικά, καὶ ἀνάπαλιν.

ead. l. 12. Ἀλαμῖναι) Phidiae is aemulus. Vid. cap. 4. Plut.
πολ. παραγγ. 1435. Plin. XXXVI, 5, & Paus. VIII. Solan.

ead. l. 13. Ἡ τῷ) Minutum est, sed quod non observatum
suspectam reddere possit interpretationem, non legendum hic
esse, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ, sed ἢ τῷ ἄλλῳ. Articulus τοῦ & τῷ
encliticarum more pro τινός, τινὶ poni, notum; sed hic teme-
re neglectum. GESN.

ibid. Οὐδὲ γὰρ οὐδ') Hanc plerarumque edd. lectionem prae-
fero alteri, quae οὐ γὰρ οὐδὲ exhibet: maiorem enim vim ha-
bet. Et sic T. I, Nigr. § 6, (p. 31 huius ed.) οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κα-
ταφρονεῖν. Ad quae verba Hemsterh. ex aliis auct. familia iam
dedit. Et sic paulo post iterum τότε δὴ τότε. REITZ.

ead. l. 14. Ἐλέφαντα) Eburnea inter alias Iovis Olympici
statua, & Eleensis Urania. De priori testatur Plin. XXXIV,
19, ut alios taceam. SOLAN. Ἐλέφαντα, pro ebore, ut supra de
Sacrif. c. 11, ut Virg. fere Aen. III, 464, — *sestloque elephantò*.
Conf. mox, ἐπὶ τὸν ἐλέφαντα. Quod quidem satis notum:
nam & sic Homer. non semel, ut Il. Δ, 141, ὧς δ' ὅτε τις τ'
ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μίσην, *Ac veluti quando aliqua ebur mulier
purpura unxerit*. Ad quem vers. S. Clarke etiam alium ex Lu-
ciani Imag. locum affert. Sed quod notatu dignius, ex Pausan.
Attic. I, c. 12: Ἐλέφαντα, ὅσος μὲν ἐς ἔργα καὶ ἀνδρῶν χεῖρας,

εἰσὶν ἐκ παλαιοῦ δῆλοι πάντες εἰδότες· αὐτὰ δὲ τὰ θηρία, πρὶν ἢ διαβῆναι Μακεδόνας ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, οὐδὲ ἐωράκησαν ἀρχὴν; πλὴν Ἰνδῶν τε αὐτῶν, καὶ Λυβίων, καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τούτοις. Δηλοὶ δὲ καὶ Ὅμηρος, ὃς βασιλεῦσι κλίνας μὲν καὶ οἰκίας τοῖς εὐδαίμονεστέροις αὐτῶν, ἐλέφαντι ἐποίησε κεκοσμημένας, θηρίου δὲ ἐλέφαντος μνήμην οὐδεμίαν ἐποίησατο. REITZ.

ead. l. 15. Ἡλείων) V. Ένυπ. c. 6. SOLAN.

Pag. 211. l. 2. Ἐπὶ νηίζον) Fallitur ergo Budaeus in Lex. hoc verbum esse neutrum absolutum, quod pluribus probare non est opus. REITZ.

ead. l. 3. Οἰκοδομήσασθαι) Flor. οἰκονομήσασθαι. BOURD. Οἰκονομ. W. & ed. Fl. melius, quam ut in reliquis est, οἰκοδομήσασθαι. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται μετὰ ταῦτα ὄραν τὰ λεγόμενα) Interpres, at quando auditor se ea, quae narrantur, audire putaverit. Inepte. Reddenda ita sunt verba: Et cum auditor aliquis postea videre sibi videatur ea, quae narrabantur. VITRING.

ead. l. 12. Δυνάμει) Δυνάμει δὲ καὶ τότε φροίμῳ χρῆσται, τῷ ἀποσαφύντι περὶ τῶν λεκτέων, potentia vero etiam iam prooemio utetur, quo dicenda declaret. Ex hac versione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, sic erunt interpretanda: Et tunc quoque prooemio utetur implicite, si clare explicet, quae nam sint dicenda. GRAEV.

Pag. 212. l. 8. Ἡρόδοτος) Herodotus I, 1. SOLAN.

ead. l. 10. Νίκας) Aliter, & longe aequius, Herod. ὃς μῆτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίππῃα γένηται, μῆτε ἔργα μεγάλα τε καὶ θούμαστα τὰ μὲν Ἕλλησιν τὰ δὲ βαρβάροισιν ἀποδεχθέντα ἀκλῆα γένηται. SOLAN. Confer supr. Zeux. cap. 7. REITZ.

ead. l. 11. Θουκυδίδης) Verba sunt Thucydidis in ipso initio, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγεννημένων. De bello, quod scripturus erat, sermo est, & ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere iam decrevisset. Adde c. 21. SOLAN.

ead. l. 13. Παθήματα) Ex eodem libro c. 23, τούτου δὲ τοῦ πολέμου — παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι, οἷα οὐχ ἕτερα ἐν ἴσῳ χρόνῳ. SOLAN.

Pag. 213. l. 5. Αὐτῇ) Emendavi vulgatum αὐτῇ, quod in omnibus libris reperitur. SOLAN.

ibid. Προὔχειν) Virtutes narrationis in historia observandas esse docet, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μῆτε κοιλαίνεσθαι leviter & aequaliter procedere.

dens sibi similis, ita ut neque exstet, neque hiatus habeat, non male interpres. Προῦχεν hic Luciano est, quod Petronio est *extra corpus orationis eminere*. Praeterea, inquit, *curandum est, ne sententiae emineant extra corpus orationis expressae, sed intexto vestibus colore niteant*: cum veluti centoni purpureus late qui splendeat unus Affuitur pannus. Sed intextus vestibus color est limbus purpureus togae attextus, ut in praetexta. GRAEV.

ead. l. 7. Εφην) Sic pro ἔχεν in *Amst.* ed. corrigendum esse monuerat La Croze, idque vel ex versione, quae tamen, ut dixi, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ἔφην iam recte habuere. REITZ.

ead. l. 14. Τάχος) Micyll. *brevitas*. Gefn. *celeritas*, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur: intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verbositatem vitantes, ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57 f. Cap. vero 59, ταχὺς εἰς ἔργα, breves certe significat. REITZ.

Pag. 214. l. 14. Ὅμηρος) Tangit hos quidem Homerus l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen notam Aristarchi effugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare ausus est. V. Schol. Pindari ad Ol. I, p. m. 13 A. Cf. Hom. Il. Δ, 575. SOLAN.

ead. l. 16. Παρθένιος) De hoc & sequente Euphorione Sueton. Tib. c. 70. Poëta & historicus, (v. Voss. II, 1.) cuius liber περὶ ἑρωτικῶν παθημάτων hodieque exstat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Λοπάς) Suidas λόπον vel λοπὸν habet, quod etiam significatione multum differt ἀπὸ τοῦ λοπάς, quod apud Siculos praesertim *patellam*, apud Atticos praeterea *loculum*, *capulum* significat. CLER.

Pag. 215. l. 1. Εὐφορίων) Chalcidensis, de quo Suidas & Voss. de hist. Gr. I, 16; erat enim & poëta & historicus. SOLAN.

ibid. Καλλίμαχος) De Callimacho, quem hodie habemus, non putat intelligendum hic Nostrum Ez. Spanh. vir de literis & de Rep. optime meritis, (in Hymn. Ap. f. 112.) sed fortè de altero iunior e sorore eius nato; quamquam fateatur hunc fere designari, cum nulla alia additur distinctionis nota. Rem & ego in medio relinquo. De eo tamen Caf. ad Athen. 147. (Constat, doctissimum virum calumniandi ansam invidentibus praebuisse, quod multa quidem, sed breviter, carmina ederet. Solitus dicere Callimachus, magnum librum magnum esse malum — tandem ut os obruraret malis hominibus, magnum poëma Hecalen inscriptum coactus est edere.) V. Athen.

III, Καλλιμάχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγε εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem Athen. IX, 387 F. — quando Ister dicitur καλλιμάχσιος συγγραφεὺς, ad vitium respici credo, quod hic a Luciano notatur. SOLAN. Iuniorē quendam Callimachum hunc esse, credit Spanhem. ad Callimach. p. 118, quia alter brevitatis amans. REITZ. Pierfon. ad Moer. Atticist. p. 440, notante cl. B. de Ball. pro Καλλιμάχος reponendum coniiciebat Ἀντίμαχος.

ibid. Πόσοις ἔπει) Brevitatem Callimachi Battiadæ laudat, & hæc Luciani forte ad alium pertinere, coniicit Spanhem. ad H. in Apoll. 112, p. 118. GESN.

ead. l. 5. Μηάνημα) Vid. Thucyd. IV, 100. SOLAN.

ead. l. 6. Πολιορκίας σχῆμα) In Thucydide laudat, quod minus non sit in describendis παρέργοις μάλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρησάμενος, σκέψαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχανήμα ἐρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας σχῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες ἂν, ἢ ἐτι πέλων σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. Quis credat, tam politum scriptorem usum fuisse in eadem περινοπῇ bis voce σχῆμα, ne dicam πολιορκίας σχῆμα, quod vertunt obsidionis species, inepte dici. Ms. optime, ἢ πολιορκίας χρημα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες, aut rem ad obsidionem necessariam & utilem exponens. De Softrato vide Plin. XXXVI, 12, & Strab. lib. ult. GRAEV. Perperam in vulgatis legitur hic σχῆμα pro χρημα, quod recte exhibet ed. I. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐτι πέλων) Valde probō Ἐπιπολῶν, etsi vulgatam exhibeo. REITZ.

ibid. Σχῆμα) Non offendit me repetitio nominis σχῆμα, alioquin sexcenta & Nostri, & optimorum quorumque scriptorum, loca damnanda essent: sed illud offendit, quod libros omnes obsedit, ἔτι πολέων σχῆμα, inconcinnum profecto, ubi id, quod coniunctum est, nempe Συρακουσίων λιμένα, indicat, transire iam ad ipsa singularia exempla auctorem. Breviser Ἐπιπολῶν σχῆμα legendum esse, ac sine dubitatione inter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad hæc studia, vel tam morosi, quin nobis assentiantur. Describit Ἐπιπολῶν σχῆμα Thucydides VI, 96, tanquam χωρίου ἀποκρίνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πέλους εὐθὺς καίμενου κ. τ. λ. Nomen *Eripolarum* servari tanto magis hic & supra debuit, cum etiam Livius hanc Syracusarum partem patrio more appellavit XXV, 24, 4. GESN.

Pag. 216. l. 2. Ἐξω τῷ δίκ.) Sic intelligo: non habebitur

illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omis-
surus, vel indignas iudicaturus sit, quibus assentiat: quem-
admodum nempe accusationis extra tribunal prolatae nulla
haberetur a iudice bono ratio. GESN.

ead. l. 3. Θεοπόμπω) Atqui *Theopompum* hunc ipsum Athen.
III, p. 85 A. veritatis amantem ait fuisse, eiusque pervestigandae studio magnam pecuniae vim insumpsisse. Μαρέτω, in-
quit, παρὰ Θεοπόμπου τοῦ Χίου ἀνδρὸς φιλαλήθους καὶ πολλὰ
χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὴν περὶ τῆς ἱστορίας ἐξέτασιν
ἀκριβῆ. De impensis *Theopompi*, inquit ad hunc locum Casaub.
non tacet Dion. Halic. in epist. ad Pomp. De amore veritatis non
desunt, qui obstrepant. Athen. ipse l. 6 δυσμενέστατον appellat, pa-
rum conflans sibi. Sed quia ingenua libertate vitia hominum *Theo-*
pompus carpserrat, multorum odia veritas illi paraverat. Itaque βέ-
σκανον & aliorum virtutibus invidentem multi pronuntiarunt, quos
refellit Dionys. Lucianus &c. Hinc *Theopompicum* scribendi genus
nominat Cicero, cum de omnibus omnia libere palam dicuntur, ad
Att. II. De *Theopompi* maledicendi prurigne non Lucianus
solus, sed multi conquesti sunt viri gravissimi. Ciceronis iudi-
cium audivisti. Lege etiam Corn. Nep. in Alcibiad. c. 11. V.
& Plut. 1570 f. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ μὴν καὶ) Hic potius pleonasmus elegantiae est,
(licet alibi illud nimis frequentatum καὶ oderim) sic etenim &
Long. Past. I, pag. 26 ed. Iungerem. καὶ ἄμα καὶ αὐτὴ ἡρέμα
ὑπερβόγγετο. Idem p. 28, καὶ λαβοῦσα καὶ αὐτὴς ἐνέβαλλε τῷ
κάλπῳ. Noster supra c. 37, καὶ νῦν Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ. Et
c. 46, καὶ μὴν καὶ συγθήκη. & Somn. c. 7, ubi similia iam no-
tavit Hemsterh. Et non semel alibi. REITZ.

ead. l. 9. Σὺ) Sic ed. I. In reliquis est σοί. SOLAN. Legendum
esse, non σοὶ δ', ut lectum est adhuc, sed σὺ δ', ut interpretari
sumus, facile, puto, constabit. GESN.

ead. l. 10. Πολλάκις) Notabat Solanus noster, Vorstium le-
gere ὡς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera sic lege-
rentur, ut in I. quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque sine parenthe-
si, habebat: cum vero aliae non τοῦτο, sed τὸ αὐτὸ exhibeant,
& parenthesin etiam nonnullae addant, non opus iam ὡς ad-
dere; verum illud γὰρ ex W. potius reciperem. REITZ.

Pag. 217. l. 1. Δουλοπρεπὲς) Antiquiores fere omnes edd.
legunt hic δουλοπρ—barbare, Ald. nempe I. & B. 2. P. etiam.
Sed bene habet in Fl. Fr. etiam S. & A. & in M. Cod. SOLAN.

ead. l. 3. Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα) Nomen ex inscriptio-
ne, quam mox exhibet, patebit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον) De hac turri vid. Scholium ad Icaromen. c. 12, & notam Humphr. Prideaux ad L. I Partis posterioris historiae suae, qua vetus testamentum cum novo connectit, p. ed. in 8°, 9. SOLAN.

ead. l. 8. Παραetonίαν) Plut. Anton. 814 B. & Ovid. am. II, El. XIII, 7, *Paraetonium* vocant. Strabo etiam non semel & Polyaeus Strat. II, p. 145 C. Sed mutare hic non ausim; & omnino sic editum a Luciano ipso, ut vulgo nunc legitur, existimem. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀφυκτον) Sic sexcentis in locis apud hunc scribitur, ut in Dial. Apoll. & Merc. feu Θ. δ. XVII, *ἐπειτα δὲ συνέλθεις ἐν ἀφύκτον ἐχόμενον αὐτὸν, ἰκέτευς*. Sic in Μισθ. c. 3 B. in Γυμν. c. 2 & 29. In Πενθ. etiam c. 2 & c. & auctoribus Mff. A. B. & M. in Ἑρμ. c. 79. Ut nullum dubium sit, debere etiam hic scribi Ἀφυκτον, non, ut in omnibus, ἄφυκτον. M. tamen Codex, qui in Ἑρμ. etiam habet ἄφυκτα, hic mendose cum ceteris ἄφυκτον habet. SOLAN. Ἀφυκτον verum esse, vid. var. lectt. ad Ver. Hist. I, c. 39; & supra, Deor. Dial. XVII. REITZ.

ibid. Οἰκοδομήσας οὖν) Illud οὖν epanalepsi inservire, vid. supra ad Zeux. c. 1. REITZ.

ead. l. 10. Αὐτοῦ) Etsi veteres edd. αὐτοῦ spiritu leni hic quoque scribunt, & supra aliquanto lenior visus sum in tolerando αὐτὸν pro αὐτὸν, hic tamen ad perspicuitatem sensus nimium interest, qui omnino reciprocum postulat: suum enim, non regis, nomen intro scripserat architectus. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιχρίσας) Unde haec habuerit Luc. incertum. Strabo enim & Plin. factam ei a rege inscribendi proprii nominis potestatem, disertis verbis testantur: hic XXXVI, 12; ille XVII, p. 791 D. Vide, si lubet, If. Voff. ad Pomp. Melam II, 7, & Luciano Schol. ad Icarom. no. 48. SOLAN.

ead. l. 15. Θεοῖς σωτῆρσιν) Ptolemaeum & Berenicen intelligunt viri docti bene multi. Consule Spanh. 415. Eandem inscriptionem habet Strabo l. c. SOLAN.

Pag. 218. l. 1. Ἄλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν νῦν καὶ τὸν ἀεὶ) Ἄλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν ἔπειτα. κ. τ. ἀ. MARCIL.

ead. l. 8. Κεκύλισται ὁ λίθος ἐν Κρανίῳ.) Κεκύλισται ὁ λίθος. Refert ad dolum Diogenis. MARCIL.

ead. l. 9. Πίθος) Sic omnino legendum cum M. & editionibus nonnullis. In L. & aliis λίθος, prave. Vid. supra cap. 3, ad quam historiam alludit. SOLAN.

ibid. Κρανίῳ) Lucianus, praecepta historica claudens, ait, se exhibuisse normam & amussim iustae historiae, quam si qui

observent, bene se rem habere, & alicui bono suum hoc fore scriptum; sin minus, volutatum esse in Cranio dolium (εἰ δὲ μὴ, κεκλισται ὁ πίθος ἐν Κρανίῳ). Alludit Noster ad id, quod supra cap. 3 de Diogene satis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invasurus, valde turbatos fuisse Corinthios, & ad opus se accinxisse; alios aliud parasse; hunc arma fabricatum esse; illum lapides attulisse; neminem denique fuisse otiosum. Quo viso, Diogenem, cum nihil, quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquod adhiberetur, multo studio volutasse fursum ac deorsum per Cranium suum dolium, interrogatumque, quid illa ageret, respondisse, se quoque, ne solus inter tor laborantes cerneretur otiosus, volutare suum dolium. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempestate, tantopere πολυφά-
 ροι, aliquid historici lucubrantur: ego vero, ne solus nihil dicar fecisse, historici partes persecutus sum: si ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus sum pretium; sin, cum Diogene aliquid saltem egero. Ceterum Cranium, in quo Diogenem degisse, ex hoc loco patet, fuisse gymnasium ante Corinthum, ait Diogenes Laërtius, qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum Hefychio, Κράνιον, sed Κραγεῖον appellat. In Nostri primo Mortuor. dialogo scribitur Κράνειον. IENS. Videas Th. Marcil. quoque scribere Κρανίω; sed cur hoc improbem, vid. supra ad c. 3. REITZ.

IN VERAЕ HISTORIAE LIB. I.

Pag. 219. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Fabulosarum narrationum eiusmodi antiquiorem hac eam fuisse Photius censet; quam Antonius Diogenes de Thule insula lib. XXIV ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI, p. ed. Aug. 184 & seqq. Addit enim p. 189, καὶ γὰρ τοῦ περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ, καὶ τοῦ περὶ μεταμορφώσεων Λουκίου, πηγὴ καὶ ῥίζα ὄντων εἶναι τούτο. Sed cum putarit Photius, ut ex sequentibus eius verbis patet, Diogenem Antonium suum vixisse fere Alexandri Magni tempore; vanissimam hanc eius coniecturam, ego quidem existimo; Lucianoque fuisse recentiorem, cum hanc rem, ut novam prorsus, aggredi sibi visus sit Noster. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀθλητικοῖς) *Mos athletarum*. Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet, quibus modis utriusque labores sint moderandi. De remissione

studiorum lege Quintil. L. I, c. 4, Cic. in Offic. Senec. de vit. tranqu. c. 15 & ult. COGN.

ead. l. 4. Εὐεξία) Medicis εὐεξία est perfecta sanitas, sive, ut Galenus definit, τῆς ὑγιαίνουσας ἕξως ἢ τελειότης. Vid. Foessl Oecon. Hippocr. Εὐεξία vero athletica aliquanto plus significat: est enim ea quidam excessus sanitatis, id est, corpus musculorum, torosum pleniusque nutritum exhibens. De athletarum isto habitu, ac victu, quo illum acquirebant atque conservabant, vid. Mercurial. de Art. gymnast. REITZ.

ead. l. 11. Ἐμμελής) Sic supra Συγγρ. c. 14, Ὁρᾶς ὡς ἐμμελὲς ἢ ἀρχή. SOLAN.

Pag. 220. l. 1. Τῶνδε τῶν) De repetitione ista articuli iam bis alibi monuimus. Sed conf. modo Somn. § 15, τῆς δὲ τῆς διακαιοσύνης. Addo hic tantum Long. Past. II, p. 68 ed. Iungerm. ἐν τῶνδε τῶ ἀντρω & p. 67, ἀρα μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε; quod tamen inverso ordine positum maiorem demonstrandi vim habet. Sed rursus, ut Noster, idem Longus I, p. 3, ἐν τῶνδε τῶ ἀγρῶ. Et ibid. paulo supra, ἐκ ταύτης τῆς πόλεως τῆς Μιτυλήνης. Atque alibi passim. REITZ.

ead. l. 6. Τινες—σ—τας) In L. Fl. & B. 2. recte legitur τινες; in reliquis τινὰ, corrupte. SOLAN. Πρὸς τινὰς habere dixi Fl. & B. 2. ceteras τινὰ. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam scribunt πρὸς τινὰ & πρὸς τινας. Ego vero ex Grammaticis praeceptis post praepositionem accentum encliticae reddo. Et si edd. Luciani ubique aliter habent. Atona autem particula sequente, accentum praepositionis inverto, scribens πρὸς τε. REITZ.

ead. l. 8. Συγγεγραφότων) Ita Mf. Reg. 3011. melius, quam quod adhuc legebatur, συγγεγραφότας. Ex eodem Mf. mox edidimus ἀνέγραφοι, sensu ita postulante. Edd. enim exhibebant ἀνέγραφοι.

ead. l. 10. Κτησίας) Liber iste Ctesiae cum reliquis eiusdem periit. Photius tamen ex eo nonnulla excerpfit, ex quibus, si ex aliis nesciremus, vanum ac mendacem Ctesiam fuisse satis demonstratur, qui fabulas meras pro visis & auditis tradat. Vid. Plutarch. in Artax. SOLAN.

ead. l. 12. Ἄλλου εἰπόντος) Longe rectius in Flor. Cod. quem secutus est interpres, ἄλλου ἀληθεύοντος. Probatur illius historia, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum, qui affuerunt, haussit: unde illud in historico fide dignum καὶ ἡμεῖς ἐθεσάμεθα, qua de re locus alius dicendi. BOURD. Lucianus proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bo-

no observanda sint Historico, quo specimen alicuius historiae, haud dubie secundum leges a se latas conditae, ipse exhibeat, hoc in libello ipse narrat historiam. Veram quidem eam inscribens, pro falsa & ficta tamen haberi censens. Ne autem sine exemplo videatur narrare, quae nusquam scripta vel picta essent, Ctesiae & Iambuli exempla commemorans, Κτησίας ὁ Κτησιόχου, inquit, ὁ Κρίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἀ μὴτε αὐτὸς εἶδε, μὴτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβούλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα, γνωρίμων μὲν ἅπασι τὸ ψεύδος πλάσσεμενος, οὐκ ἀτερπὴ δ' ὅμως συνθεῖς τὴν ὑπόθεσιν. Ctesias, Ctesiochi filius, Cnido oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos sunt, ea conscripsit, quae neque ipse viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripsit autem etiam Iambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, fictio quidem mendacio, quod omnibus esset manifestum; non tamen iniucundo composito argumento. Hic pro εἰπόντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert Bourdelotius, idque vulgato rectius iudicat. At Hercules, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis consideret. Ctesias, ait, Cnidius de Indorum regione & rebus ea scripsit, quae neque ipse viderat, neque alium dicentem audiverat. Id vult Noster, ea, quae de Indis scripserit Ctesias, esse plane ficta: id vero probat eo, quod ipse Ctesias eorum nihil neque vidisset, neque fando accepisset. Nam si ab aliquo, sive vera, sive falsa narranti, ea audivisset, non omnino potuissent illa dici ab Ctesia esse ficta. IENS.

ead. l. 13. Ἰαμβούλος) De mirificis hominum formis in India quaedam tradidisse, testis est Tzetzes Chil. VIII, h. 144. Quando scripserit, ignoratur. Citatur etiam ab Harpocratio-ne in Ἀβάρις. Vid. Voss. L. III. Adde his Megasthenem Plut. 1728 C. SOLAN.

ead. l. 16. τὰ αὐτὰ τοῦτοις) Eadem, atque illi. Sic mox § 5, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας. Et de Salt. § 2, ac sexcentis alibi. Plutarch. de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τῷ Θουκυδίδῃ γνώμην ἔχομεν. Aristot. Hist. anim. I pr. τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, eadem inter se. Et de generat. animal. III, 5, οὐχ ὁμοιοτρόπως ἔχει αὐτοῖς. Quem Graecismum & Latini amant, dicentes, idem facit illi, pro idem quod ille. Vid. Cort. ad Sallust. Catil. 20, 3, exemplorum satis adducentem. Non monerem, nisi viderem, plerisque hodie scribere minus probate, idem est cum illo. Et si paulo alio sensu non barbarum pronuntio, eadem vobiscum agam; nec satis credo affirmanti Cortio, Sallustium l. c. eun-

Lucian. Vol. IV.

M m

dem Graecismum adhibuisse, cum scribit, *simul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi*; quia dativus mihi simplicius refertur ad mala, quam ad eadem, ut sensus sit, quae mala mihi, i. e. pro me. REITZ.

Pag. 221. L. 5. Ὀμήρου Ὀδυσσεύς) Ulysses in patriam rediturus, gravi exorta tempestate, primum in Ciconum litus appulsus est. Atque inde rursus solvens, simili tempestate eiectus in Africam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus est, ubi Cyclopi oculum eruit praeusto stipite. Hinc in Aeoliam navigans, ab Aeolo ventos coactos in utrem obtinuit. Postea ad Laestrygonas, tum ad Circen pervenit, post haec in insulam Syrenum delatus est. Inde Scyllam transiens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phaeacensium portum adnavavit. COGN.

ead. l. 9. Ἰδὼτας τοὺς Φαίακας) Vacui capitis populum Phaeaca dicit Iuv. (XV, 23.) VORST.

ibid. τοὺς Φαίακας) Alcinoos Corcyrae regi, & eius populis Phaeacibus, Ulysses Laestrygonas, Cyclopas, & alia monstra a se conficta narrabat, & iis, omnia vera esse, persuadebat: unde Iuvenal. *Tam vacui capitis populum Phaeaca putavit*. COGN.

ead. l. 14. Κενοδοξίας) Emend. Vorstii & ed. S. in reliquis enim καινοδοξίας legitur. SOLAN.

Pag. 222. l. 2. Ἐπεπόνθειν) Utinam potius nobis reliquisset Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam. LA CROZE. Et *facere & pati* simul comprehendit hoc verbum. Vid. Herodian. I, 17, 22. Adde Nostrum Prometh. fin. ubi τί ἂν πάθοιμι; *quid faciam?* vertit Hemsterh. cetera ad Gatakeorum remittens. REITZ.

ead. l. 6. Γράφω) Vid. Reines. Ep. 25 ad Casp. Hoffmannum p. 99. v. Arabonem L. XI de Massagetis p. m. 487. LA CROZE.

ead. l. 8. Μὴδ' ἔλαος ὄντων) Simile fere, quod apud Plut. de Homeri cum Hesiodo certamine traditur 267 A. Μοῦσά μοι ἔννεπ' ἐκείνα τὰ μὴ τ' ἐγένοντο πάροιθεν Μῆτ' ἔσται μετόπισθεν. SOLAN.

ibid. τὴν ἀρχὴν) Ab initio verbum est tam in Paris. quam in Benedict. Recte Gesnerus, *omnino*: ac tam saepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut iure *scopulum interpretum* eam vocet Hemsterh. ad Nigr. § 26. Monuere id quoque alii, lensius, Elfnerus &c. Sed posterior hoc quoque recte addit, (ad Ev. Ioan. VIII, 25.) ab recentioribus vicissim saepe peccari, quasi semper *omnino* significet; cum tamen & inter-

dum sit vertendum, a principio, ut suo loco indicabo. REITZ.
ead. l. 11. Οὐρίω) Non contemnenda Aldina lectio εὐρω, quam cur deseruerint, qui sequi alias pressio pede solent, non video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oceanum intrantibus, constat. Sequitur mox οὐρίω ἀνέμω, unde huc assumptum videri potest. GESN. Οὐρίω Aldina prima aequae habet ac reliquae. Hinc εὐρω, quod Gesn. ait Aldinam esse lectionem, forsitan erit ex *Ald. 2.* Quod reciperem, si & prima haberet. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. εὐρω habent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni interest. REITZ.

ead. l. 16. Πάμπολλα μὲν) Mēn abest ab edd. Nos reposuimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, monente cl. B. de Ballu, propter sequens δὲ, — *ἰκανὸν ΔΕ καὶ ὕδωρ.*

Pag. 223. l. 5. Ἀκατος) Praedonum etiam esse Acatia, sive Acatos, Schefferus e Strabone docebit volentes. GESN.

ead. l. 7. Οὐρίω) P. L. εὐρω, quod eodem redit, adeoque vulgatam servavimus. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπεδίδου) Vis verbi ex opposito ἐνδιδόναι magis elucet; vid. utrumque paucis expositum supra Hermot. cap. 24. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπεγίνετο) In verae historiae libro primo leve est mendum, quod ex Mss. tolles, καὶ κύμα ἠνέανετο, καὶ ζέφος ἐπεγίνετο, & fluctus intumuit, & caligo orta est. Vulgo ἐνεγίνετο. GRAEV. Ἐπεγίνετο) Secuti sumus Mss. Gr. cum leviuscula, ut vides, mutatione. Ed. Iunt. cum aliis hic errat; sed supra pro ἐπεδίδου, ἐπεγίνετο habet. SOLAN. Tempus imperfectum ex edd. saltem servavi. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτοὺς) Facile obsequor Solano, qui spiritum editionum lenem correxit, ac deinceps minus sollicitus, ubi necessitas exigeret, idem faciam: nam quia scribae pro arbitrio in his egere, cum antiquissimi Codices spiritus & accentus ignorent, dehinc regulas Grammaticas observabimus, parum curantes, quid scribae sibi indulserint in his minutiis. Confer tamen supra a me dicta ad cap. 33 Quom. conscr. hist. & mox c. 15. Ceterum αὐτοὺς pro ἐαυτοὺς hic valet pro ἡμᾶς, vel ἡμῶς αὐτοὺς. Exemplum unum dedit L. Bos, etsi aliud agens, ad Act. Apost. XXVIII, 16, ex I Reg. XXVI, 11, ἀπέλωμεν ἡμεῖς καὶ ἐαυτοὺς. Reliqua enim, quae ibid. affert ad demonstrandum, καὶ ἐαυτὸν significare per se, separatim, seorsum, huc non pertinent, quia tertiae personae verbi iunguntur; in hoc autem primae etiam aequae ac in Luciano adiunctum est.

Adde Catapl. § 9, καὶ μνήμα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω· ubi ἑαυτῷ etiam pro ἑμαυτῷ, licet Solanus id mutatum velit. Idem erat in nonnullis edd. in de Merced. cond. § 30. Sed quia aliae edd. & Codd. ibi habebant ἑμαυτὸν, hoc recepimus. Licet enim & ibi tolerabile dixeris ἑαυτὸν, tamen non semper eodem redit; cum ἑμαυτὸν interdum ambigui vitandi gratia praefendum sit, ut vid. ad Herodoti five Aëriōnis cap. ult. REITZ.

Pag. 224. l. 4. Αὐτῶν) Legendum videtur αὐτοῦ, ibi, nisi prorsus malis obliterari. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀνελθεῖν) Sic P. rectius, quam ἐπανελθεῖν, quod in omnibus impressis reperio. SOLAN.

ead. l. 7. Χαλλοῦ) Genitivus materiae, ut Grammatici aiunt, ut mox 2 Ver. Hist. c. 33, κεράμιον πεποιημένον. Sic Long. Past. III, 109, πύραν ἐλάφου, peram e pelle cervina. Theocr. Eidy. 25, (al. 26.) v. 206, βάκτρον ἐπηρέφους κοτίνοιο. Sed haec nimis nota. Conf. tamen fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 322. Vere autem est ellipsis praeposit. ἀπὸ, quam Noster alibi addit, ut in Afino c. 53, κλίνη ἣν μεγάλη ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. Vel potius ellips. τοῦ ἐκ. Vid. Ienſ. Lect. Luc. pag. 344. REITZ.

ead. l. 15. Οἶνον ῥέοντι) Similia apud Eustath. in Amorib. BOURD. Οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, sed ad vinum referri debet. Lege itaque aut οἶνον, quae solita est huius verbi constructio, ut Γυμν. c. 25, aut ὁμοιοτάτον. At ne tum quidem sublata est omnis difficultas. Mihi ultra, quam dixi, non liquet. Ctesiam autem hic ridet, qui plures huiusmodi fontes in Indicis, teste Photio excerptore, memorat. Neque solus Ctesias, cum apud Strabonem Calanus ipse fontes olim lacte, vino & melle fluxisse dicat in Onesicriti historia XV, p. m. 489 A. SOLAN. Infra Γυμν. c. 25, ἰδρῶτί τε εὐθύς πολλῶν ῥέοντι, & alibi cum dativo ap. Nostrium aliosque, ut Homer. Odyss. E, 70, Κρήναι — ῥέον ὕδατι λευκῷ· quod notius, quam ut pluribus adstruatur. Verum quia & accusativo iungitur ῥέον, diceres vulgatam οἶνον ῥέοντι servandam fuisse; nam sic Eurip. Hecub. v. 527: — ἐν χερσὶν λαβὼν δέπας Πάγχερσον, ἔρρει χεὶρὶ παῖς Ἀχιλλέως Χοῆς θανόντι πατρί. — Sed neque sic cohaereret cum sequentibus: quare vitiosam scripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. REITZ.

ibid. Οἶος περ) Sic Mss. Regg. 2954 & 3011. Edd. οἶος, sine περ.

ead. l. 16. Το ῥεῦμα) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Mf. Reg. 3011..

ibid. Ἐνιαχοῦ) Ad h. v. in eodem Mf. legitur Scholion: ἐν τισὶ τόποις.

Pag. 225. l. 3. Δόξαν δέ μοι) Conf. mox infra huius narrationis c. 11. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι) Interpretes, *talem apud nos Daphnen describunt*. Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontidas, quam Myrrham, aliasque in idem immutatas: neque hic quidquam descriptiones poetarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen* &c. GRON.

ead. l. 4. Μεστοὶ) Ex Mf. Reg. 2954. Vulg. μεσταί.

ead. l. 7. Ἡσπάζοντο καὶ) Mf. Reg. 2954 ἡσπάζοντό τε καὶ, cui lectioni favet, quod in Mf. Reg. 3011 legitur, ἡσπάζ. το- τε καὶ. Quare illud τε, quod deerat in edd. in textum iam admittere non dubitavimus.

ead. l. 16. Ὅσον οὐδέπω) Sic Herodian. I, 13, 6, ἡμῖν δὲ (αἰ- τιον) ἐσόμενον ὅσον οὐδέπω. Confer, si lubet, de Merc. cond. cap. 31 f. ubi eadem phrasis occurrens obiter explicatur. Sic ὅσον οὐπω Bergl. ad Alciph. I, 10. REITZ.

Pag. 227. l. 3. Συμπλοκὴν καὶ) Haec desunt in Cod. Flor. BOURD.

ead. l. 5. Οἰνισάμενοι) Minus etiam, quam in aliis, assequemur in hisce libris Luciani suavitatem: quod mollis & in partes omnes sequax lingua liberrimam illi fingendi voces potestatem tribuit, quam Romana refugit modestia. Quis enim ferat nos, si hic presse secuti verba Graeca poneremus, *aquat- ti simul & ex fluvio vinati*? Atqui a ligno lignari est, quidni vi- nari a vino? Nempe Graiis praeter ingenium etiam dedit ore rotundo Musa loqui: nos Musas colimus severiores. Simili de causa *Hippogypos*, *Hippomyrmeces*, & id genus composita, semel quidem in parenthesi interpretamur *equivultures*, & *equi- formicas*: ceterum ut propriorum formam retineant, & illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinarie utimur. GESN.

ead. l. 9. Οἶον) Quidam legendum putant ὅσον. BOURD. Non designat Solan. quinam Codices ὅσον habeant, alioqui delibe- rassim, anne praestaret id recipi. Ita enim solet Noster ὅσον, non οἶον numeris addere, ut infra c. 30, ὅσον σταδίων χιλίων, ac tam saepe alibi, ut vix opus sit plura addere: quod nec ex aliis proferri opus est, nisi ex solo Long. Paft. L. 2, pag. 70

ed. Iungerman. ὅσον δέκα σταδίου, & L. 3, pr. σταδίου ὅσον ἑκατόν. REITZ. Mss. Regg. 2954 & 3011 ὅσον ἐπὶ σταδίου τριακοσίου.

in Schol. Ἦσαν &c.) Forſan Lucianum pro more deridens Scholiaſtes, ironice addit: *immo tercenties tria millia fuere; five, cur non potius tercenties plura, Luciane, fingis fuiſſe ſtadia? diſtantia enim lunae ab terra longe maior eſt, quam tu eam ponis.* Patet autem corrupta eſſe verba, neque credo, Scholiaſten lunae diſtantiam ab terra tantam ſciviſſe, quanta hodie ab aſtronomis eſt detecta, quippe quae in apogaeo 60 ſemidiametrorum terrae ſtatuitur, id eſt, milliar. 25800, ſi toti terrae diametro 860 tribueris, quot Sturmius in Scientia Comiſca pag. 20 f. ponit. REITZ.

Pag. 228. l. 3. Ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι νῆσοι) Καὶ in edd. omiſſum recepiſimus auctoritate Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 8. Δόξαν) Sic absolute, pro, *cum placuiſſet, cum decretum eſſet*, ſupra Harmon. cap. 4, & hac Hiſt. c. 7. Et Long. Paſt. 1, pag. 5 ed. Iungerm. (p. 4 ed. Moll.) Δόξαν δὴ κἀκείνη, τὰ μὲν συνεκτεθέντα κρύπτουσι. Ubi Mollius ſimilia ex Lucian. Nigr. & Thucyd. dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec iam a nobis adducta teſtimonia ſufficiunt, & locutio non adeo infrequens eſt. REITZ.

ead. l. 14. Νεὸς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἱστοῦ) Vertunt, *navis operariae malo*, & ſic omiſſo vocis ſecundae reſpectu, cuius eo diligentior ratio haberi debuerat, quia ſcimus, varias eſſe earum navium magnitudines ac meſuras; & cap. 18, τῶν δ' ἵππων μέγεθος, ὅσον νεὸς μεγάλης φορτίδος non omiſerunt. GRON.

ead. l. 16. Περιπετομένοις) Conf. ſupr. Ἐπιſκ. c. 22. SOLAN.

Pag. 229. l. 3. Συμφεσάτων δὲ ἡμῶν) Ἡμῶν non legitur in edd. ſed reponendum monuit cl. B. de Ballu ex Mf. Reg. 2954, in quo nos facile obſecundantes habuit.

ead. l. 6. Ἐνδυμίων) Paſtor fuit admodum formoſus, qui cum in Latmo monte obdormiviſſet, aliquando a Luna deoſculturus eſt, quae in eius amorem ira exarſerat, ut fratri bigas ſuas agitandas dederit. Senec. in Hippolyt. *Arſit obſcura Dea clara mundi nocte deſerta, Nitidoſque fratri tradidit currus alite regendos.* Ovid. *Latmius Endymion non eſt tibi, luna, pudori.* COGN.

ead. l. 12. Κατορθώσας) Long. Paſt. IV, 130, (male eſt 138 in ed. Moll.) Κατορθώσας δὲ τηλικούτων ἔργων, *re praeclare geſta.* Et ſic quoque recte vertitur ap. Thucyd. VI, 11, καὶ μὴ κατορθώσας, & *nifi rem feliciter geſſeris.* REITZ.

ead. l. 13. "Ἠλίον καποικ.) *Fuisse, Seneca ait, inter Stoicos, qui deliberarent, utrumne soli quoque suos populos darent; inepte scilicet qui dubitaverit &c. Lact. III, 23. SOLAN.*

Pag. 230. l. 6. Μέσον) Fl. & Iunt. non μέσον, ut in reliquis. Eadem Fl. mox ἀπαντήσας. SOLAN.

ibid. Ὑπαντήσας) Sic rectum esse, vid. infra cap. 21 huius προσαλιᾶς. REITZ.

ead. l. 8. Βούλομαι αὐθις ἐξ. τ. π.) Th. Mag. v. Βουλ. SOLAN.

ead. l. 9. Παραγγεῖλαι) Aldina lectio παραστῆλαι, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis, tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de imperanda scribendaque colonia, quod est παραγγεῖλαι, sermo sit, sed de deducenda & firmanda, misso exercitu, cui rei παραστῆλαι aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, & ratione, quia duplicatum est verbum, satis apparet. Idque in interpretatione nostra securi sumus. GESN. Παραγγεῖλαι & Aldina 1, cum reliqq. habet, alioqui lubens reciperem παραστῆλαι. REITZ. Mss. Regg. 2954 & 3011 ἀποστῆλαι.

*Pag. 231. l. 4. Τὰ δὲ ὠκύπτερα ἔχει, Σπιδάκνοις φύλλοις μάλιστα προσοικότα) Vertunt, quae vero ex his velociores erant, pennas habebant lactucae foliis maxime similes. Si haec Latina recte se habent, quae igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis cum ipsa vox supponat, omnes fuisse veloces, & quidem pariter. Immo in qua Graecorum parte inveniunt interpretes illas pennas, quae certe sunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuisse obscurum πτεροῖς; sed ex illis πτεροῖς ista, quae proprie constituiebant alas, & quibus volabant, (haec sunt ὠκύπτερα) fuisse talia prout describit. Ergo construe τοῦτο ὄρνεον ἔχει ὠκύπτερα, ac verte: *habet autem pennas ad volandum similes maxime foliis lactucae.* Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων cum vertit Benedictus *his vestii*, ineptus est, cum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: & melius alii, *ibi vero & cum his ordinati.* Poterant propius post hos. GRON.*

ead. l. 6. Τετάχατο) Velut τετάχεται, pro τεταγμένοι εἶσι, ita & τετάχατο pro τεταγμένοι ἦσαν Iones dicunt. Verum & Atticos interdum iisdem uti, ex Thucyd. aliisque probat Maittaire de Dialect. p. 354 edit. Haganae. Nec mireris, augmentum abesse; neque credas ἐτετάχατο scribendum, ut ap. Arrian. monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra addendo saepe peccant commentatores): in huiusmodi enim temporibus, per se satis polysyllabis ita frequens est abiectio.

augmenti, etiam in soluta oratione, ut mirer, qui de eo dubitari queat. Sic Herodian. I, 15, 5, *πεπλήρωτο* ait. Sic Long. Paft. *πέπαυτο*, ad quem doctiff. Iungerman. p. 214 videatur, cuius editio cum non omnium in manibus fit, ex eo quaedam huc transcribam: *Longo nostro*, ait, *familiare, istud augmentum neglegere*. Sic statim *πεποίκιλτο* (i. e. L. 2, p. 82.) Ibid. *κεκήρωτο*. Notavit talia erudite Casaub. 2 ad Athen. 15. Et optimis scriptoribus illud usurpatum, augmentum non usurpare. Lucian. Tim. *καταδεδικαστο*. Ait. 14, *πεπιστεύκεισαν, περιπεπαθήκει*. Marci penult. *παραδεδόκεισαν*. I Ioh. 2, *μεμενήκεισαν*. Ioh. 11, *δεδώκεισαν* &c. Ex Heliod. & Lucian. Somn. idem mox affert *μεμηχάνητο*, ac sic tandem concludit: nec dubito, quin plura talia superessent in auctororum libris, nisi doctiores librarum mutassent. Interdum tamen recte restitui augmentum, credo, ut supra non semel dixi. REITZ.

ead. l. 7. Ἀρκτου) Cl. B. de Ball. ad hanc v. adducit Scholion ex Ms. Reg. 3011: *Ἄρκτος δὲ ἐν οὐρανῷ ἐξ ἀστέρων, ἦν καλοῦσα καὶ ἄμαξαν, καὶ ὁ μὲν μικρὸς λέγεται ἀρκτοὶ δὲ δύο τὴν τε Ἑλικὴν καὶ τὴν Κυρόσουραν*. Sed mutila sunt haec atque corrupta.

ead. l. 10. Μέγθος δὲ) Sic Ms. Reg. 3011. Bene, propter praecedens *μὲν* — *οἱ μὲν Ψυλλοτοξίται*. In edd. aberat *δέ*.

Pag. 232. l. 7. Ἀπὸ τῶν κυάμων) Imitatur Homeri Batrachomyomachiam, quam conferat, cui tantum ab rebus feriis est otii. REITZ.

ead. l. 14. Αὐτὸν) Et si αὐτὸν hic vertitur *se*, tamen non adeo opus est in αὐτὸν mutari. Non magis, inquam, quam apud Thucyd. IV, 108, λέγοντος, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νίσαιαν τῇ ἐαυτοῦ μόνου στρατιᾷ οὐκ ἠθέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν, dicentis, *Athenienses non ausos esse confligere secum apud Nisaeam, ubi suum exercitum solum haberet*. Vides, tam αὐτῷ, quam ἐαυτοῦ, per *se* cum & suum recte reddi. Alibi tamen minime idem esse, fatis saepe dictum. Vide supr. Quom. hist. c. 33, & cap. 6 huius Hist. Adde Ev. Luc. VI, 40, ubi αὐτοῦ & αὐτοῦ eodem versu & sensu occurrit. In tribus certe, quas contuli edd. sic legitur: *οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ*. Quorum alterutrum tamen mutandum, ut sibi similis sit contextus. Αὐτοῦ igitur spiritu leni utrovvis loco legerem, & sic edit. Tigurina anni 1566. habet. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ σύμμαχοι ὡς ἕκαστοι) Micyllus apud Basileenses Latine reddidit: *porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit*. Non secus ac si vidisset, quod ex Angl. notat Bour-

delotius ὡς ἐκάστοις ἐδόκει, quomodo, si legitur in scripto libro, id factum crediderim ab homine non assequente sensum vulgatae lectionis. Benedictus obscurior; *medium auxiliarii utique singuli*. Quod quid sibi vult? At Graeca vulgata rectissima sunt, notantque propriis cuneis compositas singulas auxiliorum partes, ut loquitur Tacitus IV annal. 16, non dispersas & cum aliis permixtas. In Arriano alibi id quoque corruptum. GRON.

ibid. ὡς ἕκαστοι) Anglic. ὡς ἐκάστοις ἐδόκει. BOURD. Vid. Ἄστρ. c. 7, καὶ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὡς ἕκαστοι ἰλάσκονται, *prout cuique libitum est*, vel *ut fors iulit*. Thucydides passim usurpar. Plut. 1033 f. ὡς ἕκαστος ἔτυχε. In A. tamen P. & L. ὡς ἐκάστοις ἐδόκει. Sed glossema est. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐξακισχιλίας) Corruptum esse hunc numerum existimo, & fuisse tantum aut ἔξ μ. aut ad summum ἔξηκοντα, ut aliquatenus respondeant equitatui pedites. SOLAN.

Pag. 233. l. 5. καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν) Deleverat particulam δὲ Solanus, adscripseratque ed. *Fl.* omittit. Si exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi *Ex.* vel *Exc.* solet scribere) poterit verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem, si in edit. quadam vetere abesset; at in edit. *Flor.* certe adest, aequae ac in reliquis, quamvis pleonasmus sit, euphoniae forsitan gratia interposita particula; nisi quis καὶ δὴ malit, ut sit, *iam mox, statim*; quod ad sensum quidem melius, ad euphoriam autem peius. Interim si quis alius Codex praeiret, facilem me in expungendo δὲ praeberem. REITZ.

ibid. πεδίον ἐπ.) In omnibus libris legitur πεδίον δ' ἐποίησαν sed cum mox sequatur ἐπὶ τούτου, satis patere puto rationem emendationis nostrae. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐδιάναντος) Mallem Εὐδιάναντος, ut potius a *soπno* deducatur, quam a *serenitate*. SOLAN.

ead. l. 11. καὶ διπλεθρος) Intendit significatum illud καὶ, immo admirationem quandam addit, ut Latinum *vel*. Ita & Long. *Past.* 3, p. 127 ed. Iungerm. ἔση καὶ πλούσιος. *Ibid.* versus fin. κρηῖττον καὶ χρυσοῦ μύλου φίλημα. REITZ.

ead. l. 16. Ἀεροκόρακες) Interpres secutus est Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκόρακες. BOURD. Ἀεροκόρακες praeter A. P. & ed. *Iunt.* & verus interpres Latinus; & quamvis res nihili est, videtur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae Ἀεροκόρακες. SOLAN. Ἀεροκόρακες Aldus habet, quod vel ideo mihi sit probabile, quod κόραξ, *corvus*, sacrum Phoebo, id est,

Soli cognatum animal: κέρδαξ, saltationis genus, si omnino huc pertineat, forte referatur ad volucres, aut insecta quaedam, quae, quasi resti, choro quodam connexae saltare per aëra videntur. Ceterum quae sequuntur, ea neque Ἀεροκέρδαξ, neque Ἀεροκέρδιον applicare possum, & excidisse aliquid arbitror, nimirum descriptionem τῶν ἀεροκέρδεων aut ἀεροκέρδεων, aut nomen novi generis monstrorum, in quod proxima descriptio conveniat. GESN.

in Schol. Εστ.) In edito erant tantum ζ, i. e. sexaginta. Ego vero ξστ' dedi, i. e. 66, non solum, quia Exc. G. teste Solano, ita habent, sed & πήχεις ξστ' Cod. V. Nam licet Suid. (edit. meae Basil.) vel bis dixisse legatur πλέθρον habere πήχεις ξη', id tamen vitiosum esse, & ex sequentibus facile corrigendum, apparet: ait enim Suidas, πλέθρον esse sextam stadii partem. Stadium vero esse quadringentorum cubitorum. Iam divides 400 in partes sex, prodibunt 66, cum duabus tertiis parvis residuis, cuius residui ratio non habetur, sed numerus rotundus exprimitur. REITZ.

Pag. 234. l. 3. Καὶ ὁ βληθεὶς) Ubi legerem, πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ραφανίδας ὑπερμεγέθεις. ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ἄλγος ἀντίχεῖν ἐδύνατο. *eminus enim iaculabantur grandes admodum parthanos: vulneratus ne exiguo quidem tempore poterat sustinere; putaram excidisse ὡς, vel aliud quid, ut esset ὡς ὁ βληθεὶς, ut vulneratus, vel similiter.* Sed iterum hic agnoscenda fuit fociordia, qua posteriores editiones sunt mutilatae & vitiatæ. Prior res omnes habent καὶ ὁ βληθεὶς, recte. IENS.

ead. l. 4. Δυσσουλίας) Angl. δυσωδίας. BOURD.

ead. l. 5. Χρίειν) Ut in Nigr. & in Tox. BOURD.

ead. l. 12. Κυνοπρόσωποι) Ctesiae κυνοκεφάλους hic tangit, de quibus ille multa blateravit. Vide Photii Excerpta. SOLAN.

ead. l. 13. Κάκκινον) Vorst. κῆκκινον. Sed nihil muto. SOLAN.

Pag. 236. l. 5. Ὀμηρος) Homer. Il. Π, 459. SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦ Ῥοδίου) Angl. Ῥοδίου. BOURD.

ibid. Ῥοδίου Κολοσσῶ) De huius altitudine inter antiquos scriptores non convenisse ait Leo Allatius. Verum errat is egregie. Strabo enim eum LXX cubitos altum statuit, Festus vero pedes CV. Idem aliis verbis dicunt, cum cubitus sit pes sesquialter. Vide A. G. 2666, VIII. Scaligerum immerito idem carpit, pondus aeris ex numero camelorum rite subducentem, not. ad Euseb. Chron. pag. 137. De Quintalii quam movet controversiam, penes mercatores iudicium esto: de usu enim yocis non litigabo. Vide notam nostram ad Συγγρ. cap. 23.

Editio Iunt. 'Ροδίου, cum A. & P. Reliquae 'Ροδίων. SOLAN. Pag. 238. l. 1. Ἐκλείψις τῆς Σελήνης) Duker. ad Thucyd. VII, 50, (quem adeundum Hemst. in marg. monuerat) observat, Scaligerum ad Tibull. I, 8, 19, existimare, verbum ἐκλείπειν tam de Lunae, quam Solis, defectu ab omnibus Graecis usurpari. Sed nomen ἐκλείψις veteres raro de Luna, immo de Sole tantum dixisse. Verumtamen Aristotelem II Meteorolog. 8 τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης dixisse, & post hunc Polyb. V, 78, item Plutarch. in libr. de facie in orbe Lunae non semel, nec non Diog. Laërt. Prooem. § 2, iure huic opponit Dukerus, a quo haec desumsi. REITZ.

ead. l. 6. Ὀμήρου) Vid. Thom. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ τούτοις) *Insuper* vertere Bened. & Parisinae interpres. Sed vid. quae mox ad vers. hinc tertium dicentur. REITZ.

ead. l. 8. τῇ προτεραίᾳ) Hoc videri ex Thucyd. III, 36, desumptum, recteque προτερία scribi, (pro προτέρα, quod in nonnullis Thucydidis exemplaribus erat,) vid. ap. Duker. ad Thucyd. VII, 51, ubi & hoc Luciani testimonio est usus. Intelligi autem ἡμέρα videtur, quod apud Thucyd. additur; αἶψα enim — τῇ μὲν προτεραίᾳ πρὸς τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηναίων προσέβαλλον — καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησεν ἡ στρατιὰ τῶν Συρακουσίων τῇ δ' ὕστεραίᾳ &c. Et si ἐκκλησία quoque intelligi queat, ut vid. ad c. 11 eiusd. lib. Noster rursum 1 V. Hist. f. & Afin. c. 42, & alibi. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ τούτοις) Ἐπὶ de conditione, in quam aliquid paciscimur, frequens. Herodian. I, III, 5, Καὶνὰς ἡδονὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἔθηρᾶτο. Et ibid. c. 2, 2, ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαταφρονήτοις καλῶν. Apertius apud eund. III, 12 ipso pr. Ἐπὶ ταύταις δὲ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. Noster infra Philop. § 16, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. Long. Paft. 2, p. 81 ed. Iungerm. ἦσαν ἐπὶ μισθῷ τράγω καὶ σύριγγι. Inprimis vero solemne historicis ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τοῖςδε dicere, in describendis foederis conditionibus. Thucyd. VIII, 18 pr. Ἐπὶ τοῖςδε ξυμμαχίαν ἐποίησαντο πρὸς βασιλέα καὶ Τισσαφέρνην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba Wasse ac Duker. plura produnt exempla, quae hic non repetam. At iam videndum, an igitur Ὀμήρου ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod modo praecessit, non simili fere modo reddendum, *obsides dare in has condiciones*, i. e. se in fidem promissorum obsides daturos. Potest sic intelligi, ac tamen *super* verti, non *insuper*; nam obsidum traditio non adeo est nova actio, sed continuatio & confirmatio prioris. Et si non adeo multum interfit, si quis no-

vam actionem statuatur, & *insuper* vertatur, cum distinctio paulo maior, quam simplex comma, praecedat; quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἵθελεν sequitur, quod posteriorem sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendunt, nimirum ab ὑπισχεῖτο. Nam ἐπὶ τούτοις & alibi recte vertatur *insuper*, vel *post*, ut ap. Aristoph. Pl. 57, Ἡ τὰ πὶ τούτοις δρῶ. Et ibid. 1002, καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων, & *insuper* dixit haec remittens &c. Et si πρὸς ibi magis adiuvat significationem τοῦ *insuper*; tamen Ael. 2 Var. Hist. 13 med. καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς, & *praeter haec sapiens*. Ne plura addam, quae in promptu essent. REITZ.

Pag. 239. l. 4. Τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν Ἑωσφόρον κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον) Posteriora verba sic perperam reddidit interpr. & *qui volet, aliorum sit particeps*: nam τὸ, ἄλλων, non pertinet ad verbum μετέχειν, sed ad τὸ, τὸν βουλόμενον, ut sit, q. d. τὸν βουλόμενον ἐκ τῶν ἄλλων. Verte integrum locum: *Mittatur vero ad Luciferum colonia communis, eiusque demigrationis societatem habeat ex aliis, quicumque voluerit*. L. BOS.

ead. l. 15. Δόσειν πρὸς γάμον) Sic αἰτεῖν πρὸς γάμον, Long. Paft. III, p. 122. REITZ.

Pag. 240. l. 2. Ἐξίου ἀποπεμφθῆναι κάτω) Th. Magist. voce βούλομαι. SOLAN.

ead. l. 11. Ἄλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις) Iosephus Acofta Historiae Indicae cap. 39, lib. 4. MARCIL.

ead. l. 13. Νεκρὰ) Tacite respicitur ad plural. ἔμβρυα, licet singularis tantum praecedat; ut infra inverso ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2 Ver. Hist. cap. 37. REITZ.

Pag. 241. l. 5. Φελλὸς) Vide Aristoph. Schol. in Acharn. p. 271. Vorst. De his vide Συρ. Iterum infra cap. 30. SOLAN. Sed φελλὸς *suber*, ut 2 Ver. Hist. c. 45, & alibi. REITZ.

ead. l. 6. Πηχυαῖαι) In omnibus legitur πηχυαῖοι, quod cum aperte corruptum esset, mutavimus. Similem phrasin vide c. 40, σταδίαῖον τὸ μῆκος. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐκκολλάπτουσι τοὺς ἀθρώπους) Benedictus, *ex iis homines excludunt*. Patior; sed quomodo id fit? Certe, cum utitur verbo *excludere*, innuit se putasse ab Luciano id sic conceptum esse, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur infidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire sensui auctoris. Idem verbum rursus occurrit lib. 2 Verae Hist. cap.

40 f. πελέεσι γοῦν διακρίναντες ἢ τῶν ὁῶν, νεοττὸν ἄπτερον ἐξακολούφασμεν, nec dubitavit Benedictus sibi similis esse, cum igitur unum ex ovīs securibus praecidissimus, pullum implumem exclusimus, quae quidem mirifica ratio excludendi. Nec sic loquerentur Latini; & ideo nec amamus. Nostrum locum alii intolerantius reddunt, in homines effingunt, quasi de caelando cogitasset Lucianus. Putamus simpliciter verti debere, homines exiundunt. GRON.

ead. l. 10. ταῖς γαμισταῖς) Frater Lucianum τοῖς dedisse monet. Non male ad sensum. Sed vulgatum non moveo sine auctoritate, quia ludit in genere, dum iidem sponsarum loco sunt. REITZ. Verissimam Reitzii emendationem confirmat Mf. Reg. 3011: quare sic rescripsimus. Mox v. 12 seq. ex eodem Mf. supplevimus ὁ ante καπνός. Desiderabatur enim in edd.

ead. l. 16. Περικαθεσδέντες) Angl. περικαθεζόμενοι. BOURD. Etsi aorist. hic insolentior est & rarior, immo barbarus vocatur a Th. Mag. & Codd. quidam περικαθεζόμενοι habent, ego tamen eum cum Iensio servandum censeo, cuius verba ex Lectt. Luc. pag. 11 huc transcribi merentur. Magistri nostri, ait, vox est, Ἐκαθέσδην, καθέσδεις, καθήσομαι, καθέσδηναι καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. Mitius, mitius, ὦ βέλτιστε. Nonne περικαθεσδέντες ab καθέσδεις; Atqui eo uti non dedignatus est, non barbarus Lucianus, in Vera Hist. p. 726, (i. e. h. l.) quamquam me non fugit, ex Cod. Angl. produci περικαθεζόμενοι a Bourdelotio. Rursum non ita pro barbaro habendum ipsum ἐκαθέσδην, a quo stilum suum non abstinuit Hesychius; quem in eopse loco, ubi hac voce utitur, turpiter corruptum emendasse operae erit: ubi enim legis Κατερέξατο, ἐκαθέσδην, sine nulla haesitatione lege Κατ' ἄρ' ἔξατο, ἐκαθέσδην. Praeterea quod hunc literarum κατ' ἄρ' ordinem locus ipse postulat, adi Scholiasten veterem Homeri, qui ad Il. A, 73, & 106, haec eadem Hesychii verba habet. Haec, inquam, bene Iensius, cuius sententiae confirmandae gratia addo Long. Pass. L. 2, p. 86 ed. Iung. ὑπὸ τῇ δρῦϊ καθέσδέντες ἐσύριζον. REITZ.

Pag. 242. l. 2. Ποτὸν) Veteres edd. hic consentire cum vulgata, annotavit Solanus. An ergo quaesivit, num aliae πότος masc. gen. haberent? Sed nihil opus est: nam & ποτὸν neutr. praeter Xenoph. Lexicis annotatum, etiam Cebes in Tab. p. 10 ed. Reland. τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ποτὸν; REITZ.

ead. l. 3. Οὐ μὲν — ἀφοδ.) Haec & sequentia ideo finxit Lucianus, ut Ctesiae similes prorsus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis Photii leguntur, quem adi. SOLAN.

ead. l. 5. 'Εν ταῖς πυγαῖς) Castius, si quid in execrando tali scelere, Angl. Cod. *ἐν ταῖς ἑδραῖς*. BOURD.

ead. l. 15. Θάλλουσα ἐς αἶσι) Thom. Mag. v. αἶσι. SOLAN.

Pag. 243. l. 2. Μέλι) i. e. *acetum*. Vid. Helladii Chrestom. LA CROZE. Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo Cael. Aurel. III, 1, quod Voss. affert in Inst. Or. L. V, 13, § 11, p. m. 251: *Multa enim contrariae interpretationis vocabulum sumserunt: ut fella, quae Graeci γλυκία vocant, velut dulcia, cum sint amarissima*. Sic Aethiopem cygnum vocari, ex Iuven. Sat. III, 2, aliaque, vid. ibid. Et nos in Ambigg. Tit. *adiecti contrar.* & *antiphrasi*, ubi inter alia ex Iustini. XXIX, 1, 5, observamus, Ptolemaeum *Philopatora* vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod Aurelian. loco modo adducto quoque dicit, *orthopnoeam* etiam a contrario dictam, (namque ait: *cum spirationem evertat ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur*) id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non nisi erecto corpore spiritum ducere valeant. Cels. IV, c. 4: *Cum nisi recta cervice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια* (dicitur). Sic Galenus, sic Hippocr. definiunt, vid. Foef. Oecon. Hipp. REITZ.

ibid. Πονῶσιν) *Ἵπνῶσιν* in Mf. BOURD.

ead. l. 3. Ἀλειφουσιν) Mf. & Cod. Angl. *ἰδρῶσιν* aliter tamen legit interp. BOURD. *ἰδρῶσιν*) Hanc lectionem A. B. & P. in textum recepimus: quamquam stare vulgata etiam potest, *ἀλειφουσιν*, ut scil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negotium ipsis facessamus mulgendo, uti *mel emungunt*, ita lac *sudent*, auctor sim. SOLAN. Quamvis videatur stare posse vulgata editionum priorum lectio, *ἀλειφουσιν*, propter *γυμνάζονται*, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *lacte ungi*. Verum quo magis portentosum est *lac sudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo, quod praemisera, *mel emungunt*: totus enim est auctor in fingendis monstis, quo considerato, iam plane frigebit vulgatum *ἀλειφουσι*. Versionem tamen non immutavi, quia Gesn. ad nostram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in Graev. ed. iam erat notata, videtur respexisse. REITZ.

ead. l. 10. Τῇ γαστρὶ) Ridet Lucianus historicum aliquem, qui talia animalcula dari tradidisset, sed immerito: nuper enim post nostrorum hominum ad Indias utrasque navigationes compertum est, existere genus quadrupedis, cui sub ventre pera quasi est, in quam se pulli recondunt. Cuiusmodi Canta-

brigiae anno MDCC vivam circumlatam earum rerum curiosi omnes viderunt. Adi etiam Aelian. de An. I, 17. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς περ) Ex Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. ὥσα.

ead. l. 13. οὐδ' ἦ παρ) Eleganter pro οὐδ' ἐντερον, οὐδ' ἦ παρ. Vid. Bos de Ellipf. REITZ.

ead. l. 16. Μαλακὴ) Sive μαλακὴ, quod eodem redit. Vestes molles alibi sunt sericae. Ἰμάτια μαλακὰ ditiorum & aulicorum notissima ex Evang. Matth. XI, 8; ubi Iac. Elfner. plura ex profanis auct. & Lucian. Fugit. Epist. Saturn. & de Salt. adduxit. Conf. de Salt. c. 2, ubi μαλακαῖς ἐσθῆσι tamen scribitur, non μαλθακαῖς, quod Hippocrati familiarius, ut μαλθακὴ νοῦσος, mitis, remissus morbus, I Aphor. 7. Et millies alibi; sed & Atticis utrumque usitatum esse, nimis notum est. REITZ.

Pag. 244. l. 15. Εἰς τὸ κάτωπτρον ἀποβλέψῃ) De oppositis his praepositionibus v. supra Quom. Hist. c. 42. REITZ.

Pag. 245. l. 13. Παρήειμεν) Rescripsimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011. In edd. enim legebatur περιήειμεν, contra sensum. Περι & παρὰ saepe confundi a librariis, notat B. de Ball.

ead. l. 14. Ἐν χροῖ) Sic supra Ζεύξ. c. 6 f. SOLAN.

Pag. 246. l. 8. Ἀνθρώπον μὲν οὐδένα) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Impr. ἄνθρ. οὐδένα μὲν.

ead. l. 15. οὐδ' ἐν ἡμᾶς ἡδίκουν) Ἀδικεῖν esse vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut Thucyd. L. II, p. 103, & V, 400, & Apocalypf. IX, 4, ἵνα μὴ ἀδικήσωσι πὺν χόρτον, adductis etiam his Luciani aliorumque verbis, probat Elfner. ad N. T. T. 2, p. 453 ed. Traiect. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν) Sic Icarom. cap. 23, & D. Sic. XIII, c. 83, p. 608, intellectu τραπέζῃ, ut L. Bos docet. Alios probare ἐπὶ ξενίᾳ, scil. δῶρα, vid. Wess. ad Diod. l. d. REITZ.

Pag. 247. l. 5. Σβεσθῆναι) Videtur hoc commento ridere philosophos, qui animas esse naturae igneae statuere, ut ex fabula Promethei notum, & ex Cic. Somn. Scip. c. 3, ubi Commentatores vide. Unde quibusdam opinio sedebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium pessimum, quod anima sic penitus exstingeretur. REITZ.

ead. l. 9. Ὅπως ἔχοιεν) Conf. mox c. 33, ubi ὥς ἔχει. Sed 36, ὅπως bis. SOLAN.

ead. l. 12. Νεφελοκοκκυγίαν) Ex Aristophanis avibus sumpta urbs v. 820 seqq. Κοττυφίωνος nomen non mutarim, cum apte ad hanc rempublicam congruat. GESN.

ead. l. 15. Κοττυφίωνος) Ait, se pervenisse in urbem Νεφελοκοκκυγίαν, cuius rex fuerit ὁ Κορωγὸς ὁ Κοττυφίωνος. Puto scri-

plisse Lucianum Κοκκυφίανός, ridicule formata voce a κόκκυξ & κοκκύζω. GRAEV.

ibid. Ἀριστοφάνους) Aristoph. Ὀρν. p. 565. SOLAN.

Pag. 248. l. 3. Πυρώδεις) Angl. πυροείδεις. BOURD. Πυροείδεις A. & P. Reliqui πυρώδεις, nisi quod Fl. πυρώδης, sunt. πυρώδεις habent. SOLAN.

ead. l. 5. Μαλακῶς ἐνδιδόντος) Conf. supra Apol. pro Merc. c. 4, καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν. Vel potius Hermot. c. 24, ubi plane similem phrasin ex Aristoph. Plut. 488 addidimus. Et infra Toxar. c. 11. Ubi lenf. vim huius verbi pluribus explicat. Oppositum ἐπιδιδόναι vide hac ipsa Ver. Hist. c. 6. REITZ.

ead. l. 9. Ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα) Elliptice pro ἀπορρίψαντες αὐτοὺς ἐκ τῆς νεῶς, ἐνηχόμεθα. Pariter Lucas in Act. Apost. XXVII, 43. L. Bos. Vide etiam Ἀλ. c. 9. SOLAN. Adscripserat Solanus, aliquem coniectasse, forsan ἀπορρύπτοντες legendum. Sed ἀπορρύπτοντες voluit, a ρύπτῳ abstergo, sordes abluo, tumque profecto non male quidem: verum vulgata non est movenda, nam & sic in loco N. T. quem L. Bos indicat, ἐκέλευσε — ἀπορρίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξίεναι. REITZ.

Pag. 249. l. 2. Φαλλῶν) Idem vid. supr. c. 22. SOLAN. Quales describit in lib. de Dea Syria Noster. GESN.

ead. l. 3. Σκόλοπας) Confer supra de Merced. cond. cap. 3. SOLAN.

ead. l. 5. Περιβάλλοντες) Fl. optime. Reliquae περιλαβόντες. SOLAN. Florentinam eo lubentius secutus sum, quod hoc verbum de amplexantibus & osculantibus proprie usurpatur. Sic Long. Past. IV, 125, (ed. Moll. p. 133, numero per errorem hypothetarum depravato) οὗτοι πάντες περιέβαλλον, κατεφίλουν χαίροντες, & L. IV, p. ult. Δάφνης τε καὶ Χαλβὴ περιέβαλλον ἀλλήλους. Nec refert, illic laetitiae signum esse, hic metus & valedicentium; valedicentes enim aequae se amplexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. REITZ. Ms. Reg. 2954 περιβαλόντες, probante B. de Ball.

ead. l. 7. Συναρράξαι τοῖς ὀδοῦσιν) Contra mentem Luciani reddunt haec verba: At dentibus non confregit prius, quam per eorum raritatem intrā navis decidisset. Contra mentem Luciani, inquam: nam navis illa prorsus non fuit confracta, nec dentibus belluae, nec in eius ventre, sed integra iterum emissa, quando mortua erat bellua, ut videre est in principio L. 2 Ver. Hist. Voluit autem Lucianus his verbis indicare, os eius belluae, & vacua inter dentes spacia adeo vasta fuisse, ut opus non esset dentibus prius confringere navim, & sic per partes

eam absorbere, sed integram navim illaefam per dentium raritates facile potuisse transire. Veritas igitur locum: *non vero dentibus prius comminuit. sed per eorum interstitia navis in ventrem decidit.* Haec in Obs. Crit. pag. 52. L. Bos. Nihil mutandum. Iam observarunt Grammatici saepius duplicari hic literam P. Adde etiam Ἰστ. β, prope finem. SOLAN.

ead. l. 10. κῦτος) Ferri non potest κῦτος. Lege itaque cum *Fl. κῦτος.* Vide tamen Breerwood p. 133 *Of long. &c.* SOLAN. Lubens arripui scripturam Florentinae; nam vulgata κῦτος; *cete*, sensum exhibet satis absurdum. Etsi enim vel omnia huius historiae commenta merito absurda dixeris, tamen orationis nexus non debet esse absurdus. Nihil autem in frequentibus est, undē liqueat, homines in *ceto* sedentes, alium *cetum* vidisse. Sed quid simplicius est, quam ut in eo latentes, partes eius internas perlustrarint? Quare κῦτος hic intelligo *tartareum capacis alvi specum*, ut Phaedr. loquitur IV, 5, quem tum perspicere dabatur, cum bellua hiaeret, lumenque ante negatum per os admitteret. Est vero κῦτος proprie alveus navis; vid. Polluc. Onom. I, 87, p. 58. Et *venter*; vid. notam Kuhnii. Ediderunt autem in Polluce κῦτος prima acuta, cum tamen fateantur, Mss. habere κῦτος. At versa vice L. 2, p. 171, κῦτος dedere, cum Mss. ibi κῦτος legere affirmet editor. Quod quidem cur factum, non video: nam si differentiam statuissent, quod posteriori loco *cranii capacitas* significetur, monuissent forsitan. Verum nihil differentiae video, cum de quavis capacitate vas ingens referente dicatur; nec adeo moror accentum, qui in syllaba ancipiti interdum ab aliis fit circumflexus, ab aliis acutus. Mallem tamen κῦτος utroque loco, ex analogia, ut *κύβος, κύκος*, & similia, quae circumflecti amant. Adde Alciphr. 3, Ep. 7, p. 292, qui κῦτος τῆς γαστρὸς, *capacitas alvi*. Et Diodor. Sic. III, cap. 40 m. qui pro *alveo navis*. Versio Gesneri ad vulgatam est composita, ideo reliqui eam, sed mutatae lectionis versionem ei adiciens, ne mihi nimis summisse dicar. REITZ. Ut probo lectionem κῦτος, quam secururus eram scilicet, si videre mihi contigisset; ita vulgatam κῦτος absurdam non puto. Quem enim piscem antea, qualis extra esset, viderant, eundem, non alium in illo cerum, qualis sit intus vident. Ceterum iuvat, dum ista retracto, observare, nomen κῦτος praeclare illustratum a D. W. Trillero Obs. Crit. p. 215, ubi idem nomen recte abiudicat Heliodoro Aethiop. 9, p. 445 pr. & ibi non κῦτος ἀπαν τὸ ποτάμιον, sed Nilum κῦδος ἀπάντων ποταμῶν, legendum esse, divine coniecit, κῦδος ipse μέγα gentis νο-

strae, & Apollinearum artium omnium singulare ornamentum. GESN.

ead. l. 16. Γοῦν) Ita ex Mss. Regg. 2954 & 3011 expressimus pro vulg. οὐν, ut vitetur hiatus.

in Schol. col. 1. l. 1. 'Εν τῷ περὶ &c.) Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας relatum, iam in sedem suam re-tractum. REITZ.

Pag. 250. l. 14. 'Οξέως) Florentinae lect. ὀξέως malam esse, vid. mox c. 40 f. SOLAN.

Pag. 252. l. 2. Τοι) Quid haec particula saepe in oratione, quasi supervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in loco legendum censeo σοι. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῷ σκάφει — καταποθέντες) Pro σὺν αὐτῷ σκάφει. Ita quoque Alciph. I, Ep. 2, p. 12, ἀφ' οὗ τὸ φορτίον αὐτοῖς ἵχθυοι, ἀφ' οὗ δὲ καὶ ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Bergler. plura similia affert, quae nec repetam, nec augebo, quia nota. REITZ.

ead. l. 8. Τε) Deficiens in edd. τε supplevimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, propter sequens καί.

ibid. 'Ο δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἔρῃν &c.) A scopo aberravit, qui haec ita transtulit: *ille vero, non prius dicam, inquit, nec intelligetis ex me, quam hospitio excepti praesentibus bonis fruamini.* Sensus est: *ille vero negavit se dicturum, aut ex nobis scisciaturum esse prius, quam hospitalia sua, quae habebat, nobis impertisset.* Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis, quae sequuntur: *ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἂν ἐπεπόνθειμεν.* Et inferius, *ὁ δὲ ὑπερβαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' ἑαυτὸν διεξήει.* L. Bos.

Pag. 254. l. 3. Λούμεθα) Huc pertinet, quod Iens. in Lect. Lucian. pag. 11 & 12 monuit, scribens: *Λούμαι*, inquit Thomas Mag. *πάντες Ἀττικοί, καὶ λούσθαι.* Sed & *λούομαι* habet Lucian. in Ver. Hist. p. 337, (i. e. hoc loco.) Haec ille. Aristoph. vero amat *λούσθαι* & *λούμενος* dicere: *ἀπέλου* tamen pro *ἀπέλουε* Bisetus ait metri causa dictum, vid. Maittaire de Dialect. pag. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. & fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: sed & Nigr. c. 13, *λούμενος*, non *λούμενος*, sine varietate legitur, nec non postea; quare rursus aio, non *ὑπεραττικίζειν* Lucianum. REITZ.

ead. l. 16. Τριτωνομένδης τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις) Interpres: *Tritonomendetes, superioribus partibus similes hominibus, inferioribus vero felibus.* Male.

Ταλεῶται hic non sunt feles, sed pisces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίας, Latinis etiam *Xiphiae*. Sed ratio compositionis huius vocis quae? Triton fingitur quidem monstrum marinum, superiore parte hominem referens, sed μένδης est hircus, sive ipse Pan. Vide Herodot. lib. II, c. 46, & Suidam. Mihi non liquet: quaerant otiosi. Quid enim μένδης cum Xiphia, aut etiam fele, si id malis, habet commune? GRAEV. Τριτωνομένδης appellatio monstri ex Tritone, marino homine, & hirco compositi, quem Μένδης esse Aegyptiis, notum ex Herodoto. Sed quid ad hunc γαλεῶτης, sive *stellionem* dicas, sive *selem*, sive *mustelam* denique? Itaque metuo, ne hic etiam lacuna sit, ut modo circa Ἀεροκόρακας observatum est. GESN.

Pag. 255. l. 1. Θυννοκέφαλοι) In S. Κυνοκέφαλοι. In reliquis Θυνοκέφ. quod ego cur mutarim, manifestum est; vide etiam cap. 38. SOLAN. Θυννοκέφαλοι Aldus, quod ortum videtur ex Θυννοκέφαλοι, q. d. *thunnicipites*. *Thunnus* piscis nobilis, cum *canceris* commode iungitur. Si allegoriam spectes, notum est, brutum quendam impetum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipse quoque Aldus dedit Κυνοκέφαλους. Et κύνα quoque piscem esse, notum. GESN. Etsi Parisina Κυνοκέφαλοι praefererat, tamen in versione *Thynocephali* expressum erat: unde facile patet, quid edi voluerit. REITZ.

ead. l. 2. ἑαυτοὺς) Et sic legere Florentinam cum Iunt. notaverat Solanus. Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. ἑαυτοὺς enim sic amare poni pro ἀλλήλους, *se invicem*, vel *mutuo*, nisi satis notum est, vid. ex veteri Lexico, in Biblioth. Coslin. pag. 233, quod ait: ἑαυτοὺς, ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde Thucyd. IV, 25, καὶ παρὰ κλειεῦόμενοι ἐν ἑαυτοῖς, & *se mutuo adhortati*. REITZ.

ibid. Πεποιημένοι) Actīve hic ponitur, ut εὐρημένη similiter actīve ap. Alciph. I, Ep. 8, καὶ δέομαι τὸ λῶν εὐρημένην συμβουλεύσαι. Ubi Bergl. bene monet, praeter alios sic saepe Demosthenem loqui, ut εὐρημένοι τιμᾶς &c. Noster supr. Deor. Dial. XIV fin. ζήτητον πεποιημένος τὸν ἐρώμενον. Ac non semel alibi; quae loca indicabit Iens. ad Tyrannicid. Ita οἱ κεκτημένοι dicebantur Athenienses, qui praedia possidebant, & qui servos. Licet & alibi id signif. quod possidetur. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 4. Ibid. v. 7, ἐωνημένος, qui emerat, cum etiam sit, qui *emtus* est; vide commentt. Sed & praeterita passiva aliorum modorum interdum sic ponuntur, ut Herodjan. I, 13, ἐδεδούλωντο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἐπάλληλοι — σῶ-

μακτος ἡδοναί, subiugabant omnem eius animam aliae ex aliis voluptates. Permulta eiusmodi congerere liceret. Sed haec iam sufficient. REITZ.

ead. l. 3. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον καὶ δρομικώτατον) *Psittopodes genus bellicosum & velocissimum*. Forte Ψιττόποδες, qui habebant pedes instar passerum, a ψῆττα passer, sc. marinus. GRAEV. Vera huius nominis scriptura ex phrasi petenda est admodum insolenti, quae in Δεξ. c. 3 legitur: ἀγρὸν δὲ ὡχβ-
μην ψῆτταν κατατείνας, οἷσθα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι, quod non est, ut visum fuit Micyllo somnianti vertere, sed *rus ibam, ubi piraе aggerem protendi*; sed ut recte Benedictus, *contento cursu rus ivi*. Unde lux Hesychio in voce ψῆττα. Sed vide, quae ad eum locum annotata reperies: aut saltem adi Epist. Sat. ad div. c. 5, ubi haec verba, sic emendata, leges: ὧς δὲ καὶ ἑλα-
φος ὁπτάμενοι μεταξὺ δρασμὸν βουλευσούσιν ἐκ τοῦ ὁπτατίου ἔς τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις ψῆτταν κατατείνας αἵπτεροι καὶ αὐταί, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένιτας ἐκπετῆσονται. Lege itaque Ψιττό-
ποδες, non, ut in omnibus libris legitur, Ψιττόποδες. Ratio-
nem hanc esse nominis, etiam ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γένος δρομικώτατον, patet. SOLAN. Legendum vi-
detur Ψιττόποδες, ut cum Παγουράδαις socientur melius: piscium enim nomina Ψῆττα & Πάγουρος. Ψῆττα quid hic si-
bi velit, equidem nondum intelligebam. Ψῆτταν etiam adhibet noster Ἀναβ. 549. Sed tanto minus aliquid mutare ausim, quia saepius idem nomen eodem modo scriptum recurrit. GESN.

ead. l. 6. Τοῖς Ψιττοπόσιν) Τοῖς non aderat in edd. Addidi-
mus ex Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 9. Βιοτεύσωμεν) Patet, vel me tacente, Lucianum scri-
psisse, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὅραν ὅπως δυνήσωμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μά-
χεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν, non, ut editum est, βιοτεύσο-
μεν. Est autem operae pretium, ut prospiciamus, quo modo cum tot
gentibus congregi poterimus, & qua ratione victuri simus. IENS.

ead. l. 17. Τῆς προθεσμίας ἐνεστῶσης) Obscure versio Parisi-
na, iam passi tempore imminente. Sed προθεσμίαν esse constitutum
tempus, ut in Epist. ad Galat. IV, 2, ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ
πατρὸς, producto hoc Luciani loco, alioque ex eiusd. Nigri-
no, Plutarcho item & Aeschine, post alios docuit Ellsner. ad
N. T. l. c. REITZ.

Pag. 256. l. 6. Ἐξοπλισάμ.) Sic Coll. P. & L. At impressi
omnes ἐξαυλισάμενοι. SOLAN. Vulgatam ἐξαυλισάμενοι serva-
vi, etsi ἐξοπλισάμενοι intellectu facilius est. Posset enim ἐξ αυ-
λισ. significare e tentoriis, tuguriis, exciis; quasi oppositum τῷ

ἐναυλίζομαι. Et sic video Gefnerum accepisse: at non invenio auctoritatem; ideo suspectum habeo istud verbum, donec alibi invenero. REITZ.

ead. l. 15. Τὸς φάλαγας) Frater monet legendum τὰς φάλαγας contra edd. REITZ.

Pag. 257. l. 5. Θυνοκέφαλοι) Ut cap. 35. Sed hic omnes, excerpta B. 2. Κυνοκέφαλοι habent. SOLAN. Confer omnino supra c. 35. Parisina hic iterum Κυνοκέφαλοι cum reliqq. In versione tamen iterum quoque *Thynocerphali*; quare, si vulgata supra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. REITZ.

ead. l. 9. Ἀντήχει τὸ κῦτος) Wessl. ad Diod. III, c. 16, n. 12, coniicit ἀντέχει τὸ κῦτος, quod κῦτος testudinis crustam significet, ac sic frequenter Diod. Sed ignoscat, si nihil adhuc mutem, propter continuo praemissum in Luciano πολλὰ βοῶν χρώμενοι. Clamori enim hic bene respondet Eccho, & usitatum historicis clamoris istius ante pugnas percussione commemorare. REITZ.

Pag. 258. l. 15. Ἀπαντα ὄν) Quamquam sic etiam ferri possit, malim ἀπάντων ὄν. SOLAN.

Pag. 259. l. 6. Εἴκοσι καὶ ὀκτώ) Atqui mox, praeter remiges, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic statim post numerum prolatus τούτων δὲ &c. ut necesse sit, maiorem a Luciano fuisse scriptum, quem LXX fuisse existimo. Sed res nihili est in tali libro. SOLAN.

ead. l. 11. Σταδιαίων) Sic πηχυαῖοι supra c. 22; & ἡμιστάδιαίους hoc eod. cap. REITZ.

ead. l. 13. Πῦρ ἦν) Homer. II. E, 4. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁ ἀνεμος) Vulgo ἀνεμος sine articulo, quem restitui ex Ms. Reg. 3000.

ead. l. 16. Ἡ) P. L. & ed. Iunt. In reliquis οἷ. Alludit ad Homeri locum in margine designatum; quem Zoilus etiam carperat, immerito. (Vid. Didym.) SOLAN.

Pag. 260. l. 6. Ἐκβληθεῖσαι) Qui *dissolutae* interpretati sunt, legebant illi forte ἐκλυθεῖσαι, quod placeret, si in libro invenirent. Et fateor, me non habere, qui ἐκβληθῆναι hoc sensu dixerit, quo hic opus est. Itaque analogiam, & vim τῆς ἐκ, quam habet etiam intendendi atque augendi, secutus sum. GESN.

ead. l. 13. Σπύγχοις) Corruptam hanc vocem arbitror; sed quid reponam nescio. Nec res tanti est. SOLAN. Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 64 coniiciebat κόγχοις, notante cl. B. de Ball. Sed nihil opus mutatione.

Pag. 261. l. 7. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναι κρουσάμεναι) Nimis

saepè & erudite hoc genus loquendi illustratum est ab praeclaris ingeniis, quam ut voces postremas intelligamus cum Micyllo simul & Benedicto *collisa puppi*. GRON.

ead. l. 8. Πρύμναν κρούειν) Imperitissime verritur, αἱ δὲ πρύμναν κρουσάμεναι ἔφευγον, *reliquae collisa puppi fugerunt*. Siccine? *collisa puppi poterant fugere?* Verte, *reliquae remis inhibentes fugerunt*. Quod Graecis πρύμναν κρούειν, hoc Latinis *inhibere remis*. Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non conversa navi fugiebant, sed paulatim euntes cessim, & remis inhibentes cursum navis, retro navigabant, ut erudite docuit ὁ πάνυ I. Frid. Gronovius lib. IV Observat. cap. ultimo, quem vide. GRAEV.

ead. l. 11. Κατέδυσαν) Passive accipias necesse est: nam numerus non patitur, ut de hostium insulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic Polyæn. I, p. 77, & passim. SOLAN.

IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 263. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Inscriptio Scholiorum hic rursus erat ἀληθινῶν διηγημάτων vid. princ. 1 VER. HIST. quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omisi. REITZ.

ead. l. 9. Ἀποθανεῖν) Nihil opus esse τῷ ἔμελλε, quod Vorst. ingerit, attendenti patebit: satis enim commode ad διέγνωμεν refertur hic infinitivus, & vel sic elegantius, quam si quidquam addatur. Sic fere Athen. VI, pag. 246 C. Συμπότας φησὶ — συνάγεσθαι ἐξ ἀπάσης τῆς πόλεως, οὐς προσαγορεύεσθαι γελοιαστάς. Ita & Sallust. lug. cap. 113, 3: Dicitur secum ipse multa agitavisse, — quae scilicet tacente ipso, occulta pectoris patefecisse. Plura addere in re nota non libet. At potuit Vorstii mens fuisse, ἔμελλεν hic per ellipsin intelligendum, uti mox ἔμελλεν ἔσεσθαι plene enuntiatur; tumque nihil contra dico. REITZ.

Pag. 264. l. 4. Μεγάλαις δοκοῖς) Hunc locum in corrupto Codice cum legisset Thomas Magister, incaute secutus est, quam illic inveniebat, scripturam. Nostri Codices omnes habent μεγάλας, recte. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνεκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξέλαντες) Cum vertissent alii, per raritatem dentium educentes & explicantes, inde Benedictus fecit *deductam & explicatam*. Sed turbatissime hic nugantur

omnes, & illud *explicare* nihili est. Verte, *per raritates traductam & ad dentes religatam*. Id enim est hoc loco ἐξάλας. Ut in fine praecedentis libelli, ἐκείνην μὲν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον πύλισαντο, ἐξάλαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια. Et translate in Amoribus, ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἐκατέρωθεν ἐξάλαμενος περιήειν. GRON.

ead. l. 9. Καὶ) Καὶ absens in edd. restitutum ex Mss. Regg. 2954 & 3011.

Pag. 265. l. 2. Ἐπάγν) Ridet. At nostra aetate satis iam compertum est, mare ipsum sub Arcto, hibernis totis mensibus, glacie rigere, & vix aestivis tutum. SOLAN.

ead. l. 10. Προσελθόντες) Lege *προελθόντες*. SOLAN. Non dubito, quin Solani emendatio sit vera; nam *προελθόντες*, *prod-euntes* ex illa fovea, meliorem sensum praestat, quam *προσελθόντες*, *accedentes*: quia tamen Codd. nullis nititur, intactam fivi vulgatam. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀπωλώλειται) Hoc verbum, ut suspectum, notaverat Solanus: coniicio itaque, eum maluisse ἀπωλώλει, vel ἀπωλείτο, quod non improbem. REITZ.

Pag. 266. l. 4. Ὡς περὶ ὁ Μῶμος) Lucianus hic alludere videtur ad id, quod de Momo scripsit Aristoteles de partib. animal. lib. III, eum naturam incusasse, quod bobus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius possent ferire. Id Lucian. in Nigr. COGN. Conf. supr. Nigr. § 18, (ex divis. Hemsterh. est § 32.) & Hermot. c. 20. SOLAN.

ead. l. 13. Ὅσον μὲν) Ita dedimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulg. ὅσον τε. Mēn respondet seq. δὲ — ποτὶν δὲ.

ead. l. 15. Τυρῶ) Huius fabulam repets ex 'En. Δ. XIII, & adde, si lubet, Φίλοπ. c. 6. SOLAN.

Pag. 267. l. 11. Φελλῶ) Nota etiam est Φελλὸς Pamphyliae urbs, itemque Φελλεύς mons Atticae &c. Vide Stephan. Byzant. h. v. GESN.

ead. l. 12. Συνωδοιπόρου) Conf. Hermot. c. 13. SOLAN.

Pag. 268. l. 3. Ἀπ' αὐτῶν) Ita restituimus, auctoribus Mss. Regg. 2954 & 3011. Desiderabantur enim in edd. duo hae voc.

ibid. Κατὰ δὲ τὴν πρῶραν) Proditum est a veteribus poëtis, esse quasdam in Oceano insulas, ad quas post mortem deferuntur eorum animae, qui sancte religioseque vixerint; Homer. Lucian. de Luctu. COGN.

ead. l. 7. Ἡρόδοτος) Herodot. III, p. 123. SOLAN.

Pag. 269. l. 4. Ἐπιημερίοις) Quamquam enim vox sit in-

lens, aptissima videtur. Verbo ἐπηρμέω utitur Έρωτ. cap. 45. Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus, ἐπ' ἐρημίας, in desertis. SOLAN.

ibid. Πλαγίων αὐλῶν) Dum quis meliora me doceat, intelligo fistulas obliquas, *Querpfeiffen*, (Belg. *Dwarsfluiten*) suspensas voti causa a pastoribus in locis desertis, specubus, arboribus, quas sonum aura spirante edere, nihil impedit. Tales sunt apud Longum Pastor. lib. I, p. 5, 19, ubi in antro ἀνέκειντο αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύμγγες, καὶ κάλαμοι πρεσβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα. Plura ibi Mollius. GESN.

ead. l. 5. Βαῖ &c.) Hunc etiam locum in depravatissimo Codice legerat Thomas Magister, quem vide in voce ἀθροός. Nostri Codices non ἀθροός, sed οὐ θορυβώδης habent. SOLAN.

ead. l. 7. Κροτούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν) Non debuit verti, ad tibiam vel citharam saltant; neque enim κροτεῖν est saltare: & certe erat quoque modulatus plausus. Utique & in Pseudomanni κυμβάλοις κροτούντα interpretatur Benedictus *cymbala pulsantem*, sine mentione saltandi; & in Saltatione κροτούντα τε προσέτι καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα reddidit, applaudens & laudibus indecentissimis acclamans. GRON.

ead. l. 12. Περιπλοῖς) Angl. περιπόλοις. BOURD. Περιπολοῖ. A. P. L. S. A. Impressi vero omnes περιπλοῖς, ante S. quæ recte mutavit. SOLAN.

ead. l. 16. Ὁ Κρῆς Ῥαδάμανθος) Rhadamanthus, Lyciae rex, filius Iovis ex Europa, Minois & Aeaci frater, vir iustissimus. Vid. Virg. VI Aen. COGN.

Pag. 270. l. 2. Αἶαντος) Occubuit ad Troiam, ut scribunt Sophocles in Aiac. & Dictys Cretens. in Histor. COGN.

ead. l. 3. Κατηγορεῖτο) Leve admodum est vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum, a tot editoribus non esse sublatum. In omnibus enim exstat κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ pro ἐκατηγορεῖτο, quod puer videat. GRAEV. Ἐκατηγορεῖτο.) In omnibus antea legebatur, κατηγορεῖτο & sane sic passim apud hunc, Prometh. fin. Ib. c. 4 f. Νεκρ. Δ. XXVII, & Μενιπ. c. 19, eodem modo, quo hic in impressis. Sic & Fab. Aesop. Delect. Fab. X, vitiose; & Aesop. Fab. 72, & apud Demosth. c. Mid. p. 409 A. SOLAN. Solanus cum Graev. sentiens, ἐκατηγορ. scribendum esse etiam in marg. Iunt. notavit. Ego vero cur neutri obsecundem, dicam. Miror autem Graev. tam confidenter dicentem, vel puerum videre, ἐκατηγορεῖτο scribendum. Ego certe & plures mecum id non videbunt. Meruisset saltem probari illud ἐκατηγ. An enim non cogitavit vir sum-

onus, verbum esse compositum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis eiusmodi composita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim.) Quia ἐκατηγόρειτο, etsi Lexica sine auctoritate afferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius suspectum esset: nam Thucydides, Atticae puritatis norma optima, I, 95, καὶ γὰρ ἀδίκηία πολλὴ κατηγόρειτο αὐτοῦ. Iterum ibidem paulo post, κατηγόρειτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα Μηδισμὸς, καὶ ἐδόκει σαφέστατον εἶναι. Sic nec imperf. act. gerit augmentum in fronte ap. Aelian. V. H. III, 19, λαλοῦντος κατηγόρει. Idem XII, 12, ἐστειφανοῦτο — τὸ δὲ στεφάνωμα κατηγόρει αὐτοῦ. Nec aorist. id habet apud eund. I, 34, πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde Herodian. VI, 9, § 1, τοῦ τε Μαξιμίνου — κατηγόρει, & ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat servanda, etiamsi forte alibi ἐκατηγόρειτο inveniretur. Nec tamen abiectum esse augmentum dixeris, ut in Zeux. § 10, προτάλιζον pro ἐπροτάλιζον quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. passiv. etiam in soluta oratione saepe fieri, ut πεποίκιλτο pro ἐπεποίκιλτο, δέδωκεισαν pro ἐδέδωκεισαν, diximus ad 1 Ver. Hist. c. 13. Ita & Iungerman. ad Long. Past. 220 εὐχοντο & ἠύχοντο promiscue scribi, aliaque similia docet, & frustra illud εὐχοντο, quod ap. Long. III, p. 94, editum conspicitur, in ἠύχοντο mutari, observat. Immo quia κατηγόρει & κατηγόρηκα locis ab Solano citatis, Noster ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin & reliqua eius testimonia contra ipsum faciunt. Et Graevius, ad Mort. Dial. XXVII § 7 ē. ad verba ἐαυτοῦ κατηγόρει φάσας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etsi tempus imperf. & ibi est, nihil dixit. REITZ.

ead. l. 5. Νῦν μὲν αὐτὸν πίομενον τοῦ ἐλλεβόρου) Th. Magist. v. πίομαι. SOLAN. Sed ἐλλεβόρου adspirate apud Thomam invenio. REITZ.

ead. l. 11. Τοσαῦτα) Sic pro τοιαῦτα, quod est in ed. Reitzii, reponendum ex Mss. Regg. 2954 & 3011 monuit cl. B. de Ball. Sed ita iam scriptum offendimus in ed. B. 4. & S.

ead. l. 14. Περὶ προεδρ.) Conf. Dial. mort. XII pr. SOLAN.

ead. l. 17. Παρὰ Κύρον τὸν Πέρσ.) Th. Mag. v. Παρά. SOLAN.

Pag. 271. l. 3. Οὕτως) Sic lego pro οὕτω, quod in omnibus hic reperio. SOLAN.

ead. l. 15. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμιοι) Benedictus, portae ex solo cinnamomi ligno. Item infra, εἰς ταὺν μονόξυλον, navim solido ex ligno constatam. Quae versiones quam sint ab-

furdae, docet ipse, cum statim βωμοὶ μονόλιθοι vertit *ex uno lapide*. Id enim vult, ista non esse composita ex frustis, sed ex una trabe & segmento arboris tam magnae exsecta. GRON.

in Schol. Αὐτὴ μὲν οὖν &c.) Ad aliena verba antea referebatur hoc Scholium, duce Cod. V. quod & notae I. Clerici ansam dedit; quam, quia iam huius loci non est, omisimus. Ad modo Apocal. XXI, 10, & seqq. ut, quam haec illis similia sint, videas. SOLAN.

Pag. 272. l. 6. Πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν) Vid. supra Capl. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 9. Πύελος) Πύελος, ὄρυγμα, ἐμβατὴ, ἐνθα ἀπολούονται. Aristoph. Schol. Vorst. Vid. Iππ. c. 6. SOLAN.

ibid. Ἐοῦντι) Si pristinam versionem respicias, quae habebat, *utuntur autem vestibus purpureis* &c. statuas ἑοῦντι legendum, ut referatur ad πορφύρεας. Sed ut constructio sic evadat facilius, sensus tamen erit deterior: nam nihil adeo mirum foret, si vestes tantum purpureae dicantur; sed magis mirum, araneorum telas ipsas esse purpureas; quales lanas aevo aureo promittit Virg. Ecl. IV, 45, *Sponae sua sandyx pascentes vestiet agnos*, & quae praecedunt. Alit igitur Lucianus, *pro vestitu utuntur aran. telis per se purpureis*. Interim, si a colore recesseris, hodie non adeo mirum, vestes ex araneorum telis posse confici, cum nostra memoria id in Gallia experimenti causa factum sit. REITZ.

ead. l. 15. Ὁμοιότητα) Angl. ὁμοιότητα. Aliam tamen lectionem secutus est interpres. BOURD.

ibid. Εἰ γοῦν μὴ ἄλλ.) Describit eleganter umbras apud inferos, posse quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde subtilia, quae non tam corpora sint, quam corporis instar. Sed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅλος ὅμοιος γυμνὴ τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν δὲ τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένην. εἰ γοῦν μὴ ἄλλαι τὶς, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. Vertunt: *In summa videtur eorum anima nuda circumvagari, similitudine corporis circumdata. Ac nisi quis tetigerit, non possit deprehendere non esse corpus, quod videt. Nam sunt ut umbrae rectae, non nigrae*. Latina versio si γοῦν μὴ ἄλλαιτο, longe a Graecis verbis abit, quae sic erant transferenda: *Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen convincat non esse corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rectae, non nigrae*. Videntur enim, licet non tangantur. GRAEV.

Pag. 273. l. 1. Σκιαὶ ὄρθαι) Umbrae aliae in libero loco stantis hominis humi iacere ac trahi videntur: hae, instar homi-

nigri ipsius, erectae. Aliae defectu lucis, h. e. natura sua nigrae; hae coloratae tum carnis colore, tum vestium. Ceterum ita recte me interpretatum post alios hunc locum arbitror, licet aliter summo viro videatur. GESN.

ibid. Οὐ μέλαιναι) Non sicut nostrae, iacentes & nigrae, sed corporibus veris, si soliditatem excipias, similes. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀπώραν) (Ὀπώρα λέγεται ἡ χλωδὴ τὸν καρπὸν ἔχουσα, οἷον δωρακινὰ, μῆλα ἀπιδία, δαμασκηνὰ, καὶ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. Const. Γεωγ. L. X.) Vorst. SOLAN.

Pag. 274. l. 16. Στόμασιν) Parum concinne hoc quidem, nisi cum Aristophanis Socrate ἄρροπυγίῳ facias canentes. SOLAN.

Pag. 275. l. 6. Τοῦ Ὀμήρου) In edd. non legebatur articulus τοῦ, quem reposuimus ex Mf. Reg. 3011.

ead. l. 9. Εὐνομος) Musicus is clarus, cuius historiolum lege, quam narrat in Προτρ. Clemens Alexand. sub ipsum initium, de cicada chordae fractae vicem subeunte. SOLAN.

ead. l. 11. Στησίχορος) Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, nisi placato palinodia oblaeso numine, videre potuit. Lucian. Macrob. COGN.

ead. l. 12. Ἑλένης) In Helenam poëma inclementius scripserat, ob quod a Castore & Polluce luminibus orbarus, cantata rursus palinodia visum recepisse fertur. Vid. Philostr. VI, 245, & Plat. in Phaedro; adde Isocr. Ἑλ. ἐγκ. p. 329. SOLAN.

ead. l. 17. Περὶ) Angl. παρά. BOURD. Παρά) Ex Angl. & P. reliqui enim περὶ habent, vitiose. SOLAN. Infra vero cum dativo, hac ipsa Dissert. cap. 33 pr. πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις. REITZ.

Pag. 276. l. 4. Ἡμιθέους) Semidei non integri Dii, neque homines; sed altero parente divino, altero humano: aut Semidei ratione virtutis. Tertullianus quatuor Gentilium Deorum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti & maiorum gentium Dii vocati sunt, quidam Semidei & Heroës, quidam Medioximi, & quidam Semones. COGN.

ead. l. 5. Λοκροῦ Αἴαντος) Ob violatam ab eo Cassandram. SOLAN.

ead. l. 9. Νομῶν) Omnes, quotquot vidi, libri Νομῶν. Sed vide Ἀποφρ. c. 8, & Μακρόβ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 10. Τέλλον) Vide Ἐπισκ. c. 10, & Plut. SOLAN.

ead. l. 11. Ἄνευ Περιάνδρου) Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domesticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, decesserit; quod sapientis non est. At si Aelianum audias, duo Periandri fuerunt, sapiens alter, alter tyrannus.

nus; Var. Hist. XII, 35. Sed foede corruptus locus est ille Aelianus. Fuere quidem duo Periandri, sed uterque tyrannus; sapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide Diogen. Laërt. p. 25, & Menag. not. p. 36. Qui *Periandrum* VII sapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo reponunt. (Vid. Plut. Solon. 154, 2.) Plato vero *Eudoxum*, teste Diog. Laërt. 7 F. sed in Protag. 206 F. ubi sapientes Plato recenset, *Eudoxus* ille non compareret. Immo Diogenes ipse 10 D. *Mysona* ibi pro *Periandro* a Platone suffectum observat. Vere itaque censet Menagius, priorem Diogenis locum scioli esse glossema, quod in textum absurde receptum est. Vide notas eius ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII Sapientum spectant. SOLAN. *Periander* insula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus esset, & oppressam servitute Corinthum teneret. GESN.

ead. l. 12. Ἀδολεσχούντα μετὰ Νέστορος) Quod optabat in ultimis sermonibus suis, a Platone in Apologia & Xenophonte servatis. GESN.

Pag. 277. l. 10. Ὅστε γῆμαι Λαΐδα) Serio accepit Menagius, (ad Diog. Laërt. p. 138 D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Iocose enim haec Lucianus, quia a nuptiis abhorruisset traditur Diogenes. Vid. Diog. Laërt. 144 E. & 150 E. ἐρωτηθεὶς πᾶν καιρὸν δεῖ γαμεῖν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μὴδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μὴδὲ πώποτε. & 155 B. ἔλεγε δὲ καὶ κοινὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας γάμον μὴδὲ ὀνομάζων, ἀλλὰ τῶν πείσαντα τῇ πεισάσῃ συνεῖναι. SOLAN.

ead. l. 15. Τέταρτον — ἐλλεβορίση) Vide supra B. πρᾶσ. cap. 23, & Ἐρμ. c. 86. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐλλεβορίση) Conf. supr. Hermot. c. ult. GUYET.

ibid. Ἀκαδημαῖκους) Analogia videtur suadere scribendum Ἀκαδημαίους. Verum prius ex usu obtinuit, pluraque huius scripturae exempla citat Steph. in Thes. qui etiam observat, μετὰθεσιν vocalium in hoc adiectivo factam. Et quia numerus exemplarium longe maior, non hic modo, sed ubique in Luciano, vulgatam confirmat, non mihi dubium est, hanc scripturam esse veram. REITZ.

Pag. 278. l. 7. Καταλαμβάνοντας) Καταλαμβάνοντας illud pertinet ad ἀκαταληξίαν Academicorum: itaque comprehendendi verbo usus essem, si illud de eo quoque dici posse scivissem, qui securus alterum, tandem assequitur. Neque enim hic de fure, aut servo fugitivo sermo est, sed de viatoribus, vel currentibus in stadio: ubi assequendi verbum domicilium.

quasi habet, quod tamen ipsum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, quae *comprehendere* dicimur, quae plane intelligimus. GESN.

ead. l. 8. Ἦσαν ἀξιολογώτατοι) Flor. λογικάτατοι. BOURD.

ead. l. 13. Διώμνυτο &c.) Vide, quae nos supra ad B. πρᾶσ. c. 16, in eam rem attulimus. SOLAN.

Pag. 279. l. 2. Τοῦτο) Pro κατὰ, vel διὰ τοῦτο. Vid. supra Nigrin. § 27. REITZ.

ead. l. 7. αὐτὸς) Necessaria videtur Vorstii emendatio, scribentis αὐτοῦς. Ratio in promptu est. Quis enim ferat nescire sese dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Absit autem, ut, post Leonem Allatium, aut Cressollium, (uter enim horum hoc asseverarit, non satis certo annotavimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuisse Homerum demonstremus. Non enim mente captis scribimus. Vid. AG. X, 1733. Chium fuisse, vult Simonides apud Steph. in Lyric. p. 119. SOLAN. Recepta lectio, αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν, nimis aperte contradicit his, quae statim sequuntur. Plane indubium mihi est, dedisse Lucianum αὐτοῦς, quod refertur ad ζητοῦντας seu disputantes, synesi non abstrusa, nec difficili. Certe sic interpretatus sum. GESN. Gesneri emendatio adeo est necessaria, ut eam recipere, etiam invitis libris, nihil dubitarim. Sed & Vorstius in marg. sic emendarat, & Cod. Pell. correctionem firmat. La Croze adscripserat, ἐφασκεν legendum: quod etsi praestat vulgatae, tamen non satis planum reddit sensum. REITZ. Ὁ δὲ αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἐφασκεν· οἱ μὲν γὰρ Χίον, κ. τ. λ. Ita haec vulgo legebantur, absurde nimis. Reitzius igitur αὐτὸς mutatum ivit in αὐτοῦς. Neque sic tamen rotunda satis exibat oratio, quod accuratius consideranti facile patebit. Veram Luciani manum tandem exhibuit cl. Bel. de Ballu ex Mss. Regg. 2954 & 3011, quam in textu expressimus.

ead. l. 9. Κολοφώνιον) Non dubitavi secundam syllabam contra edd. correptam dare; quia non modo Strabo ita ubique scribit, vid. eius L. XIV, p. 952, vel 643, ubi ter quater occurrit; sed & quia poëtis corripitur, ut in saepe ab aliis adducto versu ex A. Gell. III, XI; quem tamen paulo aliter exhibet Antholog. IV, 2, quae sic: Ἐπτα πόλεις διερχοῦσιν περὶ ῥίζαν Ὀμήρου Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφών, Σαλαμίν, Χίος, Ἄργος, Ἀθήναι. REITZ.

ead. l. 14. Κατεγίνωσκον) Non verum est, quod Scholiast. ait, ab Atticismo nostrum recessisse, quando hoc verbum cum accusativo construit; nec hi enim duplicem genitivum fem-

per adhibent. Ecce Thucydid. VI, c. 61: Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐρήμη δίκη θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν μετ' ἐκείνου. Aristophan. Eq. v. 1357, Εἰ μὴ καταγνώσσεσθε ταύτην τὴν δίκην. Quod tamen & condemnandi notione capiendum ibi Scholiastes monet, id exponens: Εἰ μὴ κατακρινεῖτε καὶ καταδικάσετε. Plura Steph. ex Demosth. aliisque in Thesf. append. T. I, p. 1854. Sed si apud Lucian. pro simplici *cognosco* accipere velis, licet: nam & sic fere Aristoph. Eq. v. 46, Οὗτος καταγνούς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους. Et si paulo plus valeat, quam simplex, ut Bifetus ibi monet, dicens: Καταγνούς, θεωρησας. περιττὴ ἢ κατὰ, οὐκ καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος· πρὸς ἡμεῖς δὲ πλείονα εἶπε τοῦ μαθὼν &c. quae apud eum sis vide. REITZ.

Pag. 280. l. 1. Ζηνόδοτον) Aristarchus notissimus. Zenodotus Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. Suid. SOLAN.

ead. l. 4. Μνίδος) Immerito hic Homerum fugillat, quod *iram Achillis* initium suo poëmati fecerit: palam enim est *Iliada* legenti, eam rem in toto poëmate agi, ut rectissime id *argumentum* esse dixeris. Quod non intelligentes e nostris quidam imperiti & barbari prorsus homines, *Rhapsodias* cum audiunt antiquis dicta Homeri poëmata, nec quid ea vox sit, nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, varia sibi fingunt & dissoluta carmina, nullo consilio iudiciove a caeco mendicabulo temere effusa, in unum tandem corpus confarcinata, aut potius a fatuis hominibus & prorsus rudibus collecta, *Poëma heroicum* nunc audire. Qui, si cum Luciano haec ludentes effutirent, venia forsan digni putandi sint. At serio id agunt, ut quae ipsi prae imperitiis, nisi Latine versa, intelligere non possunt, aliis contemptui sint & deridiculo. Horum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignorationem summam, cum sui seculi suarumque rerum admiratione coniunctam, Boilaeis compescendam exagitandamque relinquo. SOLAN.

ead. l. 6. Εἰ προτέρων) Hac de controversia acutissimum vide Longini iudicium cap. VIII π. ὑψους. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, δ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμεν, εἴωρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ τυφλὸς εἶναι ἐδέεμεν) Vertunt: ipsum vero caecum non esse, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus sum percontari. Sed an εἴωρα, est, vidi? an οὐκ ἐδέεμεν, est, veritus sum? Minime. Quare in hunc modum debebant: Caecum vero non fuisse, quod ipsum etiam de eo dicunt, illico cognovi: videbat enim, adeoque ro-gare opus non erat. VITRING.

ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν) Cicero tamen Tusc. Disp. V, cap. 39, *Homerum caecum inducit*, scribens: *Traditum est etiam, Homerum caecum fuisse. At eius picturam, non possum, videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae species formaque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus est, ut quae ipse non viderit, nos ut videremus, effecerit?* nam quamvis pictori comparatur Homerus, ex sequentibus tamen apparet, Ciceronem eum caecum facere: quod etiam confirmatur exemplo Tiresiae caeci vatis, quem illico subiungit Cicero. Vid. notam Davissii, quem consulendum Hemst. in marg. Graevianae ed. indicarat; ubi is Brod. Misc. V, 9, & Scholiaften Lucian. ad T. II, p. 17, (i. e. ad Somn. f. Gall. ad verba τυφλὸς αὐτὸς ἦν) id cum Luciano negantem citat; nec non Vellei. Pat. qui L. I, 5, ait: *Homerum si quis caecum genitum putat, omnibus sensibus orbis est.* Non igitur plane negat Velleius, Homerum caecum fuisse; sed ab nativitate id calamitatis ei obtigisse negat: cum prae senio visum amisisse dici queat, quod & illi, quos Daviss. citat, voluere. Vide etiam not. Boeckleri ad Vellei. pag. 38 ed. Burm. Caecum autem fuisse, Davissius nullo modo dubitat; quod sub Demodoci persona semet ipsum describere credatur apud Max. Tyr. Diff. XXII; nec ego dubito, si casu aut senio id contigisse dixeris, ut Brod. l. c. ex Herodoto, Pausan. in Messen. & Tzetze probat: nam ab nativitate caecum statuere, absurdum videtur; cum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium situm, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoscenda, praecipuum eius fuerit studium. Quod autem ab statuariis desumitur argumentum, qui eum oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur: nam aut vulgarem hi rumorem secuti sunt, aut non satis differentiae inter videntem ac caecum est in illorum arte; solent enim marmoreae effigies oculorum orbis ac pupillam raro exprimere, quorum circuli cum fulcis aliquantum excavatis describendi sunt, id totam faciem deformat, & maligniores, ut sic dicam, oculos exhibet, quam si exterior tantum eorum ambitus solus efformetur. REITZ.

ead. l. 13. Μετὰ τ. δ.) Sic lego pro κατὰ, quod in omnibus libris est. SOLAN. Solani emendationem confirmant Mss. Regg. 2954 & 3011, quare sic rescripsimus. Mox ex iisdem Codd. edidimus ἐπεννεγμένη, pro vulg. ἀπεννεγ.

ead. l. 14. Θεορίτου) Hom. II. B, 212. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐσκόψε) L. B. 2. & S. Cett. prave ἔσκόψε. SOLAN.

Pag. 281. l. 3. Χρυσοῦς ὄλον τὸ δεξ.) De femore Pythagorae aureo vid. supra Vit. auct. § 6. Neque hic putes χρυσοῦς in χρυσοῦν mutandum: est enim solita ellips. τοῦ κατὰ, aureus erat femur, pro ad femur. Et si hic totum dextrum latus pro femore dicit. REITZ.

ead. l. 5. Εὐφορβόν) Troianus fuit adolescens, Panthi filius, fratris Hecubae, teste Hom. Il. 17. Lege Laërt. in Pythag. & Ovid. L. XV Met. COGN.

ibid. αὐτὸν ὀνομάζειν χρῆ.) Non hoc verborum ordine in fine periodi usum Lucianum, sed χρὴ αὐτὸν ὀνομάζειν scripsisse, probat Mf. Reg. 2954.

ead. l. 7. Ὠπτημένος) Sic infra in mort. Peregr. § 37, ἡδὺ τὸ δέσμευμα ὠπτημένον γέροντα ὄραν. Sed in praef. temp. mox c. 29, & supra in Necyom. REITZ.

ead. l. 9. Θανατούσια) Eccere! vir optime ceteroquin de literis Graecis meritis hunc festum diem, eamque celebritatem Graeciae suae feriatque inseruit. O lepidum caput! Mirum ni Paradisus Socratis, & symposium in eius Attica alicubi locum habeant. Sapiť Potterus, qui, cum cetera exciperet, expunxit. SOLAN.

ead. l. 12. Πάλην μὲν ἐνίκησε Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους) *Lusta vicit Carus Heraclides*. Sic vertit interpreť. Nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rursus hoc loco legendum est Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους. *Caprus post Herculem primus*, de quo supra fuse diximus. PALM. Quem hic interpretem probabimus? In Basileensi editione vertunt, *Carus, qui ab Hercule stabat*, satis lepida captatione; ac si Graeca eadem foret constructio, quae Latina; & scilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc stabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benedictus, *Carus Heraclides*, quod propius ad genium sermonis Graeci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, inquit Palmerius. Quasi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem: immo quis egregius luctator ille Ulysses? ex quo alterius adversario patet, prorsus ratiocinationem Palmerii non procedere: multo minus ut ὁ ἀφ' Ἡρακλέους possit reddi, *post Herculem primus*, quidquid de Capro suo sollicitus sit. Opinor, optime annotasse patrem Κάρανος. Non agitur de luctatore: agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides. GRON. Consule Loyd, honoratissimi Praefulis Wigornienſis doctissimum & ipsum filium, ad Olymp. CXLII Catal. Olymp. a Scal. editum. Pausan. Suid. (sed apud

hunc suo loco non compareret aut *Kāpos*, aut *Kāpros* ille) Ulyssē hic adducit, quia luctantem fecit Homerus (Iliad. Ψ, 710, & seqq.) cum Aiace, quem & prostravit. SOLAN.

ead. l. 14. 'Αρείου) Vid. Plut. 396, 2. Sed is tamen a nostro diversus. SOLAN.

Pag. 282. l. 1. 'Οστis) Ita restituimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulgat. *tis*.

ead. l. 3. 'Ομηρος — 'Ησ.) Ad traditionem alludit, quae coaetaneos faciebat. Vid. Philostr. Her. p. 726, & seq. & Henner. pag. 52. SOLAN.

ead. l. 8. Φάλαριν) Hic Agrigentinorum tyrannus, cui Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impositi noxii dum torrerentur, tauri mugitum reddebant. Senec. L. 2 de Clem. cap. 4, & L. 2 de Ira. COGN.

ibid. Βούσιριν) Busiris rex Aegyptiorum, Neptuni & Lybiae filius, qui Thrasii consilio hospites violabat incognitos, ut eorum sanguine pluviam eliceret, cuius penuria Aegyptus novem annis laboraverat. Seneca loc. cit. COGN. Mendose antea scribebatur *Βούσυριν*. Sic, ut edidimus, non auctores tantum multi, sed & numismata scribunt: de quo vide Apollod. II, p. 53 B. SOLAN.

ead. l. 9. Διομήδην) Diomedes rex Thraciae dum equos suos humana carne aleret, in Tyrida oppido truculentus ab Hercule equis ipsis ad devorandum obiectus est. Ov. IX Met. COGN.

ead. l. 10. Σκείρωνα) Latronem insignem, qui proximos Megaris scopulos insidens in viatores praetereuntes nullo non crudelitatis genere saeviebat: hunc Theseus occidit. COGN.

ibid. Πιτυκάμπτην) Schinim, insignem latronem, qui circa Isthmi initium, teste Pausania, miro crudelitatis genere saeviebat. De eo Plutarch. in Thes. COGN. Vide Plut. in vita Thesei. Ex Xenoph. lib. II 'Απομν. VORST. De Centauro illo, qui pinus incurvabat, supra, ni fallor, T. I, iam habuimus. Suidae ed. Hag. *Πιτυκάμπτης* scribit, omisso medio *o*. REITZ.

ead. l. 11. 'Ηρωας ἐπὶ τῆς ἡίδνος) Bene contra Th. Magist. monet Ienf. in Lectt. Luc. pag. 10, scribens: *Ἡρῶ Ἀττικοί*, scribit iterum Thomas, *οὐχ' Ἡρώα· καὶ Ἡρως, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν, οὐχ' Ἡρώας*. Ecce tamen non semel *Ἡρώας* Lucianus. In Zeux. c. 3, *ὁ Ζεῦξίς οὐκ ἔγραψεν Ἡρώας, ἢ θεούς*. In Vera Hist. cap. 23, *Ἐκτάσσει τοὺς Ἡρώας ἐπὶ τῆς ἡίδνος*. Ipsa quoque haec vox *Ἡίδων, ἡίδνος*, deterior, quam *ἡδων, ἡένος*, censetur ab eodem; cum tamen non modo in novissime adducto hoc Luciani loco, sed & in aliis, ac ferme omnibus, haec vo-

Lucian. Vol. IV.

O o

cis huius forma diferte legatur. In Herodoto p. 617, (leg. Her-
mot. c. 84) Ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενος. In Ver. Hist. Ὅρρεα ἐπὶ
τῶν ἡϊόνων ἄδοντα. Ibid. Πλησίον τῆς ἡϊόνος ἐκοιμήθημεν. Haec
alio loco ab Iensio dicta huc transcribere operae pretium exi-
stimavi. REITZ.

Pag. 283. l. 2. Ἐπὶ Διῳ (φ) Hic cum fortiter pugnas-
set, tandem cum reliquis fugere coactus est: qua pugna Xenophon-
tem equo delapsum pedes ipse servavit. Diog. Laërt. p. 38 E.
Vid. Strabon. IX. Plat. 11 C. Συμπόσιον. 334. & Plut. Alcibiad.
354 & 1032 I. Aelian. etiam Var. Hist. III, 17, ubi male ἐπὶ
Διῳ. Plat. etiam in Apol. Socr. 363 F. & Athen. V, p. 215,
& Not. Casaub. ad Diog. Laërt. pag. 17. Thucyd. IV, 96 f. &
100 I. Plut. 1032 A. Ibidem & Plato fortiter pugnas-
se traditur. Vid. Diog. Laërt. p. 72 A. SOLAN. Adducit haec verba
Duker. ad Thucyd. IV, 107, nec non alia quaedam testimo-
nia, quibus probet, ἐπὶ dandi casum in huiusmodi locutione
postulare, adeoque suspectam esse Thucydidis lectionem,
quae ἐπὶ Νισαίαν pro ἐπὶ Νισαίᾳ habet, merito arbitrat. Et-
si ἐπὶ δεξιὰ & ἐπ' ἀριστερὰ recte dicitur, ut Hom. II. VII, 238,
& alibi; nam ibi aliud verbum adiungitur. Conf. nos supra ad
cap. 28 Quom. conscr. hist. Et videbis, non immerito locum
Ael. ἐπὶ Διῳ, suspectum quoque Solano videri. REITZ.

ead. l. 6. τοὺς ἑτέρους) Sic legit interpret. At ego puto le-
gendum ἑταίρους nam & infra in Demonacte discipulos So-
cratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat, εἰπόντες δὲ τινος
τῶν ἑταίρων & rursus, τῶν ἑταίρων τις ὄρων ταῦτα. PALM. Ad-
modum iocose narrat Lucianus, uti, cum esset apud inferos;
impii ruptis vinculis invaserint piorum regionem; Rhada-
manthyn autem heroas eduxisse in aciem, praefectis Theseo,
Achille, & Aiace Telamonio, qui strenue reprefferint impios.
Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pu-
gnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro & spatioso
horto, in quem convocarit τοὺς ἑτέρους, reliquos, heroas nempe,
ut ego quidem expono. At Palmerius pag. 678 legit ἑταί-
ρους. Verum quidem, ἑτέρος saepe perperam apud scriptores
reperiri pro ἑταίρος, & contra: (nam & ἑταίρα pro ἑτέρα in
suo libro legisse Brodaeum apud Nostrium in de Merc. cond.
circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταίρα legendum monet ἑτέρα,
ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nul-
la videtur mutandi necessitas; cum, ut dixi, ceteri heroës sint
intelligendi: eos enim ibi apud Socratem fuisse, & ἐπινίκια
celebrasse, patet ex seqq. IENS. ἑταίρους) In omnibus libris lo-

gebatur *ἐτέρους* sed proba est Palmerii & Vorstii emendatio, quam L. Cod. auctoritas etiam confirmat. SOLAN. *Ἐταίρους* legendum. LA CROZE. Quia quinque doctissimi viri, Palmer, Vorst, Solanus, La Croze & Gesnerus, id vel coniectura afsecuti sunt, vel praetulere, quod Codex optimaе notae L. confirmat, non haesitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte *ἐτέρους* legentium. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος) Imitatus hic videtur Lucianus initium poematis Epigonon, de quo Bentleius in Epist. ad Io. Millium p. 62, 63. LA CROZE.

in Schol. col. 2. l. 3. Παράδεισος) Ex Xenophonte, Polluce & A. Gellio notum est, vocem hanc esse Persicam, & significare *viridarium*. Occurrit etiam in Ecclesiastae libro scripto, si viris doctis credimus, post captivitatem. CLER.

Pag. 284. l. 7. Ἐπιμανῶς) Κίρυρος ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δ' οὐκ ἀφανὴς ἦν ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν γαμίσκον. Satis certe usitato loquendi modo dicitur hic Helena *ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα*. Sed ecce Scholiafles non *ἐπιμανῶς*, sed *ἐπινώς*, legi vult, idque exponit *ἐφελκυστικῶς*, addens *ἐπινάζειν* notare *ἐφελκυσθαι*. Ubi *ἐπινάζειν* alibi occurrat, ignoro; nisi huc referendum sit τὸ *Ἐπινάξαι*, quod Hesychius exponit, *ἐπιπακτῶσαι* in editione Flor. plane, uti vult Scholiafles, legitur *ἐπινώς*. Habet quoque hanc vocem Suidas, eamque interpretatur *λίαν*. IENS.

ead. l. 11. Ἀρπάσαι) Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὅπ' ἔρωτος καὶ ἀμνηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίρυρος ἀρπάσας τὴν Ἑλένην, non dubium mihi est, quin unius literulae mutatione locus hic sanior reddi possit, legendo *ἀρπάσαι* neque enim quidquam, quo *ἀρπάσας* subsistat, sequitur. IENS. Non opus erit mutatione Iensii, si cum M. Reg. 3011 legas, *ἀρπάσας τὴν Ἑλένην φυγεῖν*.

ead. l. 16. Κολασθεόμενος) Flor. *κωλυθεόμενος*. BOURD. *Κωλυθ.*) Sic Fl. & Iunt. edd. (nisi quod in utraque mendose est *κολ.*) & sic sane venustior sensus est, quam si cum reliquis legas *κολασθεόμενος*. SOLAN.

Pag. 285. l. 4. Μεσονύκτιον) Vid. hanc vocem contra Th. Mag. assertam, infra hac ipsa Ver. Hist. c. 40. REITZ.

ead. l. 8. Πολὺ ἀπέχουσαν) Flor. *οὐ πολὺ*, male, & aliter Interp. BOURD.

ead. l. 14. Παρὰ τοσοῦτον ἥλθον διαδράναι) Interpr. *Tantum viae extensi erant, ut elaberentur*. Reddendum ego pitem: *Tam parum aberat, quin elapsi fuissent*. Ita infra 2 Ver. Hist. c. 43,

παρ' ἄλλων ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι ubi recte interpr. *Quamquam parum aberat, quin delaberetur in praeceps*. Ut & in Pseudomant. c. 57, παρὰ τοσούτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν, postquam parum abfuisset, quin periissem. VITRING. Quod Hor. Vitring. & hic & supra cap. 20 in versione corrigendum monuit, id Gesnerus, etiam non visa illius animadversione, sponte praestitit; quare illa Vitringae omittere potuissem: at eum, etsi levioris res est momenti, sua laude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. Obfop. tamen id in Luciano non semel recte reddiderat. Et sic bene Iungerm. convertit Long. Past. 2, p. 62, παρὰ τοσούτον ἦλθε κακόν, parum abfuit quin &c. Adde Nostrom Catapl. c. 4 f. παρὰ τοσούτον ἦλθε διαφυγεῖν, tantillum aberat, quin effugisset. In Thucydid. tamen L. VI, c. 37, ὥστε παρὰ τοσούτον γινώσκω, vertitur, *quamobrem ab hac opinione ego adeo dissentio*; quod & Scholiast. sic exponit: τοσούτον διαφέρομαι τοῖς τὰ ἕτερα διαγγέλλουσι &c. quem vide. REITZ.

Pag. 286. l. 12. Πολλὰ ἐκέτευσεν) Vid. Th. Mag. v. Βούλομαι eadem citantem. SOLAN.

Pag. 287. l. 3. Ἄφ' ὧν) i. e. unde; pro quo & hic dicas, ἐφ' ὧν. Etiam si alibi ἀπὸ in simili locutione paulo aliter valeat, ut ap. Aristoph. Nub. 766, (τὴν ὕαλον) ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἀπτουσι quod supra in Quom. conscr. hist. vidimus. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ ὑφ' ἡμῶν) Sic scribendum, non, ut in libris est, ἡμῶν. Vid. c. 47; unde clare liquet, oppositam nostrae terrae, non ei, quam incolebat, qui hic loquitur, Rhadamanthus. SOLAN. Loquitur Rhadamanthus in insula beatorum, & loquitur cum vivo & ad suos redituro Luciano, & praedicit ea, quae in ipso sine huius libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic potest ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, rescribendum, ut interpretatus sum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, & reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Scipionis Africani maioris cum minore sermones compararem. GESN.

ead. l. 11. Μαλάχης ῥίζαν) Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae sacratissimum habebat. Aelian. Var. Hist. IV, 17, ἐλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. Iambl. p. 109. Ad Homerum etiam μέλαν (Od. K, 304.) alludit. SOLAN.

ibid. Ταύτην κελεύσας &c.) In omnibus edd. hic locus ita adhuc legebatur: ὤρεξέ μοι ταύτην, κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτην προσεῦχέσθαι. Sed quis non offendatur in elegantissimo scriptore inconcinna repetitione illa ταύτην —

ταύτη; Rectius Mss. Regg. 2954 & 3011 posterius ταύτη omittunt, & pro priore ταύτην, ταύτη legunt, interpungendo post ἄρξέ μοι. Valeat igitur vulgata.

ead. l. 13. Μῆτε πῦρ μαχ.) Et hoc Pythagoricum symbolum est, de quo multi. Vid. Diog. Laërt. p. 218, & not. Porphy. n. 42. SOLAN.

ibid. Μαχαίρα πῦρ σκαλεύειν) De hac superstitione locus alius dicendi: praeceptum est Pythagorae. BOURD.

ead. l. 14. Παιδί) Cicero Tusc. IV, 34, conqueritur philosophos exortos, & auctore quidem suo Platone, quem non iniuria Dicaearchus accuset, qui amoris auctoritatem tribuerent. Doctissimus eius enarrator Theodoritum etiam testem citat, eundem Platonem dixisse, τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσελγείν ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὲ μακαρίου — καὶ ἐκδημήσαντας ἀντεῦθεν εὐδαίμονας ἔσσεσθαι. Therap. IX, p. 131. SOLAN.

ead. l. 15. Πλησιάζειν) Ut infra in Pseud. (c. 41.) LA CROZE. Pag. 288. l. 1. Τῇ δ' ἐπιούσῃ) Sic Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulgato τῇ ἐπ. δ'.

ead. l. 6. Δουκιστὸς) Sive Creticum hic posuit Lucianus in versus principio, sive, quod nolum, penultimam nominis sui corripuit contra morem, sive, vocalem per synizesin sequenti coniunxit: dubium non est, Latine interpretanti idem licere debere. GESN.

in Schol. col. 2. l. 2. Τὸ γὰρ) Lege οὕτω γὰρ τὸ, & confer Schol. ad Alex. ad verba τὴν γὰρ σελήνην. SOLAN.

Pag. 289. l. 5. Ἐξ αὐτοῦ) Sic Fl. & Iunt. pro vulgato ἐαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπόξυρος) Mendose in omnibus impressis, excepta Fl. legitur ἀπόξηρος. Vid. Pnt. c. 7, & in Eύχ. c. 8. Recte etiam scribitur in Mss. Angl. P. & L. initio Prometh. SOLAN.

ibid. Καὶ τράχῳσι) In quibusdam libris Scholiafles legisse videtur, pro his duabus vocibus, τραχέσι. Sed satis sana videtur vulgata scriptura: quamquam non sunt ad manum nunc, unde confirmem, loca. Talia Plutarchus in Ἀλεξ. τόπους ἀπὸ ῥέγγας vocat. SOLAN. Mallem τραχῶσι, a τραχῶν, τραχῶνος, locus asper, etsi omnium edit. accentum, qui in prima erat, servavi. Nam quod Τράχων Suid. scribat, id nomen proprium esse, recte iudicat Steph. At in Strab. XVI, pag. 756, f. 1096, Τραχῶνες tamen editum est, qui sint duo colles ultra Damascus; sed ibi Τράχωνες scribendum arbitror, quia apud Iosephum sic plus decies, ut L. XIII Ant. cap. 16, § 5, & XV, 10, 1 bis &c. REITZ.

ead. l. 10. Οὐδὲ) Negativa simplex pro duplici, ut supra 1 Ver. Hist. c. 4, ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ, οὐδὲ ἥπαρ φαίνεται. Alius generis ellipsis negativae particulae vid. apud L. Bos pag. 331—2. REITZ.

Pag. 290. l. 7. Διὰ πάντων) Forſan διὰ παντός. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλοὺς δὲ καὶ) Deficiens in edd. καὶ revocavimus ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011, ſuadente cl. B. de Ball.

ead. l. 13. Αἰς) Quamvis ferri poſſit vulgatum οἷς; praeferenda tamen videbatur Codicum modo laudatorum lectio αἰς.

Pag. 291. l. 4. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα) Benediſtus, ſalutato Nauplio diſceſſi. Proſuſ non ita, ſed ſalutatum Nauplium remiſi; haec enim conveniunt praecedentibus. GRON.

ead. l. 13. Πύλιν) Lege πόλιν. Quamquam enim *eburnearum portarum* facta mentio ſit, ut portui propinquarem; melius videtur, ut *urbem intrare* dicatur. Mihi *Geographia illa ſomnialis* non admodum perſpecta. Quid enim, ſi per *Portas eburneas*; aliquid ſimile voluerit *Portis Caſpijs, Thermopylis &c.*? SOLAN. Emendationem Solani, πόλιν legentis, confirmant Mſſ. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 16. Ομηρος) Hom. Od. T, 560. SOLAN.

Pag. 292. l. 5. Πηγαὶ δύο παρὰ) Confer ſupra c. 16, ubi ſimilis variatio praeſoſitionis: quam etiam T. I ſaepe habuimus. REITZ.

ibid. Παρὰ ταῖς) Edd. Fl. & Junt. Reliquae περί. SOLAN.

ead. l. 9. Ομηρος) Vide eum l. c. SOLAN.

ead. l. 11. Κεράμου πεποίημ.) Conf. ſupra 1 Ver. Hiſt. c. 7, χαλκοῦ πεποιοημένην. Adde hic, etſi hoc tritiſſimum, Long. Paſt. I, p. 7, δεσμὸν ῥάβδου χλοῦρας λυγίſας. Et III, 116, ſταφανίσκον ἰὼν πλέκουſα, *corollam ex violis nettens*. Tamen & dativo utitur id. I, p. 6, τὰ ἀγάλματα λίθοις ἐπεποίητα. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 17. Ἐμμενετικά) Ex C. inferſum, cum in edito tantum legeretur νετικά; ſed remanet tamen hiatus, ſi nique Scholii adſcripſerat Solanus: Hoc Scholium ſic emaculatum, ſed adhuc obſcurum, aliis enarrandum lubens relinquo. REITZ.

Pag. 293. l. 13. Ἀντιφῶν) Athenienſis. Vid. Suid. qui eum τερατοſκάπον vocat. SOLAN.

ead. l. 14. Παρὰ) Dixi ſupra ad Ἀλλ. c. 1. Solae autem Fl. & P. recte hic habent. Reliquae vitioſe περί. S. autem & A. quod mireris, ἐπί. SOLAN.

ead. l. 15. 'Ονειρων) Difficultas hic Latino interpreti oboritur non facile superabilis, quod personam affingit Somniis Lucianus, & cives huius reipublicae facit: quod Graeco facile, qui non neutro solum genere ἐνύπνιον dicere possit, sed masculino etiam ὄνειρον; negatum Latinis. Sed laboratur fere, quoties lusus eiusmodi ad verbum transferre coneris: quibus ob ipsam eam causam in scriptis seriis & aetatem laturis vix, ac ne vix quidem locus est. GESN.

Pag. 294. l. 9. Δεξιῶς ἐξένιζον) Accurate receperunt recte veritas non absimilem Longi phrasin, in Pastor. IV, pag. 107 ed. Moll. Τούτων ἐδεξιούντο πᾶσαν δεξιῶσιν sive, cum industria; nam οἰκέται δεξιοὶ servi industrii sunt apud eundem pag. 126. (f. 134.) REITZ.

ead. l. 14. Καθεύδοντες, εὐνοχούμενοι) I. Fl. & H. nihil hic a vulgata abire notaverat Solanus. An voluit igitur coniunctionem quaerere? Vix credo: nam ἀσύνδετον illud hic melius & efficacius, quam si coniunctio adesset; immo vellem ita saepius enuntiasset Noster, ut Long. Past. IH, 120 ed. Iungerm. μιμεῖται πάντα — θεοῦς, ἀνθρώπους, ἔργα, θηρία. Et L. IV, 115, (123. Moll.) Θέρυβος πολὺς κτηνῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum καὶ. REITZ.

Pag. 295. l. 1. 'Ωγυγία νήσω) Vid. Plut. 1733. SOLAN.

ead. l. 6. Λευκοθίας) Matuta. VORST.

ead. l. 7. Διασωθέντα) Utitur his Luciani verbis Iac. Elfner. ad Epist. Petr. III, 20, quo probet, διασωθῆναι usurpari de eo, qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut Actor. XVII, 44, διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν, triaque alia testimonia adducit, quae non repetam; nec augebo, quia hanc significationem ubique obviam novi. REITZ.

ead. l. 10. Τηλεγονον) Conf. infr. de Salt. c. 46. SOLAN.

ead. l. 17. 'Ομηρος εἶπε) Odyss. E, 57. SOLAN.

Pag. 296. l. 1. Ἐπελέξατο) In omnibus libris nostris erat ὑπεδέξατο, quod cum ferri non possit, sic mutavimus. Vide Ev Δ. V, & Γυμν. c. 21. Suspicio tamen, fuisse a Luciano scriptum ὑπελέξατο, ut furim ab ea leſſam epistolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod quidem sciam, Lexicographo observata est, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipse annotaverim, eam in textum recipere non sum ausus. SOLAN. Τπεδέξατο) Quid sibi velit ὑπεδέξατο a vi verbi ἐλαβε diversum, non comminiscabar aliud, quam quod in interpretatione

ne expressi. Cogitabam etiam, an ὑπελέξατο vim legendi habere posset? quod nihil fere ab altero illo ὑπεδέξατο distat in MSS. Vulgatum quidem illud, *postquam epistolam acceperit & admisit*, non intelligebam. GESN. Solanum secuti rescriptimus ἐπελέξατο cui emendationi adstipulantur Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulgata ὑπεδέξατο nullum h. l. sensum habet. Mox l. 4. post ὅποια ex iisdem Mss. edidimus τε. Aberat enim ab edd.

ead. l. 9. Κατιόντος τοῦ πνεύματος) Sic Thucydid. VI, 2, κατιόντος τοῦ ἀνέμου τάχα ἀν δὲ καὶ ἄλλως πως ἐσπλεύσαντες. Ubi Dukerus docet, ἀνεμον κατιόντα esse ventum increbescentem, & quidem a tergo euntes prosequentem, idque hoc Luciani aliisque testimoniis probat contra Vallam, qui de vento ponente plane contrario modo intellexerat. REITZ.

ead. l. 12. Παραπλέοντας) Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, περιπλέοντας. SOLAN. Recte Solanus vidit, pro περιπλέοντας rescribendum παραπλέοντας, & sic plane exhibet Mf. Reg. 3011.

ead. l. 14. Πηχέων ἕξ) Nescio, an sic nugari voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. GESN. Ioculariter mensuram videtur addere exiguum, cum in expectationem magnae lectorem coniecisset, praemittens *naves esse maximas*. Quales metaphorae deceptio- nis parce & apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit Eman. Thesaurus, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI, a pag. 369 ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat, *quinam sunt haec moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc Martialis, — *Centum Coramus amphoras AQUAE fecit*, cum quisque expectaret vini. Notaque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMTU*. Addo Aristophan. Plut. 27, πιστότατον ἡγούμεαι, καὶ κλεπτίστατον, ubi vid. interpret. Si cui hic lusus non arrideat in facetiarum magistro, & satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, per me licet, ita exponat, vel ἕ, i. e. c. 60, pro ἕξ legat, quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. REITZ. Ἐξήκοντα legunt Mss. Regg. 2954 & 3011, quod verum videtur cl. B. de Ball.

ead. l. 15. Αὐτὴν) Αὐτὴν ad unam κολοκύβην elliptice refer-

tur, etsi pluralis & neutrum adiectivum praecessit: qualis synthesis apud Latinos quoque est frequens, ut Terent. Eun. 2, 1, 19, *Adeone homines immutari ex amore, ut non cognoscas eundem esse*. Sallust. Cat. 56, 5, *Servitia — cuius, ad quem l. vide Excurf. VIII Cortii*. Alia exempla ex Latinis auct. collegit Th. Wopkens in Lectt. Tullian. pag. 15, & passim aliis pagg. Oppositam, sed analogam, enallagen supra ad Scyth. vers. fin. dedimus ex Aristoph. Pl. 527, οὐχ ἔξαις οὐτ' ἐν κλίνῃ καταδαρδαιν, οὐ γὰρ ἔσονται, (scil. κλίναι). Non absimilia dedit Hemsterh. ad Lucian. Nigr. ipso pr. Conf. Zeux. c. 7, ubi περιβαλε — καὶ ἀράμενοι alio modo, cui addere oblitus sum similem locutionem ex Evang. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, & Lucian. Harmon. c. 3, ἀλλότμον τὰ ἐμὰ δει. Ubi & addere potuissim Hippocr. Sect. II, aph. 3, Ὅτινός ἀγρυπνίῃ, ἀμφοτέρω τοῦ μετρίου μᾶλλον γενόμενα, κακόν. Conf. etiam Reviv. cap. 13, μία πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi Iens. ex Lucian. Amor. καρπούς — ἀσυνωρόφουν, pro οὐς &c. Alias eiusmodi enallagas generis vid. apud Interpret. ad Aristoph. Plut. 291, τέκνα ἐπαναβοῶντες, respectu filiorum, qui per τέκνα intelliguntur, ubi Kusterus etiam addit Homer. Od. M, 74, — νεφέλη — Κυανή, τὸ μὲν οὐ ποτ' ἐρωεῖ, ibique τὸ respectu νέφος dici, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia omitram, quae ibi videri possunt. Ad. tantum ex fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 320, I Timoth. 2, 15, σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει, quod Heinsius in Exercitt. Sacr. p. 485, de coniugibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum & uxorem simul; alii ad uxores solas referunt. Paulo aliter etiam Long. Past. L. IV, p. 107 ed. Moll. εἰς αὐτὰς ait, tacite respiciens ad oves & capras, cum tamen sing. ἀγέλη praemisisset. Sic infra Tyrannicida c. 8, ὃ δὲ masc. gen. relatum ad τὸ ξίφος, quod vide. REITZ.

Pag. 297. l. 1. Πληρωμάτων) Navium πληρώματα dicuntur ipsi remiges vel classarii milites, quibus implentur. Hic autem sumitur pro ipsis navigiis instructis & armatis. Vorst. Vid. Baif. 127 f. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀγχωμάλως) Monuerat Hemsterh. in marg. ad eundem Duker. ad Thucyd. pag. 493, No. 53, i. e. ad L. VII, cap. 71, ubi Thucyd. ὥς ἀγχωμάλαι ἐναντιμάχουν ait, Wafsiusque Pollucem reprehendit, qui hoc verbum τραχὺ esse scribat, quod tamen ille ex Dionys. Halic. hic ex Luciano h. l. proferat, Suidamque & Lexica alia plures habere eius vo-

cis auctoritates, observat; quare plura non addam. REITZ.
ead. l. 8. Ὀλιγώρησαν) Et si supra satis dixi, augmentum
 saepe negligi, & hic edd. fere omnes habent ὀλιγ. tamen non
 credo sic Lucian. dedisse, quia usitatissimum in hoc verbo aug-
 mentum initiale, & ratio abiectionis nulla, quia verbum in-
 de non fit longius, si addatur, (ut in plusquam. quae satis po-
 lyssyllaba per se, ideoque augmentum frequenter negligunt.)
 Quare invitis edd. iam mutaveram, quod in vocali brevi cum
 longa permutanda scribarum culpa sit quotidiana; sed postea
 consulens omnes edd. ad manum quae erant, vidi & *Salm.* re-
 cte ὀλιγ. exhibere. REITZ.

ead. l. 13. Κελύφη) Sic L. & *Fl.* ed. melius, quam quod in aliis
 est, κελύφιν. In Scholiis etiam recte κελύφη legitur. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπεκρύψαμεν) Suspicio legendum ἀπεκρούσα-
 μεν. SOLAN.

Pag. 298. l. 11. Μεσονύκτιον) Nugatur igitur, ut saepe, Th.
 Magister, scribens: Μεσονύκτιον, καὶ Μεσονύκτιος, ποιητικόν.
 Habuimus & supra μεσονύκτιον, de Merc. cond. c. 26; item
 hac differt. c. 26, & alibi. Habet & *Evang. Marc. XIII, 35,*
 & *Luc. XI, 5 &c.* REITZ.

ead. l. 17. Γοεράν τινα &c.) Conf. supra Ἄλλ. c. 1. SOLAN.

Pag. 299. l. 6. Ἀδρότερον) Male Solanus in marg. *I.* notarat;
 etiam *S. & H.* cum *I.* habere ἀδ. prima laevigata. Nam recte
 habent adspiratam, ut ceterae priscae, quas adii: & sic solet.
 Vid. Poll. On. non uno loco. Quamvis & Budaeus in *Lex.*
 minore ἀδρῶ αμgeo male, mox tamen ἀδρὸς recte habet ibi-
 dem, operarum culpa. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπτερύξατο) Conf. Ἄλλ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ὁ γὰρ) Illud γὰρ in *I.* aequae ac *Fl. & H.* reperi-
 notabat Solanus. Idem sic notarat supra *Hermot. cap. 29.* An
 igitur id suspectum habuit? vix credo; nam sic saepe apud
 Nostrium occurrit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποτρέψαι) Quamquam hic aliam lectionem sug-
 gerant Scholiastes & *Fl.* ed. cave hanc mutassis: proprium
 enim est in ea re vocabulum. Unde *Ζεῦ ἀποτρέψαις &c.* Vul-
 gatam etiam confirmat P. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἀαρὸν ῥάβδον) Iterum imperite Lucia-
 num incusat Scholiastes: notum enim est, hoc desumptum esse
 ex Bacchi fabula. CLER.

*Pag. 300. l. 12. Καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένοις τὴν ταῦν ἐπὶ
 τὴν κόμην τῶν δένδρων*) Perridicula ista super silvae ramis na-
 vigatio, sive ὕλησις πλοῦς: sed videntur fidem ei facere Iose-

phus Acoſta, & illi, quos navigationis ſuae fundos auſtoreſque habet, Hiſtoriae Indicae c. XXX, lib. IV. Ipſa eius haec *ῥητὼς* narratio. *Un de nos freres homme digne de foi nous contoit, que s'étant égaré & perdu dans les montagnes, ſans ſçavoir quelle part n'y par où il devoit aller, il ſe trouva dedans des buiſſons ſi épais, qu'il fut contraint de cheminer ſur iceux ſans mettre les pieds en terre par l'eſpace de quinze jours entiers, & que pour y voire le ſoleil, & pour remarquer quelque chemin en cette forêt ſi épaiſſe & pleine de bois, il avoit beſoin de monter au coppeau des plus grands arbres, pour là decouvrir le chemin.* MARCIL.

in Schol. Ἀντὶ τοῦ &c.) Hoc & ſequens Scholion ad aliena verba relatum, eo, quo pertinet, reduxit Solanus. REITZ.

Pag. 301. l. 4. Ἀντιμάχου) Scripſerat iſ poëma de Argivorum contra Thebanos expeditione, cui *Thebais* titulus erat. Athen. 468 A. 475 D. & 482 F. Meminit Plutarchus Elegiae ab hoc ſcriptae f. 65, 2. Platoni probatur. Cic. Brut. 51. Hunc tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, ſolum ab omnibus legi vellet. Audi Xiphil. p. 261, καὶ οὕτω γε τοιοῦτος ἦν ὥς καὶ τὸν Ὅμηρον καταλύων Ἀντιμάχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγειν, οὐ μὴδ' τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίσταντο. Verboſum fuiſſe docet Gregorius Theologus in Epift. ad Nicobulum 2, his verbis, οὕτως ἐγὼ καὶ βραχυλογώτατον Ὅμηρον λέγω, καὶ πολὺν τὸν Ἀντιμάχον πᾶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ μῆκος, ἀλλ' οὐ τοῖς γράμμασι. Apud Baſil. p. ed. Baſ. 286. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀρώμεν) Edd. *Fl. & B. 2.* recte; in reliquis *ἑωρώμεν*. Latinus interpres recte vertit, quaſi *ὀρώμεν* & ipſe legiſſet. SOLAN. Errat Solanus, dicens *B. 2. i. e.* Baſileenſem ſecundam, cum Florentina facere; nam aequae ac *B. 1.* cuius errores fideliter ſolet repetere, habet *ἑωρώμεν*. De Florent. vero recte monet. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Κρεῖττονων) Quam apte hanc vocem homo Chriſtianus uſurpet, aliis diiudicandum relinquo. Certe Moſem a Luciano peti non credo. SOLAN.

Pag. 302. l. 4. Κατ' ἐκείνο) Variationem fruſtra quaefivit Solanus; nec ea opus eſt. Nam licet *θάλαττα* praecedat, poteſt tamen neutrum *ἐκείνο* ad *πέλαγος* paulo ante praemiſſum referri, vel, quod malim, absolute poſitum accipi de loco; veluti ἐπὶ τὸ, & εἰς τὸδε *hic*, intellecto *χωρίον* accipitur, vid. L. Bos de ellipti in *χωρίον*. Verum & praeterea neutrum genus, ut generale, etiam ſubſtantivis maſculinis & femininis iungi, quis nescit, ut Long. Paſt. I, p. 8, ἡ μὲν Νάπη, τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο. Vel, ut in tritiſſimo illo Aelian. X, 10, τοῦτο βούς,

ἐκεῖνο ἵππος. Epist. ad Rom. XIV, 18, ἐν τούτοις habet, post praemissa tria feminina δικαιοσύνη, χάρις, & εἰρήνη. Sed de aliis paulo durioribus iam dictum ad Reviv. cap. 13, ubi μὴ πάντων pro πασῶν. REITZ.

ead. l. 7. Εὐπρόσιτος) Antea legebatur εὐπροσίτως, prave. Ego mutavi. SOLAN. Verri, ac si legeretur εὐπρόσιτος, συνοικουμένη. Gratias agam, qui me docuerit, quae sit εὐπροσίτως συνοικουμένη. Ita mox pro προσήμεν ὑδραυσιόμενοι, dedisse arbitror Lucianum προήμεν, & sic interpretatus sum. GESN. Recte quidem Solanum coniecisse arbitror εὐπρόσιτος legendum; verum quia neque editio ulla, neque Cod. praeit, & plura etiam corrigenda restant, nihil mutavi. Nam comma etiam post εὐπροσίτως addendum; tum pro συνοικ... ἐνοικ. legere malim; certe illud συν in Fr. ita exaratum est, ut parum differat ab ἐν. REITZ.

ead. l. 10. Καίτοι) Legendum potius καὶ τι Solan. marg. Iunt. adleverat; quod non improbem. REITZ. Omisso καίτοι Mff. Regg. 2954 & 3011 mox pro σιτίου legunt σιτία. Sed malle-mus cum Solan. καὶ τι.

Pag. 303. l. 5. Κτείνωμεν) Et sic cum I. habere Fl. & H. notarat Solanus; sed habent & aliae. Cur autem variationem quaesivit? quia ἐδιώκομεν & κτείνωμεν diversa sunt tempora, ideoque ἐδιώκομεν potius legi quis malit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac Hist. id occurrit adeo frequenter, ut studio tempora variasse videatur auctor: nam cur paulo ante non item quaesivit varietatem, cum legeret ἐδιώκον, καὶ λαμβάνουσι, & paulo post λαμβάνομεν, καὶ ἀνεστρέφομεν pro ἀναστρ. & c. 46, εἶδον, καὶ συλλαμβάνω, καὶ ἀνέκρινον· ut alia mittam. Coniunctiones enim familia tempora non regere, supra iam diximus. Et ex Latinis sexcenta familia proferre liceret, ut Sallust. Iug. c. 113, 7, Iugurtha Sulla vinctus traditur, & ab eo ad Marium deductus. Quin & modus diversus interdum coniunctionem sequitur, ut apud Liv. II, c. 23, 11, Postulare — ut senatum vocarent, curiamque ipsi circumfistunt. Ac ne credas postulare ibi pro postularunt positum, vid. not. Dukeri, qui ex eodem affert moliri — & pertentant, aliaque familia. REITZ.

Pag. 304. l. 7. Μεγάλα) Pygmaeos Ctesiae hic ridet. Vide Photii Excerpta. SOLAN.

ead. l. 8. Ποδῶνας) Leop. 136. SOLAN. At supra Contempl. § 3, τὴν ἰδὸν ἑστῆλαι, ἢ ἐνδεδυμένοι ὅλγρον τοῦ ποδός, ubi Solan. familia ex Nostro produxit. REITZ.

ead. l. 9. Ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφίνας, ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιοχέουσιν οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς) Vertunt: *post hos & alii suberibus insidentes, iunctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii praecedentes subera trahebant.* Ita vertentes indicarunt, se mentem auctoris non satis percepisse. Nam, ut taceam, μετὰ τούτους hic potius significare praeter hos, observandum est, Lucianum de *suberibus* loqui tanquam de vehiculis; de *delphinis* tanquam de equis vehicula trahentibus; de *hominibus* illis, qui suberibus insidebant, tanquam de aurigis vehicula agentibus, & moderantibus; aurigarum enim propria sunt verba, quibus utitur, ἡλαύνειν & ἡνιοχεύειν quae propterea hic non reddenda erant, *remigare & equitare.* Et per οἱ δὲ προϊόντες non intelligendi sunt *homines alii*, uti habet versio; sed illi *delphini*, qui suberibus iuncti erant. Totus itaque locus hoc modo est vertendus: *Praeter hos & alii suberibus insidentes, iunctis duobus delphinis, agitabant, & moderabantur eos: illi vero (scil. delphini) praecedentes trahebant subera.* VITRING.

ibid. φελλῶν) Si quis auctoritates super h. v. & usu desiderat, adeat Bergler. ad Alciphr. Ep. I, 1, p. 7. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Κάπταυθα) At vide πούς serio ea de re alibi etiam usurpatum, ut Ἐπισκ. c. 3, & not. SOLAN.

ibid. l. 4. Φαλλῶς) De hoc Italiae monte nihil, quod equidem rescire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat *in tota Italia nasci suber.* Lib. XVI, c. 8. Licet Theophrastus *in Tyrrhenia* nasci scribat, lib. III, c. 16; nisi sit mendum, quod ut suspicer facit Plinius contrarium affirmans, licet legisset hunc locum Theophrasti, quem & in quibusdam vertit. Ceterum hic absurde ex piceis suber defumi dicit, cum sint arbores plane diversae. Videtur potius apud Graecos φελλῶς idem significasse ac φλοιός, & *suber κατ' ἀντωνομασίαν* dictum *corticem*, (ita legitur, pro *cortex*) ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo Lexico R. Constantinus, & post illum I. Harduinus ad locum Plinii laudatum. CLER.

Pag. 305. l. 1. Ἑλλάδα φωνήν) Pro Ἑλληνικήν. Sic Σκύθην οἶμον pro Σκυθικήν ὄδον ex Aesch. Prom. p. 5, & γυναῖκα μαζὸν ex Hom. II. Ω, 58, nec non Ἑλλάδα διάλεκτον, aliaque similia, ex Eustath. affert Maittaire de Dialect. p. 78. Plura Iens. in Lectt. Lucian. p. 89 ad 94; quae pertinebant ad Dial. Deor. XV, 1, ad verba τέχνην βάνανσον; ibi autem non sunt inserta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huc addi, quod postea margini adlevit idem Iensius: Ἑλληνα πύλεμον habet Thucyde,

pag. 104 in Oratione Periclis (i. e. lib. II, cap. 36.) REITZ:
ead. l. 4. Καβαλοῦσα) Ἀν Καβαλοῦσα, a κῆβαλος, i. e. κοβα-
 λῆσσα; GUYET. Haftenus Lucianus nomina finxerat intel-
 lectu satis facilia. Nunc autem *Cabalusam* & *Hydamardiam*, mon-
 strofa & barbara vocabula cur obrudat, nondum satis per-
 spicio. Est tamen Graeca vox καββαλῖκός, vel huic proxima
 καββάλιος, quam M. Aurelius (VII, 52.) & alii usurpant *pro-*
uiciendi sensu. Vide ad eum locum Gatakeri not. & Plut. 421,
 2, καββαλῖκότερος. Sed pone, regionem Καβαλοῦσαν ideo
 dictam, quia feminae istae advenas mactarent, quid erit urbs
 Ὑδαμαρδία; Parvi quidem hoc refert; sed tamen ad aquam al-
 ludit, in quam magae istae se convertebant. Regionem *Caba-*
lensem memorat Strabo XIII sub fin. p. m. 434 A. SOLAN. Κα-
 βαλοῦσα forte est καββαλοῦσα, id est, καταβαλοῦσα, deiiciens
 homines ad illa χαμαιτυπεία. Circa Ὑδαμαρδίαν res diffici-
 lior. Si eventum narrationis spectes, possis suspicari, Ὑδαμα-
 ρίαν dedisse Lucianum, διὰ τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσθαι τὰς γυ-
 ναῖκας: ut nempe in aquam, in fumum, & si quid his fuga-
 cius est, abeunt voluptates venereae, postquam deiecere igna-
 vos, & similes libidinosos asinis homines. GESN. Cl. Bel. de
 Ball. coniiciebat Κασσαβαδοῦσα, l'isle des courtisanes, a κα-
 σάβαδες; laudatque Aristoph. & eius Schol. Ἑκκλ. v. 1106.

ead. l. 5. Λαβοῦσαι) Angl. διαλακοῦσι. BOURD.

ead. l. 6. Ἐκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπήγε, καὶ ξένον ἐποίητο) In-
 terpres: *secum quemque singulae abduxerunt* &c. Malle: *singulae*
quemque domum suam abduxerunt. Ita passim, ὡς αὐτὸν, &
 πρὸς ἑαυτὸν, παρ' ἐμὲ &c. Sic in Asin. cap. 42, ἐπιθεῖς μοι τὸν
 πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν, *imposito mihi tritico ad se*, h. e. ad ae-
 des suas, *me ducebat*. Sic etiam ibid. cap. 55, & in Gallo, sine c.
 ult. παρ' ἡμᾶς. VITRING.

ead. l. 7. Ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς) Cl. Bel. de Ball. ad h. l.
 annotat: *Je soupçonne une lacune dans cet endroit, où le texte dit:*
pour moi je m'arrêtai un peu. Ce ne peut être dans la campagne,
mais chez la courtisane qu'il aperçoit les offemens dont il parle plus
bas; & c'est peut-être au moment où elle lui offroit ses faveurs, qu'il
dit, je m'arrêtai &c.

ead. l. 12. Μαλάχην) Confer supra cap. 28. SOLAN. Quam
 nempe ad hoc ipsum discedenti ex Heroum insula dederat
 Rhadamanthus. GESN.

Pag. 306. l. 1. Ὀνοσκελέας) De hac copiose Coelius. Tan-
 git Gilbert. Gaulminus ad Psellum. Interpr. Aristophan. ad
 Ranas. BOURD.

IN TYRANNICIDAM.

Pag. 308. l. 3. Ἀπὸ τῆς &c.) Argumentum huius controversiae in Collectaneis Galeanis integrum legitur. SOLAN.

ead. l. 4. καὶ αὐτὸν) καὶ abesse etiam a Fl. notat Solanus in marg. I. Si eo charactere Flor. edit. ut solet, designat, errat; nam comparet in ea. Igitur Codicem Flor. intellexerit oportet. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποσκευασάμενος) Ut Galli *depecher* pro occidere, & nos *affscheren*. Sic & Herodian. VII, 1, 7, εὐθέως οὖν τοὺς τε φίλους πάντας — ἀπεσκευάσατο. Ac persaepe alibi: quod tamen plenius effert L. 2, 10, 7, τοιοῦτον ἄνδρα φόνῳ ἀπεσκευάσαντο. REITZ.

Pag. 309. l. 4. ζῶντι) In libello Tyrannicida inscripto, ait auctor c. 1, Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τέθηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ἀπὸ κρήνης δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲν συν-αδικῶν τῷ πατρὶ, μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὥς ἐδύνατο. Rotundiori & efficaciori sensu videtur mihi Lucianus scripsisse ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipsum occidere voluerat, arce conscensa, invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reprens, & ipse eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni, inquit, mea quidem manu cecidit, at iam mortuus mihi ad aliam caedem ministerium praestitit; vivus quidem una cum patre iniurius & iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, trucidato.* Filium namque quasi causam paternae caedis agnoscit, cum pater prae φιλοστοργίᾳ sibi ipse violentas manus intulerit. Longe perfectior est antithesis, vivens una cum patre iniurias exercuit, mortuus parricidium commisit; ut pateat, tyranni filium & vivum & mortuum fuisse sceleratissimum; atque adeo pulcherrimum esse facinus, tantum scelus de medio sustulisse. IENS. ζῶν ἐτι) In omnibus scriptum invenio ζῶντι, quod cum palam sententiae adversetur, exsulare iussimus. Emendationem nostram firmabunt loca seqq. μὲν ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντας ἐτι ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκῶν, Γυμν. c. 38. Et in Εὐχ. c. 40, ὅπως οἱ μὲν ζῶν ἐτι ἔξῃς πράγματα δεδιδῶς καὶ φροστιζὼν καὶ κάμνον. Et 1στ. β, c. 10, τί παθόντες ἐτι ζῶντες ἰσθῶν χωρίῳ ἐπιβαλήμεν. Vid. II. Σ, 10. SOLAN. ζῶντι) Videtur omnino legendum ζῶν. GESN. ζῶν ἐτι) Veritas coniecturae Solani, ita se mihi probavit, ut fident librorum in re tam aperta & mutatione adeo exigua expectare nihil opus duxerim, & cum versio ac nota Gesneri quoque sic iux

beat, tanto magis utrique obtemperavi. Potest quidem ad priorum editionum lectionem versio ita detorqueri, ut aliquis inesse sensus appareat, sed is adeo friget prae restituta lectione, ut frustra illam defendere quaeras. Iam enim vera patet oppositio, quid *vivus* filius praestiterit, quid *mortuus*. In eo enim vis argumenti versatur, neque quid *vivus* pater ab eo passus fuerit, hic narratur. REITZ.

ead. l. 14. Ἐλπίδος) *Spes pro metu si absolute non dicitur, (ut nonnulli negant, inter quos Vossius Inst. Or. IV, 12, 3;) tamen pro expectatione tam adversarum, quam bonarum rerum, Graecis aequae ac Latinis dici, peritis satis notum; sic mox c. 11 f. τίς ἐλπίς τοῦ φόβου, ubi plura simil. dabimus. Et c. 18, μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, quod Erasmus vertit, quique in posterum imminebant metus; Ienius, futur. tempor. horrores: sed quia ἐλπίδι φόβος additur, dices, distingui a metu spem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim timor s. terror est ob mala praesentia, ἐλπίς κακῶν metus futurorum, s. expectatio malorum, quod eodem redit. Herodian. L. 2, 1, 16, Πάλαι μὲν τὸδε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος, hunc exitum vitae (i. e. necem a percussoribus immisissis) diu sperabam, i. e. metuebam. Scio, spem ac metum esse opposita; ideoque non idem valere. Sed si addas futurorum, dicisque metum futurorum, recte dixeris; & hinc saepe ἐλπίζειν alii ἀπλῶς metuere verterunt, ut in Herodiano saepissime, nec male, quia ex sequentibus satis patet, ad futura illum metum referri. Sed satis hoc egi in libro de Ambiguis pag. 365. Et iam nimius fui in vulgaribus. REITZ.*

Pag. 311. l. 8. Κελεύει) Ita B. 2. & S. Reliquae καλεῖται. SOLAN.

ead. l. 17. Τοὺς τυραννομένους) *Tyrannide vexatos. GUYET. Male interpretes, qui tyrannidem affeclantes e medio tollebat. Τοὺς τυραννομένους, hoc est, tyrannide vexatos. MENAG. Τοὺς τυραννομένους ἐκκόπτων cum I. habere Fl. H. & S. notarat Solanus. Forte igitur aliam quaesivit lectionem: nam Erasmus verterat, tyrannidem affeclantes, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia τυραννοῦμαι passivè solet accipi, ut paulo ante, ἐτυραννέιτο. Ut ap. Dion. Hal. IX, p. 601, 37, βασιλευομένης τε καὶ τυραννομένης τῆς πόλεως. Iterum XI, p. 721, 23, & alibi. Herodian. I, 16, 1, & sic passim apud alios. Sed media forma accepit Erasmi. Concederem, si a τυραννίᾳ formatum esset, quod tyrannidem affeclto signific. Sed quid si pro ἐκκόπτων legamus ἐγκόπτων, ut significetur, filius*

subditos arcebat, *impediebat eorum consilia*, & sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, ὁ τοὺς ἐπιβουλευοντας φραβῶν, Erasmus etiam infeliciter reddiderat, *qui insidias formidabat*. Sed plura eiusmodi iuvenilis versionis τεκμήρια insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit. REITZ.

Pag. 312. l. 1. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν) Vix dubium est, quin illud genus iniuriae notetur, quo adolescentuli vel castrantur plane, vel nervis certe *convulsis* aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus, quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum esse verbum σπᾶν, faciunt *spadones*. Vid. viri docti ad l. 128 de V. S. Sed est etiam apud τοὺς ὁ Levit. XXII, 24, ἀποσπασμένον, respondens τῷ cheroth, atque τῷ θλαδίᾳ, & ἐκτοθλιμμένῳ & ἐκτομίζῳ iunctum. Habet ἀποσπάδας Suidas, τοὺς ἀποσπασθέντας, quibus iungit ἀποσπάδοντας τοὺς ἀποκοπέντας. Quae cum ita sint, legendum puto ὁ τοὺς ἐφήβους ἀποσπῶν, & vertendum, ut posui, utque Erasmus iam posuerat, a quo discessum non oportuit. Quod si ἀνασπᾶν eodem modo accipi posse doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, si cui ista displiceant, vehementer repugnaverim, si ἀνασπᾶν retinere velit, & interpretari *contrahere, sibi adiungere, quasi sursum, in arcem suam, trahere*. GESN.

Pag. 313. l. 9. Οὐ) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. οὐδέ. ead. l. 13. τῆς ἐμῆς) ταῖς ἐμαῖς. MARCIL.

Pag. 314. l. 6. Πάντες ἡμῶν) Sic Mss. Reg. 3011, melius, quam quod in edd. est, πάντες μὲν.

Pag. 315. l. 3. Ὁ δὲ) Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, iuvenem, robustum, pessimum patriae immanitatis sectatorem, a se occisum esse, idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyrannum ipsum, superstitē adhuc filio, occidisset; ait, se noluisse patrem tyrannum sua manu interficere: neque enim ulli futurum sibi fuisse gloriae, post tam nobile facinus, ignobiliori caede praecedens decus comminuere: propterea se reliquisse gladium, quo pater posset, si vellet, uri; atque adeo gladium sibi fuisse ministrum. Ὁ δὲ, inquit porro, ὅπερ ἐγὼ προύμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτονῆσε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Pro ὁ δὲ, legendum necessario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil muretur, ὁ δὲ. Intellegitur ξίφος, quod tyrannicida reliquerat occiso tyranni filio; & cui (ξίφει) quasi imperaverat, ut pro se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps cap. 19, alloquens suum gladium, ait, ὦ ξίφος, κοινῶνδ,

καὶ δῖαδοχον τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων. IENS. Nihil muto. De gladio tam forti, quasi vir esset, loquitur. SOLAN. Masculin. gen. ait, etsi referendum ad praemissum τὸ ξίφος. Sed vid. supra ad 2 Ver. Hist. c. 37. Et Maitt. de Dial. p. 84 & 263. Ubi οὐδεὶς γυνή, ex Achill. Tat. aliaeque generis enallagae referuntur. Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dictum; sed Solano accedo, dicenti, *alloquitur gladium, ut personam*; idque confirmo ex c. 19, ubi gladium *fatti socium* vocat, & se ambos *praemio dignos* pronuntiat, masculino gen. REITZ.

Pag. 316. l. 16. τῶν) Illud τῶν officere videtur sententiae. Nam si eius rationem habeas, ita vertendum fuerit, *si quis est eorum, qui ante me fuere, praemio dignus*: quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur, aut in πω, aliamve particulam mutandum. GESN.

Pag. 317. l. 13. Ἐμὲς ὁ φόνος) Eleganter sane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad suam ipsius caedem adegerat, ait: Ἐμὲς ὁ φόνος, ἢ χεῖρ ἐκείνου. Si enim ego, inquit, *filium obtruncavi*, prae cuius desiderio pater non poterat vivere, ipse patrem occidi: mea est caedes, manus eius fuit ministra. Phyllis apud Ovidium: *Ille necis causam praebuit, ipsa manum*. Et apud eundem in Fastis, ipsiusque Didus epistola: *Praebuit Aeneas & causam mortis & ensen*. Ipsa sua Dido concidit usa manu. Persequitur porro Tyrannicida: Μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπερ ἀπέθανεν. Hoc tamen Amstelaedamenses εὖ ποιοῦντες correxerunt, edideruntque ex antiquis edd. ὅπως ἀπέθανεν. Aldina tamen hac labe inquinata quoque est. Pergit Noster, id nimirum inquirendum esse, εἰ μὴκέτ' ἐστίν, εἰ δὲ ἔμὲ τὸ μὴκέτ' εἶναι ἔχει. ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξέτασεν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσεν τοὺς εὐεργέτας, εἰ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῶ ἐξεπελιόρκησα τὸν τύραννον &c. ἄλλῳ τῷ τρόπῳ, alio quo modo; nempe articulus hic pro τις ponitur; ergo ita, uti fecimus, scribendum. Interpretes egregie sane agit, verba εἰ δὲ λιμῶ ἐξεπελιόρκησα, vertens, *si fame obsediissem*. Sed debuit bonus noster, *si fame expugnasssem*. IENS.

ead. l. 15. Ὅπως) Miror, diligentiam Solani hanc varietatem praeteriisse, quam editiones conferens deprehendi inter ὅπως & ὅπερ. Et cum viderem principes edd. prius habere, id recipi, non curans quid reliquae habeant. REITZ.

Pag. 318. l. 1. Εἰ μὴκέτ' ἐστίν) Adleverat Hemsterh. videndum L. Bos in Exerc. Phil. ad N. T. p. 1. Is autem ibi occasione verborum Evang. Matth. II, 18, ῥαχὴλ κλαίουσα — ὅτι

οὐκ εἰσι, plura testimonia affert, ubi haec phrasis de mortuis adhibeatur, non omisso etiam hoc Luciani loco. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλὰ τῷ τρόπῳ) Articulum τῷ pro τινι hic accipiendum, recte monuit Iens. nota superiore. Exempla vero vid. Prometh. c. 7, ibique Hemsterh. Adde Gesn. ad Quom. hist. cap. 51. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τοῦ φόβου) Conf. huius Diff. c. 3 & 18. Adde Thucyd. VII, c. 61, (quem adeundum Hemsterh. in marg. admonuerat) ubi τὴν ἐλπίδα τοῦ φόβου similiter dictum, alio Thucyd. testimonio ab Waffio, hoc ipso vero Luciani loco ab Dukero confirmatur. REITZ.

ead. l. 12. Χρωμένον) Retulit librarius ad συκαφαντοῦντος. Sed esse debet accusativus iunctus infinito ἀποστρεῖν. Quam pronum fuerit v mutare in ν, apparet. GESN.

ead. l. 16. Εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μὴ δὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δὲ, καὶ παρῆσεν ἀφορμὴν τοῦ φόβου, τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι, μάλα δίκαιως. οὐ γὰρ ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἴσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας) Vertitur: Si quis ipse occidit, aut si non ipse quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulsi, praeiunxitque mortis occasionem. Ex aequo & hunc quoque supplicio affici oportere lex censet, idque iure optimo. Audaciam enim facto minus valere noluit. Non nisi inficete haec ultima reddi vides, Audaciam enim facto minus valere noluit. Ubi hoc in Graecis? An ἴσον γίγνεσθαι significat minus valere? Ἀῆροι, ἀῆροι. Explodenda quoque correctio Marcilii, pro οὐ γὰρ legentis καὶ γὰρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida: duas esse caedis causas, legibus praefinitas; si quis vel ipse occiderit, vel non ipse quidem sua manu, sed coegerit, mortisque occasionem praeiunxit. Ex aequo & hunc quoque puniri, censere legem: & quidem id iure censere legem. Neque enim (pergit ille, quae ita vertenda sunt) voluit lex, eius, qui tantundem commiserit, esse impunitatem; hoc est, noluit lex, id impunitae abire alicui, qui plane id, quod secundum leges etiam caedes censetur, perpetraverit. Τὸ τῆς ἀδείας, usu loquendi Graecis tritissimo, est hoc in loco impunitas. Praecipue autem videtur Marcilius cum interprete offendisse ad πεπραγμένου, quod pro ipso facto uterque adspexit; ubi πεπραγμένου (nam in masculino hic πεπραγμένου dicitur) sit ipse interfector, hoc quidem in loco. Saepissime Graeci perfecto passivo pro activo utuntur, Lucianus id facit passim. Sic in Nigri-

μο § 10: Σὺ γὰρ ἐλέγχε, καὶ ὅσα εἶδον τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνημῇ.

συγκεκομισμένος, *Tu enim pauca, & tantum quantum pote erat, memoria complexus tecum affers*; pro συγκεκομικώς. Lib. 2 *Verrae Hist. cap. 33*: Οὗτος γὰρ δὴ ἀρχεῖ παρ' αὐτοῖς, σατράπης δύο, καὶ ὑπάρχους πεπονημένοι, *Is enim apud illos regnat, duobus satrapis & praefectis creatis*. In *Tox. c. 11*: ἔστι μὲν, ὃ Τόξαρι, οὐ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἷῳ σοι, — τεθνηγμένους παρσκευασμένῳ τοὺς λόγους, *Est quidem, o Toxari, res haud parva viro, qualis tu es, paratam habenti orationem sollerti acumine*. Aelianus *VI Ποικιλ. c. 11*: Οἱ δὲ οὐκ ἤθελον, δηλονότι πεπειραμένοι αὐτοῦ, pro πεπειραότες. *Diodorus Sic. lib. IV, cap. 69*: Ἐπίχοροι τὴν στρατείαν ἐπιφανῆ πεπονημένοι. *Sic πεπονημένους εὐχὰς apud eundem lib. V, cap. 58*. Polybius lib. I, Ῥωμαῖοι Τυρρηνούς ὑφ' αὐτοὺς πεπονημένοι· & τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μέρος τῆς Λιβύης ὑπήκοα πεπονημένους. *Dionys. Halic. lib. IV ἀρχαιολογ.* Ἐὰν εὐρέθῃ παρσκευασμένος ὄπλα. *Sic κεκτημένος passim pro domino, cum proprie is sit κεκτηκώς*. Nec in Participiis tantum, sed etiam in Indicativis uruntur passivo, sensu activi. *Lucianus in De saltatione cap. 79*: Ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις κεχειράται τοὺς ἀνθρώπους, perspicue pro κεχειράται. In *Deor. dialogis VII fin.* Ῥάβδον τινα πεποινται θαυμάσιαν τὴν δύναμιν, ἢ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατὰγει τοὺς νεκροὺς, *virgam quandam fecit Mercurius, mirifica pollentem vi, qua animas sub tristia tartara mittit*. *Sic ἐπεποιήτο pro ἐπεποιήκει* Noster in *Prometheus es in verbis*. Itidem in Infinitivo: iterum Noster in *Hermotimo c. 54*, Φασὶ γέται Φειδίαν, ὄνυχά μόνον λείοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλικίαν ἂν ὁ πᾶς λείων γένοιτο. E contrario αἰλούς in activa forma, significatione passiva poni, nemo harum literarum peritus ignorat. Ita ἐαλωκώς valet captus apud Nostrium in *Philopseude c. 2*. Huc referam quoque id, quod in *Glossario* legitur, *Absumtum, καταναλώσαντα*; nec sentiam cum *Vulcanio*, emendenti καταναλωθέντα. Ego existimem, quia καταναλώσαντα, quamvis in activa forma, repertum fuerit significatione passiva, propterea potissimum fuisse notatum. Nam profecto iterum habes idem in *Glossario Graeco-Latino*, καταναλώσαντα, *absumtum*. Ceterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos eum supra posuimus, distinguendus est: vulgo male, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόβου τὰ ἴσα, καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. Sequitur continuo apud Nostrium, Εἴτα τὸν μὲν αὐτὸς ἀποκτείνοντα, καλᾶζειν ὡς ἀνδροφόνον ἀξιοῖς, καὶ οὐδαμῶς ἀφείσθαι δέλεις. τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτο τρόπον εὖ πεποιυκᾶτα τὴν πύλιν, οὐ τῶν ὁμοίων ἀξιώσεις

τοῖς εὐεργέταις. Haec per interrogationem puto prolata esse, atque adeo eius signum in calce utriusque periodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipse caedem perpetravit, punitur, sed & qui utcunque caedis auctor fuit. *Ergone eum, (pergit) qui ita cecidit aliquent, puniri tanquam homicidam censēs, & neutiquam absolvi vis? Eum vero, qui pari ratione ac ille* (scilicet qui caedem commisit, licet utcunque fuerit auctor) *bene de civitate meritus est, non iisdem dignum censebis, quibus dignos censēs bene meritos?* Forſan scripsit quoque Noster ἀποκτείναντα, non ἀποκτείνοντα. Sed illud κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτο τρόπον, utique sanum & sincerum est, ac ab Marcilio indigne sollicitatum. Est enim, ut exposuimus, pari ratione mereri praemium censendus est hic, qua ille (qui caedis auctor fuit,) vere commisisse caedem, & puniendus esse, censendus est: sive, eadem ratione illi rationi, quam modo posuimus. Sic enim αὐτός τινι dicitur, qui plane idem sit, ac alius. IENS.

Pag. 319. l. 4. Μάλα δίκαιος) Καὶ μάλα δίκαιος. MARCIL. Non improbem illud καὶ μάλα, si plures Codd. addicerent: nam vulgata claudicabat, quia comma ante μάλα expressum erat, quod iam sublatum minus hiantem facit orationem: si quis tamen καὶ insertum cupit, ei licet id assumere. REITZ.

ibid. Οὐ γὰρ ἐβούλετο δει.) Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par esse factio, id quod extra metum seu periculum facti, τὸ τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἰσως παρέχειν. MARCIL. Οὐ γὰρ ἐβούλετο οὗτος. Sic legendum videtur. Et sic videtur legisse interpretes. GUYET. Sic P. & L. οὐ γὰρ ἐ. τ. π. ἦσσαν γ. τ. τ. ἀ. Antea pro ἦσσαν in omnibus legebatur ἰσων. Locum corruptum merito censebat Vorstius, qui illud ἦσσαν non viderat. SOLAN. Sic vertere visum, ut ipsa argumentandi ratio magis pareretur. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμένον, (ut mox κεφαλὴ τῶν πεπραγμένων, & alia) id quod sua quis manu fecit, & τὸ τῆς ἀδείας. "Αδειαν autem puto, quam modo ἀφορμὴν τοῦ φόβου dixit. Obversantur mihi alia etiam loca, ubi ἀδεια & ἀδεῶς similiter ponuntur, ut non tam ad metus absentiam & impunitatem, quam ad plenam, cui nihil deest, facultatem, opportunitatemque referantur: sed memoriae confusus, ut sit, scribere neglexi. GESN.

ead. l. 5. ἦσσαν) Quia probis Codd. nititur, & bellam argumentationem efficit, recepi, & pro nonne — aequalem; non enim minorem, in versione reposui, ut quam minime multa in Gesneri interpretatione mutarem; quae ad vulgatam οὐ γὰρ — ἰσων composita, sic habebat: nonne enim voluit ipsi factio ae-

qualem esse suppeditatam plenam faciendi facultatem? Quam versionem ut non reicio, sic tamen illud ἡσσον eo planiorem sensum exhibere existimo, quo ipse sic est simplicior, si sine interrogatione procedat. Est enim sensus: *Lex non minus respicit consilium, quam ipsum factum.* Ἀδεια enim temerariam atque audacem molitionem hic significare videtur; quare, si liceret, omnia sic redderem: *Non enim voluit (lex) facto ipso levius censei audax consilium, vel potius, conatum istius, qui eo minore cum poenae metu agit, quod tutius per alium, quam per se caedem perficit.* Verum & recte *licentiam*, sive *potestatem agendi*, quam alteri facio, veritas, cuius significatio exempla Steph. in Thef. licet haud nimis accurate, notavit; ideoque hac in parte nihil quidem Gesnero adversor, modo ea agendi facultas per ἀδειαν intelligatur, quae simul securitatem quandam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc Iosephi de Bell. Iud. IV, c. 7, § 2, Διὰ γοῦν τὴν ἐν μετροπόλει στάσιν καὶ ταραχὴν, ἀδειαν εἶχον (sic enim pro ἔχον lego) οἱ κατὰ τὴν χώραν πονηροὶ, τῶν ἀπαγῶν, convertas: *Itaque propter seditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant nequissimi accolae ad rapinas.* Verum ea facultas licentiam & impunitatis spem involvit. Conf. tamen praemissam Iensii notam, quam quia alia erudite tradit, integram servavi; circa haec verba autem haud scio, an sententiam fuerit mutaturus, si Solani mutatam lectionem vidisset. Assentirer facile de πεπραγμένου hic active accipiendo, cuius exempla quoque dedi ad 1 Ver. Hist. c. 35. Sed quomodo sic τὸ τῆς ἀδειας significet, eius esse impunitatem, non video, quia tum viderur dicturus fuisse Lucianus, ἐβούλετο γίγνεσθαι τὴν ἀδειαν. At iam τὸ τῆς est licentia ipsa. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποκτείνοντα) Non reicio vulgatam; sed commode ἀποκτείνοντα legas. REITZ.

ead. l. 8. Τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτῃ τρόπῳ) Marcilius pro τοῦτῃ legendum censet τοῦτον. Sed quam habuerit emendandi rationem, non video: αὐτὸς enim passim cum casu tertio construitur. Xen. K. Π. 2, ὑμῖς δὲ εἰς μὲν τὸ αὐτὸ ἡμῖν σπεύδετε. Et in Sympot. pag. 893, εἰς ταῦτῃ τῷ οἴνῳ. Imitati sunt Latini. Horat. *Invitum qui servat, idem facit occidenti.* VITRING. Vitringam & Iensium recte contra Marcilium sentire, si quid probatione indiget, vide nos ad 1 Ver. Hist. c. 3. REITZ.

ead. l. 14. Ἐν τῇ σφαγῇ) Probe monuerat Hemsterh. videntum Duker. ad Thucyd. IV, 48. Is igitur σφαγὴν & hic iugulum significare, aequè ac apud Thucyd. l. c. pluribus testimo-

niis probat, inter quae eminet illud Plutarchi-Galb. τὴν σφαγὴν προτείνας, δρᾶτε, εἴπε. Quod Suet. Galb. 20 dicit, obtulisse ultro iugulum. Tum neque Luciani verba sola adduxerat; sed & ea, quae mox cap. penult. sequuntur, ἀποσπάσας δὲ τῆς σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος (quod Erasmi ibi recte verterat, *avulso igitur ense e iugulo*) nec non Phalar. I, c. 5, μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἢ δὴ ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, ubi Gronov. recte reprehendit interpretem, qui haec, *nudam caedem sustinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde Foef. in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex Hippocr. libro περὶ ἀδένων, *venas iugulares* esse recte docet, & σφαγὴν *iugulum* significare, ex Polluce tradit; ideoque id versioni inserui. REITZ. Plane dubium non est, σφαγὴν esse iugulum, idque e Polluce iam Camerarius de partibus corp. hum. & Lexica vulgaria observarunt. Sed posueram in interpretatione, *gladium in caede reliquit*, non modo uti proprietatem vocis exprimerem; nam ideo lacuna illa inter κλεῖδα, s. iugulos interiecta σφαγὴ vocatur, quod locus ille ad *maclanda* parva vi animalia opportunus est: sed etiam quod obversabantur memoriae poëtae verba, quae iam quaerere non vacat, *gladiumque in caede reliquit*. Confer quae mox dicuntur ad Phalar. I, § 5. GESN.

Pag. 320. l. 2. Ὑμεῖς) Quamquam Parisina habebat ἡμεῖς, in versione tamen recte expresserat vos. REITZ.

ead. l. 5. Μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν;) Non ita populus Romanus, de quo Cic. Fam. 9, 10: *Te hoc scire volo, vehementer populum sollicitum fuisse de P. Sullae morte, antequam certum scierit. Nunc quaerere desierunt, quomodo perierit. Satis putant se scire, quod sciunt*. GESN.

ead. l. 8. Τὰ δὲ διὰ μέσου) Ita Mf. Reg. 3011. In edd. δὲ legebatur post μέσου.

ead. l. 17. Ἐνδεῖ τι) Τί in edd. deficiens, reposuimus ex Mf. Reg. 2954.

Pag. 321. l. 8. Ταῦτα, εἰ καὶ) Hic deest verbum τελεῖν, aut simile quid. GUYET.

ead. l. 9. *Εκ γο) Sic P. in reliquis est ἐκ τε. SOLAN.

ibid. Καταστάντα) Ἀν παραστάντα; GUYET. Accipio καταστάντα iudiciali significatione, ubi significat *stare in iudicio*, quo sensu *consistere* Tertulliano & aliis ICtis usitatum. Thucyd. I, 131, καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Τῆς γνώμης μόνος) Antea in omnibus aliter interpretgebantur haec verba, & μόνος pro μόνος legebatur, ad hunc modum: ἐπειράθη τῆς γνώμης, μόνος &c. nullo aut cer-

te misero sensu, qui nunc longe, ut puto, melior apparet. SOLAN. Solanus in *I.* aliter distinxerat & correxerat haec; scilicet sic: ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τῆς γ. μόνος μόνος ἄξιός εἰμι, i. e. ut conicio, τῆς γνώμης μόνος &c. ut sensus esset: *suscepi negotium, periculum feci; propter solam adeo voluntatem solus praemio dignus sum: ἔνεκα* enim tum ante γνώμης relinquitur intelligendum. Non male. REITZ.

Pag. 322. l. 2. Οὐτῶν ῥᾶστον) Malles fortasse, Lector, οὐτῶν ῥᾶδιον, quia sic usitatus post adverbia intendendi; sed quia mox opponit τὸ μέγιστον, καὶ δυσκατέρχαστον, studio videtur ῥᾶστον superlativo gradu posuisse, ut non facillimum, sed maximum & difficillimum facinus id fuisse praedicet. Neque contra linguae genium esse, ut rarior sit locutio, patet ex faceto Lucillii versu in Antholog. L. 2, c. 32: Οὐτῶ κουφότατος πέλας Γαίος, ὥστ' ἐκολύμβα &c. REITZ.

ead. l. 9. Κατάρθωσεν) Vide, quae de hoc verbo dicta, supra i Ver. Hist. cap. 12 pr. adde mox cap. 19 κατορθωμάτων pro egregiis factis. REITZ.

Pag. 324. l. 3. Δεσπότης) Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adiective utuntur, aequae ac Germani & Belgae. REITZ.

ead. l. 9. Ὑδὸν ἐν ἡλικίᾳ) Ἡλικία, κατ' ἐξοχὴν de adolescentia dicitur, & illi, qui in ἀκμῇ, in flore aetatis sunt, dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ. Ulpian. ad Olynth. I Demosth. ἡλικία ἐξαίρετος ἐπὶ τῶν νεωτέρων. In Philipp. III Demosth. ὁ ἐν ἡλικίᾳ ὀρπνιτὺρ πρεσβυτέροις. Thucyd. L. VI, c. 24, τοῖς δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII, c. 60. Xen. Hist. Gr. L. I, p. 446. Pari modo Latinis aetas usurpatur. Liv. XLII, 34, Cum primum in aetatem veni. L. Bos. In Epicuri testamento apud Diog. Laërt. p. 272 A. εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν dicitur virgo, cum nubilus est. SOLAN.

ead. l. 15. Εὐθὺς ἀγνοῆσαι) Non satis liquet, volueritne marg. A. i W. notare Codicis alicuius lectionem, qui bis ἀποθανεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur, quia sic & alibi solet familia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo Solani coniectura, qui hanc collationem non vidit, belle adiuuaretur. REITZ.

ibid. τὸ δ' εὐθὺς) Turbant hic Codices. In Flor. defunt τὸ δ' εὐθὺς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοήσαντα ἀποθανεῖν legendum censeo. Sed interim, dum accedat Codicum auctoritas, vulgatam retineo. SOLAN.

Pag. 325. l. 1. Ὡς οὗτος) Frequens compellendi formula, non tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid reprehens-

tionis habens, ut Aesop. in fabulis per saepe solet, veluti Fab. 16, cum Oraculum maligno exploratori respondet, ὁπότερον, οὗτος, βούλη, ποιήσον, & alibi non semel; vel pro heus tu, ut ap. Aristoph. Ran. 172, & Pluto 439. Verum & in mitiorem partem Aesop. Fab. 25, ubi medicus ait consulenti, ὦ οὗτος, εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον — ἐπίδος. Quare non irascor pristino interpreti, haec verba vertenti, *vir egregie*; nec tamen satis probo. V. idem cap. 16. REITZ.

ead. l. 13. Τὰς ἐπὶ τῶν) Pro ἐπὶ, lego ἔτι. Vide, an sic sanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνων μελλόντων pro metu futuri fumitur, ne te moretur. Habuisti enim iam in praecedentibus, cap. 3, τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος: & cap. 11, ἐλπίς τοῦ φόβου. Sic etiam Chrysost. 253, 1, ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex sequentibus oritur, ἐπ' α. ἔ. τ. σ. quo enim referantur non habent. SOLAN.

ibid. Ἐλπίδας) Conf. quae supra dicta ad cap. 3. De plurali autem supra quoque iam dixi. Conf. c. 38 f. Quom. hist. & cap. 61 f. & Long. Past. III, p. 99, παρ' ἐλπίδας, & Duker. ad Thucyd. VIII, c. 81, 43. REITZ.

ibid. Χρόνων, ἐπ' αὐτὸν) Ait Tyrannicida, se sublato tyranni filio, omnia simul mala patri ingessisse, quae eum mori cogerent. Ἀπαντα τοίνυν αὐτῷ ἄθρῳ περιέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λυπνὴν, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμαχοῖς, καὶ παρὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur aliquid intercidisse, nimirum καὶ post vocem χρόνων. Omnia itaque cummulata ei circumdedit, naturam (στοργὴν scilicet), dolorem, desperationem, metum, temporum infecutorum horrores, & auxiliatoribus in eum usus sum, atque ad extremum hoc consilium perpuli. Interpres non male supplevit τούτοις, his adversus illum auxiliis usus sum. In editione Florentina post vocem μελλόντων hiatus est, & duae voces sequentes omissae; quod argumento est, Codicem, quo Florentini usi sunt, eo loco se male habuisse. IENS.

ead. l. 14. Ἐπ' αὐτὸν) Τούτοις hic desiderari videtur, legendumque, τούτοις ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην. GUYET. Parum abfuit, quin illud τούτοις ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi necessarium videtur. At potest iam eo uti, qui voluerit. Neque quisquam vitio vertat, quod tamen mox πρὸς pro παρὰ & περὶ ex eodem receperim: id enim factum, quia res ipsa loquebatur, etiam sine Codicum ope sic corrigendum; tum quia nec vulgata lectio sibi constabat; quae quando con-

stans est, minus facile movenda. Ceterum, si cui minus arri-
det illud καὶ, quod lens. post χρόνων inferi vult, punctum mi-
nus post id vocabulum ponat, & sic sine καὶ sensus satis con-
stat, qui tamen vel cum commate tolerabilis est. REITZ.

ibid. Πρὸς) Sic rescripti. In impressis παρὰ, excepta *Iunt.*
quae περὶ habet, quod in *P.* etiam exstat. SOLAN.

ibid. καὶ παρὰ τὴν) Hic locus integer non videtur. GUYET.
Iam tamen ex Solani emendatione integer videbitur. REITZ.

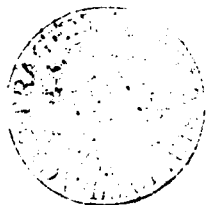
Pag. 326. l. 2. Ὑφ' αὐτοῦ) Ὑφ' αὐτοῦ erat in *P.* Sed ex ipso
ὕφ' satis apparet, eam & αὐτοῦ adspirare voluisse. REITZ.

ead. l. 14. Παντί) Leg. παντὶ τούτο. GUYET.

ibid. Νομίζατε) Ἐνομίζατε. GUYET. Οὐκ ἀντὶ τούτου — ἐνο-
μίζατε) Fuit cum putarem legendum πάντως. Sed nondum
sic satis sanus erat locus. Nunc autem verissima mihi videtur,
quam in textum recepi, emendatio. SOLAN. Quia sequentia
verba omnia suum augmentum habent, etiam in hoc verbo
addidissim, quod & Solan. in *Iunt.* fecerat. Licet haud imme-
mor sim eorum, quae supra non semel de augmento frustra
adiecto dixerim. Verum quia Gesner. id imperativo modo ac-
cepit, nihil mutavi. Sed si quid mutandum, possis etiam νομί-
σατε legere, ut sit, *iudicassent*; nam vel sic, vel ἐνομίζατε le-
gendo, argumentatio clarior, & sensus magis cohaerens mi-
hi videtur. REITZ. Ego putabam, νομίζατε relinquendum,
cum ipsam contineat petitionem possessoris gladii, & protasin
argumentationis finiat. Si hoc solum peterem, Gladium ho-
norate: nonne ipsum quoque dominum ultro honore affice-
retis? GESN.

Pag. 327. l. 1. Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνέθ.) Non ut ipse quoque inter
Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultum aci-
nacem legimus: sed quoniam ad donaria in templis suspensa,
(forte etiam Deo alicui, ut Iovi ultori, ut Marti, appensus
gladius) pars etiam cultus & religionis illius videtur perveni-
re. Sic supra Ἐνυπν. c. 8 statuarii nobiles μετὰ τῶν θεῶν προσ-
κυνεῖσθαι dicuntur, quod cum Phidiae Iuppiter adoratur,
etiam ipse artifex in partem honoris videtur venire. GESN.

ead. l. 4. Τίτροσκόμενος) Hic desiderari videtur ὁ υἱός, vel ὁ
νεανίσκος, ut interpretes exposuit. GUYET. Non adeo desidera-
tur υἱός, vel νεανίσκος, quam intelligitur ex antecedentibus &
consequentibus. Nexus enim orationis est, ἐπεὶ γὰρ φορευό-
μενος, ὁ μὲν ἀνεβόησεν. Nisi malis mecum articulum addere,
ὁ φορευόμενος legendo, ut sic plenius eidem respondeat re-
petitum deinde ὁ μὲν, quod ἐπ' ἀνέθω inservit, propter in-

fertas illas caedis rationes, sensum suspendentes. REITZ.

Pag. 328. l. 8. Προπαρεσκευασμένον) Vide, si operae est, similem lapsum complurium editionum, *προπαρασκ.* pro *προπαρεσκ.* exhibentium, infra in Lexiphan. cap. 24. Hic enim augmentum ab auctore fuisse neglectum, non credo, etsi supra exemplorum satis dedimus, ubi id studio fecerint auctores. REITZ.

ead. l. 14. Πρώτως) Legendum omnino aut *πρῶτος*, aut *πρώτῳ*, sed illud concinnius videtur. SOLAN.

ead. l. 16. Ἡ) Delendum istud ἦ, ut ineptum. SOLAN. Solanus particulam ἦ deletam cupit; nec ego desiderarem, si abesset. Verum, etsi *ἀλλ'* ἦ etiam pro *ἀλλὰ μόνον* accipiat, ut Viger. de partic. ex Aristoph. *Εἰρην.* docet, quid prohibet *μόνον* vel ἦ per pleonasmum addi? Nam & alibi abundat ἦ, in alio locutionis genere, ut Aesop. fab. 2 Aquil. & Scarab. *ὀρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ.* Sic sine accentu ἦ legitur in mea edit. Aesop. Sed ἦ *μὴν* in iurandi formulis usitatum circumflecti solet; quare & forsitan hic scribendum *ἀλλ'* ἦ, ut significet *certe quidem*, cuius significatus exempla Stephan. iam dedit in Thesauro. REITZ.

ead. l. 18. Ἐπῆγες τὴν σφαγὴν) Vertitur, *gladium adegit*. Sed vertendum, *caedem accelerabat*, ac pro *ἐπῆγες ἐπείγες* legendum. GUYET.

